

Si Tướng Quân

Contents

Si Tướng Quân	2
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt	3
2. Chương 2: Mới Quen Quan Tâm	14
3. Chương 3: Mưu Vì Quân Thê	27
4. Chương 4: Thê Vì Quân Mưu	40
5. Chương 5: Mưu Ứng Quân Lấn	52
6. Chương 6: Sĩ Quân Triều Miên	64
7. Chương 7: Có Quân Như Thế	76
8. Chương 8: Phải Quân Như Thế	87
9. Chương 9: Yêu Quân Khó Khăn Tính	98
10. Chương 10: Vì Quân Chấp Thủ	111
11. Chương 11: Lệ Cùng Quân Biệt	123
12. Chương 12: Hỉ Nghênh Quân Tới	135
13. Chương 13: Giận Vì Quân Năng	149
14. Chương 14: Chọc Tức Quân Ghen	163
15. Chương 15: Hiểm Đản Quân Tử	174
16. Chương 16: Quân Giận Khó Thu	186
17. Chương 17: Quân Uy Khó Dò	197
18. Chương 18: Quân Chuyên Không Dời	208
19. Chương 19: Quân Tâm Không Nhị	218
20. Chương 20: Quân Lực Làm Khó	230
21. Chương 21: Cùng Quân Không Rời	242
22. Chương 22: Vì Quân Hao Tổn Tinh Thần	254
23. Chương 23: Lo Quân Như Đốt	265
24. Chương 24: Hóa Quân Ách Nan	278
25. Chương 25: Chọc Quân Kỳ Ghen	291
26. Chương 26: Hoa Đào Tập Quân	302
27. Chương 27: Bị Nguy Biệt Quân	313
28. Chương 28: Thoát Khốn Phùng Quân	322
29. Chương 29: Tâm Duy Ngô Quân	330
30. Chương 30: Tâm Duy Ngô Quân	336
31. Chương 31: Phi Quân Mạc Chúc	343
32. Chương 32: Yêu Quân Không Dời	351
33. Chương 33: Ngô Quân Tiểu Quý	359
34. Chương 34: Cùng Quân Nhân Quan	367
35. Chương 35: Mang Theo Quân Tiểu Tránh	375
36. Chương 36: Hồn Cách Quân Bờ	384
37. Chương 37: Tâm Hệ Quân Thân	392
38. Chương 38: Tiểu Thủ Quân Tâm	399
39. Chương 39: Liên Lụy Quân Đau	407
40. Chương 40: Cùng Quân Nắm Tay Tới Già	414
41. Chương 41: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư	423

42. Chương 42: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư	425
43. Chương 43: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 3	428
44. Chương 44: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 4	430
45. Chương 45: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 5	433
46. Chương 46: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 6	436
47. Chương 47: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 7	438
48. Chương 48: Người Mùi Hương Biết Mỹ Nhân	441
49. Chương 49: Cái Trang Chọc Mỹ Nhân	444
50. Chương 50: Dáng Vẽ Buồn Bực Của Mỹ Nhân	447
51. Chương 51: Mỹ Nhân Gặp Rủi Ro	450
52. Chương 52: Mỹ Nhân Động Tình	452
53. Chương 53: Mỹ Nhân Băn Khoản Tình Cảm	455
54. Chương 54: Tình Cảm Tinh Khiết Của Mỹ Nhân	458
55. Chương 55: Lưỡng Tình Không Biết	461
56. Chương 56: Lưỡng Tình Tương Duyệt	463
57. Chương 57: Thay Lòng Đổi Dạ	466
58. Chương 58: Ba Chìm Bảy Nổi	469
59. Chương 59: Giai Nhân Sinh Nước Mắt, Tâm Đã Xa	471
60. Chương 60: Từ Biệt Mấy Năm Có Đi Vào Trong Giấc Mơ	474
61. Chương 61: Trái Tim Chậm Chạp	478
62. Chương 62: Mỹ Nhân Hoa Đào Nở Rộ.	480
63. Chương 63: Mỹ Nhân Tâm Rối Bời 1	483
64. Chương 64: Mỹ Nhân Tâm Rối Bời 2	485
65. Chương 65: Mỹ Nhân Tâm Rối Bời 3	488
66. Chương 66: Mỹ Nhân Tâm Rối Bời 4	490
67. Chương 67: Thật Lòng Có Thể Thấy Được Không 1	493
68. Chương 68: Thật Lòng Có Thể Thấy Được Không 2	496
69. Chương 69: Người Vui Kê Sầu	498
70. Chương 70: Sinh Tử Lưỡng Nan	501
71. Chương 71: Lựa Chọn Lưỡng Nan	503
72. Chương 72: Tình Hữu Độc Chung (tình Yêu Duy Nhất)	506

Si Tướng Quân

Giới thiệu

Trưởng nữ La Chấn của phú thương kinh doanh tơ lụa lớn nhất Ngọc Hạ Quốc, thừa nhỏ theo cha để

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-tuong-quan>

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

“Nhất bách thiên địa, nhị bách cao đường, phu thê giao bách...”

Lễ quan vẫn chưa kịp dứt lời, tân lang đột nhiên làm mọi người kinh ngạc.

Tất cả tân khách ở sảnh đường đều không hiểu. Cao đường bên tay trái, một trưởng giả mặt trắng râu quai nón hỏi: “Ái tề, đã xảy ra chuyện gì?”

“Ái tề?” Tân lang mặc y phục đồ thẫm, thân thể cao ngất tuấn lãng, bất chợt nhếch môi cười lạnh: “Không dám nhận, La đại hoàng thượng, tại hạ chẳng qua chỉ là một thư sinh bần cùng khốn khổ, làm sao dám làm ái tề của hoàng thượng Ngọc Hạ quốc?”

Tân nương bỗng nhiên ngửa đầu, cách chiếc khăn đỏ mờ ảo, nhìn chăm chú vào nam nhân này.

“Ái tề, rốt cuộc con đang làm gì? Hôm nay, là ngày vui của con cùng Chấn nhi, ý của con là sao?”

“Ngày vui? Ha ha ha... La Tử Kiêm, không lẽ ông đã già nên bắt đầu hồ đồ? Chẳng lẽ, ông thật sự không nhớ gương mặt này của tại hạ?”

Sắc mặt Trưởng lão kia nháy mắt trắng bệch, “Con thật là...” Gương mặt này, đúng là cực kỳ giống gương mặt của cố nhân. Nhưng năm đó mình tìm mọi cách dò hỏi, chỉ biết được một tin: Giang gia xảy ra trận hỏa hoạn lớn. Sau trận hỏa hoạn đó, không ai may mắn thoát khỏi. Chẳng lẽ, chẳng lẽ...

“Đúng vậy, chính là bị tên gian thương như người ép Giang gia nhà tan cửa nát. Tại hạ không phải họ Mạc, đương nhiên cũng không gọi là ‘Mạc Vong Sầu’ mà là Mạc Vong Cửu, lấy nó để giờ giờ phút phút nhắc nhở tại hạ, không nên quên mối đại thù của La gia người đối với Giang gia ta. Mà hôm nay, là lúc tại hạ báo thù!”

Bàn tay trắng nõn của Tân nương siết chặt lớp lụa bằng tơ lót bên trong tay áo rộng, các đốt ngón tay tái nhợt.

“Thật sự là con, con là đứa con yêu quý của Giang hiền đệ? Giang hiền chất, thật sự là con sao?”— La Tử Kiêm nét vui mừng lộ rõ trên mặt, khoan dung kích động, “Ta nhớ, con tên là Bắc Hồng, Giang Bắc Hồng, có phải không, hiền chất?”

“Hiền đệ? Hiền chất? La Tử Kiêm, người là tên ngụy quân tử, còn muốn giả vờ đến khi nào?” Tân lang lạnh lùng nói: “Cha ta, cũng bởi vì tin tên ngụy quân tử hư tình giả ý như người, đã dốc hết tiền mua về đồng hàng hóa phế phẩm, tâm huyết tài trí nhiều năm hóa thành hư không! Người vốn là gian thương, cần gì che giấu?”

“Hiền chất, trong này chắc có hiểu lầm. Ta với phụ thân của con là sinh tử chi giao, làm sao có thể lừa gạt đệ ấy? Ta tuy không phải quân tử, nhưng việc kinh doanh từ trước đến nay ngay cả ông lão bán hàng rong ta đều chưa hề dối gạt, huống chi là bằng hữu của ta? Chúng ta đến hậu viện, từ từ đem chuyện trước kia...”

“Hậu viện? Sợ chuyện xấu của người công bố khắp thiên hạ, mất đi tư cách đại hoàng thượng mà người đã tốn biết bao tiền của đốt lót mới có được sao? Hay là muốn nhân lúc thần không biết quỷ không hay giết người diệt khẩu?”

Tại hạ nói qua, lần này tại hạ tới, chính là vì trả thù mà đến. La Tử Kiêm người từng không chỉ một lần khoe khoang với người bên ngoài rằng, bình sinh kiêu ngạo nhất, không phải là có gia tài bạc vạn, mà là có một nữ nhi thông minh tuyệt đỉnh.

Nữ nhi này của người quả thật thông minh, tại hạ chỉ cần dùng vài lời nói, là có thể đem tại hạ coi là tri kỷ. Chẳng qua chỉ mới quen biết hơn một tháng đã cho phép tính đến việc chung thân. Nếu tại hạ giống như người, đã chờ cho gạo nấu thành cơm, sau đó mới buông tay, để cho đứa con gái mà người hành diện nhất trở thành tàn hoa bại liễu. Càng độc ác hơn một chút, đem gia tài bạc vạn của người phá hủy tiêu tan.

Nhưng tại hạ không phải là người, tại hạ khinh thường đứa con gái mà người kiêu ngạo, lại càng không muốn dính dáng đến gia tài bản thủ của người. Chẳng qua tại hạ muốn người biết, cõi đời này còn có hai chữ ‘báo ứng’. Năm đó, tại hạ đã lâm vào đường cùng, bị chủ nợ tới cửa làm hư cuộc lương duyên, nên hôm nay trả lại đủ số cho người!”

La Tử Kiêm giống như bị sét đánh, tất cả râu tóc đều run rẩy, “Con... hiền chất, con hại Chấn nhi của ta, cứ xem như ta với phụ thân con có bất kỳ hiểu lầm gì, thì đó là chuyện của ta? Con...”

Ánh mắt của tân lang lạnh như băng giá, lời nói lạnh lẽo, “Nàng có lẽ vô tội, nhưng nàng ta là con gái của người, sẽ vì người gánh hết tội nghiệt!”

“Tỷ tỷ!”— Mấy thiếu nữ như hoa như ngọc kêu lên, vội vã bước đến đỡ tân nương.

Ánh mắt tân lang bất chợt u ám, thân ảnh đứng thẳng như núi, không động chút nào, “La Tử Kiêm, lời tại hạ cũng đã nói xong, người nên biết. Cáo từ!”

Tất cả kết quả hôm nay đều là việc của người tạo ra.

La Tử Kiêm, là một thương gia làm mưa làm gió trong chốn thương trường nhiều năm, lúc này đứng ngơ ngác như con rối gỗ.

Tất cả tân khách tại sảnh đường này, cũng đều bị diễn biến vừa rồi làm cho kinh hoàng bất động.

Tân Lang ngang nhiên bước đi. Chẳng qua là, trong nháy mắt trước khi vượt qua ngưỡng cửa đó, khẽ liếc mắt nhìn về phía tân nương từ đầu đến giờ không hề phát ra một tiếng. Hắn cảm thấy, nàng không nên có phản ứng như thế; hắn cho là, nàng cảm thấy bị lăng nhục. Nhưng nàng, không hề làm gì, không khóc, không mắng, không hề biểu hiện gì hết. Trước mắt, hắn bỏ đi, nàng thậm chí ngay cả một câu ép hỏi cũng không hé môi....

Nhưng không như vậy, thì có thể như thế nào? Tân lang cười khổ, lần nữa cất bước, lần này, không hề có bất kỳ do dự nào.....

Tân lang đã đi.

“Tỷ tỷ!”— Mấy thiếu nữ mặt mày biến sắc, tân nương mềm nhũn ngã nhào vào trong ngực các nàng.....

Trưởng nữ La Chấn, là người nổi danh nhất trong chốn thương trường Ngọc Hạ Quốc cũng là niềm kiêu ngạo nhất của La Tử Kiêm, vào năm mười sáu tuổi ấy đã bị tân lang hạch tội rồi vứt bỏ ngay tại hỉ đường.

Từ đó về sau, chuyện này vẫn là tiêu đề cho những người rảnh rỗi trà dư tửu hậu đàm luận...

Một ngày ấm áp của tháng ba, trên một bờ sông xinh đẹp.

Nam nhân đang đứng thổi tiêu trên đình, nữ tử ngồi gảy đàn trên bàn đá. Một khúc cầm tiêu hợp xướng «Giang Thượng du », lúc mềm mại dịu êm như ngọn gió xuân tươi mát, lúc cao vút như tiếng sóng vỗ bờ, tiếng đàn thật tuyệt, tiếng tiêu hòa nhịp thật hay...

Khúc nhạc vừa hoàn, làm những du khách từ xa xa đang ngơ ngác lắng nghe hồi thần, không ngừng khen ngợi.

Nam tử cầm tiêu vất ngang cánh tay, bước đến bên trong đình, “Tiếng đàn của Chấn nhi, vẫn thu hút hồn của người khác như thế.”

Nữ tử ngửa mặt, gương mặt thanh khiết như suối nước, tinh tế như sứ, vừa thanh tú lại nhã nhặn. “Tần Vương đã quá khen, tiếng tiêu của Tần Vương mới giống như dẫn dụ chim phượng, làm người ta ao ước.”

Nam tử chăm chú nhìn vào gương mặt thanh nhã của nàng, bên trong mắt có áng mây mờ đang bao phủ. “Chấn nhi, đề nghị của ta, nàng còn chưa nghĩ đến sao?”

Nữ tử đứng dậy, chiếc váy màu vàng nhạt theo gió tung bay, thanh nhã phong lưu uyển chuyển. “Tần Vương đa tài danh tiếng vang xa, chẳng những là đệ nhất mỹ nam tử ở Ngọc Hạ quốc, còn đứng đầu các quốc gia khác, có ai lại không ngưỡng mộ phong thái của Tần Vương Ngọc Hạ quốc như ngài? La Chấn tự biết tài sơ học thiếu, tướng mạo bình thường, chỉ là một bụi hoa dân dã, làm sao dám mơ mộng được Tần Vương yêu thương? La Chấn đa tạ tấm thịnh tình của Tần Vương, vị trí sủng phi của Tần Vương, La Chấn không dám với cao.”

“Chấn nhi, ta và nàng làm quân tử chi giao cũng đã nhiều năm, nàng không ngại thật nói cho ta biết, nàng không lấy ta làm chồng, là bởi vì ta chỉ có thể cho nàng một vị trí sủng phi? Hay nàng thủy chung vẫn chưa thể quên được Giang Bắc Hồng?”

Gương mặt thanh tú của nữ tử khẽ giật mình, nhướn mày mỉm cười nhẹ nói: “Tấn Vương đã thắng thần hỡi, La Chấn cũng thắng thần nói cho Tấn Vương, không chỉ là vị trí sườn phi đó của ngài, bất luận làm tiểu thiếp của bất kì ai, La Chấn đều không làm. Về phần Giang Bắc Hồng...” Nữ tử thở dài, “Hắn đã cho La Chấn một bài học khắc cốt ghi tâm, La Chấn ngay cả muốn quên cũng khó quên, sợ là La Chấn quên, thì dân chúng ở Ngọc Hạ quốc cũng sẽ nhắc nhở giùm cho La Chấn.”

“Trong lòng nàng còn có hắn?”

“Hắn?” Nữ tử bật cười thật xinh đẹp, “Không bằng Tấn Vương ngài tới nói cho La Chấn biết, nếu có một nữ tử từng khiến cho ngài bị ô nhục như vậy, ngài còn dám đem nàng ta đặt ở trong tim hay không. Không sợ hàng đêm nằm thấy ác mộng sao?”

Nam tử ngẩng nhìn gương mặt thanh tú một lúc lâu, không khỏi thở dài nói: “Chấn nhi, phản ứng của nàng thật sự khác người. Nhưng cho dù nàng có thông minh đến đâu, nàng vẫn chỉ là một nữ nhân. Là nữ nhân, luôn luôn phải lập gia đình.

Năm đó, Giang Bắc Hồng làm cho nàng khó xử, khiến cho nàng trở thành.... Trò cười của Ngọc Hạ quốc, nam nhân Ngọc Hạ quốc ta nghĩ không ai có đủ can đảm đối diện với lời bàn tán của thế tục. Năm nay nàng cũng đã hai mươi tuổi, cũng không thể suốt đời không lấy chồng được?”

Nam tử dùng hết lời khuyên nhủ, nhưng ẩn ý bên trong câu nói, làm gì nữ tử không hiểu được chứ? Nói trắng ra là, nam nhân ở Ngọc Hạ Quốc này, không ai không biết đến sự khó khăn năm ấy mà La Chấn vướng phải, đừng nói vị trí chánh thê, ngay cả thiếp thất cũng không có ai dám ngó đến nàng. Nàng cần gì phải kiên trì?

La Chấn khẽ mỉm môi cười, lúm đồng tiền khẽ ẩn hiện, “Nếu trong thiên hạ, đều là nam nhi nhất gan sợ lời dèm pha như chuột, La Chấn suốt đời này không lấy chồng cũng không sao.”

“Chấn nhi...” một tia khó chịu khẽ hiện lên giữa chân mày của nam tử. “Ta đã nói qua, tuy là tiểu thiếp, cũng chỉ là một danh phận mà thôi. Tình yêu của ta dành cho nàng không ít hơn với nàng ấy...”

“Tấn Vương, nếu ngài thật sự thương yêu Vương phi, xin đem toàn bộ chân tình giao lại cho một người. Trên thế gian này, tri âm là khó tìm nhất, hãy để tình nghĩa chi giao này, giữ vững đoạn tình cảm tốt đẹp nhất của chúng ta không tốt sao? La Chấn lén ra ngoài dạo chơi đã hơn nửa ngày, cũng nên trở về làm nữ thương gia hơi tiền khắp người rồi, La Chấn cáo từ.”

Nữ tử hành lễ, cương quyết bước xuống bậc thang. Nha hoàn đang hầu bên cạnh, vội vã ôm cầm đuôi theo chủ nhân.

“Chấn nhi!” Tấn Vương Ngọc Thiên Diệp gọi với theo. La Chấn khẽ xoay người, mỉm cười nhìn hắn, “Vẫn là câu nói kia, khi nào nàng nghĩ thông suốt, lúc đó hãy đến tìm ta. Vị trí đó, vĩnh viễn dành cho nàng.”

“Tạ ơn Tấn Vương.” Khẽ nghiêng đầu, bóng dáng mảnh mai đã hòa mình vào ánh dương ấm áp của tháng ba, dần dần khuất bóng.

Ngọc Thiên Diệp đưa mắt nhìn theo, cho đến khi hoàn toàn không thấy, mới phát ra một tiếng thở dài, “Bắc Hồng huynh, huynh đã nghe được?”

Rừng trúc phía sau đình, một bóng dáng nam nhân cao ngất bước ra, trên khuôn mặt tuấn lãng đã bị vẻ lạnh lùng che khuất.

“Huynh đã bảo, nàng hôm nay thân bại danh liệt, huynh nhờ ta cứu nàng, nhưng người ta không hề đón nhận, cũng không hề cảm thấy hổ thẹn với hoàn cảnh hiện nay. Tấm lòng áy náy này của huynh đã bị người ta cô phụ rồi.”

“Tấn Vương, ngài đang trách tại hạ sao?” Nam tử cao ngất hừ nhẹ, “Năm đó, ngài giúp ta đến gần nàng, giúp ta hoàn thành kế hoạch, cũng không phải là muốn chờ nàng sau khi thân bại danh liệt, yên phận làm sườn phi của ngài sao? Hay nói đúng hơn, ta và ngài kẻ tám lạng người nửa cân thôi?”

Lời ấy vừa xong, thân ảnh cao ngất khẽ di chuyển, biến mất trong rừng trúc.

“Tỷ tỷ, tỷ về rồi!”

Mới vào cửa hiệu, La Chấn đã bị La Đoạn đứng trước quầy níu lấy. La Chấn xếp dù lại, nhìn Nhị muội xinh đẹp nóng tính của mình khẽ lắc đầu, “Đã mười tám tuổi rồi, tính tình còn náo nhiệt như vậy, phụ thân nhìn thấy sẽ mắng muội cho xem.”

La Đoạn bĩu cái miệng nhỏ nhắn, “Aiz—, không còn cách nào, muốn ta dưỡng thành lãnh đạm như tỷ tỷ vậy, trừ phi trở lại bụng mẹ, đầu thai lại thôi.”

“Miệng nói không thêm suy nghĩ phải không?” La Chấn khẽ búng vào trán của nàng một cái. Người sau le lưỡi, làm cái mặt quỷ.

Bước ra chỗ nghỉ ngơi phía sau quầy hàng, La Chấn mới hỏi: “Nói cho tỷ nghe, lại xảy ra chuyện gì nữa rồi?”

“Chính là số lựa tơ tằm bên Phong Hà đó, đến kiểm tra hàng, bên ấy nói hoa văn có vấn đề. Muội có để cho chương quỹ đem giấy khế ước ban đầu bọn họ đưa tới, nhưng chương quỹ đã tìm hai canh giờ, lật tung cả hiệu đã nửa ngày cũng tìm không thấy. Mà lúc này hai người đến kiểm tra hàng, đều là người mới, nên chẳng thèm quan tâm đến giao tình của hai bên.”

La Chấn khẽ cau mày, người bên Phong Hà đều là người hay soi mói bắt bẻ, mấy lần kiểm tra hàng trước đó đều có bởi mớ chuyện nhỏ để bắt bẻ, mục đích đương nhiên tìm cách để ép giá mà thôi. Nếu giấy khế ước đó không thể tìm thấy, đúng là khó giải quyết...

“Người Phong Hà hôm nay ở đâu?”

“Ở phía sau nhà nhỏ bằng gỗ.”

“Tỷ đi trước ứng phó, muội trở về phủ một chuyến, đến trong phòng của tỷ lấy miếng tơ tằm tỷ mới thêu hôm qua. Sau nửa canh giờ, nếu chương quỹ vẫn không tìm được tờ khế ước ấy, muội hãy cầm miếng tơ tằm kia đến bên đó tìm ta thỉnh giáo màu sắc hoa văn trên đó nhé.”

Đôi mắt to tròn của La Đoạn bất chợt sáng lấp lánh, vươn tay ôm choàng thân thể mềm mại của tỷ tỷ. “Tỷ tỷ, muội biết ngay mà, không có chuyện gì có thể làm khó được tỷ.”

“Được rồi, dùng sức lớn như vậy, muội muốn tỷ bị thương à?”

“Ai nha...” La Đoạn dụi đầu nũng nịu vào người của tỷ tỷ, “Ai bảo ôm tỷ tỷ thoải mái như vậy chứ, người ta thích ôm tỷ tỷ nhất mà.”

“Còn không mau đi. Nếu gặp phải Khởi nhi, cũng bảo muội ấy đến đây để tỷ hỏi chuyện Điền gia đặt hàng hôm qua.”

“Vâng ạ, Đại tiểu thư, nô tỳ đi ngay!” La Đoạn nghiêng người thi lễ, vẫy vẫy khăn rời đi.

“Đi chậm một chút...” Aizz—, La Chấn khẽ lắc đầu, Đoạn nhi này, sợ là cả đời như thế. Mặc con bé vậy, vui vẻ là tốt rồi.

“Tiểu thư.” Nha hoàn thi lễ xong ôm cầm bước đến, “Cầm để ở chỗ này, hay là đưa về trong phủ?”

“Để lại ở chỗ này đi, em đi theo ta, nhìn mắt ta mà làm việc.”

“Nô tỳ hiểu.” Trên mặt Hoàn Tố hiện lên nụ cười vui vẻ. Mỗi lần nhìn tiểu thư cùng người khác đấu nhau, quả thực rất vui.

.....

“Nếu như thế, xem ra các vị không thể dàn xếp được rồi.” La Chấn buông chén trà, khẽ cụp mắt xuống. Trên gương mặt thanh tú nhà nhận kia không hề che giấu thất vọng, “Hoàn Tố, đi nói cho Vương chương quỹ, theo khế ước, lấy bạc bồi thường lại cho nhị vị này gấp đôi đi.”

“Vâng, tiểu thư, vậy còn những thước lụa này...”

“Bảo Vương chương quỹ bày bán trong cửa hàng đi. Sắp đến mùa mọi người lập gia đình rồi, cũng sẽ không tổn thất quá nhiều.”

“Tiểu thư, hai ngày trước Đại quản gia của Phùng đại tài chủ tới mua một trăm khối tơ lụa, bởi vì lúc ấy hàng trong tiệm không đủ, Vương chương quý còn cảm thấy áy náy với vị khách quen này. Hay là nô tỳ xin Đại quản gia tới một chuyến, xem thử ngài ấy có vừa lòng với mặt hàng lần này không?”

“Cũng tốt, đi một chuyến đi, đừng ngại, làm hết sức.”

“Nô tỳ đi ngay...”

“Aizz...”

Người bên Phong Hà thấy bước chân của tiểu nha hoàn vội vã muốn rời đi, lập tức đứng dậy, giơ tay lên kêu: “La đại tiểu thư, đều là giao tình lâu năm, chúng tôi cũng không muốn tiểu thư phải chịu tổn thất quá nhiều, đúng không? Hay là như vậy đi, mấy khối tơ lụa này chúng tôi nhận, nhưng ngài hãy chiết khấu chút đỉnh, lấy sáu phần giá ban đầu được không? Đây là chúng tôi đã nể mặt mũi của La đại tiểu thư, mạo hiểm một lần, dù có bị đại chương quý cách chức cũng cam lòng...”

La Chấn thở dài một hơi, khẽ cười nói: “La Chấn làm sao có thể để hai vị phải khó xử chứ? Thay vì như thế, La Chấn tình nguyện nhận lấy mọi trách nhiệm, sẽ tốt hơn để hai vị gánh một mình. Hoàn Tổ, bảo Vương chương quý mau đem bạc đến đây.”

“Vâng.” Hoàn Tổ cười thật tươi, “Nô tỳ hiểu, La gia buôn bán cho dù có bị thua thiệt, cũng nhất quyết không để cho khách hàng bị thua thiệt, đây là quy định từ trước đến nay của La gia ta...”

Hai vị khách Phong Hà âm thầm trao đổi ánh mắt, người có vóc người hơi cao cười nói:

“Danh dự của La gia trên thương trường chúng tôi tin tưởng, nếu không cũng sẽ không hợp tác lâu đến như vậy. Xảy ra chuyện thế này, nếu có tổn thất thì phải hai bên cùng chịu mới đúng, chúng tôi ra giá sáu phần rưỡi giá ban đầu thu mua số tơ lụa này cho La gia được không? Tin rằng đại chương quý của chúng tôi nghĩ tình giao hảo nhiều năm của lão gia, sẽ có thể thông cảm cách làm của chúng tôi.”

“Đa tạ hai vị trượng nghĩa...” La Chấn vừa nói đến đây, chợt nghe ngoài cửa tiếng bước chân dồn dập, người chưa đến, tiếng đã vào trước rồi, “Tỷ tỷ, tỷ tỷ...”

Hoàn Tổ vội vã tránh ra, một bóng dáng nhỏ nhắn mặc bộ y phục màu vàng nhạt xông thẳng vào, “Tỷ tỷ nhìn nè, màu hoa hôm qua tỷ dạy muội, muội đã thêu xong rồi nè, nhưng bên dưới nên dùng chỉ gì mới tốt đây?”

La Chấn đối với tình tình nóng nảy xúc động này của Nhị muội bất đắc dĩ lắc đầu, “Đoạn nhi, có khách đang ở đây.”

La Đoạn im bất động bước, gò má phẫn thẹn thùng, kéo tay áo lên che mặt lại, “Người ta đang cao hứng mà... Để cho các vị chê cười.”

Nữ nhi của La gia đều xuất sắc tuyệt vời, Đại tiểu thư thanh tú nhã nhặn, Nhị tiểu thư xinh đẹp tuyệt trần, còn tam tiểu thư thì khả ái động lòng người. Ai ai cũng sáng rực rỡ trong mắt mọi người. Nhưng đối với hai vị thương khách Phong Hà mà nói, vẻ xinh xắn đó không thể nào so sánh được với màu sắc của tấm lụa thêu trên tay của Nhị tiểu thư La gia.

“Tỷ tỷ, tiểu muội hỏi xong câu này sẽ đi ngay, tỷ nói thử xem, phía dưới này nên dùng màu gì mới đẹp đây? Màu đỏ cổ xuyên? Hay đỏ thắm? Nếu dùng chút màu hồng nhạt ở chỗ này, tỷ nghĩ có thể làm tăng thêm màu sắc của đóa hoa này hay không?”

La Chấn nhận lấy, ngắm nghía đóa Mẫu Đơn đỏ cẩn thận một lúc lâu, đầu đẹp khẽ lắc, “Đóa Mẫu Đơn này có tên là Cách Tục, là giống Mẫu Đơn hiếm có, đặc điểm là tươi đẹp mà không tục, yêu mà không mị, cho nên không thể dùng quá nhiều vẽ điểm lệ. Trên này em đã dùng nhiều màu đỏ thắm rồi, nên phía dưới em nên dùng chút màu vàng nhạt, chỗ này nên thêu chút bóng mờ, thử xem có tăng thêm vẻ sống động cho đóa hoa đó hay không?”

“Ừm, ừm, ừm...” La Đoạn cười lúm đồng tiền như hoa, “Tỷ tỷ đúng là tỷ tỷ, Đoạn nhi tâm phục khẩu phục, để muội về thử một chút...”

“La nhị tiểu thư xin dừng bước!” Thương hộ Phong Hà theo dõi đã lâu, thật vất vả đợi đến hai tỷ muội dứt lời, hào hứng hỏi: “Nhị tiểu thư cầm trong tay là mẫu tơ tằm thêu mới của quý tiệm sao?”

La Đoạn khỏ sở thờ dài, “Đương nhiên rồi. Là hôm trước tỷ tỷ đi ngắm hoa Mẫu Đơn về về mẫu cho ta. Ta đã tốn thời gian mấy ngày mới có thể làm được chút ít thế này...”

Khách thương dáng dấp nhỏ bé của Phong Hà nhanh nhẹn tươi cười nói: “Rất đẹp, màu sắc cùng thủ công rất xuất sắc, tuyệt đối là cực phẩm mà không có cửa hiệu nào có thể so sánh được. Xin hỏi, tấm tơ lụa này một khi được thêu xong, sẽ đem bày bán ở quý tiệm sao?”

La Đoạn bật cười, “Vị khách thương này thật khôi hài, lụa đã thêu ra nếu không bán, chẳng lẽ giữ lại để ăn sao? Chẳng qua là, loại mặt hàng này tiêu tốn không ít công sức của mấy tỷ muội ta, nên số lượng bán ra sẽ rất hạn chế. Nếu có đông người đến đặt hàng, chúng tôi sẽ chỉ ưu tiên cho những khách hàng lâu năm...”

“Ta đặt trước năm trăm tấm!” Người có vóc người hơi cao đột nhiên hô lên.

La Chấn mím môi, nhìn không nói.

La Đoạn che miệng cười, “Chuyện này, tiểu nữ tử cũng không dám làm chủ. Chuyện đặt hàng trước thế này chỉ có tỷ tỷ ta mới có quyền định đoạt.”

“La đại tiểu thư...” Người có vóc người hơi cao quay đầu, nhìn về phía chủ sự thanh tú nhã lệ của La gia, “Lấy giao tình lui tới của hai nhà chúng ta, có phải nên suy nghĩ lại ưu tiên cho chúng ta hay không?”

La Đoạn cùng Hoàn Tố ăn ý liếc mắt nhìn nhau: La gia Đại tiểu thư các nàng, lại thắng.

Tiến hai vị khách hàng bên Phong Hà về xong thì trời đã sụp tối, mà số vàng cũng trở về tay đúng như ý nguyện. La Chấn khê khàng phân tích lợi hại với vị Vương chương quý đã lỡ làm mất bản khế ước. Dù sao người này cũng là lão tướng nhiều năm trên chốn thương trường, đối với sơ sót lần này của mình đã hối hận không thôi, nên thẹn đỏ mặt cúi đầu vâng dạ.

Xong việc, La Chấn cùng Nhị muội và nha hoàn cùng lên xe trở về phủ. Dọc theo đường đi, La Đoạn cười khanh khách sung sướng, miêu tả lại điệu bộ bối rối quần bách của hai vị khách thương bên Phong Hà.

Nhìn vẻ vô tư thoải mái của tiểu muội, La Chấn mím môi, nín cười, “Đã mười tám tuổi rồi, sao vẫn còn bốc đồng trẻ con thế này?”

“Tỷ tỷ, sao tỷ biết người cao to đó có quyền quyết định nhất? Theo muội thấy, cách ăn mặc cùng khí chất của ông ta không thể nào làm người ta tin phục bằng người thấp bé.” Cười đủ, đùa đủ, La Đoạn không quên thỉnh giáo cách nhìn người của tỷ.

“Dù cách ăn mặc cùng khí chất của người thấp bé đều không tầm thường, thế nhưng giữa mi tâm của người cao gầy ấy mơ hồ có nét trầm ổn vững vàng, nghiêm nghị. Khi người thấp bé nói chuyện, thỉnh thoảng len lén đưa mắt nhìn về phía người cao gầy, mới nhìn làm như hai người ở trong tối nháy mắt, kì thực là hẳn đang dò xét sắc mặt người kia.

“Ừ. Cho nên khi người cao ấy nói đặt năm trăm tấm vải lụa, tiểu thư liền nắm chắc phần thắng.” Hoàn Tố vỗ vỗ tay nhỏ bé, ngây ngô cười ngọt ngào nói.

La Đoạn khê hếch mũi lên, bĩu đôi môi đỏ mọng nói: “Hừ, những người đó cho là La gia chúng ta chỉ có nữ nhân quần lí, nên sẽ dễ dàng bị khi dễ, nhưng không nghĩ gặp phải tỷ tỷ.”

La Chấn liếc mắt xem thường, “Nếu nói người khác thừa cơ mà vào, đó cũng là do mình sơ xuất tạo cơ hội cho người khác. Vương chương quý cho rằng giao tình lâu nay của chúng ta với Phong Hà nên sơ sót trong việc giữ gìn bản khế ước mới có chuyện ngày hôm nay. Đây là một bài học lớn cho các muội sau này đó.”

“Vâng, vâng, tỷ tỷ nói rất đúng, tiểu muội xin thụ giáo.” La Đoạn ôm quyền hải hước đáp trả, dáng dấp sinh động linh hoạt làm mọi người trong xe đều bật cười.

Trở về tới cửa nhà, hai người lại thấy cha mẹ đang bên trong phòng khách tương đối ảm đạm, mẫu thân còn đang gạt lệ nén khóc, hai người lúc này thu lại nụ cười.

Làm trưởng nữ, La Chấn gánh trách nhiệm bước đến phía trước thăm hỏi. Ai ngờ nàng không hỏi thì thôi, mới vừa mở miệng, mẫu thân liền ôm lấy nàng cất tiếng khóc lớn. “Tội nghiệp con tôi...”

.....

Lương gia? La Chấn nhăn mày, trong đầu đối với hàng xóm sát vách này không hề có chút ấn tượng nào.

“Năm đó con chỉ mới vừa tròn hai tuổi, làm sao có thể nhớ được chứ?” La mẫu Thích thị khóc thút thít. “Lương Đức thúc thúc cùng cha con giao tình sâu nặng. Lúc ấy phu nhân nhà thúc ấy vừa sinh hạ được một đứa con trai, vừa đúng lúc mẫu thân cũng mang thai con. Rượu vào, lời ra, nên bảo rằng nếu ta sinh ra là một nữ nhi thì sẽ đính ước hôn nhân. Sau đó sinh con, hai nhà cũng cao hứng cực kỳ, vì thế còn trao đổi tín vật. Nhưng ai có thể ngờ được chứ? Ai biết được một cậu bé xinh xắn khôi ngô lại là một.... Ngốc nhi!”

Ngốc nhi? La Chấn nhướn mày, “Làm sao biết hài tử kia của Lương gia là ngốc nhi?”

“Năm hần ba tuổi, con vừa tròn hai tuổi, hai đứa con thường ở chung một chỗ chơi đùa, vật đặt ở trên cao không thể lấy tới, con còn biết kiễng chân với lấy, nó chỉ đứng ở một bên ngơ ngác nhìn, cái gì cũng không biết. Nhiều lần, chúng ta cũng có chút hoài nghi. Sau đó có một đạo sĩ qua đường thấy hần, nói rằng, đứa bé kia trời sanh trí năng chưa đủ...”

La Tử Kiêm ở bên cạnh thở dài, “Đáng tiếc, một đứa bé thích cười, xinh xắn như thế lại là một đứa ngốc. Lão thiên gia khéo trêu chọc người mà...”

“Là một tên ngốc, con nói đi, ta và cha con làm sao có thể đem nữ nhi bảo bối của mình gả cho một kẻ ngốc chứ. Cho nên, đã lên tiếng giải trừ hôn ước, ai ngờ Lương gia mắng chúng ta bội bạc. Nửa năm sau, Lương gia dọn đi, cha người cố ý tới cửa bày tỏ, cũng bị cự ra ngoài... Vốn tưởng rằng, mười mấy năm giao tình cùng Lương gia, cứ cắt ngang như vậy... Không nghĩ tới, hôm nay lại.... lại... hu hu hu...” Thích thị buồn bã òa khóc.

Sắc mặt La Tử Kiêm nặng nề nói tiếp theo, “Thì ra là, Lương gia đến Hàng Hạ quốc, lấy được liệu lập nghiệp, trở thành hoàng thượng Hàng Hạ quốc...”

Cha mẹ thay phiên nhau kể, khiến cho La Chấn dần dần nắm bắt được nội dung đại khái:

Lương gia năm đó bất mãn việc giải trừ hôn ước, nên chuyển tới Hàng Hạ quốc, thành hoàng thượng Hàng Hạ quốc. Lương gia thỉnh Quốc quân Hàng Hạ quốc gửi thư đến Quốc quân Ngọc Hạ quốc, giúp trưởng tử ngốc của mình tác thành mối Lương duyên, yêu cầu thực hiện hôn ước...

Vốn chỉ là mối Lương duyên của bình dân dân chúng nay trở thành chuyện liên quan đến bang giao của hai nước, sự thể lớn đây. Khó trách làm cho mẫu thân khóc than buồn bã.

“Lương gia này thật không biết xấu hổ, cho nên sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy!” La Đoạn tức giận thét lên. “Đừng nói một tên ngốc như thế, nam nhân trên thế gian này không ai có thể xứng đôi với tỷ tỷ được!”

Tam tiểu thư La Khởi liền tiếp gật đầu, “Nhị tỷ nói rất đúng. Cha, mẹ, vô luận như thế nào, cũng không thể đem tỷ tỷ gả cho một kẻ ngốc như vậy.”

Gương mặt của La Tử Kiêm âm trầm, “Nếu đồng ý, năm đó cha cũng sẽ không thà bị người mắng một tiếng là hạng người thất tín, còn mất đi một người bạn già lâu năm, cũng muốn giải trừ hôn ước này. Aizz—, nhưng có ý chỉ của Quốc quân ở phía trên đè ép, chuyện này... Khó khăn quá.”

“Hu hu hu... Chấn nhi số khổ của mẹ.... Mẹ đâu có chết cũng không thể đem con đẩy vào trong hố lửa... Hu hu hu...” Thích thị khóc òa lên.

“Cùng lắm thì con đi!” La Đoạn bướng bỉnh hung ác nói, “Trước đem tên tiểu tử ngốc đó bóp chết là xong.”

“Đừng nói bậy.” La Chấn khẽ mắng, “Chuyện vẫn chưa tới nước hồng lét như thế.”

La Tử Kiêm nhìn trưởng nữ mà ông ta luôn luôn tự hào, “Chấn nhi có kế sách?”

La Chấn mỉm cười, “Không có. Tuy nhiên, biết người biết ta, luôn luôn không sai. Lương gia có thể cậy nhờ Quốc quân ra hôn ước, nói vậy thì ở Hàng Hạ quốc đã rất có danh vọng. Chúng ta muốn tìm cách đối phó, phải tìm hiểu rõ đối thủ mới được.”

La Tử Kiêm thích nhất nhìn bộ dáng bình tĩnh tự nhiên này của nữ nhi, nếp nhăn trên mặt di động khi cười, vuốt râu hỏi: “Làm sao có thể hiểu rõ?”

“Lương gia định khi nào thì rước dâu?”

“Bên ấy không thích hợp đón dâu vào tháng Tư, khoảng tháng Năm năm nay.”

“Thật tốt quá. Tháng năm cũng là tháng không thích hợp để đón dâu ở Ngọc Hạ quốc ta. Cha thừa lại với Quốc quân, chiếu theo phong tục của Ngọc Hạ quốc, dời đến tháng Sáu. Chuyện này liên quan đến quốc uy của Ngọc Hạ quốc, tin tưởng Quốc quân tất nhiên sẽ đồng ý.”

“Vậy...” Hai vợ chồng La gia, nhìn trưởng nữ khôn khéo của mình, chăm chú lắng nghe.

“Thừa dịp khoảng thời gian này, chúng ta tra nền tảng của Lương gia một chút, dĩ nhiên sẽ có biện pháp đối phó.” La Chấn vỗ vỗ tay vào hai tay của cha mẹ mình, ôn nhu an ủi, “Xe tới trước núi tất có đường, cũng không phải là ngày mai cưới vợ, vẫn chưa tới thời điểm tuyệt vọng mà.”

La Tử Kiêm thầm tán dương con gái này của mình, lúc nào cũng là như thế, có phong độ của một đại tướng.

“Nhưng tỷ tỷ à, tỷ chuẩn bị điều tra như thế nào?” La Đoạn chớp nhanh đôi mắt to tròn, “Đừng quên phần của muội nhé.”

“Đó là đương nhiên.” La Chấn xinh xắn khẽ gật đầu, vui vẻ nói, “Sau khi tỷ rời khỏi, dĩ nhiên cần muội đến chủ trì đại cục.”

“Rời khỏi?” Toàn bộ người của La gia giật mình kinh ngạc.

“Muốn biết lai lịch của địch, có hai phương pháp tốt nhất, một là nằm vùng bên trong của địch, hai một mình thăm dò lực lượng của địch. Cho dù là chọn cách nào ngồi ở trong nhà cũng không thể làm được. Vừa đúng dịp, Phùng gia của Hàng Hạ quốc cùng chúng ta có một mối làm ăn tơ lụa hơn trăm vạn lượng bạc, bởi vì là lần đầu hợp tác, ta vốn là muốn tự mình áp tải. Hiện tại...”

“Đầu tiên là coi trọng người hợp tác với mình, thứ hai có thể điều tra tình hình quân địch.” La Đoạn giơ cánh tay hoan hô, “Nhất cử lưỡng tiện!”

Nhưng Thích thị vẫn không thể yên tâm.

Tuy nói trưởng nữ vì việc kinh doanh của mình, trong vòng một năm thường có mấy lần xa nhà, nhưng phần nhiều chỉ đi trong nước. Lần này, lại đi xa đến thế, dù khôn khéo như thế nào đi chăng nữa cũng vẫn chỉ là một nữ nhi. Vì vậy, dặn dò không ngớt, miệng nói không ngừng. Mỗi khi đến lúc này, La Đoạn, La Khởi đều bịt chặt tai lại để chạy trốn La Chấn luôn không biết nên khóc hay cười, im lặng lắng nghe dạy bảo.

Năm đó, có thể chịu đựng được sự nhục nhã mà Giang Bắc Hồng đã mang đến cho nàng, đều là do công sức của những người thân yêu của nàng. Mà mẫu thân vừa nói, lệ lại không ngừng tuôn rơi, nàng không những kiên nhẫn mười phần, sẽ vui vẻ chịu đựng.

Chẳng qua là, nước mắt của mẫu thân, aizz...

Ngày khởi hành, nước mắt La mẫu càng thêm ràn rụa. Vì để dễ dàng đi đường nên La Chấn đổi nam trang, thậm trí mất nhìn hai muội tử nghịch ngợm một cái, không tiếng động ra hiệu cho người kia vây quanh mẫu thân làm nũng để làm loãng không khí, mình leo lên ngựa khởi hành, bước vào cuộc hành trình.

Bởi vì La gia tự mình đưa hàng, nên Long tiêu cục, bảo tiêu lớn của các quốc gia khác hồi hải tranh thủ bảo hộ. Riêng phần La Chấn cũng mang theo mười hộ vệ cường tráng lực lượng đi theo, còn có nha đầu Hoàn Tố như hình với bóng.

“Công tử.” Giả trang thành thư đồng, Hoàn Tố thúc ngựa, “Ngài lúc này ra ngoài, thật sự vì tìm hiểu Lương gia?”

“Nếu không thì sao?” “La Chấn liếc mắt cười nhẹ.

“Theo nô tỳ thấy, ngài muốn nhân dịp này ra ngoài giải sầu. Phải nói rằng, chuyện của Lương gia lần này, ngài chỉ cần nói một tiếng Ngọc Thiều công chúa bạn của ngài, nàng là tiểu công chúa mà Quốc quân cũng chịu nhất, một câu nói, bảo đảm đám mây đầy trời đó lập tức giải tán.”

La Chấn khẽ nhướn hàng mày liễu, ôn nhu hỏi, “Là thế sao?”

“Nhất định là như thế, công tử, ngài thật là...” Hoàn Tổ lập tức cúi người tới, nhỏ giọng nói:

“Tiểu thư, ngài thật gian nha. Ngài lừa lão gia phụ nhân rơi nhiều nước mắt, lừa Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư ngoan ngoãn thay ngài lo liệu gia nghiệp, ngài lại ra ngoài ngắm sông ngắm núi, ngài thực sự gian xảo nha.”

“Nhưng ta xác thực cũng muốn đi gặp người đó mà.”

“A? Ngài thật sự muốn đến gặp vị công tử gốc Lương gia đó sao?”

“Đến đó xem sao.” Hoặc là, có thể vì vậy mà giải đi món nợ luôn treo trong lòng của phụ thân cũng không chừng.

Công tử gốc của Lương gia, chờ ta nhé.

“Chi Hành, Chi Hành, đệ còn tức giận sao? Chi Tâm lần sau sẽ nói với Tùng gia gia, Quế di di, xé bức họa của người ta là không tốt, Chi Tâm sẽ không xé...” Lương Chi Tâm nhìn trộm gương mặt sa sầm của Chi Hành, nhỏ giọng nói.

Lương Chi Hành dừng chân, hít một hơi, nhìn vẻ mặt thật thà của huynh trưởng, “Đại ca, huynh thế này làm sao Chi Hành có thể an tâm? Hai ngày trước, phụ thân còn nói muốn phái Chi Hành đến chi nhánh ở Giang Hoài...”

“Chi Hành Chi Hành, đệ sắp đi? Không muốn, Chi Tâm không muốn Chi Hành đi, Chi Tâm muốn ở chung một chỗ cùng Chi Hành, không muốn không muốn...” Thế gian này, chỉ có Chi Hành là bằng hữu của Chi Tâm, chỉ có Chi Hành đối xử tốt với Chi Tâm giống như cha mẹ.

Nhưng hắn sẽ không giống cha cùng mẹ, mỗi lần nhìn Chi Tâm đều thở dài thật dài, dáng vẻ giống như là vô cùng sầu khổ để cho lòng của Chi Tâm cũng buồn thật là buồn, Chi Tâm không muốn Chi Hành đi, không muốn Chi Hành đi đâu... Hu hu hu...

“Được rồi, đại ca, huynh đừng khóc mà, huynh yên tâm, Chi Hành sẽ không bỏ huynh lại một mình...”

Lúc này Lương Nhị công tử Lương Chi Hành cho là, đại ca tính nét như trẻ sơ sinh cần hắn dùng cả đời thủ hộ. Không biết rằng, chốn U Minh vốn đã sắp đặt sẵn, vì duyên số của mỗi người, và người bảo vệ Lương Chi Tâm, đã đến gần...

***

“Lương Chi Tâm, muốn cùng ta làm bằng hữu không?”

“Muốn muốn, Chi Tâm rất muốn rất muốn!”

“Người có biết, bằng hữu là làm thế nào không?”

“Biết, biết, biết, tựa như Chi Hành đối với Chi Tâm...”

“... Ngụ ngốc.” Người kia lầu bầu trong lòng. “Bằng hữu phải chia sẻ tiền bạc, nghe nói qua chưa?”

“Chia sẻ tiền bạc? Là cái gì?”

“Là tiền của người chính là tiền của ta, mọi người thật cao hứng làm bằng hữu, thật cao hứng cùng nhau tiêu tiền uống rượu, có được hay không?”

“Được, được, được, Chi Tâm muốn cùng người thật cao hứng làm bằng hữu, thật cao hứng cùng nhau tốn tiền uống rượu.”

“Vậy còn không đưa ra!”

“Đưa ra? Đưa cái gì?”

“...Túi tiền!” Tên ngu ngốc này, thằng ngu!

“Túi tiền? A...”

Chi Tâm đưa tay vào bên trong túi, lấy ra túi bằng gấm. “Đây là Chi Hành cho Chi Tâm hôm nay, Phạm Phạm có dặn Chi Tâm không được để người khác nhìn thấy...”

“Người đưa đây đi... A, người làm gì?” Mắt thấy túi tiền sắp tới tay bị tay người thứ ba đoạt đi, khuôn mặt tham lam muốn chảy nước miếng chuyển sang giận dữ, “Người...”

Vốn nghĩ rằng mọi việc không thể chỉ lấy mặt ngoài định luận. Hàng Hạ quốc này nổi tiếng là quốc gia phong nhã nổi tiếng gần xa, tại con hẻm nhỏ vắng vẻ này, lại cũng không thiếu thủ đoạn lừa gạt sao?

Ngón tay trắng thuần của La Chấn thưởng thức thủ công tinh xảo của túi gấm, “Vị nhân huynh này, hiện tại hân thuộc bốn công tử bảo bọc trông nom, nếu muốn tìm kim chủ, xin hãy đi nơi khác.”

Vị kia cho là hôm nay sẽ lừa được túi tiền nặng trĩu từ tay vị công tử ngốc nghếch này, nên đâu chịu bỏ qua? “Tiểu tử ngu ngốc này, đã được bốn đại gia coi trọng, nếu người muốn ăn một mình...”

Bên cạnh chợt có người tức giận kêu to, “Chi Tâm không phải ngu ngốc, Chi Hành đã nói, Chi Tâm không phải ngu ngốc! Chi Hành nói, bạn tốt sẽ không nói Chi Tâm ngu ngốc.”

“Người là tên ngây ngô ngu si, người tưởng bốn đại gia thật sự muốn làm bằng hữu cùng kẻ ngu sao? Người tưởng rằng bốn đại gia có não heo giống như người sao...”

“Vị nhân huynh này.” La Chấn mở chiết phiến trong tay ra, đem nước miếng của người này, cùng gương mặt đầy nước mắt kia tách ra. “Người nhìn bên kia, Lương Nhị công tử tới rồi kìa, người xác định người muốn ở chỗ này đây chưa sao?”

Lương Nhị công tử? Vị kia y thuật rất cao, quả đấm rất cứng, công tử mặt lạnh? Người nọ không kịp quay đầu xác định, trợn mắt nhìn La Chấn phá nát tài lộ của hân một lần nữa, cơ chân bỏ chạy.

“Tiểu... Công tử, nô tài đi giáo huấn hân một trận nhé?” Hoàn Tố bình sinh chán ghét nhất là những tên ý thể hiếp người như thế, phần nộ hỏi chủ tử.

La Chấn khoát tay, “Người đang tha hương, ít gây chuyện đi.”

“Hừ, tiện nghi cho hân, những loại người thế này, nên đánh cho thành đầu heo, sau đó đem hầm cho rục xương!”

La Chấn cười, vừa định khuyên giải nha đầu tính tình như lửa của mình, tay áo chợt bị người khề động.

Hửm? Nàng đưa mắt liếc nhìn, dọc theo góc tay áo lay động, là một bàn tay trắng như ngọc, chậm rãi di chuyển lên trên một chút, ừm... Y phục thủ công thuộc hàng thượng đẳng, đường may sắc sảo... Chỗ hoa văn này đúng ra không nên chọn màu đỏ thắm này... Ừm, gương mặt này, xinh đẹp đây... Mặt?

“Cái đó...” Chủ nhân của gương mặt, mở to đôi mắt, đôi môi mỏng khề cong lên, “Hi hi, người thật là đẹp nha...”

Bị một người xinh đẹp hơn mình rất nhiều lại khen mình đẹp tựa hồ là một chuyện đáng giá mừng rỡ đây, “Người, cũng rất đẹp.” Đâu chỉ ‘Đẹp mắt’, gương mặt này, thân hình này, phải nói là họa thủy thì đúng hơn.

Tóc như nước chảy, tóc mai được cắt tỉa khéo léo, mày đen như mực, mắt sáng tựa như ngọc quý, mũi cao thẳng, cằm đầy đặn, cả người tựa như được điêu khắc ra từ ngọc quý, trong sáng rực rỡ.

Lương gia đại công tử, tuy ngốc nhưng rất xinh đẹp động lòng người.

Nhưng, vì sao từ miệng của dân chúng trong cả Vạn Uyển Thành này, chỉ lưu truyền về si ngốc của hân, mà không nhắc gì đến về tuần tú hiếm có này? Chẳng lẽ khát vọng của mọi người đối với xinh đẹp không thể bù đắp cho sự thiếu sót trời ban kia ư?

“Hi hi, Chi Tâm trước kia chưa từng gặp qua người nha.”

Nếu hân không lên tiếng, cũng sẽ không ai đem tuyệt phẩm như vậy xếp loại với sự “Si ngốc”. Nhưng chỉ cười một tiếng, đã thể hiện rõ sự bất đồng so với người khác. Một thiếu niên thân cao thước tám bình

thường, ai lại có thể có nụ cười tinh khiết ngây thơ như thế chứ? Một khi phát ra tiếng nói, càng thêm rõ ràng, làm sao có chất giọng thánh khiết như ngọc không lẫn chút tạp chất nào như thế chứ?

7

“Đúng vậy, ta cũng chưa từng thấy người.” La Chấn nở nụ cười đáp lại, đưa túi tiền trong tay trả về trong tay hắn. “Người hãy nhớ, túi tiền của mình, không thể tùy tiện giao cho người khác.”

“A, được, người đối với Chi Tâm thật tốt nha.”

“Ta tốt với người?” La Chấn không biết nên khóc hay cười, “Từ đâu nhìn ra, ta tốt với người thế?”

“Người nói chuyện với Chi Tâm, tựa như Chi Hành đối với Chi Tâm, đáng vẻ thật ảm áp, thật ảm áp. Khi người cười, thật đẹp thật đẹp, mi cũng không có nhăn, giống như người khác khi cực kỳ chán ghét Chi Tâm...”

La Chấn ngẩn ra, “Nếu người biết những người đó đối với người không tốt, vì sao còn phải cùng bọn họ làm bằng hữu? Ngoan ngoãn lấy tiền cho bọn họ?”

“Ừm...” Công tử xinh đẹp cúi mặt gần đến ngực, hai tay xoắn vặn với nhau, mím môi nói: “Chi Tâm muốn có bằng hữu, Chi Tâm chỉ có một mình Chi Hành là bằng hữu, nhưng Chi Hành rất bận rất bận, thúc thúc thăm thăm không để cho Chi Tâm quên Chi Hành... Chi Tâm thật sự rất muốn kết giao bằng hữu...”

“Kết giao bằng hữu, cũng phải tìm bằng hữu tốt mới được, mới vừa rồi người nọ...” Theo dõi đôi mắt đen tinh khiết như ngọc của hắn, La Chấn im bật, lấy quạt vỗ nhẹ vai hắn, “Tóm lại, người phải cẩn thận.”

“A?” Đôi mắt to của Lương Chi Tâm sáng lấp lánh, “Người làm bằng hữu của Chi Tâm có được không? Có được không? Có được không?”

“Tại sao?”

“Người đối với Chi Tâm rất tốt nha.”

La Chấn lắc đầu bật cười. Vị Lương công tử này, ngược lại kiên trì muốn làm quen với nàng rồi đây.

“Chi Tâm thích người, Chi Tâm thích người nha!”

A? La Chấn đương nhiên sẽ không bởi vì những lời trẻ con này mà đỏ mặt thẹn thùng rồi, “Người mới gặp mặt ta lần đầu tiên, liền kết luận ta đối với người tốt, lại còn nói người thích ta, người chắc chắn sao?”

“Chắc chắn, chắc chắn, Chi Tâm thích người, người cùng Chi Tâm làm bằng hữu, có được hay không? Có được hay không? Có được hay không?”

La Chấn cười một tiếng nữa, “Lương công tử, thật ra từ ‘cùng người làm bằng hữu’, ‘có được hay không’ này, chỉ cần hỏi một tiếng là được.”

“Ồ, sao người biết Chi Tâm họ Lương? Người thật thông minh nha. Nhưng, Chi Hành nói, bạn tốt có thể kêu tên nha, người gọi tên của Chi Tâm là được rồi... Aaa, Chi Tâm còn chưa biết tên của người.”

Vị công tử Lương Chi Tâm xinh đẹp này, thật đúng là... Kích thích thói hư tật xấu của người khác mà, làm người ta ngứa ngáy muốn khi dễ một lần. Cũng may, bất nạt kẻ yếu không phải là phong cách của La đại tiểu thư. “Ta tên là Trần nhi, tên của ‘trần bảo, trần quý’.”

“Trần nhi, rất hay, rất hay, Trần nhi cùng Chi Tâm là bằng hữu, có phải không?”

“... Cũng được.” Cũng tốt thôi, nếu chuyến đi này có một nửa nguyên nhân là vì hắn mà đến, làm bằng hữu một chút thì có ngại gì? Có một người bạn như vậy, tất nhiên là một đoạn thể nghiệm thật tốt.

“Thật tốt quá, thật tốt quá!” Lương Chi Tâm nhảy nhót, nắm tay La Chấn lên. “Đi, đi!”

“Đi đâu?” Không kịp đề phòng nam nữ cách biệt, La Chấn kinh ngạc hỏi.

“Tiêu tiền! Uống rượu! Thật cao hứng làm bằng hữu, tiêu tiền uống rượu! Chi Tâm có tiền, không có tiền cũng không sợ, Chi Tâm chỉ cần đi một vòng, là có thể mời bằng hữu uống rượu nha...”

“Đứng lại!” La Chấn quát.

“A?” Gương mặt xinh đẹp đang cao hứng bất chợt suy sụp xuống, lông mi thật dài khép lại, “Thế nào, Trân nhi? Người không muốn có người bạn này như Chi Tâm sao? Không muốn, không muốn nữa sao, Trân nhi, Chi Tâm thích người mà...”

2. Chương 2: Mới Quen Quan Tâm

La Chấn khẽ cau mày, “Người thường mời người khác uống rượu, tiêu tiền? Còn đi một vòng?”

“Đúng, đúng, đúng, bọn họ nói muốn cùng Chi Tâm làm bằng hữu, Chi Tâm thích bằng hữu, mời bằng hữu uống rượu. Nhưng, nhưng khi Chi Hành vừa xuất hiện, bọn họ đều bỏ chạy hết...”

Mặt La Chấn nghiêm túc, “Người muốn ta cùng người làm bằng hữu, cũng phải hứa với ta một điều kiện.”

“Điều kiện?”

“Nếu người không hứa với ta, thì bằng hữu này không nên làm.”

Lương Chi Tâm giống như một chú chó lớn, vừa nhảy vừa gật đầu không ngừng, “Hứa, hứa, hứa, hứa, hứa mà! Chi Tâm hứa với Trân nhi! Trân nhi, làm bằng hữu, nhất định phải làm bằng hữu với Chi Tâm nha, Chi Tâm thích người...”

Đứa ngốc này, rốt cuộc có hiểu chữ “Thích” này là không thể tùy tiện nói hay không? “Người sau này, không được tùy tiện mời người khác đến tầu lâu ăn cơm uống rượu nữa.”

“Vậy...”

“Không đồng ý sao?” Mặt đẹp chợt híp lại.

“Hứa mà, hứa mà, hứa mà, hứa mà, nhưng là...”

“Nhưng là như thế nào?”

“Chi Tâm muốn cùng Trân nhi ăn cơm uống rượu, Chi Tâm muốn cùng Trân nhi làm bằng hữu!”

Theo dõi miệng hần toàn tâm toàn ý xoắn xoắn ngón tay, La Chấn bật cười, “Đứa ngốc, bạn tốt không nhất định phải ăn cơm uống rượu đâu. Nghe nói Vạn Uyển Thành có rất nhiều nơi vui lắm, người dẫn ta đi xem một chút được không?”

“Được, được. Chi Tâm mang Trân nhi đến Bách Thảo Viên có được không? Chi Hành đang ở đó chế thuốc, nơi đó có thật là nhiều thuốc, rất nhiều thức thức bá bá, còn có ca ca tỷ tỷ đều ở nơi đó.”

La Chấn buồn cười lườm hần một cái, “Được rồi, đi trước dẫn đường, ồn ào giống như ông cụ non vậy.”

“Hi hi...” Chi Tâm cất bước, nghiêng đầu mê muội nhìn chằm chằm vào người bạn mới xinh đẹp, đôi mắt đen long lánh như thủy tinh, ánh lên những tia sáng rực rỡ.

La Chấn đỏ ửng cả mặt, hung hăng trừng mắt, “Không cho nhìn!” Tên ngốc tử này, gương mặt đã tuần tú đến như vậy, lại còn dám nhìn người như thế. Người biết còn nghĩ là tâm hần tinh khiết như trẻ sơ sinh, không biết được còn tưởng rằng là thiên hạ đệ nhất Hoa Hoa Công Tử rồi.

Chi Tâm bị dọa sợ đến mức liên tục gỡ tóc, nhưng đi được một lát, chốc chốc cứ len lén liếc về phía sau. Đợi La Chấn chuyển mắt sang nhìn hần, lại vội vã dời mắt đi.

Rồi cứ mãi như thế, len lén liếc, rồi lại len lén dời, vui vẻ không thôi.

Gã Ngốc tử này! La Chấn lấy quạt che miệng, cố nén cười muốn đau bụng.

Hoàn Tổ đi theo phía sau hai người, nhìn trên mặt tiểu thư nở nụ cười, tò mò lại không hiểu. Kể từ bốn năm trước sau khi chuyện kia phát sinh, đã không từng thấy tiểu thư cười vui vẻ như thế? Ừm, công tử ngốc này, cũng rất khả ái nha.

Chợt, Chi Tâm quay đầu bỏ chạy, nhưng vừa chạy vừa quay đầu lại cẩn thận dặn dò, “Trần nhi đợi một chút, không cho đi nha, chờ Chi Tâm.”

Hửm? La Chấn khẽ nhăn mày liễu, nhìn hẩn chạy đến bên cạnh một ngôi nhà hoang phế, có một chú chó con đang nằm úp sấp trước cửa, lập tức ngồi xổm xuống.

“..... Bạn nói chủ nhân của bạn đã đi rồi? ..... Bọn họ tại sao không mang bạn đi theo? .....Chân của bạn bị gãy? ..... Vậy bạn cùng Chi Tâm trở về có được không? Trong nhà Chi Tâm có thật là nhiều, thật là nhiều cầu cầu cùng miêu miêu .....Tại sao không đi cùng Chi Tâm? .....Bạn không phải nói bọn họ không trở lại nữa sao?.....”

La Chấn khoanh tay, chiếc quạt khẽ tựa vào cằm, mặc dù nghe không rõ tiếng nói, nhưng thấy bộ dáng hẩn vừa gật đầu, vừa cau mày, vừa khoát tay, vừa khổ não không thôi, môi lại bất chợt nở một nụ cười, tên ngốc này...

Một hồi lâu, mới thấy Chi Tâm chậm rãi đứng dậy, từ từ đi trở về, mặt có vẻ không vui.

“Thế nào?”

“Bạn ấy không chịu đi cùng Chi Tâm rồi, bạn ấy nói bạn đang đợi chủ nhân của bạn trở lại mang bạn ấy đi, bạn ấy nói tiểu chủ nhân của bạn thích bạn nhất, nhất định sẽ mang bạn đi. Nhưng bạn cũng biết, chủ nhân của bạn dời đến nơi thật là xa thật là xa, sẽ không bao giờ trở lại.... Hu hu hu..... Bạn ấy không đi cùng Chi Tâm, bạn ấy sẽ đói chết nha..... Hu hu hu, bạn ấy thật đáng thương...”

Đợi đã, đợi đã. La Chấn cầm quạt nâng chiếc cằm hoàn mỹ đến mức làm cho nàng phải ghen tị, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn nước mắt lưng tròng của hẩn. “Người nói ‘bạn’, là chỉ con chó kia?”

“Ừ, bạn ấy tên là A Hắc. Bạn nói tiểu chủ nhân của bạn nhất định sẽ trở lại tìm bạn, nhưng bạn lại biết, tiểu chủ nhân không về được.... Trần nhi, làm sao bây giờ đây? Bạn ấy không chịu đi cùng Chi Tâm...”

Đợi đã, đợi đã, đợi đã. La Chấn nặn ra một nụ cười ngọt ngào lộ lúm đồng tiền, “Chi Tâm, người xác định người nói là con Đại cầu màu đen đó?”

“Đúng, đúng, bạn ấy tên là A Hắc, bạn ấy nói tiểu chủ nhân...”

“Dừng lại!” La Chấn mở cây quạt ra, che lại hai cánh môi mong muốn lặp lại những câu nói vừa rồi. “Có hai phương pháp, muốn nghe hay không?”

Chi Tâm nhếch miệng mừng rỡ, “Thật? Trần nhi thật lợi hại, nói mau, nói mau, nói mau, nói mau....”

La Chấn giả vờ hung dữ nói: “Nói một lần là đủ rồi, người dám lặp lại từ ‘nói mau’ một lần nữa, ta sẽ không kết bạn với người luôn!”

“Á.” Đôi môi đỏ mọng lúc này mím lại thật chặt, mắt to chơm chớp, lông mi thật dài run rẩy không thôi, hình dáng so với chú chó con nằm ở cạnh cửa còn đáng thương hơn, lại càng dễ thương hơn rất nhiều.

“Phương pháp thứ nhất, người phân phó gia nhân trong nhà mỗi ngày đem thức ăn đến đây cho con chó này, như vậy, nó sẽ không bị đói chết.”

“Ừ.” – Đôi môi đỏ mọng vẫn mím lại thật chặt, nhưng đôi mắt đen bóng giống như đang nói: “Cách thứ hai, cách thứ hai, cách thứ hai...”

“Thứ hai, người ôm nó trở về... Nó không đồng ý sao?”

“Ừ.” – Mái tóc đen dài như suối nước không ngừng dao động, đầu gật thật mạnh, thật mạnh. Bên trong mắt lại như đang nói: “Trần nhi thật là lợi hại, thật là lợi hại, thật là lợi hại...”

Làm ơn đi, đây là tự người nói mới vừa rồi mà, ngốc thật. La Chấn nén cười. “Người ôm nó đi, nói cho nó biết, người sẽ về lại một bằng hiệu lại ở nơi này nói cho tiểu chủ nhân nó biết nó đang ở đâu, một khi tiểu chủ nhân trở lại, sẽ biết chỗ để dẫn nó về...”

Trời ạ! Tiểu nha đầu Hoàn Tố giữa mặt nhìn trời:

Đây là Đại tiểu thư khôn khéo thông tuệ của mình đây sao? Tại sao lại nghe theo lời nói ngốc nghếch của vị công tử khờ dại này? Chuyện này nếu để cho lão gia phu nhân cùng nhị vị tiểu thư nhìn thấy, sợ là phải đồng loạt té xỉu thôi?

“Đúng nha, Trân nhi thật thông minh, Trân nhi thật thông minh nha...” Đôi môi đỏ mọng đột nhiên mím lại thật chặt, ngưng bật, dưới ánh mắt nghiêm túc trong veo của La Chấn, chỉ đành phải dùng mắt để biểu lộ lời nói tận đáy lòng mà không thể thốt thành lời. Rồi quay đầu chạy về trước cửa kia cúi người, “A Hắc, Trân nhi thật thông minh nha...”

Kết quả, trên đường phố Vạn Uyển Thành, xuất hiện một cảnh tượng thật lạ lùng:

Một thiếu niên xinh đẹp mặc y phục rực rỡ sang trọng, ôm một chú chó basset bị thương ở chân mặt mày hơn hờ xoắn chân đi về phía trước. Một vị thư sinh mặc y phục màu trắng thanh lệ khẽ lay động chiếc quạt cùng tiêu đồng tuần tú, sóng vai ở phía sau.

“Công tử, ngài thật sự muốn làm bạn cùng vị công tử ngốc này?” Hoàn Tố hỏi.

“Có gì không thể?”

“Nhưng...”

“Hoàn Tố, người ở La gia đã lâu, thường thấy người La gia khôn khéo, cũng chứng kiến biết bao gương mặt khôn khéo của những khách hàng, nhưng người có từng nhìn thấy ai tinh khiết thánh thiện như thế này chưa?”

Hắn có thể nhảy bén phát giác người khác đối với hắn là thật tâm hay là giả ý, nếu hắn muốn, hắn có thể lựa chọn chính xác người thực sự tốt với mình để kết bạn. Nhưng trên đời này, người tốt thật lòng với hắn quá ít, hắn quá tịch mịch, quá muốn kết giao bạn bè, cho nên cam tâm bị lừa gạt, chỉ vì muốn vui vẻ trong phút chốc. Mới vừa rồi, hắn và ta nói chuyện với nhau hơn nửa ngày, nhưng không có để ý đến người, là bởi vì người mặt nhẵn mày nhó khiến cho hắn biết, hắn không được người hoan nghênh.”

“Tiểu thư?” Hoàn Tố có chút run sợ, giọng nói của tiểu thư thật ôn nhu, vẻ mặt thật xinh đẹp ngọt ngào bởi vì... Vì vị công tử ngốc đó sao?

***

“Đại ca, sao huynh đến đây?”

Bên trong đình, sâu trong Bách Thảo Viên, Lương Chi Hành đang cầm chày giã dược thảo. Ngẩng đầu, thấy huynh trưởng ôm Đại cầu tiến vào, trên gương mặt thoáng chốc hiện lên một tia ấm áp.

“Hi hi, Chi Tâm đến tìm Chi Hành, Chi Hành có bận lắm không?”

“Chi Hành không bận, tới bên này ngồi đi.” Lương Chi Hành từ trong tay áo lấy khăn tay ra, lau mồ hôi trên trán Chi Tâm, “Đại ca đến tìm Chi Hành muốn cùng nhau ăn cơm sao?”

“Ừm, nhưng, Chi Tâm có bạn mới muốn giới thiệu cho Chi Hành nè.”

“Bạn mới?” một tia sáng lạnh lướt qua đáy mắt, thoáng chốc phục hồi như cũ, cười nhạt một tiếng, “Đại ca lại quen bạn mới sao?”

“Trân nhi, Trân nhi mau tới bên này... Chi Hành...” Vẫy tay không ngừng, nhớ lại Đại cầu trong ngực. “A, Chi Hành, người giúp A Hắc trị thương đi, chân nó bị thương lâu rồi nha...”

“Vâng.” Lương Chi Hành nhận lấy, đặt lên bàn, ngón tay nhẹ nhàng kiểm tra vết thương trên chân chú chó kia, “Bạn mới của Đại ca ở đâu?” – Lần này, nên cho vị bằng hữu đó ăn Dương Tâm thảo, hay Cửu bộ điền đây nhỉ (*)?

(*Cỏ ngựa và thuốc chín bước điền)

Chi Tâm không biết trong lòng Chi Hành đang âm thầm tính toán, tinh thần hắn hăng hái hẳn lên. “Trân nhi!” Thùng thùng chạy đến trước mặt La Chấn, “Trân nhi....”

La Chấn đang ngồi xổm dưới đất quan sát một bụi dước thảo, phiến lá này màu xanh như ngọc bích, hoa có hình dáng như nắm tay... Trong đầu suy tư, nên dùng loại chỉ nào để thêu đây, và bắt đầu hạ mũi kim từ đâu nhỉ? Tay... Hửm? Trong tay mình khi nào thì thêm một cái tay khác vậy?

“Trân nhi à...” Chi Tâm cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương, khẽ xoa nắn, tràn đầy tò mò, “Tay của Trân nhi thật nhỏ, nhỏ hơn nhiều so với tay của Chi Tâm.”

Tên... Tên ngọc tử này! Gò má La Chấn bất chợt đỏ ửng, rút tay lại, nghiêm mặt, “Người đang làm cái gì?”

“... Trân nhi sao vậy?” Trân nhi tức giận sao?

“Ta...” Nhìn thẳng vào đôi mắt đen lóng lánh như ngọc đỏ, La Chấn lúc này vô lực, tại sao mình lại cùng tên ngọc tử này so đo? “Người gọi ta làm cái gì?” Aizz... Mắt thấy tay của mình lại bị hấn kéo, La Chấn cũng chỉ mặc kệ vậy. Nếu không, chẳng lẽ phải bắt nạt một tiểu hài tử sao?

“Chi Hành Chi Hành, Trân nhi tới, Trân nhi tới. Trân nhi, Trân nhi, đây là Chi Hành, đây là..... Nói một lần là đủ rồi nhỉ?” Nghẹo đầu, mím môi lại thật chặt.

La Chấn nín cười lắc đầu: Tên ngọc này, Tại sao lại dễ thương như vậy...

Lương Chi Hành hơi ngơ ngẩn. Hấn không nghĩ tới, “Bạn mới” của Chi Tâm, lại là nhân vật nhã nhặn phong nhã như thế.

Bởi vì tính tình thuần khiết thiện lương đó của Chi Tâm, và cũng bởi gì gia thế hiển hách của Lương gia, có quá nhiều người muốn lợi dụng Chi Tâm, hoặc đến gần Lương gia thu lợi, hoặc lường gạt tiền tài, nhưng bất kể là động cơ nào, kết quả đều là Chi Tâm bị tổn thương.

Nhưng người này, ăn mặc lịch sự tao nhã biết ngay xuất thân không giàu cũng thuộc hàng quý phái, vật treo trang trí nơi chuỗi quạt đó, là Lam Điền Ngọc cực phẩm trong cực phẩm.

Người như vậy, nếu đến gần vì muốn lợi dụng Chi Tâm, không khỏi quá phí công sao. Huống chi, người này mặc dù giữa hai lông mày ẩn chứa sự khôn khéo, nhưng mày thẳng mắt trong, thanh tú nhã nhặn thật không giống hạng người mang lòng dạ bỉ ổi.

“Tại hạ Lương Chi Hành, xin hỏi các hạ xưng hô như thế nào?”

La Chấn chưa kịp đáp, Chi Tâm đã ở bên cạnh kêu to, “Trân nhi, Trân nhi, Chi Hành, gọi là Trân nhi nha.”

“... Trân công tử?”

La Chấn cười nhẹ, “Xưng hô thế nào cũng được, tên bất quá chỉ là một danh hiệu mà thôi.”

“Nhưng Chi Tâm thấy gọi Trân nhi rất dễ nghe nha.”

“Được rồi.” La Chấn lờm hẩn một cái, “Xem người đầu đầy mồ hôi, còn không đi rửa mặt đi?”

“A, hi hi...” Chi Tâm mặc dù lên tiếng, nhưng vẫn đứng thẳng không đi, nghiêng đầu ngấm nàng, đôi môi đỏ mọng nở nụ cười ngọt ngào.

La Chấn vừa quần vừa tức, mắt đẹp trợn trừng, “Còn không đi!”

“A.” Chi Tâm vội vàng chạy đi, ngoan ngoãn đến chậu nước bên hiên nhà, vốc nước lên rửa mặt.

“Đợi đã.” La Chấn cau mày, lấy ra khăn thêu bên trong tay áo đưa cho hấn. “Lau mồ hôi cho sạch rồi hãy rửa.”

“A, được...”

Trong mắt của Lương Chi Hành khê kinh ngạc. Hấn luôn nghĩ khả năng bản thân nhận biết người khác không hề kém, nhưng giữa đại ca cùng người này, có một sức mạnh vô hình gì đó thật kì lạ, khiến cho hấn khó có thể nói thành lời.

Đại ca đối với ai cũng rất tốt, nhưng chưa bao giờ thấy hấn cười đến vui vẻ tự đáy lòng như thế ngoài mình. Mà người này đối với đại ca... “Trân công tử, mời ngồi. Trà Long Tỉnh cùng Mao Tiềm, Trân công tử thích uống cái gì?”

“Trà Long Tĩnh.” La Chấn vén áo ngồi xuống, hướng Lương Chi Hành cười nhẹ. Sau đó, đưa mắt nhìn bốn phía. Xung quanh trồng đủ các loại dược thảo, mùi thơm ngát mũi, hòa mình vào trong mùi hương thơm nức đó, làm người ta tâm thần sáng khoái.

Khẽ phất phơ chiếc quạt, La Chấn vui vẻ nhàn nhã vô cùng, dĩ nhiên cảm giác được Lương Nhị công tử đang nhìn mình đầy dò xét, nhưng không cho rằng như thế là lỗ mãng. Chỉ riêng việc quan tâm của Chi Hành dành cho Chi Tâm xuất phát từ tận tâm hồn, cũng đủ để nàng không có gì cần phải lo lắng. Dạng người như thế này, ý thức muốn bảo vệ cực mạnh với tất cả những thứ thuộc về mình. Còn đối với vật không hề có liên quan thì trở nên vô hại.

“Chi Hành, A Hắc trị xong chưa?” Chi Tâm đứng trước chú chó đang nằm ngoan ngoãn bên trong lồng sắt, lấy ngón tay nhẹ nhàng chạm vào cái chân trái đang băng bó của nó.

“Nó là vết thương cũ, bởi vì chữa trị lầm dẫn đến bị dị tật, đệ đánh gãy chân của nó lần nữa, sau đó thoa thuốc vào, một tháng sau, nhất định sẽ vui vẻ chạy nhảy giống như trước.”

“Chi Hành thật lợi hại... A Hắc, rất đau có phải không?... Nhưng, Chi Hành là vì người mạnh khỏe mà, người ngoan ngoãn đừng động đây, sẽ mau khỏi hơn nha, A Hoa A Bạch trong nhà Chi Tâm đều chữa trị như vậy đó...”

La Chấn cau mày, “Người lại bò trên mặt đất, hơi đất sẽ làm người bị bệnh đó, mau dậy đi.”

“A.” Chi Tâm vội vàng bò dậy, ôm lấy chậu hoa vào lòng nhảy vào, “Trần nhi Trần nhi, người mau nhìn xem, đây là Chi Tâm trồng đó. Lúc Chi Tâm đi ra bên ngoài thành chơi, bạn ấy bảo Chi Tâm mang bạn ấy trở về. Chi Tâm gọi bạn là Tiểu Hoàng, nhưng bạn không thích, bạn nói bạn tên là.... Này, Tiểu Hoàng bạn tên gì vậy?... À, Thu Hồn thảo, bạn ấy nói bạn ấy có thể đem hồn người thu hồi lại.”

Một thân cây thô ráp xù xì thân to khoảng một ngón tay, chìa ra những phiến lá xanh biếc... La Chấn nhíu mày: “Sao người lại gọi nó là Tiểu Hoàng?”

“Bởi vì lúc Chi Tâm nhìn thấy bạn ấy, bạn ấy trở ra một đóa hoa nhỏ màu vàng nha. Tiểu Hoàng nói, khi đóa hoa vàng kia nở rộ, là lúc những phiến lá của nó có thể thu hồn người.”

Lời nói kì lạ của hắn, La Chấn tự động bỏ ngoài tai, chẳng qua là cười nói: “Mặt của người lại bẩn nữa rồi, vào trong rửa lại đi.”

“A a!” Chi Tâm nhấc chân chạy đi, “Tiểu Hoàng, đều tại bạn nha.”

Lương Chi Hành ngẩng nhìn vị “Trần công tử” cùng huynh trưởng trao đổi, ánh sáng trong mắt càng thêm thâm trầm, “Trần công tử, các hạ đối với đại ca của tại hạ, rốt cuộc có ý đồ gì?”

Thật thẳng thắn. “Theo các hạ thấy, tại hạ đối với lệnh huynh có ý đồ gì?”

“Tại hạ cũng không rõ.” Lương Chi Hành lạnh lùng nói: “Nhưng tại hạ nhìn ra được, các hạ không phải là giống như những tên lường gạt thông thường cho nên, lúc các hạ gạt người, thủ đoạn tất nhiên so với bọn kia sẽ tinh xảo hơn nhiều.”

Tinh xảo? Vị Lương Nhị công tử này, người thoát nhìn lạnh nhạt, nhưng khi dùng từ ngược lại rất thú vị.

“Đại ca tại hạ mỗi khi quen biết một ai, đều thật lòng dùng tâm để đối đãi. Nhưng huynh ấy cũng không phải không biết những người đó không có ý tốt gì với huynh ấy, cho nên đến cuối cùng mặc dù bị tổn thương, nhưng cũng cực kì nhanh chóng vượt qua. Chỉ có một lần, huynh ấy cứu về một con khỉ bị người ta đánh hấp hối, thật lòng thật dạ chăm sóc con khỉ đó. Con khỉ đó cũng vô cùng ỷ lại, thân thiết với huynh ấy nửa bước không thể rời đi. Không ngờ rằng, sau khi con khỉ kia khỏi bệnh hung hăng cắn huynh ấy một ngụm rồi trốn thoát. Sau đó, khoảng một tháng hầu như đại ca không hề bước ra khỏi cửa phòng. Sau lần này, đại ca mặc dù sẽ vẫn lành vết thương sống tốt như cũ, nhưng vĩnh viễn sẽ không bao giờ đi xem xiếc khỉ mà huynh ấy thích nhất nữa.”

Cho nên, sợ nàng cũng giống con khỉ chết tiệt kia sao? La Chấn nhíu mày.

Trên đường trở về khách điểm, La Chấn hồi tưởng lại lời cảnh cáo của Lương Chi Hành, mỉm cười.

“Trân công tử, tại hạ nhìn ra được, đại ca rất thích công tử, cho nên, ta cũng không cản các hạ đến gần đại ca. Nhưng nếu công tử để cho tại hạ biết, người lợi dụng đại ca thích làm tổn thương huynh ấy, tại hạ nhất định sẽ để cho công tử hối hận vì đã làm người.”

Lương Chi Hành này... Rất tốt đây, không biết sánh đôi với Đoạn nhi, có đủ tư cách hay không? Lạnh lẽo và nóng nảy, một tĩnh lặng và một náo nhiệt, rất thú vị, phải không?

“Công tử, ngài đang suy nghĩ gì, lại cười thế?” Hoàn Tố hỏi.

“Không có, hôm nay chơi suốt một ngày, ngủ sớm một chút thôi.”

La Chấn vào phòng, sau khi tẩy rửa sạch sẽ, buông màn che. Nhưng mới nhắm mắt lại, gương mặt tuần tú không sao tả xiết nhưng lại ngầy ngô vẫn luôn như ẩn như hiện trước mắt mình. “Hừ, dám quấy rầy giấc ngủ của ta, đánh tên gốc nhà ngươi nè.” Nàng nhẹ lẩm bẩm, sau đó phất tay một cái, dường như nhìn thấy cái ót của hắn bị nàng đánh trúng, nhắm mắt méo máo, đáng vẻ ủy khuất không chịu nổi, bất chợt bật cười.

“A, đau!” Cùng lúc đó, Chi Tâm đang nhắm mắt lại liệu mạng nhớ đến người bạn mới của mình, xoa cái ót ngồi dậy: “Trân nhi hự, đánh Chi Tâm, Chi Tâm đau nha.” Nhưng vẫn thật là nhớ Trân nhi nha, sáng sớm ngày mai, sẽ đi tìm Trân nhi, hi hi....

Đêm nay Lương Chi Tâm, La Chấn, đều ngủ thật ngon.

***

“Thưa công tử, ngoài cửa có người tìm ngài.” Tiểu nhị quán trọ bưng nước rửa mặt lên, vội bẩm báo.

Tên gốc tử này, đến sớm vậy sao? La Chấn thông thả rửa mặt súc miệng xong, chậm rãi bước xuống lầu.

“La công tử, chào buổi sáng.”

Không phải là Lương Chi Tâm!! La Chấn nhìn chằm chằm vào người này, có mấy phần quen mặt, nhưng nàng nhớ, mình và hắn cũng không từng đối diện thẳng nhau.

“La công tử, các hạ khẳng định là không biết tại hạ. Hôm đó các hạ đến phủ, tại hạ đang cùng mấy bằng hữu đang ngâm thơ vẽ tranh, bỏ lỡ cơ hội làm quen cùng La công tử, tại hạ đã vạn phần tiếc nuối.”

La Chấn nhẹ nhắn mày liễu, vẫn không nói lời nào.

Người nọ thấy mình nói thật cao hứng, đối phương lại không hề đáp trả. “A, xin lỗi xin lỗi, tại hạ nhất thời cao hứng, quên tự giới thiệu, tại hạ là Phùng Mạnh Thường, gia phụ là Phùng Tử Lăng....”

“Thì ra là Phùng công tử.” Nàng chấp tay nói, tựa như nghe được tiếng cười khê của Hoàn Tố ở phía sau lưng. Nha đầu kia lại nghĩ đến bức họa mà Phùng công tử vẽ không bằng một chữ viết tùy tiện của Đoạn nhi rồi. Lên tiếng bảo. “Mời ngồi.”

Phùng Mạnh Thường quả không phụ danh tiếng của hắn, chưa ngồi vững vàng, tức thì lại nhiệt tình mười phần nói: “Tính tại hạ thích giao lưu rộng rãi, thích nhất kết giao bằng hữu ngũ hồ tứ hải, hơn nữa nhân vật phong nhã tài trí như La công tử đây, chính là tri kỷ mà tại hạ đã ngưỡng mộ từ lâu.”

Vị Phùng công tử này, ngày thường cũng có mấy phần đoan chánh, chẳng qua là, tình cách khoa trương thối phồng quá sự thật của hắn ta làm cho người ta có cảm giác quá nồng nặc.

“Gia phụ luôn luôn khen ngợi La công tử. Gia phụ từng nói, khi đến Ngọc Hạ quốc kinh doanh, đã nhờ ơn của La công tử chiếu cố, người trẻ tuổi tài hoa giống như La công tử hiện nay, đúng là hiếm thấy, dặn dò tại hạ nên đến gặp La công tử để được học hỏi nhiều hơn.”

Đến Ngọc Hạ quốc buôn bán? Như vậy, Phùng lão gia làm sao không nói cho hắn biết, mình chính là một nữ nhân? Nếu như biết nàng là nữ nhân, lại nhiệt tình đến để xin kết giao như thế này, rốt cuộc người này đang có tính toán gì đây?

Không phải là La Chấn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, trong thương trường lăn lộn đã nhiều năm, thấy người nhiều vô số, ít khi nhìn lầm người, duy nhất sai lầm về cách nhìn người, đó là chuyện của bốn năm trước...

“Phùng công tử, tại hạ không theo thương đội trở về nước, là bởi vì tại hạ ở đây còn có vài bằng hữu cần phải thăm viếng, thời gian vô cùng thiếu hụt. Nên phần kết giao này của Phùng công tử, tạm gác lại ngày khác, có duyên ta sẽ bàn tiếp nhé?”

“Bằng hữu? Tại hạ thích nhất bằng hữu, bằng hữu của La công tử chính là bằng hữu của tại hạ, tại hạ là dân sành sỏi đầu sỏ ở đất nước này, rất vui lòng đưa La công tử đi tìm bạn tốt...”

Có người sẽ dùng từ “Đầu sỏ” để tự xưng sao? Bằng chứng lớn của sự vô học có lẽ cũng chỉ như thế này. Chỉ có những kẻ dốt nát mới có thể ăn nói như vậy mà thôi.

La Chấn có thể kết luận, đối phương tất nhiên có ý định không lành mạnh. Mắt của người này, cứ di chuyển từ mặt mình xuống gáy, sau đó di chuyển thẳng xuống ngực, thái độ vô sỉ thể hiện rất rõ ràng.

“Công tử, ngày nào đó hẹn gặp mặt cùng Lương công tử, nên khởi hành đi thôi.” Nha đầu Hoàn Tố quan sát và hiểu rõ vẻ chán ghét trên mặt của chủ tử, nên bước lên nói: “La công tử muốn đi đâu, tại hạ nguyện làm người dẫn đường, làm tròn trách nhiệm của người bản xứ...”

“Ngại quá, Phùng công tử, công tử nhà ta xưa nay không thích quấy rầy người khác, tấm lòng này của ngài...”

Ai ngờ, Mạnh Thường huynh đang nở nụ cười khả ái, bỗng thấy thư đồng nho nhỏ này vừa lên tiếng, lập tức thay đổi sắc mặt, “Người là thứ gì? Bốn công tử cùng chủ tử nhà ngươi đang nói chuyện người cũng dám tùy tiện trả lời, không biết phép tắc!”

“Đúng là như thế đấy, Phùng công tử.” La Chấn cầm quạt ngăn Hoàn Tố lại. “Nhà của tại hạ đúng là không có quá nhiều phép tắc, không phân chia chủ hay tớ. Nhất là người này, ta đối đãi như đệ đệ ruột thịt của mình, có chỗ nào mạo phạm công tử, xin lượng thứ cho.”

“Vây...” Phùng Mạnh Thường cứng lưỡi, vẻ mặt tràn đầy nét khó chịu.

La Chấn vừa định hao phí thêm vài lời để đuổi hắn đi, lại bị người ngoài cửa đột nhiên chạy vào cắt đứt. “Trân nhi, Chi Tâm đã tới rồi. Chi Tâm đem qua mơ thấy Trân nhi, không muốn tỉnh lại, ngay cả bánh bao mà Chi Tâm thích ăn nhất cũng không ăn liền chạy đến đây để tìm Trân nhi đó...”

Ngốc tử này! Sao ở giữa ban ngày ban mặt thế này, lại ôm lấy nàng như vậy? “Buông tay.”

Nhưng đầu tóc mềm mượt của người nào đó không ngừng dụi dụi vào bên vai của nàng, cọ rôi lại cọ, “Trân nhi, Chi Tâm...”

“Buông tay!” Nàng vùng quạt, gõ một cái vào ót hắn.

“Hu hu, Trân nhi, đem qua ngươi cũng đánh Chi Tâm như vậy, thật là đau...” Người bị đánh thối lui một bước, đưa tay lên ôm lấy đầu, hai con mắt to chớp chớp, đôi môi đỏ mọng cong lên ai oán.

Ngốc tử này, còn dám làm ra dáng vẻ như ủy khuất lắm vậy với nàng. “Tối thì tối, động tay động chân làm chi?”

“Không thể ôm sao? Nhưng Chi Hành sẽ để cho Chi Tâm ôm...”

Ngốc tử này, nàng là Lương Chi Hành sao? “Chi Hành là Chi Hành, ta là ta...” Ánh mắt của La Chấn vừa chuyển động, xoay mình thấy bọn họ đã thành mục tiêu cho mọi người bên trong đại sảnh khách điểm này chỉ trích, vội vã phe phẩy chiếc quạt không ngừng, nhanh nhẹn cất bước, “Còn không đi, không phải là muốn dẫn ta đến Đức Lai cư ăn cháo thịt sao?”

“Được, đi ăn cháo, đi ăn cháo, đi ăn... Nói một lần là được rồi?”

La Chấn liếc thấy hắn không kịp che miệng, thái độ khờ khạo đáng yêu, buồn cười.

“La công tử, ngươi có ý gì?”

La Chấn nhăn mày, nhân nhạ nhìn vị nhân huynh đang ngăn cản trước mặt, hừng hực khí thế hưng sư vấn tội. “Phùng công tử, tại hạ nhất thời thất lễ, quên nói tiếng cáo từ với công tử, xin lượng thứ cho.”

“La công tử, ý các hạ là muốn làm nhục tại hạ sao? Tại hạ có lòng muốn kết giao, tâm hết sức chân thành, các hạ lãnh đạm không quan tâm đến cũng không sao. Hiện tại lại nhiệt tình vui vẻ với một tên gốc như thế, trước mặt của mọi người là các hạ cố tình làm nhục tại hạ phải không?”

Đối với kẻ không biết tự trọng, nông cạn như thế này, tuy có chán ghét, nhưng không đến nỗi tức giận, giọng điệu lần này của hắn, lại thật sự chọc giận La Chấn.

“Chi Tâm không phải là ngu ngốc, Chi Tâm không phải là ngu ngốc, Chi Hành nói, tất cả những người nói Chi Tâm ngu ngốc, mới là người ngu xuẩn nhất thế gian này!”

“Tên đàn độn này...”

“Nói không hợp, nửa câu nhiều, Phùng công tử, cáo từ.” La Chấn kéo tên gốc tử kia, nhanh chóng cất bước. Tên Phùng Mạnh Thường này, tương lai nếu có cơ hội, nhất định phải để cho hắn ném chút khổ sở mới được.

“Họ La, tên giả mạo công tử kia, cho người mặt mũi nên người không biết xấu hổ có phải không? Lại dám ở trước mặt bọn công tử ta đây giả trò đùa giỡn, bọn công tử há có thể tha cho người!”

La Chấn nghe hắn ồn ào mắng một tiếng, đột nhiên quay đầu, đã thấy chiếc ghế gỗ đang bay về hướng mình.

“Trần nhi!” Chi Tâm cũng đúng lúc quay đầu, thấy vật bay tới, tay chân nhanh nhẹn, xoay người bảo bọc nàng thật chặt chẽ trong lòng mình, đưa lưng về phía chiếc ghế đang bay đến kia.

Ngốc tử này... La Chấn còn chưa lên tiếng, Hoàn Tố đứng ở một bên một tay đẩy hai người đang ôm nhau thật chặt, tay còn lại đón lấy chiếc ghế đang bay đến, tiện tay ném trả lại người khởi xướng.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên ở phía sau, La Chấn không thèm nhìn đến, nhưng tình trạng trước mắt của mình, thật sự là...

Bởi vì Hoàn Tố sử dụng lực đạo không hề nhỏ, Chi Tâm đang ôm nàng lăn mấy vòng, đợi đến khi lấy lại được thăng bằng, nàng ngẩng đầu lên nhìn hắn. Đúng lúc cũng có ai đó đang cúi đầu nhìn nàng, rồi sau đó.....

Ở trước cửa khách điểm người đến người đi qua lại nhộn nhịp, mọi người nhìn thấy một màn đó. Từ đó về sau, ở Vạn Uyển Thành không ngừng truyền lưu tình cảnh, hai vị công tử xinh đẹp... Thân mật hôn nhau.

“Trần nhi...”

“Dừng lại!” La Chấn cầm quạt che lại cánh môi đỏ mọng manh kia. “Dừng nói nữa!” Tên gốc tử này, kể từ khi xảy ra chuyện ngoài ý muốn bên ngoài khách điểm đó.... Đường nhiên là ngoài ý muốn!

Lúc chuyện ngoài ý muốn đó xảy ra, gương mặt gốc tử này, bắt đầu đỏ ửng lan tràn từ trán đến gò má, từ mang tai đến cổ. Dáng vẻ đó của hắn làm cho mặt của nàng cũng bất chợt đỏ ửng theo.

Thật ra thì, nụ hôn đó.... Thực tế, không thể coi là hôn, chẳng qua chỉ là môi hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau, sau đó bị nàng lập tức đẩy ra ngay. Nhưng một nụ hôn không thể xem là “Hôn” đó, lại bị gốc tử này hiểu thành...

“Chi Hành, Chi Tâm đã hôn Trần nhi, Chi Tâm muốn kết hôn với Trần nhi!”

“Nụ Hôn” này vừa mới qua đi, trong lúc mọi người trên đường phố còn ngơ ngác giật mình, hắn lập tức ôm lấy nàng, thẳng đường chạy điên cuồng đến Bách Thảo Viên, há mồm hướng Lương Chi Hành phun lời này ra ngoài.

Khi đó, Lương Chi Hành cũng giống như nàng, đều bị tên gốc tử này dọa sợ. “Đại, đại ca, huynh đem mọi chuyện nói cho đệ nghe, huynh nói...” Lương Chi Hành lúng ta lúng túng hỏi.

“Huynh đã hôn Trần nhi, huynh muốn cưới Trần nhi!”

“Trần... Trần công tử, đã xảy ra chuyện gì?” Hiếm khi trên vẻ mặt lạnh lùng như băng tuyết này xuất hiện nét “bối rối”.

Ta cũng muốn biết đã xảy ra chuyện gì... La Chấn dùng chiếc quạt vỗ nhẹ lên tay của hắn, “Để ta xuống trước.” Tên gốc này mạnh thật, ôm nàng chạy một quãng đường khá xa, mà không hề đổ mặt, hơi thở không chút náo loạn, lại còn ôm nàng cứng ngắc như thế.

“Trân nhi...”

Gương mặt thanh tú của La Chấn tú nghiêm lại, “Để ta xuống!”

“A.” Chi Tâm vịn phần không muốn, thả lỏng tay, vươn tay đến muốn nắm lấy tay của La Chấn, bị nàng dùng quạt đánh một cái, buồn bã khẽ kêu đau một tiếng.

Nghiêm chỉnh sửa lại y phục cho gọn gàng, La Chấn hướng Lương Chi Hành thi lễ, “Lương Nhị công tử chờ hiểu lầm, tại hạ vô tình phi lễ với lệnh huynh, chuyện đã xảy ra, nhưng đó là chuyện ngoài ý muốn mà thôi.”

Lương Chi Hành ho khan một tiếng, hỏi: “Tại hạ có thể được biết, rốt cuộc là chuyện ngoài ý muốn như thế nào hay không?”

Lương Chi Tâm không thể chờ đợi, “Chính là Chi Tâm hôn Trân nhi.”

La Chấn nhìn hắn chằm chằm, “Đó là chuyện ngoài ý muốn.”

Chi Tâm kêu to, “Không phải là ngoài ý muốn. Chi Tâm nhìn thấy cha hôn mẹ nha, sau đó, cha nói cho Chi Tâm biết, hôn chính là thích, thích mới có thể hôn. Trân nhi hôn Chi Tâm, chính là thích. Chi Tâm cũng thích bị Trân nhi hôn, cũng chính là thích.”

“Khụ, khụ!” – Lương Chi Hành che miệng ho nhẹ, tựa như đang ngấm đấm được thảo xanh mướt bên ngoài kia, đầu khẽ chuyển, mắt khẽ liếc sang hướng khác. Khi quay trở lại, vẫn là khuôn mặt lạnh như núi băng như trước, “Vì vậy, cho nên đại ca nói rằng, đại ca muốn kết hôn với Trân công tử?”

“Ừ.” Chi Tâm gật đầu, liên tục gật đầu, “Chi Hành, đệ nói cho Chi Tâm biết, phải làm sao mới có thể cưới Trân nhi?”

Tên Lương Chi Hành này, rõ ràng là lòng dạ bất lương mà, lại còn nói với huynh trưởng gốc của hắn rằng:

“Nhờ người mai mối, chuẩn bị sính lễ, những chuyện này huynh đừng bận tâm, đại ca. Nhưng có một chuyện, nhất định phải do huynh đích thân làm mới được.”

“Nói mau, nói mau, Chi Hành nói mau!”

“Huynh nhất định phải được sự đồng ý của Trân công tử, chỉ có Trân công tử gả cho huynh, mới có thể nói đến chuyện kế tiếp.”

“Chi Tâm biết rồi!”

Lương Chi Hành khốn kiếp! La Chấn ở trong lòng đã đánh mất sự nhã nhặn thanh tú thường ngày, thâm mắng.

Ngay từ đầu nàng đã biết, thân phận nữ nhi của mình sẽ không thể qua được mắt của người hành nghề y như Lương Chi Hành. Nhưng người này, biết rõ tính tình của Chi Tâm một khi xác định chuyện gì, thì sẽ đeo đuổi đến cùng, cho nên xúi giục tên gốc này mà...

“Trân nhi, Trân nhi, người gả cho ta đi, gả cho ta đi, gả cho ta đi...”

“Dừng lại!”

“Nhưng Chi Tâm nói một lần, Trân nhi sẽ không hứa nha.”

“Người...”

Vấn đề căn bản không phải ở chỗ này có được không?

Hai mươi mấy ngày, La Chấn ở thành Vạn Uyển đi dạo thưởng thức phong cảnh xinh đẹp lạ lùng phong tình ở nước bạn, sông núi, ruộng nương kéo dài liên tiếp nối đuôi nhau đến tận chân trời.

Tiểu nha đầu Hoàn Tố, bởi vì thuở nhỏ trải qua nhiều gian truân, từ trước đến nay đối với công tử phú gia xuất thân đại phú đại quý không hề có thiện cảm.

Mới đầu, nàng cũng đem Lương Chi Tâm quy về nhóm này, thầm nghĩ trong lòng rằng: Những loại người như thế này nếu không có xuất thân giàu có, thì biết làm gì để sinh sống chứ?

Nhưng trải qua chuyện ở khách điểm lần đó Lương Chi Tâm tinh khiết như trẻ sơ sinh, cùng Phùng Mạnh Thường tự xưng là thông minh đó, vừa nhìn qua đã biết sự khác biệt giữa mây trời tinh khiết và vũng bùn nhơ. Hơn nữa những ngày qua, hần ngày ngày quần lấy tiểu thư nhà mình “cầu hôn” không thôi, không hề tỏ ra chút mệt mỏi chán nản nào.

Một đôi mắt, đen bóng sáng long lanh, giống như chú chó nhỏ đang thèm thuồng khúc xương, nhìn chăm chú nhưng không hề dám tùy tiện chạy đến lấy, vừa khả ái vừa đáng thương. Không khỏi khơi dậy tấm lòng từ ái bên trong tâm hồn của tiểu nha đầu.

“Tiểu thư, ngài thật sự không suy nghĩ gì sao?”

“Người muốn nói gì?”

“Thật ra thì, Chi Tâm công tử không tệ nha.... Sự khôn khéo của tiểu thư đã vượt hẳn quá người bình thường, nếu có một cô gia tinh khiết thánh thiện như công tử ấy chính là phúc khí của tiểu thư đấy.”

“Hoàn Tố.” La Chấn ôm nha đầu của mình, ánh mắt sáng rực lưu chuyển, lại thấy Chi Tâm đang đứng lăm bắm trước bụi Phù Dung trang nhã, bỗng nhiên cười một tiếng, “Chi Tâm, hần rất tốt.”

“Vây...”

“Nhưng ta không lấy chồng.”

“Tiểu thư?”

“Ta không phải là không gả cho hần, mà là bất luận kẻ nào ta cũng không gả.”

Trong đôi mắt của La Chấn khẽ thoáng lên ám ảnh cách đây đã mấy năm. “Giang Bắc Hồng đã mang đến đả kích rất lớn cho ta, không phải bởi vì hần khiến cho duyên tình ta dang dở và thậm chí còn trở thành trò cười ở Hàng Hạ quốc, mà là khiến cho ta sinh ra hoài nghi với bản thân rằng, ta có thực sự đáng ghét đến như thế, khiến cho hần xuống tay không hề có nửa điểm thương tiếc hay không?”

Hoàn Tố cả kinh, “Tiểu thư, là lỗi của hần mà, sao tiểu thư lại vì một tên thói tha như tên đó để hạ thấp bản thân mình chứ?”

“Nhưng một người thói tha xấu xa đó, lúc ấy ta lại vì một người như vậy bỏ ra cả tấm chân tình, mà vẫn không được báo đáp? Em nói xem, như vậy ánh mắt của ta, có phải đã không còn có thể tin được rồi, ta không đáng được người khác đối xử tốt hay không?”

“Tiểu thư...” Hoàn Tố ngơ ngẩn. Năm đó, biến cố vừa mới xảy ra, nàng chỉ vừa được tiểu thư cứu vào La gia không lâu. Khi đó, nàng vẫn còn nhỏ, nên không hiểu được chuyện đó mang ảnh hưởng đến tiểu thư lớn như vậy, cho đến sau đó...

Trong vòng một năm, từ đầu phố đến cuối hẻm đều là những lời xì xầm, ánh mắt khinh thị. Năm thứ hai trôi qua, những lời xì xầm đó vẫn còn vang vọng y như cũ. Cho đến hôm nay, trà đình, tử quán vẫn còn bàn luận say sưa.

Năm thứ ba cũng có một vài thương hộ dựa dẫm vào La gia, hoặc có ơn hay mới phát cũng đã cậy nhờ mai mối đến muốn nạp tiểu thư làm thiếp. Những mai mối băng nhân lúc đến cửa cầu thân đều bị lão gia đuổi ra khỏi nhà, bọn họ không cam tâm đã thốt lên những lời ô ngôn uế ngữ, khó nghe...

Ai cũng biết, trải qua những chuyện như thế, nếu nếu không phải là đại tiểu thư, đổi lại là bất kì nữ nhân nào trên thế gian, sợ đã không thể nào chịu đựng nổi nữa rồi. Không thể nghi ngờ, tiểu thư khôn khéo mà kiên cường, vô luận ý chí, trí khôn, tâm cơ, cũng không phải người thường có thể đạt được.

Chuyện kia xảy ra không lâu thì tiểu thư đã bình thần đến các cửa hiệu của La gia để xử lí mọi chuyện, những lời châm biếm ngấm ngấm làm ra vẻ không nghe thấy, bình thần đối đáp lại những lời giễu cợt đến từ mọi phía.

Phàm là những người đến cửa cầu hôn không thành, phun ra những lời thô tục hoặc những người tung lời dèm pha nhục nhã, thì đều bị tiểu thư dùng những thủ đoạn trên thương trường nuốt hoặc diệt hoặc tiêu tan, hoặc biến mất.

Hoặc những mai mối bằng nhân đến cửa La gia để cầu hôn nàng về làm tiểu thiếp, đều thành đường cùng trong thành... Nguyên nhân đủ loại, cho nên, nàng, bọn họ, lão gia phu nhân cùng các tiểu thư của La gia, cũng cho là, tiểu thư không sao.

Nhưng hôm nay, nàng mới biết, tiểu thư không phải là không sao, mà là đem chuyện kia dần xuống đáy lòng, ngày qua ngày, mặc cho nó trăn trở gặm nhấm, xói mòn lòng nàng... Chuyện này, chuyện này.... một tiểu nha đầu như nàng có thể làm được gì? Hoặc nên làm cái gì?

“Trân nhi, người xem, tỷ tỷ Bông Gòn bảo Chi Tâm mang áo choàng này đến cho Trân nhi, tỷ tỷ nói, Trân nhi sẽ gả cho Chi Tâm nha.” Chi Tâm giơ một đóa hoa bông gòn trắng nõn nhảy cẫng chạy tới, trên gương mặt tuần mỵ nở nụ cười tươi làm cho ánh mặt trời rực rỡ cũng phải xấu hổ, lu mờ.

La Chấn đột nhiên sụp mắt xuống, “Hoàn Tổ, ngày mai chúng ta trở về Ngọc Hạ quốc.”

Ước nguyện ban đầu mà nàng muốn làm quen với Lương Chi Tâm, là muốn thông qua hắn, hỏi thăm tình hình hiện nay của hai vị bá bá của Lương gia, nghĩ cách khiến cho bọn họ tự động giải trừ hôn ước, phục hồi lại đoạn giao hảo của hai nhà.

Lương Chi Tâm chưa từng lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nàng cũng giống như bất kì người nào trên thế gian này, thậm chí càng thâm sâu hơn cả bọn họ.

Nếu so với con khỉ kia, độ nhẫn tâm của nàng chỉ có hơn không kém...

Chi Tâm thuần khiết chân thành, khiến cho nàng tự ti mặc cảm, càng thân thiết với Chi Tâm, càng biểu hiện rõ ràng con người nàng – một thương gia thô tục không làm chuyện gì mà không có mưu đồ lợi ích riêng.

Dưới đôi mắt trong suốt thuần khiết của hắn, bất kì chuyện gì cũng đều trở nên phàm tục tầm thường không thể chịu đựng nổi... Hoặc giả, Giang Bắc Hồng năm đó đã nhìn thấu bản chất này của con người nàng, nên mới xuống tay một cách ngoan độc đến như vậy?

“Tiểu thư, Chi Tâm công tử tới, đang ở bên ngoài khách điểm, chúng ta...” Hoàn Tổ liếc nhìn đồng hành trang đã được chuẩn bị sẵn sàng, lúng túng.

“Không phải đã nói cho hắn biết hôm nay không cần tới sao?” La Chấn cau mày, đi tới trước cửa sổ, cúi đầu nhìn xuống. Người đang đứng đợi trước cửa khách điểm, trong sáng rực rỡ, tươi đẹp phi phàm, đẹp như được khắc ra từ ngọc...

“Tiểu thư.” Hoàn Tổ trộm dò xét thần sắc của chủ tử. “Nếu không, chúng ta ở đây thêm vài ngày nữa nhé, Chi Tâm công tử hôm qua hào hứng nói muốn dẫn chúng ta đến miếu Uyên Ương chơi...”

“Không được!” Nàng cho là, nàng có thể đem hắn trở thành một đứa bé con. Nàng cho là, nàng nhiều lắm cũng chỉ xem hắn là một đệ đệ lớn hơn nàng một tuổi để yêu thương mà thôi;

.... Nhưng...

“Người như đại ca của ta, một khi đã nhận định chuyện gì, cực kỳ khó khăn thay đổi, trừ phi khiến cho hắn bị thương nặng... Giống như, con khỉ chết tiệt kia cắn hắn một cái...”

“Nếu ta vẫn luôn ở chỗ này, hắn sẽ vẫn chờ đợi ôm hy vọng, sổ sách của chúng ta đã tính toán xong rồi, đi theo cửa sau về thôi.”

“Nhưng...” Hoàn Tổ liếc ra bên ngoài, nơi có vị công tử si ngốc đang nở nụ cười ngọt ngào đứng chờ ở nơi đó, không đành lòng rời đi, “Chi Tâm công tử vẫn còn ở chờ.”

“Người phân phó chủ quán, chờ sau khi chúng ta đi, bảo hắn ra thông báo với Lương công tử đang đứng chờ trước cửa một tiếng. Nếu như hắn vẫn không tin, thì mang hắn lên đây cho hắn thấy.”

Chi Tâm, thật xin lỗi, đến cuối cùng, ta vẫn là con khỉ chết tiệt kia...

“Trân nhi, Trân nhi, Trân nhi...”

“Trân nhi, Chi Tâm nhớ Trân nhi, nhớ Trân nhi, rất nhớ, rất nhớ...”

“Trân nhi, người không cho Chi Tâm nói nhiều lần, nhưng Chi Tâm chỉ nói một lần, sẽ không gặp được Trân nhi...”

“Tiểu thư, tiểu thư, tiểu thư!” Hoàn Tổ hươ tay nhiều lần trước mặt tiểu thư của mình hơn nửa ngày không có kết quả, chỉ đành phải quát to một tiếng.

“À?” Đôi mắt đẹp mờ mịt của La Chấn chậm rãi thu hồi thần trí. “Chuyện gì?”

“Hôm nay tiểu thư đã ngơ ngác hơn mười lần rồi.”

“Phải không?” Đôi mắt thanh tú của La Chấn lúc này nhìn chăm chú vào phần văn kiện quan trọng trên bàn.

“Phải” Hoàn Tổ đem sổ sách tiểu thư duyệt xong gom chỉnh tề, hoặc xếp ngăn nắp vào bên trong ngăn tủ, hoặc phân loại để một bên phân công cho các quản sự. “Từ khi từ Hàng Hạ quốc trở về, tiểu thư vẫn như thế.”

La Chấn không đón nhận đề tài này, lấy bút nhúng vào nghiên mực, bắt đầu phê chuẩn trên danh sách đặt hàng của các khách thương. “Đi đưa cái này giao cho Tam tiểu thư. Ngoài ra dặn dò riêng với tiểu thư biết, Lương gia tháng này nếu như vẫn không đem khoản nợ trước hoàn đủ, thì cắt hàng nửa năm còn lại không giao tiếp nữa.”

Hoàn Tổ nhận hóa đơn, cười nói, “Tiểu thư, dạo này tính tình của tiểu thư càng ngày càng mất kiên nhẫn nhỉ.”

La Chấn bắt đầu di liếc về phía nàng, “Nha đầu này, lại muốn nói gì?”

“Chuyện của Lương gia, thông thường phải đến nửa năm, tiểu thư mới có quyết định như thế, nhưng lần này vẫn chưa đến tháng ba, ngài đã không kiên nhẫn. Còn có hai ngày trước, Trương gia ở thành Tây hỏi giá tơ lụa mới, ngài lập tức đổi thành Ngụy gia ở thành Nam đặt hàng...”

La Chấn khẽ cau mày, “Nếu người còn không nhanh chóng đem hóa đơn đưa cho Tam tiểu thư, bốn tiểu thư không ngại trừng trị nha đầu người một chút.”

“Không muốn, không muốn, nô tỳ đi ngay, ha ha...” Hoàn Tổ cười làm lành một tiếng, co chân bỏ chạy.

Khi bên trong phòng chỉ còn lại một mình nàng, La Chấn vô lực ném bút, thở dài một tiếng, nhắm mắt nằm dài trên bàn.

Trân nhi, Trân nhi, Trân nhi, Trân nhi.....

Trở lại đã một tháng nay, âm thanh này chưa từng ngừng lại. Có lúc, chân thực đến mức nàng cứ ngỡ là Chi Tâm đang ở bên cạnh mình, nàng bỗng nhiên đưa tay ra, lại chụp phải khoảng không trống vắng.

Trân nhi, Chi Tâm nhớ Trân nhi, Chi Tâm nhớ Trân nhi, rất nhớ, rất nhớ, trái tim của Chi Tâm rất đau....

Bên tai, đáy lòng, từng tiếng, từng tiếng vang vọng mãi, đem bản khoả lo sợ của nàng từ khi rời khỏi Hàng Hạ quốc đến nay, vây chặt lấy nàng đau đớn. Nàng không biết, vì sao ảo giác này lại chân thật như thế, sự nhớ nhung lại kịch liệt đến thế này. Nhưng nàng cũng không chán ghét sự chân thật này, chán ghét sự nhớ nhung này, ngược lại còn hy vọng rằng, gốc tử kia, thực sự xuất hiện trước mắt của nàng...

“Tiểu thư?”

Nha đầu này! La Chấn lấy tay áo khăn cấp lau gò má ướt đầm, chậm rãi ngẩng đầu lên. “Ta muốn nghỉ ngơi một chút cũng không yên có phải không? Thật sự muốn ta phạt em lắm à?”

“Không phải đâu, tiểu thư, có người muốn bá kiến tiểu thư, hơn nữa, nhất định phải gặp bằng được mặt của tiểu thư!”

“Hửm?” Ngấm ngấm thần sắc bất an của nha đầu này. “Là ai? Không phải đám côn đồ đến cửa hàng hôm qua bị em đuổi chạy chứ?”

“Chính là... Lương công tử.”

“... Cái gì?” La Chấn bất ngờ đứng lên, tay áo quét mạnh qua bàn, làm ngã nghiêng mực, tiếng đổ vỡ vang lên loảng xoảng, còn có nước mực chảy tràn khắp nơi, sắp dây vào đồng hồ sách vừa mới làm xong.

“Ông trời ơi!” Hoàn Tố tay mắt lạnh lẽo, ôm sổ sách nhảy ra sau một thước, cười khanh khách nói: “Tiểu thư, khi nào thì tiểu thư lấy bệnh xúc động nóng vội của Nhị tiểu thư thế?”

“... Lương công tử nào?”

“Để ngài thất vọng rồi, không phải là Chi Tâm công tử, là Lương Nhị công tử, Lương Chi Hành.”

“Lương Chi Hành?”

Về thất vọng rõ nét trên gương mặt của tiểu thư làm cho tiểu nha đầu hé miệng cười trộm, “Đích xác là Lương Nhị công tử, bất quá, nếu tiểu thư không đi ra ngoài, sợ là công tử ấy sẽ cùng Nhị tiểu thư tranh chấp ồn ào.”

“Tranh chấp? Liên quan gì đến Đoạn nhi?”

“Nô tỳ cũng không rõ lắm ạ, dường như là Nhị tiểu thư thấy sắc mặt không hề có thiện cảm của ngài ấy, nên hỏi nhiều vài câu... Nhưng kim khẩu của Lương Nhị công tử rất tôn quý, một chữ cũng không trả lời, đã chọc giận Nhị tiểu thư...”

La Chấn sửa sang lại chỉnh tề trước gương, vội vã cất bước, bước về hướng đại sảnh. Nàng cũng không nghĩ là Lương Chi Hành sẽ hiểu rõ lai lịch của mình, nếu xuất thân từ Lương gia, có lẽ cũng sẽ không khó khăn lắm. Nàng quan tâm hiện giờ chính là.... Ngốc tử ấy, ra sao rồi?

“La đại tiểu thư.”

Khi đến phòng khách, chỉ còn lại một mình vẻ mặt lạnh lùng của Lương Chi Hành, ánh mắt đen tối tằm, “Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.”

La Chấn nghênh đón ánh mắt của hắn, “Lương Nhị công tử, xin nói thẳng vào mục đích, Chi Tâm, hắn khỏe không?”

“Ha ha.” Lương Chi Hành bĩu môi cười lạnh, “Tại hạ không nghe lắm chứ, tiểu thư hỏi, thật là huynh trưởng của tại hạ sao?”

“Nếu không vì huynh trưởng, công tử cần gì phải tìm tới La Chấn?”

Ánh mắt lạnh lẽo của Lương Chi Hành cứng lại, “Ngày đó, huynh ấy ở trước khách điểm đợi hai người suốt một đêm.”

Trái tim của La Chấn vang lên một tiếng rời rạc, mím môi lại thật chặt.

“Chủ quán có mời huynh ấy lên gian phòng trống không của hai người, nhưng đại ca nhất định không tin, tìm khắp hết các gian phòng bên trong khách điểm. Rồi sau đó, liền đứng ở trước cửa khách điểm đứng chờ người. May mắn gian khách điểm ấy là của Đông gia, là bằng hữu tốt nhất của bá phụ ta, nếu không, người nghĩ đại ca ta sẽ bị bao nhiêu châm chọc?”

Chủ quán gọi ta đến, ta dùng hết biện pháp khuyên đại ca, nhưng đại ca nhất định không đi, huynh ấy nói người đã hứa với huynh ấy cùng đến miếu Uyên Ương để du ngoạn, người sẽ không rời đi, chẳng qua đang chơi trò trốn tìm với huynh ấy mà thôi.

Đại ca cố ý chờ người, hai ngày một đêm, không ăn cũng không hề di chuyển, cho đến khi hôn mê bất tỉnh...”

La Chấn nghe rõ âm thanh trái tim mình đang vỡ vụn, La Chấn cười gượng một tiếng, “Hắn hiện tại như thế nào?”

“Sau khi đại ca tỉnh lại, mỗi ngày đều ra cửa để tìm người, suốt một tháng nay, không hề ngưng dù chỉ một ngày. Có một ngày, gió Tây Nam nổi lên, đại ca biết người đã trở về Ngọc Hạ quốc, liền hỏi thăm ta, Ngọc Hạ quốc ở đâu. Ta đã sớm hỏi ra thân phận cùng lai lịch của người từ trong miệng của Phùng Mạnh Thường nếu không phải Chi Tâm cố ý muốn tới đây để tìm người, ta sẽ không

tới nơi này. Bởi vì, những chuyện mà La địa tiểu thư đã làm trước kia, tiểu thư đã không xứng với Chi Tâm!”

3. Chương 3: Mười Vì Quân Thê

Không xứng với Chi Tâm!

La Chấn cười khỏ, nàng làm sao không biết? Một viên ngọc tinh khiết không tỳ vết giống như hân, ai có thể xứng đây?

“La đại tiểu thư, Chi Hành này tới, chỉ muốn hỏi người một câu, người, rốt cuộc là nghĩ như thế nào về Chi Tâm?”

“... Lương Nhị công tử nếu như đã hiểu rõ tấm lòng của La Chấn, thì sẽ làm gì?”

Lương Chi Hành ngẩn ra.

“La Chấn biết Lương gia mang Quốc quân các người ra bức hôn, mà La gia làm hoàng thương đã nhiều năm, theo ý của công tử, nghĩ rằng mỗi lương duyên này chúng tôi đã hết đường xoay sở sao?”

“Người...” Lương Chi Hành cảm giác vị La đại tiểu thư này, trên người chứa một sức mạnh kinh hồn, tuyệt đối không giống với vẻ thanh lệ tú nhã như bề ngoài. “Như vậy... người rốt cuộc muốn như thế nào?”

La Chấn bình thản, “Lúc các hạ đến đây, Chi Tâm, hân như thế nào?”

“Ta nói cho đại ca biết, ta nhất định sẽ dẫn người trở về. Hân hứa sẽ chờ ta...” Sắc mặt lạnh lẽo của Lương Chi Hành cứng đờ, thiết tha nhìn nữ tử này. “Người sẽ theo ta đến gặp đại ca chứ?”

La Chấn lắc đầu.

Mặt Lương Chi Hành biến sắc.

“Lương Nhị công tử, công tử thật sự suy nghĩ không cần kẻo rồi.” La Chấn nói: “Chi Tâm toàn tâm tin các hạ, nếu các hạ không mang ta trở về, hân sẽ như thế nào? Nếu mang ta về, ta dẫm lên vết xe đổ, tổn thương hân một lần nữa, hân lại sẽ ra sao? Người đối với Chi Tâm bảo vệ quá mức, có lúc, ngược lại uốn cong thành thẳng đấy.”

Lương Chi Hành nghiêm mặt, hừ lạnh một tiếng, “Nếu đại tiểu thư đã quyết định cùng Chi Tâm vô duyên, tất cả chuyện của Chi Tâm cũng không hề có liên quan gì đến La đại tiểu thư!”

Vị Lương Nhị công tử này a, vẻ ngoài lãnh đạm thờ ơ, sao lại có tính tình nóng nảy thế? Khó trách xảy ra tranh cãi cùng với Đoạn nhi... “Lương Nhị công tử, xin cho ta ba ngày thời gian, ba ngày sau, ta nhất định sẽ có câu trả lời thỏa đáng với công tử.”

Ba ngày nay, là La Chấn dùng để chuẩn bị thuyết phục song thân.

Sau khi xảy ra chuyện của bốn năm trước, phụ thân luôn cho rằng chuyện mình xử sự không thỏa đáng làm liên lụy đến ái nữ của mình, vì thế đau lòng và cần rút lương tâm không dứt, tấm lòng yêu thương của mẹ thì càng không cần phải kể nhiều lời.

Bọn họ vô số lần lập lời thề, đời này kiếp này, dù cho có phải trả giá bằng bất cứ chuyện gì, nhất định cũng phải chuẩn bị cho ái nữ của mình một mối lương duyên thật tốt, thật hoàn hảo. “Lương duyên” này trong mắt của ông chính là, xuất thân của nhà trai không cần thiết, nhưng nhất định phải có tài trí gồm nhiều mặt.

Đừng nói bọn họ không biết tính tình Chi Tâm thuần khiết thiện lương, cho dù có hiểu biết sâu, có thương yêu Chi Tâm, Chi Tâm nhất định không phải là một trong những người được chọn làm ái tể (con rể) của bọn họ. Phong thư cầu hôn đó của Quốc quân, bọn họ đã sớm chuẩn bị xong, lấy cái chết chống đỡ.

Hôm nay, cho dù là chính miệng của nàng mở miệng chủ động xin gả chẳng nữa, sợ bọn họ cũng sẽ cho là nàng vì sợ cảnh nhà khó khăn, hoặc vì áy náy chuyện xưa, sẽ không dễ dàng đồng ý gả.

“Cha, gần đây có tin gì của Lương gia không?” Bữa tối vừa xong, gia nhân đang thu dọn sạch sẽ, mang đến một bầu trà Ô Long Tĩnh ướp lạnh, La Chấn chậm rãi thưởng thức chén trà thơm ngát trong tay, tùy ý lên tiếng hỏi.

“Lương gia?” La Tử Kiêm đem chén trà mới vừa bưng ở trong tay lại thả lại án thượng, vội vàng nói: “Nói đến chuyện này, ta thiếu chút nữa đã quên rồi. Mấy ngày nay con trở lại liền bận rộn, hiếm khi có lúc ở nhà, con mau nói cho cha biết một chút, con có gặp được Lương bá bá của con không, huynh ấy có khỏe không?”

“Chấn nhi vẫn chưa được diện kiến Lương bá bá.”

“A...” La Tử Kiêm khẽ vuốt râu, có chút buồn bã.

“Vậy tỷ có gặp được thằng ngốc Lương gia không? Ngốc thật sao? Ngốc đến cỡ nào? Có phải còn đái dầm, nói lắp và chảy cả nước dãi hay không...”

“Đoạn nhi!” Tiếp theo một tiếng vang nhỏ, chính là chén trà trong tay của La Chấn cũng bị đặt mạnh xuống bàn, gương mặt thanh tú đột ngột lạnh như băng tuyết, đôi mắt sáng tràn đầy lửa phẫn nộ.

“Tỷ tỷ?” La Đoạn chưa từng nhìn thấy gương mặt thanh tú cao quý của tỷ tỷ lại băng lãnh đến thế, sợ đến mức co vai rụt cổ lại, lí nhí, “Sao vậy?”

“Đừng nói đến việc hần không giống như muội vừa nói, cho dù thật sự là như thế, muội có tư cách gì đi cười nhạo một người kém may mắn bị trời xanh cướp đi thứ mà theo lẽ hần ta nên được hưởng đó chứ? Chẳng lẽ do muội may mắn được sinh trưởng trong gia đình giàu có như La gia, từ nhỏ được hưởng vinh hoa phú quý, nên muốn cười nhạo kẻ bần dân phải lo miếng ăn ngày ba bữa hay sao?”

“... Muội... Muội chỉ nói đùa thôi ạ...” La Đoạn cong cái miệng nhỏ nhắn: “Cha, mẹ...”

La Tử Kiêm mặc dù không biết trưởng nữ tại sao lại thịnh nộ như thế, nhưng biết trưởng nữ thịnh nộ tất nhiên không phải là không có nguyên do. “Chấn nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

“Cha, theo cha nghĩ, một người trí dũng song toàn, thông minh tuyệt đỉnh, nhưng tâm địa lại âm hiểm xảo trá, cùng một người trời sinh ít đi ba phần trí lực nhưng tâm địa lương thiện, người nào xứng làm con rể của người hơn?”

Cái này...” La Tử Kiêm giật mình, “Nếu chỉ có hai loại lựa chọn này, dĩ nhiên là người sau. Nhưng thế gian này, người lương toàn cũng có khối người a. Phụ thân dù đánh liều cả cái mạng già này, cũng nhất định sẽ không để cho chuyện chung thân cả đời Chấn nhi của ta có sai sót gì, còn đối với Quốc quân bên kia, cha nhất định sẽ sang đó thỉnh tội!”

“Đúng vậy, đúng vậy, Chấn nhi của mẹ tài mạo song toàn, đương nhiên xứng với người có tài đức. Chấn nhi, nhi tử của Lương bá bá đúng là ít đi chút trí lực có phải không? Như vậy, vô luận như thế nào mẹ cũng sẽ không để cho con gả sang đó. Cùng lắm thì, mẹ sẽ liều thân quỳ đón kiệu của Quốc hậu, cầu xin ngài thông cảm cho nỗi khổ tâm của người làm mẹ, sẽ khuyên Quốc quân thu hồi mệnh lệnh đã ban ra...”

Aizz—, quả nhiên!!! La Chấn hướng về phía bốn con mắt của song thân, chuẩn bị giải thích, nhưng làm sao cũng nói không ra miệng, Chi Tâm, Chi Tâm, Chi Tâm à.

Khuê phòng đàn hương lạnh, giường chiếu lạnh như băng. Sắp tới đầu mùa hè, sao còn thấy xuân hàn se lạnh?

“Tiểu thư, lão gia phu nhân kiên quyết như vậy, làm sao bây giờ?” Hoàn Tổ mặt mày cau mày.

La Chấn khẽ lắc đầu, “Còn có thể làm gì đây.”

“Ngài...” Hoàn Tổ ngẩn ra, “Ngài sẽ không theo Lương Nhị công tử đến gặp Chi Tâm công tử sao?”

“Nếu ta không thể hứa với hần cái gì, làm sao có thể đi gặp hần? Lấy bản tính trẻ con đó của hần, nếu không gặp nhau thêm một ít thời gian nữa, nói không chừng hần sẽ quên mất ta. Nếu gặp hần, tương đương

với việc cắn hấn thêm một lần nữa rồi bỏ chạy, ngoài việc tổn thương hấn thêm lần nữa, cũng đâu có ích lợi gì?”

“Nhưng tiểu thư có nghĩ tới, Chi Tâm công tử một khi đã nhận định chuyện gì đó sẽ rất khó thay đổi không? Hấn có thể đứng ở trước khách điểm chờ ngài hai ngày một đêm, chuyện kiên trì hơn cũng có thể làm được nha. Nếu Lương Nhị công tử không đưa hấn về, Chi Tâm công tử...”

“Đừng nói thêm nữa.” La Chấn khoát tay, “Trời còn sớm, ta đến cửa hàng một lát.”

“Nô tỳ...”

“Em ở nhà nghỉ ngơi, không cần theo ta.” Nàng cần phải suy nghĩ cho rõ lòng mình, chọn con đường nào để đi, bên nào nặng bên nào nhẹ. Nhưng khi ngồi vào trong xe kiệu, La Chấn lại phát hiện, mình vẫn không có cách để nén sự lo lắng trong lòng mình.

Gương mặt tinh khiết xinh đẹp của Chi Tâm, cùng hai đôi mắt của song thân nhìn nàng, vẫn luôn lần lượt thay đổi, nhẹ cùng nặng, nhưng bên nào trọng bên nào khinh? Bỏ bên nào lấy người nào? Vẫn không thể có lời giải đáp...

Trân nhi, người đang ở đâu?

Trân nhi, Chi Tâm nhớ người...

Chi Tâm? La Chấn giật mình cả kinh, vội vén màn xe, đầu đẹp hướng ra ngoài tìm kiếm.

“Đại tiểu thư, sao thế?” Phu xe hỏi.

“Không có gì.” La Chấn thả rèm xuống, lắc đầu cười khổ, sao mình lại có cảm giác giống như Chi Tâm đang ở rất gần đây? Tên ngốc tử đó làm sao có thể chạy đến một địa phương xa như thế được?

“... Có một ngày, gió Tây Nam nổi lên, đại ca biết người trở về Ngọc Hạ quốc, liền hướng ta hỏi thăm, Ngọc Hạ quốc ở đâu...”

Lương Chi Hành nói như thế là sao? Gió Tây Nam nổi lên, cùng với việc Chi Tâm biết tung tích của nàng thì có liên hệ gì?

Trân nhi, Trân nhi, Chi Tâm rất nhớ người...

“Chi Tâm!” La Chấn sợ hãi kêu lên, lại vén màn xe.

“Đại tiểu thư...”

“Ta xuống xe ở chỗ này, người trở về đi, coi như đã xong việc.”

“Vâng ngài...”

“Lát nữa ta sẽ trở về sau, người về sớm một chút rồi Hồ tẩu cùng tiểu Hồ đi.”

“Vâng, Cám ơn đại tiểu thư, tiểu nhân cáo lui.”

Nhìn xe ngựa khuất khỏi tầm mắt, La Chấn mới xoay người lại, thiếu chút nữa đã đâm sầm vào người ở phía sau.

“Hoàn Tố?”

“Tiểu thư, nô tỳ vẫn không thể yên lòng, nên đã theo tới đây. Tiểu thư yên tâm, nô tỳ sẽ không lên tiếng làm phiền ngài, ngài cứ coi như nô tỳ không tồn tại.”

La Chấn bật cười, vỗ vỗ ót nha đầu này, “Đi theo đi...”

“Thằng ngốc này từ đâu đến vậy, cứ hỏi mãi Chấn nhi, Giả nhi khắp nơi.... Cút ngay!”

La Chấn chấn động.

“Nhưng Phong gia nói Trân nhi ở đây mà, Trân nhi ở đây... Nói cho Chi Tâm, Trân nhi ở đâu vậy? Trân nhi...”

“Thằng ngu! Ngu ngốc! Cút....”

Đôi mắt xinh đẹp của La Chấn nhíu lại, “Hoàn Tố!”

“Nô tỳ biết!” Hoàn Tố đưa tay vào trong áo lấy ra chiếc khăn che mặt, tung người nhảy về hướng đám người đó, một cước đá văng ra hai người, đem người nào đó bị xô đẩy kéo ra bên ngoài.

“Chi Tâm công tử, đi theo ta, tiểu thư đang đợi công tử!” Hoàn Tố nắm lấy tay hắn, chạy qua mấy khúc quanh, đến một nơi hoàn toàn không có người, cùng hắn nhảy qua một vách tường, đặt chân xuống một sân trong viện, là một trong những hậu viện cửa hàng của La gia. “Tiểu thư, nô tỳ đã mang Chi Tâm công tử đến.”

Bên trong phòng, La Chấn vội quay đầu lại, nhìn thấy ngốc tử kia đầu bù tóc rối, mặt bần thiêu, khiến trong mắt như có một làn sương mù đánh úp lại.

“...Trần nhi?” Chi Tâm mở to đôi mắt to tròn trong suốt, nhìn người mặc áo xanh quần trắng, tóc mây búi trái đào, thật là đẹp nha....

“Sao ngươi lại đến nơi này?” Thật ra thì, hắn không cần phải nói, nàng đã không khó đoán ra, tính tình của hắn như vậy, trên đường đến được đây, chắc cũng đã chịu không ít đau khổ. Thân thể bần thiêu, đầu tóc rối bời, gương mặt mệt mỏi....

“Ngươi thật sự là Trần nhi sao?” Về mặt mệt mỏi, bần thiêu trên mặt bất chợt bị vui mừng cực lớn bao phủ, đôi mắt xinh đẹp to tròn của hắn bất chợt sáng lên những tia sáng rực rỡ, dang rộng đôi tay ôm choàng lấy nàng. “Là Trần nhi, là Trần nhi, là mùi hương của Trần nhi, Chi Tâm tìm được Trần nhi rồi, hu hu...”

“Ngốc tử, khóc cái gì?” La Chấn cắn môi khế cười, “Tìm được ta, mất hứng sao?”

“Cao hứng, Chi Tâm rất cao hứng, tìm được Trần nhi, Chi Tâm tìm được Trần nhi rồi....” Hắn còn sợ không đủ, cố gắng gật đầu liên tiếp thật mạnh, nước mắt như mưa tẩy rửa gương mặt bần thiêu của hắn loang lổ vết nước.

La Chấn lấy khăn, nhẹ nhàng lau cho hắn. “Hoàn Tố, mang nước đến đây... đến cửa hàng trước mặt mang một bộ y phục mới vừa với công tử. Rồi đến đối diện mua một con gà, ta muốn đút cho một con Đại Cẩu đã đói bụng lắm rồi.”

“Đại Cẩu ở đâu vậy, Trần nhi?” Người nào đó hào hứng hỏi.

Hoàn Tố mím môi cười một tiếng. “Nước đã mang tới, nô tỳ đi lấy y phục cho Chi Tâm công tử ngay đây.”

“Đại Cẩu ở đâu vậy, Trần nhi?” Ai đó vẫn không bỏ qua.

“Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.”

“Hửm?” Chi Tâm xoay người một vòng không có, xoay thêm một vòng nữa, vẫn không có nha? Tiếp tục xoay....

“Đừng xoay vòng vòng nữa, tới đây rửa mặt gội đầu nè.” La Chấn dắt chú chó cực lớn kia đến trước chậu nước, gỡ tóc hắn, bắt đầu gội đầu cho hắn.

“Đại Cẩu ở đâu vậy, Trần nhi?”

“Xa cuối chân trời, gần ngay trước mắt.... Xoay nữa, muốn bị đánh à.”

“Á.”— ‘Đại Cẩu’ ngoan ngoãn cúi đầu bất động, bởi vì bàn tay mềm mại của nàng đưa vào trong tóc, chạm rãi xoa gội khiến hắn thoải mái khê kên một tiếng, “Trần nhi...”

“Ừ?”

“Ngươi tốt nhất nha.”

“...Ngốc tử.” Ngốc tử này, lại cho rằng con ‘Hầu Tử’ từng cắn hắn một ngụm là tốt sao? “Đi đến đây bằng cách nào vậy?”

“Phong gia gia mang Chi Tâm tới, Phong gia gia làm cho người trên thuyền không mở mắt ra được, sau đó Chi Tâm lên vào bên trong ngò. Ngò rất lâu, lúc đi xuống thuyền, Phong gia gia lại đem mọi người thổi ngủ, sau đó Chi Tâm đi lâu, lâu lắm, Phong gia gia nói, bò qua ngọn núi kia, dưới chân núi là nơi Trần nhi ở. Chi Tâm đi mãi, đi mãi, có người muốn lấy bạc của Chi Tâm, nhưng Chi Tâm sợ không có bạc sẽ không tìm được Trần nhi, nên nhất định không cho, bọn họ liền đánh Chi Tâm, Chi Tâm thật là đau, liền kêu Sói ca ca tới, hù bọn họ chạy mất...”

La Chấn quyết định, tạm thời không hỏi tới nữa. Ngốc tử này chịu rất nhiều đau khổ là sự thật, tìm tới nơi này cũng là sự thật, nàng không bao giờ... đẩy hẳn ra cho dù ai cũng thay đổi không được là sự thật.

Nếu như thế, đã không còn phân biệt nặng nhẹ nữa rồi.

“Trần nhi...”

“Ừ.”

“Trần nhi...”

“Ừ?”

“Trần nhi...”

“Gì thế?”

“Không có gì, chỉ là muốn gọi Trần nhi thôi, có Trần nhi ở bên cạnh Chi Tâm, Chi Tâm thật vui nha.”

“Đứa ngốc.” Nàng nhéo nhéo lỗ tai giống như khối vàng của hẳn, rước lấy một tràng cười nhẹ nhàng khoan khoái của hẳn. Nụ cười này, khiến cho La Chấn cảm thấy lòng nhẹ nhàng thoải mái. Ngốc tử này...

Đem hẳn tắm gội ba lần mới tẩy sạch được mái tóc mượt như nước chảy của hẳn, cầm chiếc khăn to bao lấy. “Bên kia có y phục mà Hoàn Tổ mới mang đến, thay đồ đi, sau đó ăn cơm.”

“Trần nhi.”

“Sao vậy?”

“Chi Tâm đói bụng.” Hai con mắt to, chớp chớp, rất đáng thương.

“Muốn ăn cơm trước sao?”

“Ừ, ừ.”

La Chấn mỉm cười, dắt hẳn ngồi vào bàn, trên bàn có bày một con gà và đủ loại thức ăn, lau bàn tay trắng nõn, xé một cái đùi gà đưa cho hẳn, “Ăn đi.”

Người nào đó bụng đói kêu vang, hé mở đôi môi đỏ mọng, “Trần nhi đút cho Chi Tâm.”

Ngốc tử được voi đòi tiên này!. La Chấn xé một miếng thịt gà đút vào miệng hẳn, lại gấp một chút thức ăn đưa đến bên miệng. “Trên đường đi, có ăn gì không thế?”

“Có nha, ở trên thuyền, chủ thuyền có nuôi Miêu ca ca, nó trộm một con cá rán rất thơm cho Chi Tâm ăn, còn có đậu phộng rang giòn nữa.”

May thật, cho dù “Miêu ca ca” gì đó là hiệp sĩ nghĩa hiệp phương nào, ít nhất hẳn cũng không bị đói. “Ăn xong thay y phục, đến giường ngủ một giấc nhé.”

Ai ngờ, Chi Tâm luôn luôn ngoan ngoãn biết vâng lời, lần này lại lắc đầu thật mạnh, “Chi Tâm không ngủ!”

“Không buồn ngủ sao?”

“Chi Tâm rất buồn ngủ nha.”

“Vậy tại sao không ngủ?”

“Tỉnh dậy Trần nhi sẽ biến mất, Chi Tâm không ngủ.”

Thì ra thế, ấn tượng của mình lưu lại quá kém, khiến cho tên gốc tử không an toàn. La Chấn nhéo lỗ tai của hắn, điểm điểm lên gò má trắng nõn của hắn, “Đi ngủ đi, Trân nhi hứa với Chi Tâm, sẽ không biến mất nữa.”

“Nhưng...”

“Lần trước, Trân nhi đâu có hứa với Chi Tâm, đúng không?”

“À há.”

“Đi ngủ, chờ khi Chi Tâm tỉnh ngủ, Trân nhi sẽ cùng Chi Tâm cùng nhau trở về Hàng Hạ quốc.”

“Thật sao? Trân nhi sẽ cùng Chi Tâm về nhà?”

“Đúng vậy, về nhà.”

La Chấn dứt xong hai cái đùi gà, lại ép hắn uống một chén trà sâm, thay bộ trường sam bẩn thỉu. Lặng lẽ nhìn gương mặt tuấn mỹ ngây thơ của hắn say sưa chìm vào mộng, La Chấn vươn tay mơn trớn mắt, mũi, miệng của hắn, khẽ lắc đầu. “Gốc tử, người lúc nào cũng tin tưởng ta như thế, kết quả vẫn là ở nơi ta.”

“Tiểu thư, ngài sẽ không...” Hoàn Tổ không tiếng động lên vào, chu cái miệng nhỏ nhắn, “... Ngài không thể đối với Chi Tâm công tử như vậy nữa, nếu ngài cứ như vậy, không bằng trực tiếp giết hắn a.”

“Ta làm sao có thể giết hắn?” La Chấn nghiêng đầu liếc nhìn tiểu nha đầu đã bị mình làm hư mất rồi. “Ta đối với hắn ra sao?”

“Ngài trước tiên là thương yêu ôn nhu với hắn, hiện tại lại chuẩn bị vứt hắn đi. Chờ khi hắn mở mắt ra, phát hiện lại bị ngài vứt bỏ, Chi Tâm công tử sẽ chết mất...”

“Ta nói muốn vứt bỏ hắn lúc nào?”

“Vậy ngài để An Thụy tán (*) ở trong bát súp...” (*thuốc ngủ ngon)

“Là vì để cho hắn ngủ ngon.”

“Nhưng ngủ đến hai ngày nha.”

“Hai ngày là đủ rồi. Hai ngày này, em canh giữ ở chỗ này, đừng để ai bước vào gian phòng này, mỗi ngày cho hắn uống nước ba lần.”

“Ngài không phải muốn đem công tử đưa về Hàng Hạ quốc sao?”

“Dĩ nhiên phải đi về. Hai ngày sau, Lương Chi Hành sẽ đến đón hắn.”

“Tiểu thư, nô tỳ bị ngài làm cho hồ đồ rồi...”

La Chấn cười nhẹ, “Tiểu nha đầu, em sẽ hiểu nhanh thôi.”

Lúc có người bẩm báo rằng Lương gia Lương công tử Hàng Hạ quốc tới chơi, La Tử Kiêm giật mình không nhỏ. Cùng phu nhân vội vã đến phòng khách, La Tử Kiêm hướng về hình bóng cao gầy đang chăm chú nhìn bức họa sơn thủy, ho nhẹ một tiếng.

“Cháu bái kiến La thúc phụ.” Lương Chi Hành đang đứng chấp tay ngắm nhìn bức họa, nghe tiếng thấy tiếng, xoay người lại liềm tay áo làm lễ ra mắt.

“Người là con trai của Lương đại ca?” La Tử Kiêm quan sát thanh niên đáng vẻ không tầm thường trước mắt mình, kinh ngạc ban đầu qua đi, sau đó hiện lên vẻ thưởng thức.

Lương Chi Hành thu tay áo, “Chính là cháu.”

Người trẻ tuổi này mặc dù hơi lộ vẻ lạnh lùng, nhưng mặt mày hiện lên vẻ chánh khí cương nghị, thoáng có nét giống Lương huynh năm đó, đúng là hổ phụ sinh hổ tử mà. La Tử Kiêm âm thầm tán thưởng. Chủ khách cùng ngồi xuống xong, La Tử Kiêm hỏi, “Phụ thân của con, huynh ấy có khỏe không?”

“Gia phụ thân vẫn khỏe mạnh, tạ ơn La thúc phụ quan tâm.”

“Tốt, tốt, rất tốt.” La Tử Kiêm trộm liếc về phía phu nhân, Thích thị cũng thu hồi ánh mắt, đưa trượng phu một ánh mắt hài lòng.

“Lương hiền chất, ta nhớ, con bây giờ... Đường như...”

“Cháu cũng nghe gia mẫu nói qua chuyện đạo sĩ sờ cốt, cháu thấy chuyện giang hồ thuật sĩ, không thể nào tin được.” Nha hoàn dâng trà, Lương Chi Hành khẽ nghiêng người nói cảm ơn, càng làm đẹp lòng Lương gia nhị lão.

“Rất đúng, rất đúng, đối với những chuyện giang hồ thuật sĩ vốn là giả danh lừa bịp rất nhiều. Buồn cười ta ngu ngốc lại vì chuyện như thế mà làm tổn thương tình nghĩa nhiều năm với Lương đại ca, cẩn thận nghĩ lại, bây giờ thật xấu hổ mà.”

“La thúc phụ đừng tự trách. Gia phụ từng bảo, năm đó Lương gia bắt đầu sự nghiệp chính là nhờ La thúc phụ khẳng khái giúp đỡ. Trưởng bối trong nhà đều cho rằng hành động tuyệt giao năm đó cũng có phần quá đáng nên hối hận không thôi.”

Tốt, tốt. Lời nói không khoa trương không xu nịnh, lễ phép đúng mực, mặc dù dung mạo không thể so sánh với Phan An, nhưng khôi ngô anh tuấn khí độ bất phàm, rất xứng với Chấn nhi. La Tử Kiêm cùng phu nhân lần nữa trao đổi ánh mắt ngầm đồng ý nói: “Không biết Lương hiền chất lần này đến đây, là vì chuyện gì?”

Lương Chi Hành đáp, “Không dám dối La thúc phụ, con vâng lệnh các vị trưởng bối trong nhà vì hôn ước của hai nhà Lương, La mà đến. Trong nhà trưởng bối vẫn một lòng muốn bù đắp lại tình cảm thân thiết ngày xưa, nay lại nghe được La phủ Đại tiểu thư bất luận là dung mạo, tính tình, tài cán, học thức, đều thuộc hàng thượng đẳng, ưu tú hiếm có...”

Đối với lời tán dương dành cho đứa con gái yêu quý của mình, La Tử Kiêm dù rất vui vẻ nhưng vẫn hỏi: “Hiền chất khách khí quá, nhưng không biết, con có từng gặp qua Chấn nhi chưa?”

“Không dám dối gạt La thúc phụ, cháu chỉ sợ tin đồn sai lệch, nên hôm qua từng lấy danh hiệu khách thương đến thăm viếng La đại tiểu thư.”

“Con thấy như thế nào?”

“So với tin đồn, chỉ có hơn chứ không kém.”

Ừm. La Tử Kiêm vuốt râu cười nhẹ, “Nói như thế, hiền chất đồng ý với hôn sự này sao?”

“Lương gia có thể cưới được La đại tiểu thư, là phúc phận của Lương gia.”

“Phúc phận của Lương gia, còn hiền chất thì sao? Hiền chất nếu cưới Chấn nhi, sẽ là phúc khí như thế nào?”

“Thế gian này, phàm là người có thể lấy được La đại tiểu thư làm vợ, nhất định người đó có phúc vô cùng. La đại tiểu thư nếu vào cửa Lương gia, cháu nhất định sẽ toàn lực bảo vệ kính trọng.”

La Tử Kiêm thưởng thức vẻ chính khí toát lên từ đường nét cương nghị của người trẻ tuổi này, Thích thị cũng giống như bao nhạc mẫu khác trên đời này, càng nhìn càng hài lòng. Thân gia trước kia vốn là bạn thân giao, hôn lễ thành đương nhiên là chuyện vui không thể nào so sánh nổi, còn có lý do gì cự tuyệt chứ?

“Đến cửa hàng mời Đại tiểu thư tới đây.”

La Chấn cầm miếng gấm đưa ra trước ánh sáng đánh giá, “Đoạn nhi, tới đây xem đi chất lượng miếng gấm này ra sao?”

La Đoạn chạy tới, để mắt sát vào nhìn cẩn thận, “Sớ vải mịn, hoa văn tinh tế tỉ mỉ là một trong những món hàng cực phẩm.”

La Chấn hài lòng cười, “Đoạn nhi, muội đã có thể xuất sư rồi.”

“Thật sao?” Được khen ngợi, khuôn mặt nhỏ nhắn của La Đoạn vui mừng không thôi. “Nếu tỷ tỷ đem bí quyết thêu trên tơ tằm dạy cho Đoạn nhi, nói không chừng ngày nào đó danh tiếng của La nhị tiểu thư cũng sẽ truyền khắp Ngọc Hạ quốc nha.”

La Chấn mỉm cười liếc nàng, “Chuyện này có khó khăn gì? Tối nay tỷ sẽ viết cho muội.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá, tốt quá, cảm ơn tỷ tỷ.” La Đoạn ôm lấy thân thể mềm mại của nàng dịu dàng nói: “Hôm đó sao tỷ tỷ tức giận đến vậy, làm Đoạn nhi sợ quá.”

“Ngày đó, là tỷ tỷ thất lễ, Đoạn nhi đừng trách.”

“Không có đâu, người ta chỉ là sợ tỷ tỷ không thương Đoạn nhi nữa thôi, hôm đó Đoạn nhi nói cũng hơi quá đáng a...”

“Tiểu nha đầu...”

“Đoạn nhi đã trưởng thành, không phải là tiểu nha đầu, Khởi nhi mới đúng.”

Đang vui ở một góc cửa hàng, cầm một đồng găm vóc lựa đánh giá so sánh chất liệu, La Khởi nghe vậy ngẩng đầu lên, bĩu môi, phùng má nói: “Nhị tỷ, người thường ôm tỷ tỷ làm nũng không phải là muội nha.”

Mặt La Đoạn vờ hung dữ, “Xú nha đầu, dám cãi Nhị tỷ hả, xem tỷ đánh muội nè!”

La Khởi nghiêng đầu chạy đi, lắc lắc miêng tơ tằm trong tay, le lưỡi nói: “Không bắt được, không bắt được.”

Hai vị tiểu thư đùa giỡn chơi đùa, gia nhân trong cửa hàng đã nhìn quen lắm rồi, cũng không kinh ngạc. Bọn họ hiểu rõ hơn bất kỳ ai hết. Ba vị tiểu thư của La gia này, ai cũng xinh đẹp tựa như một đóa hoa đang nở rộ nhưng mấy đóa hoa này đầy gai nhọn, lại chua ngoa. Nếu cho là đóa hoa mềm mại có thể lấn lướt, vì thế mà khinh thường, thì chỉ có thể là tự nhận lấy đau khổ.

Mà La Chấn, đang kiểm tra sổ sách, thỉnh thoảng giương mắt nhìn hai tiểu muội như hoa như ngọc, khẽ cười: Hai nha đầu, tỷ giao La gia cho các muội. Tỷ tỷ không lo lắng lắm vì đã có các muội, người La gia vốn có tiềm chất kinh doanh từ trong bụng mẹ rồi, không phải sao...

“Chấn nhi.” Ánh sáng trước mắt tối sầm lại, có người đang che khuất ánh sáng, bước vào cửa hàng.

“Tấn Vương gia?”

“Cái gì, cha, mẹ, Cha mẹ thực sự muốn đem tỷ tỷ gả cho tên gốc mặt lạnh đó sao?” La Đoạn vừa nghe cha mẹ nói, đã nhảy dựng lên, “Không được, cha, mẹ, hần không xứng với tỷ tỷ đâu.”

“Đoạn nhi, ngồi xuống.” La Tử Kiêm nghiêm giọng quát.

“Dạ...” La Đoạn dậm dậm chân, không phục trở về ghế ngồi.

La Tử Kiêm nhìn trưởng nữ, “Chấn nhi, con thấy sao? Con có hài lòng với vị công tử Lương gia đó không?”

“Chỉ chỉ, nói năng cũng xem như thượng đẳng, trừ mặt lạnh một chút.”

“Ừ, mặt lạnh không sao, tâm không khinh là được. Thằng bé rất yêu thích con...” Thích thị nắm lấy tay của con gái, “Chấn nhi, nếu con không có ác cảm với hần, cuộc hôn nhân này sẽ quyết định như thế nhé?”

La Chấn cúi đầu mỉm cười, “Không phải đã sớm định rồi sao?”

“Ha hã...” La Tử Kiêm hiểu ý của con gái mình, cười sang sảng. “Đúng, đúng vậy, đã sớm đính hạ, hôm nay chẳng qua là hoàn thành hôn ước mà thôi.”

“A nha, tên gốc mặt lạnh đó, không xứng với...”

Sắc mặt Thích thị trầm xuống, “Đoạn nhi nếu nói nữa, mẹ sẽ đuổi con ra ngoài.”

“Ừm...” La Đoạn cong cái miệng nhỏ nhắn, đè nén cơn giận.

“Chẳng qua, nữ nhi có một thỉnh cầu.”

“Hả?” La Tử Kiêm sững sốt, “Chấn nhi muốn của hồi môn sao? Con yên tâm, con muốn cái gì, cha cũng sẽ đưa cho con.”

La Chấn mỉm cười khoát tay, “Lương gia cũng là một phú thương, của hồi môn theo ý cha là được. Nữ nhi muốn nói là, cuộc hôn nhân lần này, nữ nhi cần âm thầm tới Hàng Hạ quốc trước, về phần cha ở đây tổ

chức thế nào, miễn cha thích là được rồi.” Nàng biết rõ, lấy tình cảm mà cha dành cho con gái, muốn ông tổ chức đơn giản là không thể nào.

“Sao vậy?”

“Hôm nay Tần Vương lại tới tìm nữ nhi.”

“Hắn...” La Tử Kiêm nhất thời nóng nảy, “Vẫn nói chuyện cũ sao?”

“Đúng vậy, nếu nữ nhi khua chiêng gõ trống xuất giá, khó tránh khỏi sẽ kinh động Tần Vương, chỉ sợ hắn ta then quá thành giận, lấy quyền lực vương thất làm khó dễ. Khi đó, chúng ta tuy có thể xin Quốc quân, Quốc hậu ra mặt điều đình, đương nhiên sẽ trở nên ngày càng lạnh. Không bằng nữ nhi lặng lẽ đến Hàng Hạ quốc trước, vào ở khách điểm, chờ đợi nghi thức đưa dâu đến, sẽ vào Lương gia thành hôn. Về phần nghi lễ, tân nương bên này, cha hãy bảo Đoạn nhi thay con vậy.”

“... Muội?”

La Tử Kiêm vuốt cằm. Biện pháp của nữ nhi thật sự chu toàn, dân không đấu cùng quan, tránh được nên tránh, tránh khỏi vất vả là việc nên làm mà.

Lừa cha mẹ là chuyện khổ sở nhất mà nàng phải làm với song thân.

Dù cho nàng biết rất rõ từ “Khổ sở nhất mà nàng phải làm”, nhưng cũng không thể trốn tránh cảm giác áy náy tội lỗi. Nhưng trước mắt nàng chỉ có thể làm như thế mà thôi.

Nếu là vì cha mẹ, cũng không phải là không thể nhẫn tâm đem Chi Tâm đưa về Hàng Hạ quốc từ đó cắt đứt liên hệ giữa hai người. Nhưng... gốc tử đó, tất nhiên sẽ bị nàng làm tổn thương sâu đậm. Mà đã thương gốc tử này nàng, sẽ... đau lòng, đau đến vỡ tung, đau đến mức tan nát cả cõi lòng, trở thành một người tan nát cõi lòng, sẽ là người như thế nào?

Nàng tự biết chuyện này, lừa không được mãi, nàng cũng không có ý định gạt song thân mãi. Đợi nàng thành nương tử của Chi Tâm, đợi khoảng thời gian thích hợp nào đó, lúc thích hợp để nói chuyện, nàng sẽ giải bày với song thân...

“Chi Tâm, tỉnh dậy nào, tỉnh tỉnh.”

“.... Trần nhi?” Ai đó đã ngủ hai ngày, ngồi dậy xoa xoa đôi mắt vẫn còn buồn ngủ, “Người lại chạy đến trong mộng của Chi Tâm sao?”

La Chấn mỉm cười nói: “Ta không chạy vào mộng của người, là người chạy đến giấc mộng của ta.”

“Mộng của Trần nhi thật là đẹp nha, Trần nhi thật là đẹp, Trần nhi cười thật là đẹp....”

La Chấn nhẹ nhàng nhéo nhéo vành tai êm dầy của hắn. “Còn có chuyện đẹp hơn đang chờ người, còn không mau thức dậy?”

“Không muốn đâu.” Ai đó đem mặt dựa vào trên tay nàng, cười ngây ngô, “Giấc mộng của Trần nhi thoải mái quá, Chi Tâm muốn vĩnh viễn ở đây thôi...”

Ngốc tử này! La Chấn dám chắc, gương mặt lạnh lùng của Lương Chi Hành bên ngoài phòng nhất định đã nén cười đến nội thương, còn nha hoàn nghịch ngợm Hoàn Tố chắc đang ôm bụng cười bò không kiêng nể gì rồi. “Mau thức dậy, nếu không thức dậy, Trần nhi sẽ không làm nương tử của người đâu.”

“Hả?” Ai đó đang nũng nịu ăn vạ, bất chợt mở to đôi mắt to tròn, “Trần nhi sẽ làm nương tử của Chi Tâm sao?”

“Nếu người có thể xuống giường trước khi ta đếm đến ba...”

Nàng chưa bắt đầu đếm, có người đã ôm luôn chân nhảy xuống giường. “Trần nhi, Trần nhi, Chi Tâm đã xuống giường rồi, đã xuống giường rồi nè.... Nha nha nha...” — Dáng vóc cao ráo cùng chiếc chăn bông quấn thành một khối.

Cái này....

La Chấn vừa buồn cười vừa tức, đưa tay gỡ chiếc chăn đang quấn lấy người hắn, muốn lạnh nhạt mắng hắn vài tiếng, chưa kịp mắng đã bị hắn dang tay ôm vào lòng thật chặt.

“Trân nhi, Trân nhi...”

“Thế nào?”

“Trân nhi sẽ làm nương tử của Chi Tâm, vậy Chi Tâm là gì của Trân nhi a?”

“Đứa cóc, dĩ nhiên là tướng công rồi.”

“Tướng công? Tướng công, tướng công, hi hi hi.... Giống như cha và mẹ phải không? Không đúng!”

La Chấn nhướn mi, “Sao lại không đúng?”

“Cha gọi mẹ là ‘phu nhân’, Chi Tâm gọi Trân nhi là ‘nương tử’, mẹ gọi cha là ‘lão gia’, Trân nhi gọi Chi Tâm là ‘tướng công’. Hi hi, Chi Tâm thích gọi Trân nhi là nương tử, Chi Tâm thích Trân nhi gọi Chi Tâm là tướng công, hi hi, thích...”

La Chấn ôn nhu đưa mắt nhìn dung nhan ngây thơ xinh đẹp của hắn, kim lòng khôngặng, khẽ kiễng chân, hạ một nụ hôn lên vầng trán của hắn. Thấy hắn lập tức ngây người, bất chợt nảy lên ý muốn trêu chọc hắn, lại tiếp tục hạ một nụ hôn nhẹ lên môi hắn....

“Trân nhi...”

“Thế nào?” Đối mặt với gương mặt đỏ ửng như lửa của hắn, La Chấn ra vẻ vô tội nhìn hắn.

“Trân nhi...”

“Chuyện gì?”

“Trân nhi...”

“Gọi hồn sao?”

La Chấn làm sao cũng không nghĩ tới, ngọc tử này có thể chủ động “Công kích” mình. Chẳng qua là, hắn đang gặm xương sao? Đôi môi đỏ mọng chặt lấy nàng không đủ, còn....

“Ừm...”

... Dừng răng khẽ gặm gặm, cắn cắn lên môi của nàng. Nhưng hiển nhiên, hắn cũng không thỏa mãn được, lúc gặm, bên trong cổ phát ra tiếng rên rỉ nức nở, không muốn rời xa, nhưng lại không biết làm cách nào để tiến thêm một bước....

Nếu là do mình trêu chọc, cũng nên giúp hắn một lần?

Nữ thương gia khôn khéo La Chấn hiếm khi thiện lương như thế, khẽ mở cái miệng nhỏ nhắn, lại vươn đầu lưỡi, thích hợp chỉ dẫn nho nhỏ....

“Ồ...” Ai đó như đã tìm được chìa khóa mở ra kho tàng bí mật trong bảo tháp, khẽ rên một tiếng, tìm đến thơm ngọt mê người như ý nguyện....

“Tiểu thư, chuẩn bị chưa xong à?” Hoàn Tố bên ngoài phòng, nhẹ nhàng lên tiếng hỏi, cắt ngang đôi uyên ương đang má tựa vai kề.

“Xong rồi.” La Chấn đẩy Chi Tâm ra, hai gò má ửng hồng, thong dong lên tiếng.

“Trân nhi...”

“Không được...” Nhìn chăm chú vào đôi môi đỏ mọng của hắn, “Chi Hành chờ người đã lâu...”

“Một chút nữa được không?”

Một chút? Đôi mắt đẹp của La Chấn sáng lên ánh lửa, “Chỉ một chút?”

“Ừ!”

Người nào đó ôm lấy thân thể nhỏ xinh của nàng, cúi đầu đòi hỏi, “một chút” được phép đó....

“Tiểu thư, vẫn chưa xong sao?”

Trời ạ ! La Chấn đẩy tên đệ tử hiếu học và cũng học rất giỏi ra. “Xong rồi, xong rồi, các người đem xe ngựa....”

“Xe ngựa đã sớm chuẩn bị xong rồi, chỉ còn chờ tiểu thư ngài cùng Chi Tâm công tử ra ngoài....” Nha đầu Hoàn Tổ nói vọng vào, lại không tự chủ tăng thêm vài phần ranh mãnh, “Ngài xác định, đã xong rồi?”

Xú nha đầu bị làm hư này! “Người chờ một chút.”

“Như vậy thì.... Chi Hành công tử, chúng ta ra ngoài đại sảnh chờ vậy, đoán chừng tiểu thư nhà ta còn có rất nhiều chuyện muốn dặn dò Chi Tâm công tử đây.”

Xú nha đầu!

“Trân nhi....”

La Chấn trừng hấn, “Mau đổi y phục, phải ra khỏi cửa rồi.”

“Một chút nữa thôi mà, được không?”

“Một chút nữa?”

“Một chút?”

Sau nửa canh giờ, La Chấn hí hóp mắt cảnh cáo nhìn chằm chằm người nào đó, hung ác nói: “Cái miệng này của người, không thể hôn người khác!” Thật may là hấn bị như thế, nếu không, lấy tướng mạo cùng với tinh thần “Hiếu học” như thế này, nhất định phải là một công tử đào hoa mất....

“Tại sao?”

Hấn còn dám hỏi tại sao? Mắt đẹp nhú lại, “VẬY người còn muốn hôn ai? Hay là, người đã hôn qua người nào?”

“Trước kia, có một cậu ca ca bị thương, Chi Tâm có hôn lên trán của ca ca. Nhưng chỉ có thể thôi nha. Chi Tâm chưa từng hôn ai giống như Trân nhi nha, Trân nhi là nương tử của Chi Tâm. Cha nói, cha chỉ hôn mỗi mình mẹ, nên Chi Tâm cũng sẽ chỉ hôn mỗi Trân nhi thôi...”

Nga! Nghe giọng điệu của ngốc tử này, thì dường như rất hâm mộ khí khái của cha chồng, mở miệng là tựa như cha đối với mẹ. “Nếu lỡ cha người có hôn người khác, người cũng không đi hôn người khác đó.” Vặn nhất ngày nào đó cha chồng tuổi già khó giữ được, bị những mưu tính lọc lừa bên ngoài làm mê mắt, vậy ngốc tử này học theo thì sao?

“Ừ, ừ... Vậy A Bạch, A Hoàng thì có thể hôn được không?”

“Chúng nó là huynh đệ miêu miêu, cậu cậu của người à?”

“Ừ. Nhưng chỉ hôn lên trán một chút thôi nha. Lúc bọn họ bị người khác đánh, lúc Chi Hành trị thương cho bọn họ, bọn họ rất đau nha. Chi Tâm vừa hôn một cái, bọn họ rất vui, mặc dù cổ làm ra vẻ như không muốn, nhưng Chi Tâm biết bọn họ thật cao hứng khi có người thích bọn họ.”

“....”

Có một tương công ngốc thế này, cuộc sống của mình trong tương lai, thật đúng là đáng giá mong đợi nhỉ.

“Trân nhi, có thể hay không?”

“Nếu ta không cho phép, người sẽ không hôn?”

“Ừ, Chi Tâm nghe Trân nhi.”

“Người sờ đầu bọn họ, vuốt ve lưng bọn họ, bọn họ cũng sẽ cao hứng như thế mà...” Không phải là nàng hẹp hòi, thật sự nghĩ đến mình cùng một đồng Cẩu nhi Miêu nhi cùng tranh thủ tình cảm, tình cảnh thật quái dị.

“Ừm, Trân nhi, có đuổi bọn họ đi không?”

“Ta vì sao phải đuổi bọn họ?” La Chấn vừa khoác áo khoác sạch sẽ cho hấn, vừa tự xét lại bản thân đã làm gì để ngốc tử cảm giác không an toàn?

“Bởi vì Trân nhi xinh đẹp, mọi người xinh đẹp sợ dơ bẩn. Thấm thẫm xinh đẹp, nên không thích bọn họ. Chi Tâm để cho bọn họ ở trong viện của Chi Tâm, nhưng bọn họ có lúc không chịu được, chạy ra ngoài chơi. Thấm thẫm mỗi lần bắt gặp, đều sai bọn hạ nhân cầm gậy đuổi theo đánh bọn họ. Chi Tâm đi cản, thắm thắm liền mắng Chi Tâm. Chi Hành thấy, liền cùng thắm thắm gây gổ. Mỗi lần như thế, cha và mẹ đều rất buồn, rất buồn. Chi Tâm cũng rất khổ sở, thật là khổ sở...”

Nói như thế, Lương Chi Hành vị đệ đệ mặt lạnh này có một mẫu thân không hề yêu thương huynh trưởng của hấn?

“Đại tẩu sẽ biết, Chi Tâm là một bảo bối.”

Câu nói này của Lương Chi Hành, làm La Chấn mỉm cười, “Ta dĩ nhiên biết Chi Tâm là một bảo bối.”

Lương Chi Hành không nói thêm gì nữa. Nếu La đại tiểu thư đã đem Chi Tâm hiện tại làm thành bảo bối, như vậy hãy để những năm tháng sau này của nàng từ từ khám phá ra niềm vui mà Chi Tâm mang đến cho nàng đi, hi vọng đến lúc đó, chỗ để kinh ngạc lớn hơn vui vẻ.

“Chi Hành, người không đi sao?” Chi Tâm từ cửa sổ xe nhô đầu ra, hỏi.

Lương Chi Hành đi tới trước xe huynh trưởng, “Chi Hành cần ở lại chỗ này, giúp đại ca làm xong một chuyện rồi mới đi.”

“Ừm. Chi Hành phải ngoan ngoãn, đừng quá cố sức nga.”

“Chi Hành biết, đại ca đi đường cẩn thận.” Lương Chi Hành đưa mắt nhìn chiếc xe đi xa, vừa định dời chân, lại bị gương mặt xinh đẹp đón đầu ngăn lại. Mày kiếm nhượng cao, “Người tới lúc nào?”

“Mới vừa đến, thì sao?” La Đoạn hát cầm cao ngạo, “Ngốc mặt lạnh, ta cho người biết, người không xứng với tỷ tỷ ta!”

“Đúng lúc tại hạ cũng nghĩ như thế.” Lương Chi Hành lười biếng nói, “Có lẽ lấy tiêu chuẩn của tại hạ, chỉ có thể xứng với La nhị tiểu thư.”

“Người...”

Rời khỏi kinh thành, La Chấn không có cảm giác giống như những lần xa nhà đi làm ăn giống như lúc trước, quay đầu lại nhìn. Bởi vì lần này, nàng đã sắp xếp sẵn mọi thứ trong nhà, quyền luyện cũng đã đủ.

Nàng không để cho bản thân nhu nhược nước mắt rơi là chã lúc rời đi, nàng cùng Chi Tâm sắp bắt đầu cuộc sống mới, bắt đầu cuộc sống mới đầy hạnh phúc và vui vẻ....

***

Một tháng sau.

Hôm nay là ngày vui của Lương gia ở Vạn Uyển Thành, Hàng Hạ quốc, Trưởng tử Lương Chi Tâm cưới vợ, cưới nữ phú thương đến từ Ngọc Hạ quốc. Môn đăng hộ đối, trăm năm hảo hợp, cẩm tú lương duyên, tháng tốt ngày lành, sớm sinh quý tử, đạt đỉnh vinh quang....

Những lời nói cát tường, lời chúc phúc may mắn như thế không ngừng vang lên từ những thương khách có qua lại với Lương gia, hoặc bằng hữu thân thiết. Thật ra thì, tận đáy lòng của tất cả mọi người không khỏi thắc mắc hoài nghi rằng:

Vị công tử ngốc nghếch này của Lương gia, sẽ lấy phải một người vợ như thế nào? Không phải bỏ thật nhiều sính lễ, bỏ ra thật nhiều cơ hội hợp tác làm ăn béo bở, để đổi lấy một người vợ chứ? Nếu không, người từ Ngọc Hạ quốc trù phú như thế cần gì phải chạy đến Hàng Hạ quốc xa xôi này để đính kết hôn nhân?

“Nhất bá thiên địa!”

Lạy, lạy nha, Trân nhi nói, lạy xong rồi, Trân nhi chính là nương tử của Chi Tâm, vĩnh viễn không chia cách....

“Phu thê giao bái!”

Chi Tâm thật vui vẻ, Chi Tâm thật vui vẻ, Chi Tâm thật sự rất muốn nhìn Trân nhi, nhưng Trân nhi nói phải vào trong phòng mới có thể nhìn, Chi Tâm thật vui vẻ....

“Ê, Lương huynh, dừng bước.”

Tân lang cầm sợi tơ hồng đang định bước tiến vào động phòng thì có người vội ngăn cản. Người này phất nhẹ chiếc quạt, cười lạnh, tự xưng là phong độ không tầm thường, chính là Phùng gia công tử Phùng Mạnh Thường.

Ánh mắt Lương Chi Hành nghiêm khắc lạnh lẽo, vừa định bước ra, đã bị âm thanh của mẫu thân kéo lại, “Chi Hành, sắp khai tiệc rồi, con đến nhà bếp xem thử thức ăn đã chuẩn bị xong hết chưa? Hôm nay là ngày vui của đại ca con, đừng thất lễ sơ suất với các khách quý.”

“Mẹ, người khác đi không được sao?”

Phu nhân của Nhị lão gia Lương gia – Ngụy Thiên, dáng dấp thướt tha, ưu nhã nhìn nhi tử nói: “Đều đang bận rộn, sai ai được đây? Hay con muốn ở chỗ này cãi nhau với mẹ, quấy rối tân hôn hỉ sự của đại ca con....”

“Lương huynh, hôm nay là ngày vui của Lương huynh, thật cao hứng quá nhỉ?”

“Đúng vậy, Chi Tâm thật cao hứng, thật cao hứng!”

“Nếu cao hứng, còn không cho chúng ta xem mặt tân nương một chút? Vội vã vào động phòng làm cái gì đây? Dù sao Lương huynh người cũng...”

“Mạnh Thường, không được vô lễ, còn không lui xuống!” Phùng phụ bước ra khỏi bàn tiệc, trầm mặt quở trách nhi tử vô lễ của mình. Phùng gia cùng Lương gia bởi vì nghề nghiệp bất đồng, ít lui tới trên kinh doanh, nhưng cùng Lương Đức vô cùng hợp ý. Còn có một lần, nếu không phải Lương Đức cứng rắn sai Lương Chi Hành đến nhà chữa trị, bệnh của phu nhân mình làm sao chữa khỏi được? Nghiệt tử này, sao không có gia giáo gì cả vậy?!

“Phùng bá phụ, ngài cũng đừng quở trách Phùng huynh, tân hôn ba ngày, không kiêng kỵ gì, Phùng huynh cũng chỉ là muốn tiệc vui có thêm phần náo nhiệt mà thôi.” Một vị công tử mặc hoa phục xen vào nói: “Tin tưởng Lương bá phụ cũng muốn để cho ngày vui của Lương huynh càng vui hơn, ngày lành càng nhộn nhịp hơn?”

“Chuyện này...” Lương Đức là người khiêm tốn, mặc dù miệng lưỡi cũng không phải thua kém ai, nhưng không giỏi cãi nhau, người trên thương trường phần lớn tính toán, tất cả đều do phu nhân của ông ra mặt chủ trì. Ông đương nhiên nhìn ra được, những huynh đệ đang quấy rối này không có ý tốt gì với con trai của mình, mặc dù ông yêu con hơn cả tánh mạng của mình, nhưng trường hợp như thế này, nhất thời cũng tìm không ra lời giải thích thích hợp.

Mà Vương Vân, thê tử của Lương Đức, cũng thuộc hàng đa mưu túc trí, lời nói cũng sắc bén, nhưng trong ngày vui của con, bà cũng đang đắn đo nên dùng cách nào để bảo vệ tốt nhi tử, đồng thời cũng không làm khách quý mất vui.

Lúc trước, những chuyện như thế này, đều do một tay Lương Chi Hành đứng ra thay mặt cho con mình, nhưng lúc này, Chi Hành đang ở đâu?

“Mấy vị công tử nếu muốn cùng tân lang đùa cợt, hay là chờ tân lang đưa tân nương vào phòng rồi hãy nói. Tân nương từ nơi xa đến, cũng mệt mỏi rồi.” Người chủ trì nghi thức của buổi lễ đứng ra giảng hòa.

“Mau tránh ra, mau tránh ra, giao tình của chúng ta cùng Lương huynh xưa nay vô cùng tốt, ngày vui như thế này, không làm cho thêm náo nhiệt làm sao có thể bỏ qua? Lương huynh, tân nương của huynh có đẹp hay không vậy?”

Chi Tâm cau mày thật chặt, “Người không tốt, người cầm ghế đánh Trân nhi, Chi Tâm ghét người!”

“Người....” Phùng Mạnh Thường không nghĩ rằng mình lại bị một tên gốc mắng té tát, mặt liền biến sắc, “Lương huynh, không phải là người cưới một cô nương xấu xí chứ? Hay là Lương bá phụ bỏ ra số bạc lớn, mua một thê tử gốc gác đem về cho người?”

“Trân nhi mới không phải người xấu, Trân nhi là nương tử của Chi Tâm, Trân nhi thật thông minh, Trân nhi thương Chi Tâm, người mới xấu xí...”

“Tướng công.” Bên dưới chiếc khăn đỏ, La Chấn ôn nhu mở miệng: “Đừng tranh cãi cùng những vật thoắt nát đó làm gì, hôm nay là ngày vui của chúng ta, tha thứ cho những người ngu dốt ấy đi chàng.”

Hi hi, ‘tướng công’... Chi Tâm cười thật tươi, “Đúng nha.” Không thêm quan tâm, không tức giận, ngày vui, không tức giận nữa. Chi Tâm dắt hồng đoan, cười hi hi rời khỏi hỉ đường.

“Ha ha!! Người của Ngọc Hạ quốc rất kỳ quái, trên hỉ đường, khăn hồng vẫn chưa được vén, tân nương đã dám mở miệng nói chuyện, là phong tục của nước Ngọc Hạ quá mức hào phóng, hay là thuộc dạng thấp hèn nên kiến thức mới nông cạn đến thế kia? Phùng huynh, huynh thấy sao?”

“Trương huynh, tại hạ cũng đang kỳ quái đây...”

“Hai vị thật sự muốn biết sao?” Âm thanh trong sáng của La Chấn lên tiếng hỏi.

“Dĩ nhiên muốn biết.” Giọng nói đầy vẻ khinh thường.

“Đương nhiên là hai vị có kiến thức nông cạn rồi, hèn chi thấy kì lạ.” La Chấn nhếch môi, “Ngay cả vấn đề đơn giản như thế, hai vị lại nghĩ mãi mà vẫn không tìm ra đáp án, còn cần tiểu nữ tử chỉ giáo, phong cách văn nho phong nhã của Hàng Hạ quốc dường như không có chút liên hệ nào đến hai vị nhỉ.”

“Người...” Sắc mặt hai người này lúc đỏ lúc xanh, không nghĩ rằng bị một cô nương chế nhạo. “Người thật sự không biết phép tắc!”

“Phải không?” La Chấn nhìn chăm chú vào hoa văn bên cổ tay áo, “Sao tiểu nữ tử lại cảm thấy, nếu đem so với hai vị, tiểu nữ tử còn biết cung kính lễ độ hơn vậy? Xem ra hai vị nếu muốn dùng trí lực để tiến tới công danh, nếu thực sự thế thì đường công danh của hai vị quá mức mờ mịt rồi.”

“Ha ha, trí lực.” Phùng Mạnh Thường cho là mình đã bắt được chỗ sơ hở của đối phương, “Chúng ta như thế, vậy so với Lương huynh thì sao? Vị tân nương Hàng Hạ quốc này, người cho rằng đã gả vào núi vàng, núi bạc phải không? Tướng công của người là...”

“Tướng công nhà ta ôn nhã khả ái, tinh khiết nhân từ thiện lương, tinh khiết như vàng ròng, công tử cho rằng điểm nào của công tử đây có thể so sánh được với tướng công nhà ta? Tướng mạo? Tính tình? Tầm lòng? Hay là thái độ lễ giáo?”

Chỉ bằng trò hề mà hai vị đây biểu diễn ngay tại hỉ đường này, phàm là người có chút trí khôn, không khó thấy rằng, hai công tử đây so với tướng công nhà ta không thể nghi ngờ rằng đang so sánh bùn nhơ và mây trời, đất và trời...”

Lương Chi Hành dù chưa tới sau phòng bếp để xem xét thức ăn, nhưng bởi vị bị mẫu thân níu chặt, nhất thời không thể kịp thời ra giải vây cho huynh trưởng được. Nhưng biểu hiện của tân nương tử, lại khiến cho hần hiểu vương bận của mình đối với huynh trưởng, có lẽ đã có thể giao phó lại cho La đại tiểu thư rồi.

4. Chương 4: Thê Vĩ Quân Mưu

Uống rượu hợp cần, ăn bánh sinh quý tử, hỉ nương và các nha hoàn lúc này đồng loạt lui ra. Trong phòng, chỉ còn lại tân nương cùng tân lang đang nhìn tân nương tử xinh đẹp của mình cười khúc khích.

La Chấn khẽ quát, “Còn cười nữa, ta sẽ vá miệng của chàng lại.”

“Hi hi...” Chi Tâm từng chút, từng chút một cọ sát đến... “Trân nhi sẽ không.”

“Sẽ không cái gì?”

“Trân nhi đối với Chi Tâm rất tốt nha, sẽ không may miệng Chi Tâm đâu, Trân nhi rất yêu Chi Tâm.”

Tóm lại, ngốc tử này đã định ăn nàng rồi. “Ngồi xuống.”

“Được!” Chi Tâm ngồi xuống cạnh bên nàng, nghiêng đầu nhìn tân nương kiều diễm đang mặc bộ giá y đỏ thắm. “Trân nhi, Trân nhi thật đẹp nha.”

Ở trước mặt ngốc tử này, nàng thật không dám nói mình “Đẹp”. Sờ sờ gương mặt bóng loáng của hắn, “Có mệt không?”

“Không mệt, cười Trân nhi không mệt, Chi Tâm có thể mỗi ngày đều cười Trân nhi, đều không mệt!”

Ngốc tử này! La Chấn bật cười, vươn ngón tay trắng nõn nhéo vành tai của hắn, “Có ai lại đón dâu mỗi ngày? Chàng không mệt, ta sẽ mệt mỗi nha.”

Chi Tâm tựa vào tay của nàng. “Vậy Trân nhi tới cười Chi Tâm!”

Ồi.... Tướng công ngốc của nàng. La Chấn chu môi hôn nhẹ lên miệng của hắn một cái, “Mệt mỗi suốt một ngày rồi, ngủ thôi.”

“Trân nhi....”

Sao lại quên mất nhỉ, hắn là học trò học rất giỏi và chăm chỉ mà. Nàng chưa từng trông cậy vào hắn sẽ cho nàng một đêm động phòng mất hôn, nếu giả cho một tướng công ngốc, nàng sẽ kiên nhẫn đợi. Nhưng một nụ hôn nhẹ, hắn sao có thể không đồng ý chứ?

“Trân nhi....” Chi Tâm ngậm lấy lấy cánh môi thơm mềm của nàng, ra sức mút, nhắm nháp, đoạt lấy từng chút thơm ngọt từ trong miệng của nàng, khẽ rên rỉ nỉ non, vì mãi vẫn chưa được thỏa mãn.

“Sau này, Chi Tâm có thể ngày ngày hôn Trân nhi không?”

“Lúc không có người, có thể hôn.”

“Có thể ôm Trân nhi không?”

“Lúc không có người, có thể ôm.”

“Nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì?”

“Nhưng Phong bá bá nói muốn xin Nguyệt Nguyệt gia gia dạy Chi Tâm động phòng...”

Cái gì?— Mất đẹp của La Chấn bất chợt mở to, nàng không cần biết Phong bá bá, Nguyệt gia gia gì đó của hắn là thần tiên hay yêu quái phương nào, hay chỉ là tưởng tượng mà tướng công ngốc của mình tự nghĩ ra, nhưng đêm động phòng của nàng không cần phải nhờ người khác chỉ bảo.

“Không cho học hỏi bọn họ!”

“Này? Phong gia gia cũng nói như vậy nha, ông ấy không muốn Phong bá bá quản việc này, ông ấy nói Chi Tâm sẽ tự mình hiểu lấy...”

Màu đỏ ửng đã nhuộm đỏ đôi má phấn của La Chấn. “Không thể hỏi bất kì ai, cũng không học trước với bất luận kẻ nào, hiểu chưa? Nếu chàng hỏi người ngoài chuyện này, Trân nhi sẽ không thèm để ý đến chàng nữa. Nếu người khác hỏi chuyện riêng tư của Chi Tâm cùng Trân nhi, chàng chỉ cần dùng đôi mắt nhìn hắn là được rồi, không cần phải làm gì khác.”

Nàng rất rõ ràng, ngày mai, không biết sẽ có bao nhiêu ánh mắt nhìn vào gian phòng này, khi hắn và nàng đi ra. Có người sẽ đánh cuộc ngốc tử của Lương gia sẽ cưới một người nương tử như thế nào, cũng tất nhiên sẽ có không ít công tử bột vô dụng ngu ngốc giống như Phùng Mạnh Thường trêu chọc đánh cược với Chi Tâm....

Kể từ hôm nay, sinh mạng của nàng cùng ngốc tử này đã ở chung một chỗ, ‘chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão’; kể từ hôm nay, nàng không chỉ phải bảo vệ tướng công ngốc của nàng mà thôi, mà còn phải dạy hắn lớn lên.

Tính tình của hắn trời sanh tính khiết lương thiện không có sai, tính tình hắn chí thiện nàng cũng thích, nhưng nàng muốn dạy hắn học được cách tự bảo vệ bản thân khi nàng không ở gần bên hắn.

Ác ngôn ác ngữ, giọng lưỡi lợi hại hằn vãnh vĩnh viễn cũng sẽ không học, chỉ bằng không tiếng động mà chống đỡ. Ánh mắt của Chi Tâm thuần khiết như viên ngọc tinh khiết nhất trên thế gian này, bất kì thủ đoạn bẩn thỉu nào cũng sẽ tự cảm thấy dơ bẩn trước đôi mắt này của hân.

Nàng chính là muốn hân không lên tiếng, để cho những người đó tự động ngậm miệng lại. Những chuyện khác, nàng sẽ làm thay hân.

“Nhớ nha, nếu có người muốn hỏi thăm chuyện Chi Tâm cùng Trân nhi, chàng không cần phải nói gì hết, cũng không cần cười, nghiêm túc nhìn chăm chú vào hân ta là được.”

Trân nhi đang quan tâm Chi Tâm, Trân nhi đang thương Chi Tâm.... Chi Tâm nở nụ cười xinh đẹp ngây ngô, “Chi Tâm nghe lời Trân nhi.”

“Nếu nghe, thì đi ngủ sớm nha. Sáng mai, chúng ta sau khi ra mắt cha mẹ, sẽ đến miếu Uyên Ương chơi.”

“Thật tốt quá, thật tốt quá, Phong bá bá nói nơi đó có Nguyệt Nguyệt gia nha....”

“Mau ngủ đi.”

Giúp hân kê gối, đắp chăn, ngay lập tức đã nghe tiếng ngáy nho nhỏ của chú ‘Đại cầu’ nào đó. La Chấn khẽ hôn nhẹ một cái lên trán của hân, sau đó thả xuống tấm sa màn dày, đi ra khỏi phòng.

“Hoàn Tố, vào đi.”

“Tiểu thư.” Hoàn Tố lắc mình vào.

“Hôm nay Chi Hành công tử vì sao không xuất hiện ở đó?”

“Bẩm tiểu thư, Chi Hành công tử dường như bị mẹ của công tử níu chân.”

Chính là vị thắm thắm xinh đẹp, không thích huynh đệ cầu cầu miêu miêu của Chi Tâm đó sao? “Ba ngày nay em tra được cái gì?”

“Lão gia cùng phu nhân rất thiện lương, Nhị lão gia cũng coi như là một chánh nhân quân tử, khuyết điểm duy nhất chính là sợ vợ. Chi Hành thiếu gia còn có một đệ đệ cùng muội muội, đệ đệ 10 tuổi, muội muội 12 tuổi. Hai hài tử này, thường ngày đối với Cô gia đều không được tốt lắm.”

“Không tốt tới trình độ nào?”

“Bọn họ luôn gọi Cô gia là tên gốc, ngay cả những gia nhân nô bộc trong viện của Nhị lão gia cũng không cung kính với Cô gia lắm. Cũng vì vậy, gia nhân hai viện thường hay tranh cãi nhau. Chi Hành thiếu gia cũng bởi vì thế chưa từng vui vẻ với hai đệ muội của mình.”

Trước mắt mà nói, nắm giữ đến những thứ này, đã đủ rồi. La Chấn khẽ ngáp, “Trời đã không còn sớm, em cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ngài mai, cần nô tỳ sáng sớm mang nước nóng vào không?”

“Nước nóng?”

“Trước kia nữ đầu bếp A Thúy trong phủ chúng ta cũng làm nha hoàn bên cạnh tiểu thư nhà giàu có, nàng từng nói với nô tỳ, sau đêm động phòng nhất định phải đun thật nhiều nước nóng, mới đủ cho người dùng nha....”

“Xú nha đầu!” La Chấn hiểu ý tiểu nha đầu ranh mãnh này, trợn đôi mắt đẹp, “Còn dám ba hoa nữa, sáng mai nhất định sẽ tìm một nơi gả em đi đó, có im lặng không?”

“Nhưng nô tỳ lúc này vẫn chưa xuất giá nha. Vậy sáng mai rốt cuộc có cần bưng nước nóng vào không nhỉ?” Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, đi theo tiểu thư bốn năm, không giống bình thường nha.

“Chuẩn bị cho ta hai thùng nước nóng thật to, bốn tiểu thư muốn đem con heo nhỏ như em nhỏ lông thay da!”

“Nô tỳ tuân lệnh, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, nô tỳ này giờ đã lãng phí mấy ngàn lượng vàng của tiểu thư rồi, có lỗi, có lỗi, cáo lui cáo lui...”

Không có dáng vẻ chủ tử, kết quả chính là bị tiểu nha đầu của mình trêu ghẹo.

***

“Đêm động phòng hao tàn ngọn nến đỏ,

Trước hỉ đường bãi lạy song thân.

Nữ nhân thăm thì hỏi hôn phu,

Trang điểm hôm nay cần đậm nhạt...”

Nàng trang điểm, tất nhiên không cần hỏi ngốc tử này rồi, dù sao nàng ở trong mắt hắn, là đẹp mắt, đẹp mắt, lại đẹp mắt....

“Nương tử...”

“Ừ.”

“Nương tử....”

“Ừ?”

“Nương tử...”

“....”

Bát!

“Trân nhi, đau Chi Tâm mà!” Người nào đó xoa xoa cái trán trơn bóng, meo máo hô to.

Người vừa đánh đang nhìn trong gương đeo lên cái hoa tai cuối cùng, “Nếu chàng còn gọi nữa, sẽ phải bị đánh.”

“Trân nhi...”

“Ừ.”

“Trân nhi...”

“Ừ?”

“Trân... Hu hu, đau nha!”

La Chấn cười, liếc nhìn ngốc tử đang giả vờ đáng thương kia, “Ta đánh rất đau sao?”

“Hu Hu.... Đau Trân nhi....” Lúc này trong lòng Chi Tâm, tràn đầy vui sướng to lớn, đến nỗi hắn không biết nên biểu đạt tâm tình mãnh liệt này như thế nào, chỉ đành phải tìm đủ mọi cách thu hút mọi chú ý của nữ nhân bên cạnh mình.

“Trân nhi...”

La Chấn không biết nên khóc hay cười.

Tân hôn ngày đầu tiên, ở trên giường mới vừa mở mắt, gần trong gang tấc là một đôi mắt đẹp trong sáng như ngọc. Mà chủ nhân của đôi mắt này, khi thấy nàng tỉnh lại, lúc này liền hé miệng nở một nụ cười ngây ngô thật tươi, “Trân nhi là thật, Trân nhi không phải là mộng, hi hi, Trân nhi không có biến mất...”

“Chi Tâm thức dậy lúc nào?”

“Trời vẫn chưa sáng, Chi Tâm thấy Trân nhi, thật vui vẻ, thật vui vẻ, không muốn ngủ...”

Đứa ngốc này, luôn làm cho nàng mềm nhũn cả cõi lòng, thật ấm áp êm dịu... Trước mắt, thấy hắn như một chú cún nhỏ bên cạnh mình cọ tới cọ lui, La Chấn càng thêm buồn cười. “Nhanh đi rửa mặt sạch sẽ, ta không muốn thương Đại Cẩu không sạch sẽ đâu nha.”

“Đại Cẩu? Trân nhi, Chi Tâm dẫn nàng đi gặp các cậu ca ca được không? A Hắc A Hoàng, bọn họ cũng biết Chi Tâm cưới nương tử.”

“Được.” La Chấn đóng hộp trang sức lại, giơ tay sửa lại cổ áo cho hẵn, thắt lại đai lưng, “Nhưng phải đến bái kiến cha mẹ mới có thể đi.”

“Ừm. Nhưng tại sao? A Hoàng ở gần đây mà...”

“Đây là lễ tiết, tướng công à. Bởi vì cha mẹ là trưởng bối, chúng ta theo lý nên đi bái kiến trưởng bối trước, rồi mới đi.”

“Đối với trưởng bối phải có lễ tiết sao?”

“Tướng công thường ngày đã làm rất tốt... a, không phải chàng có Phong gia gia, Tùng gia gia sao?”

“VẬY sau này Phong gia gia, cùng Phong bá bá, còn có Phong ca ca đều muốn Chi Tâm mang điểm tâm đến cho bọn họ, Chi Tâm đưa cho Phong gia gia trước hả?”

“Đúng vậy, lớn trước, nhỏ sau, đây cũng là lễ tiết.”

Hi hi, thật tốt quá, Phong gia gia sẽ không vì tranh Chi Tâm mà gây gổ nữa, Chi Tâm không cần buồn nữa. Hi hi, có nương tử thật tốt, có Trần nhi thật tốt....

Không thể nghi ngờ, việc ra mắt cả nhà bên chồng vào ngày đầu tiên thành công rực rỡ. Khi vợ chồng Lương Đức nhìn thấy tân nương xinh đẹp tuyệt trần đứng nép bên thân thể cao to của con trai mình, thì gần như không thể nào tin được.

“Con là Chấn nhi?”

“Con bái kiến cha, bái kiến mẹ.” La Chấn được Hoàn Tố đỡ lấy quỳ hành lễ, dâng chén trà con dâu, chén trà này là Diệp dưỡng sinh trà tự tay nàng điều chế. “Chén trà phúc thọ này, con kính chúc công công bà bà phúc thọ dài lâu, trẻ mãi không già.”

Phu thê Lương Đức đưa mắt nhìn nhau, rồi lại đưa mắt nhìn nhau, ngẩn ngơ, vẫn không thể tin được đứa con si ngốc của mình lại có thể cưới được một thê tử như vậy. Dù ở trước hỉ đường đã nghe nàng mồm miệng lanh lợi, cho là một nữ thương nhân lanh lẹ như thế là điều dĩ nhiên, cũng không dám hy vọng nàng tài mạo song toàn. Hôm nay nhìn thấy, không những hơn cả sự mong đợi, đáng vẻ, lễ nghi đều quá xuất sắc, ngay cả lời chúc phúc này cũng làm người ta vui vẻ không thôi.

“Cha, mẹ, Trần nhi quỳ rất mệt mỗi, cho Trần nhi đứng dậy đi.” Chi Tâm chu mỏ nói.

“Đúng, đúng, đúng!” Vợ chồng Lương Đức vạch nắp trà, cũng uống một hớp, vốn là định nhấp môi cho có, nhưng khi vị trà vừa vào miệng mùi thơm ngát quyến rũ làm ông bà vui đến mức ngẩn ra: “Đây là trà gì thế?”

“Là trà Tang Diệp con đặc biệt pha chế riêng cho cha mẹ, nấu Tang Diệp có pha thêm ‘Thiên tiên thảo’, uống thường xuyên rất có ích sẽ có công dụng kéo dài tuổi thọ. Lúc con còn ở nhà cha mẹ, cũng thường hay pha cho cha mẹ để dưỡng sinh.”

“Ngoan, ngoan, ngoan lắm!” Lương Đức nói liên tục ba chữ “Ngoan”, vui vẻ nhẹ nhàng. “Cha mẹ của con, bọn họ có khỏe không?”

“Dạ, cha và mẹ rất khỏe ạ, Cám ơn công công bà bà* đã nhớ.”

(*công công, bà bà: cha chồng, mẹ chồng)

“Tốt, tốt.” Lương Đức vui đến mức cũng không biết ngoài từ ‘tốt, ngoan’ ra thì có thể nói thêm được từ gì nữa.

Chi Tâm ở bên thấy thế không vui, “Cha, mẹ, mau cho phép Trần nhi đứng dậy đi.”

Ngốc tử này nha! La Chấn cúi mặt cười thầm.

“Mau đứng dậy, mau đứng dậy đi.” Lần này, Lương mẫn nghiêng người xuống đỡ con dâu của mình dậy. Nhìn gần, càng cảm thấy da thịt nhẵn mịn, lịch sự tao nhã động lòng người. “Chấn nhi, đáng vớ con dường như không giống mẹ con lắm.” Trong trí nhớ bà, La gia phu nhân giống như đoá Hải Đường kiều diễm, mà đứa con dâu này của bà lại xinh xắn trang nhã như một đoá hoa Cúc.

La Chấn khéo léo đỡ mẹ chồng về chỗ ngồi, cười nói: “Cha mẹ con nói, Chấn nhi rất giống bà nội.”

Lương Đức gật đầu, “Đúng, đúng, năm đó tướng mạo của bá mẫu xinh đẹp đức hạnh, nổi tiếng khắp vùng...”

“Thật là tốt, chúng ta chúc mừng đại ca, đại tẩu cưới được một đứa con dâu xinh đẹp, tài đức.” — Lương Đức vẫn chưa kịp dứt lời đã có người xen ngang.

Âm thanh này, làm vợ chồng Lương gia chợt tỉnh mộng, “Đúng rồi, Chấn nhi, nhanh đến bái kiến thúc thúc thẩm thẩm con đi.”

“Vâng ạ.” La Chấn nhẹ nhàng đáp.

“Không cần, đừng để cho con dâu mới vào nhà thêm vất vả, đều không phải là người ngoài mà, lễ nghi phong tục gì đó miễn bớt đi thôi.”

Thanh âm này, vẫn là giọng nói sang sảng vừa rồi. Xem ra, vị Lương Nhị lão gia này thật sự sợ vợ, nếu không sao từ đầu đến giờ chỉ có một mình Lương Nhị phu nhân lên tiếng?

La Chấn khẽ nghiêng người thi lễ, “Bái kiến thúc thúc thẩm thẩm, thúc thúc thẩm thẩm mời uống trà.”

Lương Nhị phu nhân thấy cô cháu dâu mới toanh này không dùng đại lễ quỳ bái bà ta, lập tức nổi giận ùng ùng. Nhưng do mình đã lên tiếng trước, nên không thể bắt lỗi người ta, “Cháu dâu mới à, trà của con thật quý nha, không biết chúng tôi có phúc hưởng ngày ngày được uống một chung hay không?”

La Chấn cười không hé răng, ôn nhu uyển chuyển nói:

“Thẩm thẩm khách khí. Nhị đệ là danh y Vạn Uyển Thành, phương pháp dưỡng sinh điều dưỡng so Chấn nhi cao minh hơn rất nhiều, muốn bêu xấu, Chấn nhi cũng chỉ dám thể hiện một lần này, những ngày khác, nên toàn quyền giao cho Nhị đệ lo lắng cho người vậy.”

Có vài người, sẽ lợi dụng lúc ai đó yếu đuối lương thiện sẽ lấn lướt. Trong chốn thương trường, loại ác thương này càng thêm nhiều không kể xiết.

Lương Nhị phu nhân có thể ngay tại tân hôn của đứa cháu ruột, ngăn con mình ra mặt giúp huynh trưởng, một lòng muốn cho cháu ruột bị bêu xấu nhục nhã, loại người có lòng dạ này, nói là “Ác độc” cũng không có gì quá đáng. Một người như thế, nếu chung sống hòa bình chưa chắc đã bình an vô sự.

Nếu như thế, La Chấn cũng không muốn lãng phí khí lực lấy lòng để làm gì. Những ngày tháng sau này, người không phạm nằng, nằng cũng sẽ không đụng chạm đến người.

“Nói như vậy, là cháu dâu không muốn cho ta chút mặt mũi? Chỉ vừa mới vào Lương gia đã phân xa phân gần, dù sao chúng ta cũng là thúc thúc thẩm thẩm của cháu, lại thua kém công công bà bà của cháu dâu sao...”

“Thẩm thẩm, thật ra thì, dung mạo của ngài rất đẹp, khí chất cũng không phải tầm thường.”

“Ồ?” Đột nhiên được tán dương, Ngụy Thiên khôn khéo thăm dò, liệu nàng cháu dâu mới vào cửa này có ý gì, đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ kính cẩn nghe theo như thế. “Vậy thì sao?”

“Mới vừa rồi, lần đầu tiên Chấn nhi nhìn nhìn thấy thẩm thẩm, cảm thấy thẩm thẩm khí chất tôn quý, đoan trang thanh tao lịch sự.”

“Rất cuộc cháu muốn nói gì?”

“Theo khí chất này của thẩm thẩm, thích hợp nhất với việc ngồi bên cửa sổ vẽ tranh, hoặc ngắm trăng đánh đàn, không hợp với những lời so sánh, khách khí làm hao tổn tới khí chất tôn quý này của thẩm.”

(Ý chỗ này La Chấn muốn mắng Ngụy Thiên lớn già đầu rồi còn so sánh hơn thua như trẻ con.)

“... Người, thật không đơn giản nhỉ.” Ngụy Thiên hí dôi mắt đẹp.

“Chấn nhi chỉ nhất mực hiếu tâm, thẩm thẩm có thể thông cảm là tốt rồi...”

Đột nhiên hai thân ảnh của hai đứa bé chạy ào vào phòng khách, “Ê, thằng ngốc kia, leo lên cây lấy điều xuống giúp chúng ta ngay!”

“Con điều, ở chỗ nào?”

“Đang ở bên ngoài, mau lên, mau...”

Theo âm thanh thúc giục liên tiếp, chân Chi Tâm vừa động, La Chấn mềm mại cười nói: “Tướng công, định đi đâu vậy?”

“Lấy điều giúp bọn họ...”

“Không cần, nhiều người làm như vậy, đâu cần chàng phải đi. Tới đây, trò chuyện cha cùng mẹ đi.”

“Ừm.” Chi Tâm hất hai đôi tay đang lôi kéo tay của mình, đi tới bên cạnh kiệu thê xinh đẹp, “Nương tử...”

La Chấn vuốt nếp nhăn trên áo hắn, ôn nhu nói: “Ngồi vào trên ghế bên cạnh cha đi chàng.”

“Nhưng Chi Tâm muốn ngồi chung một chỗ với Trần nhi.”

Mấy nha hoàn sau lưng vợ chồng Lương Đức che miệng cười trộm.

Lát nữa trở về sẽ tính sổ với ngốc tử này! — La Chấn then thùng nhuộm đỏ đôi gò má phấn, “Đến ngồi bên cạnh cha đi, chàng là trưởng tử, dĩ nhiên phải có phong thái của trưởng tử chứ.”

“Ừm...”

“Ê, thằng ngốc kia, sao mi không lấy điều giúp chúng ta hả? Mi ngu đến mức hết biết rồi hả? Mi...”

La Chấn quét mắt nhìn một vòng:

Vợ chồng Lương Nhị lão gia tựa hồ dường như vô tình không nghe thấy gì hết, mà công công bà bà của nhà mình tuy sắc mặt có giận dữ, nhưng cũng cố nén giận. Như vậy, không thể làm gì khác hơn là phải tự trưởng tẩu như nàng thay mặt dạy dỗ vậy...

“Im miệng! Đây là hai đứa nhóc xác láo nhà ai? Dám vô lễ hô to gọi nhỏ với Đại thiếu gia không nói, còn dám lên tiếng sỉ nhục Đại thiếu gia, còn không cút đi ra ngoài!”

“Trần nhi...” Chi Tâm sợ hết hồn, trước mắt của hắn, dáng vẻ giận dữ đó của Trần nhi: mắt sắc như dao, mặt lạnh băng. Nhưng tự dưng thấy nương tử như vậy làm trái tim của hắn vô cùng ấm áp.

Đôi tỷ đệ kia cũng bị kinh hoảng, liếc về hướng cha mẹ mình vài lần, sau đó lại tăng lên can đảm, ưỡn ngực nói: “Người... Người là ai? Chúng ta là thiếu gia tiểu thư trong phủ này, sao người dám lớn tiếng với chúng ta?”

“Chỉ dựa vào ta là Thiếu phu nhân của Lương phủ.” La Chấn lạnh lùng, nói: “Các người cũng nói thử xem, các người là tiểu thư thiếu gia nhà ai? Lại không hề có gia giáo, lễ nghi cũng chẳng có, là ai dạy ra những đứa xác xược thế này?”

“Cái này...” Lương phu nhân Vương Vân dù trong lòng cảm thấy hả hê, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ lúng túng, “Chấn nhi, để cho con chê cười rồi, bọn họ không phải là...”

“Không phải?” La Chấn kinh ngạc, “Chẳng lẽ là con cháu nhà ai đến Lương gia ta làm khách sao? Mà nếu loại không hề được dạy dỗ, không biết chừng mực này, nghiêm nhiên là thiếu hụt quần giáo, làm sao thuộc con nhà dòng hoàng trong sạch được?”

“Khụ, khụ, khụ.” Nhị lão Lương gia — Lương Thiện (lúc này mới lên tiếng) lấy ngón tay để lên môi, khẽ ho vài tiếng: “Chi Tri, Chi Nguyễn, còn không mau xin lỗi đại tẩu.”

“Con...” Đôi tỷ đệ ngơ ngẩn đó, vừa rồi bị ánh mắt của chị dâu dọa cho sợ hãi. Nhưng từ nhỏ bọn họ đã được nâng niu chiều chuộng, khi nào thì chịu uất ức như thế này chứ? Liền vội vã kiểm nui lớn để dựa vào, nhìn về hướng mẫu thân, hi vọng mẫu thân có thể thay mình ra mặt.

Sắc mặt của Ngụy Thiên lúc này đã quá mức khó coi, lạnh lẽo mím chặt môi, “Người...”

La Chấn biến sắc, mặc dù tiếng nói không run rẩy, nhưng sự lúng túng tràn đầy mặt: “Thúc thúc, ngài nói bọn họ là Chi Tri cùng Chi Nguyễn sao? Đây, đây... Là cháu dâu đã thất lễ, cháu dâu không biết là đệ đệ

muội muội bướng bỉnh, cùng tướng công đùa giỡn, còn tưởng rằng là đứa bé vô lễ nhà ai muốn khinh thị, làm nhục tướng công, xin thúc thúc đừng trách móc.”

“Không sao không sao, người không biết không có tội, huống chi bọn chúng cũng không hiểu chuyện...”

Ngụy Thiên cắt đứt trượng phu đang qua loa khỏa lấp, cười nói: “Cháu dâu thật lợi hại, vừa vào cửa đã đánh phủ đầu chúng ta một chiêu trước nhỉ? Chúng ta thật sự mở rộng tầm nhìn trước phong thái trưởng nữ của La đại hoàng thượng đây.”

“Thấm thẫm chê cười rồi ạ, nếu nói ra oai phủ đầu, mặc dù có đôi khi cũng rất cần thiết, nhưng đó chỉ là chuyện bất đắc dĩ mới phải dùng. Cha hiền con hiếu thuận giống như Lương gia chúng ta, hoà thuận vui vẻ, kính trên nhường dưới, vậy cần gì cháu dâu phải lo lắng lao tâm lao lực chứ. Chỉ cần họ hiểu được kính trọng tôn huynh, cháu dâu sau này tất nhiên sẽ thương yêu bọn họ.”

Ngụy Thiên từ khi bước vào cửa Lương gia cho đến giờ, trượng phu hèn yếu, anh trai và chị dâu lại luôn chú ý đến câu “Gia hòa vạn sự hưng”, nên lúc nào cũng tỏ rõ uy phong.

Lần này, cho rằng một tiểu nha đầu chỉ nhận lãnh mệnh lệnh của Quốc quân gả vào cửa này, rồi lại có một tướng công ngu ngốc, tất nhiên sẽ một mực cung kính, nhỏ nhẹ kiệm lời. Ngờ đâu, tiểu nha đầu này ngay tại hỉ đường công khai bảo vệ tên ngốc đó, còn công khai đối nghịch với mình, thật là đáng giận mà.

Thời gian còn dài, ta cũng muốn nhìn thử xem, người cùng ta đấu như thế nào!— Sắc mặt Ngụy Thiên lần lượt chuyển từ xanh sang trắng, âm thầm đè nén cơn giận vào lòng. Mọi người uống trà xong, vẻ mặt lại hòa nhã cùng nhau ngồi vào bàn ăn sáng, văn bồi mới bái biệt trưởng bối, đi làm chuyện riêng.

“Nương tử, vẫn còn tức giận sao?” Bên trong xe ngựa, Chi Tâm từng chút từng chút tiến lại gần, nghiêng đầu nhìn má lúm đồng tiền kiêu diễm của nương tử.

La Chấn bình thản, ngắt nhéo lỗ tai hấn một cái, “Không tức giận.”

“Nương tử, nàng lại nhéo nữa rồi.”

“Sao?”

“Nhéo tai chi Tâm nữa đi, Chi Tâm thích Trần nhi nhéo lỗ tai Chi Tâm.”

Gương mặt thanh tú của La Chấn nghiêm lại, dùng sức nhéo thật mạnh vào lỗ tai giống như khối vàng của hấn.

“Ồi... Đau nha.... Nương tử, nàng lại khi dễ Chi Tâm...”

Thật là biết cách giả vờ đáng thương. La Chấn mỉm cười, “Không phải bảo ta nhéo sao?”

“Nhéo nữa, nhéo nữa... Ái da, đau...”

Aiz.... La Chấn vuốt ve gương mặt xinh đẹp ngọc tử này, “Nói thử xem, chàng thường hay lấy điều giúp bọn họ làm à?”

“Ừ.” Chi Tâm cup mắt, lông mi thật dài rũ xuống như cánh quạt, “Bọn họ không thích Chi Tâm, có lúc, cố ý đem đồ vật để thật cao thật là cao, để cho Chi Tâm đi lấy. Chi Tâm mang cái thang, bọn họ ở phía dưới xô ngã thang...”

Phải không? La Chấn kéo đầu hấn qua, dựa vào đầu vai mình, ngón tai khê lướt qua mái tóc dài mịn như tơ của hấn, “Còn gì nữa không?”

“Sau lại có Phạm Phạm, Phạm Phạm giúp Chi Tâm lấy, nhưng bọn họ không muốn Phạm Phạm lấy...”

“Phạm Phạm là ai?” Đường như trước kia có nghe Chi Tâm nhắc đến người này, nhưng vì sao vẫn không thấy?

“Phạm Phạm là Chi Tâm công về từ trong núi đó, hấn chảy thật là nhiều thật là nhiều máu nha. Chi Tâm nghe lời của Tiểu Bạch tỷ tỷ, cho hấn dùng nước mắt của Tiểu Bạch tỷ tỷ, hấn sống lại...”

Hấn rất lợi hại, một mình có thể nâng một khúc gỗ to thật to, trên lưng vác năm túi gạo, Phong ca ca nói hấn muốn báo ân với Chi Tâm. Hấn đối với Chi Tâm rất tốt...”

“Hắn ở đâu?”

“Thăm thăm phái hắn đến địa phương xa thật xa để đòi tiền, hắn vốn không chịu đi, thăm thăm bảo Chi Tâm nói với hắn, hắn phải đi.”

Ai nói tướng công ngốc của mình ngốc nhỉ? Hắn hiểu tất cả mọi chuyện, hiểu hết ý tưởng của người chung quanh chẳng qua hắn hồn nhiên khiến cho hắn không hiểu được lợi dụng tính toán. Nếu đổi thành nàng, sẽ như thế nào?

“Tướng công, nói cho ta biết, chàng biết rất rõ ràng Chi Nguyên cùng Chi Tri không thích chàng, vì sao còn phải lần lượt giúp bọn hắn vậy?”

“Bọn họ là đệ đệ cùng muội muội của Chi Tâm. Cũng là của Chi Hành, Chi Tâm rất muốn cùng bọn họ chơi đùa...”

Là thế đấy, tướng công của mình chính là như thế. “Tướng công, chàng thật đáng yêu.”

“Hửm?” Chi Tâm bỗng dừng ngẩng đầu lên, trong đôi mắt trong veo như ngọc ẩn chứa vui mừng, “Chi Tâm đáng yêu sao?”

“Dĩ nhiên, đừng quên, chàng là tướng công của Trần nhi, tướng công của Trần nhi làm sao có thể không đáng yêu?”

“Ừ, ừ, Trần nhi khả ái, tướng công của Trần nhi cũng nhất định rất đáng yêu. Chi Tâm là tướng công của Trần nhi, cho nên Chi Tâm cũng đáng yêu nha!”

“Cho nên, tướng công đáng yêu à, sau này nếu đệ đệ muội muội của chàng, muốn chàng lấy giúp bọn họ, chàng hãy tìm ta giúp một tay, chàng sẽ tới tìm ta có được không?”

“Nhưng, Chi Tâm không muốn để cho Trần nhi bị đau, cái thang không có, rất đau đấy...”

La Chấn đè nén lệ đã dâng lên trong mắt cười nói: “Trần nhi sẽ không đau, Trần nhi sẽ tìm cách để lấy xuống. Cho nên, Trần nhi sẽ không đau, chàng chỉ cần đến gọi Trần nhi...”

“Nhưng...”

“Nếu để cho Trần nhi biết, chàng lấy đồ mà không có gọi Trần nhi, Trần nhi sẽ tức giận, Trần nhi sẽ giận cả đời, tâm sẽ đau...”

“Trần nhi không đau, Trần nhi không đau nữa, Chi Tâm sẽ gọi Trần nhi, Trần nhi không thể đau nha, Chi Tâm không để cho Trần nhi đau đâu...” Nói đến cuối cùng, bên trong đôi mắt to như ngọc lại long lanh ánh lệ.

Ngốc tử này thật là, chỉ là lời nói hắn đã như thế rồi, nếu mình thật sự xảy ra chuyện, không biết hắn sẽ như thế nào đây. “Như vậy, vì không để cho Trần nhi đau, tướng công phải hứa với ta sau này không lấy giúp đồ cho bọn họ nữa, có chuyện gì thì tìm Trần nhi, có được hay không?”

“Được, Chi Tâm nghe Trần nhi.” Gật đầu thật mạnh, “Chi Tâm sẽ không để cho Trần nhi đau, Chi Tâm sẽ bảo vệ Trần nhi!”

Ngốc tử này... Không nhìn được, La Chấn lại hôn nhẹ lên đôi môi mọng đỏ. Không có chút nào ngoài ý muốn, Chi Tâm nỉ non một tiếng, lập tức ngậm lấy đôi môi thơm ngọt kia...

“Tiểu thư, Cô gia, đã đến miếu Uyên Ương.... Ái da, nô tỳ không thấy gì cả!” ...Mới là lạ a! Bên trong xe kiệu, một đôi uyên ương đang tựa sát vào nhau, Cô gia tuần tú ôm tiểu thư xinh đẹp, áo choàng xanh ôm lấy thân váy màu vàng nhạt, thật đẹp, thật sự rất đẹp nha....

“Chi Tâm buông ra đi đến rồi...” La Chấn cố tránh né đôi môi mê mải mút lấy nàng. Ngốc tử này, không thấy Hoàn Tố đang vén rèm nhìn sao?

“Chi Tâm không muốn buông ra.... Hôn thật ngọt mà.... Không muốn...” Ôm nường tử mềm nhũn trong lòng, Chi Tâm đang muốn khoe với nường tử toàn bộ kỹ xảo, đâu chịu buông tha?

“Chàng... Buông ra.... Không phải muốn đến miếu Uyên Ương chơi sao?”

“Chi Tâm hôn thật ngọt mà.... Chi Tâm muốn Trân nhi...”

“Hoàn Tổ đang nhìn...”

“Không có sao, không có sao, Cô gia, ngài từ từ hôn, nô tỳ có thể để cho phu xe chạy thêm vài vòng quanh miếu Uyên Ương. Ngài cứ hôn, cứ hôn đi ạ, không vội, không vội đâu...” Hoàn Tổ cười xấu xa thả rèm xuống, để cho đôi uyên ương này, tận tình hôn nhau.

Nha đầu hự, ngốc tử này! La Chấn khép đôi mắt đẹp chấp nhận....

...

Sau nửa canh giờ, nàng từ trong xe thoát thân ra, đôi môi đỏ mọng sưng, tươi đẹp như hoa, đáy lòng ảo não, lại cảm thấy may mắn: Thật may là, ngốc tử này vẫn chưa hoàn toàn biết chuyện nam nữ. Nếu hắn biết, không biết sẽ đẩy đưa nàng đến mức nào?

Tận đáy lòng La Chấn âm thầm quyết định, chuyện dạy Chi Tâm động phòng, thôi để sau này hãy tính đi... Mặc dù nàng cũng học hỏi từ trong sách ra, nhưng ít ra cũng đỡ hơn ngốc tử này.

Ai ngờ, có người đã không thể chờ đợi được, đã tận tình chỉ dẫn cho tướng công ngốc của nàng tùy cơ hành động....

Bên trong thư phòng, Vương Vân đem sổ sách phân loại xếp sang một bên, nghĩ đến sau này mình không cần vất vả một mình như thế nữa, mặt lộ vẻ vui mừng.

“Phu nhân, Thiếu phu nhân đến!”

“Mau mời, mau mời!” Thường ngày Lương phu nhân ít khi nói ấp úng, nay lại nói lắp hai từ, thật hiếm có, nhìn thấy đứa con dâu xinh xắn thanh nhã, trước mắt Vương Vân càng thêm sáng lên, “Chấn nhi, đến ngồi bên này.”

La Chấn thi lễ, “Mẹ, gần đây chứng choáng váng đầu của mẹ có khá hơn chút nào không?”

Vương Vân gật đầu, vui vẻ mỉm cười, “Tốt hơn nhiều, nhờ món trà dưỡng sinh của con đó, không nghĩ tới lại hữu hiệu như vậy. Nói ra thật xấu hổ, người Lương gia thì thực sự rất ít. Chi Hành, tiểu tử đó mặc dù cũng có hiểu tâm, thường xuyên pha chế vài loại thuốc dưỡng thân cho chúng ta, nhưng vừa đắng vừa khó uống, lúc không bệnh ai lại chịu uống mỗi ngày chứ? Cho nên, len lén bảo nha hoàn đừng pha chế, làm uống phí không ít tâm huyết của thằng bé. Nhưng trà này của con, chúng ta uống rất ngon miệng, mười mấy ngày nay không bỏ ngày nào đó.”

“Chấn nhi cũng là từ trong miệng một khách thương Trung Nguyên vô tình nghe được. Hắn nói, Hoàng thượng và Hoàng hậu Trung Nguyên cũng sử dụng trà Tang Diệp bổ thể mỹ dung, có thêm ‘Thiên tiên thảo’ nữa.”

Đứa con dâu này, càng nhìn càng là hài lòng mà. Ai có thể nghĩ tới, đứa con si ngốc của mình, lại cưới được một người vợ sắc sảo như vậy chứ? “Chấn nhi, hôm qua ta nghe Chi Hành nói, lúc còn ở nhà, là con xử lý tất cả việc kinh doanh trong nhà đúng không?”

Hôm nay trước khi đến thư phòng, La Chấn đã đoán được dụng ý của mẹ chồng, nên thông dong đáp, “Chấn nhi đã bắt đầu từ năm mười ba tuổi.”

Nhờ phụ thân đại nhân ban tặng, từ nhỏ đã mang theo La Chấn bên người, mưa dầm thấm đất. Năm mười tuổi đã lộ ra bản năng kinh doanh thiên phú, phụ thân lúc đó mừng rỡ như điên, cứ thế đến năm mười ba tuổi, liền đem gia nghiệp giao cho một cô bé còn nhỏ như vậy, còn mình cùng phu nhân tiêu dao sung sướng đi ngắm cảnh.

Ai có thể nghĩ tới, ông chủ thương hiệu tơ lụa lớn nhất Ngọc Hạ quốc — La Tử Kiêm, nguyện vọng lớn nhất trong cuộc đời ông, không phải là làm nên những chuyện phi thường, lợi chiếm tứ phương, mà là cùng phu nhân tay trong tay ngao du bốn bể, khoái hoạt tựa thần tiên chứ?

Đoạn nhi từng tò mò hỏi: “Phụ thân, sao cha lại có thể yên tâm, cha không sợ tỷ tỷ lúc ấy tuổi quá nhỏ, sẽ làm cho phụ thân thất thoát mười mấy vạn lượng bạc? Hoặc là toàn bộ gia sản của cha sao?”

“Tiền của phụ thân đủ nhiều, bồi thường toàn bộ gia sản thì không được. Nếu là bồi thường mười mấy vạn, vậy thì có sao đâu? Bồi thường thì bồi thường, ta tin tưởng với trí thông minh cùng tâm tính của Chấn nhi, một lần thất bại nhất định tỷ tỷ con sẽ ghi nhớ bài học đó, làm việc sẽ càng thêm kín đáo quả quyết.

Mà sự thật chứng minh, Chấn nhi của ta chỉ có một lần sơ sẩy thua lỗ mấy vạn lượng bạc, ngay lập tức mua về danh tiếng vang lừng: ‘Thương trường nữ thần đồng’, là ‘Cây rụng tiền’ của La gia ta...Ha ha ha!”

Phụ thân như vậy, chỉ có thể nói là “Bất Lương”....

“Chấn nhi, con cũng biết tình trạng của Chi Tâm rồi đó, trông cậy vào nó là không thể nào. Thật may là ông trời có mắt, để cho La gia chúng ta cưới được một đứa con dâu như con, con có đồng ý giúp mẹ xử lý gia nghiệp này không?”

La Chấn vào cửa Lương gia, cũng đã không có ý định làm một Thiếu phu nhân rảnh rỗi, “Ý của mẹ là sổ sách trong nhà, hay là cửa hàng kinh doanh ở bên ngoài?”

“Tất cả.” Vương Vân chỉ vào đồng sổ sách thật dày xếp chồng trên bàn. “Phụ thân của con thường ngày lo chuyện giao tiếp ở bên ngoài nhiều, mẹ thì quản lý đồng sổ sách trong nhà và ngoài cửa hiệu. Chấn nhi, mẹ sẽ không bỏ con làm một mình đâu, ban đầu mẹ sẽ giúp con.

Mẹ cũng biết, con vừa mới gả vào phủ hơn mười ngày, vợ chồng mới cưới vẫn còn nhiều quán quýt, theo lý nên để cho con nghỉ ngơi một thời gian. Chẳng qua mẹ bây giờ muốn có một người giúp một tay.”

“Chấn nhi là con dâu của mẹ, huống chi mẹ lại thương Chấn nhi như con gái ruột, Chấn nhi đương nhiên phải tận hết tâm sức rồi.”

“Con thật là một đứa con ngoan, cha mẹ con nhất định rất hãnh diện về con.” Vợ chồng La hiền đệ khéo dạy dỗ con khiến người ta bội phục, dạy ra được một đứa con gái xuất sắc như thế.

“Nhưng mẹ à, Chấn nhi muốn biết một chuyện.”

“Ừm?”

“Chấn nhi biết rằng ở Lương phủ ta chia thành hai đại viện, một là đại viện bên này của cha và mẹ, một là nhị viện thuộc về bên Nhị thúc. Con muốn hỏi chính là, người làm trong phủ này cũng phân chia hai bên trả tiền sao?”

Mặt Vương Vân hiện nét sầu khổ, lắc tay nói: “Tất cả người làm trong phủ này đều là đến đại viện bên này nhận tiền tháng.”

“Nói cách khác, là cha mẹ đang thay Nhị thúc nuôi người làm cả phủ sao?”

“Đúng vậy!” Vương Vân cup con mắt xuống, buồn bực khôn nguôi.

“Như vậy, khế ước bán thân hoặc là khế ước làm thuê của bon họ đều kí kết bên này?”

“Nếu bên này phát tiền, dĩ nhiên là bên này thuê. Tổng quản Đại viện sau khi thỏa thuận thuê người xong mới phân phó qua bên Nhị viện cho thúc thúc thẩm thẩm chỉ điểm.”

Như vậy sao? “Có thể để cho Chấn nhi nhìn thử khế ước của gia nhân bên kia được không?”

“Đương nhiên có thể.” Vương Vân đưa tay vào túi lấy ra hai xâu chìa khóa: “Xâu này là chìa khóa các tủ trong thư phòng, sổ sách nằm bên ngăn tủ thứ ba, đó là nơi để giấy tờ khế ước, con cứ tự nhiên xem. Còn xâu này là chìa khóa dự bị tất cả các phòng, con cũng giữ đi.”

“Cám ơn mẹ.” La Chấn nhận lấy vật tượng trưng cho tín nhiệm cùng coi trọng này bỏ vào túi tay áo. Rồi sau đó, đôi mắt đẹp, trong sáng nhìn chăm chú vào mặt của mẹ chồng mình, “Mẹ, thứ cho Chấn nhi vô lễ, Chấn nhi muốn hỏi một chút, ngài đối với loại tình huống này cũng không cam tâm phải không?”

“Ồi...” Vương Vân khoát tay, “Ban đầu chúng ta làm như vậy, chỉ là muốn lấy lòng thẩm thẩm của con, để cho bà ấy đừng bạc đãi Chi Tâm sau lưng chúng ta. Nhưng con cũng thấy đó, ngay trước mặt chúng ta họ vẫn đối xử với Chi Tâm như thế, như vậy cũng đủ hiểu, sau lưng chúng ta thì như thế nào. Tình hình như thế, ai có thể cam tâm đây? Cũng nên trách ta quá mềm lòng, cũng vô cùng dung túng. Nhưng chuyện đã

xảy ra đã nhiều năm rồi, muốn thay đổi cũng đâu dễ dàng? Làm không khéo, sẽ khiến người nhà mất hòa khí. Gia đình an, mọi sự mới an nha.”

Đôi mắt sáng của La Chấn chợt lóe, “Nếu tác phong làm việc của Chấn nhi, cùng tấm lòng nhân hậu mềm mại của mẹ có chút ít bất đồng, mẹ có trách Chấn nhi không?”

“Không có.” Vương Vân cầm tay con dâu của mình, “Ta đã sớm biết vấn đề của nhà chúng ta là ở nơi nào, thiếu quyết đoán cùng mạnh mẽ. Nhưng theo mẹ thấy Chấn nhi không phải sợ cái gì, con cứ làm sẽ có phụ thân và ta sẽ làm hậu thuẫn cho Chấn nhi. Người xấu, chúng ta cũng sẽ gánh vác luôn.”

La Chấn cười thản nhiên, “Chấn nhi sẽ không vừa mới vào nhà đã cậy quyền ý thế, không thể thay đổi thói quen đã mấy chục năm qua của nhà mình, có một số việc, sẽ từ từ bắt tay vào làm, từ từ đi làm, mới không thương gân động cốt. Mà có một số việc, Chấn nhi nghĩ phải nên xử lý nhanh, nên cũng chưa nói được như thế sẽ là người xấu hay người tốt.”

Đứa con dâu này, chẳng lẽ thật sự do Lương gia hành thiện tích đức đã tạo thành sao? Sóng lòng Vương Vân sôi sục, gần như nghẹn ngào.

Ánh mắt La Chấn đang đặt vào sổ sách, không phát hiện mẹ chồng khác thường, “Mẹ, như thế này được không? Trước buổi trưa con hầu mẹ xem sổ sách ở thư phòng, buổi chiều mang sổ sách trở về Song Uyển cư, gặp vấn đề gì, Chấn nhi sẽ đến hỏi ý của mẹ.”

Chi Tâm, ngốc tử đó, dây dưa nàng không rời, nếu suốt ngày không ở bên cạnh hấn, sợ rằng hấn sẽ nghĩ rằng mình không muốn hấn, nói không chừng sẽ làm ra vẻ tủi thân đáng thương đến mức nào cho nàng xem đây.

“Sao cũng được, nhưng con cũng đừng cố sức làm mệt mỏi mình...”

“Trân nhi có ở đó không? Trân nhi có ở đó không? Trân nhi, Trân nhi, Trân nhi...”

Nghe thanh âm trong suốt tinh khiết ấy, La Chấn đứng dậy, lập tức đến phía trước cửa sổ, cười nói: “Không phải đã nói với chàng, lát nữa ta sẽ về sao?”

“Trân nhi!” Chi Tâm nhảy qua, úp sấp trên cửa sổ, “Chi Nguyễn cùng Chi Tri tìm đến Chi Tâm, muốn Chi Tâm giúp bọn hấn lấy ngựa gỗ cùng con điều.”

Sao? Đôi mi thanh tú cùng đuôi lông mày của La Chấn giật giật, môi khê mím lại, “Bọn nhóc ở đâu vậy?”

“Bên kia Thiên viện. Bọn họ phái Tiểu Tứ tử tìm đến Chi Tâm, Chi Tâm nói với Tiểu Tứ Tử, Chi Tâm một lát nữa mới đến, Chi Tâm đến tìm Trân nhi, Chi Tâm không muốn Trân nhi đau lòng...”

Không kìm hãm được, La Chấn vuốt ve chơi đùa vài sợi tóc mai xinh đẹp mượt mà của phu quân, “Tiểu Tứ tử là ai?”

“Tiểu Tứ tử chính là Tiểu Tứ tử...” Chi Tâm si ngốc mở to đôi mắt: Nương tử thật dễ thương nha!!!

Một đôi vợ chồng son đang chìm trong ngọt ngào làm Vương Vân vô cùng vui mừng, rất vui mừng, đáp thay: “Là người hầu của Chi Tri, hai đứa bé này sao lại không hiểu chuyện như vậy chứ...”

“Không sao, Chấn nhi sẽ đến giúp bọn họ lấy đồ xuống.”

“Chấn nhi, con...”

“Mẹ, mẹ yên tâm, Chấn nhi làm việc rất có chừng mực, sẽ không đánh, cũng sẽ không mắng.” Chẳng qua là, Chấn nhi sẽ cho bọn họ một dạy dỗ mà cả đời cũng khó quên, cần phải biết, bóng ma của tuổi thơ, sẽ đeo đẳng suốt cả đời người nha...

5. Chương 5: Mưu Ứng Quân Lấn

“Thằng ngốc kia đang làm cái gì, sao còn chưa tới?” Lương Chi Tri, mười tuổi, trên mặt đầy vẻ chán ghét cùng không kiên nhẫn, nhìn trừng trừng gã hầu, “Người có thật đã đến thông báo với thằng ngốc đó?”

“Dạ, tiểu thiếu gia, Đại thiếu gia nói chờ ngài ấy một chút sẽ tới.”

“Chờ một chút? Hắn dám bảo bọn thiếu gia chờ? Thằng ngốc này, gan to rồi phải không?”

“Được rồi, tiểu đệ, vậy chúng ta chờ một lát, đến lúc đó sẽ chơi đùa thật vui phải không?” Lương Chi Nguyên mười hai tuổi, học theo dáng vẻ thanh tao lịch sự của mẹ nó.

“Đúng há, bọn thiếu gia hôm nay thề đùa chết thằng ngốc này!” Lương Chi Tri hoàn toàn không hề có chút thơ ngây, trên mặt tràn đầy vẻ ác độc, không có chút tinh khiết trong sáng của một đứa bé.

“Tiểu Tứ tử, chuyện ta sai người làm hôm qua đã sắp xếp xong cả rồi?”

“Dạ, tiểu thiếu gia, nhưng... có hơi quá đáng hay không... Nếu thật sự xảy ra chuyện, bên Đại lão gia...”

“Đi!” Lương Chi Tri phát tay, “Có mẹ ta ở đây, bọn thiếu gia còn sợ người nào? Ai bảo tân nương hung dữ của thằng ngốc đó dám trả treo với thiếu gia ta...”

“Thiếu gia, tiểu thư, Đại thiếu gia tới, nhưng...”

Tỷ đệ hai người thần sắc vui mừng, “Tới là tốt rồi, nhưng nhị cái gì, mọi người chuẩn bị sẵn sàng!”

Chi Tâm đã từ ngoài cửa viện chạy vào, “Chi Tri, Chi Nguyên, Chi Tâm tới, Chi Tâm...”

Lương Chi Nguyên cau mày khê khê, “Tới thì tới, mau leo lên cầu thang, lấy điều và ngựa gỗ của chúng tao xuống!”

“Lương tiểu thư, hay là nô tỳ lấy xuống giúp các người nhé? Xin hỏi đồ ở nơi nào?”

Tỷ đệ hai người kinh ngạc quan sát nha hoàn này. Không, là chủ nhân của nha hoàn, quay đầu lại trừng về Hướng Chi Tâm, “Ngốc Chi Tâm, sao nàng ta đến đây?”

Lông mày đen huyền của La Chấn hơi cau lại. “Chi Tri, Chi Nguyên, không ai dạy các em lễ phép à? Thấy trưởng tẩu không biết làm lễ ra mắt sao?”

“Ta... Người...” Hai người nhìn nhau, rồi lại nhìn nhau dò xét, muốn nổi giận mắng chửi ai đó, thế nhưng dư âm cơn sợ hãi hôm trước vẫn còn, mà mẫu thân lại không có ở đây, nên thật sự không dám. Nhưng gọi vợ của một thằng ngốc là đại tẩu, vậy quá mức ô nhục cho trí khôn hơn người của bọn họ rồi...

“Thôi. Nếu thúc thúc thăm thăm không dạy các em biết lễ phép với người lớn, cũng không cần phải miễn cưỡng.” La Chấn một tay kéo tướng công nhà mình, hai trông mắt vững vàng nhìn chăm chú vào một đôi tỷ đệ này, “Đồ đạc của các người để ở nơi nào? Để cho đại tẩu lấy giúp các người.”

“Phía trên kia, trên nóc nhà.” Hừ, ả đàn bà hung dữ này muốn lấy cũng tốt, ngã chết ả đi!

“Đó là ngựa gỗ cùng con điều mà chúng ta thích nhất, phải cẩn thận!”

“Hoàn Tố, giúp tiểu thiếu gia cùng tiểu thư lấy đồ xuống, phải ‘cẩn thận’.”

“Nô tỳ hiểu.” Hoàn Tố đề khí tung người, phi thân về hướng nóc nhà.

Chi Tâm há hốc đôi môi đỏ mọng, “Đó, Hoàn Hoàn cùng Phạm Phạm, Phong ca ca thật giống nhau nha, biết bay nha.”

Hoàn Hoàn? Khó trách nha đầu Hoàn Tố này mấy ngày nay luôn cầu xin mình, “Tiểu thư, ngài bảo Cô gia gọi tên đầy đủ của nô tỳ được không?” Thì ra là từ “Hoàn hoàn” này rất giống từ “tròn tròn”, đúng là không dễ nghe nhỉ, tướng công nhà mình, quả nhiên quá dễ thương mà....

Lương Chi Tri, Lương Chi Nguyên càng thêm ngoài ý muốn, lần này không cần thang, bước đầu tiên tính toán thất bại. Cũng may, còn có phía sau....

“Tiểu thư, đã lấy được rồi.”

“Kiểm tra giùm hai tiểu chủ tử xem có bị hư hại gì không.”

“Vâng.” Hoàn Tổ một tay một vật, cẩn thận tìm tòi nghiên cứu. Ngay lập tức rút ra hai cây trâm dài nhọn từ trên thân điều, đỉnh đầu ngựa gỗ rút ra một bọc vải phần.

Vải phần này, cần điều khiển nằm ở bên tai của con ngựa gỗ, nếu chạm vào tai ngựa vải phần sẽ lập tức tự động phun ra ngoài. Về phần chân dài, đương nhiên không cần phải nói.

Hai đứa bé này ác độc thật!

Khi Đoàn nhi còn bé mặc dù cũng rất nghịch ngợm, cũng thường hay cố ý trêu chọc người khác, nhưng tuyệt đối hiểu được cái gì gọi là biết chừng mực, sẽ không thực sự làm người khác bị thương.

Mà hai đứa bé Lương gia này, đã bị mẹ chúng nó ảnh hưởng quá sâu, dám dùng cách thức ác độc này tính toán với tướng công của nàng. La Chấn càng giận, thì cười càng ngọt, “Các em nói, hai món đồ này là các em thích nhất?”

“Đúng vậy, đương nhiên, trả cho chúng tôi!” Tỷ đệ hai người thấy mọi âm mưu đều đồng loạt thất bại, đã cảm giác không ổn, vươn tay muốn giật lại hai món đồ chơi mình yêu thích.

Làm sao có khả năng? Hoàn Tổ đem hai món đồ giơ qua đỉnh đầu, mặc cho bọn họ vây quanh nàng, nhảy rồi lại nhảy luôn có biện pháp khiến cho bọn họ ngay cả chạm cũng không thể chạm được.

Tỷ đệ hai người sức lực không bằng người kia, nên hung hăng nguyệt Chi Tâm, “Người.... Mau bảo nữ tỷ này trả đồ cho chúng tao!”

“Các em rất muốn lấy lại?” La Chấn khom người, nhìn thẳng vào mắt hai đứa trẻ. “Mấy thứ này hai em rất thích sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy, đúng vậy, trả cho chúng tôi!”

La Chấn phát bàn tay trắng nõn về phía sau, “Hoàn Tổ, đưa con điều cho ta.”

Tiểu thư muốn phát uy. Hoàn Tổ y lệnh làm việc, vô cùng hả hê đứng ngẩn: Hai đứa bé ác độc còn nhỏ tuổi, nhưng lòng dạ vô cùng thâm sâu hiểm ác như vậy, không cho bọn chúng một bài học, sau này lớn lên sẽ ra sao?

“Các em rất muốn lấy lại nó, phải không?” Ngón tay nhỏ nhắn của La Chấn vuốt ve hoa văn tinh xảo trên thân điều, ừm, đúng là không tệ, họa sĩ không kém, khó trách làm người ta thích như vậy.

“Đưa cho ta.” Lương Chi Nguyên nhìn chằm chằm vào con điều, muốn giật lại, rồi lại sợ kéo hư vật yêu rồi mền nên không dám đưa tay cướp đoạt.

La Chấn cười một tiếng, “Ta dĩ nhiên sẽ trả lại cho em....”

Xoạt....

Đây là.... Lương Chi Nguyên hoảng hốt nhìn chằm chằm vào đầu ngón tay đó, “Đừng!”

Xoạt....

La Chấn lui về phía sau một bước, động tác trên tay, tiếp tục chậm rãi xé.

Hoàn Tổ dùng một cánh tay, chặn lại Lương gia tiểu thư gần như liều mạng ra sức đập tắt lửa.

“Đừng xé nó, đừng xé...”

Lương gia tiểu thư, rốt cuộc không kiềm nổi nữa kêu gào thành tiếng, “Đừng xé, đó là Chi Hành ca ca làm cho ta, đừng xé mà!”

Xoẹt.....

“Chi Hành ca ca làm cho em, cũng không phải để em cầm nó để mưu đồ ám hại đại ca mà đệ ấy thích nhất.”

“Trân nhi...” Chi Tâm tựa sát vào nương tử, “Không muốn nữa...”

“Tướng công, chàng không muốn Trân nhi đau lòng đúng không?”

“Trân nhi làm như vậy sẽ không đau lòng?”

“Đúng vậy.”

“Vậy Chi Tâm giúp Trân nhi xé, Chi Tâm sẽ xé thành vừa nhanh vừa gọn, không để cho Trân nhi đau lòng nha.”

La Chấn mỉm cười, “Đã xé xong rồi, tướng công.”

Tựa vào cánh tay tướng công mình vừa đưa đến, đem đồng giấy và tre rách nát ném xuống chân Lương gia tiểu thư, “Hoàn Tổ.”

Hoàn Tổ ‘Dạ’ một tiếng, mang ngựa gỗ đến.

“Ngựa gỗ của ta!” Lương Chi Tri vội tiến đến muốn cứu lại, nhưng đã thấy một đồng gỗ vụn nằm rời rạc dưới chân mình.

“Người làm hư ngựa gỗ của ta, người...” Muốn mắng, muốn gọi, nhưng chạm vào đôi mắt lãnh đạm kia, lại đột nhiên không thể thốt thành lời.

La Chấn cúi người, hướng về phía bốn ánh mắt hoảng sợ, ôn nhu cười nói:

“Nếu có lần sau nữa, ta sẽ làm biến mất những thứ mà các em yêu thích nhất từng món một. Các em thích nhất cái gì, ta liền hủy diệt cái đó, hủy sạch sẽ, hủy không còn gì cả.”

“Người.... Người...” Về hoảng sợ trong bốn ánh mắt đó càng sâu hơn, bao nhiêu năm nay, bọn chúng đã quá tháo làm mưa gió ở đây, chưa từng thấy qua một người nào như vậy? Hai người bất chợt nhìn thấy người vừa bước vào cửa, sợ hãi hóa thành khóc lóc kể lể, “Chi Hành ca ca, Chi Hành ca ca, cứu chúng em với!”

La Chấn nhướng mày, xoay người lại mỉm cười, “Nhị đệ, trị bệnh xong rồi?”

Lương Chi Hành gật đầu, “Chào Đại ca, Đại tẩu.”

Nghe gia nhân báo lại Chi Tâm lại bị đệ muội gọi leo lên nóc nhà lấy đồ, mặc dù nghĩ đến có La Chấn ở đây, Chi Tâm sẽ không bị thiệt hại gì, nhưng vẫn chạy đến.

Chi Tâm thấy hấn, trên mặt nổi lên nụ cười thật tươi, “Chi Hành, Chi Hành, đệ về rồi, Chi Tâm rất nhớ đệ đó!”

Lương Chi Hành thầm than trong lòng: Nếu là trước kia, mình đi khám bệnh ở xa, vắng nhà một thời gian dài thế này, đại ca không phải chỉ nói ngoài miệng như vậy, còn có thể nhào đến ôm chặt lấy mình. Hôm nay, có thể tử nên quên đệ đệ mất rồi?

Mà Chi Tâm không chạy đến ôm hấn, đã có người xông đến, “Chi Hành ca ca, giúp chúng em, cứu chúng em đi!”

Lương Chi Hành cúi đầu nhìn đệ, muội đang ôm chặt lấy eo mình, khóc đến mặt không còn chút máu. “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nàng, nàng... Nàng làm hư ngựa gỗ cùng con điều mà Chi Hành ca ca làm cho chúng em!”

Xảy ra chuyện gì? Lương Chi Hành dùng mắt hỏi.

La Chấn cười nói: “Không có gì. Chẳng qua là hai vị tiểu chủ tử Lương gia đem châm dài, vôi bột đặt ở bên trong ngựa gỗ, con điều mà nhị đệ làm cho bọn họ, lại đem ngựa gỗ cùng điều đặt trên nóc nhà, để cho Chi Tâm đi lấy xuống...”

Sắc mặt Lương Chi Hành biến đổi.

“Còn có, cái thang đó, bởi vì chưa sử dụng, nên cũng không biết có ẩn dấu huyền cơ gì bên trong không, Nhị đệ không ngại đến xem thử một chút.” La Chấn dặt tay Chi Tâm, “Tướng công, đi.”

“Trân nhi, nàng khuyên Chi Hành đừng tức giận đi. Cái thang hôm nay không thể làm Chi Tâm té đâu, Chi Tâm có thể gọi Phong gia gia đỡ Chi Tâm mà.”

“Tướng công, trẻ con làm sai phải nhận phạt. Chi Hành đang dạy bọn họ làm người thế nào, tướng công đừng quản nhiều...”

“Trẻ con làm sai phải chịu phạt? Vậy, nếu Chi Tâm làm sai, Trân nhi sẽ phạt sao?”

La Chấn tóm lấy lỗ tai của hắn, “Dĩ nhiên sẽ phạt.”

“Hu hu... Chi Tâm không muốn Trân nhi phạt nha. Trân nhi đừng phạt Chi Tâm mà.”

“Chàng không làm sai, ta đương nhiên sẽ không phạt chàng...”

“Trân nhi, nàng bóp lỗ tai Chi Tâm nữa rồi ...”

Sau lưng, Lương Chi Hành đẩy đệ muội ra khỏi bước đến vùng chân đá vào thang, cái thang lập tức rơi rạc ngã xuống đất. Bụi đất bay lên tung tóe, cái thang gãy làm đôi.

Đoạn bị gãy ấy vừa nhìn qua đã biết có người dùng đao chặt đứt gần như lìa ra chỉ còn lại một chút nối lại, chỉ cần dùng sức nhẹ một chút sẽ bị gãy nát.

Sắc mặt Lương Chi Hành nhất thời lạnh như băng.

“Lúc trước các người thấy đại ca té từ trên cao xuống vẫn bình yên vô sự, e sợ rằng kẻ này không có hiệu quả, nên đã động tay động chân trên ngựa gỗ và điều?” Lương Chi Hành lạnh lẽo nhìn cặp tỷ muội còn nhỏ tuổi mà đã ác độc đến thế, “Ai dạy các người những thứ này? Người nào?”

La Chấn nhướng mày, hai tên tiểu quỷ này, vốn đã có ác tâm sẵn. Bọn họ cho là ở trong nhà này bọn họ có thể muốn làm gì thì làm.

Tuy lần trước Chi Hành cũng đã trừng phạt bọn họ, nhưng có lẽ là vì đó là hai em của mình, nên không đành lòng nghiêm trị thẳng tay, nên mới sinh ra cá tính kiêu căng bạo ngược như hiện nay.

Cho nên nàng lần này thay Chi Hành dạy dỗ bọn họ một chút, nếu nàng thực sự có ác tâm nhất định sẽ phá tan cá tính ác độc đó của bọn họ, nhưng dù sao cũng nghĩ đó là đệ muội của Chi Hành nên nàng đã nương tay...

Hai tiểu quỷ, Hy vọng các người khỏe mạnh trưởng thành...

***

La Chấn gả vào Lương gia đã hơn một tháng.

Hàng Hạ quốc mặc dù nằm về hướng Đông Bắc của Ngọc Hạ quốc, nhưng vị trí địa lý vẫn nằm ở phía Nam, mùa hè tới cũng sớm. Y phục mùa xuân của tân nương đổi thành y phục mùa hè, thân hình càng thêm mảnh mai, hơn nữa lại thanh nhã như hoa cúc, càng làm cho một đám nha hoàn càng thêm hâm mộ.

“Nương tử, nàng đang làm gì vậy?”

“Kiểm tra sổ sách.”

Ngốc tử này, mỗi khi trở về đều hỏi như thế, sau đó giận dữ muốn quần quýt lấy mình. Nàng gần đây, đang muốn tìm việc gì đó cho hắn làm. “Tướng công, chàng biết viết chữ không?”

“Biết, biết, biết, Chi Tâm biết viết.”

“A?” Nàng ngược lại có chút bất ngờ, “Tướng công có học qua sao?”

“Cha có mời tiên sinh đến dạy cho Chi Tâm, hơn nữa tiên sinh khen Chi Tâm viết chữ rất đẹp.”

“Viết cho ta xem.” Chi Tâm hào hứng nhắc bút lên chấm vào nghiên mực, sau vừa định đặt bút xuống sổ sách. La Chấn cũng không khách khí, đẹp đẽ sổ sách sang một bên, sau đó đánh vào mu bàn tay của ngốc tử nhà mình.

“Đau, đau, Trân nhi, sao nàng lại đánh Chi Tâm...”

Đôi má lúm đồng tiền của La Chấn ẩn chứa sự quả trách:

“Sổ sách này là tâm huyết của cha mẹ còn có của cả ta, sao chàng có thể đặt bút muốn viết thì viết chứ? Chàng có biết, nếu thực sự chàng viết vào đó, sẽ mang đến bao nhiêu phiền toái cho cha mẹ không?”

Gương mặt xinh đẹp của Chi Tâm ủ rũ, “Chi Tâm không làm nữa, Chi Tâm không muốn phiền toái. Chi Tâm không muốn cha mẹ phiền phức, không muốn Trần nhi phiền phức...”

“Tướng công...” La Chấn nghịch nghịch tóc hắn, “Cho tới bây giờ, chàng chưa bao giờ là phiền toái, chàng là con trai của cha mẹ, cũng là tướng công của ta, là người mà chúng ta yêu thích nhất.”

Đôi mắt đen như ngọc của Chi Tâm lóe lên những tia sáng lấp lánh. “Có thật không?”

“Thật.” La Chấn mỉm cười, “Nhưng mặc dù chàng đối với chúng ta không có vật gì có thể quan trọng hơn so với chàng, nhưng sổ sách cũng không thể nói hủy liền hủy. Chàng có biết...”

Đón nhận đôi mắt to tinh khiết với hàng lông mi thật dài chớp chớp, La Chấn quyết định dùng lời nói để giải thích cho tướng công gốc của mình nghe dễ hiểu nhất.

“Giống như cuốn sổ này, Trần nhi phải tốn ba ngày mới có thể hoàn thành, đồng nghĩa với ba ngày Trần Nhi không thể chơi với Chi Tâm được, nếu chàng phá hủy nó, Trần nhi chẳng phải rất đáng thương sao? Nếu vừa rồi chàng thực sự hạ bút xuống, Trần nhi phải mất ba ngày hoặc lâu hơn để sửa sang lại, nếu thế thì ba ngày hoặc hơn ba ngày này không thể ở bên cạnh Chi Tâm, chẳng phải Chi Tâm cũng rất đáng thương sao?”

“Không muốn, không muốn!” Ba ngày đó, Trần nhi một mình nhốt ở trong thư phòng, Chi Tâm chỉ có thể ở ngoài cửa sổ nhìn Trần nhi thật đẹp thật là đẹp, Chi Tâm không muốn! “Chi Tâm sẽ không hủy sổ sách, Chi Tâm sẽ giúp Trần nhi!”

Sóng mắt La Chấn lại mềm mại ba phần, tướng công gốc của mình, càng ngày càng đáng yêu. “Vậy, chàng lấy giấy Tuyên Thành bên đó, viết chữ cho ta xem. Nếu chàng viết đẹp, về sau Chi Tâm có thể ngày ngày cùng Trần nhi đến thư phòng nha.”

“Ừ!”

Chi Tâm lấy giấy Tuyên Thành, vung bút, nghiêm túc vẽ từng nét, viết một chữ “Trần” thật to, sau đó tựa như hiến vật quý, “Trần nhi nhìn này! Trần nhi...”

“Nói một lần là được rồi nha.”

La Chấn nín cười, ánh mắt rơi vào chữ trên giấy, bất chợt rung động:

Ngọc tử này, vẽ chữ thật đẹp. Chẳng qua là, nét bút ở giữa, có chút rối, giống như bản tính trẻ con của hắn. Nhưng cũng ngay chữ giữa có chút cứng cáp của người lớn, nên cứng cáp, ngay thẳng, mạnh mẽ có lực.

“Tướng công, viết một ít chữ cho ta xem.”

“Được!”

Chi Tâm thật cao hứng, Chi Tâm thật cao hứng nha, trước kia cha mẹ vừa thấy Chi Tâm cầm bút, đã sợ Chi Tâm vấy bẩn sổ sách, liền không cho phép Chi Tâm viết nữa. Nhưng Trần nhi thật tốt, Trần nhi muốn Chi Tâm viết....

“Trần nhi, viết xong rồi..”

La Chấn cầm tra ngay giấy tràn ngập chữ viết, bật cười thành tiếng, ngọc tử này, lại viết cả một tờ giấy chỉ toàn chữ: “Trần nhi cùng Chi Tâm, Chi Tâm cùng Trần nhi” mà thôi.

“Tướng công, bắt đầu từ ngày mai, chàng có thể cùng ta đến thư phòng...”

“Thật sao? Thật sao? Thật sao?”

“Thả ta xuống.”

La Chấn hờn dỗi mắng, mỗi khi hắn cao hứng, sẽ ôm lấy mình xoay vòng vòng, khiến nàng mất thăng bằng, lại nhớ đến lúc hai con A Hoàng cùng A Hắc thích chạy chung quanh mình đùa nghịch.

“Nhưng Chi Tâm đang rất vui nha....” Người nào đó không muốn buông tay.

“Vui cũng không có thể luôn ôm ta vừa xoay vừa nhảy thế....”

“Nhưng Chi Tâm ôm Trân nhi rất thoải mái, vô cùng thoải mái nha.”

Phụt!!~~ Đang thêu thùa bên ngoài phòng, Hoàn Tố buồn cười.

Gò má lúm đồng tiền của La Chấn đỏ ửng, uy hiếp ở bên tai ngốc tử, “Thả ta xuống, nếu không tối nay Trân nhi sẽ đến ngủ cùng Hoàn Tố.”

“Không chịu đâu, Trân nhi là nương tử của Chi Tâm, Trân nhi chỉ có thể ngủ cùng Chi Tâm, Chi Tâm chỉ có thể ôm Trân nhi ngủ, Chi Tâm muốn ôm Trân nhi nữa....”

Ngốc tử này dám lớn tiếng thế, sợ nha đầu nghịch ngợm Hoàn Tố nghe không rõ sao? La Chấn nghiêm mặt, “Buông không?”

“Ừm...” Người nào đó không tình nguyện phồng má lên, buông thân thể mềm mại thơm ngát của nương tử ra. “Trân nhi đã nói là muốn dẫn Chi Tâm đến thư phòng nha.”

“Chàng thật sự muốn theo ta đến thư phòng?”

“Ừ ừ.” Như vậy, có thể lúc nào cũng cùng Trân nhi ở chung một chỗ, gửi Trân nhi thơm mát nè, hôn Trân nhi thơm thơm nè... A, Chi Tâm hôm nay vẫn chưa hôn Trân nhi nha.... Nguyệt Nguyệt gia gia nói, mỗi ngày phải hôn Trân nhi, hôn dài thật dài, sẽ... Nguyệt Nguyệt gia còn nói cái gì?...

“Ui da.... Trân nhi, nàng lại đánh Chi Tâm!”

“Vừa rồi ta gọi chàng mấy tiếng, chàng chỉ cười, sao không lên tiếng? Đang suy nghĩ gì?” Ngốc tử này đang ở trước mắt nàng, đầu óc bay đi đâu rồi, muốn nàng thi hành gia pháp phải không?

Chi Tâm xoa vầng trán trơn bóng, tủi thân mếu máo, “Chi Tâm đang nghĩ đến Trân nhi nha.”

Khụ, khụ... La Chấn nghe thật êm tai nên tha cho hắn, “Nếu chàng muốn đến thư phòng, phải nghe lời ta. Cho dù chàng ngồi lâu, không chịu nổi, cũng không cho đi ra ngoài, hiểu chưa?”

“Được, được, Chi Tâm nghe Trân nhi!”

Nàng biết hắn sẽ nghe lời nàng, nhưng vẫn không thể chắc chắn, với bản tính trẻ con đó của hắn, sao có thể ngồi được lâu? Nếu không chịu được, mà nếu hắn vì nàng mà cố gắng nín nhịn ngồi lại, nàng thà nhìn hắn vui vẻ chạy chơi ngoài hoa viên đuổi hoa bắt bướm....

“Nhưng.... Phải qua kiểm tra, thông qua kiểm tra, mới có thể cùng Trân nhi đến thư phòng.”

“Kiểm tra? Nhưng vừa rồi Trân nhi đâu có nói...”

Ngốc tử, sao lúc này lại thông minh như thế nhỉ? “Thê tử nói tướng công có nghe hay không đây?”

“Nghe! Nghe! Nghe!”

Thế này mới ngoan. La Chấn tóm lấy vành tai hắn, lấy một quyển sổ sách, “Chàng dựa vào đây, chép y như thế này vào giấy, nếu có thể viết đủ một canh giờ, Trân nhi sẽ mang Chi Tâm cùng đến thư phòng.”

“Được.”

Chi Tâm ngồi nghiêm chỉnh, gương mặt tuấn mỹ vô cùng nghiêm nghị, đôi môi mỏng mím lại thành một đường, cầm bút viết.

La Chấn nhìn hắn bộ dạng khả ái này đến mức thần tiên cũng phải ghen tị, thật muốn in một nụ hôn lên đôi má mỹ ngọc của hắn. Nhưng nàng hiểu rất rõ hậu quả sau khi hôn hắn, nên cố dè nén rung động, cũng ngồi vào bàn, nghiêm túc kiểm tra sổ sách.

.....

“Người là ai? Dám tự tiện xông vào Song Uyên cư? Biết đây là đâu không?”

“Này, sao người không lên tiếng?”

.....

“Này, nếu người không lên tiếng, ta đánh người... Xem chiêu!”

La Chấn nghe tiếng Hoàn Tố cùng người đánh nhau trong viện, ném bút đứng dậy, rồi lại kinh ngạc quay mặt lại nhìn: Tướng công thích náo nhiệt vui vẻ nhất, lúc này dường như không nghe thấy, vẫn cầm bút viết thật nghiêm túc.

“Tướng công?”

“Vẫn chưa đến một canh giờ, đừng gọi Chi Tâm mà.”

Ha ha. La Chấn bây giờ không nhịn được, cúi người hôn trên trán hấn một cái.

“Ê, tên ngang tàng vừa đen vừa thô lỗ từ đâu tới, còn chưa cút ra ngoài!”

“Hoàn Tố.” La Chấn mở cửa phòng, nhìn thấy hai cánh tay nha đầu nhà mình đang dang thật to, đưa lưng về phía mình, tư thế như muốn bảo vệ. Mà giằng co cùng nha đầu nhà mình, là một nam tử áo đen vẻ mặt còn đen hơn áo.

“Xảy ra chuyện gì?”

Hoàn Tố quay đầu, nhưng vẫn tràn đầy cảnh giác với người đang muốn xông vào bên trong, “Nô tỳ hoài nghi là bọn đạo chích, có cần báo quan hay không?”

La Chấn quan sát dáng vẻ của người mới tới, “Người là Phạm Phạm?”

Phạm Phạm? Đôi mắt của nam tử mặt đen xéch lên, khóe mắt kéo giãn ra hết cỡ., “Người chính là nương tử mới cưới của ân nhân?”

Trong thiên hạ, cũng chỉ một người gọi mình là “Phạm Phạm”! Giống như tên của thú cưng nuôi trong nhà, vậy mà dùng trên một người có tư chất thiên phú như hấn, đơn giản là...

“Ân nhân? Người gọi tướng công nhà ta là ân nhân?”

“Người gọi ngài ấy là tướng công?”

La Chấn bật cười, “Tướng công nhà ta, ta không gọi tướng công thì gọi bằng gì?”

“Người không ngại sao?”

Gương mặt La Chấn bất chợt lạnh lẽo, đôi mắt đẹp băng giá, “Tướng công nhà ta có chỗ nào có thể khiến người ta ghét bỏ chứ?”

“Phạm Phạm” hơi giật mình, cẩn thận nhìn cô nương thanh tú nhã nhặn này.

Hoàn Tố thấy hấn như thế, quyền tay lại vung lên, “Ê, người đang nhìn...”

La Chấn khoát tay, ngăn lại tiểu nha đầu đang nổi đóa. Nam tử này tựa hồ không biết lễ tiết, ít biết nhân tình, nhưng trong đôi mắt hấn, không hề có chút dâm tà, ngược lại cực kỳ giống một chú chó to xác trung thực.

Dáng vẻ của người mới đến này như đang đầy vẻ bảo vệ một báu vật của mình, sợ bị người khác tổn hại. Báu vật này, là tướng công của mình?

“Ta tên là Phạm Trình.”

Hấn vẫn chưa tu luyện được đến mức có thể nhìn thấu được lòng người, nhưng dựa vào trực giác, hấn nguyện ý tin tưởng lời nói của cô nương này. Hơn nữa, ở trên người nàng, bao gồm tiểu nha đầu đang há mồm nhe răng với mình, cũng không hề tản mát ra hơi thở làm mình sinh chán ghét, không giống như người đàn bà trong nhà kia, luôn khiến cho mình có cảm giác muốn cắt nát cổ của bà ta.

“Ta tên là Phạm Trình, xin gọi ta là Phạm Trình.” Hấn đem hai chữ “Phạm Trình” cố ý nhấn mạnh tiếng, sợ người nghe chẳng phân biệt được rõ ràng.

Chẳng lẽ cái tên đáng yêu mà tướng công mình thân mật đặt cho “Phạm Phạm” làm cho người ta không thích sao? “Đường như, người cũng không thích cái tên ‘Phạm Phạm’ này lắm nhỉ?”

Khóe mắt xéch Phạm Trình lên lại rung động mấy cái, “Xin gọi ta Phạm Trình.”

Ồi, cái tên đáng yêu mà tướng công nhà mình có lòng tốt đặt cho sao không ai biết nhận thức hết vậy nhỉ? “Phạm Trình, người mạnh mẽ xông vào đây, là sợ ta khi dễ ân nhân của người?”

Phạm Trình gật đầu. Hắn vừa mới vào La gia, lập tức nghe đến chuyện ân nhân lấy vợ, chỉ sợ đây cũng là cạm bẫy mà người đàn bà kia sắp tâm hãm hại, mới vội vã chạy đến đây để tra xét cho rõ. Không nghĩ tới, nương tử của ân nhân thì rất tốt, nhưng nha đầu lại không ổn như vậy, hừ...

“Nếu người đến gặp tướng công của ta, thì đi vào thôi.”

“Tiểu thư, sao ngài lại có thể để tên ngang tàng này vào phòng?” Dù biết rõ người này đối với tiểu thư và Cô gia vô hại, nhưng Hoàn Tố vẫn không thể nhìn vừa mắt hắn ta được, ngang tàng, hừ!

La Chấn vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của nha đầu, mỉm cười nói: “Cùng một cội sinh ra cả mà, mau mời vào trong phòng ngồi, đừng trà.”

Tiểu nha đầu mặt mày mờ mịt, “Ai cùng một cội với hắn? Tiểu thư ngài đang nói cái gì?”

“Không phải sao?”

La Chấn khẽ nhướn mày, “Người là ‘bánh bánh’, hắn là ‘gạo gạo’, cũng đồng thời có hiệu lực làm người ta no bụng, nên khi gặp nhau thế này nên cùng vui vẻ mới đúng, không nên cãi nhau.”

“Tiểu thư!” Hoàn Tố giẫm chân giận dữ, “Cô gia rất nghe lời của tiểu thư mà, bảo Cô gia đừng gọi người ta như vậy nữa, rất khó nghe nha.”

“Cái này cũng lạ, mọi chuyện tướng công đều nghe ta, duy chỉ riêng chuyện gọi tên như thế này lại vô cùng cố chấp, có lẽ, cái tên ‘bánh bánh’ cùng ‘gạo gạo’, này cũng không tệ.”

Phạm Trình đang có ý định thu lại hảo cảm ban đầu của mình với cô nương trước mắt này, nhất định cũng giao hoạt giống như tỷ tỷ bất lương của nhà mình, hắn cần đề phòng.

“Trân nhi, Trân nhi, nàng ở đâu? Trân nhi...”

“Tướng công, sao vậy?”

“Chi Tâm nhớ Trân nhi.”

La Chấn trừng mắt liếc nhìn nha đầu đang cố nén cười, nói: “Hai vị đến bên trong viện đánh tiếp, hay muốn ngồi tâm sự với nhau, cứ tự nhiên muốn làm gì cũng được, một lát sau gặp lại.”

Nàng chân trước vừa mới đi, Phạm Trình hung ác nhìn chằm chằm Hoàn Tố nói, “Thân thể của ta mạnh mẽ cường tráng, sao người lại mắng ta vừa thô lỗ vừa ngang tàng, lời nói của người, mau xin lỗi!”

Hoàn Tố bĩu môi, “Bổn cô nương mắng người lỗ mãng chẳng lẽ mắng sai sao? Không biết tốt xấu xông vào tân phòng của người ta, là ‘thô lỗ’, có người lên tiếng hỏi, nghe mà không đáp, là ‘ngang tàng’. Người lỗ mãng, mắng là đáng!”

“Người mới là nha đầu ương ngạnh!”

“Người là tên hắc dã nhân, có gan nói lại lần nữa!”

“Nói mười lần cũng dám, nha đầu ngang tàng, nha đầu ngang tàng, nha đầu ngang tàng...”

“Ta đánh chết người!”

“Ai sợ ai?”

Bên trong phòng, Chi Tâm chỉ vào vết mực to sau ót, ngẩng mặt lên hỏi. “Nương tử, bên ngoài đang làm gì?”

“Gây gổ cùng đánh nhau, muốn đi xem không?”

“Một canh giờ vẫn chưa đến mà, Chi Tâm không đi.”

La Chấn hôn lên trán hần dĩ nhiên, tránh vết mực, “Chờ tướng công kiên trì một canh giờ, Trân nhi sẽ cùng tướng công đến Bách Thảo Viên tìm Chi Hành có được không?”

“Một canh giờ vẫn chưa đến, Trân nhi đã hôn Chi Tâm, Trân Nhi hư quá!”

A? Ngốc tử này, đang nói gì thế?

Chi Tâm mím đôi môi mỏng, làm như giận dữ, cũng không hề dừng tay lại.

Không thèm quan tâm đến người nữa. La Chấn không phải là con giun trong bụng tướng công, nên không thể đoán được trong lòng tên ngốc tử này đang nghĩ cái gì, chỉ chuyên tâm vào xem phần sổ sách mà nàng bảo hần sao chép.

Nhưng khi vừa đưa mắt liếc nhìn, lại càng kinh ngạc, làm sao có thể? Làm sao có thể như thế được??

Bản thân nàng đã có kinh nghiệm nhiều năm trong việc kiểm tra sổ sách, ngoài ra còn có Khởi nhi đối với chữ số vô cùng nhạy bén, nhưng mỗi khi kiểm tra và đối chiếu thỉnh thoảng cũng sẽ có phát sinh đôi chỗ sai lệch, không phải hoàn hảo hoàn toàn, vì vậy việc kiểm tra sổ sách rất được những người kinh doanh kiểm tra rất kĩ càng mới giao lại cho khách hàng... Nhưng tướng công ngốc của mình....

“Trân nhi, một canh giờ đến rồi.”

“Hửm?” Nàng ngẩng mặt lên, “Tướng công....” Ngốc tử này, hần...

Hi hi, có thể hôn được rồi, Chi Tâm hôm nay vẫn chưa có hôn qua Trân nhi nha, phải hôn thật sâu thật dài mới được nha....

“Tướng công, ta có chuyện muốn nói...”

“Chi Tâm muốn hôn, Trân nhi không cần nói nữa...” Người nào đó cảm thấy mình vừa học được tuyệt chiêu mới lạ nhưng không được ai đó khen ngợi cảm thấy ủy khuất, khê nỉ non than oán, nghĩ tới Nguyệt Nguyệt gia gia để cho Chi Tâm xem qua sỏi ca ca cùng sỏi tỷ tỷ...

“Tướng công!”

La Chấn nắm lấy tay ngốc tử này, “Chàng... Chàng học ở đâu được những thứ này?”

“Trân nhi, hôn thêm chút nữa...”

La Chấn mặc cho hần hôn một lúc thật lâu, lại đẩy tay hần ra, “Không được!”

“Trân nhi.... hu hu... Nương tử...”

Này.... La Chấn mặt phấn đỏ bừng, “Không được!”

Dù nàng chưa từng trải qua những chuyện thế này, nhưng cũng biết ngốc tử này muốn làm gì, bên ngoài ánh mặt trời vẫn cao như vậy, vẫn không được nha! Còn nữa, ai dạy hần những thứ này?

“Trân nhi, Chi Tâm...”

“Sau khi từ Bách Thảo Viên trở về, buổi tối hãy nói.” Tối nay, nàng nhất định phải hỏi cho ra, rốt cuộc là người nào vô sỉ như vậy.

“Tối nay nha...” Chi Tâm vẫn còn ôm thân thể nhỏ xinh của nương tử mè nheo, “Trân nhi thật mềm thật mềm, Chi Tâm thích.... Ngày mai hãy đến Bách Thảo Viên?”

“Không được!”

Nàng đến Bách Thảo Viên, là vì muốn hiểu rõ việc sinh trưởng của dược liệu năm nay, càng muốn tìm hiểu thử xem, bên phần dược liệu mà Ngụy Thiên đầu tư một số tiền lớn đến nhưng lãi suất lại không hề cao chút nào...

Đôi môi đỏ mọng ủy khuất cong lên, tố cáo, “Trân nhi khi dễ Chi Tâm!”

La Chấn nghiêng nghiêng mái đầu đẹp, nhượng mảy, “Đúng vậy, ta khi dễ chàng đó, chàng sẽ làm gì nào?”

Người nào đó biết mình không thể làm gì, chỉ đành phải đứng đờ, “Trần nhi, đừng đến Bách Thảo Viên nữa...”

“Đừng mơ tưởng!”

“Chi Hành, mẹ nói chuyện với con, rốt cuộc con có nghe hay không?”

Ngụy Thiên nhăn mày, nhìn chằm chằm vào đứa con trai từ nhỏ đến lớn đều lạnh nhạt của mình. “Sao ta nói nửa ngày, con một chữ cũng không đáp lại?”

Hai mắt Lương Chi Hành vẫn nhìn chăm chú vào móng vuốt thảo trên tay, không hề đáp trả.

Ngụy Thiên hít một hơi, đè xuống trái tim đang nổi lửa. Bà hiểu con trai của bà giọng bà càng lớn, nó càng không lên tiếng.

“Đứa con gái của La gia mới vào cửa một tháng mà thôi, mà bá mẫu con đã đem sổ sách giao cho nàng ta xử lý. Nhiều năm như vậy, bá phụ con nhiều bệnh bá mẫu ăn nói vụng về, luôn vẫn do mẹ chống đỡ cái nhà này, con đối với thằng ngốc đó còn tốt hơn so với em ruột của con. Nếu có một ngày, toàn bộ gia sản của Lương gia đều vào tay thằng ngốc đó, con cam tâm sao?”

“Cam tâm.”

“Con nói cái gì?”

“Năm đó, vốn là bá phụ nhờ cậy bạn bè khắp nơi trợ giúp vốn, mở cửa hiệu kinh doanh dược liệu, Lương gia mới có hôm nay. Tất cả gia sản vốn chính là của đại ca...”

“Người...” Tên khốn kiếp luôn chỉ biết bênh vực cho người ngoài này không nói thì thôi, vừa nói liền muốn bà tức chết sao? “Sao con không nhìn một chút, những gia sản mà con nói thuộc về đại ca con sao, hay là rơi vào tay con tiểu tiện nhân đó...”

Thấy đôi mắt con trai mình híp lại cảnh cáo, Ngụy Thiên ngay lúc này cũng không muốn cãi vã với con. “Còn không phải để cho con gái La gia ngồi không hưởng lợi tất cả. Như vậy, con cũng cam tâm?”

“Con cũng từng nghe cha nói, năm đó bá phụ vay vốn của bạn bè để kinh doanh, trong đó có hơn phân nửa vốn là của La gia. La gia nhân nghĩa, năm đó chỉ lấy tiền vốn. Nếu chiếu theo như quy định của kinh doanh, thì sản nghiệp hiện nay của La gia có phân nửa là của đại tẩu như vậy thuộc về tẩu ấy, có gì không được?”

“Con...” Ngụy Thiên lần nữa hoài nghi, người trước mắt này có thật là con trai của mình không? “Lương gia có thể có hôm nay, tất cả đều là nhờ công lao của mẹ đó! Là ta nghĩ kế cho cha con, bắt được mối làm ăn của phú thương Phạm gia ở Tương Tây, một cuộc mua bán đem về ba triệu lượng. Là ta nhìn trúng mảnh đất phì nhiêu bên cạnh sông, để mở ruộng thuốc, hàng năm đều có thu hoạch to lớn...”

Lương Chi Hành đối với câu chuyện cổ mà mẹ lôi ra tụng kinh niên, hàng ngày hàng bữa này, khế cau mày, “Mẹ, lập đi lập lại những chuyện thế này, mẹ không chán sao? Nếu con nói với mẹ, những chuyện đó đa phần đều không hề có liên quan gì đến mẹ, mẹ sẽ nghĩ như thế nào?”

“Cái gì?”

“Phạm gia ở Tương Tây có thể hợp tác với Lương gia, không liên quan gì đến cha và mẹ, ruộng thuốc hàng năm thu hoạch ở phía bên cạnh sông đó cũng không có liên quan gì đến mẹ, còn có...”

“Mày, thằng khốn kiếp này, không liên quan đến mẹ, có thể liên quan đến ai hả? Mày nói cho mẹ, là bá phụ hay bá mẫu của mày? Hay là thằng ngốc kia?”

Lương Chi Hành mấp máy môi, cố gắng đè nén xuống, ngồi xổm người, lấy cước nhỏ bới đất lên, chuẩn bị trồng dược thảo.

“Mày nói đi, liên quan đến ai? Thằng bất hiếu, thường ngày mày chỉ lo bênh vực cho người ngoài không thèm để ý đến mẹ thì thôi, lại còn dám nói những lời khốn kiếp như thế sao? Nếu mẹ không vì anh em chúng mày, mẹ cần gì phải vội vã như vậy chứ?”

“Chi Hành có từng nhờ mẹ, muốn mẹ vất vả như thế sao?”

“Mày...” Ngụy Thiên vỗ vỗ ngực, “Mày thật sự muốn chọc giận mẹ tức chết sao?”

Làm con thì phải cứu, Lương Chi Hành thấy thế, vội vã ném cuốc, mở ra hộp châm luôn mang theo bên mình, “Đừng lo, con sẽ châm cứu giúp mẹ...”

“Thằng bất hiếu, mày cố ý sao!” Ngụy Thiên lui một bước, tránh xa khỏi cây ngân châm sáng bóng, “Sao mẹ lại có một đứa con trai như vậy.”

“Chi Hành cũng không hiểu, mẹ biết rõ mỗi lần tới đây nói chuyện, tất nhiên là tan rã trong không vui, vì sao vẫn cứ đến không biết mệt?”

Vô tình bước đến, đã đem hết những lời nói vừa rồi của bọn họ thu hết vào tai, chủ tớ hai người, tiến lui cũng khó.

Hoàn Tổ cúi xuống ở bên tai chủ tử, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, nghe lên tựa hồ rất không có phong độ nha.”

La Chấn an ủi, “Lui ra ngoài sẽ làm cho người ta cảm thấy lén lút hơn. Dù sao đã không có phong độ, còn không bằng thoải mái đi nghe lên, Hoàn Hoàn.”

“Tiểu thư...” Nha hoàn xinh đẹp cong môi phản đối.

La Chấn muốn nhạo báng nha đầu của mình mấy câu nữa, đã nghe bên kia có người quát, “Ai đang ở đó?”

Bị người phát hiện. Hai chủ tớ đưa mắt nhìn nhau, La Chấn chậm rãi vuốt mái tóc dài, thản nhiên bước ra từ phía sau khóm hoa.

“Cháu dâu bái kiến thẩm thẩm.”

“La gia thật khéo dạy dỗ, hành vi nghe lên thế này cũng được xem là cách giáo dục của đại hoàng thượng La gia?”

La Chấn bình thản, “Thẩm thẩm chê cười rồi, gia phụ từng nói với cháu, nếu cháu muốn nói xấu sau lưng người khác, thì cũng phải chuẩn bị để biết rằng người khác sẽ nghe. Mình không nói sau lưng người, thì đương nhiên người sẽ không nghe thấy, đúng không ạ?”

Ngụy Thiên nhướn mày cười một tiếng, “Cháu dâu, miệng mồm lạnh lợi sắc bén cũng không thể khiến cho người...”

“Nhị phu nhân!” có nha hoàn vội vã chạy tới, “Vương lão gia tới, nói được liệu của chúng ta không đúng phẩm chất, đang làm âm ỉ ngoài cửa hàng ạ...”

***

Uống rượu, ngâm thơ, cuộc sống có được bao nhiêu người như Phùng Mạnh Thường cùng một đám bạn hữu đang ở tửu lâu kẻ họa người đáp, chí khí ngút trời, vô cùng đặc ý, nâng cao bầu rượu, ánh mắt vô tình lướt qua cửa sổ, bắt gặp một bóng dáng.

Lương Chi Tâm? Thằng ngốc kia?

Người này, hay nên nói là thằng ngốc này, vốn là thứ để người khác trêu đùa tiêu khiển, lại mang trên mình một vóc dáng vô cùng tuấn tú, có gia thế vô cùng hiển hách, thật là làm người ta khó chịu.

Thích thú quay đầu, hướng về phía một đám người trong bàn, “Các vị, rượu thức ăn ngon, ngâm thơ cũng đầy nhã hứng, có muốn tìm thêm chút tiêu khiển khác hay không?”

“Trò tiêu khiển gì thế?”

Mọi người nhìn theo ngón tay tên đó, thấy Lương Chi Tâm đang đi dạo trên đường, tất cả ồn ào lên, “Phùng huynh, ý huynh trò tiêu khiển đó là trêu công tử ngốc của Lương gia sao?”

“Chẳng lẽ các vị không muốn?”

“Này...” có người không khỏi sinh lòng áy náy, “Có thể hay không...”

Chương Tử Hiền, gia thế bình thường, vẫn luôn luôn trung thành nhắm mắt theo đuôi Phùng Mạnh Thường. Hắn múa quạt lắc tay, ra dáng công tử ngang ngạnh nói: “Trời cao sinh chúng ta có học thức sâu rộng, lại

sinh ra một thằng ngốc nghếch như Lương Chi Tâm, đương nhiên là muốn hắn trở thành trò giải trí của chúng ta đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy, ha ha...”

“Phạm Phạm, người xem thử, mua cái này cho Trân nhi có được không?”

Chi Tâm giơ lên một cái trâm bằng gỗ. Vừa rồi, có một người mua thứ này cho nương tử, nương tử hẳn rất vui nha. Chi Tâm mua cho Trân nhi, Trân nhi có thể rất vui không?

Phạm Trình cau mày thật chặt, “Ân nhân, ngài có thể gọi ta là Phạm Trình.”

“Trân nhi nhất định sẽ thích có đúng không, Phạm Phạm?”

“Xin gọi ta là Phạm Trình, ân nhân.”

“Cái này cũng rất đẹp nè, Phạm Phạm?”

“Ân nhân, xin...” Đột nhiên, một trực giác nguy hiểm khiến cho sống lưng Phạm Trình cứng đờ, quắc mắt nhìn thẳng vào nơi xuất phát mùi nguy hiểm.

Phùng Mạnh Thường luôn tự xưng là tuyệt thế tài tử, khê phát phơ chiếc quạt, bước đi thông thả, khéo léo vây quanh Chi Tâm. “Lương huynh, đã lâu không gặp.”

“Mấy ngày gần đây, sao không thấy Lương huynh mời chúng tôi đến tửu lâu ăn cơm uống rượu vậy?”

“Đúng vậy, không biết Lương huynh gần đây đang bận gì thế?”

Thấy nhiều người xông tới thế này, Chi Tâm cười hì hì, “Trân nhi”

Phùng Mạnh Thường nghe thấy vô cùng quen tai. “Trân nhi là bạn mới của người?”

“Là nương tử của Chi Tâm.”

“Nương tử a...” Ánh mắt mọi người giao nhau, ngầm hiểu ý, “Xin hỏi Lương huynh, nương tử nhà người có đẹp hay không?”

Chi Tâm vội vàng gạt đầu, “Đẹp, nương tử của Chi Tâm là đẹp nhất!”

“Đẹp như thế nào?” – có một tràng cười bỉ ổi vang lên. “Động phòng hoa chúc của Lương huynh tất nhiên rất đặc sắc rồi, đúng không?”

Trên thân những người này, tập hợp phẩm chất bản thủ nhất của loài người: Hèn nhất tự ti nhất, ghen tỵ, giả nhân giả nghĩa nhất, tò mò ti tiện nhất, khoe khoang nông cạn nhất...

Phạm Trình lần đầu tiên hi vọng chiếc lưới độc địa của tỷ tỷ nhà mình, vừa mở miệng sẽ đem đồng ô uest, tạp chất bản thủ này dọn dẹp không còn một mống. Dĩ nhiên, hắn cũng có thể động động ngón tay, khiến cho những tên bản thủ này biến mất như những con chó xấu xí. Nhưng, hắn không còn là tiểu tử ngu ngốc vừa mới xuống núi nữa, hắn đã biết cân lượng của mình, có một vài chuyện không nên làm công khai trực tiếp.

Động võ là biện pháp nhanh nhất, nhưng, ân nhân tất nhiên sẽ không đồng ý... Aizz—, nếu hắn có thể làm chủ, phương pháp báo ân tốt nhất là trực tiếp đổi lại đầu óc cho ân nhân, lại thêm một trái tim sói, xem ai còn dám khi dễ... Dĩ nhiên, chủ ý này chắc chắn sẽ bị những câu chửi mắng của tỷ tỷ chua ngoa của hắn, còn bị cha đánh cho một trận nữa

“Động phòng hoa chúc của Lương huynh tất nhiên rất đặc sắc rồi, đúng không?”

Những tên cặn bã này! — Phạm Trình nắm chặt thành quyền, muốn ra chiêu cho những tên xấu xa này một trận nhớ đời...

“Này, Lương Chi Tâm, người không lên tiếng, nhìn ta như thế làm chi?”

“Đúng vậy, Lương huynh, sao người không trả lời?”

“Thằng ngu Lương huynh, người như vậy...”

“Người...”

Bị đám xấu xa đó ngăn cản ở bên ngoài, Phạm Trình không thấy ân nhân lên tiếng, lại nghe một đồng câu hỏi dồn dập của bọn họ, hơn nữa, giọng nói càng lúc càng có vẻ không đúng... Phạm Trình đẩy ra đám cản đã đang đứng che trước mặt mình, đi vào trong. Người này là ai?...

Giống như đã từng quen biết, giống như đã từng quen biết... Ân nhân? Không, gương mặt không hề có chút buồn, vui, giận hờn này, không phải là ân nhân, ngược lại, cực kỳ giống Quan Thế Âm mà gia tộc của bọn họ quý bái! Lấy tư thế Quan Thế Âm như nhìn thấu mọi dự vọng trong lòng của chúng sinh nhìn xuống...

“Ê, người không muốn nói thì thôi, tròng ta như thế làm gì...”

“Người bị bệnh à...”

“Coi như quên đi, không so đo với người nữa, đi đi...”

“Đi, đi...”

Đám người Phùng Mạnh Thường, Chương Tử Hiền trong miệng vẫn còn mắng không dứt, nhưng khí thế đã yếu đi rất nhiều, dưới chân vội vã giống như chạy nạn. Phút chốc biến mất không còn một bóng.

Phạm Trình nhìn chăm chú vào ân nhân của hắn, không dám tiến lên, “Ừm...” Biết rõ ân nhân mình không thể nào là Quan Thế Âm, nhưng bộ dáng này của ân nhân, hắn vẫn sợ hãi...

Chi Tâm lại thực sự muốn khóc nha. Một quá à, Trần nhi nói, nếu có người hỏi đêm động phòng của Chi Tâm, thì Chi Tâm không cười không nói lời nào, chỉ cần gặt gao nhìn chăm chăm... Nhưng, một quá đó... Không cười thật mệt a... Mất không chớp thật mệt a... Hu hu, Trần nhi, Chi Tâm mệt quá rồi...

“Ân nhân...” Phạm Trình vô cùng lo sợ, bước tới nhỏ giọng hỏi: “Ngài... Ngài vẫn còn muốn mua trâm gỗ cho nường tử của ngài chứ?”

Nường tử, trâm gỗ, trâm gỗ sẽ làm cho nường tử cười thật vui nha. “Mua, Chi Tâm muốn mua! Phạm Phạm, Chi Tâm muốn mua, không thể để cho người khác mua đi đó!”

Phạm Trình chớp đôi mắt đen, nhìn ân nhân nói không ngừng giống như A Hoàng sau hậu viện hay đuổi theo hắn, ngửa đầu nhìn trời cao im lặng tạ tội: Xin tha thứ cho đệ tử, đệ tử vừa rồi không nên đem người nào đó nhìn thành ngài...

6. Chương 6: Sĩ Quân Triều Miên

“Lương Nhị phu nhân, đây là cái gì?”

Vương lão gia vừa thấy Ngụy Thiên, đưa tay lấy một vật nặng bên trong túi ném xuống chân của bà.

“Vương mỗ cần chính là Linh Chi hoang dã của Tây Sơn, bà cho là Linh Chi hạng bét này thay thế được sao! Vương mỗ muốn năm trăm cân Tương Lăng Đan Bì, bà lại chỉ để vào đó có hai trăm cân thôi! Còn lại là Quế hương, Đương quy, toàn bộ đều là hàng kém phẩm chất...”

“Vương lão gia, ngài cũng đừng vội, ngồi xuống uống chén trà...”

“Vương mỗ há có thể không vội sao!” Vương lão gia mặt đã đen sạm lại, giận đến run rẩy cả người:

“Ta cùng với Lương gia hợp tác cũng đã vài chục năm rồi, mấy năm nay chỉ cần là hàng hóa đến từ Lương gia ta đều không cần kiểm tra, nhưng gần đây mấy gian cửa hàng của Vương mỗ, thường có người tới gây chuyện, nói là hàng giả kém phẩm chất. Vương mỗ lúc này mới xem lại. Thế mới biết, bạn làm ăn đã hợp tác mấy chục năm nay, cũng gạt người bạn già thương trường như ta đây, hàng càng lúc càng kém chất lượng, vàng thau lẫn lộn. Hôm nay Lương gia các người nhất định phải cho Vương mỗ một câu trả lời thỏa đáng!”

“Vương lão gia, có chuyện gì từ từ nói, ngài cũng nhìn thấy, chúng tôi còn phải làm ăn. Ngài theo tôi đến phòng khách, bình tĩnh đem chuyện này tra xét cho rõ ràng, để xem có phải gia nhân trong nhà tham lam động tay động chân, tráo hàng của Lương gia chúng tôi...”

Vương lão gia không nghe thì thôi, càng nghe lửa giận càng bốc cao, thân thể mập mạp nhảy dựng, giọng nói trầm thấp lúc này cũng không kiềm nổi nữa, hét ầm lên:

“Lời này của bà có ý gì? Bà ngầm ám chỉ người của tôi tay chân không sạch sẽ? Những người làm cho Vương mỗ, đều là những người bạn theo Vương mỗ mấy chục năm nay, làm sao có thể làm ra những chuyện trộm cắp bản thủ đó được? Nếu có, chỉ có người Lương gia các người mà thôi!”

Ngay trước cửa hàng, trước mặt gia nhân cũng không ít khách hàng, tiếng quát tháo này đã làm cho Ngụy Thiên không thể không giữ mặt mũi:

“Vương lão gia, có thực sự thanh cao hay không, ngài cần gì phải kích động như vậy? Lương gia chúng tôi kinh doanh dược liệu đã nhiều năm, uy tín trên thương trường há chẳng lẽ là hư danh, chẳng những thế chúng tôi còn buôn bán với cả người của Hoàng gia, đường đường là một đại hoàng thương như chúng tôi chẳng lẽ tham lam chút lợi ích nhỏ nhặt của ngài như thế sao?”

“Vậy ý của Lương Nhị phu nhân là nói Vương mỗ cố tình gây sự còn vu hãm danh tiếng nhà các người sao? Dược liệu của Lương gia ta chỉ kiểm tra một nửa đã phát hiện bấy nhiêu khuyết điểm, nếu bà không nhận, một nửa còn lại chúng tôi sẽ mang đến quan phủ để kiểm tra. Nếu thực sự Lương gia làm đúng, tôi muốn hủy hoại cũng đâu thể làm được...”

“Vương lão gia, ngài uống trà...”

“Vương lão gia, ngài nói Lương gia giao hàng cho ngài có vấn đề?”

“Đúng!” Vương lão gia quan sát trên dưới, “Cô nương là ai?”

La Chấn cười thản nhiên, “Tiểu bối là cháu cả của Lương gia...”

“À, là người.” Vương lão gia gật đầu, “Ta nhớ được người, ngày người thành thân ta cũng có đến. Nghe nói người cũng là một nữ thương nhân, miệng lưỡi sắc bén lợi hại. Thế nào, cũng muốn học theo Lương Nhị phu nhân, trở mặt sao?”

“Vương lão gia, ngài nói chuyện xin có chừng mực!” Ngụy Thiên lạnh giọng, “Lương gia khi nào thì không có quy tắc như vậy, trưởng bối nói chuyện đâu đến phiên văn bối chen miệng, còn không lui xuống!”

“Thật xin lỗi, thắm thắm, cháu dâu bây giờ là lấy thân phận cháu cả của Lương gia ra mặt quản lý mọi chuyện, chứ không phải văn bối của ngài. Mà lại chuyện liên quan đến thương dự(*) của Lương gia, không thể có một chút sơ sót nào, thứ cho cháu dâu vô lễ.”

(*Thương dự: danh dự trên thương trường)

“Người...”

“Tốt!” Vương lão gia lớn tiếng đáp, cắt đứt Ngụy Thiên đang định quát tháo. “Ta xem người làm thế nào để duy trì thương dự của Lương gia đây, người nói thử xem, người định làm thế nào?”

“Không cần báo quan, Lương gia phái người cùng ngài trở về kiểm hàng. Nếu thật như lời của Vương lão gia, Lương gia sẽ theo như hiệp ước bồi thường gấp đôi.”

“Lời người nói có thể tin được sao?”

“Ta lấy uy tín trên thương trường nhiều năm của công công* nhà ta để đảm bảo với ngài.”

(*công công: cha chồng)

Cơn tức giận của Vương lão gia tạm lắng xuống. “Theo lời người nói, các người phái người đến kiểm tra đi.”

“Chi Hành.” La Chấn phát tay.

“Đại tẩu.”

“Sở trường của đệ là phân biệt được liệu, nên đệ mang theo vài người theo Vương lão gia trở về phủ cẩn thận kiểm tra, sau đó lưu vào sổ sách.”

“Vâng.” Lương Chi Hành gật đầu.

“Không được!” Lòng mày của Ngụy Thiên dựng thẳng, “Người nghĩ người là ai? Dám ra lệnh cho Chi Hành nhà ta. Chi Hành, không cho phép con đi! Nếu con vẫn còn là con của mẹ, không được đi!”

Lương Chi Hành hành lễ, “Mẹ, nếu mẹ hoài nghi về huyết thống của Chi Hành, sau chuyện này, hài nhi nhất định sẽ chích máu(*) để kiểm chứng. Hài nhi cáo từ trước.”

(*Đây là cách nhận người thân của Trung quốc xưa, lấy một chén nước, hai người đồng thời trích máu, nếu cùng dòng máu sẽ hòa tan cùng nhau, nếu không phải, sẽ không hòa lại.)

Bên trong thư phòng, Lương Chi Hành đem sổ sách ghi chép giao đến tay La Chấn, sắc mặt nặng nề. La Chấn cẩn thận kiểm tra, nhìn lại sắc mặt hần, đối với chuyện này đã hiểu rõ bảy tám phần.

“Lần đầu tiên đệ mới gặp chuyện này sao?” Nàng hỏi.

“Nếu theo tình huống trước mắt này, đích thực là lần đầu tiên.” Sâu trong đôi mắt đẹp của Lương Chi Hành là niềm đau khó nén. Có người mẹ như thế, lại là người đã mang đến sinh mạng này của mình, hần có thể làm sao?

“Trước kia, bà ấy chỉ báo cáo sổ sách dối trá, đem số tiền gian lận sổ sách lấy được giữ lại cho bản thân, nhưng Chi Hành nhớ những năm này mẹ thật có chút khổ cực, cũng không truy cứu. Nhưng giống như thế này, không để ý đến danh dự kinh doanh bao năm của Lương gia, dám tráo hàng kém phẩm chất, rồi lại đem hàng bán ra ngoài bỏ tiền vào túi riêng, quả thực chuyện này Chi Hành từng nghĩ đến.”

La Chấn lật những trang sổ sách, một bên tính toán, một bên gầy bàn tính, và suy nghĩ. Cuối cùng, bàn tay trắng nõn khê khấu trừ... “Mười tám vạn, sáu ngàn ba trăm hai mươi lượng bạc trắng, đây là Lương gia cần phải bồi thường cho Vương lão gia. Nếu đây không phải là người đầu tiên, cũng không phải là cửa hiệu cuối cùng, ta nghĩ, sẽ có người còn tìm tới cửa, số tiền chúng ta cần trả, còn có thể nhiều hơn.”

Lương Chi Hành đã có dự liệu, bất đắc dĩ nói: “Đại tẩu dự định xử lý như thế nào?”

La Chấn không đáp hồi ngược lại, “Sao đệ lại đối với Chi Tâm tốt như vậy? Cho dù là anh em ruột cùng cha mẹ, cũng chưa chắc sẽ toàn tâm toàn lực duy trì như vậy, tại sao?”

Lương Chi Hành hơi giật mình, hồi lâu mới nói: “Nếu không có đại ca, có lẽ ta sẽ là loại người giống như Chi Nguyên cùng Chi Tri, trưởng thành một cách ích kỷ ngay cả chó cũng sẽ phỉ nhổ.”

Ừ? Có cần nhắc nhở “Ngốc mặt lạnh” này một chút không, có một vài thời điểm, ngôn từ hần nói, thật vô cùng....

“Năm ta tám tuổi, cực kỳ ngu ngốc, ngu ngốc đến mức ghét đại ca, giống như Chi Nguyên cùng Chi Tri. Ta từng lừa đại ca ra khỏi nhà, ở phía sau núi vắng vẻ không người, đẩy huynh ấy vào một cái hố. Muốn huynh ấy, một thằng ngốc làm xấu mặt Lương gia – Theo ta nghĩ trong lúc đó –, biến mất như thế... đối với một tám tuổi hài tử mà nói, có phải rất ác độc hay không?”

La Chấn mỉm cười, “Đệ rất may mắn.” – Vì khi đó không gặp phải bốn cô nương.

“Một ngày một đêm sau, huynh ấy đã trở lại. Lúc ấy ta mặc dù không hiểu đại ca làm sao leo ra khỏi cái hố đó, nhưng ta còn có chút may mắn. Bá mẫu luôn luôn thương ta, nhìn bà ấy bởi vì không tìm được đại ca mà khóc ngất đi, ta đã vô cùng sợ hãi. Hơn nữa thấy nụ cười ở khóe miệng của mẹ thì ta đối với mình càng thêm thất vọng...”

Cho đến một ngày, ta cũng không hiểu sao lại rơi vào bên trong hố, té gãy chân. Trăng thanh, gió rét, ta kêu gào đến khan cả cổ nhưng đáp lại ta chỉ có tiếng sói tru từ đằng xa, không hề có âm thanh nào đáp trả... Cho đến nửa đêm, đại ca tới.

Là đại ca ngốc của ta đó, trong đêm đông giá rét chạy tới cứu ta, cũng không biết gọi người làm tới giúp một tay. Huynh ấy vừa khóc vừa kêu gào, thật vất vả gọi tới một thằng nhóc không hề cam lòng tình nguyện cũng không biết dùng biện pháp gì đã cứu ta...

Huynh ấy công ta, đi xuống núi, vừa khóc vừa bảo ta đừng chết... Ta bảo huynh ấy cầm miệng, lúc ấy huynh ấy thật sự im... sau đó lại không nhìn được: ‘Chi Hành đừng chết, đừng chết’ khóc suốt đường đi...”

Đó là phu quân khả ái của mình!! La Chấn cười nhuộm thắm đôi mắt đẹp.

“Cái chân này của ta cũng là đại ca cứu, kể từ lúc đó, ta liền không cho phép bất kì ai đối với đại ca không tốt.”

“Sao hần biết đệ rơi vào trong hố? Thằng nhóc mà đệ nói là ai?”

Lương Chi Hành mỉm cười thần bí, “Ta nói rồi, đại ca ta là một bảo vật. Không, phải nói là một bảo tàng thì thích hợp hơn, huynh ấy đang cần đại tẩu từ từ khám phá, như thế mới kinh hỉ. Nhưng ta có thể nói với đại tẩu chuyện này, thằng nhóc đó, chính là người đã đẩy ta vào hố đó. Khi ấy muốn khoe khoang tranh công với đại ca, nhưng ngược lại lại đem đại ca từ ổ chăn ấm áp kinh ngạc chạy ra ngoài.”

Có gì thần bí ở đây? La Chấn chớp đôi mi thanh tú, trở lại vấn đề chính, “Nghĩ tình đệ đối với Chi Tâm tốt như vậy, ta đồng ý cho thăm thăm một cơ hội. Nếu thăm thăm có thể tự mình cầm bạc đem những thứ thiếu hụt này bổ sung cho đầy đủ, ta sẽ hứa bàn bạc với cùng Vương lão gia, không cần kinh động công công.”

Công công cùng bà bà tuy vô cùng thiện lương, nhưng chuyện này liên quan đến danh dự kinh doanh của ông bà, tất nhiên sẽ giận tím mặt. Đến lúc đó, câu chuyện sẽ không còn dễ dãi nữa. Về phần gia nhân trong cửa hàng, ta tin thăm thăm sẽ có biện pháp đề xuống.

Nhưng, nếu khách hàng có mặt ngày hôm đó có quen biết với công công, hoặc có khách hàng khác đồng thời cũng bị lừa gạt mà xảy ra chuyện, như thế sẽ không còn nằm trong phạm vi khống chế của chúng ta nữa. Đệ tốt nhất nên khuyên thăm thăm trước khi mọi chuyện lan rộng thêm, kịp thời tu sửa lại.”

Lương Chi Hành nghiêng người thi lễ, “Đa tạ đại tẩu, ta sẽ đi khuyên mẹ.”

“Cô gia, ngài sao lại đứng ở cửa thế?”

Hửm? La Chấn liếc mắt, thấy tướng công ngốc của mình đứng tần ngần trước cửa, trên mặt có thể gọi là buồn bã.

“Tướng công, tìm ta hay Chi Hành? Sao không vào đây?”

“Trân nhi...” Chi Tâm chạy nhanh tới, ôm cổ nàng, “Trân nhi, Chi Tâm sẽ trở nên thông minh, Chi Tâm sẽ học chép sổ sách, Trân nhi đừng bỏ Chi Tâm...”

Này... La Chấn kinh ngạc, đưa mắt dò hỏi nhìn mắt Hoàn Tố vừa bùng trà bước vào, “Cô gia sao vậy?”

Hoàn Tố để mâm trà xuống, lắc tay, “Cô gia thế nào tất nhiên đều có liên quan đến tiểu thư ngài, ngài không rõ ràng, nô tỳ lại càng không rõ.”

“Tướng công?”

Một mái đầu đen bóng cọ cọ vào cổ nàng, vòng tay siết chặt lấy nàng nỉ non lẩm bẩm. “Trân nhi, Chi Tâm rất thích, rất thích, vô cùng thích Trân nhi...”

Mặc dù Lương Chi Hành cùng Hoàn Tố cũng thức thời thối lui ra khỏi phòng, nhưng đôi má phấn của La Chấn vẫn ửng hồng, cười nói: “Ta biết.”

“Chi Tâm sẽ làm việc, sẽ trở nên thông minh, Trân nhi không thể bỏ rơi Chi Tâm.”

“Hửm?” La Chấn cảm giác ngực tử này rõ ràng có cái gì đó không đúng. Bình thường khi hần thấy Chi Hành, vô cùng thân thiết, vô cùng vui mừng, nhưng mới vừa rồi, hần đi vào, làm như không nhìn thấy người kia, chỉ một mực ôm chặt lấy nàng. Tất nhiên là có vấn đề.

“Tướng công, mới vừa ở bên ngoài gặp phải chuyện gì sao?”

“Bên ngoài a?” Đôi mắt to của Chi Tâm sáng lên, “Có! có! có!” Buông nương tử ra, từ trong tay áo mang một thứ gì đó giống như bảo bối ra. “Trân nhi, nàng có thích không? Đây là Chi Tâm mua cho Trân nhi đó.”

Đây chẳng qua chỉ là một trâm gỗ bình thường, kiểu dáng chạm trổ cũng không coi là mới mẻ độc đáo, nhưng có khuôn mặt cười rục rờ của tướng công, làm tôn thêm mấy phần trân quý. La Chấn cười nhẹ, “Ta rất thích, vô cùng thích, cảm ơn tướng công.”

“Vậy Chi Tâm cài giúp Trân nhi nha?”

Hửm? Tướng công của mình càng lúc càng biết chuyện, thú vị thật?... Nhưng mà, đây cũng là ai dạy đây? “Được.”

Ngắm nghía, rồi lại sửa, sửa rồi lại ngắm. Người nào đó sửa một lúc lâu nhưng chiếc trâm vẫn chưa được cài lên mấy tóc mây của nương tử mình. Chi Tâm vây vòng quanh nương tử, lăm bắm rồi lại lăm bắm: “Lúc đó, mình thấy tướng công kia cài cho nương tử kia rất dễ nha... Nha nha nha...”

Aizz—. Bất đắc dĩ, La Chấn nắm lấy tay của hần, đem đem chiếc trâm chậm rãi cài vào búi tóc.

“Được rồi, nương tử cài lên thật đẹp, nương tử thật là đẹp!”

La Chấn kéo hần ngồi vào trong ghế, “Nói cho ta biết, vừa rồi sao lại không vui?”

“Trân nhi...”

Nâng khuôn mặt ủ rũ nhìn xuống của hần lên, bốn mắt nhìn nhau, “Trân nhi không thích tướng công của mình có chuyện gặt Trân nhi nha.”

“Chi Tâm nhìn thấy nương tử cùng Chi Hành, nói chuyện vô cùng vui vẻ. Nương tử thông minh, Chi Hành cũng thông minh, Chi Tâm không thông minh giống Chi Hành, Chi Tâm thật buồn, thật khó chịu... Chi Tâm sợ nương tử biết Chi Tâm không thông minh giống Chi Hành, không cần Chi Tâm, cần Chi Hành...”

Ngốc tử này! La Chấn hung hăng véo lỗ tai giống như thỏi vàng của hần.

“Ui... Đau mà, Trân nhi.” Chi Tâm ủy khuất cong môi.

“Tướng công, Trân nhi rất tức giận.”

“A, Trân nhi đừng tức giận mà, Chi Tâm để cho Trân nhi véo tai nha, Trân nhi véo đi, véo nữa đi mà...”

“Trân nhi tức giận, là bởi vì tướng công thể nhưng không tin Trân nhi.”

“Chi Tâm không có...” Hu hu, dưới ánh mắt nghiêm nghị nhìn chằm chằm của nương tử nương, tự động im tiếng.

“Chi Hành là đệ đệ của tướng công, cũng là đệ đệ của ta. Chỉ cần hần còn gọi tướng công là đại ca, thì hần đã là đệ đệ của ta, nhưng tướng công của ta, chỉ có thể có một, hiểu chưa?”

“Chỉ có thể có một?”

La Chấn khẽ nghiêng đầu nhìn, “Chúng mình bái thiên địa, cũng giống như đã báo với Thiên địa quỷ thần rằng, suốt đời suốt kiếp, chúng ta đều sẽ vĩnh viễn ở chung một chỗ. Chi Tâm chỉ có Trân nhi, Trân nhi chỉ có Chi Tâm, bất kể Chi Tâm là người như thế nào, Trân nhi cũng thích. Dĩ nhiên, bất kể Trân nhi biến thành hình dáng gì, Chi Tâm cũng nhất định phải thích.”

“Chi Tâm thích Trân nhi mà, Chi Tâm chỉ thích Trân nhi, chỉ cần Trân nhi làm nương tử!”

“Cho nên, tướng công à, Trân nhi cũng chỉ thích Chi Tâm thôi.”

“Thật sao?” Mắt đẹp nhú lại, “Chàng còn dám hoài nghi Trân nhi?”

“Không dám, không dám nữa!”

Chi Tâm cầm đầu ngón tay nương tử thật chặt, “Chi Tâm cùng Trân nhi vĩnh viễn ở chung một chỗ đó.”

Chuyện của Ngụy Thiên, giấy cuối cùng không thể gói được lửa.

La Chấn dự liệu quả không sai, dù chuyện này không phải là nàng khởi xướng. Nhưng dẫn đến sự việc đã lộ, không phải là bởi vì người bên cạnh tố giác, mà là Ngụy Thiên không chịu lấy bạc ra để bù đắp vào.

Lương Chi Hành phân tích lợi hại, nhưng Ngụy Thiên cũng không hề nghe đến:

“Chuyện này liên quan gì đến mẹ chứ? Tất nhiên là gia nhân trong hai nhà có người tay chân không sạch sẽ, tham lam làm của riêng, La đại tiểu thư nếu tự xưng là thông minh, có giỏi thì gánh vác xử lí, có bản lĩnh tự mình tra đi, đâu liên quan đến mẹ? Còn thằng con bất hiếu này, dám giúp người ngoài tính toán mẹ ruột của mày...”

Lương Chi Hành không đợi mẹ mắng xong, nghiêng người thi lễ sau đó bỏ đi. Phía sau tiếng hét với theo đương nhiên là tiếng hò hét âm ỉ của mẹ hắn.

Ngụy Thiên không giao bạc ra, La Chấn cũng không ngại vận dụng đồ cưới của mình để đền bù thương dự trước. Chẳng qua là số lượng không hề nhỏ, đến Bảo Thông Hào đổi bạc rất mất thời gian. Đợi gom đủ số bạc thì cũng là lúc hai vợ chồng Lương lão gia từ bên ngoài thành trở về.

Lương Đức ra bên ngoài giao thiệp làm ăn với khách hàng vừa trở về, trên đường đi qua cửa hàng, đứng lúc đứng phải Vương lão gia chờ lấy ngân lượng bồi thường... Lương Đức vô cùng hưng phấn rất muốn cùng người bạn già làm ăn đã nhiều năm thân thiết trò chuyện đôi câu, không ngờ người bạn già của ông có vẻ bối rối che che giấu giấu, mặt lộ vẻ khó xử.

Đúng vào lúc này, La Chấn vừa đến, trên tay đang cầm ngân phiếu bồi thường, cầm danh sách được liệt kê không đúng chất lượng vén rèm bước ra. Như vậy, tất nhiên cũng không thể nào che dấu được nữa.

Lương Đức nhẫn nại chờ đến khi hai người trẻ tuổi cùng Vương lão gia đem chuyện bồi thường thỏa đáng, chờ đến khi khách hàng lâu năm của mình rời khỏi, mới đem hai người gọi tới hậu viên, hỏi rõ ngọn nguồn.

Ban đêm, Lương gia mở cuộc họp mặt gia đình. Người có mặt, ngoại trừ người của Lương gia, còn có các vị quân sự.

Đã đến nước này Ngụy Thiên vẫn chối đây đẩy:

“Chuyện này mắc mớ gì tới tôi chứ? Vốn là, chúng ta có thể đem trách nhiệm này đổ hết cho người của Vương gia, ai bảo bọn họ không kiểm tra hàng kĩ lưỡng cơ chứ. Nhưng cháu dâu lại tự cho là thông minh, đứng ra lãnh trách nhiệm, hôm nay lại quá dư dả, nguyện ý đem bạc dâng hai tay cho người khác, chúng tôi có thể làm gì được đây?”

Pằng!

Một tiếng nổ này, xuất phát từ Lương Đại lão gia vốn từ trước đến nay luôn giữ vẻ hòa nhã bình tĩnh, làm chén đĩa trên bàn run rẩy không ngừng. Nhìn lại sắc mặt của Đại lão gia, lúc này đã bừng cháy cơn thịnh nộ kinh hoàng. Tuy gian xảo như Nhị phu nhân, cũng bị tình huống trước mặt này dọa cho sợ đến mức im bặt.

“Lão Nhị, sao đệ lại có một phu nhân như thế!” Lương Thiện còn đang ngáp ngừng, Lương Đức đã nổi cơn lôi đình thịnh nộ. “Lúc trước người gian lận sổ sách, bỏ túi làm của riêng, chẳng qua chỉ là chuyện riêng ở trong Lương gia ta, nên ta có thể vờ như không biết. Nhưng hôm nay, người lại có ý định gian lận ngay cả với khách hàng, đã vậy lại còn dùng loại thủ đoạn xấu xa tồi tệ này, thật là ghê tởm, ghê tởm tới cực điểm!”

Từ khi bước vào nhà này cho đến nay chưa bao giờ bị quở trách, huống chi là quở trách nặng nề như thế này, Ngụy Thiên biến sắc, định mở miệng nói, đã thấy Đại phu nhân xua ống tay áo kịch liệt ra dấu bảo đừng lên tiếng.

“Trân nhi...” Chi Tâm dựa vào bên người nương tử, dường như bị cơn thịnh nộ của phụ thân làm cho sợ hãi.

La Chấn cầm tay hắn, cười thản nhiên.

“Chi Hành, Chấn nhi!”

“Dạ.”

“Hai người các người cũng có lỗi! Các người mặc dù theo quy định của Lương gia bồi thường lại thiệt hại cho khách hàng, nhưng chuyện lớn như thế này, lại giấu giếm không báo, cũng là sai lầm lớn!”

“Vâng.” Hai người kính cẩn nghe theo, nhận trách nhiệm.

Phàm là người trên thương trường phải biết rằng danh dự đối với người kinh doanh, còn quý hơn cả sinh mạng. Nếu nói gian thương, chữ “Gian” đó, cũng cần đắn đo vừa phải đúng mực.

Vẫn làm cho người ta thu được lợi ích nhưng lợi ích của mình lại kiếm khác xa của người, đó mới là bản chất của kinh doanh. Nếu tham lam không đúng mức, như thế lợi nhuận mà mình thu được hoàn toàn không đáng, chẳng khác gì việc mổ gà lấy trứng?

Chỉ nghĩ lợi ích trước mắt nhưng lại không nghĩ đến lợi nhuận trăm năm, đó là sự khác nhau giữa thông minh và ngu ngốc.

Lương gia lấy được tư cách hoàng thương (Vua kinh doanh), từ trước đến nay không tránh khỏi những giao dịch cùng các tầng lớp khác nhau, nhưng nếu không có danh tiếng cùng phẩm chất, ai lại dám mang bọn họ giới thiệu để làm ăn với người của hoàng gia chứ?

Hơn nữa Lương Đại lão gia, đem việc hành thiện tích đức xem như là chuyện hàng ngày, làm sao có thể để chuyện này hủy đi danh dự bao lâu nay mà ông đã tốn công gầy dựng.

“Lão Nhị, em dâu, tiền lãi năm nay của các người toàn bộ đều bị cắt giảm!”

“Tại sao?” Chuyện liên quan đến tiền tài, Ngụy Thiên làm sao có thể kềm chế được:

“Đại ca, huynh chỉ nghe lời nói một bên của đứa cháu cưng yêu quý của huynh, nhất định đổ lỗi cho em dâu phải không? Huynh lấy chứng cứ ra đi. Nếu huynh không có chứng cứ, làm sao chúng tôi phục được?” Âm thầm, bầm trượng phu một cái ý bảo uất ức này chồng mình phải đứng ra nói giúp cho mình.

“Phạm sai lầm vẫn còn không nhận lỗi, dám mạnh miệng ngụy biện, đổi trắng thay đen, tăng phạt gấp đôi.” Ai bảo Lương Đại lão gia không biết dùng từ để nghiêm trị chứ. Chẳng qua là chưa bị bức đến cực hạn mà thôi. “Chi phí sinh hoạt hàng ngày cũng giảm bớt xuống một nửa!”

“Huynh...”

Lương Đức giận dữ hét lớn:

“Người muốn chứng cứ phải không? Hàng hóa của Lương gia vẫn chưa giao cho khách hàng, trong đó tốt xấu lẫn lộn. Những hàng hóa này đều trải qua kiểm nghiệm của người, nếu muốn đổ lỗi cho người làm tham lam trá dối thì đó cũng chính do người quản lý không nghiêm, phải chịu trách nhiệm hoàn toàn!”

Sắc mặt của Ngụy Thiên chuyển từ xanh sang trắng, lúc này mới biết, nữ nhân dù có giỏi giang đến đâu, ngay tại thời khắc mấu chốt, không có chồng và con ủng hộ ở phía sau, cũng không còn cách nào khác.

“Chi Hành, Chẩn nhi!”

“Dạ.”

“Các người từ nhỏ đã sinh ra và lớn lên trong thương trường, không nên không biết nặng nhẹ, mặc dù đã đền bù, nhưng vẫn phải tiếp nhận trách phạt. Phạt các người ba tháng không được lĩnh tiền, các người có phục không?”

“Cháu / con dâu nhận phạt.”

“Cha, không thể trách...”

“Suyt.” La Chẩn đem ngón tay nhỏ nhắn ngăn lại trước đôi môi mỏng của trượng phu, ngăn những lời nói biện hộ của hắn muốn giúp mình. Ai nói tướng công ngốc của mình không thể bảo vệ mình chứ? Bảo vệ, có đôi khi không chỉ là một cổ khí lực, còn phải thêm một phần tâm ý.

Chi Tâm vẫn không cam lòng: “Nhưng...”

“Tướng công, Trân nhi có lỗi, nên chịu phạt, cha xử không hề sai.”

“Vây... Cha, Chi Tâm cũng muốn nhận phạt!”

La Chẩn mỉm cười: Là thế đó? Muốn cùng chung trải qua hoạn nạn với người, muốn cùng người kẻ vai chiến đấu. Mặc dù tướng công cũng không biết khi hắn nhận lãnh phạt sẽ làm cuộc sống hai người túng quẫn,

nhưng phần tâm ý này, vô cùng quý báu. Cũng may tướng công ngốc của mình cưới chính là một nương tử có tiền.

“Chấn nhi, trang sức hồi môn của con là tâm ý của cha mẹ bên con, sai lầm của Lương gia không thể để riêng mình con gánh vác được. Ngày mai đến phòng thu chi nhận bạc, đem những thứ đã cầm cố chuộc về...”

“Không cần, cha. Chấn nhi đã vào cửa Lương gia, cũng đã là người của Lương gia, nên ra một phần sức lực.”

“Không được.” Vương Vân lên tiếng: “Trang sức là tiền riêng của con, Lương gia làm sao có thể sử dụng? Nhưng lão gia, chuyện này xảy ra cũng không phải lỗi một mình em dâu, chúng ta là người lớn cũng phải chịu trách nhiệm, tất cả mọi người cũng phải chịu phạt không nhận tiền ba tháng.”

Lương Đức khen hay, “Như thế rất tốt.”

“Còn chuyện này, em dâu, người nên kiểm tra lại tất cả khách hàng đã bị người làm thất thoát, lập ra danh sách, đại ca người cùng ta ngày mai sẽ đến từng nhà để tạ lỗi bồi thường.”

“Ừ, như thế tốt hơn, phu nhân nghĩ vô cùng chu đáo.”

“Cửa hiệu được liệu bên kia vẫn giao cho em dâu quản lí, nhưng phải nhớ kĩ, không được tái phạm.”

Ngụy Thiên nén giận, không nói.

“Chi Hành, từ hôm nay trở đi tất cả Bách Thảo Viên thuộc về con. Không chỉ là trong vườn trồng trọt được thảo để xuất ra, mà tất cả những dược liệu trân quý được nhập từ bên ngoài về cần kiểm tra cẩn thận, miệng người ngoài tuyệt đối không thể tin.”

“Cháu đã biết.”

“Vừa đúng lúc có tất cả mọi người ở đây, tại chỗ này ta cũng muốn tuyên bố hai chuyện.” Vương Vân cười một tiếng, nói: “Chuyện thứ nhất, bắt đầu từ hôm nay, tất cả những chuyện lớn nhỏ bên trong phủ, Thiếu phu nhân sẽ thay mặt ta toàn quyền định đoạt. Quản gia, nghe rõ chưa?”

Quản gia ưỡn ngực đứng hầu ở bên cạnh, lên tiếng: “Vâng!”

“Chuyện thứ hai, tất cả những chuyện kinh doanh lớn nhỏ bên ngoài, Thiếu phu nhân sẽ tiếp nhận, ngoài ta và lão gia, thiếu phu nhân là người thứ ba có thể quyết định tất cả mọi chuyện.”

Nghị sự xong, đã là nửa đêm. Lương Đức sai người chuẩn bị phòng ở cho các quản sự nghỉ ngơi lại, sau đó giải tán.

La Chấn, Chi Tâm trở lại trong viện, Hoàn Tố cùng Phạm Trình đều không ngủ. Nhưng hai người trong lúc chờ đợi chủ tử, không khí không hề mềm mại hơn bao nhiêu so với sự căng thẳng bên trong phòng nghị sự.

Hai người đứng hai góc, thái độ hung dữ, khoanh tay trợn trừng nhìn nhau. Khi chạy lên đón cũng không quên hung hăng trợn mắt nhìn nhau một cái rồi mới chạy đến.

“Tiểu thư...” / “Ân nhân...”

La Chấn biết tướng công của mình vẫn còn có chuyện bức mình, muốn vội vã trở về phòng an ủi cậu bé to xác của mình, không rảnh để ý tới hai người lớn mang tính cách như trẻ mới lớn tranh đồ chơi.

“Các người cũng đi ngủ đi. Nếu không ngủ được, cứ tận tình ở chỗ này đại chiến ba trăm hiệp nữa vậy.”

Đẩy cửa, cài then, đem hai người chặn ngoài cửa.

“Hừ!” Hai người ở ngoài cửa, liếc nhau hừ lạnh một cái.

Bên trong cửa, Chi Tâm vừa vào phòng, liền chạy vào nội thất, đưa lưng về phía ngoài, mặc cả quần áo ngủ xuống giường.

“Tướng công?”

“Chi Tâm đang tức giận.”

Cũng biết chàng đang tức giận mà. La Chấn dùng tay vuốt ve mái tóc dài tựa như gấm của hắn, “Có thể nói cho Trân nhi, sao Chi Tâm lại tức giận hay không?”

“Tại sao Trân nhi không để cho Chi Tâm chịu phạt cùng Trân nhi chứ?”

“Tướng công, chàng muốn Trân nhi đói chết sao?”

“Hả?” Chi Tâm bỗng đứng ngồi dậy, “Trân nhi đói bụng à, Chi Tâm đến nhà bếp mang thức ăn đến cho Trân nhi...”

Tướng công ngốc a.... La Chấn chu cái miệng nhỏ nhắn lướt nhẹ lên đôi môi mỏng của tướng công.

“Trân nhi, nàng hư thật đó.” Mặt Chi Tâm đỏ hồng, “Chi Tâm còn đang tức giận, nàng lại hôn Chi Tâm, nàng hư quá!”

“Tướng công, chàng có biết, phạt tiền là gì không?”

“Là cái gì?”

“Là chúng ta không được nhận bạc. Trân nhi bị phạt tiền, nói đúng hơn là Trân nhi sẽ không có tiền nữa, nếu tướng công cũng bị phạt, mỗi ngày chúng ta dùng cái gì đây? Không có bạc để dùng, không phải là muốn Trân nhi chết đói sao?”

Đôi mắt đen như mực của Chi Tâm trợn to, “Không có bạc, sẽ đói chết?”

“Dĩ nhiên, tướng công thích ăn bánh bao cùng cháo thịt, không có bạc, cũng không mua được.”

“Nhưng phòng bếp lúc nào cũng có thức ăn nha.”

“Nếu nhà bếp cũng không có bạc, thì vẫn sẽ không thể mua được gì.”

“Vây...Vây... Chi Tâm không muốn Trân nhi bị đói, Chi Tâm sẽ đến gặp cha xin bạc!”

“Cha quanh năm suốt tháng bên ba bên ngoài, là vì muốn tìm kiếm bạc về để nuôi cả đại gia đình này. Mẹ mỗi ngày tính toán sổ sách, cũng là vì kiếm bạc. Bọn họ cũng rất khổ cực, chúng ta sao có thể xòe tay xin bạc của cha mẹ mãi được?”

“Vây Trân nhi luôn tính toán sổ sách, cũng là vì kiếm bạc phải không?”

“Đúng Vây.”

“Chi Tâm vô dụng, Chi Tâm không biết kiếm bạc, Chi Tâm thật ngốc mà...”

“Được rồi được rồi.” Ôm mái đầu suôn mượt của hắn, “Tướng công không phải là đang cùng Trân nhi học làm sao để sửa sang lại sổ sách sao? Tướng công cũng đang kiếm bạc đấy.”

“Chi Tâm cũng đang kiếm bạc? Chi Tâm sẽ không để Trân nhi đói chết phải không?”

“Đúng vậy.”

Gương mặt tuần tú này, thật là nhìn thế nào cũng thấy đẹp mắt, nhìn thế nào cũng thấy thích, không nhịn được, lại hôn nhẹ lên môi hắn... “Không tức giận nữa phải không?”

“Trân nhi...” Người nào đó không tức giận nữa, đem nương tử ôm vào trong ngực, hôn thỏa thích.

Nhưng không thể không nói, sự thân mật gần gũi như thế đã làm tâm hồn hắn rung động, Trân nhi trong mắt hắn hiện nay, càng lúc càng trở nên quan trọng, hôn bao nhiêu cũng cảm thấy không đủ.

Tay của hắn, vụng về thám hiểm thân hình mềm mại của nương tử khác xa thân thể mình, trong lòng có một phần khát vọng càng lúc càng nồng, là một phần giống như chỉ có đem nương tử hòa tan vào trong cơ thể của mình mới có thể thỏa mãn khát vọng.

Nhưng phải làm sao.... Làm sao mới có thể đạt thành?

“Tướng công... Chàng...”

Đúng rồi, mấy ngày trước đây bởi vì những chuyện kia, quên hỏi hấn, hấn từ đâu học được những thứ này?
“Tướng công...”

“Ồ ô... Sói ca ca xé rách y phục sói tỷ tỷ... Nhưng y phục của Trăn nhi thật đẹp, Chi Tâm không nỡ xé...”

La Chấn xấu hổ, “Nói cho ta biết trước, sói ca ca cùng sói tỷ tỷ củachàng là ai? Bọn họ làm sao lại biểu diễn...” Xuân cung đồ sống cho chàng xem chứ?

Dạy hư tiểu hài tử như thế sao? Còn có, còn có, vì sao lại có người đáng sợ như vậy? Sau này, phải để tướng công của mình cách bọn họ xa một chút mới được.

“Sói ca ca chính là sói ca ca, sói tỷ tỷ chính là sói tỷ tỷ... Ừm, Trăn nhi, Chi Tâm muốn nữa...”

Trời ạ... La Chấn bị ngốc tử này làm cho tức chết! Bàn tay kia, rõ ràng là tà ác lại bá đạo, vẻ mặt lại làm ra vẻ ngây thơ, đôi môi mím chặt lại, giống như là nàng dấu diếm gì đó không cho hấn vậy...

“Tướng công, chàng có biết chính xác chúng ta đang làm gì không?”

“Động phòng, chỉ có tướng công cùng nương tử mới có thể động phòng.”

Đáp án đó, mặc dù không xa sự thật là mấy. Người khác thì như thế nào, nàng không quan tâm, nhưng tướng công nàng...

“Chỉ có Trăn nhi cùng Chi Tâm mới có thể làm, hiểu chưa...”

Đối với ngốc tử này mà nói, rất nhiều việc đều là giấy trắng, nếu một khi thực sự biết được mùi vị này rồi, tùy tiện kéo người tới thử, chẳng phải nàng sẽ tức chết sao?

“Chi Tâm chỉ cần Trăn nhi... Trăn nhi cho Chi Tâm...”

Trời ạ, đây rõ ràng là tiếng nói tinh khiết trong trẻo của một hài đồng, sao lúc này lại nhuốm đầy vẻ gợi tình đến thế kia, đáng xấu hổ đến như vậy?

Cùng áo ngủ của nương tử vật lộn hồi lâu, Chi Tâm, rốt cục tìm được nút buộc, nón nóng giật ra, tà áo lúc này mở rộng.

Chi Tâm cười đắc ý, bắt đầu bước tiếp theo, đến phần trung y (quần áo lót bên trong)...

Khi thân thể xinh đẹp trắng như một khối ngọc được điêu khắc công khu hiện ra trước mắt thì trong đôi mắt tinh khiết của Chi Tâm, lúc này đã nhuốm đầy tình dục.

Cho Chi Tâm...

“Trăn nhi, Trăn nhi...”

Tên ngốc này! Nói xong ủy khuất đến như vậy, giống như nàng cố tình giấu giếm hấn.

“Y phục của chàng vẫn chưa cởi mà...” Mắc cỡ chết người!

“Đúng, đúng, Chi Tâm cũng muốn cởi.”

Đôi mắt xinh đẹp của La Chấn nhắm lại, nghe được âm thanh xột xoạt của quần áo đã được cởi ra bên tai, còn có hơi thở hỗn hển gấp gáp tràn đầy nam tính của tướng công nhà mình, lúm đồng tiền đã bị nhuộm một màu đỏ rực

“Trăn nhi, Chi Tâm...”

Khi một thân thể trần trụi mạnh mẽ của nam nhân áp lên người nàng, thì La Chấn càng cảm thấy toàn thân giống như đang bị lửa thiêu đốt, tưởng chừng như sắp bị cháy rụi.

“Trăn nhi, Chi Tâm đã cởi xong...”

A? Hấn....

“Trăn nhi cho Chi Tâm nha...”

Tên gốc này, không phải là đã có người đích thân làm mẫu trước rồi sao? “Sói ca ca cùng sói tỷ tỷ không có dạy chàng sao?”

“Đúng nha, Chi Tâm sờ nường tử trước, sau đó mới ăn nường tử...”

Oanh!!!

Lần này, không phải là lửa cháy, là thêm thuốc nổ. Toàn thân, trong mỗi lỗ chân lông của nàng đều toát ra vẻ ngượng ngùng không thôi? Tên gốc này!

“Không nên nói!”

“Ừm... Trân nhi thơm quá...”

“Đừng nói nữa!”

Gã gốc tử này đương nhiên không biết rồi, những lời nũng nịu âu yếm ngày thường, giờ phút này bỗng chốc trở nên mờ ám, thậm thùng đến chết đi được!

“Trân nhi, người nhìn Chi Tâm một chút đi mà.... Chi Tâm muốn thấy ánh mắt của Trân nhi.... Chi Tâm muốn nhìn...”

Giọng nỉ non tha thiết bên tai, La Chấn không thể nào cự tuyệt. Chậm rãi mở đôi mắt đẹp, rơi vào mắt nàng, là dung nhan tuấn mỹ vô cùng của tướng công nhà mình lúc này đã thấm đẫm màu tình dục.

Đôi mắt đen bóng như ngọc giờ phút này, đang bùng cháy, là hai ngọn lửa nham thạch nóng chảy.

“Tướng công...”

“Nường tử...”

“Chi Tâm...”

“Trân nhi...”

Đây là phu quân của nàng, là tướng công của nàng, đêm động phòng của nàng, thời khắc mất hồn của nàng, nàng không nên xấu hổ, không nên che giấu, đây là hạnh phúc là niềm vui sướng vô hạn mà trời xanh đã ban cho bọn họ...”

Nàng vươn tay vòng qua chiếc gáy trắng nõn của hắn, kéo hắn lại gần mình hơn, khẽ xoa nhẹ bờ ngực vững chãi xinh đẹp của hắn, hấp dẫn hắn, dẫn dắt tướng công sa vào mật ngọt của ái tình mà trước nay chưa từng trải qua quen thuộc lẫn nhau, tiếp nhận lẫn nhau.

Ở bên tai tướng công mình nhẹ nhàng nỉ non, yêu kiều chỉ dẫn thật thấp; khi hắn cuối cùng gấp gáp tìm kiếm đòi hỏi mạnh mẽ hơn, hòa vào nhịp điệu thân mật nguyên thủy nhất của thế gian, mà nỉ non, thủ thỉ....

Ngoài cửa sổ, ánh trăng đã treo cao, yên lặng chiếu sáng khắp trăm hoa trong viện. Trên đám mây yếu điệu nhẹ nhàng, dường như có vị thần tiên chủ quản nhân duyên nhân gian đang vui mừng vì lại thêm một đôi uyên ương, chuyện tốt đã thành tựu, vuốt râu mỉm cười.

(Tác giả: *Gắn tên lửa sau mông* Ta chạy đây.... cổ đại nên chỉ hot thể thui, ta hok dám viết thêm mà.)

8

“Chấn nhi, con tới...” Hửm? Vương Vân trông thấy con trai mình đang đi bên cạnh con dâu, ngăn ra, “Chi Tâm, sao con tới đây?”

Từ trước đến nay, bà sợ nhất là con trai mình vào thư phòng, vạn nhất bôi bôi trét trét xé rách, hay phá hủy cái gì đều là tâm huyết. Từ lúc con dâu đến thư phòng giúp một tay, con trai của bà luôn luôn vui vẻ đi theo theo tử, nhưng cũng may con dâu hiểu được nặng nhẹ, luôn để cho nó chờ ở bên ngoài. Nhưng nhìn tình cảnh hôm nay, dường như con mình đang đường hoàng bước vào?

“Mẹ.” La Chấn cup mắt xuống, tim đập dồn dập như nổi trống, nhưng bên ngoài lại cố ý vẻ bình thản, thông dong trấn định.

Từ một thiếu nữ đến một nữ nhân, làm lòng người ta đâm ra e thẹn ngại ngùng! Trên thực tế, đích xác là chính nàng đang lo sợ hoặc là do nàng làm “Chuyện mờ ám” nên chột dạ.

Mẹ chồng nàng không phải là nha đầu nghịch ngợm Hoàn Tổ, nên sao có thể hiểu được chuyện đã xảy ra tới qua. Chỉ là bản thân nàng cảm thấy không được tự nhiên, hôm nay gặp bất kì ai cũng cảm thấy e thẹn và chột dạ.

Nhìn lại ngốc tử nào đó đang vô cùng hào hứng đứng ở một bên, khí phách hiên ngang, lại thỉnh thoảng cười khúc khíchngọt ngào, tự dưng làm nàng tức giận thẹn thùng, đưa tay nhéo thật mạnh vào hông hắn.

“Mẹ, Chi Tâm đến giúp Trần nhi, Chi Tâm đến giúp Trần nhi chép sổ sách.”

“Con trai à, đừng ồn nữa, mẹ cùng Chấn nhi đang có việc quan trọng...”

“Mẹ.” La Chấn ngăn mẹ chồng mình lại, nàng không bỏ qua gương mặt tuần tú trong nháy mắt ửng đỏ xuống. Có lúc, cho dù là người thương yêu nhất của mình, nhưng cũng không ai được phép châm chọc, chế giễu hoặc tổn thương tướng công của mình được.

“Là con nhờ tướng công tới giúp một tay.”

“Ách?” Vương Vân sững sốt, “Chấn nhi, con...”

“Mẹ, ngài không ngại ngồi ở bên cạnh xem một chút, tướng công làm rất tốt nha.”

Chấn nhi rốt cuộc đang làm gì?

Wương Vân bối rối. Bà biết đứa con dâu này của bà không phải không biết phân biệt nặng nhẹ, ban đầu nghe từ cửa miệng của Phùng gia, bàn tán về tài năng uyên bác khôn khéo của nàng, nên mới nghĩ kế cho trượng phu, xem có thể tìm cách cưới đứa con dâu này một lần nữa hay không.

Không cầu gì khác, chỉ cần đứa con gái của mình có chỗ nương tựa vững chắc là được rồi, nhưng vợ chồng bọn họ cũng không dám ôm hy vọng quá lớn. Tuy là mới được Quốc quân ra mặt, lấy tiền tài quyền thế của La gia nếu muốn đối phó chuyện này tất nhiên sẽ có biện pháp.

Mà cũng may nhờ trời cao có mắt khiến cho bọn họ chẳng những cưới được đứa con dâu thông minh, như hoa như ngọc một lần nữa, chẳng những thế còn dịu dàng đúng mực, bảo vệ con trai mình bằng đủ mọi cách, thật sự khác xa đứa em dâu cay cú chua ngoa kia.

Có thể bảo vệ được đứa con yêu quý của bà đã làm cho bà vạn phần vui mừng, nhưng nếu là nuông chiều như thế này, bọn họ...

“Rất tốt đó, tướng công, cứ như vậy làm tiếp tục, một canh giờ nha.”

Ách? Vương Vân lập tức bước đến phía sau lưng của con trai mình, một hàng chữ thanh tú đang lướt nhẹ trên mặt giấy, làm Vương Vân nhìn thấy kinh ngạc không thôi. Ngắm nhìn con trai mình, mặt hoàn toàn không hề có chút đang đùa cợt, ánh mắt kiên định không dời...

“Chi Tâm, con đây là...”

“Mẹ, Chi Tâm bề bộn nhiều việc, đừng làm phiền Chi Tâm nha.”

Hả? Thái độ xa lạ này của con trai làm Vương Vân không khỏi luống cuống, nhìn về hướng đứa con dâu của bà. La Chấn cười một tiếng, “Trong vòng một canh giờ, chàng sẽ không cho phép bất luận kẻ nào quấy rầy.”

“Nhưng, hắn...”

La Chấn chỉ chỉ phòng kế bên thư phòng, người sau hiểu ý.

Mẹ chồng nàng dâu, lẳng lặng đi đến căn phòng bên cạnh, khẽ đóng cửa, La Chấn cười nói:

“Mẹ, con biết mẹ cùng cha cũng rất thương Chi Tâm, Chi Hành càng thêm liều mạng bảo hộ Chi Tâm, không cho phép chàng bị một tia thương tổn, các người đều đem Chi Tâm trở thành một đứa bé để yêu thương nâng niu.

Dưới sự che chở cùng bảo vệ, như vậy không tự chủ, Chi Tâm cũng cho phép mình không cần lớn lên. Kì thực, tướng công rất muốn giúp người nhà làm chút việc. Hiện tại, mẹ hãy cho tướng công cơ hội đi nhé.”

“Chắc hẳn, ta vẫn cảm thấy kì lạ, sao con lại đối xử tốt với Chi Tâm như vậy? Con không...” – Chê hẳn sao?

Câu nói kế tiếp, thật sự cảm thấy có lỗi với con trai mình, bà không đành lòng nói. Nhưng con dâu tướng mạo xinh đẹp thông minh là sự thật, người như vậy, biết bao nhiêu nam nhân xuất sắc hâm mộ, sao đến phiên thăng giáng của mình?

“Chi Tâm là tướng công của con, nên con đối xử tốt với chàng là lẽ tất nhiên.” La Chấn cười một tiếng, “Hơn nữa, Chi Tâm đáng giá cho con đối tốt với chàng.”

Là tổ tiên đã tích đức, hay là trời xanh thấy thương hại đây? Trong mắt Vương Vân ngẩn lệ, “Tốt, tốt, như vậy cũng tốt. Chắc hẳn, con thật là một đứa bé ngoan.”

7. Chương 7: Có Quân Như Thế

“Nhị tỷ, tỷ tỷ gả đi đã lâu như vậy, sao không gửi về nhà một phong thư nào? Có phải tân hôn quá vui vẻ, quá hạnh phúc, nên đã quên mất chúng ta?” La Đoạn bấu môi một cái, giữ miếng gấm thêu màu xanh nhạt trong tay thành một lượn sóng xanh biếc. “Tên ngọc mặt lạnh sao xứng với tỷ tỷ, cũng không biết cha cùng mẹ nghĩ như thế nào nữa, được một con rể như vậy còn cả ngày mừng rỡ, cười toe toét, hừ!”

“Nhị tỷ, đó là tỷ phu a, tỷ không thể nói như vậy nữa... Oaaa, Nhị tỷ!” Má phấn của La Khởi biến đổi, âm thanh cũng trợn lộn kinh hoàng.

“Sao vậy?” La Đoạn nhìn theo ánh mắt của muội muội, nhìn thấy bóng người chấp tay sau lưng bước vào, trong lòng cũng thầm kêu không ổn. Ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn cứng nhắc, từ sau quầy bước ra nghênh đón, khẽ nghiêng người thi lễ, “Dân nữ ra mắt Tấn Vương gia.”

Đôi mắt tuần tú của Ngọc Thiên Diệp lướt một vòng quanh cửa hiệu, thấy người nghênh đón thì hơi ngẩn ra, “Người... Bẩm vương nhờ, người được gả hôm đó, chính là người, đúng không?”

La Đoạn nhẹ lắc đầu, “Hôm đó gả, là tỷ tỷ của dân nữ.” Hôm đó, nếu không phải tỷ tỷ trước đó đã sớm có đề phòng, để cho mình thay mặt lên kiệu hoa, vị Vương gia này đã tìm đến La phủ đưa quà tặng, đương nhiên sẽ náo loạn chuyện này đến mức nào rồi?

Về mặt Ngọc Thiên Diệp lạnh lẽo, “Người đang nói gì?”

La Đoạn liền giật mình, “Thế nào, Ngọc Thiệu công chúa không có nói cho Vương gia biết tin vui của tỷ tỷ lập gia đình sao? Giao tình của công Chúa Điện Hạ cùng tỷ tỷ dân nữ từ trước đến giờ rất tốt, còn tặng một đôi ngọc san hô làm quà tặng đây.”

Đoạn nhi, người thông minh có thừa, nhưng trầm ổn chưa đủ. Ứng phó với loại người quyền quý, muốn gió có gió muốn mưa có mưa, kiêu ngạo, nóng nảy. Tư cách hoàng thượng của La gia, giao tình cùng các cấp quyền quý hơn nữa tình nghĩa cùng Ngọc Thiệu công chúa, khiến cho hẳn không dám làm càn, nhưng nếu công khai trêu chọc, bị hấn nắm tay thì... Ngọc Thiên Diệp lạnh giọng:

“Vậy ngày hôm đó, khi Bẩm vương đến tặng quà, thấy người ngồi trên kiệu hoa rõ ràng là người, mà Bẩm vương hỏi tỷ tỷ của người, phụ thân người nói cho Bẩm vương, nàng đã đi trước để chuẩn bị hỉ sự, chuyện này chẳng lẽ cùng lắm lần sao?”

La Đoạn lắc đầu, “Không lắm. Dân nữ thay mặt tỷ tỷ lên kiệu hoa, là thay tỷ ấy hoàn thành nghi thức hôn lễ bên này. Nhà của tỷ phu ở rất xa, tận Hàng Hạ quốc, nên tỷ tỷ đã đi đến đó trước, là theo yêu cầu của nhà bên chồng, muốn tỷ ấy trước khi bước vào nhà tiếp nhận sự dạy dỗ, làm quen với các lễ tiết bên nhà ấy ạ.”

Ngọc Thiên Diệp bình tĩnh chăm chú nhìn nàng hồi lâu, La Đoạn thần nhiên chống đỡ. Đôi mắt tuần tú lạnh lẽo của Ngọc Thiên Diệp lạnh lùng nhìn về hướng La gia Tam tiểu thư đang ở một bên, “Tam tiểu thư, chuyện lệnh tỷ xuất giá, là thật hay giả?”

Ách? Người này cho là các nàng cho rằng các nàng dám giả mạo chuyện tỷ tỷ lập gia đình che mắt hần, để tránh hần theo đuổi sao? La Tam tiểu thư mặc dù còn nhỏ, nhưng sinh trưởng ở La gia, thuở nhỏ theo tỷ tỷ buôn bán, loại người đa dạng như thế nào nàng cũng gặp qua không ít.

Mới gặp gỡ hần, bởi vì hần là Tấn Vương quyền cao chức trọng, hoặc hơi có kinh hoảng. Nhưng nhìn Nhị tỷ ứng đối một phen cùng Tấn Vương mặt không hề đổi sắc, nàng cũng khôi phục vẻ nhanh nhẹn hoạt bát thường ngày, lấy giọng điệu mềm mại nũng nịu vốn có của mình nói:

“Hôn sự của tỷ tỷ, dân nữ có nghe cha cùng mẹ nói, là chỉ phúc vi hôn (hứa hôn từ bé). Chẳng qua thời gian trước bởi trời xui đất khiến nên đã mất liên lạc từ lâu, cũng may nhân duyên vốn do trời định, ngày trước cũng bởi Quốc quân tự mình đứng ra mai mối, nên đã nối kết lại tình thông gia giữa hai nhà lần nữa.”

Chỉ phúc vi hôn? Quốc quân làm mối? Bất thành linh xuất hiện biến đổi lớn, làm Ngọc Thiên Diệp có mấy phần mơ hồ. Hần quay đầu xoay bước, bước lên xe kiệu đang dừng trước cửa hàng của La gia, “Chạy nhanh lên, tìm một nơi yên tĩnh cho Bồn vương!”

Bên trong cửa hàng La gia, hai tỷ muội đối mặt nhìn nhau.

“Nhị tỷ, nên làm sao bây giờ?”

“Muội đi nói cho cha mẹ, nói rằng Tấn Vương gia đã biết rồi, cha nhất định sẽ có sắp xếp.”

“Vâng, vậy còn Nhị tỷ?”

“Xú nha đầu, ta dĩ nhiên là viết thư nói cho tỷ tỷ biết, để cho tỷ ấy sớm đề phòng.”

“Tấn Vương thích tỷ tỷ như vậy, có khi nào chạy đến hàng Hạ quốc không?”

“Nha đầu chết tiệt kia, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lo trước khỏi họa phải hay hơn không?”

“Đúng há.” La Tam tiểu thư sờ sờ cái ót mình bị Nhị tỷ vỗ hai cái, được bước đến cửa, quay lại cười, tiếng nói mềm mại nũng nịu, “Nhị tỷ, muội cần nói cho tỷ biết một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Phong độ của tỷ không thể so được với đại tỷ...” Đại tỷ là La Chấn, Nhị tỷ là La Đoạn, đây là tâm ý tương thông từ nhỏ của ba tỷ muội.

“Xú nha đầu, ta làm thịt ngươi!”

“Phùng huynh, nghe nói huynh sắp thành hôn, là khuê nữ của Vương viên ngoại Thành Tây?”

“Đúng vậy, thế thì sao?”

“Nghe đồn rằng Vương gia tiểu thư vừa lùn vừa mập, còn rất hung hãn...”

“Vậy so với cạp mẹ bên nhà huynh thì có mạnh hơn không?”

“Này, Phùng huynh, không thể nói như vậy được, dầu gì thê tử nhà ta ngày thường cũng có được mấy phần thù mị nha?”

“Thù mị? Ngay cả so với tiểu thiếp của bốn công tử cũng không đạt được năm đến sáu phần nữa là...” Hần cay cú nói, nhưng thấy đã lâu người bên cạnh cũng không hề lên tiếng, hần đưa mắt liếc nhìn, “Vương huynh? Vương huynh, huynh đang nhìn cái gì vậy?”

Công tử họ Vương chỉ về hướng bên ngoài quán trà, “Huynh xem, đó là ai vậy?”

Phùng Mạnh Thường quay đầu nhìn, hừ nhẹ nói: “Không phải là tên họ Lương ngu ngốc sao? Bốn công tử hôm nay không có tâm tình để ý tới thằng ngốc như nó...”

“Là người bên cạnh thằng ngốc đó, đừng nói cho bốn công tử, đó là thê tử đã vào nhà của thằng ngốc đó ba tháng trước nhé?”

A—? Phùng Mạnh Thường quay đầu lại nhìn, lúc này mới phát hiện, người đang sánh vai cùng thằng ngốc họ Lương đó là một thiếu phụ xinh đẹp mặc áo tơ vàng, váy trắng. Thiếu phụ kia, mặt mũi xinh đẹp tuyệt trần, da thịt như sứ, sang trọng như đoá hoa Lan, thanh nhã như Cúc, gờ tay nhấc chân, toát lên sự thanh

nhã làm cho đồng thê thiếp đầy nhà của mình trở thành cỏ rác. Nàng là thê tử của thằng ngốc họ Lương? Nàng, nàng, nàng... Sao nhìn nàng lại quen mắt như vậy?

“Trân nhi, ở phía trước đó, chiếc trâm này là Chi Tâm mua ở đây này... Chi Tâm nói, dùng mũi ngửi rồi lại ngửi, Trân nhi thơm quá, nương tử thơm quá, Chi Tâm thật vui vẻ, Chi Tâm thật hạnh phúc nha...”

La Chấn nếu biết ý định của ngốc tử này, tất nhiên đã dùng bàn tay trắng nòn giấu ở trong tay áo, nhéo mấy cái vào hông hắn. Nhưng lúc này, đôi mắt đẹp của nàng đang liếc nhìn các gian hàng xung quanh, bán khoán. Mặc dù tiếp nhận quản lý Lương gia, nhưng bởi vì quản sự tất cả các cửa hiệu ai có chức nấy, nàng chỉ cần bắt được mấy chỗ mấu chốt, nắm giữ toàn cục là được. Những việc khác, nàng cũng không muốn làm rối loạn hình thức vận hành vô cùng thỏa đáng này của Lương gia. Nếu không cần nàng phải tốn hao sức lực bao nhiêu, La Chấn mượn cơ cùng tướng công nhà mình ra đường du ngoạn, để tìm thêm cơ hội, phát triển thêm ý định phát tài.

“Hoàn Tố, em nói xem, mấy ngày nay những thứ mà em rảnh rỗi thuê đó, nếu dùng tiền lời để mở một cửa hiệu...”

“Sao ạ?” Hai mắt Hoàn Tố tỏa sáng, “Tiểu thư muốn mở cửa hàng sao?”

“Một cửa hàng, giao cho người đi xử lý, được không nào?”

“Vâng.... Nhưng Hoàn Tố muốn hầu hạ tiểu thư...”

“Lương gia có rất nhiều nha hoàn, tìm người hầu hạ cũng không khó, huống chi tiểu thư nhà người cũng không cần người hầu hạ. Nhưng cũng không phải ai cũng có thể thay ta xử lý cửa hàng.”

“Việc thuê thùa của nô tỳ vẫn chưa đạt đến bảy phần của Tam tiểu thư...”

“Khởi nhi sành về thuê, Đoạn nhi sành về dệt...”

“Tiểu thư thì sành về thuê trên lụa.” Tiểu nha đầu lanh lợi tiếp lời.

La Chấn cười liếc nhìn nàng, “Nhưng tiểu nha đầu nhà ta mọi thứ đều đã học được bảy phần, phải không?”

Hoàn Tố bĩu môi, “Tiểu thư là đang nói nô tỳ tinh thông mọi thứ, một thứ không tinh phải không?”

“Tinh thông mọi thứ đã không dễ, tú công của ta chưa chắc bì kịp được em. Tìm một cửa hàng, nhân lúc còn sớm khai trương. Đầu tiên chỉ bán một món do em thuê thử xem, sở thích của người dân ở Vạn Uyển thành này ra sao. Kinh doanh có khá không rồi mới chuẩn bị bước tiếp theo.”

Mắt Hoàn Tố sáng rực, “Nếu bán được tốt, tiểu thư sẽ dạy nô tỳ dệt lụa hoa phải không ạ?”

“Vậy cũng phải xem thủ công của em đã tiến bộ chưa mới được.”

“Nô tỳ nhất định sẽ cố gắng!”

Tiểu nha đầu này, trời sanh thật giống như người của La gia, đối với phương thức nhận biết cách thuê thùa tinh xảo, dệt của La gia cũng minh mẫn và nhạy bén thậm chí vượt qua nàng, lại mang võ công đầy mình... “Hoàn Hoàn người muốn cố gắng cái gì?”

“Cô gia, nô tỳ đã nói qua cùng ngài một vạn lần rồi, xin ngài gọi nô tỳ Hoàn Tố, chính là trang trí tơ lụa, tên rất đẹp mà...”

Đôi mắt to của Chi Tâm lóe sáng, “Nhưng Hoàn Hoàn người vẫn chưa nói cho ta biết, người muốn cố gắng cái gì vậy?”

“Tiểu thư...” Hoàn Tố khóc không ra nước mắt, ôm một cánh tay của tiểu thư nhà mình đung đưa, “Ngài xem Cô gia kia...”

La Chấn hé miệng nín cười. Có người khinh thường hừ lạnh, “Đã lớn như vậy, còn giả bộ làm nũng như tiểu hải tử, ghê tởm!”

Lông mày nhỏ nhắn của Hoàn Tố nhướng lên, “Dã nhân xấu xa vừa đen vừa thô, người đang nói ai vậy?”

“Người nào đáp là nói người đó!”

“Thối dã nhân, hắc dã nhân, tên lỗ mãng!”

Đôi mắt đen của Phạm Trình đầu tiên là hung ác trợn trừng, tiếp theo lại ẩn chứa châm biếm: “Người đang ghen tỵ ta ngày thường đẹp hơn người, võ công cao siêu hơn người phải không? Hừ, vô dụng, đây là thiên phú bẩm sinh a, người ghen tỵ cũng không được đâu...”

“Thối dã nhân...”

“Được rồi.” La Chấn kéo nha hoàn thân yêu của mình đang tức giận đến nhảy dựng như khỉ bên cạnh. “Ồ trên đường cái nha, có chuyện gì, về nhà đóng cửa, mặc cho các người đánh nhau vỡ đầu chảy máu cũng không ai biết.”

“Tiểu thư...”

“Phạm Phạm, không cho phép người khi dễ Hoàn Hoàn a, Hoàn Hoàn thật đáng yêu nha...”

Sắc mặt đen sạm của Phạm Trình căng thẳng.

“Ha ha ha...” Hoàn Tố dậm chân cười to, “Cơm cơm, nghe lời đi, nghe lời nói của ân nhân đi, không nghe sẽ không được cưng yêu như A Bạch A Hoàng đó nha.”

“Ta bóp chết người, Tiểu Hoàn chết tiệt!”

“Chén cơm thiêu như người, ra vẻ làm cái gì...”

La Chấn tú má lúm đồng tiền nghiêm nghị: “Ngừng!” Về thanh nhã của chủ tử chỉ là mặt ngoài, “Hung ác nhỏ nhẹ” chính là thủ đoạn thật sự, hai tiểu quý lúc này ngậm chặt miệng. “Trong nửa canh giờ kế tiếp, nếu để cho ta nghe thấy hai vị... Cơm Cơm cùng Nước Nước còn mãi xào xáo, ta sẽ mang các người đến Đức Lai cư, để cho các đầu bếp để các người vào chung một nồi, cho các người ‘xào xáo’ thỏa thích, được không?”

Phạm Trình thối lui đến sau lưng ân nhân, Hoàn Tố đứng ở bên cạnh tiểu thư, coi như là yên tĩnh lại.

Rất tốt, lỗ tai được yên tĩnh rồi. “Tướng công, chúng ta đến Đức Lai cư ăn cháo thịt có được không?”

“Được, được! Trân nhi...”

“Thế nào?”

“Trân nhi gọi Chi Tâm tướng công nữa có được không?”

“Hửm?” La Chấn đón nhận ánh mắt mong đợi của hắc, khóe mắt liếc thấy vài ba vị tò mò tọc mạch đang quan sát lộ liễu, thản nhiên cười, “Tướng công, tướng công, tướng công.”

“Hi hi, nương tử, nương tử, nương tử!”

Trân nhi là nương tử của Chi Tâm, ai cũng không được đoạt, nếu có người muốn cùng Chi Tâm đoạt nương tử, Chi Tâm nhìn thấy sẽ gọi Phong ca ca tới, đem bọn họ thổi đến một nơi, xa thật là xa, đúng, chính là như vậy!

“Ta nhớ ra rồi!” Phùng Mạnh Thường vỗ tay kêu to, “Nàng là tên La gia giả danh đến từ Ngọc Hạ quốc!”

Vương công tử nhìn bóng hình xinh đẹp ở phía đối diện thâm oán ông trời bất công, nghe hắc nói thế, tò mò hỏi, “Giả danh gì? Phùng huynh, huynh biết cô nương đáng thương đã gả cho tên gốc đó sao?”

“Bổn công tử dĩ nhiên biết!” Nàng... Nàng lại là La gia đại tiểu thư? Nàng thế nhưng gả cho một tên gốc? Đã sớm nghe cha than thở qua không chỉ một lần, Đại tiểu thư La gia Ngọc Hạ quốc dung mạo tuyệt trần, tài trí càng thêm tuyệt vời trên cả tuyệt vời.

Đáng tiếc, năm xưa bị tên bất lương trêu chọc, khiến cho đến năm hai mươi tuổi vẫn còn phòng không chiếc bóng. Nếu là nữ nhi bình thường, thì có thể đón về cho con trai ông làm tiểu thiếp, đáng tiếc xuất thân như vậy, ngược lại cao không được, thấp không phải.

Lời kia nghe được nhiều, tự nhiên lưu tâm. Khi có một lần cha nhắc tới Đại tiểu thư La gia đích thân đến Hàng Hạ quốc thì thích thú tới cửa báỉ phóng, trong lòng nghĩ chính là, nếu vị La gia Đại tiểu thư thùy mị này không ai thêm lấy, có được nhan sắc nổi bật, thì bổn công tử đây sẽ mở lòng từ bi thu lưu nàng ta.

Ai ngờ gặp mặt, chỉ riêng chuyện nàng mặc nam trang, đã khiến cho hấn ngần ngại, lập tức trầm suy nghĩ trong lòng không hề từ bất cứ thủ đoạn nào nhất định sẽ đoạt nàng về. Không ngờ bị một thằng ngốc làm hư chuyện tốt. Càng không ngờ hơn rằng, hôm nay nữ nhân này, lại thành thê tử của thằng ngốc đó!

“Vương huynh, có muốn vui vẻ hay không?”

“Vương gia, hôm nay gọi Giang mỗ đến, không phải là vì ngắm hoa uống rượu chứ?” Giang Bắc Hồng được hạ nhân dẫn vào, đối với một đám oanh oanh yến yến đầy phòng, nhẩn mòi lại.

Ngọc Thiên Diệp đã có ba phần men say, thấy hấn tới, lão đảo cát bước, cạ chén cười nói: “Bắc Hồng huynh, huynh nhìn thử xem, đây một phòng toàn mỹ nhân, chỉ cần tùy tiện chọn một, ai cũng quyến rũ hơn so với La Chấn kia, đúng không?”

Sắc mặt Giang Bắc Hồng chợt đen lại: “Ngài say!”

“Say?” Ngọc Thiên Diệp vỗ vào vai bạn tốt, vẻ say khướt hoàn toàn biến mất. “Thế nào, đem các nàng ấy so với La Chấn, huynh khinh thường các nàng ấy đúng không? Vậy huynh cũng nói cho Bồn vương, nàng so với những nữ nhân này có gì khác nhau? Có gì khác nhau chứ?”

Giang Bắc Hồng đỡ hấn đến nằm trên ghế dài mềm mại, nhẹ nhàng nói: “Nếu giống nhau, sao ngài lại không chọn một trong các nàng ấy làm Trắc phi, ngược lại dùng hết thủ đoạn để theo đuổi La Chấn đã cự tuyệt ngài rất nhiều lần chứ?”

“Ha ha ha...” Ngọc Thiên Diệp cất tiếng cười to, võ hình võ dạng, cười đến gần như phát cuồng, “Bắc Hồng huynh Ha ha.... Huynh đối với La Chấn, cũng không phải không có tình cảm chút nào giống như lời huynh nói nhỉ? Mà ngay cả nhạo báng nhỏ nhỏ của Bồn vương, huynh cũng thay nàng đáp trả, ha ha ha...”

Mặt Giang Bắc Hồng không biến sắc, cũng không phản bác, ngồi thẳng lưng nhìn vào bàn đầy rượu thịt ê hề, tròng mắt ra hiệu đuổi hai nữ nhân mềm mại đang dán sát vào mình, cầm bầu rượu, tự rót uống một mình.

“Bắc Hồng huynh, lúc huynh đến nhờ ta lập nàng ấy làm Trắc phi, chắc trong lòng huynh cũng đã đoán được, nàng sẽ không đồng ý? Nàng không đồng ý, đó chẳng phải giống như ý định mà huynh đã dự tính trước sao, huynh không muốn trái tim huynh có chỗ trống, nhưng nàng sẽ vĩnh viễn trở thành danh hoa vô chủ, vĩnh viễn không thuộc về bất luận kẻ nào, có đúng không?”

Giang Bắc Hồng nhướng mày: “Tại hạ muốn biết, là chuyện gì kích thích Vương gia đến đây? Ngài lại một lần cầu xin gả bị cự tuyệt?”

“Nàng đã thành thân.”

“....”

Mây Giang Bắc Hồng dựng ngược, khóe miệng co quắp.

Ngọc Thiên Diệp tựa vào bàn đứng đây, nhìn chằm chằm vào mắt của bạn tốt. “Bồn vương nói, nàng đã thành thân, nhớ hôn lễ phô trương oanh động khắp toàn thành lần trước không? Chính là lão gia La gia cử hành lễ cưới cho trưởng nữ La Chấn của ông ta đó.”

Giang Bắc Hồng che mắt, nghiêng chén uống một hơi cạn sạch. Không muốn nhìn thấy thứ mà hấn không muốn thấy phản chiếu từ trong đôi mắt của hấn, Ngọc Thiên Diệp cũng không nổi giận, hấn hoàn toàn không tin Bắc Hồng có thể yên ổn bình tĩnh với tin tức này.

“Vì thế, Bồn vương đặc biệt hướng hoàng huynh chứng thực qua, đích xác là hoàng huynh đã đồng ý với thỉnh cầu của Quốc quân Hàng Hạ quốc, đính kết hôn ước lần này. Đối phương cũng là hoàng thượng Hàng Hạ quốc, có thể nói môn đăng hộ đối nhân duyên tốt a. Coi như, nàng thành thân cũng hơn ba tháng rồi, trước khi đi, còn bày trò treu chọc Bồn vương. La gia La đại tiểu thư, ha ha ha... đúng như huynh nói, thật sự là khác biệt.”

Nói xong lại cầm bầu rượu ôm một vị mỹ nhân vào lòng, điên cuồng uống: “Khác một chút như thế thì sao? Một khi đã gả cho người khác thì cũng đã trở nên thô tục tầm thường? Mỹ nhân, nếu muốn nam nhân vĩnh viễn yêu nàng, thì nên vĩnh viễn không lập gia đình, hiểu chưa?”

“Vương gia nói đúng.” Mỹ nhân giống như chú chim nhỏ nép vào người, nũng nịu như oanh, “Thiếp kính Vương gia...” Đôi môi đỏ mọng kề chén, nhấp vào chén quỳnh tương.

“Ha ha, đúng là một mỹ nhân biết thức thời, rất hợp với ý của Bồn vương, hôm nay phải uống ba trăm chén, hôm nay không say không về!”

Trêu chọc chơi đùa, cột nhả, phóng túng buông thả, Giang Bắc Hồng tai không nghe, mắt không thấy, cứ mãi ôm bầu nữ nhi hồng, từng chén, từng chén cạn sạch.

“Vong Sầu, Vong Sầu, Mạc Vong Sầu, tên của huynh rất kỳ quái. Kể cả họ, chính là muốn huynh quên ưu sầu. Thật là cái tên mâu thuẫn, cũng mâu thuẫn giống như con người của huynh đúng không? Vong sầu, huynh chính là một người mâu thuẫn như thế sao?”— Đôi mắt xinh đẹp luôn luôn cất chứa ý cười kia, bây giờ lại tràn ngập quan tâm, ôn nhu hỏi hẩn như thế.

Mạc Vong sầu. Mạc Vong Thù, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào nhau, không bao lâu sau... Từng chuyện, từng chuyện đã từng đi qua, bắt đầu hiển hiện lên, gương mặt quen thuộc của nàng, và cả đôi mắt nhìn thẳng vào hẩn một cách lạnh đậm, không chút gợn sóng, không hận... cũng không yêu.

Ngay trong lúc đó, hẩn bất chợt dâng lên một nỗi khát khao, muốn bỏ đi tất cả, đổi đi tất cả để trở về khoảng thời gian êm ái ngọt ngào đó nhưng chuyện cũ trôi qua không thể đuổi theo, chuyện mơ mộng tươi đẹp của ngày trước vĩnh viễn cũng không cách nào sửa đổi lại. Hẩn vĩnh viễn sẽ không bao giờ được cùng nàng, nâng dãi lụa đỏ thắm cùng bước vào hỉ đường một lần nữa, làm hết nghi lễ, để nàng danh chánh ngôn thuận trở thành vợ của hẩn... Khi hẩn tổn thương nàng, vứt bỏ nàng thì nàng thậm chí ngay cả một tiếng mắng cũng không cho hẩn... Chẩn nhi, Chẩn nhi!

Đức Lai cư, là quán cháo nổi tiếng nhất Vạn Uyển thành, chỉ chuyên bán về cháo và các món ăn kèm với cháo, nhưng khách vào ra nườm nượp. Ông chủ quán cháo trước kia là người làm ở Lương gia, được Lương Đức giúp đỡ mới có hôm nay. Ở Đức Lai cư, theo bốn mùa thay đổi, vĩnh viễn có một bàn đặc biệt dành riêng cho Lương gia, sắp tới giữa hè, dĩ nhiên là đặt bàn gần cửa sổ nơi thông gió, làm lòng người vui vẻ thoải mái.

“Cháo thịt ướp lạnh này ăn thật ngon, khó trách Tài thúc buôn bán tốt như vậy.” La Chẩn ăn xong một bát cháo, cầm khăn lau môi, vui vẻ kết thân nói với vị chủ quán quỳnh đích thân tới đây hầu hạ.

Chủ quán cười hiền lành, “Thiếu phu nhân quá khen, những mùa hè trước đây, chúng tôi chưa từng nghĩ ra sáng kiến vẫn đều là nhờ ý kiến của Thiếu phu nhân. Tiểu điểm ướp lạnh cháo, quả là rất được hoan nghênh.”

“Đó cũng do đại thúc chịu bỏ tiền đầu tư, mua băng loại tốt nhất?”

“Cũng không phải dễ dàng gì, nhưng cũng nhờ tiểu nhân nghe theo chủ ý của Thiếu phu nhân, mỗi chén cháo ướp lạnh tăng thêm một quan tiền, mỗi ngày bán được gần một trăm chén, đã dư hẩn số vốn bỏ ra.”

La Chẩn thần nhiên cười. Dời mắt liếc thấy tướng công nhà mình đang ăn thêm chén cháo mà chủ quán mới mang lên thêm, ăn đến cạn sạch, thích thú giơ khăn lau giúp hẩn, “Ăn chậm một chút, có người giành với chàng hay sao?”

“Chi Tâm thích ăn, nương tử cũng ăn đi. Nương tử vẫn chưa ăn thêm?”

“Chàng nghĩ ai cũng cũng như chàng, là thùng cháo sao? Ta ăn một chén là đủ rồi.”

“Hi hi, Chi Tâm là thùng cháo.” Người nào đó xem lời nói của nương tử nhà mình là khen ngợi, càng thêm ra sức húp. Khăn nương tử hẩn, càng lau nhiều hơn.

Chủ quán kinh ngạc: Vị Thiếu phu nhân này, đối với thiếu gia thật là tốt.

“Ai ui, ai thế này? Lương huynh, đã lâu không gặp?” một tiếng nói tự cho mình là ưu việt hơn người đang đến gần bọn họ.

Chi Tâm buông chén cháo, mới định đứng dậy, bị nương tử của hẩn vươn tay dè lại. Mà La Chẩn không nhượng, mắt cũng không chớp, bình thần lau mặt tướng công thật sạch sẽ. “Phạm Trình, lấy năm lượng bạc cho chủ quán.”

“Vâng.” Phạm Trình hung hăng trợn mắt nhìn những tên cận bã một cái, cầm bạc bỏ vào lòng bàn tay của chương quý.

“Cái này, Thiếu phu nhân, không cần, tiểu nhân rất vui được thấy ngài cùng thiếu gia đến đây ủng hộ, tiểu nhân không thể nhận...”

“Nhận lấy đi, ông đã biết tác phong của Lương gia rồi.”

“Nhưng cũng không cần nhiều như vậy...”

“Lần sau khi Chi Tâm đến đây một mình, chàng tất nhiên không nhớ trả tiền, ông cứ trừ dần vào đó là được rồi.”

“Cũng đúng, cũng đúng, cảm ơn Thiếu phu nhân.” Chương quý quay lại liếc nhìn mấy tên công tử bột. “Các vị thiếu gia, bên kia có chỗ rất thoải mái, hôm nay có thêm món cháo ướp lạnh, các ngài dùng một chén chứ?”

Phùng Mạnh Thường vung tay gạt chương quý sang một bên, phe phẩy quạt bước thong thả đến gần La Chấn, “Vị này, sao lại nhìn quen mắt thế nhỉ? Giống như là đã từng gặp qua ở nơi nào thì phải?”

“Đây là nương tử của Chi Tâm!” Chi Tâm bỗng đứng vươn người, đứng chặn trước mặt nương tử nhà mình. “Không cho nhìn nương tử ta như thế!” Nhìn nương tử Chi Tâm như vậy, đáng ghét!

La Chấn nắm lấy tay hắn, lôi kéo hắn ngồi ở chỗ trống bên cạnh mình, “Tướng công, uống trà.” Rồi hướng mặt về phía chương quý đang lo lắng nói: “Tài thúc, thúc đi làm việc của thúc đi, không cần tiếp đón chúng ta.”

Những thứ phé vật này, xuất thân cũng không phải tầm thường, nếu để chương quý dính vào những chuyện này, Đức Lai cư sẽ không được yên ổn. Nàng ở chỗ này, chỉ cần vận dụng đúng phương pháp, nhất định có thể khiến cho những thứ phé vật này hiểu cái gì gọi là tôn trọng người khác.

“Ha ha!” Phùng Mạnh Thường đột nhiên lấy phiên vỗ tay, hoan nghênh: “Tại hạ nghĩ tới, đây không phải là trưởng nữ La đại tiểu thư hoàng thượng của Ngọc Hạ quốc sao? Thì ra là, La đại tiểu thư lại gả cho đại công tử Lương gia làm vợ, chúc mừng, chúc mừng a.”

Phùng Mạnh Thường hướng mọi người sau lưng nói: “Mọi người có biết, vị La đại tiểu thư này rất xuất sắc nha, thuở nhỏ theo cha buôn bán, bậc cân quắc không thua đáng mảy râu. Á à? Tại hạ từng nghe gia phụ nói qua, La đại tiểu thư đến năm hai mươi tuổi vẫn chưa lập gia đình, chỉ vì năm đó ngay tại hỉ đường bị tân lang hủy hôn, kể từ đó, không ai dám đến nhà để hỏi cưới, có đúng không thế?”

“Phùng huynh, ngài hỏi như vậy, bảo người ta nên đáp thế nào đây?” Vương công tử cau mày, “Chẳng lẽ bảo La đại tiểu thư nhận tại đây, rằng bởi vì không ai thèm lấy, mới gả cho Lương Chi Tâm này...”

“Các người là những tên hồ đồ!” Hoàn Tổ nắm quyền muốn nhảy ra, bị La Chấn kéo lại.

“Ngồi xuống.”

“Tiểu thư, bọn họ...”

“Mới ăn xong rồi, nghe chó sủa một chút, tiêu hóa một chút cũng tốt.”

Lúc này có người lên tiếng, “Nghe thấy không, Phùng huynh, người ta nói huynh đài là chó sủa đấy.”

Phùng Mạnh Thường nhướng mày, lấy tư thái múa quạt tự cho là phong lưu tiêu sái nhất, “Nghe nói, hôn lễ năm xưa, mọi chuyện đều tưởng như đã xong, chỉ còn một lạy nữ là La đại tiểu thư đây đã trở thành vợ của người khác. Nói như thế, thua thiệt thì ngược lại Lương huynh đây. Lương huynh, không biết khi động phòng...”

Chi Tâm rất tức giận, Chi Tâm rất tức giận, vô cùng tức giận... Chi Tâm ghét bọn họ, Chi Tâm ghét bọn họ nhìn nương tử như vậy, còn dùng lời như vậy... Lời như vậy nói chuyện với nương tử, Chi Tâm tức giận!

“Chi Tâm tiểu đệ, người đang tức giận?”

Phải.

“Tại sao?”

Bọn họ đang khi dễ nương tử.

“Vậy người muốn làm sao?”

Chi Tâm muốn đánh bọn họ

“Chi Tâm tiểu đệ, người thật sự muốn đánh bọn họ?”

Đúng vậy! Chi Tâm muốn đánh bọn họ, muốn đánh bọn họ thật mạnh!

“Được!”

“Người” nhận mệnh đó, vô cùng hưng phấn. Kể từ khi nhận vị Chi Tâm tiểu đệ này làm chủ nhân, vị chủ nhân này vô cùng thiện lương làm mình rất không thoải mái. Năm đó chẳng qua thói đệ đệ xấu xa của hắn rơi xuống hố sâu, hắn liền vừa khóc vừa la, có chừng nửa năm còn không để ý đến hắn, để cho hắn bị gia gia và cha chế nhạo thật lâu. Lúc đó buồn đến phát điên được! Hôm nay, cuối cùng chủ nhân đã thông suốt, biết lợi dụng dị năng trời cao ban cho hắn.

“Chi Tâm ghét nhìn thấy bọn họ, Chi Tâm muốn bọn họ đi thật xa, thật xa!”

“Tới chỗ nào?”— “Người” hỏi, vô cùng hưng phấn, nhưng rất nhanh liền hối hận vì đã hỏi.

“Đến... Ngoài thành!” Ngoài thành? Đó là xa xa xa thật xa?

“Chi Tâm tiểu đệ, người xác định là ngoài thành?”

“Đúng, đến ngoài thành, Chi Tâm không muốn thấy bọn họ, không muốn nhìn, để cho bọn họ đến ngoài thành đi!”

Trời ạ, thực sự là.... Sao lại chỉ thói đến ngoài thành chứ? Đành vậy....

.....

Ra khỏi Đức Lai cư, muốn kiêu nhỏ, trở về Lương phủ, trở lại nội viện thuộc về hai người, La Chấn quay đầu, “Hai người các người, không cần hầu hạ cũng đi xuống nghỉ ngơi đi.”

Tiểu thư có chuyện rồi? Hoàn Tố thăm nghĩ như thế.

Ân nhân không có việc gì chứ? Phạm Trình nghĩ như thế.

Hai oan gia vốn giường cùng bạt kiếm không ai chịu nhường ai, lại không hẹn mà cùng trao đổi một ánh mắt lo lắng, mới chịu thối lui.

“Tướng công, chàng vào phòng đi, ta có vài chuyện muốn hỏi chàng.”

“Được!” Chi Tâm hồn nhiên không phát hiện có gì khác thường, cười vui vẻ sung sướng, chạy vào phòng.

La Chấn ngồi xuống, tinh tế ngắm nghía cách bày trí bên trong phòng.

Trên cửa treo màn thêu bằng gấm, là màu vàng nhạt chen lẫn với màu xanh ngọc bích; Xung quanh bốn bức tường trang trí đàn cổ, kiếm dùng thạch anh trong suốt điêu khắc mà thành; Trên nền đá, toàn bộ là đá Ngọc Thạch mài giữa ra, soi rõ bóng người; Trên chiếc bàn lớn làm từ đá cẩm thạch, trên bàn trang trí vài bình hoa to lớn, trang trí hoa văn sắc sảo. Tất cả tất cả tuy là quý khí bức người, mặc dù chỉ là những trang sức phàm trần trung tâm. Và cả tướng công của nàng, tướng công, của nàng... Cũng không tầm thường?

“Trân nhi, sao nàng vẫn chưa vào?”

La Chấn hít một hơi dài, chậm rãi bước vào, vén rèm, nhìn tướng công tuần tú như ngọc, “Tướng công, chân Trân nhi mềm nhũn, ôm Trân nhi qua đó, có được không?”

“Được!” Người nào đó cười toe toét, vọt tới đem nương tử ôm vào trong ngực, nhưng mục đích lại là... trên giường phủ sa màn đỏ thắm.

“...Ta chỉ là muốn chàng ôm ta đến ghế mà, chứ không phải... Ôi, chàng nha, tùy chàng thôi...” Ngốc tử này, tại sao học lại mau thế? Kỹ xảo lại tốt như vậy.... Trời ạ...

“Trân nhi, nàng không vui sao?” Người nào đó đang vui vẻ nhăm nháp thê tử, đôi tay vẫn mạnh mẽ đặt lên vòng eo nhỏ nhắn mềm mại trơn bóng của nàng, mặc dù vô cùng mê mẩn hài lòng, nhưng lại không quên quan tâm đến người trong lòng đang không vui.

“Tướng công, chàng biết bọn người Phùng Mạnh Thường đến nơi nào không?”

“Ngoài thành!”

Ngoài thành? Được, ngoài thành. “Bọn họ đi như thế nào?”

“Phong ca ca mang bọn họ đi.”

“Phong ca ca của chàng mang bọn họ đi khi nào?”

“Là do bọn họ nhìn nương tử như vậy, nói chuyện với nương tử như vậy, Chi Tâm rất tức giận, rất tức giận, rất tức giận, Chi Tâm không để cho bất luận kẻ nào nhìn nương tử như vậy!”

Ồi, tướng công ngọc của nàng... Cánh tay ngọc quấn lên gáy của tướng công, trái tim đột nhiên bình tĩnh xuống, tướng công như vậy, bất kể hấn như thế nào, cùng không tầm thường như thế nào, nàng không cần phải lo lắng quá? “Nói cho ta biết đi, tướng công, chàng nói Phong ca ca, rốt cuộc là ai vậy? Vì sao ta không hề gặp hấn?”

“Nhưng hấn nhìn thấy nương tử nha, hấn cũng nhìn thấy cha cùng mẹ. Nhưng các người cũng không thấy được hấn, còn có Phong bá bá, còn có Phong gia gia...”

Gió Tây Nam nổi lên, huynh ấy biết người trở về Ngọc Hạ quốc...

...Phong gia gia mang Chi Tâm tới, Phong gia gia làm cho người trên thuyền không thể mở mắt ra, sau đó Chi Tâm đi vào trong ngôi xuống...

“Tướng công, chàng có thể nhìn thấy Gió? Bọn họ nghe lời chàng sao?”

“Bọn họ mới không nghe lời Chi Tâm đâu, tranh nhau điểm tâm mà Chi Tâm mang đến cho bọn họ, đánh nhau loạn xạ, sau đó, gió sẽ nổi lên thật to, thật to Chi Tâm tức giận, bọn họ liền bỏ chạy trốn...”

“Đại tẩu sẽ biết, Chi Tâm là một bảo bối...”

Lương Chi Hành?! Hấn tất nhiên đã sớm biết rồi, có đúng không? Tướng công của mình, tướng công của mình... “Tướng công, ngoài chuyện chàng nhìn thấy ‘Gió’ ra, còn thấy được cái gì?”

“Nương tử, thấy được nương tử, nương tử thật là đẹp, thật là đẹp đó...”

La Chấn không biết nên khóc hay cười, “Ta là nói, chàng có thể nhìn thấy thứ gì mà người khác không nhìn thấy?”

“Dáng vóc của nương tử lúc này, Chi Tâm không để cho bất luận kẻ nào nhìn thấy!”

Ngốc tử này! Nhéo mạnh vào tai hấn, “Sao không đáp ngay câu hỏi của ta chứ..., đem chàng đạp xuống giường bây giờ.”

Ai ngờ người nào đó lại vô cùng cao hứng cười khanh khách, “Nương tử, nàng nhéo lỗ tai Chi Tâm nữa đi...”

Trời, trời ạ, La Chấn quyết định, không thèm nói nhảm cùng ngốc tử này nữa, ngày mai tìm tên ngốc mặt lạnh Lương Chi Hành kia hỏi cho rõ ràng vậy. Xoay người, ngủ...

“Nương tử, Chi Tâm còn muốn ôm nương tử...”

Oành! Người nào đó bị đạp xuống giường.

Tướng công đáng ghét, ngốc tử xấu xa, lời hay thì chẳng nghe hấn nói, nhưng ở chuyện nào đó thì thông minh tinh ranh hơn bất cứ ai, xuống đất nằm đi, hừ!

“Đại tẩu nhìn thấy gì?” Mắt Lương Chi Hành nổi lên hứng thú.

Nhìn thấy gì? Nàng nhìn thấy:

Mấy công tử bột đó, đang nói năng cao hứng, chợt có một luồng gió lạnh thổi mạnh vào cuốn tung bức màn che của Đức Lai cư, bất ngờ thổi mạnh vào mặt những người này, cơ hồ giống như có người vung tay tát vào mặt bọn họ, âm thanh vang dội, đem một đám quần áo sang trọng ngã lăn trên mặt đất. Không đợi mọi người phản ứng kịp, một trận cuồng phong lại nổi lên, thổi mù mịt làm mọi người không thể mở mắt nổi. Đợi gió tan đi, thì những tên đó đã không còn bóng dáng.

Chuyện này nói ra thật quỷ dị, nhưng tướng công vốn thích náo nhiệt ồn ào của mình. Lúc này đây, từ đầu đến cuối chỉ im lặng cúi đầu, mím môi, hồn nhiên không động. Không thấy những tên công tử kia đâu, tất cả mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, duy chỉ có hấn, dáng vẻ thật bình thản như đã biết chuyện gì. Nếu đến đây, nàng vẫn không phát hiện ra khác thường, vậy nàng đã không còn là La đại tiểu thư khôn khéo sắc bén nữa rồi. Đêm qua, cố tình tra hỏi, nhưng gốc tử kia, trả lời không đâu vào đâu, nên chỉ đành phải tới hỏi Nhị đệ.

“Ta đã phát hiện lâu rồi, ngay lúc ta ngã vào cái hố đó một cách kì lạ. Đại ca liền hướng về ngọn gió lạnh đang thổi phần phật kia mà gọi ra được một người thì ta sợ ngây người. Sau đó đại ca công ta xuống núi, người nọ vốn đang ở phía sau chúng ta, ta quay đầu lại, nhưng không hề nhìn thấy ‘hấn’ – đây là sự kinh hoàng thứ hai.

Đại ca công ta đến dưới chân núi thì đột nhiên dừng lại, hướng về phía một bụi cỏ dại đứng đưa ở trong gió nói chuyện. Sau đó đặt ta xuống, lấy hai nhánh lá xanh biếc đó xoa vào vết thương của ta, ta tận mắt nhìn thấy cái chân máu chảy không ngừng, xương gãy nát, trong nháy mắt hoàn hảo như lúc ban đầu. Đại tẩu cho là tận mắt chứng kiến như thế ta còn có thể cho rằng đại ca ta chỉ là một thằng ngốc không hề biết gì sao?”

“Đệ đối với Chi Tâm rất tốt...”

“Không liên quan đến chuyện này.” Lương Chi Hành lạnh nhạt tiếp lời.

La Chấn mỉm cười, “Ta tin tưởng. Nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Lương Chi Hành cau mày, “Tẩu sợ sao?”

“Thật sự ta rất sợ.”

“Tẩu...” Lương Chi Hành biến sắc, liền muốn sinh giận.

“Ta từng xem qua sách khi còn ở Trung Nguyên, phàm là người mang dị năng trên người, như dự đoán tương lai, chính mắt thấy Quỷ Hồn, tinh thông thú ngữ, mọi việc như thế, trời cao tất nhiên sẽ đòi lại tuổi thọ, ta sợ Chi Tâm của ta...”

Mặt Lương Chi Hành lập tức nhẹ nhõm hẳn, trầm giọng nói: “Nhưng trời xanh cũng thu đi trí lực của đại ca, không phải sao?”

Ồ... Là thế này phải không? Trái tim thấp thỏm không yên của La Chấn thoáng an bình, “Kế tiếp, ta và đệ, hai người chúng ta nhất định phải bảo vệ Chi Tâm cẩn thận.”

“Ý của Đại tẩu là dị năng đại ca không thể để người khác biết?”

“Không tệ.” La Chấn khẽ gật đầu, dung nhan thanh tú nghiêm túc. “Chi Tâm bởi vì trời sanh tính thuần chân thiện lương, sẽ không lợi dụng dị năng hại người, mà những chuyện hấn làm thường ngày cũng được mọi người xem hấn như nói si nói ngốc, cho nên đến nay mới không làm cho người ta phát giác.

Nhưng nếu có người cố tâm dò xét tỉ mỉ, khó tránh khỏi có một ngày sẽ bị người thứ ba biết, đến lúc đó người nọ có thể giúp Chi Tâm giữ nghiêm bí mật hay không? Dị năng của Chi Tâm nếu để người ngoài biết, tung tin ra ngoài, tất nhiên sẽ xuất hiện tai họa mà chúng ta không tưởng tượng nổi. Người trên đời này vốn còn ngu dốt, sẽ không cho đó là dị năng trời xanh ban cho, nói không chừng cho rằng Chi Tâm là yêu quái đó.”

Lương Chi Hành gật đầu, “Đại tẩu yên tâm, Chi Hành sẽ đem hết toàn lực bảo vệ đại ca.”

“Vậy đệ giúp ta tra lai lịch của Phùng Mạnh Thường một chút trước, xem người này như thế nào?”

Hậu viện La gia, trong hồ nhỏ vòng quanh lương đình.

“Tỷ tỷ gửi thư muốn chúng ta báo cáo từng chi tiết liên quan đến những giao dịch gần đây với Phùng gia, tại sao?” La Khởi giờ cao bức thư của Đại tỷ lên, giống như thường ngày thẩm tra vải vóc, nhìn đi nhìn lại, dường như muốn từ trong đó tìm ra bí ẩn giấu trong đó, phát hiện ý định mới của tỷ tỷ.

Bàn tay trắng nõn của La Đoạn chống cằm, gật đầu nói: “Theo sự hiểu biết của tỷ với đại tỷ, tỷ ấy làm như vậy tất nhiên có nguyên nhân.”

“Đúng thế, muội cũng có cảm giác này...”

“Cho nên...”

Cho nên? La Khởi phòng bị nhìn Nhị tỷ xảo quyết khó đối phó của mình. “Cho nên như thế nào?”

“Làm một điều tra nghiên cứu lại, lấy cớ đến thăm đại tỷ lấy chồng ở nước xa lạ, bốn cô nương quyết định tự mình đi một chuyến đến Hàng Hạ quốc.”

“A, này này!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Khởi biến sắc, “Nhị tỷ, tỷ thật gian trá, sao tỷ không nói đại là mình vì lười biếng đi?”

“A, này này, có những chuyện không nên nói huých toẹt ra như thế, đâu còn gì vui nữa chứ?” La Đoạn vuốt vuốt tóc mai.

“Về phần bên này, sẽ toàn quyền giao cho Tam tiểu thư, còn có ‘khúc gỗ’ bởi vì ngưỡng mộ La Tam tiểu thư, giả dạng thư sinh nghèo đến La gia xin làm công, nhưng trên thực tế chính là con cháu hoàng gia – Ngọc Vô Thụ, xử lý.” Nếu không phải hôm đó nàng tận mắt nhìn thấy gia nhân nhà mình tranh chấp cùng Tấn Vương, ai có thể nghĩ tới, gia nhân mới đến nhà chưa đầy một tháng là con cháu của Hoàng gia chứ? Vì muội muội nhà mình, không tiếc tự hạ giá trị con người mình làm nô. Ai u, Cô bé tươi mát như đóa hoa đang khoe sắc thu hút biết bao ong bướm lượn lờ, không lợi dụng thật tốt sao được?

La Khởi bĩu cái miệng nhỏ nhắn, “Nhị tỷ, đã nói với tỷ rồi mà, người ta không thích hấn nha...”

“A, đúng nha, lúc người ta là thư sinh nghèo còn giúp hấn khâu vá xiêm áo, sao khi người ta trở thành con cháu Hoàng tộc lại không thích? Tam tiểu thư chê giàu tìm nghèo rất không có phúc hậu đó nha, không được, không được đâu.”

“Nhị tiểu thư nói rất đúng, tiểu sinh cũng cho là Tam tiểu thư không khởi xử sự quá bất công, không thể đối xử như nhau, làm tiểu sinh rất tổn thương.” — Cũng không biết tự nơi nào chui ra một vị thư sinh trí thức, mặc áo nho sĩ, dáng dấp nghèo nàn hủ lậu bạch diện tiểu sinh, hướng về phía hai vị tiểu thư khom người thi lễ, “Tiểu sinh cảm ơn Nhị tiểu thư bênh vực lẽ phải.”

“Đây là hậu viện, sao người vào đây được? Không biết lẽ...” Tam tiểu thư quát, nhưng bởi vì giọng nói mềm mại nũng nịu từ nhỏ đã thế, nên không có chút uy hiếp nào, ngược lại cực kỳ giống làm nũng, nghe được làm tâm của vị “Thư sinh” kia xao xuyến không thôi, hận không thể đưa tay lên gò má hồng như quả táo chín mọng đó, véo thử một chút. Nhưng muốn lấy được trái tim của giai nhân trước mắt, không thể làm càn, hấn chỉ có thể kềm chế, “Tam tiểu thư, ngài quên sao? Ta đã lạy La bá phụ làm nghĩa phụ, trên danh nghĩa, tiểu sinh đã là nghĩa huynh của Tam tiểu thư, trong nhà hay bên ngoài, đương nhiên có thể tùy ý đi lại...”

Người này còn dám nói? Có ai lại gấp gáp lạy nhận cha đến như vậy không? Cho dù từ chối khéo cách nào, cũng ra vẻ không hiểu, da mặt dày giống như bức tường thành phía Nam nha. “Là người buộc phụ thân nhận ba lạy của người, người xấu xa...”

“Tam tiểu thư, từng lời của tiểu sinh hết sức chân thành, Tam tiểu thư nở lòng ghét bỏ như thế sao? Tâm lòng tôn kính của tiểu sinh, Tam tiểu thư lại coi như cảm bã? Tiểu sinh thật không muốn sống nữa...”

“A nha, người, người...” Đầu không lại hấn, La Khởi chỉ đành phải ôm lấy Nhị tỷ gian xảo làm nũng, “Nhị tỷ, mắng hấn đi, hấn rất đáng ghét...”

La Đoạn liên tiếp gật đầu, an ủi vỗ vỗ bả vai tiểu muội, ngón tay nhỏ nhắn vung lên, “Khúc gỗ à, nếu người muốn theo đuổi muội muội ta làm nương tử, có biết dùng chút lòng thành không?”

“Tiểu sinh nguyện ý nghe Nhị tiểu thư chỉ giáo.”

“Người cũng biết, Vương thúc người đối với tỷ tỷ nhà ta không hề buông tha, một lòng muốn thu nạp tỷ tỷ ta làm tiểu thiếp. Hiện tại tỷ tỷ ta đã thành thân, nhưng ngài ấy tất nhiên sẽ không bỏ qua La gia chúng ta. Nếu người cũng là con cháu của Hoàng gia, vậy cũng nên vui vẻ bảo bọc che chở cho La gia một chút, có thể hay không?”

“Tiểu sinh đương nhiên sẽ không để cho toàn gia thê tử cùng nhạc phụ tương lai của mình bị bất cứ thương tổn gì.”

Ha ha ha, tiểu tử này khá tốt nha, xứng với con nhóc Tam nhà ta. “Nếu như thế, bổn tiểu thư đến Hàng Hạ quốc, bé Tam nhà ta cùng La gia phải nhờ người chăm sóc rồi. Đương nhiên việc kinh doanh không cần người phải nhọc tâm, thủ đoạn của Khởi nhi nhà ta không hề kém hơn so với tỷ tỷ, người chỉ cần làm chuyện mà người nên làm, đã hiểu chưa?”

“Tiểu sinh đa tạ Nhị tỷ chỉ giáo.”

Nhị... tỷ? Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Khởi đỏ ửng, dùng chân dẫm mạnh một cái, “Không cho người gọi Nhị tỷ của ta là Nhị tỷ! Người có biết thẹn hay không? Nếu người đã lấy nhận cha ta làm nghĩa phụ, tuổi của người so với chúng ta cũng lớn, sao người có thể gọi Nhị tỷ của ta thế được?”

“Nếu không, Tam tiểu thư gọi tiểu sinh một tiếng ‘Ca ca’ nghe thử đi?” Trên diện mạo thanh tú nhỏ nhắn của thư sinh nở một nụ cười khiêm nhường, “Tiểu sinh vạn phần mong đợi.”

“Người... Người... Đáng ghét!” La Khởi xấu hổ, cúi đầu lao ra khỏi đình nghỉ mát.

Nhìn theo bóng dáng xinh xắn đang xa dần, khí thế “Thư sinh” quanh thân bỗng chốc biến mất không còn chút gì, đôi mắt trở nên sắc bén, gương mặt tuấn tú trở nên lạnh lẽo quỷ mị, đây mới là bộ mặt thật của con cháu Hoàng gia – Ngọc Vô Thụ.

La Đoạn ở một bên tắc lưỡi khen thầm: Khúc gỗ này vì Khởi nhi, không ngừng cách chức giá trị con người, còn kiềm chế tính cách, thực sự là sự hy sinh to lớn nha. Nhưng bản tính thiện lương làm La Đoạn không nhận được nhắc nhở hẳn:

“Hoàng tử điện hạ, đừng nói dân nữ không nhắc nhở ngài, lúc trước ngài giả mạo thư sinh nghèo đã khiến cho Khởi nhi đối với ngài đã có sự dè dặt bên trong, nếu ngài muốn chân chính ôm được mỹ nhân về, tính cách hai mặt này của ngài nên giảm bớt mới được.”

8. Chương 8: Phải Quân Như Thế

Lúc nhận được tin La Đoạn muốn tới Hàng Hạ quốc thì La Chấn đang cùng Chi Tâm kiểm tra sổ sách cuối quý.

Vì đang giữa hè, trong thư phòng quá mức nóng bức, bọn họ mấy ngày gần đây đều tập trung ở nhà Thủy tạ để bàn bạc. Chi Tâm mặc dù đối với việc tính toán sổ sách con số tính toán không thông lắm, nhưng trí nhớ vô cùng tốt, chưa từng viết sai bất cứ con số nào, như vậy La Chấn tính toán dễ dàng hơn rất nhiều, cũng tiết kiệm không ít sức lực đối chiếu thẩm tra.

“Nương tử, tại sao đều là Bách Hợp thảo, nhưng con số lại không giống nhau?”

Hửm? La Chấn nhìn theo hướng hần chỉ, hai sổ ghi chép, Bách Hợp thảo hiện tại có hai định mức giá là “Mười đồng” và “Tám đồng. Tra xét thử danh sách giá, biết là do quản sự lúc ghi vào có chút nhầm lẫn, vì vậy phân phó cho nha hoàn mang đi đối chiếu cho trùng khớp... Rồi sau đó, La Chấn hạ một nụ hôn lên trán của ngọc tử.

“Tướng công rất lợi hại nha.”

“Hi hi...” Chi Tâm đôi môi đỏ mọng cười toe toét, “Nương tử, thêm một nụ hôn nữa nha?”

Tiểu nha hoàn đi rồi, Phạm Phạm lúc này đang đùa giỡn cùng Hoàn Tố trong cửa hàng, bốn bề vắng lặng, hôn ngọc tử này cũng không sao. La Chấn cúi đầu qua bốn cánh môi dán sát....

“Khụ khụ, khụ!” Phát ra âm thanh này, là Vương Vân.

Mây đỏ che kín má ngọc, thẹn thùng mắt cụp xuống chẳng dám ngước lên, La Chấn bất ngờ đứng dậy hướng mẹ chồng hành lễ, “Chấn nhi thỉnh an mẹ.”

Vương Vân mặc dù cũng đang cảm thấy xấu hổ vì phá hư ‘Chuyện tốt’ của đôi trẻ, nhưng thấy con trai cùng con dâu ân ái như thế, trong bụng tất nhiên vui mừng, “Vừa rồi, Chi Hành trở về phủ, từ ngoài cửa nhận được một phong thư, dường như bên nhà thông gia gửi đến. Đúng lúc mẹ muốn mang rổ anh đào vừa mới hái đến cho các con, nên tiện mang đến luôn. Con mau đọc đi, có phải thông gia bên ấy nhớ con rồi không?”

“Cám ơn mẹ.” La Chấn nhận thư, má vẫn chưa hết đỏ ửng, “Mẹ, mời mẹ ngồi.”

Vương Vân liếc mắt nhìn gương mặt xinh đẹp không vui của con trai mình, ngậm bật cười, “Không được, không quấy rầy các con nữa, Liên Hương, mau mang anh đào cho Đại thiếu gia cùng Thiếu phu nhân để xuống, đi thôi.”

Thấy mẹ chồng cùng nha hoàn, tất cả đều che miệng cười trộm đi ra ngoài, La Chấn hung hăng nguyệt ngọc tử, “Sau này trừ trong phòng, không cho phép hôn ở ngoài!”

Đôi mắt to đen của Chi Tâm mở to, “Tại sao vậy?”

“Lời nói của Trần nhi, chàng không nghe phải không?”

“Nghe, nhưng mà...” Mới vừa rồi là Trần nhi hôn Chi Tâm trước đó nha.

“Không có nhưng nhị gì hết!” Quát ngọc tử một tiếng, La Chấn không nhìn tới gương mặt tuần tú đang giả bộ ủy khuất của hấn, xé thư ra đọc.

Nhưng chưa đọc được một nửa, đột nhiên cả kinh: Đoạn nhi muốn tới Hàng Hạ quốc? Nếu con bé đến đây, con bé tất nhiên sẽ biết được Chi Tâm... Cha cùng mẹ... Đừng sợ, đừng sợ, tướng công của mình tâm ý chân thành đến như thế, nàng không còn muốn giấu, không còn muốn tránh nữa.

“Tướng công.”

“Chi Tâm đang dỗi đó.”

Ngọc tử này! “Ta sẽ bảo vệ chàng.”

“Chi Tâm cũng sẽ bảo vệ nương tử.”

Tướng công... Không nhận được, lại hôn lên gò má hấn.

“Trần nhi, là nàng hôn Chi Tâm nha...”

Phải không? Nàng nhượng mảy, “Ta hôn chàng thì được, nhưng chàng không được hôn ta.”

“Tại sao vậy?”

“Bởi vì ta là nương tử, tướng công nghe lời của nương tử nói, là chuyện rất bình thường.”

“Hi hi, Chi Tâm nghe lời Trần nhi...”

Aizz, tướng công này, thật là làm cho nàng càng ngày càng thích... Đôi môi đỏ mọng dán lên, lần nữa hôn lên môi tướng công...

“Khụ khụ, khụ!” Vừa đến bên ngoài nhà Thủy tạ, Lương Chi Hành bất ngờ vội vàng xoay người, “Các người có thể làm như ta không tồn tại, tiếp tục, cứ tiếp tục...”

“Chi Hành không tồn tại, nương tử, hôn nữa đi...” Người nào đó không cam lòng hai lần thơm ngọt hưởng chưa đủ đã bị phá đám ngang, vươn cánh tay dài ôm thân thể mềm mại của nương tử, thề chết đòi hỏi cho đến cùng.

Rất tốt, đầu tiên mất mặt trước người thân bên nhà mình (Hoàn Tố) còn chưa đủ, sau lại mất luôn mặt mũi với bên nhà chồng luôn rồi, La Chấn đang oán trách trời cao, nhưng rõ ràng xấu hổ tới cực điểm, rồi lại không đành lòng bỏ rơi ai đó, không có cách nào dễ dàng cầu nhĩ đang nỉ non giận dỗi đòi ăn kia, đành phải dỗ người nào đó đến cùng vậy...

Một khắc đồng hồ sau, thoát khỏi cầu nhĩ, La Chấn liếc Lương Chi Hành một cái là có thể nhìn thấy trên gương mặt lạnh như băng của ai đó đang gượng gạo chống đỡ: Người có thể vờ như không biết gì chẳng lẽ bốn cô nương lại thua kém người sao? Thành công lấy lại vẻ nghiêm trang trên gương mặt thanh tú, bình thần nói: “Nhị đệ, tìm đại tẩu có chuyện gì?”

Lương Chi Hành lấy mắt nhìn mũi, giống như trên chóp mũi có con muỗi nào đó đang thi gan với hần, “Chuyện mà mấy ngày trước đại tẩu dặn đệ làm, đã có kết quả.”

“Con sâu Phùng Mạnh Thường đó, không sợ hần có thể gây sóng gió được bao nhiêu đâu, đệ đến xem thử cái này trước đi.”

“Đây... Không phải là thư bên nhà đại tẩu sao?” Lương Chi Hành không hiểu.

“Đoạn nhĩ muốn tới Hàng Hạ quốc.”

Đoạn nhĩ? La Đoạn? Gân xanh trên trán của Lương Chi Hành khẽ giật giật, chuyển đi đến Ngọc Hạ quốc lần trước, ấn tượng của vị La nhĩ tiểu thư này cho hần thật đúng là khắc sâu cực kỳ đây.

“Đoạn nhĩ tới đây, ta cũng không có ý định gặt con bé nữa, nhưng ta không biết con bé ấy có thể đồng ý với ta cùng nhau tạm thời gặt cha mẹ hay không. Cho nên, đối với chuyện đệ có thể sẽ bị chỉ trích từ người nhà của ta, La Chấn phải lên tiếng xin lỗi trước.”

Lương Chi Hành khoát tay cười một tiếng, “Chuyện của đại ca, chính là chuyện thuộc bốn phận của Chi Hành, đại tẩu không cần như thế.”

“Nếu là thuộc bốn phận, ta sẽ không khách khí nữa.”

Hửm? Lương Chi Hành nhất thời nảy sinh đề phòng: Mặc dù sống và lớn lên trong gia đình thương gia, nhưng mình từ nhỏ đam mê y thuật, không học được những thứ tâm cơ gian thương đó, nên không thể không phòng a!

“Đây là danh sách mấy vị khách thương thường hay mua bán với Phùng gia, đệ thân là Nhị công tử Lương gia, đương nhiên sẽ có biện pháp biết bọn họ, mong đệ nghĩ cách cho đại tẩu được gặp mặt bọn họ nói vài lời.”

“Đại tẩu là muốn... Thật ra thì, Phùng lão gia cũng coi như là người tốt...”

“Phùng lão gia không xấu, nhưng dạy ra con trai để cho người ta tức giận. Ta vẫn chưa định làm gì ngay lúc này, nhưng nếu công tử Phùng gia vẫn lớn lối như thế, ta sẽ cho Phùng lão gia biết rằng nuôi con không dạy hậu quả sẽ như thế nào?”

“Vâng, vâng, vâng.” Nữ nhân La gia, ít chọc thì tốt hơn. Lương Chi Hành che mắt thâm nghĩ.

“Còn nữa, không đến mười ngày, hoặc là lúc này, Vạn Uyển thành sẽ truyền ra lời đồn đại về ta, xin thay đại tẩu chịu đựng một chút.”

Lời đồn đại? “Về chuyện nhiều năm trước của đại tẩu?”

“Thì ra đệ đã sớm biết.” Biết chuyện năm xưa, nhưng lại giúp nàng giữ kín không nói ra, vị Lương Nhị công tử này, thật sự là một nhân vật xuất sắc. Phù sa không thể để tràn ra ruộng ngoài, có phải nên thu lại để người trong nhà mình sử dụng hay không?

“Lúc tiểu đệ ở Ngọc Hạ quốc thì có nghe người bên cạnh nói. Đại tẩu không cần phải lo lắng, Lương gia chắc chắn sẽ bảo vệ đại tẩu.”

Chi Tâm nằm ở trên bàn bên cạnh, nghe hai người thân cận nhất của mình nói chuyện với nhau, ngọt ngào cười ngây ngô: Nương tử đối với Chi Tâm thật tốt, Chi Hành cũng đối với Chi Tâm thật tốt...

“Chi Tâm tiểu đệ, Chi Tâm tiểu đệ.”

Phong ca ca?

“Bên ngoài đang có vài lời đồn đại bất lợi cho nương tử đệ, rất khó nghe nha.”

Chi Tâm không muốn, Chi Tâm không muốn!

“Chi Tâm tiểu đệ có muốn giúp nương tử đệ hay không?”

Chi Tâm muốn, Chi Tâm muốn!

“Muốn, thì phải làm theo lời ta nói...”

“Chính là cô ta, chính là cô ta, đó chính là tân nương năm đó bị người ta bỏ rơi giữa chừng tại hỉ đường, nhìn thấy chưa?”

“Bộ dáng rất xinh đẹp nha! Nhưng mà, chú rể kia rất ngốc đúng không? Nếu là ta, coi như không muốn cũng phải vào động phòng rồi hãy nói, đẹp như vậy buông tay chẳng phải là đáng tiếc lắm sao?”

“Ha ha, Trương huynh, anh hùng ý tưởng giống nhau...”

“A, thì ra là đây chính là con dâu của Lương gia đây sao, khó trách sao lại gả cho một tên ngốc như thế. Aizz, đáng dấp cũng xinh đẹp quá đi chứ.”

“Hừ, đáng dấp không tệ thì sao? Còn không phải bị người ta bỏ rơi ngay tại hỉ đường à, mất mặt quá...”

“Đúng thật mất mặt, mất mặt quá mà, nếu ta là nàng ta, sợ rằng đã nhảy sông tự vẫn...”

.....

Tám chuyện lăm mồm, nam nhân nữ nhân không ai chịu nhường ai.

Hơn nữa, sau lưng bàn về người ta còn sợ không đủ, đứng góc đường chỉ trở thì thôi, cất cao giọng cười ồ, làm như sợ người ta không nghe không thấy, còn đứng ngay mặt chỉ trở.

La Chấn không nghĩ tới, tốc độ truyền bá tin tức của tên Phùng Mạnh Thường này thật là khó tin, cũng quả nhiên là thiếu sót giáo dục.

“Tiểu thư, ta đi dạy dỗ bọn họ!”

“Em đến Lương gia tìm gã sai vặt, để cho hắn điểm ra tên những người đó, em ghi vào trên giấy là được rồi.”

“Vâng... ủa, Cô gia?”

La Chấn cả kinh: Ngốc tử này đi tìm những người đó làm chi?

“Mấy vị thẩm thẩm, tỷ tỷ này, các người nói như vậy, làm người thật không tốt đó nha.”

“... Thằng ngốc này, rõ ràng là người cười một thê tử mất mặt xấu hổ...”

“Đúng vậy a, Đúng vậy a, thằng ngốc này...”

Thằng ngốc này, nhưng khi hắn không cười sao lại có cảm giác thật lạ, dường như không thể mắng tiếng ‘Thằng ngốc’ thứ hai được?

“Nương tử nhà ta biết đánh đàn, biết vẽ tranh, biết thêu hoa, biết may quần áo, biết tính sổ, biết viết chữ, hiếu thuận cha mẹ, yêu Chi Tâm. Mỗi sáng sớm đều pha trà dưỡng sinh cho cha mẹ, mỗi đêm nấu cơm hầu hạ cha mẹ, cung hiếu biết lễ, phẩm đức thượng thừa.

Một cô nương tốt như nương tử nhà ta, là nữ nhân xuất sắc nhất trong tất cả các người, dù các người ghen tị không lên tiếng khen ngợi cũng không nên sỉ nhục người khác như vậy. Các người sỉ nhục nương tử nhà ta, vậy nương tử nhà các người không bằng nương tử nhà ta chẳng phải càng ô nhục hơn sao?

Nam nhân bỏ nương tử của ta, vốn là vì trả thù thủ đoạn đã đủ ti tiện. Đều là cô nương giống nhau, các người không mắng tên ti tiện kia, ngược lại nhạo báng nương tử nhà ta? Lúc các người nhạo báng nương tử nhà ta, các người cảm thấy sung sướng ở chỗ nào? Là miệng sao? Trên sách nói, người nhiều chuyện sẽ xuống địa ngục, phải bị cắt lưỡi lột da. Các người lại đang sỉ nhục về cô nương đáng thương như nương tử ta thì khi xuống địa ngục các người không chỉ bị cắt lưỡi lột da đơn giản như vậy đâu...”

Phong ca ca dạy lời nói này, thật dài thật dài a, làm cho lưng Chi Tâm thật mỏi thật khổ cực nha. Nhưng bọn họ nói xấu nương tử, Chi Tâm rất tức giận, Chi Tâm không sợ khổ cực, Chi Tâm phải nói một chút...

Lúc này, ngược lại làm La Chấn choáng váng. Nàng để Hoàn Tố dìu, đi theo sau lưng tướng công nhà mình, nhìn hấn không nóng không vội, không buồn không giận, tận hết sức lực chạy tới trước mặt từng người, đem tất cả những lời kia lú lo lập lại cho bọn họ.

Mỗi người nghe hấn nói, ban đầu đều tự cảm thấy thẹn sau đó lại cái không kiên nhẫn, cuối cùng ngượng ngùng bỏ đi....

Đến trước mặt một nam tử, ngốc tử này lại nói thêm một câu khác:

“Các người đang ghen tỵ Chi Tâm cưới nương tử xinh đẹp như vậy phải không? Nếu không, ưu khuyết điểm của nương tử nhà ta trước kia, liên quan gì đến các người? Chi Tâm nói cho các người biết, nếu muốn cưới nương tử xinh đẹp, phải nên hành thiện tích đức mới được, Chi Tâm chính là kiếp trước làm rất nhiều chuyện tốt, kiếp này mới tìm được nương tử như vậy.

Nếu các người không sợ miệng lưỡi đau nhức, cứ tiếp tục dùng lời lẽ ác độc hại người đi, kiếp sau nói không chừng các người còn cưới phải nương tử xấu xí già hơn lại càng không hiền thực hơn đó.

Làm người a, phải lấy thiện làm gốc, phải dùng lời nói có đức, giúp bản thân tích phúc. Chẳng lẽ các người muốn cho đời sau các người cũng chỉ có thể đứng ở trên đường cười người phú quý giễu cợt người nghèo, tầm thường như con kiến trên mặt đất...”

Bất kể đối phương dùng lời nói ác độc chỉ trích như thế nào, Chi Tâm đuổi theo từng người nói mãi, nói mãi cho đến khi những người cười nhạo giễu cợt nương tử hấn xấu hổ bỏ đi sạch hết mới thôi.

Giữa đường, không biết có một thằng nhóc búống bình nào đó bị ai xúi giục, cầm đá ném vào Chi Tâm, Phạm Trình đã che lại gần hết nhưng vẫn còn một viên trúng vào trán của Chi Tâm, lập tức có một dòng máu xuất hiện, Phạm Trình cùng Hoàn Tố đang định dạy dỗ thằng nhóc đó, Chi Tâm lau máu trên trán, không nói không cười nhìn chằm chằm về hướng thằng nhóc đó...

Hai người nhìn thẳng vào mắt nhau một hồi lâu, ngoan đồng chợt ‘Oa—’ một tiếng, vừa khóc vừa chạy, “Thật đáng sợ, người đó thật đáng sợ, oaaa...”

Ban đêm, La Chấn giúp ngốc tử băng bó thay thuốc, “Tướng công, những lời đó, là ai dạy chàng thế?”

“Chi Tâm phải bảo vệ Trần nhi, Chi Tâm không để cho bọn họ thương tổn Trần nhi!” Gương mặt tuần mỹ ngây ngô của Chi Tâm nghiêm túc, nắm quyền giơ lên cao.

La Chấn bật cười: Đây chính là tướng công ngốc của mình đó, đang dùng phương thức của mình bảo vệ nương tử, gặp phu quân như thế, thế tử còn đòi hỏi gì hơn?

Bên ngoài như thế, bên trong cũng không yên. Ngụy Thiên cho là bắt được điểm yếu của La Chấn, hôm sau đề nghị với Lương Đức, mở một cuộc hội nghị gia tộc khẩn cấp. Mục đích, dĩ nhiên là vì phế bỏ vị trí chủ sự trong ngoài của La Chấn.

“Một chủ sự danh tiếng xấu xa như thế, làm sao có thể lãnh đạo? Đừng nói là chức vị quản sự kiến thức rộng rãi, cho dù là người làm trong nhà, cũng sẽ không dùng chủ tử như vậy! Đại ca đại tẩu, ta cũng biết rõ, lấy tình trạng này của Chi Tâm, không thể nào hưng thịnh. Nhưng vì kinh doanh của Lương gia, vì Lương gia, các người cũng không thể bao che.”

Vương Vân nhìn về phía trưởng phu, “Lão gia, ngài nói thế nào?”

“Chấn nhi một không có bại hoại đức, hai không hề chua ngoa đánh đá, những chuyện xảy ra, đều là lỗi của người ngoài, chúng ta vì sao phải phạt Chấn nhi?”— Lương Đức mặt trầm như nước — “La gia buôn bán không kém Lương gia, Chấn nhi một mình ở Ngọc Hạ quốc xử lý gia sản La gia đã nhiều năm, đủ để nói rõ con có thể phục chúng hay không. Em dâu, người thân là trưởng bối, đối với truyện oan ức của văn bối không biết bao dung đau lòng, thật là quá đáng!”

“Đại ca, sao huynh lại có thể nói như vậy?” Ngụy Thiên không ngờ đại ca bình thường vốn nhân nhượng mình nay lại có thể cứng rắn giận dữ trách mắng mình như thế, trừ lần trước mình thật sự làm trái với quy

tắc kinh doanh của Lương gia ra, vẫn chưa từng thấy ông ta cứng rắn với mình như thế này.

“Coi như là vì Chi Tâm, chúng ta cũng có thể cưới cho Chi Tâm một thê tử hợp ý, như vậy đã chẳng phải đủ cho Chi Tâm rồi sao? Theo tiền tài quyền thế của Lương gia, coi như tốn tiền đi mua, cũng có thể mua được một thiếu nữ thanh khiết như hoa như ngọc...”

Phàm là người có mồm miệng lạnh lẽo, nếu không phải thốt ra những lời tươi đẹp như hoa sen, thì cũng sẽ mang theo những lời sắc bén như gai nhọn? Nhưng từ trong miệng Ngụy Thiên lại có thể phun ra độc châm, đâm vào người đau không ngừng, còn có thể đau không thấy máu.

Nhưng từ đầu đến cuối, La Chấn chưa bao giờ yếu thế với người khác, nắm lấy bàn tay tướng công giống như muốn tiến lên cái nhau với Ngụy Thiên, mỉm cười chưa từng lên tiếng.

Trên đời này, có một người như vậy, muốn tận sức của hắn để bảo vệ người, mỗi thời mỗi khắc muốn giúp người, toàn lực ngăn cản trước thân người, ngăn chặn mưa gió thì người không cần lúc nào cũng để cho mình bèn chắc không thể gãy. Ngụy Thiên nếu cho là dùng miệng lưỡi thông suốt thì hãy để cho bà ta đắc ý một chút đi, nàng không ngại.

Kết quả của buổi nghị sự, không thể như ý của Ngụy Thiên. Bất kể Lương gia Nhị lão, hoặc Chi Tâm vốn yếu trí bẩm sinh đều nghiêng về phía cô con dâu này, và con dâu này của họ cũng không làm gì để bọn họ có thể trách phạt được, nên bọn họ cũng bác bỏ triệt để đề nghị thu hồi lại vị trí chủ sự của con dâu.

Cứng rắn như Ngụy Thiên, làm sao có thể bỏ qua? Danh tiếng hơn hai mươi năm của bà ta ở Lương gia, chẳng lẽ giả sao? Vì vậy, bất kể bên trong hay là bên ngoài, La Chấn cũng bị chính Ngụy Thiên tỉ mỉ hầu hạ phục kích.

Ở bên trong, có mấy vị quản sự cửa hàng không hiểu biết, khắp nơi gây khó khăn, nhiều lần còn cứng rắn ngăn cản, ý muốn là trong thời gian ngắn nhất đem vị chủ sự vừa mới nhậm chức này đẩy xuống.

Khắp nơi gây khó khăn, cũng không có gì hơn là: kéo dài trình báo, kéo kỳ đóng hạch...

Nhiều lần cứng rắn ngăn trở, không có gì hơn là: thông báo tất cả các khách hàng trong ngoài rằng, vị chủ sự mới nhậm chức của Lương gia, không đủ uy tín để giữ chức vị này...

Lương gia đối với các vị quản sự đều thưởng phạt theo quy củ, người kéo dài báo cáo, xử phạt theo như quy củ là được. Có quản sự bởi vì chịu phạt phải ngừng việc ra đi, nhưng trước khi đi, phải dọn dẹp, bàn giao mọi chuyện trong tay, sau đó cứ việc nghỉ, đi thông thả, không tiến...

“Phu nhân, những người đó đều là nguyên lão theo Lương gia hơn mười năm nay, con dâu làm như vậy, truyền ra ngoài có thể bị nói Lương gia ta thất đức không?” Lương Đức từng lo lắng như thế.

“Lão gia, nếu thật sự là nguyên lão trung thành của Lương Gia, sao lại nghe theo lời của Nhị đệ muội giật dây làm việc? Con dâu Lương gia nhà ta, ta không nói gì thì thôi, làm gì đến phiên bọn họ phục hay không phục? Chuyện này, chúng ta đừng quan tâm nữa. Nếu La hiền đệ có thể đem việc kinh doanh giao cho Chấn nhi mới mười ba tuổi xử lý, chúng ta lại có cái gì không dám? Chẳng lẽ bạc so hạnh phúc của con trai quan trọng hơn sao?”

Vì vậy, Lương gia Nhị lão khi nghe các quản sự đến khiếu nại giả vờ bệnh không tiếp, toàn quyền giao do con dâu xử lý.

Hai mươi mấy ngày sau, liên tiếp có rất nhiều quản sự đã ra đi không nở buông tay với mức lương và hoa hồng do Lương gia chi hàng tháng hàng năm, nhắm mắt cầu xin được trở về làm việc lại, La Chấn cũng không làm khó, một mực chuyện cũ sẽ bỏ qua. Mà còn có một số khổ chủ chết vì sĩ diện La Chấn cũng không để ý, đến cửa đưa ra bậc thang cho người ta bước xuống mời trở về làm việc lại, một tháng sau, các quản sự đã ổn định trở lại.

Bên ngoài, tất nhiên là tất cả các khách thương bị Ngụy Thiên xúi giục mà cố ý cắt ngang giao dịch.

La Chấn bình thần đón nhận, ngay từ lúc cha mẹ chồng giới thiệu, những khách hàng thân tín lâu năm từng lui tới với Lương gia đều đã gặp qua một lần. Bởi vì lần trước xử lý chuyện hàng giả kém phẩm chất, Vương lão gia đối với con dâu của Lương gia khen không dứt miệng.

Truyền miệng, tất cả khách thương cũng có nghe thấy. Vì vậy, khách thương chân chính làm khó dễ cũng không tính quá nhiều. Thế nhưng trong đó, hết lần này tới lần khác có mấy nhà kinh doanh lâu năm rất có thực lực làm khó. Vì thế, La Chấn đành phải ra tay.

“Nương tử, nàng rất nóng phải không?”

La Chấn lấy khăn, muốn lau mặt cho hắn, lại phát hiện khuôn mặt xinh đẹp của hắn vẫn sạch sẽ gọn gàng, đành phải ôn nhu nói: “Tướng công, bắt chàng theo ta đi khắp nơi, rất khổ cực phải không?”

“Không phải đâu.” Chi Tâm dùng tay áo giúp nương tử lau mồ hôi, “Chi Tâm là sợ nương tử quá mệt mỗi thôi. Phong ca ca, người đừng thổi ta nữa, người thổi nương tử đi!”

Thì ra là, có “Phong ca ca” giúp một tay, khó trách tướng công mát mẻ không mồ hôi, chẳng qua là, ngọc tử lúc này so với trước kia, hắn vẫn cực khổ.

“Vị Phương lão gia này là khách thương cuối cùng chúng ta cần đến, nếu như Phương lão gia đáp ứng cùng chúng ta kí kết khế ước ba năm, chàng sẽ không cần khổ cực theo ta nữa.”

Khi còn ở La gia, nàng mặc nam trang đi mua bán khắp nơi, cũng không cảm giác có quá mức không ổn. Nhưng dân phong Hàng Hạ quốc bảo thủ, mà nàng lại là một thiếu phụ đã kết hôn, không thể nào một thân một mình đi lại khắp nơi nữa. Đi cùng tướng công, là muốn cắt đứt miệng mồm của người đời. Cũng là vì muốn cho tất cả mọi người biết, tướng công mới là chủ nhân tương lai của Lương gia.

“Nương tử, Chi Tâm không sợ khổ cực, Chi Tâm sợ nương tử mệt mỗi thôi.”

La Chấn cười một tiếng, vừa muốn mở miệng an ủi, nghe tiếng bước chân, quản gia mới vừa dẫn bọn họ vào cửa đang bước vào, “Lương thiếu gia, Lương thiếu phu nhân, lão gia nhà ta đã dậy rồi, xin đi theo tiểu nhân.”

La Chấn thầm thở phào nhẹ nhõm, đã đến đây năm sáu lần, nhiều lần gặp mặt khiến người gác cổng cũng buồn bực, Phương lão gia luôn có biện pháp trốn tránh không gặp. Hiện nay, cuối cùng có thể gặp được mặt của Phương lão gia này rồi, là một tin tức tốt phải không?

Dọc theo đường đi tới, La Chấn trộm quan sát bốn phía, tất cả những kiến trúc nơi đây, đều không xa xỉ giống như La gia, mà bày trí theo cách giản dị thực tế. Như vậy có thể thấy được, vị Phương lão gia kia không thích xa hoa, tính tình cũng sẽ đồng nghĩa với nội tâm trầm ổn.

“Nhị vị, lão gia nhà ta đang ở trong đình xin đợi, xin mời vào.” Phương gia quản gia làm lễ, lui ra.

La Chấn mang theo tướng công đi về hướng trong đình, khẽ nghiêng người vái chào, “Ra mắt Phương bá bá.”

“Hiền chất, cháu dâu, ngồi đi.” Phương lão gia mặt chữ điền gò má rộng rãi, râu phất phơ, tướng mạo cực kỳ mạnh mẽ nam tính, “Cháu dâu, mười ngày gần đây cháu không hề ngại trời trưa nắng gắt mà đến, nếu lão phu không đoán sai, ý cháu là muốn dùng khổ nhục kế đúng không?”

La Chấn thẹn thùng, “Kỹ xảo nhỏ, đã bị bá phụ đoán được, đúng là múa đao trước mặt Quan Công mà, cháu dâu xấu hổ.”

“Ha ha.” Phương lão gia vuốt râu cười một tiếng, “Coi như đoán được, thì cũng có ích gì, lão phu không phải cũng đã để cho hiền chất cùng cháu dâu tiến vào sao?”

“Đó cũng là Phương bá bá thấy thương tình.” La Chấn xoay về hướng Chi Tâm, “Tướng công, chúng ta phải cảm tạ Phương bá bá thương hại tiểu bối chúng ta khổ cực đó.”

“Đúng vậy, cảm tạ Phương bá bá.” Khuôn mặt xinh đẹp ngây ngô của Chi Tâm lên tiếng cảm ơn.

“A, ngoan.” Phương lão gia mắt sáng như đuốc, con mắt sắc bén lại không ngừng dò xét trên mặt hai người, “Cháu dâu, những ngày qua, lão phu nghe nói người đi khắp nơi cũng mang theo hiền chất của ta, người không nghĩ rằng hiền chất của ta sẽ làm người mất mặt sao?”

“Sao ạ, Phương bá bá đã gọi tướng công nhà con một tiếng hiền chất, cũng sẽ cảm thấy mất mặt sao?”

Sắc mặt Phương lão gia trầm xuống, “Đương nhiên không có.”

“Vậy cháu dâu sao phải mất mặt chứ ạ?”

“Ha ha, hay, quả nhiên là hay.” Phương lão gia gật đầu khen hay, “Cháu dâu, cháu rõ ràng có thể mời cha chồng cháu ra tay, dựa vào giao tình mấy chục năm nay của ta cùng ông ấy, lão phu nhất định sẽ nể mặt ông ta, tại sao cháu lại kiên trì không ngại khổ cực tới cửa xin cầu kiến vậy?”

“Phương bá bá là người uy tín đến mức nào? Ngài tung hoành thương trường mấy chục năm, làm sao có thể không nhìn thấy người ta dùng chút kĩ xảo qua mắt ngài chứ? Sao có thể bị khích bác chỉ hai ba của người bên cạnh?”

Ngài sở dĩ như vậy, là vì muốn xem thử bọn tiểu bối Lương gia có chút bản lĩnh nào hay không có thể để trưởng bối phó thác hay không, có tư cách trở thành người hợp tác sau này với ngài hay không. Hoặc là, ngài là thay cha chồng nhà cháu tới luyện nghị lực cho bọn tiểu bối? Cháu dâu mặc dù bất tài, nhưng cũng muốn cho Phương bá bá ngài hiểu, Lương gia vẫn là Lương gia, Lương gia sẽ không hủy ở trên tay cháu dâu, cháu dâu có thành ý còn có năng lực khiến cho Lương gia phát triển trùng điệp.”

“Ha ha ha...” Phương lão gia vỗ tay cười to, “Lương đại ca thật sự có phúc, được một đứa con dâu như thế, ha ha...”

Bận rộn xử lí nhiều loạn trong ngoài của Lương gia, nên đối với chuyện trong phủ không khỏi ít đi chú ý. Đối mọi chuyện tạm ổn, La Chấn lúc này mới phát giác ra, trong nhà này, lại bắt đầu không yên.

Lương gia đại trạch, bởi vì Đại lão gia cùng Nhị lão gia, chia làm hai đại viện. Người làm trong viện Đại lão gia, đương nhiên sẽ không dám vô lễ với chủ nhân. Nhưng người làm trong viện của Nhị Lão gia thì lại khác hẳn, ngay từ lúc mới bắt đầu, dưới sắc mặt của chủ nhân, đã ẩn chứa địch ý với vị Tân thiếu phu nhân này, sau khi chủ nhân ban ra mệnh lệnh rõ ràng, tất nhiên không chút kiêng kỵ.

Đối với tân nương, cùng với vị thiếu gia gốc gác “vui vẻ” kia, chẳng những chậm trễ hầu hạ mà còn tỏ ra khinh thường xa lánh.

Ban đầu, La Chấn hỏi mẹ chồng mình về những giấy tờ khế ước cùng giấy bán thân của những gia nhân này, thêm Hoàn Tố lại nghe được một vài tin tức. Sau đó, bởi vì mình cùng tướng công như hình với bóng, thêm chuyện sửa trị hai tỷ đệ kia, nên thái độ của họ càng nhạt nhẽo hơn cả ngày thường. Gần đây, càng lúc càng nhiều “nhắc nhở”, khiến cho La Chấn không thể không tính toán những món nợ cũ...

Nhưng chuyện tính toán chưa kịp, thì đã nhận được tin La gia Nhị tiểu thư đến Hàng Hạ quốc thăm người thân thuận tiện lười biếng trốn việc.

“Tỷ tỷ, tại tỷ không biết thôi, tên Ngọc Vô Thụ đó rất đáng trách. Lúc Khởi Nhi đi dạo bên hồ, hẳn rõ ràng rất thích Khởi nhi, nhưng lại không biết cách theo đuổi cô nương nhà người ta như thế nào. Đúng lúc nhà chúng ta cần thêm người làm, hẳn lại giả trang thành thư sinh nghèo tới...”

Nghe muội muội, âm ỹ kể lể, La Chấn mang cho nàng một ít trái cây mới hái, cười nhẹ: Ngay cả một nha đầu nhỏ như Khởi nhi cũng đã có quân tử hảo cầu rồi? Thật đúng là hoa vừa mới bén hương thơm đã có ong bướm vờn quanh hút mật rồi.

Chẳng qua là, phụ thân vẫn muốn chọn một trong số ba chàng rể để chọn người ở rể, nếu như Ngọc Vô Thụ kia thật sự có thành ý, với dòng máu Hoàng gia như thế không thể nào có chuyện ở rể nhà mình được rồi. Như vậy, chỉ có Đoạn nhi thôi?

“...Tỷ tỷ?” Đang nói cao hứng La Đoạn đột nhiên nhìn thấy ánh mắt tính toán tìm tòi nghiên cứu của tỷ tỷ, giật nảy mình, rung mình một cái, nói:

“Tỷ tỷ, từ khi tỷ gả đi đến giờ, Đoạn nhi vẫn ngoan ngoãn trông coi kinh doanh, không có gây sự không có giở trò quỷ, xin tỷ nương tay, gờ cao đánh khẽ, đừng có ý định gì lạ với Đoạn nhi nha.”

La Nhị tiểu thư buồn bã thầm than, trong ba tỷ muội, mình là người đơn thuần nhất, kẹt ở giữa một tỷ tỷ giao hoạt và muội muội nghịch ngợm, Nhị tiểu thư nàng thật đáng thương a...

La Chấn đối với thói quen nghi ngờ đề phòng của muội muội mình, thấy nhưng không thể trách, “Đoạn nhi, sao muội không đến chào tỷ phu muội một tiếng? Chàng đang ở thư phòng đó, đi qua đoạn này là đến ngay.”

“Ai muốn thấy tên mặt lạnh ngậy ngô đó chứ... Dạ, dạ, tỷ phu, là tỷ phu ạ.” La Đoạn lột một trái vải đặc sản của Hàng Hạ quốc, nhét vào cái miệng nhỏ nhắn, để tránh nói ra lời nói đắc tội tỷ tỷ. Nghĩ tới nghĩ lui, tên ngọc mặt lạnh đó nhìn thế nào cũng không thấy xứng đôi với tỷ tỷ, hừ!

“Thiếu phu nhân, phu nhân phái người đến nói, hôm nay ở Thủy Vân tạ thiết yến, giúp Nhị tiểu thư đây làm tiệc tẩy trần.” Bên ngoài đình, tiểu nha hoàn giòn giã bấm báo.

“Được. Vải hôm nay rất ngon, Phính nhi mang về ăn đi.”

“Tạ Thiếu phu nhân!” Tiểu nha đầu Phính nhi đi theo La Chấn đã được một thời gian rồi, sớm biết tính tình chủ tử, cười hì hì lĩnh phần thưởng.

“A?” La Đoạn nhìn ngấm mọi nơi, “Sao không thấy nha đầu Hoàn Tố vậy tỷ?”

“Ở trong cửa hàng đấy. Tỷ mới mở một cửa hàng thêu, kinh doanh cũng khá lắm.” La Chấn kéo nàng đứng dậy, “Đi thôi, đi ăn cơm.”

La Đoạn ngấm ngấm trước sau, thăm thì hỏi: “Mẹ chồng của tỷ đối với tỷ có tốt không? Có nghiêm trang, không nói cười tùy tiện gì đó hay không, tỷ?”

La Chấn véo nhẹ gò má của muội muội, “Thấy sẽ biết...”

“A...” Phính nhi đang dọn dẹp ở bên trong đình chợt sợ hãi kêu lên.

La Chấn kinh ngạc quay đầu, cũng lấy làm kinh hãi. Chỉ thấy một bóng đen, một bóng vàng, truy đuổi gầm thét, từ trước mắt mình nhảy lên, vọt ra khỏi cửa lớn giáp ranh của hai viện.

“A Hắc, A Hoàng, quay lại mau!” La Chấn đuổi theo kêu, hai con chó này, sao lại náo loạn lên thế?

“Thiếu phu nhân...”

“Đi tìm thiếu gia!” Những chú chó này, chỉ có Chi Tâm mới có thể gọi được.

Phính nhi vội vã đi, La Chấn chạy vội theo hai con chó đó, để tránh cho chúng nó làm rối tung mọi thứ lên.

La Đoạn mặc dù không hiểu, vẫn bước nhanh theo tỷ tỷ, “Tỷ tỷ, chó giữ nhà sao lại nuôi ở trong viện của tỷ vậy?”

“Đó là tướng công thu dưỡng.”

“Thu dưỡng?”

“Là bị những con chó bị chủ nhân vứt bỏ, tướng công lượm về nuôi.”

Tên ngọc mặt lạnh lại có thể từ ái đến thế sao? Vậy mới không tin đâu...

“Dừng tay!” La Chấn hét lớn lên, nhắc váy chạy nhanh đến, đôi mắt đẹp giận xanh, “Các người đang làm gì?”

Bên trong viện, hai gia nhân cao to mạnh khỏe của Nhị lão gia, đang giơ cao gậy sắt định đánh xuống. Mà hướng gậy giáng xuống đó chính là hai chú chó đang giẫy giụa bị lưới bao trùm lại, A Hoàng cùng a Hắc.

Hai người nam bộc thấy nàng, trên mặt cũng không hề có vẻ sợ hãi, khề thi lễ nói: “Bẩm Thiếu phu nhân, chúng tôi đang muốn giải quyết hai con súc sinh này, mắc công chúng nó làm cho khắp nơi vừa dơ vừa loạn.”

“Các người thật to gan, các người có biết chúng nó là ai nuôi hay không?”

“Thiếu phu nhân.” một người gia nhân cao to cười nhạt, “Ai nuôi cũng vậy, nhất định không để chúng nó dấy bẩn bên trong viện đúng không nào? Thiếu phu nhân nên lui về phía sau một chút, mắc công máu chúng nó vấy bẩn lên thân ngài...”

“Cần rồi!” Dung nhan xinh đẹp của La Chấn lạnh lẽo, “Ta lại muốn xem các người ai dám động đến chúng nó!”

Hai nam bộc giật mình: Vị Thiếu phu nhân yếu đuối này, vì sao lại có khí thế dọa người như thế? Nhưng, nhưng...

“Thiếu phu nhân, ngài đừng quản thì tốt hơn, chúng nó chỉ là hai con súc sinh mà thôi, ngài không nên vì chúng nó mà cãi nhau với nô tài chúng tôi, đúng không? Làm Thiếu phu nhân tức giận chúng tôi gánh tội không nổi đâu....”

“Các người là nô tài ở Nhị viện?” Đôi mắt đẹp của La Chấn lạnh lùng, nhìn chăm chăm hai nam nhân so với mình cao hơn một cái đầu, “Các người thật sự cho là, ta không có quyền xử trí các người? Nếu nói đánh chó cũng phải nhìn chủ nhân, các người ở trước mặt ta đánh chết hai con chó của ta, thế nào, là muốn ra oai phủ đầu với thiếu phu nhân ta sao?”

“Chuyện này...” Hai nam bộc trao đổi ánh mắt, không biết ứng đối như thế nào. Chủ tử mặc dù lên tiếng, nhất định phải gây khó dễ với Tân thiếu phu nhân này, nhưng chưa nói qua, có thể đối diện chống đối hay không, có thể nói năng lỗ măng hay không, có thể....

“Hiện tại, ta đứng ở chỗ này, xem ai dám động đến một cọng lông tơ của chúng nó, bản thiếu phu nhân sẽ làm cho người đó hối hận vì sao cha mẹ sinh ra tay của mình.” La Chấn thân thể nhỏ nhắn, giọng nói mềm mại, nhưng đem từng câu từng chữ nói một cách lạnh lẽo, cứng rắn, xuyên thẳng vào trái tim người khác.

Bị khí thế cao quý này làm run sợ, hai nam bộc lui một bước, tất cả đều phát run. Nhưng trong đó, một tên bất chợt nhớ tới chủ tử từng đồng ý qua, nếu hoàn thành việc này, sẽ cất nhắc hai người bọn họ lên làm quản sự Nhị viện. Nếu muốn được thưởng nhất định phải có dũng khí, nên tên nô bộc kia, lập tức phần chấn tinh thần, không để ý đến sự uy hiếp, giơ cao cây gậy trực tiếp bổ xuống đỉnh đầu của một con chó trong lưới.

La Chấn kinh hãi, không hề nghĩ đến tên nô tài kia lại dám không vâng lời như thế. Nàng đối với chó cũng không có yêu thích đến mức như Chi Tâm, nhưng tất cả bọn họ đều là bảo bối thương yêu nhất của tướng công Chi Tâm, nàng không thể để cho bọn nó bị thương trước mắt mình.

Trong lúc tình thế cấp bách, trong bụng nàng không kịp suy nghĩ nhiều, bổ nhào đến ôm lấy đầu hai con chó trong lưới.....

“Tỷ tỷ.....” La Đoạn hét lên một tiếng tê tâm liệt phế.

Đầu vai bị đánh thật mạnh một cách hung ác, khiến cho tâm trí La Chấn trống rỗng, nửa người giống như bị lửa đốt. Nhưng vẫn còn có thể nhớ, A Hoàng A Hắc còn trong vòng nguy hiểm, đôi mắt đẹp lạnh lẽo nhìn thẳng vào gương mặt lúng túng không yên của bọn họ, nghiêng răng nói:

“Cút!!”

Hai tên gia nhân kia sợ ngây cả người, cho dù bọn họ có to gan lớn mật như thế nào đi chăng nữa, cũng biết dẫu thương Thiếu phu nhân sẽ phạm phải tội tày trời gì. Nên khi đôi mắt sắc lạnh kia bắn tới thì bọn họ càng thêm sợ đến mức lui lại mấy bước, gậy gộc cũng rời tay rơi xuống.

“Các người, hai tên khốn kiếp này....”

“Đoạn nhi...” Phía dưới thân, hai con chó giống như khóc than rú lên từng hồi, vươn lưới liếm lên má của La Chấn, khiến nàng cảm thấy như được an ủi, gọi muội muội đến. “Mau gọi người đến đây.....”

La Đoạn nhặt lên cây gậy dính máu kia, vẫn chưa kịp lên tiếng gọi, đã nghe thấy, “Thiếu phu nhân.....” Tiếng bước chân lộn xộn, tiếng kêu kinh hoàng, nữ có nam có.

La Chấn được ai đó diu lên, muốn giơ tay lên xóa đi mồ hôi lạnh thấm ướt trán, mới biết cánh tay phải của mình đã không thể cử động được nữa.

Nàng không hiểu vì sao ánh mắt của đám gia nhân và nha hoàn lại kinh hoàng đến thế, vẫn còn giơ tay trái lên khoát trên vai Phình nhi, chỉ vào A Hoàng a Hắc bên trong lưới phân phó, “Đem bọn nó mang về Song Uyên cư...”

Hai nam nhân người làm lúc này ôm hai chú chó lên, lại gục đầu thấp xuống, không dám liếc nàng một cái.

Phình nhi đột nhiên oa lên một tiếng khóc lớn, “Thiếu phu nhân... Ngài đừng dọa nô tỳ, bên phải ngài tất cả đều là máu a...”

“Khóc cái gì?” La Đoạn hét to, “Còn không mau đi gọi đại phu!”

Có người như ở trong mộng mới tỉnh, lúc này nhanh chân bỏ chạy, “Gọi đại phu, gọi đại phu, Thiếu phu nhân bị thương, mau gọi đại phu! Không, không, không, mau tìm Nhị thiếu gia! Nhị thiếu gia....”

“Các người ngây ngốc làm cái gì?” La Đoạn ôm lấy chiếc gậy đã đánh vào người tỷ tỷ, mày cau lại thật chặt, mắt hạnh nén giận, “Bốn người các người, đi bắt hai tên nô tài kia mau lên! Hai người các người, tìm một tấm nệm thật dày đến đây.”

“Đoạn nhi...” Nằm trên chiếc cang nệm dày, trên đầu mờ mờ như sương, La Chấn nhìn muội muội nói, “Ngăn Hoàn Tổ lại, đừng để em ấy nóng nảy....”

“Tỷ tỷ!” La Đoạn dậm chân, “Hai tên khốn kiếp đó, nên bị phế hai tay, chém hai chân, còn ngăn Hoàn Tổ làm chi?”

“Nghe ta.... Đừng để Hoàn Tổ động đến bọn hần....”

“Nương tử! Trân nhi! Nương tử! Trân nhi!”

Ngốc tử này, ai kêu hần tới? “Đoạn nhi, mau cầm áo... che kín máu trên người ta....”

Không còn kịp che giấu vết thương nữa, Chi Tâm đã lao đảo chạy vội tới, phía sau là Chi Hành vừa nghe tin đã chạy vội đến. Hai người nhìn thấy La Chấn nằm trên cang nửa người đều là vết máu thì tất cả đột nhiên ngây người. Mà Chi Tâm, trong nháy mắt trên mặt mất đi tất cả màu sắc, tay run rẩy, môi mấp máy, “... Nương tử... Nàng làm sao vậy?”

La Chấn buồn cười, muốn nói cho ngốc tử này biết mình không có sao, nàng biết, hình dạng của mình tất nhiên dọa ngốc tử sợ rồi. Nhưng ngay khi vừa nhìn thấy hần, ý chí kiên cường chịu đựng quá lâu đột nhiên tan đi, trên môi nụ cười vẫn chưa hoàn thành, đã rơi vào trong bóng tối dày đặc.....

“Trân nhi! Trân nhi.....” Mái đầu xinh đẹp của nương tử rũ xuống, đôi mắt linh động to tròn nhắm lại, tựa như tựa như A Hoa mình không cứu kịp khi đó..... Không, Chi Tâm không để cho nương tử đi, không để cho nương tử đi đầu thai, Chi Tâm không muốn!

“Đại ca!” Chi Hành ngăn huynh trưởng lại, “Đại tẩu hiện tại không biết bị trọng thương ở chỗ nào, huynh không thể chạm vào tẩu được!”

“Không, ta muốn Trân nhi, ta muốn nương tử, Chi Hành khốn kiếp, đệ buông Chi Tâm ra!”

Chi Hành ôm chặt huynh trưởng đang gần như phát điên. “Các người mau đưa Thiếu phu nhân trở về phòng, cho người chạy nhanh đến phòng ta mang hòm thuốc tới đây!”

Mất thấy nương tử bị mang đi xa, Chi Tâm càng cảm thấy tim bị đau đến gần như tê liệt, tay chân liêu mạng giãy giụa, “Chi Hành, đệ buông Chi Tâm ra, Chi Tâm muốn tìm nương tử, đệ mau buông Chi Tâm ra! Trân nhi, Trân nhi..... Chi Hành, Chi Tâm hận đệ! Chi Tâm hận đệ!”

“Đại ca!” Nghe thấy huynh trưởng nói như thế, tâm Lương Chi Hành như đao cắt, lại chỉ phải cứng rắn hét lớn với Chi Tâm: “Đại ca, huynh có muốn cứu đại tẩu không?”

“..... Cứu Trân nhi?” Đôi mắt Chi Tâm đầm lệ sương mù, “Cứu Trân nhi?”

“Vâng!”

Chi Tâm lấy tay áo lau đi nước mắt nước mũi trên mặt, nặng nề gật đầu, “Chi Tâm phải cứu Trân nhi, Chi Tâm nhất định phải cứu Trân nhi!”

“Đại ca theo đệ đến xem bệnh cho đại tẩu, chờ khi chẩn ra kết quả, đại ca nhanh chóng chạy đến Bách Thảo Viên tìm kiếm dược thảo cứu đại tẩu có được không?”

“Được!” Chi Tâm nắm quyền, “Chi Hành, đệ nhất định phải cứu Trân nhi!”

La Đoạn giúp tỷ tỷ cởi chiếc áo dính đầy máu ra, tình hình đập vào mắt lại khiến nàng suýt chút nữa ngất xỉu. Xương vai bên phải của tỷ tỷ, gần như vỡ vụn thành từng mảnh, nhất thời tâm thần đều vỡ vụn, kêu to, “Tên ngốc mặt lạnh, xương của tỷ tỷ ta đã nát hết, người còn không mau đến cứu đại phu!”

Lương Chi Hành ở ngoài trường nghe được nóng nảy, “Người mau đem cổ tay của nàng cho ta!”

La Đoạn hét lên, “Người mau vào nhìn a, người là trưởng phu của tỷ ấy mà, trốn tránh ngại ngần gì nữa? Mau đi mời đại phu a!”

Vừa rồi, nàng theo chiếc cán rời đi, nên không nghe huynh đệ Lương thị tranh chấp. Huống chi, dưới tình cảnh đau lòng khôn xiết thế này, làm gì có ai còn có tinh thần để chú ý gì nữa?

“Ta chính là đại phu, nàng là đại tẩu của ta!” Lương Chi Hành đưa tay vào trán, “Đưa cổ tay đại tẩu cho ta!”

Đại tẩu? La Đoạn nghe thấy ngơ ngác, nhẹ nhàng đem cổ tay tỷ tỷ đặt vào tay hắn.

Tay Lương Chi Hành chỉ vừa mới chạm vào, mạch tượng suy yếu kia làm cho tim hắn hoảng hốt, “Che thân thể của đại tẩu lại, ta cần kiểm tra thương thế một chút.”

La Đoạn không rảnh hỏi kỹ, lập tức nhặt chiếc áo che kín bầu ngực của tỷ tỷ, “Còn không mau tới!”

Lương Chi Hành vén màn lên, hình ảnh đập vào mắt càng kinh hãi hơn, “Người đâu, mang hòm thuốc của ta đến đây mau!”

Phình nhi vội vã đưa lên, Chi Hành mở rượu lấy thuốc cầm máu, cả bình rắc lên nửa bên xương vai kia, “Đại ca!”

Chi Tâm đứng ở bên ngoài màn, hắn biết Chi Hành đang chữa trị cho Trân nhi thì mình không thể thêm phiền. Vì vậy, hắn từ lúc bắt đầu liền mím chặt lấy cánh môi tái nhợt không phát một tiếng, nghe Chi Hành kêu to, lúc này mới lên tiếng, “Chi Tâm ở đây!”

“Mau lấy được thảo huynh chữa chân gãy cho đệ lúc trước đến ngay, xương của đại tẩu vỡ nát rồi!”

“Oa.....” Chi Tâm khóc thảm thiết, quay đầu bỏ chạy..... Xương Trân nhi vỡ nát, Chi Tâm phải cứu Trân nhi..... Chi Tâm phải cứu Trân nhi.....

Vừa ra cửa đã va vào Nhị lão đang đến, Vương Vân thấy con trai như thế, vừa hoảng vừa sợ, “Chi Tâm, Chấn nhi sao rồi?”

“Mẹ, tránh ra..... Xương của Trân nhi vỡ nát, Chi Tâm phải cứu Trân nhi, tránh ra.....” Chi Tâm đẩy mẩu thân ra, vừa lau nước mắt vừa trào lệ vừa chạy vừa kêu khóc: “Phong ca ca Phong bá bá Phong gia gia, các người giúp cho Chi Tâm chạy mau chút, Chi Tâm phải cứu Trân nhi.....”

Lương phụ sợ đứa con ngốc gặp chuyện không may, định đưa tay cản hắn, không ngờ chỉ trong nháy mắt, con trai của mình đụng ngã lẫn vô số bồn hoa và cây cảnh, không ai có thể ngăn được, như một cơn gió nhanh chóng vọt ra khỏi phòng. “Chuyện gì.....” Lương Đức định đuổi theo nhìn cho rõ ràng, đã bị tiếng khóc thất thanh của phu nhân làm kinh hoảng....

“Trời ạ, Chấn nhi đáng thương của ta! Chi Hành, con mau chữa trị cho Chấn nhi đi! Này này này..... Làm sao bây giờ....”

9. Chương 9: Yêu Quân Khó Khăn Tỉnh

La Chấn là bị ngốc tử lay động tỉnh lại.

Dĩ nhiên, lay động này, không phải là lay động ở trong hiện thực. Ngốc tử này tuy là ngây ngô, cũng biết nương tử lúc này không thể chạm vào được, mà là, hắn dường như chạy vào trong mộng mình.

Nàng vốn định ngủ một giấc thật sâu, nhưng mỗi khi tới một chỗ, mới nhắm mắt lại, ngốc tử này sẽ khóc tìm được mình, vừa lắc, vừa khóc muốn nàng tỉnh lại. Nàng muốn quát hắn mắng hắn, trong miệng không tiếng động; muốn nhéo hắn, trên tay vô lực. Bất đắc dĩ, trong tiếng khóc vang trời của ngốc tử, nàng đành mở mi mắt vừa nặng, vừa cay: Ngốc tử này, sao lại không biết thương hương tiếc ngọc như thế, không sửa trị hắn một trận là không được mà..... Ôi, thật đúng là đau mà.

Bên má, có chút nhột nhột, nàng khẽ lắc tay, mới biết trên vai phải mình đang mang băng thật dày. Nghiêng đầu, khuôn mặt xinh đẹp nhìn nghiêng của tướng công đột nhiên đập vào mắt, mới vừa chạm gò má nàng nhồn nhột, là hai hàng mi thật dài. Lập tức sinh giận dữ: ngốc tử này, không để cho nàng ngủ ngon, mình lại tự tại như vậy. Vươn tay trái, muốn véo lấy vành tai như khối vàng của hắn, nhưng những giọt lệ trong suốt như những hạt châu từ rèm mi dài cong rơi xuống lại làm cho nàng dừng lại. Chẳng lẽ mình ngủ mê mấy ngày, ngốc tử này đã khóc mấy ngày?

“Tướng công.... Tướng công....” Thanh âm khô khốc, “Hoàn Tố.... Phình nhi.... Rót chén trà!”

“Tiểu thư!” / “Tỷ tỷ!”

Hai bóng người đột nhiên nhảy lên. Thì ra là La Đoạn cùng Hoàn Tố tất cả nằm trên cái bàn tròn ở một bên ngủ, động tĩnh của nàng tuy nhỏ, nhưng hai người vẫn nhanh chóng tỉnh lại, từ đầu đến cuối không hề ngủ say.

“A đi đà Phật, tiểu thư ngài rốt cục tỉnh rồi....” Hoàn Tố vừa khóc vừa cười, “Ngài làm nô tỳ sợ suýt chết, đều là lỗi của nô tỳ, nếu có nô tỳ bên cạnh ngài coi chừng, vậy hai tên súc sinh đó làm sao có thể đả thương ngài....”

Nha đầu này, đầu óc giống như trẻ con, sao lại quên rót chén trà tới trước? La Chấn ho khan một cái, “Nha đầu, trước....”

“Nước! Tỷ tỷ muốn uống nước đúng không?” La Đoạn bưng chén nước ở trên bàn đến, “Tên ngốc mặt lạnh nói khi tỷ tỷ tỉnh lại, tốt nhất lấy nước trong nhuận hầu, nước mật ong cùng nước trà phải kiêng cử.”

Hoàn Tố cúi người tới đỡ, lại bị Chi Tâm nằm ở đầu giường ngăn trở, “Cô gia, tiểu thư....”

“Để cho hắn ngủ.” La Chấn chống tay trái, nghiêng người, tựa vào gối mềm Hoàn Tố vừa kê vào, nuốt xuống một ngụm nước.

Ngốc tử nào đó liền đột nhiên nhảy dựng lên kêu to: “Nương tử, nương tử, Trân nhi, Trân nhi!”, dọa cho La Đoạn sợ đến ẩm nước trong tay run lên, nước vẩy lên áo ngủ hoa bằng gấm.

“Nương tử, nàng mau tỉnh lại, nàng đừng ngủ.... Nương tử?!”

La Chấn nhất thời lại nổi lên cơn giận dữ không tên: Thì ra tên ngốc này quả nhiên là luôn hò hét bên tai nàng như vậy, kêu gọi như vậy, hèn chi mình không thể nào ngủ được? “Ngốc tử, tới đây!”

“Nương tử....” Đôi mắt đen tròn lên, vừa to vừa tròn, nhìn đôi mắt đẹp luôn nhắm nghiền của nương tử mấy ngày nay đang trừng với hắn, cẩn thận đến gần sát, “Nương tử, nàng không ngủ sao?”

Tay trái La Chấn vung lên néo vành tai ngốc tử đưa tới cửa này, “Có chàng ở bên cạnh ồn ào như thế, sao ta ngủ được?”

“Tiểu thư, ngài đã oan uổng Cô gia rồi. Cô gia mấy ngày nay trừ một bước cũng không chịu rời khỏi ngài, nhưng không hề ồn, không hề náo loạn, vẫn lẳng lặng ở bên cạnh nhìn ngài. Còn nữa, ngài cũng khuyên nhủ Cô gia nên ăn chút gì đi, ngài ngủ mê man bảy tám ngày nay, Cô gia uống qua mấy ngụm nước, ngay cả Phạm Trình mua cháo thịt đến cũng không ăn đó.”

“Thật sao?” Gương mặt thanh tú của La Chấn trầm xuống, “Vì sao không ăn?”

Đôi môi mỏng của Chi Tâm cong cong, giống như là muốn khóc nhưng cố nén trở về, “Trân nhi đau, Chi Tâm cũng đau, Trân nhi thật là nhiều máu, Chi Tâm đau thật là đau, Chi Tâm không muốn ăn.”

Ngốc tử này, sao gầy thành bộ dáng này chứ? Dung nhan xinh đẹp như ngọc trước kia, nay đã trở nên tái nhợt, đôi môi mỏng đỏ bừng cũng trở nên tái mét, và đôi mắt có hai quầng thâm nồng đậm.... Aizzz, La Chấn hôn nhẹ lên trán hắn một cái, “Hiện tại, ta tốt lắm, có phải nên ăn chút gì hay không?”

“Ừ, nương tử cũng phải ăn đó.”

Mắt La Chấn liếc sang hai người khác, “Chi Hành nói, ta có thể ăn cơm sao?”

“Có thể ăn chút cháo loãng. Vừa đúng lúc, cháo thịt mua cho Cô gia sáng hôm nay vẫn còn ở phòng bếp, vẫn còn nóng lắm, nô tỳ bưng tới cho ngài.” Hoàn Tố vui vô cùng chạy đi.

“Nương tử, Chi Tâm ôm nương tử có được không?”

“Ừ?”

“Chỉ ôm nhẹ nhàng thôi....” Hấn muốn biết, hấn muốn ôm thân thể mềm mại ấm áp của nương tử vào lòng, nương tử không có đi, nương tử còn không có bỏ lại Chi Tâm đi đâu thai.

“Được, tháo giày, ngồi lên giường...”

“Được!” Chi Tâm theo lời, rồi sau đó đem thân thể nương tử nhẹ nhàng tựa vào trên người mình, rất cẩn thận, “Còn đau không?”

“....Không đau... Ừa?” Nói cũng kỳ quái, lúc mới tỉnh tới giờ, rõ ràng ngay lập tức cảm giác một trận đau nhức, nhưng... lúc này thể nhưng chỉ có cảm giác khó chịu vì lớp băng vải thật dày trên vai, cảm giác đau.... hoàn toàn không có?

“Ta thật sự chỉ ngủ có bảy tám ngày sao?” Vết thương đó, tuy mình không tận mắt nhìn thấy, thể nhưng lực đạo đủ để đánh nát đầu khớp xương, cũng có thể cảm nhận được, thương gân động cốt đau rồi, sao có khả năng chỉ mới bảy tám ngày đã tỉnh chứ?

“Thật lâu, thật lâu nha, Chi Tâm thật gấp, Chi Tâm nói với Phong gia gia, nếu nương tử vẫn chưa tỉnh lại, Chi Tâm sẽ không để ý đến hấn, Phong gia gia nói nương tử sẽ không đi, nhưng Chi Tâm vẫn thật gấp thật gấp...”

“Đau quá nha.... ai nha!” La Chấn vờ đau khổ nhú mặt: Ngốc tử này, nói những lời giật mình như vậy, muốn hù dọa người khác sao!

Quả nhiên, Chi Tâm thay đổi sắc mặt, “Nương tử đau sao? Chi Tâm thổi cho nương tử’phù phù’ nương tử liền hết đau...”

“Đứa ngốc, lừa gạt chàng thôi.” La Chấn mỉm cười, “Mấy ngày nay, khóc sao?”

“..... Khóc một chút xíu đó.” Tròng mắt Chi Tâm thẹn thùng, “Chi Tâm trưởng thành, Chi Tâm phải bảo vệ nương tử, Chi Tâm không khóc nữa.”

“Không khóc hay là khóc?”

“Chi Tâm thật là đau, Trần nhi bất tỉnh, Chi Tâm đau đến không chịu nổi....”

Tướng công khờ, tướng công ngốc. La Chấn dùng tóc, cọ cọ lên cổ của hấn, rước lấy thanh âm ngốc tử cười khanh khách, “Nương tử, nhột mà....” vừa nói nhột, lại ngẩng cao đầu mặc cho nương tử tới cọ, cười vô cùng vui vẻ.

La Đoạn nhìn cảnh tượng thân mật không coi ai ra gì kia, cảm thấy khó có thể tin được. Tỷ tỷ hôn mê bảy tám ngày, nàng từng tìm cơ hội kéo cổ áo Lương Chi Hành, hỏi hấn ban đầu vì sao mạo danh lừa gạt cưới, đến nỗi tỷ tỷ gả cho một tên ngốc làm vợ.

Lương Chi Hành giật tay nàng ra, lạnh lùng nói: “Đại tẩu bị thương, là vì những chú chó bị vứt bỏ được đại ca thu dưỡng, người cho rằng, có ai sẽ vì người mình không thương làm chuyện như vậy không?”

Lúc ấy, Lương Chi Hành đang giúp tỷ tỷ bó thuốc, nàng không có cách nào hỏi kỹ, lại bắt Hoàn Tố ép hỏi: “Tỷ tỷ bị lừa gạt gả cho một kẻ ngốc, sao em không nói một lời? Lương gia đã mang ích lợi gì cho em hả?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tố nghiêm túc:

“Nhị tiểu thư, ngài không thể nói Cô gia như thế, nếu tiểu thư nghe được, tất nhiên sẽ mắng ngài. Tiểu thư không hề bị lừa gạt, mà là.... Tóm lại, khi tiểu thư tỉnh lại, ngài hỏi tiểu thư thì tốt hơn, nô tỳ phải trông chừng hai tên nô tài súc sinh kia, không bồi ngài nói chuyện....”

Nàng nhần, nàng chờ tỷ tỷ tỉnh lại. Nàng muốn hỏi đến tột cùng, sau đó, sau đó nhất định sẽ giúp tỷ tỷ đòi lại món nợ này. Nữ nhi của La gia chưa từng chịu ai khi dễ thế này? Tuy là tên Giang Bắc Hồng đáng chết ngàn đao đó, trước khi sự việc xảy ra, hấn cũng đối với tỷ tỷ cũng hết mực cưng chiều.... một cơn đau đòn nhục nhã này, nàng nhất định phải giúp tỷ tỷ đòi lại!

Nhưng tỷ tỷ tỉnh lại, tại sao lại là như thế, “Tỷ tỷ, tỷ không sao chứ?”

“Đoạn nhi?” La Chấn tựa trên vai Chi Tâm ngửa đầu đẹp lên, thần nhiên cười, “Tướng công, đây là Nhị muội Đoạn nhi của ta, các người chưa từng gặp nhau? Đoạn nhi, còn không gọi tỷ phu?”

“Tỷ phu?”

Chi Tâm nở nụ cười ngây ngô, “Đoạn nhi, muội rất đẹp đó, nhưng không đẹp bằng nương tử của Chi Tâm.”

“Chuyện này... Tỷ tỷ, đã xảy ra chuyện gì? Sao tỷ lại....”

La Chấn đón nhận ánh mắt kinh hoàng hồ nghi của muội muội, mỉm cười, “Tất cả mọi chuyện, chờ tỷ khỏi, tỷ sẽ nhất nhất nói cho muội biết, nhưng vào lúc này, muội nhất định phải hứa với tỷ, không thổ lộ một chữ nào với cha mẹ.”

“Bên ngoài đang ồn ào gì thế?” La Chấn đang uống súp xương, nghe được thanh âm la hét ầm ĩ ngoài cửa sổ, cảm thấy bất ngờ.

Đã mấy ngày nay, vì để cho nàng dưỡng thương, cả trong viện vẫn luôn yên lặng. Trừ ngốc tử luôn ở trước giường cùng mình dây dưa ra, ngay cả Đoạn nhi cũng sẽ hết sức tránh ra.... Dĩ nhiên, Đoạn nhi “tránh”, cũng có nguyên nhân có thể hiểu được.

Hoàn Tố nhìn ngắm bộ y phục trên tay, miệng đáp: “Là Cô gia muốn đem những mèo chó trong viện đưa ra ngoài? Nô tỳ dường như nghe Cô gia nói thầm mấy ngày nay.”

Hả? La Chấn ngẩn ra, “Vì sao phải đưa đi?”

“Cô gia nói A Hoàng A Hắc hại tiểu thư bị thương, Cô gia không muốn tiểu thư bị thương nữa.”

“Mời cô gia đến đây.”

Hoàn Tố bận rộn đập phía trước cửa sổ, “Phình nhi, Thiếu phu nhân mời Cô gia....”

“Trân nhi. Trân nhi!” Lời của Hoàn Tố chưa dứt, người nào đó đã vọt vào, “Trân nhi tìm Chi Tâm sao?” Gò má của nương tử hồng hồng, xem thật kỹ, có phải nương tử đã không đau đau nữa hay không.

“Tại sao muốn đưa bọn A Hoàng, A Hắc, A Bạch đi?”

Gương mặt xinh đẹp của Chi Tâm nghiêm túc, bĩu môi nói: “Bọn chúng hại nương tử bị thương, không nghe lời, chạy loạn khắp nơi, Chi Tâm không muốn chúng nữa!”

“Đưa chúng nó đi, chàng không khó chịu sao?”

“... Khổ sở a.... Rất khổ sở....”

“Vậy sao còn muốn đưa đi?”

“Nhưng nương tử bị thương, Chi Tâm càng khổ sở hơn, thật là đau, trong mộng cũng đau....”

“Tướng công.” La Chấn duỗi bàn tay trắng nõn, “Tới đây.”

“Trân nhi.” Chi Tâm ngồi vào mép giường, nhẹ nhàng ôm nương tử, “Chi Tâm không để cho nương tử đau đau nữa....”

“Chúng nó không nghe lời, dạy dỗ chúng là được rồi, sao có thể không muốn nữa chứ?” Tướng công vốn thiện lương như thế, đưa đám mèo chó kia đi, tất nhiên sẽ khổ sở lắm.

“Chúng cũng giống như... như người nhà của chúng ta, phạm sai lầm có thể mắng, cũng có thể đánh, nhưng lại không thể nói không muốn cũng không cần, phải không?”

“Người nhà.” Đôi mắt to đen như ngọc của Chi Tâm sáng lên, “Nương tử, nàng thật tốt!”

“Tại sao?”

“Chi Tâm đem A Hoàng, A Hắc, A Bạch làm thành ca ca tỷ tỷ của Chi Tâm, nhưng mẹ thấy, lần nào cũng nói Chi Tâm ngốc, không cho Chi Tâm nói như vậy. Nương tử lại xem bọn nó trở thành người trong gia đình, nương tử thật tốt.”

“Nếu thật là như vậy, chàng còn muốn đưa chúng đi sao?”

“Nhưng bọn chúng....”

“Chàng đến nói với chúng nó, nường tử của chàng bị thương, chàng rất khổ sở, cho nên mới có thể tức giận giả vờ muốn đưa chúng đi, chàng không phải thật sự không cần chúng. Chàng không phải đã nói, chúng nó cũng sẽ khổ sở, cũng sẽ thương tâm sao?”

“Đúng vậy.” Hai tay Chi Tâm nâng lúm đồng tiền đẹp của nường tử lên, “Chi Tâm thích Trân nhi, Chi Tâm rất thích, rất thích Trân nhi, Chi Tâm thích Trân nhi, rất khác với việc thích A Hoàng, A Hắc rất khác, rất khác....”

“Được rồi.” Gò má La Chấn ửng hồng, “Còn không đi an ủi A Hoàng A Hắc đi? Nếu bọn họ khóc, chàng cũng không nên khóc nha.”

“Được.” Đôi mắt đen Chi Tâm quyến luyến nhìn chăm chú tỉ mỉ vào ngũ quan thanh tú của nường tử. “Nường tử, Chi Tâm hôn nhẹ nường tử có được không? Hôn rất nhẹ, rất nhẹ thôi...”

“Được.” La Chấn cười một tiếng, đôi mắt sáng lấp lánh, môi hồng rực rỡ, làm cho ngốc tử nào đó càng thêm yêu say đắm.

Đôi môi mỏng của Chi Tâm áp nhẹ lên đôi môi đỏ mọng của nường tử, nhẹ nhàng chậm rãi. Nụ hôn này, không một chút gợi tình, nhưng lại thân mật trước nay chưa từng có. Trong gian phòng, luôn tràn đầy hơi thở ngọt ngào thơm mát...

Hoàn Tố đứng canh bên ngoài cửa phòng, nhìn thấy La Đoạn đẩy cửa muốn vào, ngón trỏ đặt nhẹ trên môi, “Suyt”

La Đoạn không hiểu, nhìn theo ngón tay của nàng, liếc nhìn vào bên trong qua bức màn thêu gấm, một đôi uyên ương, má tựa vai kề, nhu tình tràn ngập.... Hình ảnh kia, lại xinh đẹp đến mức gần như khiến người ta rơi lệ.....

La Đoạn nắm lấy tay Hoàn Tố đến dưới gốc cây Hải đường, hỏi phủ đầu: “Tỷ tỷ ta, thật sự thích.... Công tử ngốc đó sao?”

“Không phải tiểu thư đã thấy rồi sao?” Hoàn Tố mím môi, nói:

“Nhị tiểu thư, nô tỳ lúc trước cũng nghĩ như ngài, bởi vì, chúng ta đều là người phạm, cũng bị quan niệm thế tục này dạy bảo đã nhiều năm. Huống chi, La gia chúng ta, người người đều là người thông minh tài trí, ngay cả những gia nhân cũng đều cơ trí hơn người, làm sao chấp nhận một người kém trí như thế? Nhưng ngài có thể thấy được bất kỳ người nào xinh đẹp như thế chưa? Coi như là....”

Nói đến đây, Hoàn Tố nuốt trở vào, tin tưởng Nhị tiểu thư sẽ hiểu điều nàng muốn nói.

Tỷ tỷ, thật sự yêu công tử ngốc của Lương gia? La Đoạn nhú mày, tự nghĩ tự hỏi.

Chi Tâm đòi “Đường” ăn xong xuôi, mới chịu rời đi an ủi bọn mèo chó đang nức nở vì tủ thân. La Đoạn bước vào phòng của tỷ tỷ, hai tỷ muội ngồi xuống bàn luận.

Hiểu rõ tất cả mọi chuyện, La Đoạn càng thêm kinh ngạc, hẳn là vào lúc đó, tỷ tỷ liền đã thích? Hơn nữa, vì tỷ phụ si ngốc đó, còn cùng Lương Chi Hành hợp mưu lừa cha mẹ?

“Muội không ngại thì ở chỗ này lâu thêm vài ngày, qua một thời gian nữa, nếu muội vẫn không hiểu vì sao tỷ tình nguyện lừa gạt cha mẹ cũng muốn gả cho Chi Tâm, thì tỷ không lời nào để nói, sau khi muội trở về cứ đem hết ngọn nguồn thưa cùng cha mẹ.”

“.... Được.” La Đoạn gật đầu, từ biệt tỷ tỷ, đi đến trong viện, thấy dưới một tán cây liễu râm mát, vị tỷ phụ ngốc nghếch kia đang ôm một con mèo trắng nói lẩm bầm:

“A bạch, người không nên trách Chi Tâm nữa, Chi Tâm là quá yêu nường tử của Chi Tâm thôi... Người hỏi Chi Tâm yêu bao nhiêu à? Yêu thật là yêu, lúc nhìn thấy cả người nường tử toàn là máu, Chi Tâm đau đến muốn chết nha. Nếu như nường tử không tỉnh lại, Chi Tâm cũng không muốn tỉnh, Chi Tâm muốn ngủ

cùng nương tử... Dù lúc đi đầu thai thì Chi Tâm thật khổ sở, nhưng sẽ không chết đúng không? A Bạch, người đừng tức giận nữa nha.”

Nụ cười đó, tinh khiết ngây ngô, đôi mắt đó, trong sáng không nhiễm chút bụi trần. Rõ ràng là ở chỗ râm mát, nhưng cả người lại tựa như phát ra vầng hào quang chói mắt chói mắt... Vẫn là, nàng đã có thể hiểu, một người thông minh tháo vát như tỷ tỷ vì sao có thể trao trọn cả tấm lòng cho hắn?

Nếu như thế, nàng muốn vì tỷ tỷ làm một chuyện khác.

“Bá phụ, bá mẫu.” La Đoạn thi lễ, “Đoạn nhi thỉnh an hai bác.”

“Đoạn nhi, mau ngồi mau ngồi.” Phu thê Lương gia tươi cười rạng rỡ, sai bảo nha hoàn, “Mau lấy ghế mời La Nhị tiểu thư.”

“Không cần.” La Đoạn lắc tay, đem một bao vải đang ôm trong ngực lộ ra từng lớp một. “Đoạn nhi đến đây, không phải là tới uống trà...”

“Đây là...” Phu thê Lương gia liếc mắt nhìn thấy vật vừa đặt lên trên bàn có dính những vết màu đỏ sẫm, sắc mặt khẽ biến, hiểu ngay lai lịch của vật này.

“Đây là cây gậy lúc đó đã đánh vào người tỷ tỷ, trên đó chính là máu của tỷ tỷ con, Đoạn nhi giữ lại nó, chính là muốn xin hai bác xem qua.”

Một cây gậy to lớn cỡ khoảng cái chén ăn cơm, gần như bị nhuộm đầy máu, có thể tưởng tượng được, lúc ấy....

Rầm—! Lương Đức đem chung trà dần mạnh ở trên bàn, râu rung động, lông mày nổi thịnh nộ, “Những tên nô tài to gan lớn mật đó, lại có thể ác độc như thế! Người đâu! Đem hai nô tài kia nhốt ở phòng chứa củi lôi đến đây cho ta!”

“Đừng vội, bá phụ à.” Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn của La Đoạn nghiêm túc nói:

“Ngài nên biết, nô dám lấn chũ, phải có nguyên nhân. Đoạn nhi tuy không tư cách hỏi tới chuyện nhà của bá phụ, nhưng chuyện liên quan đến tỷ tỷ nhà con, Đoạn nhi lại không thể khoanh tay đứng nhìn. Không đối gặt bá phụ, nếu lần này không thể cho một câu trả lời chính xác, Đoạn nhi tất nhiên sẽ nghĩ cách mang tỷ tỷ trở về, cho dù ngài có dùng tất cả thế lực nhờ Quốc quân ra mặt trách La gia vi phạm ước hẹn, Đoạn nhi cũng sẽ không để cho bất cứ ai khi dễ tỷ tỷ của mình.”

Chẳng trách sao La gia có thể có gia thế hiển hách như hôm nay, nữ nhi của La gia, không có ai là tiểu thư nhu nhược yếu đuối cả.— Vương Vân âm thầm khen ngợi, những mẹ chồng khác đều thích có một đứa con dâu biết nhu thuận nghe lời, nhưng bà thì lại thích những mỹ nhân biết cương nhu đúng cách chỉ tiếc, mình chỉ có một đứa con trai...

À, còn Chi Hành? Nhưng xem con bé Đoạn nhi này tất nhiên là cực kỳ hận nhà lão Nhị, sẽ không dễ dàng chấp nhận một bà mẹ chồng như vậy đâu nhỉ?

Vào đêm, bên trong đại sảnh Lương gia ánh nến rực rỡ chói lọi, sáng như ban ngày. Lương Đức, Vương Vân hai vợ chồng lên ngồi vị trí chủ vị, vợ chồng Lương Thiện, Ngụy Thiên đứng hàng bên trái, Lương Chi Hành ngồi phía bên phải. Mà La Đoạn lại ngồi trên vị trí khách quý, trên tay vẫn còn mang theo cây gậy to kia.

Trước đại sảnh viện Lương gia, toàn bộ người giúp việc trong phủ đứng đầy đó. Quản gia đến trước lão gia, khom người bẩm: “Lão gia, người hầu hai viện đã đến đủ.”

Hai tròng mắt Lương Đức bắn ra tia sáng lấp lánh giống như đang cùng đối thủ so chiêu trên chốn thương trường: “Mang hai nô tài đó lên!”

Phạm Trình kéo mạnh hai sợi dây thừng, lôi kéo hai tên gia nhân ra, giật thật mạnh dây thừng, đem hai người ném ngã lộn quay trên mặt đất. Hai tên gia nhân bị trối ngã lộn quay, lập tức dập đầu về hướng chủ nhân liên tiếp xin tha thứ:

“Lão gia phu nhân tha mạng, lão gia phu nhân tha mạng!”

Lương Đức vỗ bàn gầm lên:

“Hai tên nô tài các người, còn dám xin tha? Lương gia vì sao lại có loại ác nô đến mức này như các người, dám tập kích chủ tử? Lương gia có lỗi làm gì với các người, hửm?”

Hai tên gia nhân đó từ lúc nhìn thấy Thiếu phu nhân máu chảy đầm đìa dưới cây gậy của mình, biết ngay phiền toái đã giáng xuống đầu. Nhưng bị nhốt mấy ngày nay, da thịt không hề bị hành hạ, đáy lòng liền vui vẻ, cho là Nhị phu nhân một tay che trời, đã thay mình giải vây rồi, cảnh cáo nhỏ thì có thể không thoát, nhưng bên ngoài quan quyền thì nhất định sẽ không sao. Phải biết rằng, nô tài dám tập kích chủ nhân, ở Hàng Hạ quốc là trọng tội, nhất định sẽ bị lưu đầy đến biên cương đó.

“Đại lão gia anh minh, nô tài tuyệt đối không phải cố ý, chúng tôi dù có mượn gan trời cũng không dám có ý bất kính với chủ tử?” một tên gia nhân đập đầu trên mặt đất nói: “Các nô tài chỉ là một lúc không đề phòng, ngộ thương Thiếu phu nhân mà thôi, mong Đại lão gia minh xét?”

“Minh xét?” Vương Vân lạnh giọng, “Người thật sự nghĩ rằng Lương gia đã đối xử với các người quá tốt có phải không? Lương gia thương yêu gia nhân, đó chính là thương yêu những gia nhân tận tâm trung thành với chủ nhân kia, chứ không phải những tên ác nô xảo quyệt thành tánh như các người! Người đi bên ngoài hỏi thăm thử xem, đừng nói loại ác nô cố tình muốn tổn thương chủ nhân như các người, cho dù vô tình chạm đến sẽ bị trừng trị như thế nào!”

Hai tên gia nhân đồng loạt run cầm cập, ngẩng đầu nhìn về hướng Nhị phu nhân khầu đầu, “Nhị phu nhân, cứu mạng a, cứu tiểu nhân một mạng.”

“Cứu các người?” Hàng lông mi dài của Ngụy Thiên nhẹ nhếch lên, “Các người cũng nên nói xem, nguyên do vì sao hôm đó các người lại đả thương Thiếu phu nhân?”

Hai tên gia nhân phần chấn tinh thần: Nhị phu nhân định ra tay giúp mình?

“Bẩm Nhị phu nhân, hôm đó, có hai con chó dữ xông vào khóa viện, làm đổ mấy bồn được thảo trân quý của Nhị thiếu gia, chúng nô tài tức quá nên mới bủa lưới bắt chúng nó lại. Nhưng hai con súc sinh vẫn kháng cự vùng vẫy âm ỉ, chúng nô tài sợ bọn họ quấy rầy các chủ tử, liền muốn cầm gậy định nhẹ nhàng dạy dỗ chúng nó. Không ngờ lúc này, Thiếu phu nhân liền tới...”

Một người khác lưu loát tiếp miệng: “Thiếu phu nhân là chủ tử, nói gì chúng nô tài tất nhiên sẽ nghe theo, lúc này trong tay chúng nô tài vẫn còn cầm gậy định hù dọa đám súc sinh trong lưới, nhưng bất ngờ Thiếu phu nhân đột ngột vọt đến. Nô tài sợ hết hồn, làm rơi cây gậy trong tay, cứ như vậy... ngộ thương Thiếu phu nhân...”

“Theo như lời các người nói như vậy, là Thiếu phu nhân tự mình đụng vào đúng không?” Ngụy Thiên hỏi.

“... Nô... Nô tài đáng chết, nô tài không nên quá sợ hãi, nô tài nên cầm vững cây gậy một chút, không ngờ... Tên gia nhân ngập ngừng, mặt ra vẻ sợ hãi.

“Các người dám nói, các người trước đó không có chút ý tưởng bất kính vô lễ với chủ tử?”

“Không có, không có, không có!” Hai nam bộc gấp gáp kêu lên, “Nô tài có thể thề, thân là nô tài, trời sanh chính là phục vụ chủ tử, sao dám đối với chủ tử bất kính vô lễ...”

“Nói như thế...”

“Hừ.” có người, không khách khí chút nào phát ra một tiếng hừ lạnh, cắt đứt Ngụy Thiên đang ưu nhả giải vây.

Ngụy Thiên tất nhiên không vui, nghiêm mặt nhìn về phía tiếng hừ lạnh đó, “La nhị tiểu thư, chẳng lẽ lệnh tôn lệnh đường không có nói cho tiểu thư biết, thốt ra tiếng bất nhã này quá mức tổn hại giáo dưỡng sao?”

“Giáo dưỡng của La gia ta, không cần phiền đến Lương Nhị phu nhân phí tâm.” So sánh với tỷ tỷ, tính tình La Đoạn đánh đá chua ngoa hơn nhiều, nên miệng lưỡi đương nhiên sẽ sắc bén hơn, “Ngược lại là các người, vừa hát vừa diễn bài chủ tớ tình thâm thật là làm cho người ta kinh ngạc quá, đáng tiếc bốn cô nương không có kiên nhẫn nghe các người hát đến hết được, hai bác có muốn xem tiếp không ạ?”

“Người... Nha đầu mất dạy này!”

“So với người đàn bà dối trá ác độc mạnh hơn gấp trăm lần!”

Ngụy Thiên làm sao chịu để người ô nhục như vậy, “Người cút ra ngoài! Cút ra khỏi phủ đệ Lương gia ta!”

“Yên tâm đi, lão bà à, nếu đây thực sự là phủ của bà, cho dù bà có ba quỳ chín lạy xin bốn cô nương đến, bốn cô nương cũng sẽ không cho bà chút mặt mũi nào đâu!”

“Ả lỗ mãng này...”

“Được rồi!” Vương Vân mắt thấy tình hình càng lúc càng kỳ cục, lên tiếng nói: “Nhị đệ muội, đệ muội là Nhị phu nhân Lương gia, sao lại có thể ăn nói giống mấy người đàn bà chanh chua nơi góc chợ? Đoạn nhi, con cũng không đúng, có lời muốn nói, có chuyện cần giải trình, sao lại có thể nói năng lỗ mãng thế?”

La Đoạn nghiêng người xin lỗi, “Đoạn nhi thất lễ.”

Lương Đức khoát tay, “Ngồi xuống đi. Con nên hiểu, Chấn nhi là tỷ tỷ của con, nhưng cũng là dâu cả của Lương gia chúng ta, Lương gia tất nhiên sẽ không bỏ qua ác nô dám đả thương chủ tử

“Đoạn nhi mỗi mắt mong chờ.”

“Người đâu, đem hai tên ác nô này giải xuống, sáng mai đưa đến quan phủ trị tội. Theo như luật lệ Hàng Hạ quốc ta, nô dám lấn chủ, lưu đầy biên cương...”

“Tha mạng a, Đại lão gia, ngài luôn luôn nhân từ nhất, ngài mở cho chúng con một con đường sống. Chúng con thật sự là ngộ thương Thiếu phu nhân, chúng con không dám lấn chủ đâu...”

“Không dám lấn chủ?” La Đoạn cau mày, “Hôm đó, bốn tiểu thư có mặt tại nơi đó. Các người thấy Thiếu phu nhân các người, vẻ bằng mặt không bằng lòng của các người, có thể giấu giếm được ai chứ? Thiếu phu nhân ra lệnh các người bỏ qua cho hai con chó kia, các người có tai như điếc, vung gậy đánh xuống, rất uy phong mà.”

“Oan uổng a tiểu thư, chúng tôi lúc đó không ngờ Thiếu phu nhân sẽ xông lên.... Hai con chó dữ đó chúng tôi chỉ muốn hù dọa chúng thôi...”

“Đừng nói hai con chó dữ, trước mắt ta, hai người các người chuyện ác nào không làm, còn tệ hơn hai con chó đó nữa, Thiếu phu nhân lên tiếng lệnh cho các người thả chó, các người không hề có chút vâng lời! Đừng nói đến...”

La Đoạn nghiêng người tựa vào ghế nâng gậy lên, nói:

“Cây gậy này to khoảng cái chén ăn, lấy thể lực các người, khi giáng xuống có thể nói nặng đến cả trăm cân, nếu giáng xuống người chúng nó, hai con chó kia đã trở thành đồng thối nát rồi, vậy mà các người còn dám nói là hù dọa một chút? Chỉ hù dọa, đã có thể dính máu của tỷ tỷ ta nhiều như thế này sao? Có thể đem xương của tỷ tỷ ta đánh vỡ nát như thế này sao?”

Ti..... Bên ngoài phòng, người ở ở bên trong, vang lên tiếng thở sâu kinh hoàng. Bọn họ đều biết Thiếu phu nhân bị hai tên nô tài này gây thương tích, lại, lại bị thương nặng như vậy.

“... Chúng tôi... nô tài đợi...” Hai tên gia nhân lúng túng, đồng loạt quăng ánh mắt cầu cứu nhìn về hướng chủ tử.

Ngụy Thiên thầm mắng hai tên này vô dụng, nhưng bất kể là vì mặt mũi, và cũng vì mặt mũi địa vị sau này ở trong phủ này, bày tỏ rõ sự sắc sảo vẫn là vì địa vị trong phủ sau này, bà ta cần thiết hơi lộ phong mang, lập tức nói:

“La nhị tiểu thư, người chó quên, đây chính là đại bàn của Lương gia ta, làm gì đến lượt người nói chuyện!”

“Lương Nhị phu nhân, bốn tiểu thư muốn nói thì nói...”

“Đoạn nhi, đối với trưởng bối không được thất lễ.”

“Tỷ tỷ!”

Dưới sự điều dắt của Chi Tâm cùng Hoàn Tố, La Chấn xuất hiện ở cửa đại sảnh. Đoạn nhi vội bước đến, “Thương thế của tỷ chưa lành, sao lại tới đây?”

“Chấn nhi.” Vương Vân tiến lên, “Mau tới đây, lấy ghế nệm mềm nhất mời Thiếu Phu nhân ngồi.”

La Chấn ngồi trên ghế nệm mềm mại, đẩy đẩy những người bên cạnh, “Tướng công, chàng đến bên kia ngồi xuống đi.”

“Không, Chi Tâm phải bảo vệ Trân nhi.” Chi Tâm mở đôi mắt to, vững vàng nhìn chăm chú vào hai tên gia nhân đang quỳ trên mặt đất, “Chi Tâm ghét bọn họ, Chi Tâm...”

“Tướng công.” La Chấn sợ hãi dưới cái nhìn chòng chọc của mọi người vận dụng dị năng, kéo tay của hắn, “Mau ngồi đi.”

Chi Tâm chẳng lẽ làm trái với lời thề tử, đành đứng ở bên người nương tử, nửa bước không rời.

Lương Đức áy náy nhìn con dâu, “Chấn nhi, con yên tâm, Lương gia chúng ta tất nhiên sẽ có câu trả lời công bằng cho con.”

La Chấn mỉm cười, “Cha, mẹ, nếu Chấn nhi bây giờ là chủ sự của Lương gia, có thể đem quyền xử trí chuyện này giao cho Chấn nhi không?”

“Chuyện này...” Lương Đức nhìn về phía phu nhân, sau gật đầu, thích thú nói: “Được, hai tên nô tài này giao lại cho con xử lí.”

“Hai tên này nô tài không cần phí tâm, Chấn nhi đã đem bọn họ bán cho Nghiêm lão bản mỏ Hắc Kim. Nghiêm lão bản gần đây mới phát hiện một mỏ Hắc Kim, đang cần người trẻ tuổi khỏe mạnh cường tráng khai thác, để bọn họ đến đó rèn luyện đôi chút đi thôi.”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người cùng ngạc nhiên.

Nếu nói “Hắc Kim”, là than đá đó. Ai cũng biết đó là một việc cực khổ như thế nào, ai cũng biết đào mỏ móc than là con đường sống vô cùng bất đắc dĩ, mà con đường sống đó trùng trùng nguy hiểm, sẽ chết bất cứ lúc nào...

Hai tên gia nhân hoảng sợ dập đầu, “Nhị phu nhân, cứu mạng, Nhị phu nhân, ngài cứu nô tài với...”

Ngụy Thiên cau mày nhìn La Chấn, “Cháu dâu, con làm như thế, hiển nhiên là quan báo tư thù, làm một Thiếu phu nhân, lại không có độ lượng như vậy, không khỏi làm người ta chê cười...”

“Nếu thắm thắm cũng không sợ người khác mắng ngài xảo quyệt độc ác, cháu dâu sao lại có thể sợ người bên cạnh chê cười chứ?”

Sắc mặt Ngụy Thiên khê biến, tỷ muội La gia này thay nhau mắng bà, quả nhiên là ghê tởm! “Hai người này là nô tài của ta, dù bọn họ coi như đã phạm lỗi, theo đúng cũng nên do ta xử lí, sao con lại nói muốn chuyển thì đã chuyển?”

“Thế nào, thắm thắm nguyện ý lấy tiền mua bọn họ về?”

“Người.....”

“Hai người bọn họ, à, không chỉ riêng hai người này, tất cả gia nhân người làm ở Nhị viện, giấy bán mình và khế ước đều nằm trong tay của cháu dâu, nói cách khác, cháu dâu bất cứ lúc nào cũng có thể bán, cho, tặng hay mang bọn họ đến bất cứ chỗ nào, cho dù là kỹ viện, hầm mỏ, công trường khai thác đá, muốn đưa đến nơi nào, bọn họ phải đi đến nơi đó...”

Tất cả ánh mắt mọi người ở Nhị viện dần dần đọng lại sợ hãi, La Chấn cười một tiếng, “Đương nhiên, cũng không phải là không có biện pháp giải quyết, thắm thắm nếu nguyện ý dùng tiền mua bọn họ, cháu dâu liền không hề hỏi tới nữa. Chẳng qua là hai tên nô tài dám đánh chủ đó, bởi vì tội quá nặng nề, nên giá tiền mắc hơn gấp mấy lần so với bình thường. Nhưng nếu là thắm thắm mua, cháu dâu vui lòng giảm giá, giảm đi linh linh toái toái, tổng cộng mười vạn lượng bạc, sẽ đem hai tên nô tài toàn bộ chuyển cho thắm thắm, như thế nào?”

“Người...”

“Ngoài ra, nếu như thắm thắm lấy tiền mua họ, vậy sau này tiền công hàng tháng của những người làm bên đó cũng do thắm thắm gánh chịu, như vậy cũng để răn đe cho bọn người hiếu mà lại giả bộ hồ đồ, không biết ai mới là chủ tử của bọn họ.”

“Người...”

Ngụy Thiên đến hôm nay, mới biết cháu dâu gả cho tên si ngốc này khó đối phó đến mức nào. Lời nói không nóng không lạnh đó, so sánh với miệng lưỡi bén nhọn của muội muội nàng ta càng có thể giết người không thấy máu. Bà liếc mắt nhìn về phía hai người đang ngồi chính giữa.

“Đại ca đại tẩu, Lương gia chúng ta khi nào thì không có quy củ như vậy? Có thể mặc cho một tiểu bối vùng tay múa chân? Cho dù là quân sự, có đại ca đại tẩu ở đây, mọi chuyện bên trong phủ này cũng không nên để mặc cho một tiểu bối vênh mặt hất hàm sai khiến chứ?”

Lương gia Nhị lão chưa kịp lên tiếng, đã có có người nói: “Thẩm thẩm, thẩm đối với Chi Tâm không tốt, Chi Tâm cũng không ghét thẩm, nhưng thẩm đối với nương tử không tốt, Chi Tâm chán ghét thẩm, rất chán ghét thẩm! Thẩm bảo người ta đánh nương tử, thẩm rất đáng ghét!”

Ngay cả thằng ngốc cũng dám sảng giọng với bà? Ngụy Thiên trợn mắt, “Ta bảo người ta đánh nương tử người lúc nào?”

Nhưng, thường ngày Chi Tâm khi thấy mình giận dữ sẽ không dám lên tiếng nói lời nào, hôm nay lại cứng rắn, nhìn thẳng vào đôi mắt hung tợn của bà, nói du dương: “Chính là thẩm! Thẩm nói cho bọn hần biết, bảo bọn hần làm khó nương tử, xảy ra chuyện thẩm sẽ thay bọn họ chịu trách nhiệm! Thẩm bảo bọn họ đánh chết A Hắc cùng A Hoàng, chính là vì muốn làm khó nương tử, Chi Tâm ghét thẩm, chán ghét thẩm!”

“Con... con thật ngốc hết thuốc chữa mà, những lời này, chính tai con nghe ta nói sao? Hay là con nói cho ta biết, ai ở trước mặt con truyền bá những lời bậy bạ này?”

“Là Phong...”

“Là ta.” Phạm Trình đứng ra.

“Phạm Phạm, người nhớ...” lầm ròi. Hừm? Tay bị nương tử nắm một cái, vội vàng cúi đầu, “Nương tử, thế nào? Lại đau sao?”

La Chấn cười, “Đúng vậy a, đứng gần chút, để cho ta dựa vào, sẽ không đau nữa.”

“Được.” Lời nói của nương tử chính là thánh chỉ, sao có thể làm trái được? Chi Tâm nhích đến gần hai bước, để cho gò má mềm mại của nương tử tựa vào thắt lưng mình, về phần những câu định nói, đã bị hần ném sang nước khác rồi.

Bên kia, Ngụy Thiên hung hãn nhìn chằm chằm Phạm Trình, “Tên nô tài này, người...”

“Ta không phải là nô tài.” Phạm Trình nhìn chằm chằm vào người đàn bà xấu xa ích kỷ này. “Ta không hề lấy một đồng tiền công nào của người, nên người không có quyền hô to gọi nhỏ với ta.”

Ngụy Thiên cười lạnh, “Đại ca, đại tẩu, hiện tại, ngay cả một tên nô tài cũng dám khi dễ đệ muội phải không? Hay Đại ca cố ý muốn cho mọi người biết, khiến các nô tài không biết nặng nhẹ đây?”

Nữ nhân này rõ là... – Phạm Trình khoanh tay, khóe mắt tràn đầy đùa cợt, “Ta có võ công nên có thể bay tới bay đi, mỗi người các ngươi đều biết phải không? Mấy ngày trước đây, khí trời nóng bức, ta muốn tìm nóc nhà tránh nắng để ngủ trưa, vì vậy đã nghe một ít lời nói nào đó của Nhị phu nhân. Những lời đó, từng lời từng chữ ta đều ghi tạc vào trong đầu rồi, muốn ta lặp lại tất cả một lần không?”

Không đợi người bên cạnh lên tiếng, hần đã nói: “Các ngươi nghe đây, các ngươi phải hiểu ai là chủ tử các ngươi! Hiện nay, vị Tân thiếu phu nhân kia làm chủ nhân các ngươi không vui, các ngươi cũng nên chia sẻ với chủ nhân các ngươi, ai có thể làm cho vị Thiếu phu nhân kia cảm thấy nhục nhã, ta lập tức sẽ đề bạt người đó lên làm quân sự Nhị viện!”

Cũng không biết tại sao, rõ ràng là từ miệng hần thốt ra, nhưng mọi người lại tựa như nghe được tiếng nói của Nhị phu nhân. Tuy rằng bà ta đang hiện diện tại đây, nhưng âm thanh lại chính xác đến mức y như chính bà ta vừa thốt lên.

Ngụy Thiên biến đổi sắc mặt, xanh hồng lần lượt thay đổi, âm tình bất định. Bà đưa mắt liếc về hướng trưởng phu cùng con trai, “Lão gia, Chi Hành, các ngươi đồng ý cho những những người khác dễ khi phu nhân cùng mẫu thân của các ngươi phải không? Các ngươi không lên tiếng...”

“Thì ra là, Nhị phu nhân sẽ cho rằng bá phụ cùng bá mẫu sẽ nghĩ rằng nô lán chủ, chứ không nghĩ rằng do bà xúi giục ở phía sau.” La Đoạn giấu tay áo cười một tiếng, “Cái này thật đúng là vừa ăn cướp vừa la làng đây.”

“Đoạn nhi, không được vô lễ.” La Chấn ôn nhu khê quát, chậm rãi xoay đầu nói:

“Thấm thấm, ngài rốt cuộc có nguyện ý bỏ tiền mua những gia nhân này hay không? Hay thấm định mua hai tên nô tài này trước? Nếu thấm thấm nguyện ý xuất ra hai vạn lượng bạc mua bọn chúng, cháu dâu nhất định sẽ không so đo những chuyện trước kia mà bọn chúng đã làm, hai người này cũng không cần phải đến khu mỏ Hắc Kim chịu khổ. Thấm đừng quên nếu không phải bọn họ quá trung thành với thấm, cũng sẽ không phạm phải tội lớn như vậy đúng không? Hai người này đi hay ở, tất cả đều do thấm thấm quyết định.”

“Lương gia không hề tách riêng ra, nên thu chi của hai viện đều do bên đại viện này chi trả thì có gì không đúng? Về phần tên nô tài họ Phạm này làm chứng giả mạo, bốn phu nhân cũng lười so đo. Hai tên nô tài này trêu chọc người, người cũng cứ việc tùy ý xử trí bọn chúng, sao lại đổ hết lên đầu bốn phu nhân chứ?”

“Như vậy phải không?” La Chấn nhướng mày, nói với hai người bên ngoài phòng:

“Nghe rõ rồi chứ? Không phải là bản Thiếu phu nhân không mở cho các người một con đường, thật sự là do chủ nhân mà các người hết mực trung thành ủng hộ không thương không tiếc hai nô tài các người. Ngày mai, Nghiêm lão bản sẽ tới đây dẫn người, các người ngoan ngoãn theo hẩn đi thôi. Trong thời gian này, nếu các người biểu hiện tốt, khế ước bán thân ta sẽ chuyển sang cho Nghiêm lão bản, nếu không, chuyển sang cho những quặng mỏ khác không phải là không có khả năng.”

“Nhị phu nhân!” một nô tài sợ hãi kêu, “Ngài cứu mạng a, một vạn lượng bạc, đối với ngài mà nói, là một hạt cát nhỏ, van ngài cứu nô tài...”

“Đúng vậy a, Nhị phu nhân.” một nô tài khác khóc lóc nỉ non, “Các nô tài đích xác là nghe mệnh lệnh của ngài làm việc, đến khi khẩn cấp trước mắt này, ngài không thể không quan tâm đến nô tài a....”

Xoảng!!!— Một bình hoa quý bị ném xuống sàn nhà bằng đá xanh cần hoa. Người ném đó chính là Lương Đại lão gia bình thường nâng niu như trân bảo. Mọi người thấy Đại lão gia bất chợt đứng bật dậy, trên khuôn mặt hiện từ hòa ái đó bây giờ đã giận đến tái xanh:

“Chấn nhi, chuyện lớn nhỏ bên trong phủ này, con đều có quyền quản lí, kế tiếp xử trí như thế nào, mặc con làm chủ!”

“À, nhớ a, lúc Chi Tâm cùng Chi Hành đi chơi, nhìn thấy rất nhiều Tiểu Hồng, Tiểu Lam, Tiểu Bạch.... Rất nhiều tỷ tỷ... Chi Tâm đã để cho các tỷ tỷ sang bên đó chơi, sau đó đi tìm thêm các tỷ tỷ khác về cho các tỷ ấy vui nha...”

Tóm lại, tướng công nhà nàng luôn lấy tên những cục cưng để đặt cho tên người, lại cố ý dùng tên màu sắc đặt tên cho các hoa cỏ? Hay sử dụng cho bọn “họ”.

“Ta mua miếng đất cách vách Bách Thảo Viên làm ruộng thuốc, chàng muốn các nàng sang bên đó chơi có được không? Cứ như vậy, gần nhau, tướng công có thể thường nhìn thấy các nàng có phải không?” Tài năng tự nhiên của tướng công, nương tử đương nhiên phải sử dụng rồi, nhưng tâm địa tướng công tinh khiết, nàng cũng sẽ không làm ô nhiễm. Hẩn vốn tinh khiết chí thiện, nàng cũng sẽ được hưởng phúc lây nha.

“Được, Chi Tâm sẽ đi nói ngay cho các tỷ tỷ...”

“Trời quá nóng rồi, chờ chàng nghỉ ngơi một lát hẵng đi.” Bộ dáng môi hồng răng trắng này của tướng công, thật làm cho người ta muốn cắn một cái nha, “Nhất định phải kêu Phạm Trình đi cùng chàng.”

“Nương tử, nàng muốn hôn Chi Tâm phải không?”

“....”

“Mỗi khi nàng nhìn Chi Tâm như vậy thì sẽ tới hôn Chi Tâm...”

La Chấn vô hạn nguy hiểm trợn mắt nhìn ba người nín cười bên cạnh, lại ôn nhu vô hạn nhìn về gương mặt tuần mỹ hiếm có trước mắt, neoh mắt lại, “Tướng công, chàng nhìn sai rồi.”

“Không có nha, Chi Tâm nhớ mà, một lần trước ở nhà Thủy tạ, Trân nhi nhìn Chi Tâm như vậy, liền hôn Chi Tâm; sau đó nha, ở dưới bóng cây trong nhà Hoa tỷ tỷ, Trân nhi cũng nhìn Chi Tâm như vậy, cũng hôn Chi...”

“Chàng, Nhớ, Sai, Rồi.” La Chấn cắn răng nghiêng lợi. Thối tướng công, thành thật nói huyệt toẹt ra như thế, nàng không thương nữa!

“Không có mà, Chi Tâm không có nhớ lắm, nương tử...” Chi Tâm rất ủy khuất: Chi Tâm không hề nhớ lắm, mỗi khi nương tử ôn nhu mềm mại nhìn Chi Tâm như thế, đều muốn hôn Chi Tâm nha...

“Ha ha ha....” La Đoạn ôm bụng, té xuống ghế, “Tỷ tỷ, tỷ phải để cho tỷ phu hôn thôi, hai người có thể xem chúng ta là đầu gối, có mắt không trông nha...”

Đầu gối? La Chấn đột nhiên nhớ lại, thối tướng công có thể không hề quan tâm đến ánh mắt của người khác, người bên cạnh có thể xem ra là một đoạn đầu gối, một bụi hoa cỏ sự vật, theo ý hấn, đều có thể làm “Người”. Sau này, trừ khi hai người ở trong phòng, nàng đành phải nhịn.

“..... Tướng công chàng không có nhớ lắm, nhưng nương tử ta đã quên.”

“Nương tử không nên quên nha, suy nghĩ một chút đi, nàng hôn Chi Tâm như....”

Ngốc tử này!

“Tỷ tỷ, ta đã hiểu, vì sao tỷ lại chọn tỷ phu rồi. Lần này trở về, ta sẽ không đem chuyện này nói lại với cha mẹ. Chờ tỷ tỷ cho rằng thời cơ đã chín mùi, sẽ tự tỷ tỷ trình bày với cha mẹ.”

Khi La nhị tiểu thư rời khỏi Hàng Hạ quốc đã nói với tỷ tỷ như thế.

La Chấn gật đầu. Tính toán của nàng đó là, đợi khi mình sinh hạ một đứa bé, lúc trở về nước thăm song thân sẽ thăng thấn tất cả. Có khi nể mặt đứa cháu ngoại, cơn giận của cha cùng mẹ có lẽ nhỏ một chút...

Nhưng thế sự khó liệu, cho dù khôn khéo như nàng, cũng không có thể khống chế được tất cả cho mọi chuyện.

Cũng cùng lúc La nhị tiểu thư lên đường về ngày đó, ban đêm, trong khách sạn Vạn Uyển thành, một vị Đại Thương bước vào....

“Tỷ tỷ, sao tỷ lại dễ dàng buông tha cho người đàn bà xảo quyệt như bà ta?” La Đoạn dẫu môi oán giận, trong tay cũng không hề dừng lại, nhiệm vụ ngày hôm nay của nàng là đem chén này canh gà nhân sâm toàn bộ đút vào trong bụng tỷ tỷ.

La Chấn cười liếc nhìn nàng, “Theo ý kiến của muội, nên xử trí như thế nào?”

“Hừ, rút gân lột da chém gãy tay chân.”

“A? Muội cho là có thể sao?”

“..... Tóm lại, chỉ là phân nhà, quá tiện nghi cho bà ta rồi.”

La Chấn luôn luôn không quá thích mùi vị nhân sâm, cố gắng nuốt xuống nước canh đầy trong miệng, đẩy cái thìa lại đưa tới dưới môi ra, “Đừng nói đến thân phận trưởng bối của bà ta, mà chỉ vì bà ta là mẹ của Chi Hành đủ để không thể làm quá mức.”

“Tên mặt lạnh đó...”

“Chi Hành là kỳ nhân, hiếm có trên đời. Tuy nói hấn bởi vì nhận được ân của tướng công mới có lòng dạ như ngày hôm nay, nhưng trên đời này, người nhận ơn không báo cũng đâu phải là ít? Muội xem hôm đó, hấn một đường đường nam nhi, đối với lỗi lầm mà mẫu thân phạm phải, một câu che chở cũng không có. Hấn không phải là người yếu đuối, có thể như thế, hoàn toàn là từ phẩm hạnh của hấn. Đối với một người như vậy, chúng ta sao có thể không chừa đường lui?”

“... Y thuật của hấn cũng không tồi nha, tỷ tỷ bị đả thương nặng thế này, cho dù là đại phu xuất sắc nhất ở Hàng Hạ quốc đến đây chữa trị cũng nhất định sẽ không tránh khỏi tàn tật, hấn có thể chữa trị cho tỷ tỷ tốt như vậy. Chỉ cần điểm này, muội về sau ít cùng hấn đối nghịch là được.”

“Xi...” La Chấn phì cười, cái này không được tự nhiên cho tiểu nha đầu nha. Nếu mình khỏi hẳn có thể khiến nàng đối với Chi Hành thay đổi cách nhìn, vậy thì không cần nói cho nàng biết, mình có thể khôi phục được hoàn hảo thể này, là bởi vì mình có một tướng công dị năng.

“Thật ra thì, ở riêng cũng không có nghĩa là kết thúc.”

“A?” La Đoạn mắt hạnh sáng lên, “Tỷ tỷ còn có chiêu sau nữa à?”

“Ở riêng có nghĩa là giao cho bà ấy ba cửa hàng Lương gia, nhưng không thể sử dụng danh hiệu của Lương gia, bà ta cầu cũng không được. Nhưng muội nhớ là họ “Ngụy” nhé, không liên quan đến Lương gia như tỷ đầu, nên đầu cần nương tay, đúng không?”

“A...” La Đoạn chợt hiểu, muốn hoan hô, nhưng dưới con mắt sắc sảo của tỷ tỷ đành ráng nhịn, hi hi cười quái dị nói: “Bà ấy nên sớm nghe qua câu dân ca của người dân Ngọc Hạ quốc: Chọc thần chọc quỷ đều có thể, chớ chọc La gia...”

“... Chúng thực nữ.” La Chấn nói tiếp, hai tỷ muội bèn nhìn nhau cười.

‘Chọc thần chọc quỷ đều có thể, chớ chọc La gia chúng thực nữ.’

Câu này không biết bắt nguồn từ đâu, bắt đầu là “Chọc thần chọc quỷ đều có thể lấy, chớ chọc lão thực nữ La gia”, càng về sau, Đoạn nhi càng lúc càng tỏ ra gian xảo, Khởi nhi cũng không giấu vết hiện ra nét giảo quyet gian manh, nên đã đổi thành câu hát của hôm nay.

“Nhưng tỷ tỷ à, tiểu muội vẫn mặc cảm nha.” La Đoạn chớp chớp mắt, “Tỷ vẫn nằm ở trên giường bệnh, xử lý hai tên cầu nô tài kia lúc nào vậy?”

“Không chỉ riêng hai nô tài đó không, số gia nhân hỗn láo bên Nhị Viện ta cũng chuyển ra ngoài luôn, chẳng qua là cuộc sống khác nhau mà thôi.” La Chấn cầm chén trà trên bàn lên thăm giọng, nói: “Tỷ cho thăm thăm một ngày, nếu bà không thể ở trước kỳ hạn bỏ tiền ra mua, bọn họ cũng đành phải phó mặc do trời vậy. Về phần những nha hoàn kia, biết tình cảnh của mình, sau này tất nhiên còn phải khéo léo hơn một chút rồi.”

“Hi hi...” La Đoạn cười quái dị.

Hoàn Tố đang cầm quạt coi chừng nồi thuốc dưới bóng cây bên trong đình, nghe thấy tiếng cười này, nhướn mày nói:

“Nhị tiểu thư, ngài cười rất giống chuột kêu nha. Nô tỳ dám nói, số người bị tiếng cười của ngài dọa chạy, tất nhiên so với số người bị khuôn mặt kiêu diễm hấp dẫn của ngài còn nhiều hơn đó.”

“Xú nha đầu!” La Đoạn quay đầu trừng mắt liếc nha đầu của mình, “Hiệt Nhi, nhìn đi, nhìn đi, có người đang nói xấu tiểu thư nhà em, em còn đứng xem không để ý tới phải hay không?”

Từ khi ba nữ nhi trở mã càng ngày càng xinh đẹp, La gia lão gia liền giúp các nàng tìm một người hầu có võ công, luôn đi theo hầu bên cạnh, Hiệt nhi chính là hộ vệ đi theo La Đoạn. Nghe tiểu thư quát, Hiệt nhi lúc này gỡ tay áo, xoa thắt lưng: “Được, nô tỳ sẽ thay ngài đi may miệng Hoàn Tố tỷ tỷ!”

Hoàn Tố đứng bật dậy, “Tới đây a, ai sợ ai?”

Hai nha đầu bắt đầu náo ở chung một chỗ.

Đây cũng chính là lâu ngày mới gặp lại đó thôi. Lúc mới gặp mặt, Đại tiểu thư trọng thương ở trên giường, bất kể là ai, cũng không có thời gian để an ủi nhớ nhung. Hiện nay vết thương của Đại tiểu thư đã tốt hơn, không nhân cơ hội náo loạn một trận sao được chứ?

“Nương tử, nương tử, Trần nhi, Trần nhi!” có người trán đầy mồ hôi, gọi vang lên, chạy vào vườn hoa nhỏ.

La Chấn ngồi dậy từ trên lưng ghế, lấy khăn lau mồ hôi cho hắn, “Phong ca ca của chàng đâu? Sao đầu đây mồ hôi thế?”

“Chi Tâm không để ý tới bọn họ, đuổi bọn họ đi rồi!” Má Chi Tâm đỏ bừng, “Bọn họ không bảo vệ được nương tử, Chi Tâm không chơi với bọn họ nữa!”

“Đứa ngốc, người có thể không chế bọn họ là chàng, chứ không phải là ta, bọn họ đương nhiên sẽ không bảo vệ ta. Vội vã như vậy tìm ta có chuyện gì thể?”

“Sổ sách ta đã làm xong rồi, cha khen Chi Tâm làm tốt lắm đó, Chi Tâm ngồi hai canh giờ cũng không hề nhúc nhích nha.”

“Tướng công thật giỏi.” La Chấn cười thản nhiên, đột nhiên nhớ lại một chuyện, “Tướng công, chàng nhớ ruộng thuốc bên bờ sông không?” Nếu Chi Hành nói không sai, miếng ruộng thuốc kia hiện nay đã có thể thu hoạch được rồi, công lao của Chi Tâm cũng không ít. Hôm nay, ruộng thuốc đó đã được công công cho phép thuộc về phần của Ngụy Thiên, nàng đương nhiên muốn tính toán một chút.

10. Chương 10: Vì Quân Chấp Thủ

“Tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.”(*)

Dưới ánh đèn, Chi Tâm viết xong một chữ cuối cùng, cười hì hì, đưa nường tử đang thêu ở bên cạnh, “Trân nhi, nàng xem.”

La Chấn thờ ơ nhận lấy, lại ngọt sừng sốt, “Tướng công, chàng học “Kinh Thi” khi nào?”

“Kinh Thi?” Chi Tâm lắc tay, mái tóc đen dài như nước cũng đang đưa theo, “Chi Tâm chưa hề đọc qua a.”

“Vậy hai câu này, chàng từ nơi nào nghe được?”

“Sói ca ca khi nắm tay sói tỷ tỷ thì cũng nói như vậy. Chi Tâm cảm thấy thật là đẹp thật là đẹp, liền muốn nói cho nường tử nghe...”

Hắn không nói nàng cũng quên việc này. Đôi mắt xinh đẹp nhú lại không có thiện ý, “Chàng nói khi chàng động phòng là chàng theo sói ca ca cùng sói tỷ tỷ học được, có đúng không?”

Chi Tâm mặt ửng đỏ, “Đúng nha.”

Đúng nha? Trong mắt đẹp hoàn toàn hiện ra tia sáng muốn giết người, “Sói ca ca, sói tỷ tỷ của chàng... Lúc động phòng cũng giống như A Hắc A Hoàng động dục như vậy... Như vậy...” Trời xanh a, nàng không muốn sống nữa.

“Không phải đâu! Không phải đâu!” Chi Tâm không biết nường tử vì sao vừa dậm chân vừa che mặt vừa than ngắn thở dài, nhưng lại theo bản năng muốn giải thích rõ, “Sói ca ca sói tỷ tỷ không giống A Hoàng A Hắc đâu, bọn họ là người, giống như Phạm Phạm...” Phạm Phạm nói không thể nói cho bất luận kẻ nào, vậy có thể nói với nường tử hay không đây? Nhưng nếu nường tử...

Hử? Giống như Phạm Phạm? Là người sao? La Chấn ôn nhu cười nói: “Vậy tướng công nói cho ta biết, sói tỷ tỷ nàng có đẹp hay không?”

“Đẹp lắm...” Người nào đó không biết sống chết còn cố gắng khen.

“Đẹp lắm sao?” Thanh âm ôn nhu của ai đó đã tăng thêm chút sát khí.

“Nhưng không xinh đẹp như nường tử a.” Người nào đó nghiêng đầu, bổ sung.

“Tướng công nhìn rất cẩn thận nhỉ?” Ai đó cũng không vì lời khen của Chi Tâm mà chuyển biến tốt.

“Không nhìn cẩn thận được đâu, sói ca ca không để cho nhìn, Chi Tâm cũng không dám nhìn...”

“Vậy tướng công làm sao học được thế?”

“Chính là.... Chính là..... Nường tử, Chi Tâm muốn...”

Ai đó không khách khí chút nào đánh lui “bàn tay sói” của người nào đó, “Không nói rõ ràng trước, cái gì cũng không được muốn!”

“Sói ca ca nói cho Chi Tâm nghe trước, sau đó sói ca ca đem sói tử tử bọc...”

“Ngừng, ngừng, có thể ngừng!” La Chấn cũng không thuộc dạng những cô nương phóng đảng, sao có thể bình thần nghe được những lời nói làm người ta đỏ mặt tía tai. Mặc dù tướng công nói, thuần khiết và vô cùng thuần khiết....

“Tử sinh khế khoát, dữ tử thành thuyết. Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão. Có đúng hay không? Tướng công, ý tứ của những lời này chàng có thể hiểu.... Làm gì thế?”

“..... Nương tử....” Không cười, không nói, ngốc tử này ôm nàng vừa cọ sát vừa dọ dẫm, chính là.... Cũng đã lâu rồi, nàng cũng đã tỉnh dưỡng hoàn toàn, hẳn... không phải “buồn bực” đến hỏng mất chứ?

“...Tướng công, ta cho chàng biết a, cho dù chàng nhịn khổ sở cũng không cho phép chàng đi tìm người khác, hiểu chưa?”

“Tìm người khác? Tìm ai vậy?”

“Tỷ như...” Chỉ có đứa ngốc mới đi cung cấp đối tượng giả tưởng cho người, “Ai cũng không được! Chàng dám tìm người khác, đừng mơ tưởng ta lại để ý đến chàng, hiểu chưa?”

“Chi Tâm chỉ thích nương tử, Chi Tâm chỉ biết ôm nương tử, nương tử không thể không để ý Chi Tâm mà...”

“Nha....” Vậy cũng tạm được... Nhưng, nhưng, ngốc tử này khi nào thì đã đem quần áo của nàng cởi sạch sẽ? Khi nào thì đã đem nàng ôm đến trên giường?”

“Nương tử, Chi Tâm rất nhớ nàng nha...”

Ngốc tử này, còn có thể nói những lời tình tứ như thế... Thiếu phu nhân tâm tình vô cùng tốt, cười khẽ nói vào tai ngốc tử hư đồn: “Tướng công, ta cũng nhớ chàng nha...”

Chưa từng nghĩ, câu này, khiến cho tâm tình người nghe dâng trào như thác lũ, vừa đói lại vừa khát.... Đến nỗi La Chấn thề: Sau này, tuyệt đối không tại địa phương như thế này dụ dỗ hấn một chữ!

Bên ngoài phòng, cảnh uyên ương nghịch nước dây dưa; Bên trong phòng, uyên ương, vô tận triền miên....

(* Đây là đoạn thứ 4 Trích trong bài Kịch cổ (Đánh trống) – Bội Phong – Kinh Thi:

Tử sinh khế khoát.

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ.

Dữ tử giai lão.

Dịch:

(Người dịch: Tạ Quang Phát)

Lúc tử sinh hay khi cách biệt,

Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời:

“Sống bên nhau mãi đến hồi già nua.”

Người đi tòng quân này nhớ gia đình, kể lại lúc mới lập gia đình, đã hẹn ước với vợ, chết sống hay xa cách cũng không bỏ nhau, lại nắm tay vợ mà hẹn nhau sống đến già. – MTY)

“Khách quan, ngài cần gì ạ?” Tuy là trong nội tâm thấp thỏm, nhưng tiểu nhị vẫn bước đến hỏi han vị khách nhân có sắc mặt âm trầm.

“Trong tiệm chúng tôi có món Vịt Tiềm bát bửu, cá hấp bách vị, thịt tẩm bơ rang giòn...” Ách? Tiểu nhị nhìn chăm chăm thỏi bạc trắng đột nhiên xuất hiện ở trước mắt, má ơi, đây là hơn một thỏi nha, chỗ này có đến hơn nửa năm tiền công của mình đó.... Không biết vị khách quan kia có ý gì, ngón tay muốn động lại không dám động, nuốt từng ngụm nước bọt, “Thức ăn có đậu xào thập cẩm, cá ướp hương cà...”

“Người ngồi xuống, trả lời vài câu hỏi của ta. Nói xong rồi, bạc này sẽ là của người.”

“Nhưng, khách quan, tiểu nhân đang làm việc...”

Khách quan không hề nói năng rườm rà, trực tiếp lại lấy thêm một thỏi, đặt bên cạnh đĩnh bạc ban đầu. Trắng bóng, sáng long lanh, làm hoa cả mắt tiểu nhị, khiến tiểu nhị ưỡn ngực lên, khí phách mười phần nói: “Khách quan, ngài muốn hỏi điều gì, chỉ cần lên tiếng tiểu nhân sẽ đáp ngay!”

“Ngồi xuống nói.”

“Không, không, không, tiểu nhân đứng là được.”

“Nhưng bản nhân không có thói quen ngồi đầu cùng người nói chuyện.”

“...A, a, a, tiểu nhân ngồi xuống, tiểu nhân ngồi xuống.” Tiểu nhị đặt mông ghé ngồi trên ghế, cười lấy lòng nói, “Có cần gì, ngài cứ hỏi.”

“Trong Vạn Uyển thành này, có một vị thương gia họ Lương nổi tiếng đúng không?”

“Họ Lương? Ngài chỉ là Lương Đại lão gia?”

“Hắn là hoàng thương?”

“Đúng, đúng, đúng, là hoàng thương. Ngài biết Lương Đại lão gia?”

Hiển nhiên, vị khách quan kia chỉ có toan tính hỏi người, vô tình bị người hỏi, “Vị Lương Đại lão gia đó, mấy hôm trước vừa mới cưới một đứa con dâu vào cửa đúng không?”

“Đúng, đúng, đúng.” Tiểu nhị nhất thời mặt mày hớn hởi, “Nghe nói còn là con gái của một vị phú thương. Chúng tiểu nhân vốn là cho rằng đó là một cô nương xấu xí như Vô Diệm, có ai ngờ được a, tân nương tử lại có dáng dấp xinh đẹp như thế. Vừa bước ra đường đã biết thuộc con nhà quyền quý, làm các mỹ nhân trên Vạn Uyển thành này đều biến thành trò hề...”

“Vì sao?”

“... Hả?”

“Vì sao các người sẽ cho rằng cô nương ấy là một nữ nhân xấu xí như Vô Diệm?”

“Ngài không biết sao, với vị công tử Lương gia kia, ai cũng sẽ không cho là hắn có thể lấy được một nữ nhân có gia thế cùng dung mạo tốt đẹp gì đâu? Bất quá.....” Tiểu nhị nghiêng người lên phía trước, thần bí cười nói, “Nghe nói vị Lương thiếu phu nhân kia cũng không phải là không có thiếu sót nha. Nghe nói nàng ở nhà mẹ từng cùng người khác bái đường, nhưng chỉ hành lễ được một nửa, bị chú rể cho.....”

“Lương gia vị công tử kia thế nào?”

“A, ngài không biết sao?” Tiểu nhị kinh ngạc tròn mắt nhìn, “Lương gia đại công tử, là một tên gốc bầm sinh, đây chính là chuyện mà tất cả mọi người ở Vạn Uyển thành đều biết. Ngài biết Lương Đại lão gia, lại không biết chuyện này?”

“Tên gốc?” Hắn chân động, bất chợt nắm chặt lấy cổ tay tiểu nhị, “Người nói, Lương gia đại công tử đó, là Lương công tử cưới La gia tiểu thư Ngọc Hạ quốc, là một tên gốc bầm sinh?”

Tiểu nhị bị tia sáng tàn bạo trong mắt khách quan làm giật mình kinh hoảng, há hốc mồm, chỉ ngây ngốc gật đầu.

“Vị hôn phu của La gia tiểu thư, là một tên gốc? Người không có gạt ta?”

“Này... này... này... tiểu nhân sao dám lừa ngài chứ...Vị công tử ngốc nghếch đó thường hay đưa bạn đến đây ăn cơm, thật ra thì không phải bạn bè gì đâu, toàn là bị người ta lừa gạt đến đây để ăn uống miễn phí mà thôi. Hắn ngây ngô mặc cho người ta lừa gạt, hết lần này đến lần khác.....”

Oành! Vị khách đó hất hẳn ra, đấm mạnh tay trên bàn.

Tiểu nhị bị dọa cho sợ đến mức nhảy dựng lên. Vị khách quan này rốt cuộc có ân oán gì với Lương gia? Làm ơn đừng vì lời nói của một tên tiểu nhân tham tiền như mình mà gây ra họa hại người khác nha? Làm ơn đừng nha, tuy vị công tử Lương gia kia ngốc thật, nhưng cũng không làm cho ai ghét. Lương Đại lão gia lại có tâm địa hiền hòa thiện lương, là một người tốt a.

“Khách quan, ngài.....”

“Bạc lấy đi, cút.”

“Vâng.” Tiểu nhị nhặt lấy ngân lượng dễ dàng kiếm nhất từ trước đến nay, vui vẻ chạy xuống lầu: Lương Đại lão gia, nếu ngài có gì bất trắc, đừng trách tiểu nhân nhé, tiểu nhân cũng chỉ sợ nghèo khổ mà thôi.

Mà vị khách ra tay rộng rãi trên lầu đó, vẫn còn không ngừng dùng tay đấm mạnh lên bàn, một tiếng, một tiếng càng lúc càng mạnh. Chấn nhi, Chấn nhi, là ta hại nàng sao? Là ta sao? Nàng nhất định vô cùng hận ta, vô cùng oán ta, phải không? Chấn nhi a..... Chấn nhi, ta đã hại nàng đến mức này sao? Ta đã hại nàng đến mức này rồi sao?

“Nương tử, nàng thật không cùng Chi Tâm lên phố sao?”

La Chấn vui đùa vào thêu, không nhìn đến đôi mắt to tròn đang nhìn mình đầy trông mong, sẽ làm mình xiêu lòng. “Ta không phải đã nói rồi sao, ta đang tức giận, hôm nay không đi cùng chàng.”

“Đừng tức giận nữa, nương tử đừng tức giận nữa nha.”

Ngốc tử này, nàng tức giận hay không khi nào do hắn định đoạt chứ? “Tóm lại ta đang tức giận, chàng còn không mau ra phố mua đồ chơi tới dụ dỗ ta?”

Gương mặt như đưa đám của Chi Tâm trong nháy mắt chuyển sang sáng rực. “Được! Nương tử muốn cái gì?”

“Chỉ cần có thể để cho ta cao hứng, cái gì cũng được.”

“Chi Tâm biết. Chi Tâm đi a.”

“Nhanh đi, nhanh đi.”

La Chấn vừa dụ dỗ vừa hù dọa, thật vất vả mới dụ được hẳn đi. Như vậy, một là vì để cho hắn ra đường giải sầu. Trong lúc nàng dưỡng thương, hẳn trừ lúc chiếu cố nàng, thì cũng là ở thư phòng giúp bà bà sửa sang lại sổ sách, lấy tâm tính như trẻ con của hắn, sợ là đã buồn bực đến hồng mắt. Hai là nàng muốn khi không có mặt hắn làm chút việc, chuyện này không quá quang minh chánh đại... ừ, làm nương tử, há có thể dạy hư tướng công của mình?

La Chấn nhìn về phía Hoàn Tố, Hoàn Tố gật đầu. Hai chủ tớ một trước một sau, đi về hướng cửa sau của đại viện. Ở bên trong tiểu viện vắng vẻ nhất ở cửa sau, La Chấn nhìn thấy người khách mà hôm nay mình đã hẹn gặp mặt.

“Vương tiểu thư.”

“Lương thiếu phu nhân.”

Đối phương đang quan sát mình, La Chấn cũng đang quan sát đối phương, nghĩ đến tin đồn thật sự không thể tin hết. Ban đầu người ta đồn đãi rằng tướng công mình si ngốc, nhưng nét tuấn mỹ của hắn lại không có ai nói ra. Trên phố mọi người đều đồn đãi Vương tiểu thư người vừa lùn mà lại mập, nhưng chỉ là so sánh với từ “Đáy thắt lưng ong” thì có vẻ hơi đầy đặn một chút, gương mặt thì lại đầy vẻ mỹ lệ.

“Lương thiếu phu nhân, ngài thật sự có thể giúp gia phụ vượt qua nguy cơ?” Mới vừa ngồi xuống, người tới đã không quanh co vòng vèo, vào thẳng chủ đề.

Tốt, quả là danh bất hư truyền. “Vương tiểu thư, quân tử một lời hứa nặng tựa ngàn vàng, lời hứa của một cô nương sao có thể yếu hơn nam tử chứ?”

“Vì sao?”

“Không sao cả. Ta cũng không phải không có lợi ích, trừ tiền vốn, tương lai ta vẫn thu lãi không phải sao?”

“Nhưng tại sao ngài lại muốn trợ giúp gia phụ? Lấy tài lực của Vương gia chúng tôi, nhất định không thể hấp dẫn được Lương thiếu phu nhân...”

“Hấp dẫn ta không phải là tài lực của Vương gia, mà là Vương tiểu thư.”

“Hả?”

“Nếu Vương tiểu thư là một tiểu thư khuê trung bình thường, La Chấn sẽ không tìm tới Vương gia.”

“Ý gì?”

“Vương tiểu thư từ đầu đến cuối luôn thay Vương viên ngoại xử lý việc kinh doanh, là người nam quyền, đúng không?”

“Vậy thì sao?”

“Vương viên ngoại bởi vì nhẹ dạ tin người khác, tổn thất hơn phân nửa tài sản, Vương tiểu thư vì giúp Vương gia vượt qua cửa ải khó, mới đồng ý Phùng gia cầu hôn. Nếu không, ta dám nói, Vương tiểu thư tất nhiên không thể vừa ý với công tử đó của Phùng gia, đúng không? Huống chi người này còn không biết trân quý Vương tiểu thư, chỉ biết danh tiếng không tốt bên ngoài của tiểu thư.”

“..... Đó là số mệnh của Thu Nhạn....”

“Vương tiểu thư chấp nhận sao?”

“Nếu không thì có thể làm sao chứ?”

“Chấp nhận hoặc không cũng thế, nhưng không nên nhẫn nhục chịu đựng, mặc kệ nó như vậy chứ?”

“Hừ, tên khốn Phùng gia đó, bọn tiểu thư chắc chắn tìm được biện pháp dọn dẹp hắn!”

La Chấn bật cười.

Vương tiểu thư biết mình mới vừa rồi cũng bất tri bất giác thốt lên lời trong lòng ra ngoài, ngay sau đó hơi thẹn thùng đỏ mặt, “Lương thiếu phu nhân, ý muốn của ngài rốt cuộc là như thế nào?”

“Nói thực cho nàng biết nhé, Vương tiểu thư, vị hôn phu đó của nàng cũng trêu chọc ta, làm cho ta rất không vui.”

“...Thu Nhạn có nghe nói.” Vương tiểu thư đã sớm nghe nói, tên hôn phu bất tài vô dụng trước kia thẳng thừng chê nàng vừa lùn vừa mập, lại xấu xí, mấy hôm trước ở quán cháo trên cột Lương thiếu phu nhân. Tên oắt con vô dụng đó, cũng chỉ có thể làm những chuyện hạ lưu như thế thôi, một tên ngốc không thể chịu đựng nổi, Phùng gia sớm muộn gì cũng thất bại ở trên tay của hắn.

“Vương tiểu thư, hôn ước đã định, cộng thêm giao tình của Vương viên ngoại cùng Phùng đại tài chủ. Nhưng sau khi được gả đi, cuộc sống khi đó mới thực sự được bắt đầu. Người kì dị như Phùng công tử, tiểu thư yếu hèn ta sẽ lấn lướt.”

Ngược lại, người mạnh, hẳn nhất định sẽ yếu, người nọ, hẳn là một đồng bùn nhão xây thành tường sao có thể chống đỡ nổi.

“Thu Nhạn hiểu Lương thiếu phu nhân vui lòng trợ giúp gia phụ, lại đích danh muốn gặp Thu Nhạn, là vì muốn mượn tay của Thu Nhạn trừng trị tên nhu nhược bất tài đó.”

“Vương tiểu thư có đáp ứng hay không?”

“Dĩ nhiên đáp ứng. Phàm là chuyện có thể cứu Vương gia, Thu Nhạn nhất định sẽ đáp ứng.” Nếu có Lương gia giúp đỡ, Vương gia nhất định có thể cải tử hồi sinh. Gia phụ không có con trai, nên đem nữ nhi duy

nhất như nàng làm thành hòn ngọc quý trên tay, nàng há có thể để cho nửa đời tâm huyết của phụ thân trôi theo dòng nước chứ?”

“Lương gia cái khác không có, nhưng kỳ được(*) chữa người có rất nhiều, nếu Vương tiểu thư cần, lúc nào cũng có thể đến Bách Thảo viên để lấy.”

(* Những loại thuốc kì lạ)

“Cứ quyết định như vậy.” Nhất cử lưỡng tiện, vừa giúp cha thoát khỏi cảnh khó khăn, đồng thời cũng có thể níu lấy tên nhu nhược của Phùng gia ra trao đổi, cơ sao mà không làm?

Không lâu sau, Phùng gia cưới Vương gia tiểu thư làm vợ. Trên hỉ đường, tân lang đã làm khó tân nương đủ điều, nào là trong nhà không có chuồng heo không nuôi nổi heo mập vân vân, Vương lão gia nghe được, đương trường suất chút nữa tắt thở, đi không nổi, Phùng đại tài chủ cầm gia pháp mới đem đứa con trai mất dạy của mình trấn áp. Nhưng năm ngày sau, danh tiếng về người đàn bà đánh đá ở Phùng gia lan truyền khắp Vạn Uyển thành, trở thành truyền thuyết...

Đêm động phòng, Phùng công tử bị thê tử cột vào trên ghế, vượt qua đêm dài đằng đẳng, sáng sớm, đến giờ dâng trà với cha mẹ chồng thì Phùng công tử trước mặt mọi người cho tân nương một bạt tai. Nhưng uy phong chỉ là nhất thời, ngày kế lại bị tân nương trối ở trên giường, chịu đủ đòn roi.

Phùng lão phu nhân vốn muốn chạy tới trách mắng con dâu hung hãn không hiền, lại bị Phùng gia lão gia lôi đi, nói rằng nếu hai mươi mấy năm cũng không thể dạy con trai mình thành người tốt, ông cũng không ngại giao con trai mình cho con dâu dạy dỗ cho tốt. Vì thế, cô dâu càng xuống tay không chút kiêng kị.....

“Phạm Phạm, Chi Tâm mua thêm cho nương tử cây trầm kia được không?”

“Ân nhân, xin gọi ta...” Thôi, “Nương tử của ân nhân có nhiều trầm ngọc như vậy, ngài mua trầm gỗ thì dường như không xứng với cách ăn mặc của nương tử ân nhân...”

“Xứng mà, xứng mà, lần trước Chi Tâm mua trầm gỗ, nương tử nhìn rất kĩ sau đó cài lên thật là xinh đẹp, thật là xinh đẹp.”

Ân nhân quả nhiên là người ngốc có phúc ngốc. Ban đầu được hấn cứu, mình vội vã muốn báo ân, nên cãi lời cha cùng sự răn đe hù dọa của tỷ tỷ, từ hôn ước ban đầu nay lại biến thành được nương tử thương yêu không thôi số phận người này, thật kỳ quái. Đáng tiếc tu vi(*) của mình không cao, nên không thể nhìn thấy tương lai của người khác.....

(*Trình độ tu luyện pháp thuật)

“Phạm Phạm cái này tốt hay không, nương tử có thích hay không?” Chi Tâm giơ lên một cây trầm quay đầu hỏi, nhìn thấy một gương mặt mà mình không quen thuộc, “Người là ai thế?”

“Người là Lương gia đại công tử, Lương Chi Tâm?”

Chi Tâm ngạc nhiên tròn to đôi mắt đẹp, “Người biết Chi Tâm sao?”

“Người...” Đôi mắt tuần tú của Giang Bắc Hồng chợt lóe, “Người thật sự là Lương Chi Tâm?”

“Ừ, ừ, ừ, là Chi Tâm.” Chi Tâm hé môi cười nói, “Nhưng Chi Tâm không biết người. Người là ai thế?”

“Ta.....”

“Ân nhân!”

Phạm Trình chen vào ngăn ở trước người Chi Tâm, dựa vào mấy phần trực giác động vật, hấn cảm thấy trên người tên này có hơi thở bất thiện. Có lẽ chưa đến cấp bậc nguy hiểm, nhưng cũng không loại bỏ khả năng nguy hiểm, “Ngài quên rồi sao? Nương tử của ân nhân đang chờ lễ vật của ngài, chúng ta cũng không thể ở bên ngoài trì hoãn quá lâu. Nếu nương tử của ân nhân tức giận, Phạm Trình không thể giúp ngài được.”

“A, Chi Tâm mua lễ vật cho nương tử, để cho nương tử đừng tức giận nữa..... Nhưng Phạm Phạm à, nương tử sao lại giận Chi Tâm thế?”

“Ta làm sao biết.” Theo Phạm Trình nhìn, nường tử của ân nhân chẳng qua là thuận miệng trêu chọc ân nhân mà thôi, cũng chỉ có ân nhân... ngây thơ như thế này mới nghĩ là thật, trong lòng chỉ toàn nghĩ tranh thủ làm sao cho nường tử cười vui.

Giang Bắc Hồng nhìn chằm chằm vào nụ cười ngây ngô như trẻ con này, lại nghĩ đến đôi má lúm đồng tiền thanh tú nhả nhận như dòng suối mát lạnh, lòng cảm thấy lạnh run toàn thân phát rét: Hắn đã đẩy nàng vào tình cảnh như thế nào?

“Lương huynh, quen biết không bằng vô tình gặp được, tại hạ vui lòng làm chủ mời khách, uống một chén với tại hạ được không?”

Chi Tâm mơ hồ nháy mắt, “Người muốn mời Chi Tâm ăn cơm?”

“Vâng.”

“Tại sao?”

“Tại hạ muốn làm bạn với Lương huynh.”

“Bạn nha, được được, Chi Tâm nguyện ý kết giao bằng hữu, Chi Tâm...”

Phạm Trình trầm mặt xuống, “Ân nhân, ngài quên rồi ư, nường tử của ân nhân...”

“A, đúng nha, nường tử đang đợi Chi Tâm.” Chi Tâm gãi gãi đầu, quay về phía người xa lạ muốn cùng mình kết giao bằng hữu, nở nụ cười ngây ngô, “Thật xin lỗi nha, Chi Tâm phải về nhà bồi nường tử, không thể cùng người ăn cơm được... Phạm Phạm, mau giúp ta xem một chút, trà này nường tử mang có được hay không?”

“Nàng thích, phải là cái này.” Giang Bắc Hồng nhặt lên một mặt dây chuyền hình hoa cúc. Chỉ có hoa cúc trang nhã tinh khiết tự nhiên như thế này mới có thể làm nổi bật vẻ lạnh nhạt thoát tục của nàng.

“Thật sao?” Chi Tâm mừng rỡ nhận lấy, lúc này yêu thích không buông tay, “Được, vậy mua cái này, mua cái này! Người tốt nhất đó, người giúp Chi Tâm, ngày mai Chi Tâm mời người ăn cơm có được không?”

“Được, ngày mai, ta cung kính bồi tiếp Lương huynh.”

Kết— Uỳnh—

Tia chớp mới qua, lại vang lên tiếng sấm, mưa to nghiêng nghiêng đổ xuống. Nơi hành lang trước cửa phòng, La Chấn thêu đến mũi cuối cùng, run mở trường bào trong tay.

“Tiểu thư, đây là làm cho Cô gia sao?” Hoàn Tố hăm mộ nhìn những đường may tỉ mỉ công phu tinh mỹ trên chiếc trường bào, “Tay nghề của tiểu thư thật giỏi đó, nô tỳ thật sự theo không kịp, nếu đưa vào trong điểm, tất nhiên sẽ bán rất chạy.”

La Chấn cười một tiếng, hướng bên trong phòng kêu lên: “Tướng công, tướng công!”

“Chi Tâm tới rồi. Trần Nhi, Chi Tâm muốn đi ra ngoài nha.” Chi Tâm hăng hái mặc một cái áo tơi(áo mưa), lảo đảo đi ra.

“Đi ra ngoài? Mưa lớn thế này, chàng muốn đi ra ngoài? Đi đâu?”

“Chi Tâm hẹn bằng hữu.”

La Chấn ánh mắt chột lóe, “Bằng hữu? Bạn mới? Muốn mời vị bằng hữu ăn cơm uống rượu?”

“A... không phải đâu, hắn muốn mời Chi Tâm ăn bữa cơm, nhưng hắn đã giúp Chi Tâm chọn dây chuyền khiến nường tử vui vẻ, nên Chi Tâm muốn mời hắn ăn cơm.....”

Lông mày đen khê nhăn, La Chấn kêu, “Phạm Trình!” Ủa? “Phạm Trình đâu?... Phạm Trình! Phạm Trình!”

“Trần Nhi, Chi Tâm không cần Phạm Phạm đi cùng đâu, hắn nhất định đang ở dưới gầm giường nha”

“Gầm giường? Làm cái gì?”

“Phạm Phạm sợ sấm đánh đó.”

Ha ha. Hoàn Tố che miệng mừng rỡ: Cái tên hắc dã nhân đó thế nhưng lại sợ sấm? Đây thật là báo ứng khó chịu nha.

Nhưng La Chấn lại xem thường, cư nhiên là nam nhi thế mà sợ sấm đánh cái gì chứ? “Hoàn Tố, gọi hắc ra ngoài.”

Hoàn Tố đang ước gì chính mắt được trông thấy bộ dạng của tên đối đầu với nàng kia, nghe vậy liền nhắc chân dọc theo hành lang, hướng phòng hắc dã nhân kia phóng tới. Trong giây lát, từ trong phòng nghe được hai tiếng kêu sợ hãi: “Oa..... Có vật sống tới!”

“A..... sắc lang thối, buông ta ra!”

La Chấn cả kinh, ngay cả Phình nhi đang quét dọn cũng vội chạy tới. Đập vào mắt La Chấn, Phình Nhi rất ngạc nhiên, nhưng Chi Tâm lại há to miệng: “Phạm Phạm, người ôm Hoàn Hoàn Tố làm gì? Muốn động phòng sao? Không thể được, Hoàn Hoàn không phải là nương tử của người, không thể được nha.....”

Nhưng thấy bên trong phòng, Phạm Trình đem nữ tử Hoàn Tố đối đầu với hắc ôm chặt lấy, sống chết vẫn không buông, một đầu vùi vào ngực thiếu nữ kia, mặc kệ Hoàn Tố dấm dáy nhéo mắt, nhưng cũng lù lù bất động.

“Sắc lang thối tha, buông ta ra, buông bỏ cô nương ra!” Hoàn Tố thấy có người tới càng thêm thẹn tức, “Tiểu thư, mau giúp nô tỳ bảo con sắc lang này buông ta ra. Thật sự là tên người rừng khốn kiếp mà.....”

“Chi Tâm hiểu, Phạm Phạm là sợ sấm đánh, cho nên ôm lấy Hoàn Hoàn có đúng không?” Chi Tâm nghiêm trang, nhìn nương tử nói, “Nương tử, Phạm Phạm trước kia cũng từng ôm qua Chi Tâm như vậy, Phạm Phạm sợ sấm đánh, rất sợ, rất sợ, rất sợ.....”

Sợ sấm đánh, hơn nữa là rất sợ, rất sợ? Đôi mi thanh tú của La Chấn khẽ chớp, “Hoàn Tố nha đầu.....”

“Tiểu thư, cứu mạng.....”

“Người thực hưởng thụ được Phạm Phạm ôm ấp có phải hay không?”

“Tiểu thư.....”

“Nếu không, ta nhớ rằng, em biết điểm huyết nha.....”

“A, nô tỳ quên... Dã nhân chết tiết, điểm chết người!” Hoàn Tố ra chỉ, liên tục điểm tới dưới nách bên hông Phạm Trình.

La Chấn nhẹ nhàng linh hoạt dời thân, rảnh rang nói: “Xử lý xong rồi, đến đây. Nếu Phạm Trình không đi được, em hãy đi thay hắc một chuyến”.

Hoàn Tố vừa thẹn vừa lúng túng, khoác cái áo tơi, cầm ô, một thân đi.

Chi Tâm vẫn cảm thấy rất bất an, “Nương tử, Chi Tâm không nên để cho Hoàn Hoàn đi, Chi Tâm tự mình đi.....”

“Tướng công, mưa lớn như vậy, Phong ca ca bọn họ cũng không giúp được chàng, ta làm sao có thể yên tâm để chàng đi? Khinh công của Hoàn Tố rất tốt, con bé đi thay chàng đổi buổi hẹn đến sáng ngày mai, không phải tốt hơn sao?”

Chi Tâm cúi đầu, cắn môi, “Nhưng Chi Tâm vẫn muốn đi.....”

“Nếu Chi tâm đi, Trần Nhi cũng sẽ đi, Chi Tâm muốn cho Trần Nhi dầm mưa cùng Chi Tâm sao?”

“Không muốn, không muốn!”

“Vị bằng hữu của Chi Tâm so với Trần nhi, ai quan trọng hơn?”

“Trần nhi nha!”

Tướng công thối, coi như chàng thông minh, “Nếu như thế Chi Tâm vì không để Trần Nhi phải chịu mưa ướt mà bội ước, đó cũng là có lí do bất đắc dĩ đúng không?” Nương tử lớn nhất, nương tử là chí tôn, tướng công thối, chàng nhất định phải nhớ.

“Đúng nha! Ngày mai Trân nhi thật sự sẽ cùng Chi Tâm đến gặp bằng hữu sao?”

“Ngày mai chúng ta giải quyết hết sổ sách rồi đi có được hay không?” Nàng cũng muốn xem thử, là kẻ nào không biết sống chết, lại muốn chiếm tiện nghi tướng công nhà nàng.

“Được!”

“Nếu như thế, mau tới thử quần áo mới một chút.”

“A a a!” Chi Tâm vui mừng nhảy dựng lên, “Trân nhi làm y phục cho Chi Tâm à?”

“Tất nhiên rồi, Trân Nhi không làm cho Chi Tâm, còn có thể làm cho ai chứ? Trân Nhi không làm cho Chi Tâm, thì ai làm đây?”

“Nương tử, Trân Nhi, Trân Nhi, nương tử, Trân Nhi làm y phục cho Chi Tâm, nương tử làm y phục cho Chi Tâm! Quần áo mới, Chi Tâm thích! Chi Tâm thích!” Chi Tâm dang rộng hai cánh tay ra mặc thử bộ đồ mới, miệng cười đến thật vui vẻ.

La Chấn nhìn tướng công dễ dàng vui vẻ như thế, cũng rất vui mừng.

Phình nhi ở một bên, cũng che miệng cười, mắt lấp lánh, nhìn một đôi bích nhân, dường như cũng nghĩ thấy có hơi thở ngọt ngào phảng phất giữa Thiếu gia cùng Thiếu phu nhân.

Sau nửa canh giờ, Hoàn Tố mang tin tức trở về, lại thấy trên mặt La Chấn nở nụ cười ngọt ngào, lộ ra lúm đồng tiền.

“Đợi tạnh mưa, em đến đó nói cho hần biết, giờ Tỵ ngày mai, ở trước Bách Thảo Viên, ta đợi đại giá của hần. Còn nữa...” Trong mắt La Chấn, hiện ra toan tính âm hiểm hung ác, “Bảo với hần cách xa tướng công ta một chút!”

Ở hành lang, Chi Tâm vẫn còn đang vì bộ đồ tự may của nương tử mà ca hát. Trong phòng, bàn tay trắng nõn của La Chấn nắm chặt khăn, nghiến răng: Giang Bắc Hồng, nếu ngươi là không ngừng việc trả thù, tới tìm tướng công nhà ta, vậy thì La Chấn ta sẽ phụng bồi đến cùng!

Phía trước Bách Thảo viên, là nơi Lương gia cùng các thương khách khắp nơi tới xem hàng, đặt hàng và bàn bạc. Ngụy Thiên mặc dù đã tự lập ra cửa hàng riêng, nhưng chủ quản trông Trot Bách Thảo Viên vẫn là Lương nhị thiếu gia Lương Chi Hành.

“Đại tẩu, tẩu hôm nay tới đây, là hẹn thương khách sao?”

La Chấn khẽ lắc đầu, “Chi Hành, chuyện ta không nói ra lúc trước, có phải đệ cũng đã nghe qua rồi hay không?”

Ánh mắt Lương Chi Hành không hiểu, vẫn gật đầu, “Vậy thì sao?”

“Người hủy đi khuê danh của ta lúc đó, đã đến Ngọc Hạ Quốc!” La Chấn chưa bao giờ đánh giá cao năng lực của mình. Giang Bắc Hồng là một kỳ nhân, bàn về tâm cơ, thủ đoạn, nàng không chắc nắm phần thắng. Huống chi chuyện liên lụy đến người nàng để ý nhất, nàng nhất định phải tìm kiếm thêm nhiều sự ủng hộ. “Hơn nữa, ngày hôm trước hần đã đến tìm Chi Tâm.”

Lương Chi Hành ánh mắt chột sâu.

“Ta cho đệ biết, là mong đệ không nên đặt toàn bộ ý nghĩ vào nghiên cứu y thuật, trông Trot thảo dược nữa, việc kinh doanh của Lương gia, tốt nhất đệ cũng nên để ý một chút. Hoặc giả bởi vì ta, Lương Gia có thể chịu chút tổn thất. Nhưng mong đệ hãy yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để mặc hần tổn thương Chi Tâm.”

“Hần ở đâu?”

“Ta hẹn hần giờ Tỵ gặp mặt.” Thấy hần bỗng nhiên trầm mặc, La Chấn khoát tay, “Ta lấy thân phận Lương thiếu phu nhân gặp hần, nghe xem hần muốn nói gì. Lần này đệ không cần ra mặt, có Hoàn Tố theo ta rồi, ở trên đất Lương gia, hần có thể làm khó dễ được ta sao?”

Lương Chi Hành gật đầu, đối với vị đại tẩu này khâm phục tôn kính lại thêm một phần, “Đại tẩu yên tâm, Chi Hành sẽ không để cho bất cứ kẻ nào khi dễ người nhà Lương gia ta.”

Đứa nhỏ này, càng ngày càng hợp khẩu vị, càng ngày càng xứng với Đoạn Nhi rồi, “Đa tạ Nhị đệ.”

Gã sai vật bước nhanh tới, “Thiếu phu nhân, có một vị thương khách họ Giang nói là có ước hẹn cùng ngài, hiện đang chờ ở phía trước.”

Đến rồi? La Chấn hít một hơi, nghiêng đầu, cười nhẹ: Giang Bắc Hồng, ta muốn xem xem ngươi còn muốn như thế nào.

Vừa vào bên trong phòng khách thấy nàng, ánh mắt Giang Bắc Hồng liền hướng tới gương mặt phần thanh tú nhã nhặn của nàng. Nàng lúc này, đã không phải là cô thiếu nữ mười sáu kết tóc trái đào. Mặc dù vẫn khuôn mặt như sứ, thanh âm như suối trong, nhưng mái tóc búi cao, lông mày chỉnh gọn, có thể chứng tỏ nàng giờ đã là vợ người ta. “Chấn Nhi...”

“Giang công tử, đã lâu không gặp.”

Giang Bắc Hồng ngẩn ra, một tiếng này, thật xa lạ. Từ “Vong Sầu” ôn nhu, đến “Giang công tử” lãnh đạm, xa cách, trong lúc này có lẽ khoảng cách không chỉ có bốn năm. Ở nơi này, bốn năm trong giấc mộng kia, vô số lần hắn bước đến bên ngoài hỉ đường, hồng gấm kia một tay hắn cầm, đầu bên kia có ánh mắt nhu tình của nàng.... Nhưng mộng cuối cùng cũng phải tỉnh. Mộng tỉnh rồi hắn với nàng hình như vẫn là người xa lạ

Hiện tại, nàng an vị trước mặt mình, gần trong gang tấc, chỉ cần hắn thoáng tới gần, liền ngửi được mùi hương nhàn nhạt thanh nhã trên người nàng. Nhưng là giữa mi tâm của nàng đã vạch rõ giới hạn.

“Chấn nhi....” Thật xin lỗi. Bôn ba ngàn dặm, hắn muốn nói với nàng chỉ có ba chữ này. Nhưng mà, vì sao lời nói tới cổ họng lại nuốt ngược trở vào? Hắn nợ nàng ba chữ này, không phải sao? Chỉ cần nói ba chữ này, qua nhiều năm như vậy đáy lòng muốn khỏi bệnh, để không còn áy náy nữa, để có thể phục sinh, không còn gì luyến tiếc nữa, không phải sao? Hắn sẽ có thể cùng một đoạn quá khứ ít ỏi kia vĩnh viễn biệt ly, không phải sao?

“Giang công tử, vì sao công tử tìm tới tướng công nhà ta?”

“Tướng công?” là đứa nhóc tính tình khiết trẻ con kia ư, cũng là loại hài đồng ngu dại? “Chấn nhi, là ta hại nàng....”

Đôi lông mày của La Chấn nhíu lại.

Biết rõ những sự lãnh đạm này đều là hắn phải nhận lấy, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu. Đã từng bởi vì nụ cười má lúm đồng tiền kia mà hắn động tâm...

“Chấn Nhi, ta đã biết, ta thật sự rất thương yêu nàng. Nhưng những chuyện trước đây, dù thế nào ta cũng không thể bù đắp hết, nàng có thể nói cho ta biết, ta nên làm thế nào mới có thể giúp nàng? Giúp nàng thoát khỏi cảnh khổ này?”

Ách? Không thể không nói, La Chấn hoàn toàn bất ngờ. Nàng cho là, hắn mang thù chưa tiêu tan. Bởi La gia ở Ngọc Hạ quốc thể vững như bàn thạch(*), vì vậy liền tìm đến Lương gia gây phong ba. Nhưng nghe ý trong giọng nói của hắn lúc này, dường như hắn bị lương tâm cắn rứt, cho là trước đây bởi vì tội lỗi của hắn tạo ra với nàng, khiến nàng phải gả cho tướng công gốc? Hắn, là vì muốn giúp nàng thoát khỏi cảnh “Khổ” sao?

(*Ý là thể lực vững vàng tựa bàn thạch, không thể nào đụng đến)

“Giang công tử, công tử chớ hiểu lầm.” La Chấn nhìn nam nhân này... người đã từng đưa nàng lạc vào trần ai này, “Ta gả cho tướng công nhà ta, là bởi vì ta yêu thích chàng, cùng người khác, cùng hoàng mệnh cũng không có quan hệ gì. Hiện tại, ta rất khỏe, rất vui vẻ, rất hạnh phúc, Giang công tử đại khái không cần phí tâm...”

“Làm sao có thể?” — Giang Bắc Hồng cắt đứt lời nói lãnh đạm của nàng, “Chấn nhi, ta rất hiểu nàng mà. Nàng thân là trưởng nữ, đối với La gia, đối với song thân, đều có quá nhiều trách nhiệm. Nàng một lòng muốn giúp La gia vươn lên, một lòng muốn làm La đại tiểu thư hoàn mỹ vô khuyết.

Nàng học đàn, học vẽ, học kinh doanh, học thêu, đều vì muốn chứng minh với song thân, không có con trai bọn họ vẫn không cần tiếc nuối. Nàng thà rằng tự mình gánh lấy trách nhiệm, tự mình chịu khổ, cũng không để song thân buồn phiền lo lắng...”

La Chấn nhếch môi cười một tiếng, “Công tử quả thật rất hiểu ta.” Cho nên, bốn năm trước hắn mới chọn trứng nàng, biến nàng thành con cờ trả thù phụ thân, “Nhưng ta vẫn không hiểu, công tử năm đó vì sao lại thu tay dễ dàng như vậy? Tại hử đường vứt bỏ La đại tiểu thư, vì sao không hành động bước kế tiếp? Lấy sự hiểu biết của ta đối với công tử, công tử ngài cũng đã sớm kín đáo an bài rồi mới đúng.”

Lời này, là nàng phán đoán năm đó, cũng là hôm nay thử dò xét. Nàng cần xác định, rốt cuộc hôm nay hắn có còn nguy hiểm hay không.

“An bài sao? Đích thực là có.” Giang Bắc Hồng cười khổ, “Nhưng có một chuyện xảy ra, cắt ngang kế hoạch...”

Những chuyện kia phát sinh nên hắn tạm thời bỏ qua cho La gia. Đợi những chuyện kia xử lý xong, muốn cố chấp tiếp tục thù cũ thì mới hoảng hốt biết rằng, mình sớm đã mất đi chút ít ý muốn trả thù.

Hôm đó, hắn cưới nàng, đối với hắn rốt cuộc là oán là hận, hắn cũng không hiểu được. Nhưng tình cờ, hắn nhìn thấy nàng, chạm đến ánh mắt của nàng... Hắn hồ hững, xoay người rời đi, nhưng chỉ là tự nhiên nhận thấy rõ ràng rằng trong tâm mình chặt vật không chịu được.

“Chấn nhi, nàng rõ ràng không cần phải chịu ủy khuất như thế. Ta nghe nói, Tấn Vương đối với nàng một lòng ngưỡng mộ, hử...”

“Thế nào, công tử cho rằng ta trở thành trắc phi của Tấn Vương thì không phải chịu ủy khuất?”

Giang Bắc Hồng nhất thời khó thở, “Ít nhất...” ít nhất cái gì, vinh hoa phú quý? Cẩm y ngọc thực? “Ít nhất Tấn Vương là người tài mạo song toàn, phong hoa nổi bật hơn người, là một nam tử xuất sắc...”

“Tướng công nhà ta, đừng nói là lưu luyến bụi hoa như Tấn Vương, sợ là rất nhiều nam tử trên thế gian này cũng không sánh kịp.”

Nhớ tới tướng công, nhớ tới sáng nay ra cửa không cho phép hắn dây dưa, hắn liền tiến về bông hoa nở nơi góc tường làm bộ dạng tổ cáo, chân mày khóe mắt La Chấn lộ ra vẻ ôn nhu vô cùng, “Ta không hề ủy khuất cũng không hề khổ sở, thành thân cùng tướng công nhà ta, là bởi vì ta thích chàng. Giang công tử, nếu công tử đã buông tha cái gọi là cừu hận kia, nhưng bất kể công tử ngài vì mục đích gì mà dụng tâm đến gần, xin cách xa chàng. Ta không muốn vì cái mục đích không sạch sẽ của công tử mà ngài đến làm bằng hữu của chàng.”

“Còn nói không ủy khuất, còn nói không có khổ sở?” Giang Bắc Hồng mặt mày đầy ảo não, “Nàng làm vợ người ta, chứ không phải làm mẹ. Làm vợ một người, còn cần bảo vệ trượng phu, tình cảnh như vậy còn tính là an nhàn hạnh phúc sao?”

“Giang công tử!” La Chấn chỉ cảm thấy buồn cười: Nàng hạnh phúc hay không khi nào lại cần tới hắn nhận định?

“Tâm tư ta tự ta hiểu rõ, đâu cần người ngoài như công tử xen vào? Nếu đúng do chuyện quá khứ làm công tử áy náy, vậy thì xin hãy cách xa cuộc sống của chúng ta một chút. Còn nữa, nếu nói về gia cừu(thù nhà) của công tử cùng La gia.....”

Bốn năm trước, sau khi chuyện kia qua đi, nàng dùng gần một năm để tìm hiểu mọi chuyện. Mục đích ban đầu chính là nàng tin tưởng vào nhân phẩm lỗi lạc của phụ thân, nàng muốn đem cái mà nàng tìm ra bắt ngờ mà ném vào mặt hắn, để cho hắn hối tiếc đứt rứt.

Nhưng khi tra xét, thăm dò ra được tin hắn thành hôn... Trong nháy mắt, nàng đột nhiên cảm thấy mình có phần cố chấp buồn cười không tài nào chịu nổi.

“La gia chưa từng làm lỗi gì với công tử cả.”

“... Cái này đã không còn quan trọng.”

“Phải không?” La Chấn mỉm cười, “Ngài tin hay không cũng không quan trọng, quan trọng là kết quả này, Tấn Vương so với ta rõ ràng hơn nhiều. Ngài là tri kỉ của Tấn Vương, không ngại đến hỏi hần, xem hần dấu diêm ngài cái gì.”

Giang Bắc Hồng bỗng nhiên đứng dậy, “Ý gì? Nói thế là có ý gì?”

“Năm đó ta tra ra được một chút ngọn nguồn, cũng tra ra được Tấn Vương có một chút liên quan. Nhưng ngài nên đi hỏi thẳng Tấn Vương, trong giao dịch của Giang gia cùng Lương gia, hần đã sắm vai nhân vật gì?”

Thực ra thì Tấn Vương cũng không tham gia vào cuộc giao dịch kia. Bất quá về sau, vì lợi dụng người Giang gia, hần đã che dấu một sự thật mà thôi. Thậm chí, vị hôn thê xưa của Giang Bắc Hồng tới cửa tìm chồng, cũng là nhờ năng lực của Tấn Vương ở bên trong giúp đỡ. Nhưng lúc này, nàng vẫn cần cố ý khơi mào tranh chấp giữa hai người này, dùng cách này khiến cho mình được thanh tĩnh, về phần Giang Bắc Hồng phát giác bị bạn tốt lợi dụng bán đứng... Không có liên quan gì đến nàng.

Mắt Giang Bắc Hồng nóng cháy sắc bén, dò xét sắc mặt nữ tử, làm như muốn từ trên mặt nàng tìm ra lời nói lúc này là thật hay giả. Nhưng trong tâm hần biết rõ, nếu không có nắm chắc năm phần thắng, nàng cũng sẽ không nói như vậy.

Tấn Vương đối với nàng dụng tâm, trước khi hần biết nàng, đã biết tất cả. Năm đó vứt bỏ nàng đi, ngoài việc hăng hái báo thù, còn có một ít nguyên nhân, là bởi không thể trái lời hứa hẹn, đoạt người yêu của bạn... Nhưng, nếu như quả đúng theo lời của nàng, nếu như đúng theo lời của nàng...

“Ta sẽ đi hỏi Tấn Vương, ta sẽ trực tiếp hỏi hần!” Giang Bắc Hồng vội vã nói, “Nhưng bất kể kết quả thế nào, Chấn nhi, ta nhất định sẽ giúp nàng rời khỏi cảnh khốn khổ này!” Nói xong, không đợi nàng trả lời, liền dứt thân rời nhanh đi.

Hần.... Lời nói của nàng khiến người ta rất khó hiểu sao? Vì sao hần cứ một mực nhận định là nàng vui thân trong cảnh khổ? Vì sao một mực cho rằng, nàng cần hần cứu vớt? Bất luận thế nào, hần đi hỏi Tấn Vương, hai hồ đánh nhau, không cần tới làm phiền nàng, tạm thời được an tĩnh?

La Chấn lúc này cũng không biết, một chuyện này, tựa như con dao hai lưỡi, đã thương người, cũng ảnh hưởng tới nhân duyên của nàng....

Thời gian trôi qua, đứa con si ngốc của Lương gia cùng thê tử, gần như trở thành một cảnh đẹp rất sáng trong Vạn Uyển thành.

Con dâu Lương gia thích nhất nở nụ cười nhẹ, mặt mày tràn đầy sóng ôn nhu, chuyên chú nhìn Lương gia công tử trước sau trái phải nhảy nhót. Lương gia công tử, cười đến hípmắt.

Mặc dù bọn họ không muốn thừa nhận, nhưng Lương gia công tử như vậy thật rực rỡ xinh đẹp giống trẻ thơ, sợ là cả Vạn Uyển thành, cũng không tìm ra người thứ hai. Hoặc giả, bọn họ cũng không thể chấp nhận một tên ngốc như vậy lại là tuyệt đại phong hoa (Hào hoa phong nhã), mới chỉ nguyện nhớ tới sự ngu dại của si nhi này. Nhưng phong hoa chính là phong hoa, bọn họ không nói, cũng không ngăn được nó nở rộ.

“Nương tử, hôm nay Chi Tâm sao chép sổ sách trong ba canh giờ lận đó, Chi Tâm không có cùng Hồ Điệp tỷ tỷ, Tước ca ca đi chơi đùa nha.”

“Phải không?” Tên ngốc này chẳng lẽ không nhớ là nàng cùng hần làm sao?” Tướng công thật lợi hại nha.”

“Hi hi nương tử cũng rất lợi hại, Nương tử làm y phục cho Chi Tâm....”

Phía sau—

“Sắc lang chết tiệt, cách bốn cô nương xa một chút!”

“Lặp lại lần nữa, ta không phải là lang (sói)!”

“Ta mặc kệ ngươi là sói là chó là heo là gấu, cách bốn cô nương xa một chút là được!”

“Ngươi cho là ta cam tâm tình nguyện ở gần ngươi như vậy sao? Ta là đi theo ân nhân, có bản lãnh ngươi đi xa một chút!”

Trong một tháng, luôn có mấy ngày, đây một đôi thần tiên xuất hiện trên đường, phía sau đi theo một đôi a hoàn nô bộc xinh đẹp. Một nhóm bốn người, không khí chưa chắc hòa hợp, nhưng lại ấm áp hài hòa.

“Nhìn thấy không?” Tấn Vương gia đem trà lên uống, nhàn nhã nói, “Người ta thật ân ái, Bắc Hồng huynh nên buông tay thôi?”

Giang Bắc Hồng vẫn đứng nghiêm phía trước cửa sổ, ngắm nhìn hình ảnh vợ chồng sánh đôi, trào phúng nói: “Tấn Vương chuẩn bị buông tay? Rộng lượng như vậy sao?”

“Ha ha.” Ngọc Thiên Diệp nhếch môi, nói: “Người nên hiểu được tại sao Bồn vương lại có hứng thú với La Chấn chứ? Một năm kia, Bồn vương mai danh ẩn tích, đậu chức Trạng nguyên, cả Ngọc Hạ quốc vì bản vương mà nhiệt liệt chúc mừng.

La Chấn cùng những đứa trẻ bằng hữu khác, dạo chơi trong công viên, tất cả nữ nhân, bất luận đã gả hay chưa, đều nhìn Bồn vương với ánh mắt ái mộ. Duy chỉ có nàng nhìn về phía Bồn vương, trong ánh mắt không có kinh diễm, không có luyến mộ, giống như nhìn một người bình thường trên đời. Bồn vương cho là nàng ‘là lạc mềm buộc chặt’, tiến lên bắt chuyện. Nàng cũng không né tránh, chỉ đem Bồn vương coi làm Vương thúc. Ngay lúc ấy ta liền muốn, Bồn vương nhất định phải lấy được nữ nhân này!

Nhiều năm như vậy rồi, Bồn vương khi nào lại ở trên người một nữ nhân lãng phí nhiều thời gian đến vậy, nàng sao có thể cô phụ ý định lâu năm này của Bồn vương? Có thể nào một lần hai lượt gả cho người khác? Nữ nhân này, khiến Bồn vương rất không thoải mái!”

Giang Bắc Hồng quay đầu nhướng mi, “Người định như thế nào?”

Nhìn thần sắc của bạn tốt, con mắt Ngọc Thiên Diệp nhanh chóng mang vẻ trêu đùa, “Cho tới bây giờ, người vẫn còn che chở nàng?”

“Tấn Vương, đừng quên hiệp định của chúng ta.”

“Bồn vương không đem những thứ đối phó trên người nữ nhân khác dùng trên người nàng?” Ngọc Thiên Diệp quan sát trên dưới, vuốt cằm nói, “Quái lạ, Bồn vương sao không biết Bắc Hồng huynh còn là người đa tình?”

Giang Bắc Hồng không nói, chỉ là mặc nhiên nhìn chằm chằm.

Ngọc Thiên Diệp bất đắc dĩ thở dài, “Được, được, được. Bồn vương hứa với người. Chỉ cần Bắc Hồng huynh còn đối với nàng có ý niệm, Bồn vương ta liền tạm thời không động đến nàng. Nhưng Bắc Hồng huynh định làm gì đây? Bồn vương đã nói cho người chân tướng năm đó, trước mắt hai nhà các người không còn cừu oán, người tính toán như thế nào?”

“Ta tự có biện pháp, chỉ xin Tấn Vương chớ nhúng tay vào. Nếu không, nợ nần năm đó, đều tính cả.” Giang Bắc Hồng lạnh lùng nói.

“Được!” Ngọc Thiên Diệp nhận thấy uy hiếp của hắn, không hề phản kháng, liền đáp ứng. Lúc này Giang Bắc Hồng, đã không phải là người dễ chọc, hắn tạm thời không đụng tới, nhưng cũng không hần hẩn sẽ thỏa hiệp. Chấn nhi a, người thật làm cho Bồn vương đây rất tức giận.

11. Chương 11: Lệ Cùng Quân Biệt

Giang Bắc Hồng đến, La Tử Kiêm mặc dù kính hãi, nhưng vẫn lấy lễ đối đãi. Dù sao cũng là con của cố nhân, tuy trong lòng không hài lòng, nhưng trưởng nữ chẳng phải đã gả cho giai tể (con rể tốt) đó thôi, nên cũng chẳng muốn so đo.

“Hiền chất, lần này đến, không biết có chuyện gì... Ách? Cháu làm gì...”

Giang Bắc Hồng quỳ hai đầu gối xuống đất, thăm thiết hỏi hận đầy mắt, “La bá phụ, xin tha thứ cho tiểu chất năm đó hành động ngu ngốc, tiểu chất sai lầm rồi!”

La Tử Kiêm vội vàng tới đỡ, “Đã.... Đã xảy ra chuyện gì?”

“La bá phụ, người nghe tiểu chất nói xong...” Giang Bắc Hồng cố ý quỳ xuống đất không đứng dậy, “Tiểu chất đã tra rõ ngọn ngành, La bá phụ chưa từng mắc nợ nhà cháu. Năm đó là tiểu chất ngu độn, lại tin người sàm ngôn, xin bá phụ trách phạt tiểu chất!”

La Tử Kiêm thản nhiên cười một tiếng, “Tra rõ là tốt rồi, đứng lên nói chuyện đi.”

“Bởi vì tiểu chất nhất thời phạm lỗi, hại tới chung thân đại sự của Chấn nhi, tiểu chất thật không có mặt mũi nào đứng dậy.”

“Người đâu phải thánh hiền, ai có thể không phạm lỗi chứ. Huống chi Chấn nhi đã là con dâu của người ta, cuộc sống mỹ mãn, chúng ta cũng không vì thế mà canh cánh trong lòng....”

“Với tài mạo của Chấn nhi, nàng vốn là nên gả cho một người trí đức song toàn, vốn nên phải là người hạnh phúc nhất thế gian, nếu không phải tiểu chất...” Giang Bắc Hồng thẹn thùng không nói nên lời.

La Tử Kiêm cúi người vỗ vỗ vai người trẻ tuổi, hòa ái cười nói:

“Vị hôn phu của Chấn nhi, mặc dù không dám nói là người trong chốn long phượng (người tài trí hơn người), nhưng cũng là tướng mạo đường hoàng, tài hoa không tầm thường. Mà nghe Đoạn nhi nói, vợ chồng hai người cảm sắc hài hòa, tình cảm sâu đậm, hiền chất không cần tự trách như thế.”

Trong mắt Giang Bắc Hồng tĩnh mịch, gạt đi sâu thẳm khôn lường. Hắn hiểu rất rõ La gia nhị lão đối với trưởng nữ tài mạo rất yêu quý, nếu không cũng không nhiều lần cự tuyệt chuyện Tấn Vương muốn nạp thiếp.

Nếu yêu thương nữ nhi như thế làm sao có thể gả cho một kẻ ngu? Nếu nói là hoàng mệnh khó cãi, nhưng ngay cả kháng nghị cũng không có liên hôn hử đồng ý, cũng không phải là tác phong của La Tử Kiêm. Trừ phi, ông ta không biết người mà nữ nhi gả đến là người như thế nào.

“La bá phụ, tiểu chất vài ngày trước tới Hàng Hạ quốc buôn bán, thỉnh thoảng gặp Chấn Nhi. Mới biết nàng vì bảo toàn La gia, mới làm ra chuyện hy sinh lớn như vậy.....”

“Hửm?”

“Nếu ban đầu không phải là tiểu chất nhất thời phạm lỗi, làm bại hoại danh tiết của Chấn nhi, Chấn nhi nàng phải đã sớm gả cho rể hiền khác rồi, sao lại vội vàng theo chỉ dụ của hoàng đế gả cho một tên ngốc làm vợ...”

“Hiền chất, cháu nói cái gì?”

Một hồi lâu sau, bên trong phòng khách thành linh có một tiếng rống lớn: “Người đâu, mời nhị tiểu thư tới!”

***

Tơ tằm, kim khâu lướt đi lần nữa lại đâm vào ngón tay, lần này là sâu không thấy máu, làm La Chấn đau đến hút một ngụm khí.

Ngày hôm nay làm sao vậy? Thêu thừa nhiều năm, coi như nhắm mắt lại cũng thêu ra Tú Phong núi nọ, chim đá cá lượn, ngày hôm nay tại sao cây kim kia có thể vô ý mà đâm vào tay?

“Thiếu phu nhân, ngài lại bị kim đâm rồi?” Phính nhi nghe tiếng vang, buông việc đang làm dở chạy tới, “Người đừng thêu nữa? Hôm nay vận khí ngài không tốt...”

“Xú nha đâu, em làm như Thiếu phu nhân nhà em đánh bạc vậy?” Lời tuy là như thế, nhưng La Chấn đem kim cất đi, “Tối xem một chút, bộ dạng hạc tiếng thông reo này như thế nào?”

“Đương nhiên được. Hai con hạc này sắp bay ra ngoài rồi sao, nhìn một chút liên phảng phất có thể nghe tiếng Hạc tiếng thông reo. Thiếu phu nhân vẽ thật tốt, thêu còn tốt hơn.”

“Đây là chúc thọ đồ, mừng tám tháng sau, là ngày mừng thọ của phụ thân. Đợi thêu lên mấy đoá tường vân, bức đồ này sẽ hoàn chỉnh.”

“Lão gia phúc khí thật tốt. Thiếu phu nhân có lòng như vậy, bao nhiêu bạc đều mua không nổi....”

“Thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, ngài có khách tới!” Nha hoàn thân tín nhất của mẹ chồng là Liên Hương nói, “Hình như là lão gia cùng phu nhân thông gia đến.”

“Cái gì?”

“Cha, mẹ!” La Chấn nhìn phòng khách thấy công công, bà bà cùng song thân trò chuyện với nhau thật vui vẻ, vui mừng nhảy ra. Nhưng, kinh lớn hơn hỉ (Kinh sợ lớn hơn vui mừng). Mơ hồ có dự cảm chẳng lành. “Các người...”

La Tử Kiêm chăm chú nhìn ái nữ, trong bụng không khỏi chua xót. Nếu Giang Bắc Hồng nói thật, thì chính là mình, là La gia làm liên lụy tới đứa con này. “Chấn nhi, tới đây, để cho cha xem một chút.”

“Con của ta a...” Thích thị nhào qua, ôm lấy nữ nhi gào khóc, “Mẹ rất nhớ con....”

La Chấn mắt cũng ẩm ướt, nàng làm sao không thương nhớ song thân chứ. “Mẹ, Chấn nhi rất tốt, người chớ khóc.... Bà bà cười mẹ bây giờ....”

Vương Vân lau lệ cười, “Đứa nhỏ này, đâu cần phải nói, mẹ con nhiều ngày không gặp, nên muốn thân thiết chút thôi mà.”

La Tử Kiêm liếc mắt, “Sao không thấy hiền tể?”

Ánh mắt phụ thân khiến cho La Chấn không khỏi thấp thỏm, đỡ mẫu thân ngồi xuống, “Tướng công đã ra ngoài.....”

“Thân gia chớ vội, ta đã sai người đến Bách Thảo Viên gọi Chi Tâm, hắn sẽ đến lập tức....”

Lời nói chưa dứt— “Cha, mẹ, các người tới tìm Chi Tâm sao.” Chi Tâm nhảy về phía trước đi vào. Phía sau là Chi Hành đang bê hòm thuốc.

Sao một cơ hội cho nàng chuẩn bị cũng không có. La Chấn hồi hộp một trận, siết chặt khăn gấm.

La Tử Kiêm ngoắc, “Hiền tể, mau tới.”

Lương Chi Hành đưa mắt nhìn La Chấn, thấy trong mắt nàng bao phủ sự quả quyết. Hắn thích thú hưởng La gia Nhị lão hành lễ, “Tiểu chất ra mắt La thúc phụ, La thẩm.”

“Nương tử!” Chi Tâm không biết có khách, nhảy đến bên nương tử, “Chi Tâm hôm nay ở Bách Thảo giúp Chi Hành nhận biết rất nhiều thảo dược a, Chi Tâm rất tài giỏi nha.”

Chuyện cho tới bây giờ, còn có thể làm thế nào được? La Chấn giơ khăn lau đi cái trán dính bùn của tướng công, “Tướng công, đi qua thỉnh an cha mẹ đi.”

Bọn họ mới được hai bước, lại nghe một tiếng hô thê lương “Con của ta”, tiếp theo “Oành” một tiếng, có người trượt xuống ghế.

“Mẹ.....” La Chấn gấp gáp chạy lên, ôm thấy thân thể mềm nhũn của mẫu thân. Làn nữa ngẩng đầu lên, lại thấy mắt phụ thân tràn đầy bi ai cùng ngày ngốc cực độ. Chuyện..... này, là sao vậy?

***

Tại sao, nàng nói không ai tin tưởng? Giang Bắc Hồng như thế, ngay cả cha mẹ cũng như thế? La Chấn vỗ trán, trầm mồi lo.

“Chấn nhi, cha nhất định phải dẫn con trở về, nhất định!”

“Chấn nhi, nếu con còn muốn mẹ sống tiếp tục, nhất định phải theo mẹ trở về.... Con của tôi a, Chấn nhi đáng thương của mẹ, hu hu hu hu...”

“Phu nhân, người uống chén thuốc này đi. Người đường xa tới đây, vốn là trúng chút khí trời (trúng gió), ngài không thể khóc nữa....”

“Hoàn Tổ, nha đầu này..... La gia chúng ta đối đãi với con không tốt sao? Sao con lại lừa gạt chuyện này? Con, con con giỏi lắm....”

“Phu nhân, phu nhân, phu nhân!” — Thích thị lại ngắt đi.

La Chấn vừa sợ vừa đau lòng, “Hoàn Tổ nhanh đi gọi Chi Hành thiếu gia!”

“Chấn nhi, con xem dáng vẻ mẹ con đi, con cũng nên biết, con hy sinh như vậy sẽ khiến cho chúng ta rất đau lòng! Con không biết sao? Đối với chúng ta mà nói, ba tỷ muội các con là bảo vật vô giá của chúng ta. Con chịu ủy khuất, tựa như trên người cha mẹ con bị khoét một miếng thịt....”

“Nhưng, cha à, con thật sự không hề ủy khuất, con thực sự yêu thích tướng công....”

La Tử Kiêm phất tay áo, “Chấn nhi, đừng nói nữa! Bất luận thế nào, chúng ta sẽ không để cho con gái mình phụng bồi một si nhi làm hồng cả đời!”

“Nhưng, con đã là người của tướng công....”

“Cái gì, các người đã viên phòng rồi? Các người... Si nhi đó... Trời xanh a...” La Tử Kiêm ta tự hỏi không thẹn với trời đất, tuy là trên thương trường tranh phạt cũng đều dựa vào bản lãnh, vì sao người lại phạt ta như thế? Phạt ta như thế?

“Cha....” Nhìn phụ thân giậm chân đầm ngực, vô cùng đau đớn, lại nhìn về mẫu thân đang hôn mê bất tỉnh, La Chấn thành linh cảm thấy vô lực mệt mỏi.... Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?

“Nương tử, cha và mẹ không thích Chi Tâm phải không?” Chi Tâm rất khổ sở, rất khổ sở. Cha mẹ nói cho Chi Tâm biết, hai người kia là cha và mẹ của Trần nhi, cũng là cha mẹ của Chi Tâm. Nhưng Chi Tâm đi gặp bọn họ, họ quan sát Chi Tâm một cái, nặng nề thở dài một hơi khép cửa lại. Cha mẹ Trần nhi không thích Chi Tâm, Chi Tâm thật khổ sở, nương tử cũng thật khổ sở

“Tướng công, chàng đến gặp cha mẹ rồi?”

“Vừa đi, mẹ để cho Chi Tâm bưng một chén súp thanh tâm mang đến cho mẹ kia.... Nương tử, Chi Tâm phải làm sao, mới có thể làm cho cha mẹ kia thích Chi Tâm?”

Lấy tính tình khiết thiện lương của tướng công, và so với tính cách của cha mẹ, nếu chân chính biết Chi Tâm, tất nhiên sẽ thích hẳn. Nhưng bọn họ bây giờ hoàn toàn sẽ không cho Chi Tâm cùng mình có cơ hội này. Huống chi, ‘thích’ cũng chưa chắc có thể tiếp nhận Chi Tâm trở thành con rể của họ. Ban đầu nếu không phải đoán như thế, sao có thể sử dụng mưu lược nhất thời kia chứ?

Đón nhận đôi mắt đẹp tinh khiết của tướng công, La Chấn cố gượng cười một tiếng, “Tướng công, cha mẹ chẳng qua là vẫn chưa biết tướng công tốt, nếu biết tướng công tốt, nhất định sẽ thích tướng công. Bọn họ có lẽ sẽ dễ dàng với chàng hơn một chút, nề mặt Trần nhi, đừng khổ sở nữa, có được không?”

“Chi Tâm không khó chịu, Chi Tâm sẽ làm cha mẹ thích Chi Tâm. Chi Hành đệ mau lấy thuốc, Chi Tâm sẽ đun cho, Chi Tâm mang đến cho mẹ, à, đúng rồi, còn phải làm cháo thịt cho mẹ!”

Tướng công ân cần như vậy, vội vàng muốn lấy lòng nhạc phụ nhạc mẫu như thế, càng làm cho La Chấn khổ sở. Nàng xoay người bước nhanh, đi về phía phòng khách, nàng muốn giải thích với song thân lần nữa, nàng yêu tướng công của nàng, nàng rất vui vẻ, nàng chưa từng ủy khuất mình....

***

“Chấn nhi, con đã nghĩ xong rồi phải không? Chúng ta khi nào thì bắt đầu về nhà thế?” Thích thị vừa thấy nữ nhi, hai mắt sáng lên, trên gương mặt bệnh hoạn bất chợt nổi lên ánh sáng tươi tốt.

“Mẹ, nghe Chấn nhi nói được không?” La Chấn chấp tay mẫu thân, “Ban đầu, là Chấn nhi xin Chi Hành tương trợ cùng nhau lừa cha mẹ. Từ đầu đến cuối, công công bà bà cũng không biết chuyện này, các người không nên....”

Thích thị lại rơi lệ xuống, “Con bé này, là cố ý để cho cha mẹ đau lòng phải không? Con sợ cha mẹ làm trái với hoàng mệnh sẽ gây họa cho cả nhà, tình nguyện lấy chung thân của chính mình chôn theo. Con bé này, con bảo mẹ nên làm gì đây, con ơi.... Hu hu hu hu....”

“Mẹ, con thích tướng công, kể từ lần đầu tiên đến Hàng Hạ quốc thì con đã thích tướng công, cho nên mới....”

“Con bé ngốc nghếch này, con cho rằng nói như vậy, là mẹ có thể tin sao? Người thông minh lanh lợi như con, sao có thể thích một tên ngốc chứ? Một tên ngốc làm sao biết quan tâm săn sóc chứ?”

La Tử Kiêm cau mày thật chặt nói: “Con còn nhớ không? Năm con vừa tròn mười lăm tuổi, đến tuổi cập kê thì nói tướng công tương lai mà con muốn gả, phải là văn võ toàn tài, nam tử xuất chúng, có thể cùng con chuyện trò, con làm sao có khả năng thích một đứa ngốc chứ?”

“Mẹ, cha, đó là lời nói ngây thơ của trẻ con, sao chính xác chứ? Các người hoàn toàn không hiểu rõ tướng công, các người hoàn toàn không biết tướng công tốt đến mức nào, hửn... Mẹ, mẹ?”

Thích thị lần nữa bất tỉnh.

Lương Chi Hành sau khi tới xem mạch, đi ra phòng khách, trầm giọng nói: “La thẩm nhất định phải uống thuốc, nếu cứ tiếp tục, tình hình sẽ không được lạc quan.”

La Chấn bắt đầu dĩ gập đầu. Thân thể mẹ vốn yếu ớt, bốn ba đường dài, mệt mỏi không chịu nổi, lại đến ngay lúc khí trời của Ngọc Hạ quốc nặng nề, càng thêm khó chịu rồi, nhất là.... tâm tình lại đau đớn như thế.”

Nàng trở về phòng khách, nhìn mẫu thân mới thức tỉnh nói: “Mẹ, mẹ uống chút thuốc đi.”

“... Chấn nhi đáng thương của mẹ, mẹ lúc này, sao có thể uống được?”

“Mẹ nói cho Chấn nhi biết, phải như thế nào, mẹ mới bằng lòng ăn cơm dùng thuốc?”

“Cùng cha mẹ trở về, chuyện có lớn đến đâu, sẽ có cha mẹ thay con gánh vác.”

La Chấn nhắm mắt, gương mặt thuần mỹ của tướng công đập vào mắt. Nàng nghe mình nói: “Được...”

Lương gia Nhị lão nghe xong Chi Hành trước sau bầm thuật, im lặng thật lâu. Ban đầu vốn đã hoài nghi La gia sao có thể đem đứa con gái khôn khéo hoàn mỹ như vậy gả cho đứa con ngốc nhà mình, thì ra là, là do con dâu giấu diếm mọi chuyện.

Đứa con dâu này, quả nhiên không thể nghi ngờ, nàng đối với con trai của mình thật lòng thương yêu, bọn họ thấy được, cũng cảm nhận được. Nguyên nhân chính là thế này, khiến cho bọn họ không thể trở mặt với thông gia, cũng không thể nói năng cứng rắn.

Nhưng khó xử nhất chính là con dâu, nhìn nàng bị xoay vòng bên trong vòng khó xử đó, lại không thể làm trái với cha mẹ, không muốn tổn thương tấm lòng thương yêu con của cha mẹ: Chỉ mới mấy ngày thôi, mà dung nhan đã tiêu tụy không yên... Bọn họ đau lòng, nhưng chỉ có thể bất lực, bên nhà thông gia chỉ vừa thấy bọn họ, lập tức khóc lóc khẩn cầu, nước mắt kể lể, ôi...!

“Lão gia, phu nhân, thiếu phu nhân cầu kiến.”

“Mau mời.” Hai lão nhân gia lúc này đã như già trước tuổi đưa mắt nhìn nhau: Con dâu đến đây, con bé đã có quyết định gì rồi? Nếu thật như thế, bọn họ phải làm sao đây, nên giữ hay buông tay?

“Cha, mẹ.” La Chấn vừa vào, đã thấp người quỳ xuống, “Chấn nhi xin cha mẹ giúp đỡ cho Chấn nhi.”

.....

“Tiểu thư...”

“Đừng nói gì hết.” La Chấn lúc này, chỉ sợ bất cứ một câu nói của ai, sẽ đem phá hủy tất cả sự kiên quyết đau khổ trong lòng cố gắng lắm mới có được.

Hoàn Tố mấp máy môi, vẫn không thể kiềm lại, “Ngài không đến nhìn cô gia lần nữa sao? Nếu ngài ấy tính lại mà không thấy ngài sẽ....”

“Chi Hành sẽ đem lời của ta nói cho chàng biết.” La Chấn đi ra khỏi nội viện, “Đi mau!” Trễ nữa, nàng không biết mình còn có thể bước ra ngoài được hay không? Gian Song Uyển cư này, khắp nơi tràn ngập ngọt ngào ấm áp, trong phòng, còn có tướng công của nàng đang ngủ say.

“Nương tử của ân nhân!” Phạm Trình nhảy ra, “Người thật sự phải đi?”

La Chấn quay đầu, “Phạm Trình, giúp ta chăm sóc tướng công thật tốt, trước khi ta trở lại, chiếu cố hân thật tốt.”

“Được!” Hấn mặc dù không thể dự đoán tương lai, nhưng ánh mắt nương tử của ân nhân kiên định như thế, hấn liền tin tưởng, nàng tất nhiên sẽ trở về. Nếu không được, hấn sẽ thay ân nhân bắt nàng trở lại là được.

“Ừ ừ...” Hai con Đại cẩu vẫy đuôi, tru lên không dứt.

La Chấn ngồi xổm người xuống, vỗ vỗ đầu hai con cẩu nhi, “A Hoàng, A Hắc, các ngươi phải nghe lời đó, không thể chạy loạn khắp nơi, không để cho người khác khi dễ Chi Tâm. Hiểu chưa?”

“Gâu, gâu.”

“Ta xem như các ngươi đã hứa.” La Chấn thê lương cười một tiếng, lệ nóng lăn xuống, bước vội vã qua hành lang đình, cho đến ngồi khi vào bên trong toa xe ngựa đã đợi ngoài cửa thật lâu, ôm chặt Hoàn Tố, đem khổ sở bị đè nén mấy ngày nay, dùng tiếng khóc thảm thiết biểu đạt.

“Tiểu thư, tiểu thư, ngài khóc đi...” Hoàn Tố cũng nước mắt ràn rụa, nức nở nghẹn ngào không ngừng.

Trước xe, La Tử Kiêm nghe tiếng khóc của nữ nhi, nhú mày, “Phu nhân, Chấn nhi chẳng lẽ là thật sự thích đứa bé gốc đó sao? Bà....”

“Thật sự thích cũng không được! Chấn nhi của chúng ta sao có thể đem chung thân trao lăm trên người một đứa bé gốc như thế chứ!”

Phu nhân nói đúng La Tử Kiêm than một tiếng, trong lòng thầm nói với ái nữ: Chấn nhi, chung quy có một ngày, con sẽ hiểu nỗi khổ tâm của cha mẹ. “Lên đường!”

Cảm giác bánh xe dưới chân chuyển động, La Chấn cảm thấy rời xa nơi mang lại hạnh phúc cho mình, càng lúc càng xa....

“Nương tử....”

La Chấn chợt vén màn xe, lại thấy tướng công của mình đang lao ra từ trong cửa lớn của Lương gia.

Trời ạ, sao hấn lại tỉnh? Chi Hành nói những thuốc phấn kia, đủ để hấn ngủ hai ngày a.

Chi Tâm đuổi theo xe ngựa, gào thét: “Nương tử, Trân nhi, nương tử, nàng muốn đi đâu, Chi Tâm cũng muốn đi, nương tử!”

“Tướng công...” La Chấn rất muốn lao xuống đón hấn, nhưng nàng biết, một khi đi xuống, nàng sẽ không thể nào lên xe đi nữa, sẽ vĩnh viễn mất đi phần chí tình máu mủ ruột thịt này... Tướng công, chàng về đi, chờ ta, ta sẽ đem tất cả mọi chuyện giải quyết một lần, sẽ về lại bên cạnh chàng....

“Trân nhi, nàng nói thành nương tử của Chi Tâm sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh Chi Tâm mà..... Nương tử, Chi Tâm đi cùng nàng!”

Lương Chi Hành chạy tới, Phạm Trình cũng phi thân đến, cản Chi Tâm lại, nhưng hấn giãy giụa kêu gào lớn hơn nữa làm cho lòng của La Chấn nhói đau từng cơn, đau không thể đè nén, khóc không thành tiếng, “... Hoàn Tố, em lưu lại chiếu cố tướng công có được không? Em lưu lại, chăm sóc chàng có được không?”

“... Tiểu thư, Hoàn Tố sao có thể rời khỏi tiểu thư?” Từ hôm tiểu thư bị ác nô tổn thương, Hoàn Tố liền thề không hề rời khỏi tiểu thư một bước, “Tiểu thư, chúng ta đồ lão gia phu nhân xong, sẽ trở về mà, có đúng không?”

“Nương tử, Trân nhi, đừng bỏ Chi Tâm! Đừng rời bỏ Chi Tâm! Đừng mà!”

La Chấn khóc ngã nhào trên mặt nệm êm: Tại sao, người thân nhất của nàng lại làm cho nàng đau như vậy? Cha, mẹ... tâm nữ nhi thật đau.... Chi Tâm, Chi Tâm, Trân nhi thích nhất Chi Tâm.....

“Đại ca, đại tẩu cần đi, là vì muốn vĩnh viễn cùng đại ca gần nhau, huynh phải đợi đại tẩu trở lại....”

“Chi Tâm muốn nương tử, Chi Tâm muốn Trân nhi, Trân nhi, Trân nhi!”

“Đại ca, đại tẩu sẽ không phải không cần đại ca, tẩu ấy tất nhiên sẽ trở về!”

“Oa— Nương tử, Trân nhi—, Chi Hành, PhạmPhạm, các ngươi buông Chi Tâm ra.....”

Phạm Trình nhìn Phong Thần(*) di động không trung, biết chỉ cần ân nhân ra lệnh, xe ngựa kia sẽ gấp trở ngại trước mắt bọn hắn, nhưng lời nói nương tử của ân nhân trước khi đi.... “Ân nhân, người không thể đả thương nương tử của ân nhân, nếu người dùng Phong Thần, cha mẹ của nương tử của ân nhân tất nhiên sẽ bị thương, như vậy, nương tử của ân nhân sẽ vĩnh viễn không thể nào ở cùng một chỗ với ân nhân!”

(*Thần gió)

“Trân nhi, Trân nhi, Trân nhi!” Chi Tâm muốn ngăn họ lại, Chi Tâm không muốn nương tử rời khỏi Chi Tâm...

.....

Một tháng sau.

“Đại tiểu thư lại không ăn sao?” Nhìn thức ăn vẫn còn nguyên như ban đầu, Thích thị hỏi.

Nha hoàn gật đầu, “Tiểu thư vẫn cứ ngồi ngơ ngác như vậy, một câu cũng không hề nói.”

“Ôi.....” Đứa bé này, là một đứa con ngoan hiểu chuyện nhất, tri kỷ nhất, hiểu rõ cha mẹ nhất, sao lại trở nên như thế này? “Các người đi xuống làm một chén canh đậu đỏ tiểu thư thích ăn nhất, ta tự mình bưng qua cho nó.”

“Mẹ.” Thanh âm mềm mại của La Đoạn, “Sao mẹ lại không tin, tỷ tỷ ở Lương gia, trừ..... Tỷ ấy thật rất hạnh phúc, tỷ phụ đối với tỷ ấy.....”

“Con im miệng!” Thích thị trầm mặt xuống, “Nếu con vẫn cứ gọi hắn là tỷ phụ, ý chê cha con đánh con một cái tát còn không đau phải không?”

“Dạ không.....” La Đoạn vội vàng che gò má lại, không dám lên tiếng nữa. Ngày đó, phụ thân ép hỏi ra chuyện tỷ phụ là một si nhi, ngay lập tức cho mình một bạt tai. Từ nhỏ đến lớn, phụ thân cũng chưa từng đánh nàng như thế này... Hừ, muốn trách, thì trách Giang Bắc Hồng, tên ngụy quân tử chính cống đó!

“Con đi gặp tỷ tỷ, khuyên tỷ ấy ăn cơm!”

Hồng ngẩng hương tàn ngọc diêm thu, tương tư khắc cốt, khắc cốt tương tư, ai có thể hiểu sâu tương tư?

La Chấn cảm giác gió thu chợt lạnh, mê sảng nói: “Các người, có thể giúp ta gửi lời nhắn cho tướng công hay không? Nói cho hắn biết, Trân nhi rất nhớ Chi Tâm.”

“Tiểu thư?” Hoàn Tổ đang bưng một chén bát súp tới, bị những lời lầm bầm lầu bầu này của tiểu thư sợ hết hồn, “Ngài sao thế?”

“Không sao, chỉ là muốn học cách nói tướng công thích nhất với hoa cỏ giống như tướng công mà thôi.” Cái tên ngốc kia, ngày đó khóc đến lợi hại như vậy, không biết hôm nay như thế nào rồi?

Hoàn Tổ cười cợt: “Lúc cô gia như vậy, làm cho người ta cảm thấy hết sức khả ái.” Cũng không biết tên hắc dã nhân đó, có chăm sóc tốt cho cô gia hay không.... Ha, sao lại nhớ đến tên đó vậy! Cầm tách trà có nắp trên khay, “Tiểu thư, mau tới uống một chén bát súp, nô tỳ lên dùng bếp lửa ở sau hậu viện đun đó, bảo đảm ai cũng không biết nha.”

La Chấn chấp chén, cái miệng nhỏ hé uống, chợt cau đôi mi thanh tú lại: “Trong bát súp em còn thả cái gì? Sao có mùi kì vậy?”

“Cũng một cách nấu mà.” Hoàn Tổ thấy tiểu thư nhăn này, “Rất khó uống sao?”

“Cũng không phải, chính là cảm thấy có chút nhờn nhớt dính dính, thôi, lần sau đừng làm súp.....” Vuốt nơi khó chịu trên ngực, “Khí trời đã dần tới, sao vẫn còn oi bức khó chịu vậy?”

Nhìn sắc mặt của tiểu thư, Hoàn Tổ không khỏi lo lắng, “Tiểu thư, hay để cho đại phu đến xem bệnh cho ngài một chút nhé. Mấy ngày nay tiểu thư cứ nói khó ăn, ngực buồn nôn, hay là trước đó vài ngày quá thương tâm nên lại khó chịu?”

“... Cũng được.” La Chấn cầm trà súc miệng, “Ta ra phía sau xem Hải Đường đã chín chưa, hoặc giả ăn chút gì sẽ tốt hơn một chút.”

“Ngài muốn ăn quả Hải Đường? Vừa chua vừa chát, ngài muốn ăn nó sao? Ngài....”

“Không xong, không xong rồi, tên ngụy quân tử Giang Bắc Hồng đó lại tới!” Tiếng bước chân của Tam tiểu thư La Khởi cấp báo tin tức.

Giang Bắc Hồng? Mặt La Chấn trầm xuống nặng nề. Vốn là, đối với người đàn ông này, nàng vẫn không xuống tay sát thủ được.

Cho đến hôm nay, cho dù tình yêu của nàng không thay đổi chẳng nữa, nhưng nàng vẫn không thể nào nhớ nổi, lúc trước mình tại sao lại yêu một người như vậy, thế nhưng tình cảm ban đầu ngây ngô ngọt ngào của thiếu nữ tinh khiết xinh đẹp, đó vẫn là khoảng ngọt ngào nhất trong lòng nàng... Phủ nhận đoạn cảm tình đó, tương đương với phủ nhận năm tháng thiếu nữ của mình, nàng không muốn đối với mình tàn nhẫn như vậy.

Nhưng người đàn ông này hết lần này tới lần khác, từng bước ép sát, hắn muốn ép nàng đến trình độ nào nàng không biết, nhưng nàng đã nhận thấy, hắn cũng không dễ dàng bỏ qua cho nàng như thế.

Không có thù, không còn oán, chuyện cách rất nhiều năm sau, người đàn ông này lại quay trở lại tấn công thêm lần nữa, mà đối tượng lại là muốn cưới nàng. Nàng chỉ có thể nói, hắn thật sự đủ tầm thường và tồi tệ.

Trong đoạn tình cảm xen lẫn âm mưu lẫn lừa gạt, nàng biết hắn đối với nàng, cũng không phải là chỉ có diễn trò cho có lệ, có mấy lần nàng lơ đãng quay đầu, bắt gặp ánh mắt của hắn ngắm nhìn nàng, trong đó, có xen lẫn đủ bối rối phức tạp lẫn sâu bên trong đó, có đau đớn có bất đắc dĩ hòa lẫn vào nhau. Chính là vì ánh mắt này, làm cho nàng từng cố gắng tra rõ ngọn nguồn ân oán của hai nhà, từng cố gắng kéo lại tiếng bước chân rồi đi của hắn, mặc dù đến cuối cùng, là một cuộc phí công buồn cười....

Hắn cũng là yêu nàng, chẳng qua là, không đủ sâu.

Nhưng nguyên nhân chính là người đàn ông này yêu nàng không đủ sâu, mới có thể tính toán hạnh phúc của nàng, tính toán cuộc đời của nàng. Ngay cả Tần Vương cầu hôn, cũng đều nằm trong sự tính toán của hắn. Hắn đoán chắc nàng sẽ không đáp ứng, đoán chắc nàng thà thiếu chứ không ấu, đoán chắc nàng vĩnh viễn sẽ là khuê nữ.... Nếu không có chuyến đi đến Hàng Hạ quốc, nếu thế gian này không có Chi Tâm, có lẽ mọi chuyện sẽ nằm trong dự tính đó của hắn?

Mà hôm nay, hắn lợi dụng song thân của nàng, lợi dụng lòng hiếu thảo của nàng, nước mắt của Chi Tâm, đau lòng của mình, cũng bởi vì người đàn ông này. Bất luận như thế nào, nàng sẽ không cho hắn tùy ý cho là tất cả thế gian này đều nằm trong lòng bàn tay của hắn! “Đoạn nhi, em đến đại sảnh nghe xem hắn nói gì với cha mẹ... thôi, em không nên đi, em làm việc rất xúc động, kinh động hắn ngược lại không tốt. Khởi nhi, em đi đi.”

La Tam tiểu thư làm rớt khăn, không nhanh không chậm nói: “Ánh mắt tỷ tỷ tốt thật, Khởi nhi đi ngay ạ.”

La nhị tiểu thư rất đáng yêu giẫm chân, không thuận theo nói: “Ừm, tỷ tỷ, người ta....”

“Đoạn nhi đi tra giúp tỷ một người, tra ra được thì giúp tỷ hẹn nàng, hãy nói La đại tiểu thư cho mời.” Giang Bắc Hồng, người có kế Trương Lương, ta có quá tường thê (*), nếu người nhất định phải tính toán, rồi cuộc bốn tiểu thư sẽ để cho người tiền mất tật mang.

(*Trương Lương kế và quá tường thê :

Trương Lương là mưu sĩ và là văn thần, một trong “tam kiệt nhà Hán”, cùng với Hàn Tín, Tiêu Hà cố công giúp Lâm Bang đánh đuổi nhà Tần và thắng Hạng Vũ trong chiến tranh Hán – Sở, sáng lập ra nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc.

Quá tường thê: thang mây để treo tường, dùng trong việc đánh thành, tương truyền do Lo Ban làm ra để giúp Sở Huệ Vương đánh Tống quốc.

Ngụ ý của câu cho dù có kế của Trương Lương thì ta cũng cố đối sách tiếp chiêu.)

“Hiền chắt, tâm ý của con chúng ta linh, nhưng con sớm đã có thê tử, lấy tính tình của Chấn nhi, nó không thể nào cùng người khác thờ chung một chồng. Sau này, các con nên xem nhau như huynh muội mà thôi.”

La Tử Kiêm nhìn nam nhi xuất sắc này, không khỏi tiếc nuối, nghĩ tới con gái của mình cùng hắn, vốn là một đôi bích nhân(*), bất đắc dĩ tạo hóa trêu ngươi, hữu duyên vô phận.

(* một đôi như hoa như ngọc)

Giang Bắc Hồng cúi đầu, biết rõ nhiều lời vô ích. La gia Nhị lão cố chấp đã không phải là một ngày, nếu không phải như thế, thì sao có thể đem La Chấn cứng rắn nhận về nhà? “Tiểu chất muốn gặp Chấn nhi một lần, muốn đối diện với nàng nhận lấy sai lầm lớn đã nợ nàng nhiều năm trước.”

“Chuyện này...” La Tử Kiêm vuốt râu, “Đợi ta hỏi Chấn nhi xem sao, sẽ trả lời cho cháu biết.” Đứa con gái này của ông, ngày xưa cùng ông thân nhất, nhưng từ khi về nhà đến giờ, lại trở nên xa cách, lý trí hiểu chuyện như Chấn nhi, cũng không hiểu được lòng cha mẹ trong thiên hạ rồi.

“Chấn nhi gần đây tốt không? Sao không thấy nàng đến cửa hàng xử lý?”

“Aiz—, đứa bé kia từ sau khi trở về, ít ra khỏi nhà, cũng may Đoạn nhi cùng Khởi nhi đã sớm có thể một mình đảm đương một phía. Thôi, trải qua chuyện này, lão phu không còn cầu mong gì nữa, chỉ cần một nhà bình an vui vẻ, cũng đã đủ rồi.”

Năm đó, nàng chỉ ba ngày thì đã xuất hiện ở cửa hàng La gia, giống như người vô sự đứng ra quản lý mọi chuyện. Tuy làm ra vẻ kiên cường, ít nhất còn có thể giả bộ, hôm nay, một gã ngốc lại để cho nàng ngay cả giả bộ cũng không thể rồi?

La Khởi đem những lời vừa nghe thấy, thuật lại cho trưởng tỷ không sót chữ nào. Trí nhớ La Khởi từ nhỏ đã kinh người, lại thêm tánh tường thuật tỷ mỹ ít người sánh kịp, giống như La Chấn nói: “Khởi nhi từ nhỏ, nên là một nữ thương nhân.”

“Tiểu thư, Ngọc Thiều công chúa tới.” Hai tỷ muội đang mưu tìm ứng đối, Hoàn Tố bước đến bẩm báo.

La Chấn kinh ngạc đứng dậy, “Cho mời công chúa.”

La Khởi không muốn gặp người hoàng gia, nhanh chóng thối lui.

Ngọc bội reo vang, làn gió thơm mát tràn tới, dáng vẻ xinh đẹp tuyệt trần, Ngọc Thiều, cô công chúa mà đương kim Quốc quân sủng ái nhất.

La Chấn mười ba tuổi thì theo cha vào cung, cùng công chúa năm ấy vừa mới lên mười quen biết, bàn luận tất cả mọi chuyện trên trời dưới đất, tất cả đều do một chữ “Duyên” mà tạo thành. Tiểu công chúa cũng coi như điều ngoa, sau khi quen được La Chấn bỗng trở nên vui vẻ lạ thường. Đối với nữ nhi từ trước đến giờ luôn khiến mình nhức đầu, Quốc hậu vì thế cũng mến yêu La Chấn, mời nàng mỗi tháng hai ba ngày vào cung để làm bạn với đứa con yêu của mình. Mấy năm nay, La Chấn là người bạn duy nhất và cũng thân nhất với công chúa Ngọc Thiều.

“Chấn tỷ tỷ, tỷ trở về Ngọc Hạ quốc, sao cũng không đến gặp muội thế?” Tiểu công chúa vừa tới, lập tức giận dỗi, “Có phải vừa có chồng, liền quên Thiều nhi hay không?”

La Chấn than thở, “Công chúa thật không có lương tâm, trước đó vài ngày đã nhờ người cực khổ mang những thứ đặc sản từ Hàng Hạ quốc đến phủ công chúa, lại biết công chúa sắp thành hôn, suốt đêm thêu làm quà để tặng cho công chúa. Công chúa không nhớ La Chấn thì thôi, lại còn trách cứ, La Chấn tủ thân quá.”

“Hừ, tạm thời tha cho Chấn tỷ tỷ.” Ngọc Thiều nói, cánh mũi khéo léo thẳng tắp, “Nếu nhớ Thiều nhi, sao trở về Ngọc Hạ quốc không đến gặp muội thế?”

“Công chúa ít ngày nữa thành hôn, La Chấn nào dám quấy rầy? Huống chi, thân thể bệnh nên La Chấn mệt mỏi, cũng không dám đến quấy rầy không khí vui vẻ của công chúa.”

“Chấn tỷ tỷ bị bệnh sao?” khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Ngọc Thiều lúc này có vẻ buồn rầu, lo âu, “Đã khám đại phu chưa? Có nặng lắm không?”

La Chấn vuốt ngực ngăn chặn cơn khó chịu vừa dâng lên, “Vẫn chưa, vốn là cho là không hợp với thời tiết nóng bức ở đây, nhưng liên tiếp mười mấy ngày vẫn chưa thấy chuyển biến tốt, định tìm đại phu đến khám thử xem sao.”

“Bắt mạch trước đi.” Ngọc Thiều phất tay nói với nữ tử phía sau, “Dung Hội, người xem mạch cho Chấn tỷ tử đi.”

La Chấn cũng không từ chối, vén tay áo lộ cổ tay, “Làm phiền Dung Hội.”

Sống trong nhà Quân vương, nơi tôn quý nhất, cũng là nơi hiểm ác nhất. Quốc quân vì bảo hộ nữ nhi từ nhỏ mất mẹ do Quốc hậu thu dưỡng, ngoài kín đáo bảo vệ, cũng an bài cung tỳ thiếp thân tinh thông giải tất cả các loại độc thuật theo sát bên cạnh, làm như vậy là đề phòng người đầu độc hoặc sau khi trúng độc có thể kịp thời chữa trị. Điều bí mật này, trừ công chúa ra, cùng mama bên cạnh công chúa cũng chỉ có La Chấn biết mà thôi.

“Chúc mừng La tiểu thư!” – Dung Hội vui rạo rức chúc mừng – “Ngài không phải là ngã bệnh, mà là có tin vui.”

Hả? La Chấn đôi mắt đẹp trong như suối ngạc nhiên mở to, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt thanh tú của cung tỳ.

Dung Hội cười đáp lại: “Đã hơn ba tháng rồi, ngài cần cẩn thận giữ thai đấy.”

“Thật tốt quá, thật tốt quá, Chấn tỷ tử, tỷ có tin vui rồi.” Ngọc Thiều nắm tay của nàng, lắc lại dao động, vui vẻ ra mặt, bộ dáng giống như mình sắp làm mẫu thân vậy.

Hoàn Tổ cũng lên tiếng chúc mừng: Tiểu thư có tin vui, bất luận như thế nào, lão gia phu nhân sẽ không ngăn trở tiểu thư cùng Cô gia đoàn viên chứ?

La Chấn khẽ sờ lên bụng, vẫn là không dám tin: có tin vui? Nơi này, có máu mủ của mình cùng Chi Tâm?... Trên đời, vì sao lại có chuyện kỳ diệu như thế này?

“Chấn tỷ tử, chờ ta gả tới Hàng Hạ quốc, chúng ta so thử xem, xem người nào sinh hạ trẻ con xinh đẹp hơn, có được hay không?”

“Ồ?” La Chấn sửng sốt, “Công chúa muốn gả đến Hàng Hạ quốc?”

Công chúa đến chơi ngoài ý muốn, lại mang đến một tin mừng bất ngờ, khiến cho La Chấn càng thêm nóng lòng về nhà. Nhưng mới khỏi bệnh càng gấp cũng càng phải nên thận trọng, nếu không sẽ thất bại.

Đoạn nhi làm việc lợi hại, không phụ sự mong mỏi của nàng, chỉ thời gian vắn vắn hai ngày, đã hẹn được người nàng muốn. Nghĩ đến, đối phương cũng không thể chờ đợi muốn gặp nàng

“Chấn nhi.”

“Cha?” La Chấn ngừng tay khâu, ngược mắt nhìn phụ thân.

Hai cha con nàng đối diện nhau, dường như có mấy phần lạnh nhạt. La Tử Kiêm trầm trầm một tiếng trong lòng, “Đang khâu khăn?”

“Dạ.” La Chấn bình thản đáp lời, đứng lên, rót một chén trà cho phụ thân, tiếp tục việc trong tay. Trên mặt vải xanh nhạt, một con cá chép tiên sống động muốn nhảy ra, một đường kim một sợi chỉ, tràn đầy nhu tình muốn gửi gắm. Bởi vì đây không phải chỉ là một chiếc khăn, mà là một cái cái yếm, là vật mà đứa bé trong bụng mình sẽ mang bên mình trong tương lai.

“Ta nghe nói, mấy ngày nay, khẩu vị của con tốt hơn nhiều?”

“Đúng là tốt hơn nhiều.” Vì tiểu Chi Tâm, nàng làm sao dám bỏ mặc bản thân chứ?

“Chấn nhi, ta biết, con vẫn còn oán cha bức con kéo trở về. Nhưng cha dù như thế nào cũng không thể trơ mắt nhìn con vì cái nhà này mà đem hạnh phúc của mình để trao đổi...”

“Cha, con cảm thấy rất lạ, sao cha mẹ cứ luôn kết luận vội vã rằng con không hạnh phúc thế?”

“Hửm?”

“Hay là, cha mẹ còn hơn cả con, để ý rằng tương công của con phải là một tên ngốc, làm cho các người không có mặt mũi đối mặt với người bên ngoài hay không?”

“Chẩn nhi!” Mặt La Tử Kiêm lúc xanh lúc trắng, lạnh lùng quát to, “Cha mẹ thương yêu liền bị con chà đạp đen thế sao?”

“...Chẩn nhi lỡ lời.” La Chẩn che mày. Những lời đó, nàng thật sự đã quá lời. Cha và mẹ, ngay cả hoàng mệnh cũng có thể làm trái, nàng sao lại có thể so sánh như thế chứ? Cho dù cha mẹ có vì mặt mũi chẳng nữa cũng là vì muốn giữ thể diện của nàng, bọn họ không muốn cho con gái mình lại bị cười nhạo châm chọc giống như bốn năm trước, nên đã lập tức đơn phương kết luận Chi Tâm không thể cho hạnh phúc mà nàng muốn, cho dù là bọn họ tin tưởng nàng thật sự cảm thấy hạnh phúc.

“Ôi.” La Tử Kiêm thở dài, nếp gấp nặng nề giữa hai lông mày, “Chẩn nhi, con nghĩ thế nào về Giang Bắc Hồng?”

“... Một tên Ngụy quân tử.”

“... Ồ?” Câu trả lời bình thản của con, khiến cho La Tử Kiêm cũng không thể nào nói thêm được gì nữa.

“Sao cha lại nhắc tới người này?”

Nữ nhi hỏi đúng lúc, lại khiến cho La Tử Kiêm phải nói tiếp, “Người không phải là thánh hiền, ai có thể không phạm sai lầm chứ. Ban đầu cũng chỉ là một sự hiểu lầm, hắn mới làm ra chuyện đáng trách kia. Trải qua chuyện đó, đến bây giờ vẫn canh cánh trong lòng không yên.”

“Cha, nếu không phải hiểu rõ cha đủ sâu, con sẽ cho là, cha đang khuyên nữ nhi cùng hắn nối lại tình xưa.”

“... Hắn đã thành hôn, ta đương nhiên biết. Chẩn nhi, con ban đầu, đã từng thích hắn như vậy, hiện tại...”

“Hiện tại, con thích tướng công.”

Nụ cười của La Tử Kiêm cứng ở trên mặt. Đây dường như là lần đầu tiên từ nhỏ đến giờ, nữ nhi mới mang sắc mặt này nói chuyện với ông? Ông siết chặt mi tâm. “Chẩn nhi, Bắc Hồng muốn gặp con một lần.”

“Được.”

A? Không ngờ tới nữ nhi sẽ sẵn khoái đáp ứng, La đại hoàng thương liền tiếp bị bất ngờ, một hồi lâu không tiếng động.

La Chẩn ngược mắt, hé môi cười một tiếng, nói, “Cha, ngày mai con có hẹn với Ngọc Thiều công chúa, ngày hôm sau được không? Giờ Mùi ngày mốt, ở đình Nguyên Vi trong vườn chúng ta.”

Giang công tử, đến lúc đó, tiểu nữ tử đem thịnh tình xin đợi.

“Chẩn nhi, nàng còn nhớ không? Trong đình Nguyên Vi này, nàng từng vì ta khấy đàn vẽ tranh.” – Giang Bắc Hồng mắt dừng lại trên đôi má lúm đồng tiền thanh tú trước mắt, nồng nhiệt nói.

Nàng hôm nay, dường như trở về với thời thiếu nữ, mái tóc đen dài búi lỏng, ngọc giắt trên cài, hàng mày không vẽ tự cong, môi không điểm mà hồng, tóc dài không búi chỉ buông xõa xuống đôi vai mềm mại, một làn gió nhẹ thoảng qua, làm nổi bật lên phong cách thướt tha kiều diễm.

“Giang công tử, phu nhân của công tử, chính là giai nhân thanh mai trúc mã đính hôn thuở nhỏ phải không? Lần đó bởi vì gia đình công tử suy sụp nên đã để vuột mất vị hôn thê?”

Giang Bắc Hồng ngẩn ra.

“Công Tử yêu nàng không? Công tử ở đây cùng La Chẩn ôn lại chuyện xa xưa, vậy công tử ngài có từng cảm thấy thẹn với phu nhân của ngài?”

Giang Bắc Hồng cụp mắt xuống, “Chẩn nhi, rốt cuộc nàng muốn nói gì?”

“Ta nghe cha nói, công tử không quan tâm đến việc Chẩn nhi đã làm vợ của người khác, cố ý muốn cùng La Chẩn nối lại mối duyên xưa, có thật không?”

“Chẩn nhi, là ta hại nàng đến thế, ta nên vì chuyện mình đã làm chịu chút trách nhiệm...”

“Chẳng qua là trách nhiệm sao?” La Chấn thần nhiên cười, đôi mắt đẹp tựa như dòng suối thanh mát lúc này nhiễm chút sương mù dày đặc, “Công tử đối với Chấn nhi, trừ trách nhiệm ra, không có chút tình cảm nào?”

“Có.”

Giang Bắc Hồng ghen ngào, nói:

“Hơn nữa, nàng biết mà, không phải sao? Nếu không, nàng sẽ không gặp lại. Năm đó, ta là vì báo thù nên đến bên cạnh nàng, mặc dù ta đã biết mình đã động lòng, nhưng trách nhiệm mà ta đã mang không thể nào cùng nàng nắm tay được, ta không cách nào cho mình thứ hạnh phúc xa xỉ đó. Nàng có biết, ngay trong hỉ đường hôm đó, những lời đó, tổn thương đến nàng, đồng thời, cũng đã tổn thương luôn cả ta, ngay tại lúc đó, ta đau đến tận tâm can...”

La Chấn nguyện ý tin tưởng lời nói của hắn lúc này tất nhiên có mấy phần là thật. Đã từng là một mối tình tình khiết xinh đẹp, đã từng được sự đồng ý của đôi trái tim yêu, là thiếu niên đạp trên sóng nước bay đến cứu mình khi đi chơi trên thuyền bị rơi xuống nước.....

“Nhưng hiển nhiên, còn chưa phải đủ đau, ít nhất không có đau khiến ảnh hưởng đến phán đoán của công tử, ảnh hưởng đến quyết định của ngài. Ngài vẫn bước đi không hề vướng bận, bỏ lại một mình ta, bị ném ở hỉ đường đón nhận thương hại cùng sự cười nhạo của mọi người.”

“Chấn nhi!” Giang Bắc Hồng đưa tay muốn nắm lấy bàn tay trắng nõn đặt trên bàn đá, La Chấn rút lại thật nhanh. Hắn bắt đầu dĩ cười khổ, “Nàng có hận, có oán cũng được, chỉ cần có thể cho ta cơ hội, để cho ta từ từ bồi thường lại hay không?”

“Ta không cần người khác bồi thường gì cả, ở chung một chỗ với một người đầy cảm giác áy náy, La Chấn làm sao mà chịu nổi? Cho dù có nợ, coi như ta kiếp trước nợ công tử ngài, cho nên kiếp này ta phải hoàn trả lại.”

“Chấn nhi, nàng rõ ràng biết rằng....”

La Chấn ngẩng đôi mắt xinh đẹp, tha thiết đợi những lời tiếp theo.

Sóng mắt nhu tình như thế giống như đã từng quen biết, làm trái tim Giang Bắc Hồng nóng lên, “Nàng rõ ràng hiểu được, ta yêu nàng, đến hôm nay ta vẫn yêu nàng. Nếu không, ta sao phải ngàn dặm xa xôi chạy đến Hàng Hạ quốc, chỉ vì đền bù lỗi lầm của ta?”

“Thích đến mức nào? So với phu nhân của công tử, bên nào nặng hơn?”

Gương mặt tuấn tú của Giang Bắc Hồng sượng lại, “Nàng không cần so sánh với nàng ấy, ta...”

“Chuyện công tử đây muốn cưới La Chấn, phu nhân của ngài có biết không? Nàng có thể vui vẻ khi cùng thờ chung chồng với người khác không?” Ánh mắt mềm mại, chớp cũng không chớp, bắt được mỗi tác biến hóa trên mặt nam nhân. “Hay là, công tử muốn gặt nàng ấy, tới nơi đất khách cưới vợ hai, để cho La Chấn cùng làm phu nhân ai nấy đều an phận ở một nơi?”

“Chấn nhi, Kỳ Nhi đã có hôn ước cùng ta từ nhỏ, nàng ấy không hề coi khinh người đã sa vào thế bần cùng như ta, đến nơi xứ lạ, bỏ lại sau lưng sự giàu sang danh vọng, ta phải chăm sóc cho nàng ấy.”

“Lại trách nhiệm? Chẳng lẽ công tử đối với phu nhân không hề có tình yêu?”

“Ta sẽ không phụ nàng, cũng sẽ không phụ nàng ấy!”

Nói lảng sang chuyện khác, là bệnh chung của nam nhân sao? La Chấn đột nhiên nói: “Tốt cho một phương pháp lưỡng toàn, tốt cho một phu quân đa tình nặng dạ, Giang phu nhân, đối với biểu hiện của phu quân nhà ngài, đã hài lòng rồi chứ?”

Sau lớp hoa lá cây cảnh bên ngoài đình, một vị phu nhân ăn vận thanh nhã vén váy bước ra, sắc mặt trắng bệch có thể so sánh với màu hoa cây bạch trà bên cạnh.

“Kỳ Nhi...” Giang Bắc Hồng chấn động, trong nháy mắt tiếp xúc đã hiểu chuyện gì xảy ra, đôi mắt đen lạnh lùng chuyển sang nhìn La Chấn, “Chấn nhi, nàng....”

Đỡ tay Hoàn Tố, La Chấn mỉm cười, khẽ cúi chào, “Hai vị đã xa cách lâu ngày gặp lại, La Chấn không ngại cho mượn địa phương nhà mình để hai vị ở chỗ này chậm rãi hàn huyên.”

Nàng vừa xoay người, vị phu nhân xinh đẹp kia vì quá bi thương thất vọng, sau khi liếc nhìn trượng phu lập tức che mặt bật khóc xoay người chạy vụt đi.

“Kỳ Nhi!” Giang Bắc Hồng lo lắng kêu một tiếng, quay đầu mong mỏi nhìn La Chấn, “Tại sao, tại sao phải như thế?”

La Chấn nhướng mày, “Thật ra thì, chúng ta là người một đường, cũng chịu không được người khác có lỗi với mình, như thế người có thể hiểu ta muốn gì nhất. Người không đuổi theo ư, phu nhân của người thương tâm như thế, không sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn ư?”

Giang Bắc Hồng liếc nàng đầy run sợ, xoay người phi thân nhảy đuổi theo thê tử.

La Chấn cười yếu ớt khẽ gọi, “Đoạn nhi, Khởi nhi, ra ngoài.”

La Đoạn, La Khởi như tên trộm nhảy ra từ sau bụi hoa và cây cảnh vây đến bên cạnh tỷ tỷ lách cha lách chách, “Tỷ tỷ thật là mạnh, vừa rồi trong thoáng chốc, muội còn tưởng rằng tỷ thật sự lại bị Giang Bắc Hồng đả động rồi, thật lo lắng thay cho tỷ phu nha.”

La Chấn nhấp trà lên uống, “Hoàn Tố, giúp ta nhắn lời với Ngụy Đại đương gia hồ Thái Bình, rằng hần có còn nhớ đến ân tình ba năm trước đây ta tặng lương cứu trên dưới mấy ngàn miệng ăn người của hần, hần có thể giúp ta một chuyện không? Giúp ta quan sát chặt chẽ thế lực hắc đạo của Giang Bắc Hồng, bảo vệ La gia ta yên ổn. Năm sau, ta sẽ tặng thêm phần hậu lễ.”

“Vâng!”

“Đoạn nhi, Giang Bắc Hồng gần đây dường như đang cùng người khác bàn bạc kinh doanh tơ lụa, muội biết làm sao rồi chứ?”

“Biết ạ.”

“Khởi nhi, chăm sóc các cửa hàng nhà mình, đừng để cho người ta có cơ hội lợi dụng.”

“Đã hiểu, La đại tiểu thư.”

“Được, ta muốn té xỉu, các em mau chóng kinh hoàng thất thổ bẩm báo với cha mẹ.”

“.....”

12. Chương 12: Hỉ Nghênh Quân Tới

“Nghiep chương, nghiệp chương mà, thằng nhóc họ Giang đó muốn thương tổn Chấn nhi nhà chúng ta mấy lần mới đủ à?” Thích thị đôi mắt đầm lệ sương mù nhìn nữ nhi vẫn còn hôn mê chưa tỉnh, “Lão gia, sao ông lại có thể để tên khốn đó đến gặp Chấn nhi nhà chúng ta chứ?”

Thấy nữ nhi như thế, La Tử Kiêm cũng rất hối hận, “Đoạn nhi, Khởi nhi, thê tử của Bắc Hồng sao lại xuất hiện ở trong vườn?”

“Cha.” La Khởi mềm mại lên tiếng nói, gương mặt xinh xắn tươi cười tất cả đều là vô tội, “Con cùng Nhị tỷ mới từ trong cửa hàng về đến, đã thấy trước cửa chúng ta có một nữ tử do dự rồi lại do dự. Chúng con tiến lên hỏi, mới biết là thê tử của Giang Bắc Hồng. Đầu là cô nương giống nhau, thấy nàng thống khổ bất lực như thế, nên đương nhiên mang nàng đi vào tìm phu quân. Nhưng ai có thể ngờ được, nàng sẽ nhục mạ tỷ tỷ, đem tỷ chọc tức đến xỉu chứ?”

- Xin lỗi Giang phu nhân, chỉ đành phải hy sinh một chút thanh danh của người thôi, người hãy thay trượng phu của người chuộc lại lỗi lầm mà hần đã làm với tỷ tỷ.

Đối với công phu trọn to mắt nói dối này của La Khởi, La Đoạn cảm thấy mặc cảm. La Nhị tiểu thư am hiểu nhất, là cùng người chính diện giao phong, còn âm thầm sử dụng tâm kế gây sức ép cho người khác, chỉ có bé Tam nhà mình mới là người thành thạo nhất.

“Buồn cười, thật buồn cười!” La Tử Kiêm lửa giận sáng quắc, “Dặn dò tất cả mọi người, về sau Giang Bắc Hồng là người mà La gia ta cự tuyệt lui tới!”

“Dạ, Đoạn nhi đi ngay!” La Đoạn chạy như một làn khói.

“Đại phu, con gái của tôi rốt cuộc sao thế?” Thích thị không lo chuyện khác, chỉ muốn biết nữ nhi có mạnh khỏe hay không.

Bên ngoài phòng, đại phu lấy chỉ bắt mạch, mắt lặng lẽ, hỏi: “Nếu lão hủ chưa từng nhớ lầm, lệnh ái nửa năm trước đã xuất giá phải không?” Hôn lễ kia phô trương rầm rộ như thế, ít có người có thể quên, mà người ở trong sân, Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư đều là trang phục nữ nhi, vậy người mang bệnh nằm trong này, xuất giá dĩ nhiên là nàng không sai.

“... Ngài chỉ nên nói con gái của tôi rốt cuộc là mắc phải bệnh gì?”

“Lệnh ái đã mang thai hơn ba tháng.”

“Cái gì?” La Tử Kiêm cùng phu nhân, tất cả hóa đá tại chỗ.

La Khởi chau chau mày, nhếch miệng nhỏ nhắn, vỗ bàn tay nhỏ bé, “Thật tốt quá, thật tốt quá, tỷ tỷ có tin vui, Đoạn nhi sắp làm di nương rồi! Hoàn Tố, Hoàn Tố, còn không thưởng bạc cho đại phu?”

Nụ cười Hoàn Tố rực rỡ, “Tam tiểu thư, vừa đúng lúc này trong tay nô tỳ không có bạc, không bằng để cho nha hoàn của ngài thay nô tỳ thanh toán trước?”

Nha đầu thân tín của Tam tiểu thư trốn trắng mắt, lại từ tay áo trong túi lấy một thỏi bạc cho đại phu, “Đây là phần thưởng của ngài, ngài mau khai cho tiểu thư nhà chúng ta mấy phương thuốc an thai.”

“Nhất định nhất định.” Đại phu nhận được bạc thưởng, liền tiếp nói cảm ơn, theo nha hoàn đến tiền sảnh kê đơn thuốc.

“Tỷ tỷ tỉnh rồi!” La Khởi nhảy cẫng chạy đến, đỡ trưởng tỷ dựa hẳn vào mình, sau đó cúi ở bên tai tỷ tỷ. Người đứng bên ngoài nhìn vào, nhất định cho là tỷ muội tình thâm ôm nhau mà khóc. “Tỷ tỷ, có nhiều chủ tử, vừa rồi chỉ là hình thức nha, nha đầu nhà tỷ vừa rồi lừa gạt tiểu muội một thỏi bạc, tỷ nhớ phải trả lại muội đó.”

La Chấn mảnh mai yếu ớt tựa vào đầu vai ấu muội, che miệng ho khan nói: “Giữa tỷ muội mình, không cần khách sáo, bạc đó coi như lễ ra mắt muội cho cháu trai đi.”

“Đã như vậy, tiểu muội cũng không cần chuẩn bị lễ vật khác cho cháu trai, đa tạ tỷ tỷ giúp tiểu muội tiết kiệm tiền...”

Tỷ muội nhìn như vô cùng “thân mật”, Thích thị nào biết? Bà chỉ vô hạn chua xót nhìn nữ nhi, “Chấn nhi, sao số con lại khổ như vậy chứ? Sao lại thế chứ?”

“Nữ nhi mắc phải bệnh nặng gì sao?”, La Chấn hỏi.

“Không phải đâu, tỷ tỷ ơi. Tỷ là có tin vui, cho Khởi nhi thêm một cháu trai đó.”

“Thật sao?” La Chấn nhất thời mắt sáng rực, “Thật sự có tin vui?”

Thích thị nhìn trượng phu một cái, vợ chồng hai người nhìn má lúm đồng tiền vui mừng đã lâu ngày không thấy trên mặt con, đồng loạt thở dài.

Vì tiểu sinh mệnh tương lai này, công việc của ba tỷ muội La gia bận lu bù lên.

La Đoạn dùng thời gian hai ngày, chuẩn bị những loại tơ mềm mại thích hợp cho trẻ sơ sinh. La Khởi phụ trách cắt chính, thuê cá chép, canh Lan, phúc lộc và những đồ vật cát tường, sau đó giao cho tỷ tỷ tự tay may lại.

“Chẩn nhi....” Thích thị vào cửa, đã thấy nét mặt con mình tràn đầy từ ái giờ áo trẻ con lên ngấm nghĩa, bước chân không khỏi do dự.

“Mẹ, mẹ đến đây nè, nhìn xem, con tự tay làm cái này cho bé đó, cỡ này không biết nó có mặc vừa không nhỉ?”

“Chẩn nhi.” Thích thị ngồi ở bên cạnh nữ nhi, “Con có từng nghĩ qua, đứa bé này có thể cùng phụ thân của nó là một loại.....”

La Chẩn đang vui vẻ không ngừng bắt chọt khựng lại, “Thì sao?”

Thích thị sững sốt, bị sắc bén trong mắt nữ nhi hù dọa, “Chẩn nhi?”

“Đứa bé này, bất kể là nam là nữ, bất kể là thông minh hay ngu dốt, con cũng sẽ thương yêu nó, nó là máu mủ của con. Ban đầu, nếu ba chị em con có một ai đó như tướng công, cha mẹ sẽ vứt bỏ không cần sao? Tin tưởng công công bà bà là người trong cuộc nhất định hiểu được khi biết tướng công sẽ như thế, cũng không hề bỏ rơi tướng công... Mẹ, hãy nói cho con biết, ý nghĩ vừa rồi của mẹ là chỉ là thoáng qua, hay đã thương lượng trước cùng cha? Ngài muốn cho Chẩn nhi ngay cả trong nhà mình cũng không thể yên tâm ăn cơm uống thuốc sao?”

“... Chẩn nhi, con... Mẹ còn không phải là vì con sao? Đứa bé này nếu quả thật là một si nhi, vừa đến thế gian này, đã gặp phải cuộc sống bị người khác kỳ thị, con nghĩ nó có thể vui vẻ sao?”

“Chẳng lẽ toàn bộ người thông minh, cũng sẽ không bị người khác khi dễ sao? Năm đó Chẩn nhi bị Giang Bắc Hồng vứt bỏ tại chỗ, những thứ đùa cợt, châm chọc thậm chí ô nhục đó so với cả đời tướng công bị e rằng còn nhiều hơn, nếu không phải người chịu đựng là Chẩn nhi, sợ sớm là ba thước lụa trắng, một hồ bích thủy rồi!”

Thích thị ngập ngừng: “Chẩn nhi, mẹ cho là con không thêm để ý những thứ kia...”

“Không có ai lại không để ý! Hơn nữa, con là người đã từng đứng ở đỉnh cao chói vót được mọi người kính trọng ao ước và ngưỡng mộ, đột nhiên, ngã vào trong vũng lầy. Trong tiếng cười cợt nhạo báng đó, con ngoại trừ việc giả vờ như không thêm để ý, còn có thể như thế nào? Nếu con khóc thút thít bị thương, sẽ đúng như ý định của bọn họ, con thống khổ sẽ không được bất luận kẻ nào thương tiếc, chỉ càng khiến cho những người đó hưởng thụ loại vui vẻ bệnh hoạn đó hơn mà thôi!”

Người khác càng cho là con nên cúi đầu chịu đựng, con càng muốn ngẩng cao đầu sống được quang vinh chói lọi; càng cho là con nên nhẫn nhục mặc bọ họ lấn áp, con phản kích càng nên hung ác hơn! Mẹ có từng biết có một người đàn bà ngoa ngoắt trên phố từng mắng ngay mặt con là ‘giày rách’ không?”

“Cái gì?” Thích thị tròn tròn cặp mắt: Chuyện này... với tiền tài quyền thế của La gia, nói chuyện linh tinh cũng chỉ dám thốt lên từ sau lưng, lại có người...

“Người đàn bà đó ngạo nghễ mắng con, có thể mắng con trước mặt đám đông làm cho bà ta có cảm giác thành tựu phi phạm. Bà ta cho rằng con sẽ không dám làm gì bà ta, nhưng con ở trước mặt bà ấy, bảo Hoàn Tổ cắt lưỡi con chó dám sủa vào mặt con. Bắt đầu từ hôm đó, không ai dám nói ẩu trước mặt con nữa.”

Thích thị che miệng. Khó trách người ta nói, nữ nhi nhà mình không dễ gì trêu chọc, thì ra là, thì ra là.....

La Chẩn phủ tay trên bụng, “Đứa bé này nếu như giống tướng công con, con sẽ dạy nó phương pháp học viết chữ sống yên phận, con sẽ cho nó đầy đủ tình yêu thương khiến cho nó vui vẻ. Nhưng nếu người ngoài giễu cợt con sẽ không giúp nó ngăn lại, nếu nó sống trong bụi gai sẽ giúp nó nhận biết thế giới này sắc sảo hơn. Nhưng nếu có người dám tổn thương đến một sợi lông tơ của nó, con sẽ khiến cho những người đó hiểu, thế giới này có bao nhiêu tàn khốc.”

Thấy sắc mặt mẫu thân không yên, dường như bị mình dọa sợ, La Chẩn cười một tiếng, “Mẹ, con nói với mẹ như thế, là muốn cho mẹ hiểu được, bất kể là thông minh hay ngu dốt, cũng vẫn sẽ gặp những tổn thương từ phía bên ngoài, mấu chốt là xem chúng ta đối với cuộc sống như thế nào.

Đứa bé này, chỉ cần chúng ta thương hấn là tốt rồi, người bên ngoài ư? Không phải cũng có người yêu mình và không yêu thương mình hay sao? Người ngoài, vốn không cần thiết đối với chúng ta có tốt hay không.

Nếu vào lúc đó Chấn nhi về đến nhà không có cha cùng mẹ an ủi che chở, không có hai muội muội ủng hộ, tứ cố vô thân, con tuy rằng có thể nhịn qua được, nhưng tất nhiên vết thương sẽ càng chồng chất thôi?”

La Tử Kiêm bên ngoài cửa sổ, nghe nữ nhi nói chuyện, không khỏi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, áy náy, mà lại sợ, thật may là không có tự chủ trương, thật may là thế. Nếu, nếu..... Bọn họ tất nhiên sẽ mất đi nữ nhi này, thật may, thật may a.....

Bởi vì trong bụng La Chấn đã có hài tử, nên thời gian La Đoạn ở bên ngoài, bất kể là bàn bạc hay trông nom cửa hiệu, nhưng trong trái tim tựa như có cái gì đó ngứa ngáy khó chịu, luôn muốn mau chút về nhà, xem thử bụng tỷ tỷ mình có phải lớn thêm được một ít rồi hay không, đứa cháu trai mà mình chưa hề biết mặt có làm khó gì mẹ của nó không.

“A—”, một cánh tay bất chợt choàng ngang cánh tay của nàng, kéo vào hẻm nhỏ thì nàng do sợ hãi vẫn chưa lên tiếng kêu được. Nhưng Nhị tiểu thư sao có thể để mặc người chém giết như thế, chân đạp chân đá, gương nanh múa vuốt, hất đầu vẩy đuôi, cho đến khi một tiếng nói quen thuộc trầm thấp thì thầm bên tai: “Là ta.”

Bà đây đâu cần biết người là ma quỷ phương nào? Người vừa đến thấy nàng ngừng giây dựa nên hơi nói lỏng tay, La Đoạn hé hàm răng nhỏ, cắn mạnh vào lòng bàn tay của người nọ.

“Người...” Lương Chi Hành nhìn chằm chằm vào vết cắn chỉ có mèo hoang mới có này, cắn răng nói, “Người có thể cắn phải nặng hơn chút!”

“Phi phi... móng heo thật quá khó ăn!” La Đoạn cầm khăn tay, định lau môi, liếc nhìn gương mặt lạnh này, “Họ Lương kia, người muốn làm gì? Nếu nha đầu bọn tiểu thư ở đây, cái tay này của người chắc chắn sẽ bị phế!”

Lương Chi Hành hừ lạnh, “Nói đặc ý như thế, ta còn tưởng rằng có thể khiến cho tay bọn thiếu gia bị phế chính là La nhị tiểu thư đây.”

La Đoạn vừa muốn trả lời lại một cách mỉa mai, chợt kinh hoàng: “Sao người lại ở đây?”

“Đâu của Lương gia ta bị người khác mang đến đây, Lương gia đương nhiên muốn nhận người trở về.” Lương Chi Hành phát hiện, tiểu nữ tử này có đôi má tựa như trái đào, diễm lệ không gì sánh được, vội vã chuyển mắt sang một bên, lạnh nhạt nói, “... Một nữ tử, một mình đi đường, nếu gặp phải kẻ xấu, xem người có thể làm sao?”

“Ai nói bọn tiểu thư là đi đường một mình, nha đầu ta mua chút đồ sẽ quay trở lại.”

“Nếu ta thật là kẻ xấu, nàng ta trở lại thì đã muộn!” Ngọc Hạ quốc này dân phong tục thật là thoáng a, thường thấy các nữ tử đi một mình, những cô gái xinh đẹp giống như nàng, rất dễ dàng khiến người ta nảy sinh ý xấu, còn lại là Nhị tiểu thư của La đại hoàng thương nữa chứ.

“Liên quan gì đến người...” Quen có lãnh ngôn lãnh ngữ đang phun một nửa, La Đoạn bỗng nhiên nghiêng đôi mắt xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng nở một đường cong giáo hoạt, “Ngốc mặt lạnh, người đang lo lắng cho ta sao?”

Lương Chi Hành như bị ong chích, vội vã thối lui ba bước, lạnh lẽo hừ một tiếng: “Ai đang lo lắng cho người!”

La Đoạn khoanh tay, quan sát nam tử này, “À, ừm, xem ra, ngoại trừ mặt lạnh một chút, người hơi ngốc một chút, cũng không có cái gì không tốt a, bọn tiểu thư tựa hồ coi trọng người rồi đấy.”

“Người.....” Người này cùng tỷ tỷ của nàng, thật sự khác biệt một trời một vực mà, ai có thể ngờ tới, mình lại bị một con nhóc đùa giỡn? “Đáng tiếc, bọn thiếu gia không có coi trọng người!”

“Ai u...” La Đoạn lắc đầu than thở, “Đó chỉ có thể nói người không có mắt nhìn. Kì lạ, ánh mắt bọn tiểu thư tốt như vậy, sao lại coi trọng một tên ngốc không có mắt chứ? Nên về khám mắt lại thật kĩ mới được.”

Nếu cứ cùng nàng tranh cãi hơn thua, Lương Chi Hành đoán chừng có người hôm nay sẽ học máu mà chết, “Đại tẩu hôm nay như thế nào?”

“Rất tốt.” có thể ăn có thể ngủ, ới ít đến không thể ít hơn nữa, là một mẫu thân hạnh phúc.

“Rất tốt?” Lương Chi Hành sắc mặt âm trầm, “Đại ca ta vì nàng mà gần như đã chết, nàng lại sống được rất tốt?”

“Uy!” La Đoạn chống nạnh, “Họ Lương kia, nghe lời người nói, là hy vọng tỷ tỷ ta sống không tốt phải không?”

“..... Đại ca ta sống thật không tốt!”

“..... Tỷ phu thế nào?”

“Huynh ấy đang ở trong khách điểm.”

“Tỷ phu tới đây?”

“Nếu không bỗng thiếu gia sao lại ở chỗ này?”

La Đoạn nghiêng đôi mắt to đen láy như hạt trân châu nhìn hẩn, vô tội hỏi vặn: “Không phải là vì gặp bỗng tiểu thư sao?”

“Tỷ tỷ, không xong! Tỷ tỷ, không xong rồi!”

La Chấn đang cùng La Khởi tính toán kiểm tra sổ sách trên bàn. Âm thanh ồn ào vang dội từ xa tiến đến, La đại tiểu thư còn ngược mắt chờ đợi, còn La Tam tiểu thư lại rất không nề tình ra vẻ không nghe.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ.....” La Đoạn nhìn thấy bên trong phòng không thấy bóng dáng cha mẹ, thở gấp, thở phì phò nói, “Tỷ phu không thấy!”

La Chấn nhăn mày liễu, “Muội nói cái gì.....”

“Là tỷ phu, tỷ phu đến Ngọc Hạ quốc. Lương Chi Hành nói cho muội biết huynh ấy đang ở khách điểm, muội liền muốn đi xem thử tình hình của tỷ phu rồi về thưa lại với tỷ tỷ, nhưng đến trong khách điểm mới phát hiện không thấy tỷ phu!”

Ngốc tử này, lại lần nữa vượt ngàn dặm đến đây? “Phạm Trình có đi theo chàng hay không?”

“Nghe Lương Chi Hành nói, người đó dường như trong nhà đã xảy ra chuyện gì, nên đã xin nghỉ dài hạn.”

La Chấn thật sự lo lắng, “Tướng công một mình...” Sợ hẩn không biết dùng dị năng bảo vệ mình, lại sợ hẩn lấy dị năng đã thương người, bất kể là bị người khi dễ, hay bị người xem thành yêu nghiệt.....

“Đoạn nhi, Khởi nhi, các em mang theo Hiệt nhi cùng Tiểu Nhi của mình, giúp ta đi tìm người..... Không, chuyện cho tới bây giờ, cũng không còn sợ cha mẹ biết nữa, đem dung mạo của tướng công nói cho người làm trong nhà, cũng phái bọn họ đi ra ngoài tìm người!”

“Tỷ tỷ, tỷ không nên gấp, tình hình tỷ thế này, không thể gấp được đâu.”

“Tỷ biết cân nhắc mà, Hoàn Tố, đi theo ta!”

Lúc trước ngồi một mình, suy nghĩ kỹ lại, lần đầu tiên biệt ly thì luôn nghe thấy giọng nói của tướng công kêu mình, vì sao lần này lại tựa như không chút tin tức? Có phải ngốc tử tức giận hay không? Vì vậy quyết định không nhớ đến nàng nữa?

Lần này ngàn dặm tìm, đủ để tỏ rõ hẩn rất nhớ nàng, ngốc tử này...

“Hoàn Tố, em nói tướng công, hẩn sẽ đi nơi nào đây? Tướng công hẩn mặc dù tính tình trẻ con, nhưng không muốn nhất chính là làm cho người khác lo lắng cho hẩn, lần này sao lại bỏ Chi Hành một mình rời đi chứ?” Nơi nơi mật mờ, tướng công đang ở đâu?

“Tiểu thư, nô tỳ không biết Cô gia sẽ đi đâu nhưng nô tỳ dám đoán chắc, nếu Cô gia biết tiểu thư ở nơi nào, ngài ấy tất nhiên sẽ đến nơi đó.”

La Chấn hơi giật mình: “Em nói cái gì?”

“..... Dạ?”

“Em nói ta ở nơi nào, tướng công sẽ đến nơi đó, phải hay không?”

“Phải ha, đáng tiếc Cô gia cũng không biết La phủ chúng ta ở chỗ nào....

La Chấn xoay mình trên mặt nở nụ cười, “Ta biết tướng công ở nơi nào rồi, Hoàn Tổ đi mau!”

“Tiểu thư?”

“Mau, đến cửa hiệu trước kia, em mua con gà nướng thêm chút bánh bao cho tướng công tới đây trước.”

“..... Nô tỳ đã hiểu ạ!”

.....

Tướng công ngốc này, quả nhiên ở chỗ này.

Đứng trước cửa phòng nhìn thân ảnh cô độc đang phùng má ngồi trước thềm chờ, La Chấn lệ treo trên vành mắt.

Ngốc tử này, vậy mà vẫn còn nhớ nơi đây, nên nói hấn si đến khả ái, hay là cố chấp đến không được tự nhiên? Cũng may chỗ này là độc viện tỷ muội ba người nghỉ ngơi, người không có phận sự sẽ không tùy ý bước vào.

“Tướng công?”

Người nào đó nhìn lên phía chân trời vầy vầy lão đại, “Chi Tâm lại nằm mộng nữa rồi.”

Đưa ngốc. La Chấn bật cười, “Ngốc tử.”

“Hi hi, Chi Tâm còn nghe tiếng cười của nương tử nữa, giấc mộng của Chi Tâm lần này thật tuyệt nha.”

Không chịu nổi hấn. La Chấn bước nhẹ tiến lên, ra tay nắm chặt lấy vành tai như khối vàng của hấn, “Tướng công.”

“Hi hi, nương tử cứ néo nữa, néo nữa đi, lần này không muốn nàng đi nhanh như vậy đâu...”

Ngốc tử này, tóm lại nhất định không chịu nhìn nàng phải không? La Chấn cúi người, đặt lên hai mảnh môi đỏ mọng: xem ngốc tử chàng còn muốn nằm mộng được bao lâu.

“..... Ngô.... Chi Tâm còn muốn nữa, nương tử, hôn lại Chi Tâm đi....” Người nào đó dứt khoát nhắm hai mắt lại, chuyên tâm nằm “Mộng” nào đó.

La Chấn nhất quyết, không nặng không nhẹ cắn lên đầu lưỡi hấn đưa tới.

“Oa, đau nha....” Rốt cục, người nào đó trợn to đôi mắt đẹp, nhìn chòng chọc người trước mắt.

“Tỉnh chưa?”

Chi Tâm nháy hàng mi, vừa yêu say đắm, vừa vui mừng, “Giấc mộng của Chi Tâm lần này vô cùng đẹp, đẹp vô cùng nha, Chi Tâm tỉnh, nương tử vẫn còn ở đây nha.”

“Ngốc tử, chàng hoàn toàn không hề nằm mơ!”

“Nương tử, Chi Tâm không phải là đang nằm mơ à?”

“Vâng.”

“Trân nhi, Chi Tâm thật sự không phải là đang nằm mơ à?”

“Đúng.”

“Trân nhi, Chi Tâm không phải là ở đây... Ngô, đau...!” Ngốc tử che ót, cười đến khờ ngốc, “Nương tử, nàng đánh Chi Tâm nữa đi, xem Chi Tâm còn có thể đau không?”

La Chấn vuốt tóc của hấn cho suôn lại, lệnh phu quân khó cãi nha, cúi đầu, cắn một cái trên môi của hấn, nhướn mày, “Có đau hay không?”

“Đau đó.” Chi Tâm vuốt môi, trên mặt tràn ra nụ cười vui vẻ, “Hắc hắc, không phải là nằm mơ, nương tử là nương tử thật rồi, Trân nhi là Trân nhi thật rồi... Nhưng nương tử à, nàng cắn một cái nữa đi, Chi Tâm càng đau thì càng không phải là nằm mơ nha.”

Chàng nằm mơ đi, ngây ngô tướng công, si tướng công. La Chấn cười sáng bừng cả gương mặt xinh đẹp, “Có đói bụng không?”

“Đúng nga, Chi Tâm thật đói.” Hơn nữa nhìn nương tử, còn đói hơn nữa.

“Tiểu thư, Cô gia.” Hoàn Tố đẩy cửa đi vào, đem thức ăn trong túi giấy thả vào trên bàn, lại rót hai chén trà nóng, “Nô tỳ mua bánh bao cùng gà nướng về...”

“Hoàn Hoàn!” Chi Tâm nhảy lên, hưng phấn kêu to, “Người mạnh khỏe không? Phạm Phạm rất nhớ người nha.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tố nhất thời đỏ bừng, “Cô gia, ngài đừng gọi nô tỳ bằng cái tên đó nữa, còn nữa còn nữa, nô tỳ mới không cần tên phế vật đó nhớ đâu!”

“Ai là phế vật vậy, Hoàn Hoàn?”

“Chính là..... Ai nha, Cô gia, người ta không phải tên Hoàn Hoàn mà.”

“Ai là phế vật vậy, Hoàn Hoàn?”

“Ai nha.....”

La Chấn không để ý tới hai kẻ dở hơi này người nói qua ta nói lại, dắt hấn đến trước bồn nước, cầm khăn đem mỗi đầu ngón tay hấn rửa sạch, lau sạch sẽ xong, “Nhanh đi dùng bữa.”

Chi Tâm ngửi từng ngón tay của mình, lại ngửi từng ngón tay nhỏ nhắn của nương tử, hì hì nhếch môi, “Trân nhi thơm, Chi Tâm cũng thơm.”

“Còn không mau đi dùng bữa.”

Chi Tâm dưới chân không động, cánh tay dài dang thật rộng, vòng qua ôm choàng lấy thân thể mềm mại của nương tử vào ngực. “Trân nhi, Trân nhi, Trân nhi.....”

Lại tới. Hoàn Tố bĩu môi, chậm rãi thối lui khỏi phòng đi, đứng phía sau cửa than một tiếng: Nha đầu thân tín như mình, thật đúng là thức thời hiểu chuyện a..... Mà, Cô gia mới vừa nói, phế vật đó nhớ mình sao?..... Phi phi phi, ai cần hấn nhớ chứ, hừ, tên lỗ mãng, hắc dã nhân!

“Nương tử, Chi Tâm vĩnh viễn không muốn rời khỏi nương tử.”

“Được.” La Chấn ngửa đầu, ôm hấn thật chặt, “Nhớ Trân nhi không?”

“Ừ, rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ.... Vừa nghĩ đến nương tử, tâm của Chi Tâm rất đau, đau đến không muốn ăn cơm.....”

“Đứa ngốc.” Thối mạnh lên gương mặt gầy đi thật nhiều của hấn, vờ giận dỗi, “Trân nhi thích tướng công xinh đẹp, sau này, bất kể gặp phải chuyện gì, đều không được để cho mình đói. Chàng xem, chàng đem tướng công của Trân nhi bị đói thành dạng gì nè?”

“Nhưng Trân nhi không có ở đây, trái tim của Chi Tâm rất đau, đau đến mức Chi Tâm ăn không ngon a.”

La Chấn cười rơi nước mắt, “Hiện tại, có thể ăn chưa?”

“Ừ ừ, Chi Tâm muốn ăn rất nhiều rất nhiều, Chi Tâm phải đem tướng công của Trân nhi ăn thật no!”

Tướng công này thật là. Hai người bốn mắt quẩn quít, dường như dùng đôi mắt này không đủ, xem gương mặt này không đủ.....

“Trân nhi, Chi Tâm muốn.....” Tay của người nào đó, lần mò lên bờ ngực mềm của nương tử.

La Chấn hất tay đánh rớt xuống, “Đi ăn cơm!”

Chi Tâm nhếch miệng, “Nhưng Chi Tâm muốn.....”

Thối tướng công, không biết no ấm mới có thể làm chuyện... Khụ khụ, lúc này, cái gì cũng không thể làm! “Cơm nước xong, Trân nhi có một tin tức vô cùng tốt muốn nói cho Chi Tâm nha.”

Hu hu.... Nương tử lớn nhất, ăn không được đường, Chi Tâm chỉ đành phải vô hạn ủy khuất lui mà cầu xin tiếp theo, “Hôn nhẹ có được không?”

“Được.” La Chấn nhón chân lên, khẽ hôn nhẹ lên đôi môi mỏng của hắn, ngay lúc hắn vừa quần quýt lập tức rời đi, “Đi, ngoan ngoãn ăn cơm.”

“Trân nhi khi dễ Chi Tâm!” Người nào đó phồng má, u oán khiêu nại.

“Nếu không đi ăn, đừng mong Trân nhi dứt cho chàng nha.”

Khiêu nại không có hiệu quả, ngược lại còn bị đe dọa, Chi Tâm tức giận ngồi vào bên cạnh bàn, “Nương tử tới dứt!”

Thối tướng công, bây giờ muốn nổi giận? La Chấn ngắt chóp mũi hắn, kéo kéo vành tai hắn, dứt Đại cẩu ăn thôi.

Thật ra thì, ngốc tử thật sự đói bụng lắm, trên đường đi tuy có Chi Hành chăm sóc, nhưng nhớ nương tử, nên cái gì cũng ăn không vô. Hôm nay thấy được người trong mộng, cái bụng rỗng từ trước đến nay bắt đầu réo ùng ục, hơn nữa có bàn tay trắng nõn của nương tử đưa thức ăn đến, vừa thơm mà lại ngọt.

Gần nửa con gà, năm sáu cái bánh bao đều rơi vào bụng, Chi Tâm vẫn mở rộng miệng. La Chấn cũng không dứt nữa. “Nương tử.”

La Chấn cầm khăn lau lau trên môi hắn cùng mỡ đông trên ngón giữa của mình, bưng trà cho hắn, “Dạ dày của chàng đã nhịn đói quá lâu, không thể ăn quá nhiều cùng một lúc, uống chén trà trước đi.”

Uống một mạch đến cạn sạch, đôi mắt đen tròn của Chi Tâm nhìn chằm chằm nương tử không hề chớp mắt, hỏi:

“Trân nhi, tin tức vô cùng tốt là cái gì vậy?”

Ngốc tử này trí nhớ tốt thật. “Tướng công của ta sắp làm cha...”

“...” – Ngốc tử tròn to mắt há hốc mồm hiển nhiên, cái “Tin tức vô cùng tốt” này đã dọa hắn sợ.

Mà La Chấn, dù bận vẫn ung dung, cười đến ôn nhu, “Tướng công là ưa thích tiểu Chi Tâm hay là Tiểu Trân nhi?”

“Nương tử....”

“Ta thích tiểu Chi Tâm a, cứ như vậy, Trân nhi sẽ có hai Chi Tâm có thể khi dễ phải không? Nếu hắn là tiểu Chi Tâm, tên thì đương nhiên sẽ do cha mẹ đặt, nhũ danh chúng ta gọi hắn là ‘Bảo Nhi’ có được không? Nếu là Tiểu Trân nhi, thì gọi là ‘Bối Nhi’...”

“Nương tử!” Chi Tâm giẫm chân giật mình, oa oa kêu to, “Chi Tâm tại sao phải làm cha?”

“.....”

Vậy mà nàng còn nói một hồi lâu, đều là đàn gảy tai trâu sao?

“Chi Tâm không muốn làm cha, Chi Tâm muốn làm Chi Tâm, muốn làm tướng công của Trân nhi, Chi Tâm không làm cha!”

La Chấn nhìn tướng công tại nguyên chỗ nhảy đi nhảy lại, vô lực hỏi: “Chàng cho rằng ‘cha’ là cái gì?”

“Là cha a, cha không thể cùng nương tử ở chung một chỗ, cha phải cùng mẹ ở chung một chỗ. Nhưng, nhưng, Chi Tâm muốn nương tử... Không làm cha nữa, nương tử, có được không? Có được không?”

Trên đời này nương tử cần tốn hao hết tâm tư mới có thể giảng giải cho tướng công của mình ý nghĩa “Làm cha” như thế nào, chắc chỉ có mình thôi?

(Chi Tâm tưởng mình phải làm cha của La Chấn nên không muốn)

Mà khi tên ngốc đó hiểu được nương tử hiện nay trong bụng có một con nít, sinh ra tới về sau sẽ gọi hắn là “Phụ thân”, vẫn ngẩn ngơ hồi lâu, bình tĩnh nhìn chằm chằm nương tử không nói.

Trong lúc La Chấn thầm cho rằng mình đã tổn hơi thừa lời thì Chi Tâm chợt kêu to một tiếng, chạy một vòng quanh phòng.

“..... Trong bụng nương tử có tiểu bảo bảo, phải gọi Chi Tâm là cha, trong bụng nương tử có tiểu bảo bảo, phải gọi Chi Tâm là cha, Chi Tâm đã làm cha của tiểu bảo bảo, không phải là cha kia! Hoàn Hoàn, Chi Tâm sắp làm cha rồi! Phong gia gia, Chi Tâm sắp làm cha rồi! Chi Hành, Chi Tâm sắp..... Ủa, Chi Hành đâu?”

La Chấn ngoắc, “Tướng công, tới đây.”

“Được.” một Đại hầu ngoắc ngoắc cái đuôi cọ đến trước gót chân nương tử, mắt to nháy nháy.

“Đến trên giường nghỉ ngơi.”

“Nhưng Chi Hành.....”

“Ta đã phái người nói cho đệ ấy biết. Nếu chàng thật lo lắng như thế, lần sau cũng không nên không tiếng động bỏ chạy mất, hiểu chưa?”

“Nhưng, Chi Tâm nhớ Trân nhi mà.”

Tướng công ngoan của mình. La Chấn xoa vành tai mập mềm của hắn, nói:

“Về sau một mình ở bên ngoài thì không cần cười, không cần nói, người bên cạnh hỏi chàng cái gì, cũng không cần để ý. Muốn ăn cái gì thì cầm bạc đưa người ta, sau đó nhìn chăm chăm hắn, hắn dĩ nhiên sẽ đem thức ăn cùng tiền thối lại cho chàng, có được hay không?”

Tướng công nhà mình không nói không cười, theo nàng nhìn thấy, sẽ làm người ta có ba phần sợ, sợ thì không dám lén, là bản tính của con người.

“Chi Tâm nghe nương tử, Chi Tâm thật ngoan mà, nương tử hôn nhẹ Chi Tâm có được không?”

Thối tướng công, khoe mẽ đòi phần thưởng, chó con. La Chấn điểm mũi chân, ôm gáy hắn, môi mới vừa đặt lên, đã bị ai đó ngậm lấy, nụ hôn nhẹ trở thành nồng nhiệt, ôn nhu dây dưa.....

.....

Sau nửa canh giờ.

“Nghỉ ngơi đi, tỉnh ngủ, ta dẫn chàng đến nhà ta.”

“ Nhà Trân nhi ?”

“Là nơi mà Trân nhi lớn lên đó, tướng công có muốn nhìn hay không?”

“Muốn! Muốn! Muốn! Sẽ đi ngay bây giờ?”

“Chàng mệt rồi.” La Chấn đặt bàn tay trắng nõn lên hàng mi dài ngốc tử này, “Ngủ thôi.”

Ngốc tử ngáp một cái thật to, thật sự buồn ngủ mơ mơ màng màng, lẩm bẩm càu nhàu hỏi: “Nương tử.”

“Ừ?”

“Có tiểu bảo bảo, thì thật không thể ‘muốn’ nương tử sao?”

La Chấn mặt ửng hồng lên, cần nhẫn: “Ngủ!”

“Nương tử, Chi Tâm vĩnh viễn không muốn rời khỏi nương tử.”

“Được.” La Chấn ngửa đầu, ôm hắn thật chặt, “Nhớ Trân nhi không?”

“Ừ, rất nhớ, rất nhớ, rất nhớ.... Vừa nghĩ đến nương tử, tâm của Chi Tâm rất đau, đau đến không muốn ăn cơm....”

“Đứa ngốc.” Thối mạnh lên gương mặt gầy đi thật nhiều của hắn, vờ giận dỗi, “Trân nhi thích tướng công xinh đẹp, sau này, bất kể gặp phải chuyện gì, đều không được để cho mình đói. Chàng xem, chàng đem tướng công của Trân nhi bị đói thành dạng gì nè?”

“Nhưng Trân nhi không có ở đây, trái tim của Chi Tâm rất đau, đau đến mức Chi Tâm ăn không ngon a.”

La Chấn cười rơi nước mắt, “Hiện tại, có thể ăn chưa?”

“Ừ ừ, Chi Tâm muốn ăn rất nhiều rất nhiều, Chi Tâm phải đem tướng công của Trân nhi ăn thật no!”

Tướng công này thật là. Hai người bốn mắt quẩn quít, dường như dùng đôi mắt này không đủ, xem gương mặt này không đủ.....

“Trân nhi, Chi Tâm muốn.....” Tay của người nào đó, lần mò lên bờ ngực mềm của nương tử.

La Chấn hất tay đánh rớt xuống, “Đi ăn cơm!”

Chi Tâm nhếch miệng, “Nhưng Chi Tâm muốn.....”

Thối tướng công, không biết no ấm mới có thể làm chuyện... Khụ khụ, lúc này, cái gì cũng không thể làm! “Cơm nước xong, Trân nhi có một tin tức vô cùng tốt muốn nói cho Chi Tâm nha.”

Hu hu.... Nương tử lớn nhất, ăn không được đường, Chi Tâm chỉ đành phải vô hạn ủy khuất lui mà cầu xin tiếp theo, “Hôn nhẹ có được không?”

“Được.” La Chấn nhón chân lên, khê hôn nhẹ lên đôi môi mỏng của hấn, ngay lúc hấn vừa quẩn quýt lập tức rời đi, “Đi, ngoan ngoãn ăn cơm.”

“Trân nhi khi dễ Chi Tâm!” Người nào đó phồng má, u oán khiêu nại.

“Nếu không đi ăn, đừng mong Trân nhi dứt cho chàng nha.”

Khiêu nại không có hiệu quả, ngược lại còn bị đe dọa, Chi Tâm tức giận ngồi vào bên cạnh bàn, “Nương tử tới dứt!”

Thối tướng công, bây giờ muốn nổi giận? La Chấn ngắt chóp mũi hấn, kéo kéo vành tai hấn, dứt Đại cẩu ăn thôi.

Thật ra thì, ngốc tử thật sự đói bụng lắm, trên đường đi tuy có Chi Hành chăm sóc, nhưng nhớ nương tử, nên cái gì cũng ăn không vô. Hôm nay thấy được người trong mộng, cái bụng rỗng từ trước đến nay bắt đầu réo ùng ục, hơn nữa có bàn tay trắng nõn của nương tử đưa thức ăn đến, vừa thơm mà lại ngọt.

Gần nửa con gà, năm sáu cái bánh bao đều rơi vào bụng, Chi Tâm vẫn mở rộng miệng. La Chấn cũng không dứt nữa. “Nương tử.”

La Chấn cầm khăn lau lau trên môi hấn cùng mỡ đông trên ngón giữa của mình, bưng trà cho hấn, “Dạ dày của chàng đã nhịn đói quá lâu, không thể ăn quá nhiều cùng một lúc, uống chén trà trước đi.”

Uống một mạch đến cạn sạch, đôi mắt đen tròn của Chi Tâm nhìn chăm chăm nương tử không hề chớp mắt, hỏi:

“Trân nhi, tin tức vô cùng tốt là cái gì vậy?”

Ngốc tử này trí nhớ tốt thật. “Tướng công của ta sắp làm cha...”

“...” – Ngốc tử tròn to mắt há hốc mồm hiển nhiên, cái “Tin tức vô cùng tốt” này đã dọa hấn sợ.

Mà La Chấn, dù bận vẫn ung dung, cười đến ôn nhu, “Tướng công là ưa thích tiểu Chi Tâm hay là Tiểu Trân nhi?”

“Nương tử....”

“Ta thích tiểu Chi Tâm a, cứ như vậy, Trân nhi sẽ có hai Chi Tâm có thể khi dễ phải không? Nếu hấn là tiểu Chi Tâm, tên thì đương nhiên sẽ do cha mẹ đặt, nhũ danh chúng ta gọi hấn là ‘Bảo Nhi’ có được không? Nếu là Tiểu Trân nhi, thì gọi là ‘Bối Nhi’...”

“Nương tử!” Chi Tâm giẫm chân giật mình, oa oa kêu to, “Chi Tâm tại sao phải làm cha?”

“.....”

Vậy mà nàng còn nói một hồi lâu, đều là đàn gảy tai trâu sao?

“Chi Tâm không muốn làm cha, Chi Tâm muốn làm Chi Tâm, muốn làm tướng công của Trần nhi, Chi Tâm không làm cha!”

La Chấn nhìn tướng công tại nguyên chỗ nhảy đi nhảy lại, vô lực hỏi: “Chàng cho rằng ‘cha’ là cái gì?”

“Là cha a, cha không thể cùng nương tử ở chung một chỗ, cha phải cùng mẹ ở chung một chỗ. Nhưng, nhưng, Chi Tâm muốn nương tử... Không làm cha nữa, nương tử, có được không? Có được không?”

Trên đời này nương tử cần tốn hao hết tâm tư mới có thể giảng giải cho tướng công của mình ý nghĩa “Làm cha” như thế nào, chắc chỉ có mình thôi?

(Chi Tâm tưởng mình phải làm cha của La Chấn nên không muốn)

Mà khi tên ngốc đó hiểu được nương tử hiện nay trong bụng có một con nít, sinh ra tới về sau sẽ gọi hấn là “Phụ thân”, vẫn ngẩn ngơ hồi lâu, bình tĩnh nhìn chằm chằm nương tử không nói.

Trong lúc La Chấn thầm cho rằng mình đã tốn hơi thừa lời thì Chi Tâm chợt kêu to một tiếng, chạy một vòng quanh phòng.

“..... Trong bụng nương tử có tiểu bảo bảo, phải gọi Chi Tâm là cha, trong bụng nương tử có tiểu bảo bảo, phải gọi Chi Tâm là cha, Chi Tâm đã làm cha của tiểu bảo bảo, không phải là cha kia! Hoàn Hoàn, Chi Tâm sắp làm cha rồi! Phong gia gia, Chi Tâm sắp làm cha rồi! Chi Hành, Chi Tâm sắp..... Ủa, Chi Hành đâu?”

La Chấn ngoắc, “Tướng công, tới đây.”

“Được.” một Đại hầu ngoắc ngoắc cái đuôi cọ đến trước gót chân nương tử, mắt to nháy nháy.

“Đến trên giường nghỉ ngơi.”

“Nhưng Chi Hành.....”

“Ta đã phái người nói cho đệ ấy biết. Nếu chàng thật lo lắng như thế, lần sau cũng không nên không tiếng động bỏ chạy mất, hiểu chưa?”

“Nhưng, Chi Tâm nhớ Trần nhi mà.”

Tướng công ngoan của mình. La Chấn xoa vành tai mập mềm của hấn, nói:

“Về sau một mình ở bên ngoài thì không cần cười, không cần nói, người bên cạnh hỏi chàng cái gì, cũng không cần để ý. Muốn ăn cái gì thì cầm bạc đưa người ta, sau đó nhìn chằm chằm hấn, hấn dĩ nhiên sẽ đem thức ăn cùng tiền thối lại cho chàng, có được hay không?”

Tướng công nhà mình không nói không cười, theo nàng nhìn thấy, sẽ làm người ta có ba phần sợ, sợ thì không dám lén, là bản tính của con người.

“Chi Tâm nghe nương tử, Chi Tâm thật ngoan mà, nương tử hôn nhẹ Chi Tâm có được không?”

Thối tướng công, khoe mẽ đòi phần thưởng, chó con. La Chấn điểm mũi chân, ôm gáy hấn, môi mới vừa đặt lên, đã bị ai đó ngậm lấy, nụ hôn nhẹ trở thành nồng nhiệt, ôn nhu dây dưa.....

.....

Sau nửa canh giờ.

“Nghỉ ngơi đi, tỉnh ngủ, ta dẫn chàng đến nhà ta.”

“ Nhà Trần nhi ?”

“Là nơi mà Trần nhi lớn lên đó, tướng công có muốn nhìn hay không?”

“Muốn! Muốn! Muốn! Sẽ đi ngay bây giờ?”

“Chàng mệt rồi.” La Chấn đặt bàn tay trắng nõn lên hàng mi dài ngốc tử này, “Ngủ thôi.”

Ngốc tử ngáp một cái thật to, thật sự buồn ngủ mơ mơ màng màng, lẩm bẩm càu nhàu hỏi: “Nương tử.”

“Ừ?”

“Có tiểu bảo bảo, thì thật không thể ‘muốn’ nương tử sao?”

La Chấn mặt ửng hồng lên, cần nhún: “Ngủ!”

Nhìn một đôi nam thanh nữ tú đang khoát tay nhau đi vào, nhất là thần sắc trên mặt nữ nhi, La gia nhĩ lão đã biết, đôi này, dù bất kể là ai, cũng chia cắt không được.

“Cha, mẹ.” La Chấn quỳ gối giữa phòng khách. Chi Tâm thấy thế, lập tức theo nương tử quỳ xuống, mà nhích lại gần, rồi lại nhích lại gần, nắm thật chặt bàn tay trắng nõn mềm mại của nương tử.

“Cha mẹ cũng nhìn thấy, tướng công chàng đã ngàn dặm đến tìm, xin cha mẹ cho phép nữ nhi theo tướng công về nhà.”

“Chấn nhi, con tội tình gì, con...” Thích thị lắc tay, không nói nên lời lệ đã chảy trước.

“Mẹ, ngài cùng cha vẫn kết luận Chấn nhi là vì cái nhà này mới gả cho tướng công, nhưng sự thật cũng không phải là như thế. Nếu thực sự khổ sở như thế Chấn nhi có lẽ sẽ không cương quyết đến mức này. Chỉ dựa vào tình nghĩa của Chấn nhi cùng Ngọc Thiều công chúa, ngài không phải không biết, chỉ cần Ngọc Thiều công chúa ở trước mặt Quốc quân đưa lên một câu nói, hôn ước hai nhà sẽ trở thành phế thải, sẽ không có bất cứ uy hiếp gì đối với La gia.

Chấn nhi gả cho tướng công, chỉ là bởi vì Chấn nhi thích tướng công. Thích tướng công, Chấn nhi cũng từng do dự bàng hoàng qua, sợ đi lần đó từ Ngọc Hạ quốc về. Mà tướng công đuổi theo, Chấn nhi đã không thể trốn thoát nữa. Chấn nhi duy nhất áy náy, đó chính là phương pháp lừa gạt cha mẹ để có thể gả cho tướng công. Nhưng nếu cho Chấn nhi chọn lại lần nữa, Chấn nhi cũng sẽ như thế. Không có tướng công, Chấn nhi sẽ không chết, nhưng tất nhiên sống không còn ý nghĩa. Cha, mẹ, xin hãy thành toàn cho Chấn nhi đi.”

Chi Tâm không chớp mắt nhìn chằm chằm nương tử. Lời nói của nương tử, hẳn cũng không phải hiểu toàn bộ, nhưng hẳn hiểu được tình cảm của nương tử, biết được ý của nương tử. Trần nhi yêu Chi Tâm, Trần nhi thật yêu, thật yêu Chi Tâm....

“Cha, mẹ.” Hần ngẩng cao đầu, cất tiếng nói, không hề cười ngây ngô, không quá sắc sảo, trong đôi mắt đen như ngọc, xuất hiện tia sắc bén trước nay chưa từng có, “Xin cha mẹ đem nương tử giao cho Chi Tâm!”

Hướng về phía gương mặt như vậy, La Tử Kiêm không có biện pháp gì, giận dữ nói: “Vì sao? Chúng ta vì sao phải đem Chấn nhi giao cho người?”

“Chi Tâm yêu nương tử!”

“Người yêu Chấn nhi ta, là bởi vì Chấn nhi đối với người tốt. Nếu trên thế gian này cũng có một người khác đối xử tốt với người giống như Chấn nhi, người cũng sẽ yêu người nọ, không phải sao?”

La Chấn đột nhiên ngơ ngẩn. Cha chính là cha, lời này như một mũi tên không đầu, đâm chọc thì không phá không đau, nhưng sâu bên trong, tự có ẩn thương. Sao nàng không hề nghĩ qua như vậy? Chẳng qua là, không muốn lo sợ không đâu, ép mình không nghĩ sâu mà thôi.

“Không!” Chi Tâm dứt khoát lắc tay, cất cao giọng nói, “Trên thế gian này, không ai có thể hoàn hảo hơn nương tử đối với Chi Tâm! Không phải là nương tử, Chi Tâm cũng không cần! Chi Tâm chỉ cần nương tử!”

Đôi mắt sắc bén La Tử Kiêm lặn lộn nhiều năm trên chốn thương trường, nhìn thẳng vào đôi mắt đen nhánh. Người sau không hề tránh lui, cứ như vậy hoàn toàn thuần chân nghênh đón. Đột nhiên, ông phất tay, “Chấn nhi, con theo hẳn đi thôi.”

Thích thị kêu lên: “Lão gia?!”

“Chấn nhi con hãy nhớ, đây là đường do con tự mình chọn, từ nay về sau, con không còn là Đại tiểu thư của La gia, hiểu chưa?”

La Chấn bất chợt ngược mắt, “Cha?”

La Đoạn, La Khởi ở bên cạnh kêu to: “Cha, ngài hồ đồ rồi sao? Ngài không cho phép tỷ tỷ vào nhà nữa à?”

“Cần rồi!” La Tử Kiêm vỗ bàn, đem hai nàng dọa cho sợ đến che miệng lui ra, “Chấn nhi, cha chưa từng hy vọng con phải gả cho một con rể giàu sang phú quý, hoặc vào tới cửa vương hầu, nhưng đứa con rể này cũng tuyệt không giống như cha đã chờ mong. Nhưng, con đã cho là hán quan trọng hơn so với cha mẹ, như vậy, người hãy đi theo hán đi.”

La Chấn đè nén nước mắt đã tràn đầy mi, “Cha.....”

La Tử Kiêm mở to mắt, ánh mắt xuyên thấu qua ô cửa sổ, nhìn về đầu thu phía chân trời, “Đi đi.”

“... Cha, nếu ngoại tôn ngài xuất thế, cũng không thể trở lại thăm các người sao?”

“Viết một phong thư là tốt rồi, để cho chúng ta biết là nam hay nữ là được.”

Nắm chặt tay trượng phu, La Chấn cúi dập đầu ba cái, “Nữ nhi bái biệt cha mẹ.” một giọt châu rơi, rải vào thảm mềm trên đất, không tiếng động. Rồi sau đó, đứng dậy, chuyển bước.

“Chấn nhi.” La Tử Kiêm đưa mắt nhìn theo bóng lưng gầy mỏng của nữ nhi, “Nhớ, cha và mẹ thật sự hi vọng con có thể hạnh phúc.”

“Nữ nhi tất nhiên không phụ kỳ vọng của cha mẹ....” La Chấn bước ra đến ngưỡng cửa, bước xuống bậc thang bằng gỗ đỏ, đặt chân lên những phiến đá lát đường xanh biếc. Con đường này, nối thẳng đến đại môn, ngoài cửa lớn, là cách đường xa xôi. Khi đó được gả đi, trong lòng cũng âm thầm phiền muộn như bây giờ, nhưng lúc đó trong lòng tin chắc, cánh cửa này vĩnh viễn mở ra cho nàng, nhưng một khi bước ra khỏi cửa, sẽ đi không trở lại sao?

“Chấn nhi..... Chấn nhi của mẹ.....”

Mẫu thân khóc kêu, làm thân hình La Chấn cứng lại.

“Tỷ tỷ, chúng em tiễn tỷ!” La Đoạn, La Khởi đuổi theo, cúi đầu thì thầm ở bên tai nàng, “Tỷ tỷ, chớ mềm lòng, cha cùng mẹ một là mặt đỏ, một là mặt trắng. Nếu lúc này tỷ không đi, nhất định sẽ cùng tỷ phu tách ra, tỷ bỏ được sao?”

“Đúng nga, tỷ tỷ, đâu phải tỷ không biết tính khí của cha mẹ, bọn họ yêu thương tỷ như vậy, chờ khi tỷ sinh cháu ra, ôm đưa cho bọn họ chơi đùa là được, tức giận gì cũng sẽ tiêu tan theo mây gió thôi, đi mau!”

Nàng thật đúng là người trong cuộc mơ hồ mà, La Chấn nín khóc mỉm cười, cất bước.

“Nương tử, Chi Tâm không sợ khổ cực, Chi Tâm có thể quỳ ở nơi đó, cho đến khi cha cùng mẹ thích Chi Tâm.”

“Tướng công.....”

La Đoạn vùng tay vỗ vào bờ vai tuần mỹ của tỷ phu, “Tỷ phu, vô dụng thôi, tính tình bọn họ vốn ngoan cố mà. Chờ qua trận này, trở lại thương lượng đối phó bọn họ như thế nào, lúc này, làm cái gì đều không có tác dụng, đi đi, đi đi..... Tên ngốc mặt lạnh?”

Trước cửa La phủ, Lương Chi Hành đang đứng nghiêm như tùng.

“Ngốc mặt lạnh, ta cảnh cáo ngươi a, Lương gia các người còn dám làm chuyện có lỗi với tỷ tỷ ta, bốn cô nương tất nhiên sẽ không bỏ qua.....”

Lương Chi Hành liếc xéo nàng một cái, tiến lên đón đại ca đại tẩu, “Trở về khách điểm sao?”

La Chấn không bỏ qua cơn sóng ngầm bắt đầu khởi động giữa hai người này, “Khởi nhi, em theo ta trở về khách sạn. Đoạn nhi, em mang Chi Hành đến trong cửa hàng đem lụa của ta mang theo, đó là quà cưới mà cha đã hứa tặng cho ta.”

La Đoạn bĩu môi, “... Tên ngốc mặt lạnh, đi thôi!”

Lương Chi Hành giữ yên lặng, theo sát phía sau.

La Khởi đảo đôi mắt xinh đẹp, “Tỷ tỷ, Nhị tỷ cùng người kia.....”

La Chấn cười một tiếng, “Như em suy nghĩ.”

“Ừm.” La Khởi dựa vào đầu vai tỷ tỷ, “Tỷ tỷ à.....”

“Thế nào?”

“Sao ngay cả Nhị tỷ cũng động tâm chứ? Không động tâm không thể được sao?”

Tiểu nha đầu khổ sở vì chuyện gì rồi? Lần này trở lại, bởi vì mình cũng bị tương tư đau khổ, không chú ý cảm xúc nha đầu này, trong hoảng hốt, nhận ra Khởi nhi đúng là có chút uể oải.

“Tỷ tỷ, muội theo tỷ đến Hàng Hạ quốc ở một vài ngày có được hay không?”

“Nghiêm trọng như thế sao?”

“..... Hắn là một Vương gia, muội không muốn cùng hắn dây dưa.”

“Hắn có thể thiệp?”

“Vây cũng chưa có... A, là chưa có thể, về phần có thiệp hay không, ai biết được chứ? Người trong hoàng tộc mười ba mười bốn tuổi đã được cưới thiệp, không có mới là lạ. Hơn nữa, lễ nghi quy củ của Hoàng gia quá nhiều, em không muốn bị làm phiền.”

“Em nói với hắn như vậy?”

“Vâng.”

“Hắn vẫn dây dưa em sao?”

“..... Hắn đi, không đến nữa....”

Hóa ra, tiểu nha đầu sau khi đuổi đi người, lại buồn bã mất mát rồi? “Theo ta đến Hàng Hạ quốc, em sẽ khá hơn một chút?”

“Ít nhất, người ta sẽ không loạn như vậy, mỗi ngày trông cửa tiệm, vừa trông mong hắn, lại sợ hắn. Ngực luôn giống như có một móng vuốt, cào xé tâm vừa đau lại nhột.”

“Được, em theo tỷ đi, chỉ mong chuyến này có thể để cho em hiểu, em cần chính là cái gì.”

Khuôn mặt u sầu của La Khởi bỗng nhiên thông suốt, “Đa tạ tỷ tỷ!”

Đoạn đường này, cũng không tịch mịch, có tướng công dính sát bên người, có Khởi nhi yêu kiều, trong bụng, còn có một bé đang lớn lên. Dựa vào nệm mềm mại ở bên trong xe, dọc theo đường đi đoàn người thưởng thức phong cảnh, gió Thu thổi nhẹ nhẹ, chim hót, hoa thơm, rất thích ý.

Nhưng về Lương gia ở Hàng Hạ quốc, ngênh đón nàng, cũng là một tình cảnh khác.

Vừa vào cửa, một vị đại mỹ nhân vội vã nhào lên ôm lấy cánh tay tướng công nhà mình. La Chấn khẽ nhướn đôi mi thanh tú, mỉm cười không tiếng động dò xét. Phút chốc, mỹ nhân kia thoáng nhìn tới nàng, ý vị trong mắt, khiến nàng cười bên mép nàng càng đậm: Đường như, khi mình không có ở đây thì đã xảy ra một ít chuyện thú vị đây.

“Ai nha.....” La Chấn tay đặt lên thắt lưng, khẽ kêu một tiếng.

“Tỷ tỷ, tỷ làm sao vậy?” La Khởi cất tiếng nói mềm mại, phá lệ làm vang dội.

“Nương tử, nương tử!” Bị người tóm lấy tay, Chi Tâm quay đầu, giật tay lại liền vọt tới, ôm lấy nương tử, “Nương tử, nàng làm sao vậy?”

“Đau.” La Chấn khẽ môi dưới, “Tướng công...”

“Nương tử, Chi Hành, mau lấy thuốc, đừng để cho nương tử đau nữa.”

Lương gia Nhị lão vẻ mặt đầy lo lắng, “Chuyện gì xảy ra? Chấn nhi con khó chịu ở đâu?”

La Khởi nói: “Có lẽ đi đường quá lâu, động thai khí, vội vàng đỡ trở về phòng, để cho Lương Nhị công tử xem một chút.”

“Thai khí?” Lương gia Nhị lão đầu tiên là sững sốt, tiếp theo mừng rỡ như điên, “Ông trời a, tổ tông phù hộ, tổ tông phù hộ. Mau mau, đỡ Thiếu phu nhân nâng trở về trong phòng. Chi Hành, con mau bắt mạch cho đại tẩu, kê đơn thuốc an thai, mau a, mau!”

Vương Vân nói chữ “mau” vẫn chưa kịp dứt, Chi Tâm đã sớm ôm lấy nương tử của hần chạy nhanh về hướng nội viện bọn họ. La Chấn ở bên trong khe hở cánh tay của trượng phu, đôi mắt đẹp nửa khép lại liếc nhìn vị mỹ nhân kia: Cảm giác nữ nhân sẽ không sai, vị mỹ nhân này, đối với tướng công của nàng, đúng là có một ý định khác

13. Chương 13: Giận Vì Quân Nang

“Điều tiểu thư a, nàng là chất nữ bên nhà Nhị phu nhân. Bất quá, nhắc tới cũng đúng dịp, ngày đó Đại thiếu gia ra cửa tìm Thiếu phu nhân, lại gặp Điều tiểu thư từ trên xe ngựa té xuống, cứu Điều tiểu thư trở về. Điều tiểu thư lại đang định tới đây thăm cô cô. Thì ra mọi người đều là thân thích...” Phinh nhi từ lúc hỏi thăm đến nữ tử kia, bất luận chuyện lớn nhỏ, lú lú bầm bầm xong.

Điều cô nương, Điều Y Y, tên rất hay, tướng mạo cũng đẹp. La Chấn khẽ gáy đàn vài tiếng, “Hoàn Tổ, Cô gia ở đâu?”

“Ở phía sau dứt cho A Hoàng a Hắc.”

“Mời Cô gia vào đây, bữa sáng hần dùng quá ít, Phinh nhi em chuẩn bị chút điểm tâm nữa.”

Phinh nhi, Hoàn Tổ đáp một tiếng, ai có việc này. Nhưng không lâu sau đó, Hoàn Tổ trở lại, sắc mặt quái dị, “Tiểu thư...”

“Thế nào? Cô gia không có ở đó?”

“Có ở đó... Chẳng qua là vị Điều tiểu thư kia cũng ở đó luôn.....”

“Cho nên, hần không tới?”

“Đã tới, nhưng mà nàng cũng theo tới...”

“Nương tử, nàng tìm Chi Tâm!” Thanh âm thanh thúy của Chi Tâm đã truyền vào, nhảy tới trước ôm lấy nương tử rồi hôn nhẹ, “Chi Tâm thật nhớ nương tử...”

Bọn nha đầu nín cười, La Chấn đã tập mãi thành thói quen, nhưng có ánh mắt của một người khác, nàng cũng không có ý định tập thành thói quen. Nhẹ nhàng vuốt đầu tướng công đang cọ cọ ở trên vai mình, mỉm cười hỏi:

“Điều tiểu thư tới khi nào?”

Điều Y Y tràn ra vẻ mềm mại đến tận xương tủy, “Xin chào La tỷ tỷ.”

La tỷ tỷ? “Dường như người nên gọi ta là biểu tẩu?”

“A.” Nụ cười Điều Y Y có phần thu lại, đôi mắt không sợ hãi không chịu thua kém nhưng nháy mắt biến mất rất nhanh, “Y Y lại sai rồi sao? Y Y rất ngốc, tỷ tỷ đừng trừng phạt Y Y, Y Y từ trước đến giờ rất ngốc nghếch...”

A, phải không? La Chấn cười hiền lành mềm mỏng lên tiếng, “Y Y không ngu ngốc, Y Y mau ngồi xuống đi.”

Bình tĩnh mà xem xét, khả năng diễn xuất của vị Điều cô nương này đúng là không kém. Nếu trong nhà mình không có một người nào đó là La Tam tiểu thư, nàng hầu như sẽ tin. Thiên hạ này, ai có thể am hiểu việc sắm vai vô tội hơn La Tam tiểu thư chứ?

Điểm khác biệt là, khi Khởi nhi thật sự lừa gạt cho rằng mình trong nhà là người gốc nhất, tinh khiết nhất, yếu đuối nhất, mặc dù khi dùng thủ đoạn thì chưa bao giờ từng nương tay. Mà vị trước mắt này, là đầy bụng tâm cơ, giả vờ ngây thơ, tinh khiết, so sánh với Khởi nhi, cao thấp khác nhau rõ ràng.

“Y Y người không phải sợ, nương tử của Chi Tâm là người tốt nhất trên đời, nương tử sẽ không khi dễ người giống như người ngoài đầu. Người mau tới ăn điểm tâm, cái này ăn rất ngon a.” Chi Tâm đem mứt hoa quả trên bàn đẩy qua, “Nương tử, Y Y là bằng hữu mới của Chi Tâm đó.”

“Có thật không? Rất tốt.” La Chấn giơ khăn lau đi vết bụi trên má hấn, “Nhanh đi rửa mặt rửa tay, chàng cũng tới ăn đi.”

“Chi Tâm nghe tiểu bảo bảo một chút trước.” Chi Tâm đưa đầu to ghé trên bụng đã tròn trịa của nương tử, “Bảo Bảo, con mau lớn lên, Chi Tâm muốn làm phụ thân...”

La Chấn nhẹ vuốt mái tóc dài đen mượt tựa nước chảy của tướng công, “Tướng công, nói chuyện cùng Bảo Bảo, không cần tự xưng là Chi Tâm.”

“A, vậy Chi Tâm gọi Chi Tâm là gì?”

“Chàng là phụ thân của Bảo Bảo, khi nói chuyện với Bảo Bảo, dĩ nhiên phải tự xưng là ‘phụ thân’”

“Chi Tâm biết!” Chi Tâm lại đưa tai dán lên bụng nương tử, “Bảo Bảo, là phụ thân đây, con mau lớn lên, nương tử mới không khổ cực như vậy...”

Khóe mắt đuôi mày của La Chấn đều mỉm cười, nhưng đuôi mắt vẫn liếc vị Diêu đại mỹ nhân kia. Nếu không có Chi Tâm tuyệt sắc, mỹ nhân này tất nhiên sẽ là một tia sáng chói lọi, nếu có thể che giấu được sự ghen tị vừa lướt qua giữa mi tâm, tất nhiên sẽ làm người ta vừa thấy đã thương.

“La tỷ tỷ, tỷ biết đánh đàn à?”

La Chấn gật đầu, “Diêu tiểu thư cũng biết sao?”

“Y Y chẳng qua là biết một chút, trước kia nhìn tỷ tỷ gầy, len lén ở một bên học.... La tỷ tỷ, Y Y có thể sờ lên cây đàn này một chút được không? Nó thật là xinh đẹp đó.”

“Y Y cứ sờ đi, nương tử nàng là tốt nhất, nàng sẽ không từ chối đâu.” Chi Tâm thùng thùng chạy đi, ôm đàn lại, thả trên bàn trước mắt “bằng hữu mới” này, “Người mau sờ, người mau sờ đi.”

“Chi Tâm ca ca, người thật tốt.”

“Hắc hắc...”

Vị mỹ nhân này, giả vờ tinh khiết, giả vờ chân thật thậm chí giả vờ ngu xuẩn, là vì tướng công sao?

Quả nhiên thật thông minh. Chi Tâm từ thuở nhỏ bị rất nhiều người chế nhạo, có thể nhận thức được kém người kém cạnh, vì vậy, mỹ nhân này đặt mình vào trong hoàn cảnh đó, khiến cho Chi Tâm cảm động lây.....

Nhưng, lợi dụng tướng công thiện lương nhà mình như thế, nàng rất không thích...

Dây đàn vang lên tiếng thì La Chấn hơi giật mình.

Thấy mỹ nhân mười ngón tay như búp măng, nhẹ nhàng lướt qua sợi dây, ngón tay hạ xuống khúc nhạc thần tiên khe phát. Mỹ nhân thỉnh thoảng đưa ánh mắt xấu hổ, hướng về phía thiếu niên ngọc thụ lâm phong bên cạnh nhẹ nhàng đưa ra cười nụ lúm đồng tiền mềm mại. Hình ảnh kia, hấn là đẹp như tranh...

Xoảng— “Ai nha....”

Tiếng vang này, thật đúng là đối nghịch với người đang có nhũ húng đây. La Chấn quay đầu nhìn lại, “Làm sao vậy?”

“Tỷ tỷ, là muội, mới vừa đụng phải nha đầu đưa thuốc dưỡng thai cho tỷ tỷ, muội nhận lấy, không đề phòng, cho nên đã làm rớt xuống đất...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của La Khởi tràn đầy hoảng sợ, nhào tới nắm lấy vạt áo của Chi Tâm, “Hù chết Khởi nhi rồi! Khởi nhi thật sợ hãi! Tỷ phụ, Khởi nhi thật sợ.”

“Khởi nhi đừng sợ đừng sợ, nương tử sẽ không mắng ngươi, Chi Tâm cũng sẽ không mắng ngươi.” Chi Tâm ra vẻ rất người lớn, vỗ vỗ vai nàng, “Nhưng mà nương tử phải uống thuốc, Bảo Bảo mới có thể lớn lên, nương tử mới sẽ không đau đau...”

Hoàn Tố tiếp miệng, “Không sao, nô tỳ đến phòng bếp sắc lại là được.”

“Nhưng mà Khởi nhi vẫn thật là sợ, vừa rồi tiếng vang kia lớn như thế, Khởi nhi sợ, hu hu, hu hu.....”

La Chấn nhìn Khởi nhi lời Chi Tâm khóc không ngừng, mà tướng công thiện lương của mình, tất nhiên sẽ hòa theo nàng đi, còn không ngừng an ủi dụ dỗ. Nàng biết tính tình tiểu nhân của nha đầu này cùng Hoàn Tố, tất nhiên cười thầm trong bụng xoắn đến hết cả ruột?

“Trân nhi, Khởi nhi vẫn còn đang khóc, nương tử...”

Nàng không lên tiếng, tướng công của nàng có phải cũng muốn khóc hay không? “Khởi nhi nàng mỗi lần khóc, chỉ cần ăn chút điểm tâm ngọt sẽ tốt hơn.”

“Ách.” Chi Tâm đem mấy cái đĩa điểm tâm vừa mới đẩy tới trước mặt bằng hữu mới, gạt đầu ra sức kéo trở lại, “Khởi nhi, ngươi ăn ngươi ăn, đừng khóc. Ngươi tiếp tục khóc nữa, nương tử sẽ đau lòng. Nương tử đau lòng, Chi Tâm cũng sẽ đau lòng nha.”

La Khởi thút thít không ngừng, “... Hu hu, hu hu, muội muốn tỷ tỷ đánh đàn cho muội nghe...”

“Nương tử đánh đàn?” Chi Tâm thật nhanh đem đàn mang đến, “Nương tử, nàng mau gảy đi!”

La Chấn than thở trong lòng, tướng công tương lai của Khởi nhi bất kể là nam tử xui xẻo nào, hi vọng sẽ không bị hành hạ quá mức, tiểu nữ tử này a.

Ngón tay nhỏ nhắn gảy dây đàn, tiếng chọt vang lên nhẹ nhẹ, đã nghe như tiếng nước suối chảy róc rách qua khe núi. Từ thấp tới cao, từ chậm đến nhanh, sau đó chậm rãi đi xuống, tuy là gió thu se lạnh lại cảm giác như có gió xuân tràn đầy. Chìm khê hót, hoa tỏa hương, trong lúc mơ hồ dường như thấy được cỏ chạy trong núi, nai con trong rừng....

Tiếng đàn dừng lại, âm thanh trở về tĩnh lặng. La Chấn đẩy cằm, “Hoàn Tố, bưng chén trà cho ta...”

“Oa a, nương tử, nghe hay quá, nương tử, nàng đàn so với Y Y dễ nghe hơn đó, nương tử, Chi Tâm còn muốn nghe!”

Trên bàn ăn sáng, phu thê Lương Thiện hôm nay đột nhiên có mặt. Vả lại trừ Chi Hành, phía dưới còn có một đôi tỷ đệ đang ngồi, vừa thấy nàng liền gục đầu xuống ngực.

La Chấn bất động thanh sắc (thần nhiên), cúi thân làm lễ ra mắt.

Ngược lại mặt Lương Đức có chút vẻ thẹn: Bất kể nói thế nào, thê tử Nhị đệ từng gián tiếp làm cho con dâu của anh mình bị trọng thương, vốn là mỗi người đã được phân nhà nay đột nhiên xuất hiện, trước đó không có bất kỳ thông báo gì, khó tránh khỏi cảm thấy có lỗi với con dâu hiền lành hiểu chuyện này.

“Chấn nhi, ngày hôm nay là lễ hội Hoa ở Hàng Hạ quốc chúng ta, theo lệ, cả ngày hôm nay mọi người trong nhà đều phải đoàn tụ ăn mừng. Cho nên, cả nhà thúc thúc con cũng đều tới.”

“Dạ, con dâu đã nghe tướng công nói. Thúc thúc, thẩm thẩm, gần đây có khỏe không?”

“Khỏe, rất tốt. Mau ngồi, mau ngồi, nghe nói cháu dâu đang có thai, không thể đứng lâu, mau ngồi xuống.” Người lên tiếng là Nhị phu nhân Lương Thiện cũng không có bày ra mặt lạnh, ngược lại có nụ cười châm chọc thoáng qua.

“Cảm ơn thúc thúc thẩm thẩm.”

“Chấn nhi, đến ngồi bên này với mẹ đi. Hôm nay, mẹ cố ý gọi phòng bếp làm cho cơm gạo nếp nắm mà con thích ăn đó, bên trong có nhân xào chua, nếm thử một chút xem có hợp miệng không.”

“Cám ơn mẹ.” La Chấn tới gần bà bà ngồi xuống. Chi Tâm dĩ nhiên là ngồi ở bên cạnh của nương tử.

Lương Đức mắt nhìn toàn bộ bàn, lên tiếng nói: “Khởi nhi cùng Y Y chưa đến, các người mau đi mời hai vị tiểu thư.”

Hai nha hoàn thừa dịp, mới đi mấy bước, Diêu Y Y váy áo xanh nhạt đang được nha đầu đỡ nhẹ nhàng mà vào, chính xác là khuôn mặt như họa, sắc đẹp như người. “Lương bá phụ, Lương bá mẫu, thật xin lỗi, Y Y đã tới chậm, Y Y thất lễ.”

“Không sao, không sao.” Vương Vân vừa thấy đứa nhỏ này bộ dáng đau buồn liền sinh lòng từ ái, lại từ trong miệng em dâu biết được đứa nhỏ này trải qua một cơn bệnh nặng nên so với người bình thường chậm chạp mấy phần, nhớ đến ái tử nhà mình, càng thêm đau lòng, hòa ái cười nói, “Lương gia không có quy củ lớn như vậy, người đến là tốt rồi, Y Y thật là khéo léo.”

Diêu Y Y gò má xinh đẹp ửng hồng, rũ đôi mắt xuống, chậm rãi ngồi xuống.

Đôi mi thanh tú La Chấn khẽ động, đôi mắt quét qua chỗ trống bên Ngụy Thiên, rất hiển nhiên, đó là chỗ ngồi mà Lương gia Nhị lão chuẩn bị cho Diêu mỹ nhân. Không nghĩ tới, người ta có lựa chọn khác.

Diêu Y Y đối với người bên mình là Chi Tâm thì tỏ ra yêu kiều, “Muội chào Chi Tâm ca ca.”

“Chào Y Y, Y Y người hôm nay rất đẹp nha.”

Diêu Y Y má phấn hồng rực đỏ, “Cảm ơn Chi Tâm ca ca.”

Chi Tâm hé đôi môi đỏ mọng, “Nhưng không đẹp bằng nương tử, nương tử của Chi Tâm là đẹp nhất.”

La Chấn lập tức lúng túng khẽ quát: “Chi Tâm, không nên nói lung tung!”

“Nương tử chính là đẹp nhất chứ sao.”

La Chấn không suy nghĩ đến vẻ mặt của đại mỹ nhân lúc này, nhưng từ trước tới nay, lần đầu tiên nàng bắt đầu khen ngợi tính tình thẳng thắn của tướng công nhà mình, thói quen không che giấu, miệng nói những từ ngữ buồn nôn.

La Khởi khoan thai tới chậm, đang cùng Lương gia Nhị lão hàn huyên ở bên trong, mắt to hạt châu như quả bồ đào ngâm nước ở vị trí trống nhìn một vòng, mỉm cười cùng ngồi.

Bữa sáng bắt đầu.

Vốn là có thể bình an dùng hết bữa này, La Chấn cũng không tính nhiều chuyện. Nhưng Diêu Y Y, hiển nhiên xem nàng, vị La gia Thiếu phu nhân này, không hề tồn tại.

“Chi Tâm ca ca, cái này ăn ngon không ạ?”

“Ăn ngon, Y Y người ăn nha.”

“Y Y với không tới...”

“Chi Tâm gấp cho người!”

“Ăn thật ngon đó, cảm ơn Chi Tâm ca ca.”

“Đừng cảm ơn mà vậy người muốn gì không, Chi Tâm cũng gấp cho người?”

“Được, cảm ơn Chi Tâm ca ca.”

Vương Vân thấy con trai như thế, mắt nhìn âu yếm, cảm giác vui mừng sâu sắc, “Chi Tâm cũng học được cách chăm sóc người, có phải không, lão gia?”

“Đúng vậy, nếu thật có một muội tử như Y Y, nói không chừng Chi Tâm sớm học xong.”

Ngụy Thiên thở dài nói: “Đứa nhỏ Y Y này mệnh khổ, đại ca đại tẩu nhà ta đều không thích đứa nhỏ này, may mà đến nơi này, được đại ca đại tẩu thương nàng.”

Vương Vân lắc tay, rất không ủng hộ, “Có thể nào như thế? Hai nhi nhà mình, sao lại không thương? Đại ca đại tẩu của muội thật quá hồ đồ!”

“Nói đúng a! Aizzz, chỉ là đáng thương cho hai tử...”

La Chấn đưa mắt lướt qua, trong lòng cười, thầm nghĩ: cho dù Diêu tiểu thư thật như lời Lương Nhị phu nhân nói là sau khi ốm đau tổn hại đến trí não, hóa ra tất cả mọi người đều đã quên vị thắm thắm này trước kia đối đãi với Chi Tâm như thế nào sao?

Đang ngồi giữa hai người, hai mắt La Khởi tròn tròn, lấy tiếng nói mềm mại lên tiếng: “Lương thắm, đại ca đại tẩu của ngài tại sao không thương Diêu tiểu thư vậy, Diêu tiểu thư xinh đẹp khả ái như thế cơ mà?”

Ngụy Thiên liếc xéo nàng, người sau trên mặt xinh đẹp chỉ có tò mò, không thấy một tia tính toán, mới nói: “Cháu nhìn không ra sao? Tình cảnh Y Y và Chi Tâm gần giống nhau, đều là...” Câu nói kể tiếp, Ngụy Thiên có chừng mực ngừng lại.

La Chấn lại than thở: thật đúng là kẻ sĩ xa nhau ba hôm, nên nhìn với cặp mắt khác xưa, Lương Nhị phu nhân cũng học được tôn trọng người khác sao?

“Ách.” La Khởi nghiêm túc gật đầu, “Tỷ phu thật hạnh phúc, Lương bá phụ Lương bá mẫu yêu thương hẳn như thế. Thật ra thì Diêu tiểu thư cũng rất hạnh phúc, có Lương thắm thương yêu, phải không?”

Ngụy Thiên ăn rất tao nhã xong, chậm nói: “Dù sao cũng là máu thịt của mình, ta có thể nào không thương nó chứ?”

“Nói như vậy Lương thắm nhất định cũng rất thương tỷ phu phải không?”

Sắc mặt Ngụy Thiên cứng đờ. Bà ta cũng muốn gật đầu, nhưng một phần bị mắc mưu, đã khiến cho mình thêm xấu hổ.

Mặt Lương gia Nhị lão cũng mang vẻ lúng túng.

“Khởi nhi nói sai gì sao?” La Khởi mắt to chứa đựng hoảng hốt, sợ hãi vội che cái miệng nhỏ nhắn, “Hay là Khởi nhi nói quá nhiều? Lương bá phụ, Lương bá mẫu, Khởi nhi không phải cố ý...”

“Không sao, không sao, người một nhà nào có nhiều quy củ thế.” Vương Vân thấy bộ dáng nàng, lại dâng trào tình thương mẫu tử, giờ đưa gấp thêm món ăn cho nàng, “Ném thử một chút bánh trứng muối xốp giòn này đi, rất ngon... Được rồi, đừng ngại đừng ngại, người một nhà vừa ăn vừa nói chuyện mới náo nhiệt, ăn đi.”

La Chấn rử mắt, múc một muống canh trứng đưa vào trong miệng. Bên tai—

“Chi Tâm ca ca, cái này ăn cũng ngon nè, Y Y gấp cho người.”

“Đúng..... Thật sự ăn rất ngon nha.”

“Chi Tâm ca ca thật tốt....”

“Hắc hắc.”

“Chi Tâm ca ca....”

“Ừa—” La Chấn chợt quay đầu chạy về phía bên ngoài phòng, “Ừa Ừa....”

“Trân nhi!” Chi Tâm hốt hoảng đá ghế, đuổi theo nương tử, “Trân nhi, nàng làm sao vậy? Trân nhi, Trân nhi!”

Wang Vân nhìn con dâu từ trước đến giờ luôn thương yêu này, vẻ thích thú ra cả giữa hai chân mày, “Ông trời phù hộ, Lương gia chúng ta cuối cùng có hậu nhân.... Liên Hương, đem mơ mới hái mang đến phòng Thiếu phu nhân chưa?”

“Dạ, nô tỳ đã đưa đến.”

“Người dọn dờ với phòng bếp, Thiếu phu nhân muốn ăn cái gì, bất kể lúc nào, đều phải hầu hạ, không thể có một chút qua loa.”

“Vâng!”

Bên ngoài phòng hoa và cây cảnh, Chi Tâm ôm lấy nương tử gấp gáp đến nỗi nhăn cả mặt đẹp, “Chi Hành, Chi Hành, Trân nhi thế nào?”

Lương Chi Hành ở trên bàn ăn sáng một mực sắm vai nhân vật không tiếng động, lúc La Chấn chạy ra phòng ăn để nôn thì liền đi theo, bắt mạch nói: “Đại tẩu là nôn ghen bình thường, đại ca không cần phải lo lắng.”

“Chi Tâm không muốn nương tử nôn ghen bình thường, Chi Tâm muốn nương tử thật tốt thôi.”

La Khởi cười nói: “Tỷ phu không cần phải lo lắng, chỉ cần thương yêu tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng sẽ không có chuyện gì.”

“Chi Tâm thương, Chi Tâm thương nương tử, nương tử, Chi Tâm thương nàng mà...”

Ngốc tướng công. La Chấn tựa đến trước ngực tướng công, “Ta không sao rồi, đi dùng bữa thôi.”

Đoàn người trở về sảnh, Lương Đức nói: “Chấn nhi, nếu không con trở về phòng nghỉ ngơi đi, để cho phòng bếp làm chút gì mà con có thể ăn được?”

“Ngày hôm nay là ngày lễ hội hoa, nên cùng gia đình đoàn viên, con dâu nào có thể nửa đường mà rời chỗ? Hơn nữa mẫu thân đã dùng cả đêm, đem đồ ăn cố sức làm nhạt, con dâu ăn rất ngon. Xin mấy vị trưởng bối tha lỗi, mới vừa rồi thất lễ.”

Lương gia Nhị lão liên tục nói “Không sao”, mấy nha đầu đỡ Thiếu phu nhân quay về phòng. La Chấn bước nhanh và nhỏ nhẹ, đi tới vị trí tướng công đang ngồi, lại mất lực, người mềm nhũn.

Chi Tâm đầu cúi xuống, “Nương tử, nàng có sao không?”

“Tướng công, Trần nhi không có sao, ăn nhanh đi.”

Chi Tâm ngồi lên chỗ ngồi của nương tử, cầm đĩa mà nương tử đã dùng qua, “Trần nhi, Chi Tâm dứt nàng ăn.”

Gò má La Chấn ửng hồng, sóng mắt hờn dỗi, “Tướng công...”

Bất ngờ, si tướng công mắt đen đầy sương mù, môi mỏng khê mấp máy, nói một câu nhảm nhí xa vời, “Nương tử, nàng thật đẹp đó.”

“Tướng công!” La Chấn càng thêm thẹn thùng vô hạn.

Vương Vân yêu thương sờ sờ sợi tóc con trai, “Chi Tâm, con sắp làm phụ thân rồi, về sau, cần phải chăm sóc Chấn nhi thật tốt.”

“Mẹ, Chi Tâm sẽ, Chi Tâm sẽ chăm sóc Trần nhi, Chi Tâm sẽ chăm sóc Trần nhi thật tốt thật tốt!”

“Thân thể cháu dâu yếu như vậy, một lát nữa, làm sao đi dạo chơi công viên được đây?” Ngụy Thiên đột nhiên nói.

La Chấn giương mắt, “Dạo chơi công viên?”

Vương Vân giải thích, “Lễ hội hoa là chuyện quốc gia đại sự của Hàng Hạ quốc chúng ta. Vào ngày hôm nay, nhà nhà đều muốn lấy ra mấy bồn hoa cúc quý báu đặt ở đầu đường, rồi sau đó, khắp thành người người đều đem gia đình du ngoạn coi đó là phần thưởng. Nhưng, thân thể Chấn nhi khó chịu như thế cứ ở nhà nghỉ ngơi, lễ hội hoa cũng không làm người ta sung sướng, hưng thịnh, may mắn, nhân tâm vui vẻ, không cần thiết miễn cưỡng chính mình. Chi Tâm, con ở nhà cùng Chấn nhi đi.”

“Vâng ạ....”

Ngụy Thiên sắc giọng: “Đại tẩu, chuyện này không thể được, cháu dâu đang có mang không thể đi, chuyện này còn có nguyên nhân. Chi Tâm thân là trưởng tử cần đứng đầu một gia đình, luôn đi theo nương tử, không hợp lễ nghĩa. Hơn nữa Lương gia chúng ta ở nơi này được coi như thuộc hàng có tiếng tăm, bao nhiêu ánh mắt nhìn chăm chăm vào đó.”

“Chuyện này....” Lời này của em dâu, ngược lại không thể chỉ trích.

“Mẹ, để cho tướng công đi thôi.” La Chấn thần nhiên, “Thấm thẫm nói đúng, tướng công là trưởng tử Lương gia, không thể bởi vì con dâu mà phá lệ. Nếu con dâu không phải trong người đang mang trưởng tôn của Lương gia, trách nhiệm nặng nề, tất nhiên không dám vắng mặt hội họp.”

Chi Tâm cong miệng, “Trân nhi, Chi Tâm muốn ở nhà cùng nàng mà thôi.”

“Tướng công, chàng cùng cha mẹ dạo chơi công viên đi, khi về Trân nhi sẽ đánh đàn cho chàng nghe.”

“Hi hi, Chi Tâm nghe Trân nhi....”

“Cha, mẹ, có thể để cho Khởi nhi đi theo gặp gỡ cho quen không? Tiểu nha đầu này, thích nhất tham dự náo nhiệt.”

Làm hết lễ nghĩa của dâu cả, La Chấn cũng không quên có người nào làm ra vẻ thù mị rất tốt đó luôn tâm tâm niệm niệm muốn hướng tới tướng công nhà mình. Nàng dám cầm con kiến trên đất chỉ cần nghe thấy hương thơm liền bò tới mà đánh cuộc, Lương Nhị phu nhân làm gì quan tâm mình có đi dự họp hay không, Điều đại mỹ nhân tất nhiên cùng đi. Khởi nhi chính vì tình khổ sở thì để cho nàng có chuyện giải sầu cũng tốt.

Chắc hẳn phải như vậy, Lương gia Nhị lão xúc động đáp ứng.

“Tỷ tỷ, thân thể của tỷ rõ ràng rất khỏe mạnh, hoàn toàn có thể dạo chơi hoa viên, vì sao không đi?”

“Tỷ ở nhà có mấy việc phải làm.” Đôi mày La Chấn nhíu lại, “Hơn nữa, vị đại mỹ nhân kia đối với ta có tâm phòng bị tất nhiên quá mức còn hơn tiểu muội vô tội hồn nhiên của ta. Muội khi đi ngắm hoa thì thuận tiện thưởng thức vị mỹ nhân này rồi cuộc có những thủ đoạn gì, không tốt sao?”

“Tỷ tỷ, Khởi nhi sợ mình quá đần, lá gan lại nhỏ...”

La Chấn nhìn trời xin lỗi lão thiên gia, nhà mình lại có một tiểu muội như thế. “Vậy hãy phát huy tính ‘quá đần’ của muội đi, thay tỷ tỷ coi chừng tỷ phu nhà muội.”

“Được ạ, Khởi nhi nhất định sẽ coi chừng tỷ phu. Nhưng mà tỷ tỷ ở nhà làm gì? Có liên quan gì đến Lương Nhị phu nhân không?”

Nhìn đi, đây chính là La tam tiểu thư thư thư luôn nghĩ mình là ‘Ngu ngốc’ đó. “Muội đoán có ít nhất năm phần rồi, ngoài ra, cần sửa sang lại trường mục gần đây.”

“Tỷ tỷ, tỷ đối với Phùng gia liền quảng lưới một lần luôn đi, lần này, nhất định không được chùn tay nha. Tốt nhất để cho bên ấy vĩnh viễn không có cơ hội xoay mình.” Khuôn mặt thanh tú, thanh âm mềm mại, mà lời nói ra lại như vậy.

Rất tốt, tiểu muội của nàng là người ‘nhát gan’, nhìn qua có thể thấy rõ, biết rõ chưa?

.....

Lễ hội hoa, hình như rất náo nhiệt.

“Nương tử, hoa thật đẹp, có rất nhiều các tỷ tỷ, các tỷ tỷ đem cánh hoa rơi rải bay đầy trời, bay bay, xem thật đẹp nha.”

Nhìn tướng công nhà mình vung tay múa chân trước mặt, La Chấn cười dài, thanh âm ôn nhu, “Tướng công, là Y Y xinh đẹp, hay là các tỷ tỷ của chàng xinh đẹp?”

“Ách....” Chi Tâm khó xử cau lại hàng mày rậm, “Đều đẹp cả.”

“Nếu nhất định phải so một người thì sao?”

Nhất định phải so sánh sao? Chi Tâm nhìn Trân nhi tựa trên gối êm ở trên giường, mái tóc nửa buông xõa, má phấn như mây lúc ráng chiều, thích thú hớn hở: “Nương tử đẹp nhất!”

“Thối tướng công, chàng thật có tiềm chất làm ‘Công Tử phong lưu’ đó. Tới đây.” Vỗ vỗ bên cạnh, “Ngồi bên này...”

“Được!” Chi Tâm vui mừng không ngừng lại gần nương tử vừa thơm vừa mềm mại, “Nương tử, Chi Tâm rất nhớ nàng.”

Ngón tay nhỏ nhắn của La Chấn dán trên gò má hấn thuận tiện trượt xuống, “Nói cho ta biết, chàng làm sao quen biết Điều Y Y?”

Phình nhi mặc dù đã nói ngọn nguồn, nhưng nàng muốn nghe tướng công nhà mình giải thích, cũng nên định đoạt bước kế tiếp nên dạy hẳn hiểu như thế nào, không thể ở trước mặt nương tử đối với những nữ tử khác quá tốt.

“Y Y.... Ngày đó Chi Tâm thật nhớ, thật nhớ nương tử, liền đi ra tìm nương tử. Lần đó đi tới bên bờ lên thuyền, một chiếc xe ngựa đang chạy thật nhanh thật nhanh xông vào trong nước, Chi Tâm nhờ Phong gia gia đem xe ngựa ngăn lại. Sau đó, Y Y liền từ trong xe lăn ra ngoài....”

Nói như thế, bất kể Diêu Y Y xuất hiện ra sao thì mục đích của nàng là muốn quen biết cùng tướng công, xác thực là tình cờ sao?”

“... Ngựa của nàng bị dọa. Đầu nàng bị rơi xuống đất, trên mặt tất cả đều là máu. Chi Tâm đưa nàng đến chỗ của Chi Hành, Chi Hành nhận ra nàng, sau đó nàng tỉnh, Chi Tâm mới biết thăm thẳm trông nom nàng, nàng gọi bằng cô cô... Chi Hành biết Chi Tâm muốn đi tìm Trân nhi, theo Chi Tâm đi tìm Trân nhi. Chi Tâm nhìn thấy Trân nhi, thật là cao hứng thật là cao hứng....”

“Chàng thích Y Y sao?”

“Thích.”

Thích? La Chấn mắt đẹp cười như sóng gợn, “Tại sao vậy chứ?”

“Ừ.... Nàng cùng A Bạch xinh đẹp như nhau!”

A Bạch, kia rõ ràng là con mèo? “Nàng ấy thật lòng đối tốt với chàng sao?”

“Nàng đối với Chi Tâm thật tốt. Nàng nói, lúc nàng ở nhà, tỷ tỷ của nàng đều khi dễ nàng... Nàng nói Chi Tâm đối với nàng tốt nhất, nàng cũng muốn đối với Chi Tâm tốt nhất, nàng rất thích A Hoàng A Hắc A Bạch...”

La Chấn tựa tiểu phi tiểu, liếc xéo tướng công, “Nàng đối với Chi Tâm, so Trân nhi đối với Chi Tâm còn tốt hơn sao? Nàng có thể cùng với Chi Tâm cho A Hoàng A Hắc ăn, có thể cùng Chi Tâm bắt bướm, bắt chim tước, nhưng Trân nhi không được, có đúng không?”

“Trân nhi?”

“Trân nhi thì bắt chàng xem sổ sách, để cho chàng mấy canh giờ chỉ có thể ngồi bất động, phải không?”

“Nương tử, Trân nhi....” Chi Tâm không biết nương tử làm sao vậy, chẳng qua là, nương tử đột nhiên nở nụ cười không đẹp lắm, không có ánh mắt ôn nhu. Hắn hoảng lên, rất sợ rất sợ.

“Tướng công, ta tức giận.”

“Trân nhi không nên tức giận, không nên tức giận nữa.”

“Tối nay, chàng ngủ phòng ngoài.”

“Không muốn, không muốn!”

“Không muốn cũng phải muốn!” La Chấn để sát vào tướng công, chớp mắt, môi mím thật chặt, “Nếu chàng nói Trân nhi đối với chàng không tốt, Trân nhi sẽ dễ dàng đối với chàng không tốt...”

“Không muốn mà!” Chi Tâm dùng sức, mạnh mẽ ôm lấy nương tử, ngậm lấy đôi môi mềm mại đang gần mình trong gang tấc.

La Chấn khẽ mở cánh môi, cho hẳn càn rỡ, mà cái lưỡi lại ngoắc ngoắc câu dẫn, dụ dỗ đệ tử mình càng lúc càng trầm luân mãnh liệt. Chào đón đôi mắt thuần khiết của hắn chuyển sang mùi tình dục đậm đà thì đẩy ra, “Trân nhi còn đang tức giận, không cho phép hôn!”

“Trân nhi....”

“Nếu là nữ nhân khác hôn chàng, chàng có phải cũng sẽ hôn lại nàng ta hay không?”

“Sẽ không, sẽ không mà, tướng công chỉ có thể hôn nương tử, nương tử...”

Nụ cười của La Chấn đầy nguy hiểm, “Chi Tâm thì sao? Chi Tâm chỉ có thể hôn người nào?”

“Chi Tâm chỉ hôn Trân nhi, Chi Tâm chỉ cần hôn Trân nhi, Trân nhi....”

“Không chỉ không cho hôn, cho dù chàng dắt tay, gấp thức ăn, cười nói với người ngoài đều không cho!”

“Nhưng....”

“Nhưng sao?”

“Y Y không có bằng hữu, thật đáng thương....”

“Cho nên, bởi vì nàng đáng thương, nên chàng muốn Y Y, không muốn Trân nhi?”

Chi Tâm gấp đến độ đỏ mặt, lớn tiếng nói la hét: “Không phải, Chi Tâm không muốn Y Y, Chi Tâm muốn Trân nhi!”

“Ta sẽ nhường Khởi nhi làm bằng hữu cùng nàng. Khởi nhi là cô nương, Y Y cũng là cô nương, hai cô nương cùng làm bằng hữu, mới dễ dàng thân thiết hơn đúng không?”

“Đúng vậy, nương tử thật thông minh a!”

“Nếu nương tử thông minh, lời nói của nương tử phải nghe nha.”

“Ừ! Ừ! Ừ! Nhưng mà....”

La Chấn nở nụ cười đặt được kế hoạch, “Không có nhưng nhị gì hết!”

“Được, được, Chi Tâm nghe lời nương tử nói, Chi Tâm không muốn ngủ phòng ngoài, Chi Tâm muốn ôm nương tử mềm mềm thơm thơm ngủ!”

“.... A, tướng công coi như nghe lời, hôm nay phạt có thể miễn, nếu chàng lại chọc ta tức giận nữa....”

“Chi Tâm không chọc nương tử tức giận, Chi Tâm.... Chi Tâm muốn hôn hôn!” Ôm lấy gò má nương tử, Cầu Nhi nâng niu cắn mút cảm giác tuyệt vời kia.

La Chấn ôm lấy gáy hân, đôi mắt đẹp nửa khép, đôi môi thơm khiêu khích trên người.

Đây chỉ là bước đầu tiên, tướng công, ta sẽ khiến cho chàng hiểu, chàng là của ta, chàng cũng chỉ có thể đối tốt với một mình Trân nhi mà thôi.

“Y Y, người làm cho ta quá thất vọng rồi!”

Diêu Y Y nghiêng người dựa vào mép bàn, lấy tay quấn quanh lọn tóc, không nói một câu.

Ngụy Thiên không hề hỏi nàng, lạnh lùng nói: “Ta cho là, ngươi là một người thông minh nhất trong tỷ các muội người, cho nên ta mới muốn giúp đỡ ngươi một phen. Nhưng trước khi ả đàn bà đó chưa trở lại, ngươi chỉ lo giả ngoan khoe khéo, ngay cả tay tên gốc đó còn chưa chạm vào được. Cái bình hoa vô dụng này... là ta chế tạo cơ hội cho ngươi, còn ngươi thì sao? Trừ đánh ngã mấy bông hoa, vượt ra khỏi vẻ xấu xí trước kia, thì ngươi còn làm được gì. Thật đúng là đồ vô dụng!”

“Cô cô.” Dung nhan ngoan ngoãn thuận theo của Diêu Y Y lúc này đã trở nên lạnh nhạt như băng giá, “Đừng làm ra vẻ như người đang thi ân bố đức đó với ta, cũng mong đừng mang về mặt trách móc đó với ta, chúng ta, bất quá là theo như nhu cầu mà thôi.”

“Ngươi....”

“Vốn là, đề nghị này là ta đặt ra. Khi đó Chi Tâm chưa đón dâu, nếu làm ngay lúc đó thì e rằng lúc này đã sớm như nguyện. Nhưng trong lòng bà lúc ấy còn hy vọng, một mình biểu ca Chi Hành nhận lấy gia nghiệp này, một mình huynh ấy có quyền với gia sản này, ngài không thêm liếc mắt đến ta một chút nào, đem ta ném sang một bên không để ý tới. Nhưng người tính không bằng trời tính, Chi Tâm thật thành hôn, bà cũng thua trận, lúc này mới nghĩ đến ta. Cô cô, là bà cầu mong ta tới đây đó.”

Ngụy Thiên cười lạnh, “Ngươi là tiểu thư gốc ghêch ở nhà họ Ngụy cả cái họ cũng không có, nếu không có ta cho ngươi chén cơm để ăn, ngươi có thể sống đến bây giờ? Ngươi sợ là sớm đi theo mẫu thân hạ tiện đó của ngươi từ lâu rồi.”

“Người cho ta cơm ăn, cũng không phải là hi vọng một ngày kia gương mặt này của ta có thể có tác dụng để cho người sử dụng sao?”

“Con tiện nha đầu này!” Ngụy Thiên lảng nhục, giơ tay muốn tát mạnh xuống.

Diêu Y Y không trốn không né, “Đừng đánh a, cô cô, cô cô là người thương yêu ta nhất đó. Bà nghĩ xem, nếu trên mặt Y Y ta xuất hiện dấu tát tay, đánh vỡ tình thâm của cô cháu chúng ta sao? Khổ nhục kể đối với Chi Tâm ngây thơ, về Lương gia Nhị lão hiền lành đó đúng là hữu dụng, nhưng ta dù sao cũng là tới chỗ ngài làm nơi nương tựa, nếu ngài cũng không thương ta, Lương gia đâu có lí do gì để giữ ta lại đúng không?”

“Chi Tâm, Chi Tâm....” Ánh mắt Ngụy Thiên chợt lóe, “Đừng nói với ta, người thật sự thích thằng gốc đó rồi?”

“Tại sao không thể chứ?” Diêu Y Y hỏi vặn, “Khi trước lúc chưa gặp hần, hần thật sự là một kẻ ngu. Nhưng sau khi hần đã cứu ta, hần chính là Chi Tâm của ta.”

“Chi Tâm của người?” Ngụy Thiên khinh thường hừ lạnh, “Đáng tiếc người ta vợ chồng tình thâm, không thèm nhìn đến người đâu.”

“Người cần ta, không phải là muốn vợ chồng của hần coi trọng ta sao?”

“Người có biện pháp?”

“Không cần dùng biện pháp phức tạp gì, nữ nhân ghen tỵ chính là vũ khí sắc bén tốt nhất. Huống chi, Đại tiểu thư này, luôn cho rằng mình tài trí hơn người, khinh thường cùng người tranh thủ. Nhưng Y Y lại biết, có một vài thứ, tranh thủ mới có thể thuộc về người. Ta sẽ từ từ, để cho nàng tự mình ôm lấy ngạo khí của mình, rút người rời đi.”

Diêu Y Y, là con gái của một người thiếp trong Ngụy gia. Mẹ nàng ta xuất thân từ thanh lâu, bởi vì mang thai mới được nạp vào cửa, lúc mang thai tháng Ba. Nhưng vào cửa chưa đến tháng Năm, nữ nhi đã này vội vàng xuất thế. Vì vậy, cả gia tộc đều nghi ngờ nữ tử này không phải là người của Ngụy gia, đương gia lão thái quân mạnh mẽ ra lệnh con trai đem hai mẹ con người này đuổi ra khỏi nhà.

Năm năm sau, mẹ nàng ta bị bệnh qua đời, trước khi chết lấy máu mình thề rằng: nữ nhi này xác thực là cốt nhục của Ngụy gia, bởi vì sinh non, tất cả là do từng bị chính thất của Ngụy gia ngược đãi mà ra. Lão thái quân đã qua đời, người phụ thân nhớ đến tình cũ đã qua, nhận nữ nhi trở lại hoa đình, nhưng điều kiện mà đương gia chủ mẫu cho phép lại là: cô gái này vĩnh viễn không được theo họ Ngụy, mà phải giữ nguyên họ mẹ.

Thân thế này, không thể nghi ngờ là làm cho người ta rủ lòng thương xót. Nhưng nếu chỉ vì vậy, nàng ta liền cho là tất cả bóng tối trên thế gian này đều như nhau, cho nên lấy việc tổn thương người khác làm đạo lí ở đời, cũng chỉ có thể nói là quá mức quá quắt rồi.

Thế gian này, vốn đã không công bình, cũng vĩnh viễn sẽ không công bình. Không ai muốn người bị thương hại còn muốn dùng đức báo oán, nhưng nếu người xem tất cả mọi người là địch, cũng chớ trách người khác cũng xem người là địch. Thế giới sẽ không thay đổi bởi vì người, lại sẽ cắn nuốt người không biết tự lượng sức mình muốn thay đổi nó. Bởi vì, nó vĩnh viễn tàn khốc, cũng vĩnh viễn sẽ không ít đi tình cảm ấm áp, để xem người đối nhân xử thế, đối đãi với cuộc sống như thế nào.

La Chấn đọc tờ giấy viết lai lịch của Diêu tiểu thư mà Hoàn Tố vừa điều tra được, trên gương mặt thanh tú trầm ngâm.

“Tiểu thư, phần thiếp mời này của Ngọc Thiều công chúa, ngài có đi không?”

La Chấn quét tới một cái, “Dĩ nhiên đi. Nhưng công chúa mấy ngày nay tân hôn, tất nhiên không ít khách tới cửa chúc mừng. Đợi khi bớt nhộn nhịp một chút hãy đi.”

“Tiểu thư sao ngài lại mặt ủ mày chau như thế, là bởi vì ả Diêu Y Y đó à? Không bằng, để cho nô tỳ đi xử lý ả ta...”

“Suyt....”

La Chấn giận dữ đưa tay lên môi, “Cửa hàng thêu của em buôn bán như thế nào rồi?”

“Hoàn hảo, nếu tăng thêm lụa thêu của tiểu thư, tin tưởng sẽ tốt hơn đây.”

“Đúng thôi, đây mới là bản tính người làm ăn không lợi không dấy sớm nổi, về phần cuộc sống chém chém giết giết trên giang hồ mà em trải qua trước kia cũng nên dừng lại là được rồi. Nữ nhi a, nhu nhu nhược nhược chẳng phải làm người thương xót hơn sao?”

Không dặt tay nàng, không cười với nàng, không bên cạnh nàng, nơi nàng ở hẳn không tới, nơi nàng đến, hẳn tất nhiên không đi... Diêu Y Y cảm giác được rằng Chi Tâm đối với nàng ta không giống trước đây. Hơn nữa, nàng ta hiểu rất rõ biến hóa này làm sao phát sinh.

Vì thế, nàng không khỏi bóp cổ tay. Ngụy Thiên đã nhiều lần nói cho nàng biết, nữ nhân kia khó đối phó, muốn nàng hết thấy cẩn thận. Thế nhưng nữ nhân xuất hiện ở Lương gia thì nàng không kiềm chế được tò mò, muốn khiêu khích nàng ta thử xem.

Cũng bởi vì lần khiêu khích này, nàng sau lần ngụy trang đó, cũng không gạt được nàng ấy nữa. Nếu nữ nhân kia bày ra vẻ hung dữ, ghen tuông nàng cũng không sợ, đằng này ngược lại nàng ta càng lợi dụng để người bên cạnh đồng tình.

Nhưng kì lạ, nàng ta đối với bất luận kẻ nào cũng đều ôn nhu, kiếm đủ danh tiếng hiển huệ cho mình. Nhưng ở bên trong âm thầm cách ly người nàng muốn tiếp cận... Đau bụng lúc vào cửa, nôn nghén khi đang ăn, cùng ngồi một bàn mà lại ngồi dịch phía sau, đều là tâm cơ nàng ta tính toán. Mà lại ở bên người kia, lau miệng cười nói vui vẻ, lại còn chăm chọc nàng....

La Chấn, người rất khá, không, người óc quá tốt. Có gia thế, có tài phú, có địa vị, có dung mạo, người đã có nhà mẹ là giàu có nhất nước, người đã có người nhà thương yêu quý mến người. Vậy người đem Lương gia cùng Chi Tâm cho ta thì như thế nào? Trời xanh nếu đã ưu ái người như thế thì Chi Tâm cũng chỉ có thể thuộc về Diêu Y Y ta.

Trên đời này, làm gì có ai sẽ đối đãi với ta giống như Chi Tâm nữa đây? Bất kể là ngốc thật hay là giả điên khùng, đều là đối đãi với ta chân thành như thế? Sẽ không, sẽ không có người thứ hai, Chi Tâm là người duy nhất, ta sẽ không để cho người cướp đi!

“Chi Tâm ca ca!” Diêu Y Y trốn sau góc cây, mắt thấy Chi Tâm đang cầm hoa liên hào hứng nhảy ra. Trước kia, Chi Tâm thích nhất cùng nàng chơi trò chơi như vậy. Mà vị La đại tiểu thư thanh quý cao nhã kia tất nhiên tuyệt sẽ không muốn như thế. “Huynh đi đâu vậy? Chơi cùng Y Y có được hay không?”

“Y Y...” Chi Tâm tươi cười thật to vòng đến một nửa khuôn mặt, nhớ tới buổi tối muốn ôm nường tử của mình rồi hôn nhẹ mới có thể ngủ ngon, nên từ chối: “Chi Tâm bề bộn nhiều việc a, người đi tìm A Hoàng A Hắc chơi đi, Chi Tâm đang bận rộn!”

“Chi Tâm ca ca, người ghét Y Y có phải không? Người không thích Y Y có phải không?” Nàng nắm vạt áo hắn, đầu cúi xuống, lệ rơi đầy má phẩn, “Y Y biết, không có ai nguyện ý chơi cùng Y Y, không có ai nguyện ý làm bằng hữu với Y Y cả. Y Y rất đàn, Y Y rất đàn, rất đàn, rất đàn....”

“Không phải đâu Y Y à, Chi Tâm không ghét người, Chi Tâm nguyện ý làm bằng hữu của người....” Gương mặt xinh đẹp của Chi Tâm khổ não, gãi đầu, không biết an ủi như thế nào, “Nhưng, nhưng...”

“Nhưng Chi Tâm ca ca vẫn là ghét Y Y đàn, không chơi cùng Y Y nữa...”

“Không đúng, không đúng! Y Y, không phải thế mà!”

Đôi mắt Diêu Y Y đột nhiên sáng lên, “Vậy, chúng ta đi chơi có được không? Đi thả diều? Đi bắt Hồ Điệp? Đi trồng cây nhỏ?”

“Y Y.....”

“Tốt quá, tốt quá, chúng ta đi chơi thôi!” một thân váy áo màu tím nhạt, một thiếu nữ vỗ tay nhảy ra, “Diêu tiểu thư, chúng ta đi chơi có được không?”

“Khởi nhi, thật tốt quá, thật tốt quá, người chơi cùng Y Y đi, Chi Tâm đi bồi nương tử a, Chi Tâm đi!” Nương tử nói, muốn đánh đàn cho Chi Tâm nghe, lại còn muốn dạy Chi Tâm gảy bàn tính, Chi Tâm rất bận nha.

“Chi Tâm ca ca...”

“Ai, Diêu tiểu thư à.” Kéo bàn tay trắng nõn của mỹ nhân đang muốn kéo vạt áo tỷ phu nhà mình lại, La Khởi cười thật xinh đẹp, “Chúng ta đi chơi chứ sao.”

“Người buông ta ra đi... Chi Tâm ca ca!”

Bốn phía không có người nào, La Khởi cúi đầu ở bên tai mỹ nhân, lạnh lùng nói: “Họ Diêu kia, tốt nhất người đừng giả ngốc với bốn tiểu thư nữa. Người dám có chủ ý với tỷ phu ta, bốn tiểu thư sẽ rất vui lòng để dạy dỗ cho người biết cái gì gọi là liêm sỉ.”

“Người....” Đôi mắt đẹp của Diêu Y Y tròn to, La Tam tiểu thư này còn trẻ nhưng lại cũng.... “Không bằng, để ta dạy người biết thế nào là khi dễ kẻ yếu nhé.... Ô oa.... Người bắt ta, người bắt Y Y, ...oa, thật là đau....”

Lương gia Đại lão gia cùng phu nhân đang nhàn nhã tản bộ, còn có Chi Tâm ở đằng xa đều bị tiếng khóc này làm chú ý.

“A oa.... Thật là đau, người đánh Khởi nhi, đau quá.... Tỷ tỷ, đau quá à....” La Khởi chột lảo đảo, cái miệng chạm đất, thanh âm thảm thiết, “Tỷ tỷ, Khởi nhi đau quá à, tỷ tỷ....”

“Đã.... Đã xảy ra chuyện gì?” Phu thê Lương gia nhìn tình trạng hai thiếu nữ như hoa như thế, thật là bất ngờ, bận rộn dặn dò nha đầu đi theo, “Còn không mau đỡ hai vị tiểu thư đứng lên!”

Bọn nha đầu ba chân bốn cẳng, dìu hai vị tiểu thư lên, hai nàng lại vẫn là khóc không ngừng.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Vương Vân hỏi nha hoàn hai nhà.

“Tiểu thư nhà ta thật đáng thương, bị các nàng bắt thành bộ dáng này, tiểu thư, người thật đáng thương....” Nha đầu của Diêu mỹ nhân một bên gạt lệ, một bên kéo ống tay áo chủ tử, lộ ra mấy vết nhéo in sâu làm rách da cổ tay.

Wương Vân hít sâu một cái, “Khởi nhi?”

Nhan nhi ôm chủ tử nức nở, “Tiểu thư, đều là nô tỳ vô dụng, nô tỳ ngọng nghịu, không có nha đầu nào có thể làm. Ngài bị người đẩy ngã trên đất, đau ở trong xương, thương ở trong thịt, nha đầu lại không thể thay ngài biện bạch, nha đầu vô dụng.... Hu hu.... Người xem tay của ngài nếu đem so sánh với người thường nhỏ hơn rất nhiều, không thể để lại vết nhéo như vậy. Nô tỳ dù tay có như nam tử nhưng cũng không thể nào a. Tiểu thư phải chịu ủy khuất, nô tỳ rất vô dụng....”

La Khởi nức nở nghẹn ngào: “Ta muốn tỷ tỷ, ta muốn tỷ tỷ....”

Lương gia vợ chồng cau mày sầu khổ: Đây, đây, đây rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Khởi nhi, người đừng khóc đó, Chi Tâm dẫn người đi tìm Trân nhi.

“Chi Tâm ca ca, Chi Tâm ca ca, Y Y đau quá, có người khi dễ Y Y!”

“Y Y, Khởi nhi!”

Thân ảnh nhỏ bé của La Tam tiểu thư nhào vào trong ngực Chi Tâm.... “Tỷ phu, tỷ phu, Khởi nhi rất sợ!”

Chi Tâm vỗ đầu vai gầy mỏng kia, “Không phải sợ a, đừng khóc nữa, Chi Tâm dẫn người đi, Khởi nhi....”

La Khởi cùng Diêu Y Y “xung đột”, một bên là Lương gia Thiếu phu nhân, một bên là Lương Nhị phu nhân. Cuối cùng Lương gia Nhị lão điều đình, dĩ nhiên là dĩ hòa vi quý, không giải quyết được gì.

Nhưng kể từ đó, La Khởi không cần phải cùng Diêu Y Y mặt giả hiệu hòa bình như trước nữa, mà Diêu Y Y vừa đúng lúc mượn cớ này tìm Chi Tâm khóc lóc kể lể mình không có bằng hữu. Vì vậy, Chi Tâm thiện lương mặc dù không muốn làm cho nương tử tức giận, nhưng cũng bắt đầu len lén chạy đi an ủi.

Mà bằng hữu này, nếu là thấy La Khởi đi theo, tất nhiên là kêu khóc cộng thêm run rẩy bầy không ngừng, Chi Tâm không thể làm gì khác hơn là nhẹ nhàng khuyên “Khởi nhi, Y Y vẫn không thể cùng người làm bằng hữu, Chi Tâm sẽ khuyên nàng, người đi ra ngoài trước có được không?”

“Y Y, Khởi nhi rất tốt, nàng sẽ không khi dễ người, cùng nàng làm bằng hữu nhé”.

La Khởi mặc dù tức, cũng sẽ không đem tỷ phu nhà mình đưa vào trong miệng Xà mỹ nữ.

“Được rồi.” La Chấn cầm tay của nàng, “Em không cần đi theo Chi Tâm nữa.”

“Sao ạ?”

“Chi Tâm mặc dù rất ngốc, nhưng vẫn hiểu được chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể. Hơn nữa, nếu cầm hấn đến gần bằng hữu của hấn, thì tác dụng hoàn toàn ngược lại, hấn sẽ len lén đi gặp, đây là chứng minh thực tế.”

“Nhưng mà, nếu Xà mỹ nữ kia dùng một chút thủ đoạn phi thường với tỷ phu, như là bỏ thuốc mê, chuốc rượu say, hoặc là v.v.....?”

La Chấn vỗ đầu nàng một cái, “Hiển nhiên, em đã đọc sách quá nhiều rồi...”

“Với tính tình của ả ta, ả ta cũng không phải là không làm được mà.”

“Để cho Hoàn Tố len lén theo dõi, nếu nàng dùng những thủ đoạn hạ lưu, liền xuất hiện để ngăn lại. Nhưng nếu là Cô gia trong lúc tỉnh táo lại vui lòng mắc câu...” La Chấn đẩy quả lắc đồng hồ Tây Dương trên bàn một cái, “Cứ mặc hấn.”

“Tỷ tỷ?” La Khởi tròn mắt, “Vì sao?”

“Tiểu nha đầu, sau này em lớn, em sẽ biết vì sao...” La Chấn tiếp tục sờ đồng hồ quả lắc kia, đồng hồ quả lắc càng lúc càng mau, phát ra âm thanh chuyển động. Chính là đi lại ở bên trong như vậy, rất nhiều việc xoay người tiếp xúc trăm năm, rất nhiều người bỏ qua tiếp xúc cả đời.

“Cha từng nói, Chi Tâm yêu tỷ chỉ vì tỷ tốt với hấn. Tỷ nghĩ thế này, nếu ở trước mặt tỷ, có người đối với hấn như thế, hấn cũng sẽ đem lòng yêu như thế hay không? Chẳng qua là, khi chuyện chưa xảy ra, có nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích. Mà bây giờ, tỷ muốn biết, nếu ngoài tỷ ra, lại có người thật tâm đối với hấn, hấn sẽ như thế nào?”

“Không được đầu tỷ tỷ, chuyện tình cảm như vậy, sao lại lấy ra thử chứ? Nếu thua, tỷ liền thua mất hôn nhân hạnh phúc đó, là mất đến nửa cuộc sống của mình đó tỷ tỷ à.”

“Đồng ý thua cuộc?” Trên mặt La Chấn đã không có chút nào cứu vãn, “Em yên tâm, Chi Tâm nếu đụng đến Diêu Y Y, tỷ sẽ không rời khỏi Lương gia. Tỷ sẽ làm chủ, cưới Diêu Y Y làm thiếp, tỷ sẽ toàn tâm đem Lương gia buôn bán đẩy lên cao. Khi nào cha đồng ý cho tỷ về nhà, tỷ sẽ rời khỏi Hàng Hạ quốc.”

“Vậy tỷ cùng tỷ phu, còn có đứa bé này...”

“Tỷ sẽ cùng hấn trở thành bằng hữu, tỷ sẽ để hấn không đụng tới tỷ, để cho hấn xem tỷ rời khỏi cuộc sống của hấn. Về phần đứa bé này, tỷ dĩ nhiên sẽ dẫn nó rời đi, tất cả việc buôn bán của Lương gia đều ở trong tay tỷ, dùng để trao đổi cốt nhục của tỷ, cũng không coi là quá đắt!”

La Khởi chợt hiểu ra:

Tỷ tỷ tức giận, bởi vì tỷ phu dương thịnh âm suy. Cũng ít khi thấy tỷ tỷ tức giận, Giang Bắc Hồng là lần thứ nhất, lần này, đến phiên tỷ phu. Hiển nhiên, cơn giận lần sau lại hơn lần trước. Tỷ không thể chịu được người thân yêu nhất của mình lừa gạt, mặc dù, tỷ phu chưa nói tới lừa gạt, mà lại theo nàng thấy, cũng vĩnh viễn sẽ không học được lừa gạt.

“Trang điểm ăn mặc đẹp đi, chúng ta còn có hẹn cùng Ngọc Thiều công chúa. Hoàn Tố, em không cần đi theo ta, đợi khi Cô gia tỉnh lại, âm thầm bảo vệ Cô gia nhà em nhé. Đi thôi.”

Ngọc Thiều công chúa lấy chồng ở Hàng Hạ quốc, vị hôn phu dĩ nhiên là người trong Vương tộc, Cửu đệ của đương kim hoàng đế Cửu Vương gia.

Trong phủ Cửu Vương gia. Chi Hành, La Chấn thấy Ngọc Thiều công chúa tân hôn kiều diễm sang trọng. Hai người chính là bạn thân, hiện tại đều là lấy chồng ở xa nên càng cảm thấy gần gũi thân thiết, cầm tay nói chuyện hai canh giờ, dùng xong bữa tối mới từ biệt.

Nhưng khi các nàng trở về thì lại có một “cái đuôi”, dù làm như thế nào cũng không bỏ rơi được.

“Người đừng đi theo nữa, đây là nhà hôn phu của tỷ tỷ ta, người không thể quấy nhiễu!” Cách Lương phủ còn có một dây phố, đoàn người đã xuống xe ngựa. La Khởi vừa giận vừa xấu hổ, vừa dậm chân vừa ngửa mặt hét to, “Coi như tiểu nữ tử van cầu Hoàng tử điện hạ, xin ngài đừng bước có được không?”

Hoàng tử điện hạ? Không sai. “Cái đuôi” cố chấp này chính là con trai thứ hai của Quốc quân Ngọc Hạ quốc, từng vì tam tiểu thư La gia cam chịu cách chức làm nô tài — Ngọc Vô Thụ.

Lần này Ngọc Thiều công chúa lấy chồng ở xa, hẳn là đặc sứ đưa dâu. Nhưng hẳn tới đây, cũng không vội vã hồi hương, mà là lưu lại hưởng thụ kiếp sống xa xứ. Ở Vương phủ gặp lại giai nhân, tất nhiên lại dây dưa.

“Người đi, đi mau, người không thể theo chúng ta vào Lương phủ.”

“Ta đi? Đi đâu? Trước khi xuất môn Thiều nhi đã nói không cần ta trở về phủ....”

“Tùy người.”

“Không sợ ta chết ở xứ người?”

“Tùy người.”

“Ở lại khách điểm sao?”

“Tùy người.”

“Nàng theo ở cùng ta đi?”

“Tùy..... Ghét thật!”

Người đứng xem sáng suốt. La Chấn thở dài: Ngọc Vô Thụ này, đoán chừng có ý cùng tiểu muội. Tiểu muội thông minh tuyệt đỉnh, thậm chí là xảo trá đến mức tận cùng, nhưng mỗi người đều có khắc tinh thuộc về hẳn, Ngọc Vô Thụ, khắc tinh của tiểu muội chính là người đó.

Ho khan một tiếng, lên tiếng nhắc nhở hai người đang gây gỗ ở dưới đèn lồng, rằng trên đời này còn có mình ở đây, “Khởi nhi, để cho Ngọc công tử theo chúng ta cùng đi thôi. Cho dù không tiện lắm, nhưng ít nhất cũng chưa chấp Ngọc công tử được chiều nay phải không?”

“Tỷ tỷ anh minh, danh bất hư truyền a.” Ngọc Vô Thụ nghe vậy, lúc này vui vẻ ra mặt, phô trương khí thế thư sinh nho nhã ra.

“Tỷ tỷ, hẳn....”

“Đắt khách quê người, bất kể hẳn là bình dân hay là Hoàng tử, giúp đỡ lẫn nhau luôn là việc tốt. Ngọc công tử, mời lên xe thôi. Khởi nhi, muội tới ngồi xe cùng ta.”

“Tỷ tỷ!” La Khởi chu cái miệng nhỏ nhắn, hướng xa hành đi, suy nghĩ một chút vẫn còn không cam tâm, xoay người tặng cho Ngọc Vô Thụ một cước, vội vàng rút vào bên trong xe.

La Chấn khoát tay. Khởi nhi này, Ngọc công tử một thân vô công, nếu là có ý muốn tránh, không những muội đá không tới, còn ngã xuống vũng bùn a. Người ta đang chịu đựng muội thôi.

Trở lại Lương gia, cũng như lúc mới đi, tới trước phòng khách thưa với Nhị lão. La Chấn cũng không cố ý giấu giếm thân phận người tới, nơi này không phải Ngọc Hạ quốc, không cần đại lễ xin đợi. Chẳng qua do thời gian đã trễ, muốn ngủ lại phòng khách phải trang hoàng sạch sẽ, tỉ mỉ thanh khiết một phen.

Bởi vì có thai, thân thể La Chấn dần dần mệt mỏi, không thể ở lại quá lâu liền đem nhiều loại chuyện vụn vặt giao cho tiểu muội xử lý, sớm một chút trở về Song Uyên cư nghỉ ngơi. Nhưng trên đường, cũng không phải nàng không nghĩ ngợi thêm, bình thường một mình ra cửa, tướng công tất đã ở cửa chăm chú lắng

nghe chờ nàng. Hôm nay về đã hơn nửa ngày, khi trở về lại không thấy bóng dáng, chẳng lẽ thời gian chỉ mới vùn vụt nửa ngày, nàng đã thua?

“Thiếu phu nhân, ngài đã về?” Cửa Song Uyên cư, điểm mũi chân kỳ vọng, là Phinh nhi.

“Thiếu gia đâu?” Nàng phát tay, để cho những nha hoàn khác cũng lui xuống.

“Ồ trong phòng, đã buồn ngủ.”

“Buồn ngủ?” La Chấn nhăn mày. “Hoàn Tố đâu?”

“Canh giữ ở cửa phòng, nói là canh phòng Xà mỹ nữ nghiêm ngặt, nô tỳ vẫn còn buồn bực đây.”

La Chấn nhướng mày, nha đầu này, hóa ra là một lần vất vả suốt đời nhàn nhã phải hay không? Đi tới hành lang chánh thất, nâng cánh tay nha hoàn lên vỗ vỗ “Em cũng đi nghỉ ngơi đi.”

“Vâng!”

“Tiểu thư!” Phinh nhi mới lui, Hoàn Tố liền tiến lên đón, “Ngài đi thật lâu nha.”

La Chấn đi vào, đóng cửa xong, đẩy cửa phòng ra, quả thấy tướng công nhà mình đang ngủ say, “Em điểm huyết ngủ của chàng?”

“Vâng!” Hoàn Tố giúp chủ tử bỏ trang sức trên đầu xuống. “Biện pháp đó của ngài, nô tỳ không đồng ý đâu. Xà mỹ nữ kia ngay cả nửa móng chân của Cô gia cũng không xúng. Tuy nói Cô gia len lén đi gặp Diêu Y Y chọc tức ngài, muốn phạt cũng có thể đổi lại biện pháp khác mà, tiểu thư biết rõ trong tâm Cô gia chỉ có người. Thấy Diêu Y Y, cũng chỉ là Cô gia quá thiện tâm, cảm thấy nàng đáng thương, là đồng bệnh tương liên mà thôi.”

“Đổi lại biện pháp?” La Chấn xóa phần trang điểm trên mặt, “Em cũng nói thử xem, dùng cách nào mới được đây?”

“Tiểu thư...”

“Không lẽ em định điểm huyết ngủ chàng cả đời, hay vĩnh viễn giữ cửa cho chàng?”

“Cô gia tỉnh lại không thấy ngài, vừa vội lại nhảy, rồi sau đó một mình buồn bực ngồi ở thư phòng sửa sang lại sổ sách. Nếu không phải Xà mỹ nữ kia tự mình chạy tới, Cô gia chắc chắn sẽ không đi tìm nàng ta.”

“Phải không?” Trên mặt La Chấn hơi dãn ra, “Ta hiểu, ta sẽ suy tính, em đi xuống đi.”

Hoàn Tố thở một hơi dài nhẹ nhõm. Nàng tự tin so với lão gia, phu nhân thậm chí Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư, là nàng hiểu rõ tiểu thư nhà mình hơn. Đối với người yêu, toàn tâm trút xuống, như trân như bảo; nếu người không yêu mình... Giang Bắc Hồng là ví dụ tốt nhất.

Nàng chỉ sợ Cô gia đã chọc giận tiểu thư thật.

14. Chương 14: Chọc Tức Quân Ghen

“Trân nhi, Trân nhi!” Chi Tâm ôm mền, lăn xuống giường.

Hoàn Tố ở phòng ngoài nghe tiếng, rót đầy nước sạch vào thau rửa mặt rồi bưng vào, “Cô gia, tiểu thư đến thư phòng rồi, ngài tới rửa mặt đi.”

“Trân nhi đã về rồi sao Hoàn Hoàn?” Chi Tâm lao ra ngoài phòng.

“Đã về tối qua, ngài rửa mặt trước rồi hãy đi tìm tiểu thư.”

“Nha nha, Hoàn Hoàn, Chi Tâm đã nói với người khi Trân nhi về, phải gọi Chi Tâm dậy nhưng người không có gọi Chi Tâm!”

“Cô gia tốt à, là tiểu thư dặn dò không để cho nô tỳ quấy nhiễu ngài.”

“Hừm.” Chi Tâm bấu môi ra với Hoàn Tố, nhanh chân bỏ chạy, “Chi Tâm đi tìm Trân nhi!”

Hoàn Tố cầm khăn lau đuổi theo sau, bỗng nghe giọng: “Chi Tâm ca ca!”

Ở ngoài cửa, một tiếng kêu giòn vang, một thân ảnh từ trong bụi cây chạy ra, “Chi Tâm ca ca chơi cùng Y Y nha?”

“Y Y không được đâu, Chi Tâm muốn đi tìm Trân nhi!” Chi Tâm khoát tay, người đã lao ra thật xa.

Lá rụng dần dần dưới bóng cây, Diêu Y Y xóa sạch nụ cười: vị La đại tiểu thư kia, đã chạm vào kiêu ngạo của nàng rồi sao? Chi Tâm rồi đây sẽ hiểu, ai mới là người chân chính thích hợp với hắn.” ...Chi Tâm ca ca, người chờ Y Y một chút, Y Y cũng đi.”

“Tỷ tỷ, chào buổi sáng!”

La Chấn dừng bước mỉm cười, “Ngọc công tử, chào buổi sáng.”

“Xin hỏi tỷ tỷ có nhìn thấy Khởi nhi ở đâu không?”

Dưới ánh bình minh, La Chấn đem người trước mắt nhìn cẩn thận, quả nhiên là ngọc thụ lâm phong, phong thái tuần tú phi phàm, so cùng Ngọc Thiên Diệp chỉ có hơn chứ không kém. “Ngọc công tử, đến bên kia trong đình ngồi một lát nhé?”

Ngọc Vô Thụ cười nhẹ, “Tỷ tỷ đã dạy, tiểu đệ không thể chối từ.”

Nụ cười này, khiến cho La Chấn tựa như nghe được thanh âm Phinh nhĩ bên cạnh đang nuốt nước miếng. Aizz, đây cũng là người “Họa thủy” a.

“Ngọc công tử, công tử đối với Khởi nhi nhà ta là vì hứng nhất thời hay là thật tâm muốn cùng muội ấy làm bạn?” Khi ngồi xuống, La Chấn liền hỏi.

Ngọc Vô Thụ bình thản trả lời: “Không dối gạt tỷ tỷ, Vô Thụ yêu thích thực sự. Từ khi mười tuổi đã thường giả trang tên khất cái đi lại dân gian. Nhưng đối với Khởi nhi, Vô Thụ chưa bao giờ dối đãi giả dối.”

“La gia tuy là hoàng thượng, nhưng vẫn là bình dân áo vải, Vương phi của Ngọc công tử đây có thể là bình dân sao?”

Ngọc Vô Thụ ngẩn ra.

Thấy vậy, mắt La Chấn thêm chìm trong toan tính, “Hay là, công tử đã bao giờ nghĩ tới sẽ cho Khởi nhi một danh phận chánh phi chưa?”

“Vô Thụ mười hai tuổi vốn đã có hôn ước...”

La Chấn mỉm cười, “Như thế, cũng chỉ có thể trách thiên ý trêu người, người cùng Khởi nhi vô duyên.”

“Cái này.....”

“Đừng bảo là người sẽ đối đãi Khởi nhi cùng chánh phi không quá mức khác biệt chứ, thúc thúc ngài là Ngọc Thiên Diệp đã từng nói với ta như thế.”

Khuôn mặt Ngọc Vô Thụ chuyển lạnh, “Bốn vương sẽ không buông tha cho Khởi nhi!”

Quả nhiên là người Vương giả, rất tuyệt. “La gia tuy là thường dân, nhưng không có nghĩa là ngay cả năng lực bảo vệ một nữ nhi cũng không có. Có lẽ theo ý của Nhị hoàng tử, không có bất kỳ lực lượng có thể chống đỡ được hoàng quyền, nhưng Khởi nhi cũng là thà làm ngọc vỡ, không làm ngói lành. Điểm này, Hoàng tử có hiểu không?”

La Chấn thờ ơ không nhìn thấy sắc mặt không vui của đối phương, nói tiếp: “Khởi nhi lúc tám tuổi từng có người bắt cóc, bọn cướp đòi mười vạn lượng bạc mới giao người. Ta đưa bạc đi thì xe ngựa đột nhiên hư trục xe, vì thế mà trì hoãn chút thời gian. Bọn cướp cho rằng La gia không chịu bỏ tiền chuộc người, tức giận, liền muốn xâm phạm Khởi nhi...”

La Chấn liếc mắt về đối phương đột nhiên nắm chặt tay, “Tiểu Khởi nhi vì bảo vệ trong sạch, tung người nhảy vào trong nước chảy xiết. Thật may là nhảy xuống thì đột nhiên có mảnh đá cắt đứt dây thừng trên người con bé, nó lại biết bơi nên mới giữ được một mạng.”

“Những tên cướp kia hôm nay còn sống không?”

“Chết rồi!” Nhìn toan tính trong mắt vị hoàng tử này, nàng biết những tên cướp kia tất nhiên may mắn mình đã chết sớm một bước, “La gia đã kinh doanh nhiều năm, hàng thông tứ phương, nếu không có một chút bạn bè trên giang hồ, làm sao giữ được bình an? Nhưng điều La gia quan tâm nhất, cho tới bây giờ đều không phải là gia sản bạc vạn, không phải là gia thế địa vị, mà là người nhà.”

“Nói như vậy, vì người nhà, Khởi nhi sẽ gả cho Bồn vương rồi?” Ngọc Vô Thụ nhún mày kiêu nói.

“Có thể. Nhưng có thể hơn chính là cha ta vì không muốn ủy khuất con gái của mình mà thà lười rách cá chết. Ban đầu hoàng thúc ngươi đối với La gia đã tính toán như thế.”

Ngọc Vô Thụ chớp đôi mắt phượng lạnh lùng, nhìn khuôn mặt vị thiếu phụ tiểu kiều xinh đẹp tuyệt trần này lâu chừng một khắc đồng hồ, chợt cất tiếng cười chói lọi, “Vô Thụ cuối cùng đã hiểu vì sao Tấn Vương thúc đối với La đại tiểu thư lưu luyến. Thật sự mà nói, người thật sự có thể dễ dàng khiến nam nhân muốn chinh phục.”

“Vậy cho nên?”

“Xin yên tâm, Vô Thụ năm nay hai mươi tuổi rồi, nếu muốn hôn ước kia sẽ không cô độc đến hôm nay. Ta thật sự chỉ là tò mò, tò mò Tấn Vương thúc kia sao lại muốn có tỷ bằng được. Ha ha, tỷ tỷ, tỷ không hổ là tỷ tỷ của Khởi nhi.”

La Chấn không sợ hãi không phiền hà mà cười nói:

“Ta sớm nghe Đoạn nhi nói, công tử là người hai mặt. Nhưng không biết, công tử mới vừa tự nhiên chuyển đổi hai diện mạo, vậy đâu mới là con người thật của ngài?”

“Bất kể như thế nào, nếu không phải là Khởi nhi, Vô Thụ chắc chắn sẽ không rước ai vào cửa. Trên ta có Thái tử ca ca, không cần tam cung lục viện. Hôn ước kia Vô Thụ sớm đã từ chối. Đến lúc đó phụ hoàng nếu thật muốn đùa bốn uy phong Quốc quân, Vô Thụ chỉ đành phải chạy trốn chết, tiêu dao bốn bể.”

“Ừ, cứ như vậy xem ra ngược lại ngươi xứng với Khởi nhi nhà ta.”

“Muội phụ tương lại tạ tỷ tỷ khen ngợi.”

“Tốt, trái tim Khởi nhi nhà ta ngươi tận tình ngắt lấy đi.”

“Tạ tỷ tỷ....”

“Nương tử!”

Chi Tâm bước vào đình đang lúc nương tử cười đến thật là đẹp, nhưng, nàng là đang cười với một người khác, một người khác không phải là Chi Tâm a... Tâm của Chi Tâm thật là lạ, buồn buồn, đau đau... Trong cổ họng Chi Tâm cũng khó chịu, ê ẩm, đắng đắng... Tại sao Chi Tâm có chút... Không, là rất ghét người ngồi đối diện nương tử vậy?! Người kia, rất đáng ghét!

Chi Tâm không muốn nương tử hướng về phía người khác cười như vậy, không muốn nương tử ngắm người khác như vậy, nương tử chính là nương tử của Chi Tâm!

“Nương tử!”

Đôi mi thanh tú của La Chấn nhẹ nhàng nhướng lên, “Ngọc công tử, ngươi biết điểm huyết không?”

Ngọc Vô Thụ gật đầu, “Ta biết.”

“Người đang hướng bên này chạy tới là tướng công nhà ta, ngươi đợi đến khi hắn vào liền điểm huyết hắn.... Nhưng xuất thủ không được quá nặng, không để cho hắn cử động là được rồi.”

“..... Vâng.” Ngọc Vô Thụ không hiểu nguyên nhân, nhưng nghĩ tới hạnh phúc tương lai liền hướng bước vào một bước. Ở đó đợi nhân huynh chạy tới gần thì giờ chỉ điểm bên hông.

“Nương tử, Trân nhi.”

Người phàm nhìn bằng mắt thường không thấy có những vị thần tiên hoặc là yêu quái canh giữ ở bên cạnh tướng công nhà mình, La Chấn không biết có nên cảm thấy may mắn ngốc tử này cũng không hiểu được không chế dị năng của mình hay không?

Tướng công chớp chớp đôi mắt to, tràn đầy khát vọng, nàng cười thản nhiên, “Tướng công, ngoan ngoan chờ đi, chờ một chút, Y Y muội muội sẽ tìm đến chơi cùng chàng nha. Hoàn Tổ, chăm sóc Cô gia.”

“Vâng!” Hoàn Tổ gương mặt đồng tình, tiểu thư nghiêm nhiên tức giận nha.

“Nương tử....”

La Chấn xoay người, cười lúm đồng tiền nở như hoa, “Ngọc công tử, ta dẫn người vào trong vườn này đi dạo được không?”

Ngọc Vô Thụ khom người, tươi cười rạng rỡ, “Hết sức vinh hạnh.”

“Mời.”

“Mời.”

Hai người đa lễ chân thành, ngay lập tức sóng vai.

“Trân nhi, nương tử... Không muốn nương tử không để ý Chi Tâm nữa, nương tử, Chi Tâm nhớ nàng mà.....”

Hoàn Tổ ngồi ở trên ghế trong đình, phòng má thở dài, “Cô gia, tiểu thư đang tức giận đó. Nếu tiểu thư chưa hết giận thì sẽ không để ý đến ngài đâu.”

“Nương tử tức giận? Chi Tâm khiến nương tử tức giận sao? Tại sao nương tử lại tức giận?”

“Cô gia, ngài không biết sao?”

“Chi Tâm nghe lời nương tử nói.....”

“Ngài có thật là nghe sao?”

“Chi Tâm không có kéo tay Y Y, không có gấp thức ăn cho Y Y, không có....”

“Nhưng, ngài len lén đi chơi cùng nàng ấy.”

“... Y Y rất đáng thương, Chi Tâm đau còn có nương tử thương, Y Y đau không có ai thương, Y Y rất đáng thương.....”

“Cho nên, ngài phải đi thương nàng sao?”

“Không phải, không phải mà....” Người nào đó muốn khoa tay múa chân, bắt đắc dĩ tay chân không theo tâm, “Hoàn Hoàn, tại sao Chi Tâm không thể cử động vậy?”

“Bị điểm huyết đạo, dĩ nhiên không thể động.”

“Chi Tâm tại sao phải bị điểm huyết đạo?”

“Bởi vì tiểu thư không muốn để cho ngài đuổi theo nàng.”

“Tại sao nương tử không để cho Chi Tâm đuổi theo nàng?”

“Tiểu thư còn phải bồi Ngọc công tử a.”

“Chi Tâm không thích nương tử bồi người khác, Chi Tâm ghét người kia, rất ghét!”

“Không phải Cô gia cũng đi bồi Diêu tiểu thư sao?”

“YY là bằng hữu của Chi Tâm a.”

“Vị Ngọc công tử kia cũng là bằng hữu của tiểu thư đó.”

“Chi Tâm không muốn nương tử cùng người kia làm bằng hữu!”

“Ngài có thể cùng người khác làm bằng hữu, tại sao tiểu thư lại không thể?”

“....” Đôi mắt to sáng lên, “Chi Tâm không cùng Y Y làm bằng hữu, nương tử cũng không cùng người kia làm bằng hữu sao?”

“Cô gia có thể không cần Diêu tiểu thư làm bằng hữu sao?”

“Chi Tâm muốn nương tử, Chi Tâm không muốn nương tử cười với người khác!”

“Nhưng, Diêu tiểu thư rất đáng thương nha....”

“Chi Tâm không có nương tử mới là đáng thương nhất!”

Thì ra, Cô gia cũng không phải là vô tư như vậy a. “Như vậy, ngài muốn làm sao đây?” Hoàn Tố nói, ngón tay đã động đậy muốn thả tự do cho Cô gia, cũng đang lúc này, kinh phong hướng sống lưng nàng đánh tới.

“Xú nha đầu, tiểu gia mới rời đi không mấy ngày, ngươi lại cũng thành nô tài dám lấn chủ, xem ta đánh ngươi như tử!”

“... Hắc dã nhân?” Hoàn Tố một chưởng vung ra, nhìn người tới, giận không kềm được, “Ngươi có tật xấu sao? Dám đánh bổn cô nương!”

“Đánh chính là xú nha đầu ngươi dám lấn ân nhân ta!”

“Hắc dã nhân, cặp mắt đào hoa của ngươi mù rồi có phải không, đi tìm chết đi!”

Hai người này ở xung quanh đình vừa đánh vừa chửi, rất là náo nhiệt, Chi Tâm lại khổ não: “Hu hu... tại sao Chi Tâm không thể động, Chi Tâm còn muốn đuổi theo nương tử nữa.”

“Chi Tâm tiểu đệ.”

Phong ca ca?

“Sao ngươi khóc?”

Phong ca ca, tại sao Chi Tâm nhìn thấy nương tử đối với người khác cười, sẽ rất khó chịu, rất khó chịu?

“...Những chuyện này, sao ta hiểu được?” Thế gian của người phàm, phiền toái nhất chính là tình tình ái ái, si ngốc oán oán, hắc là thần tiên cũng không ăn khói lửa nhân gian... Mặc dù là tiểu tiên. Nhưng hắc làm sao hiểu chứ?

“Phong ca ca giúp cho Chi Tâm cử động đi, Chi Tâm muốn đuổi theo nương tử”!

“Chờ chính là một câu này.” Đúng thôi, có mệnh lệnh là tốt rồi, không có mệnh lệnh hắc làm sao làm việc?

“Tỷ tỷ, tới nhìn muội thêu đoá cúc a...” La Khởi mở cửa ra, nở nụ cười lúm đồng tiền, lại thấy đi cùng tỷ tỷ là một thân ảnh ngọc thụ lâm phong thì má phấn xinh đẹp phồng ra.

“Tỷ tỷ, hắc tới làm chi?”

“Khởi nhi, có lời gì không bằng trực tiếp hỏi ta.”

Ngọc Vô Thụ mới lên trước một bước, La Khởi đã tránh tới sau lưng tỷ tỷ, “Bổn cô nương cùng người không có lời nào để nói nữa!”

Vị Ngọc Vô Thụ này, so với tên gốc không hiểu phong tình đó hắc hiểu được việc nắm chặt thời cơ, mình hoàn toàn không phải làm trách nhiệm của người mai mối. La Chấn vui vẻ để cho hai người này tự liếc mắt đưa tình lẫn nhau, ngồi vào khung Khởi nhi đang thêu dở, vung châm thêm một đoá cúc.

Ngọc Vô Thụ nghiêng đầu tới lú lo than thở: “Nghệ thuật thêu của La gia đúng là danh bất hư truyền, nếu đem so cùng các tú nương, tú phường trong cung tất cả đều thẹn vài phần.”

La Chấn mỉm cười lắc đầu, “Ngươi lại khiến Khởi nhi tức khí mà chạy?”

“Tiểu nha đầu, không tức là chưa trưởng thành chứ sao.”

La Chấn nhíu đôi mi thanh tú. Thật là mỗi người đều có nhân duyên riêng của mình, hai người này, thật đúng là một đôi dở hơi.

“Vô Thụ nghe nói, tỷ tỷ giỏi nhất là thêu lụa?”

“Không tệ.”

“Dạy Vô Thụ được không?”

“Ách?” La Chấn nghiêng mái đầu đẹp, cong môi buồn cười, “Người muốn học thêu lụa? Chẳng lẽ cũng là vì Khởi nhi nhà ta?”

“... Có thể nói như vậy. Vô Thụ vốn định học thêu, thế nhưng châm quá mức tình xảo, Vô Thụ cảm không được. Thêu lụa thì dùng con thoi so với kim thêu thì dễ hơn. Chờ học xong thêu lụa, ta đây mang danh nghĩa tử của La gia cũng không uổng công danh tiếng của La gia ‘Người người đều có thể thêu, nhà nhà đều có gấm thêu’ phải không?”

“... Đó không phải là mỹ danh của La gia, mà là tổ huấn, người mà ngay cả cái này cũng biết?” Ngọc Vô Thụ này, phải nói hần không từ bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào sao? “Xem ra, người vì Khởi nhi, quả nhiên là mất công phu cùng thời gian rất nhiều.”

“Ha ha.” Ngọc Vô Thụ ôm tay vái chào, “Mong tỷ tỷ thành toàn.”

“La gia bất kể là lụa hay thêu, cũng có bí quyết bất truyền của mình. Nhưng không cần bí quyết đó, kĩ thuật thêu lụa hay tú công của La gia cũng có thể siêu quần bạt tụy. Nếu người thật sự thành con rể La gia, Khởi nhi tự nhiên sẽ truyền thụ cho người. Nhưng nhớ tới thành ý này, kĩ thuật dệt hoa trên lụa ta cũng có thể dạy người. Bất quá, một đại nam nhân học dệt lụa hoa.... Người thật muốn làm sao?”

Suy nghĩ một chút, một thân ngọc thụ lâm phong chân dài, vai rộng nam tử dáng dấp tuấn vĩ, ngồi trước khung dệt, chít chít phục chít chít.... Cảnh tượng đó... Bảo Bảo, con cũng cảm thấy thật là buồn cười có đúng không? Nếu không con đã mẹ làm chi?

Nàng cười thầm, nam tử tuấn vĩ hồn nhiên không biết, vẫn còn đang vui không kiềm chế được, trong tay áo lấy một hộp gấm dâng lên. “Đa tạ tỷ tỷ, đây là lễ bái sư, mong tỷ tỷ vui lòng nhận cho!”

“Đây là....”

“Nghe nói tỷ tỷ có thai, đây là Dưỡng thai hoàn tiểu đệ nhờ Cửu Vương gia lấy từ trong cung, một ngày dùng một viên là tốt rồi.”

Không thể không nói, vị muội phu tương lai này làm cho nàng rất thích đây. “Được, hôm nay sau khi ăn trưa, ta sẽ dạy người. Thừa dịp thời gian rảnh, người đi phố mua chút chỉ tơ.” Nàng cũng nhân cơ hội này tìm hiểu về chỉ tơ tằm của Hàng Hạ quốc có gì khác với La gia, vì không lâu sau La gia chuẩn bị mở cửa hàng, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

“Được, tiểu đệ sẽ nói Cửu Vương gia đưa thuốc tới đây thường xuyên!”

“....” Thật là con rể La gia không sai. Am hiểu không vốn nâng lợi, chiếm hết tiện nghi như thế, thật giống người La gia....

“Nương tử!” Người nào đó gấp gấp chạy từ xa đến gần.

Hừ, còn có một con rể La gia đang bị người khác chiếm hết tiện nghi! La Chấn khê nghiêng răng, cúi đầu trên bức tranh thêu thêm vào một bóng cút.

“Cái này....” Mắt Ngọc Vô Thụ nhìn vào người mới tới, ngay lập tức, hần có cảm giác giống như thần tiên đang cười gió mà đến.

Nhưng người tới, hiển nhiên đối với hần cũng không có hảo cảm, đôi mắt to nhìn về hướng hần vừa trợn lại trừng.

“Nương tử, Chi Tâm rất nhớ nàng!”

“Không thể ôm ta.” La Chấn liếc về phía gương mặt xinh đẹp làm nàng tức giận không thôi, “Ta đang bận.”

“Trân nhi...”

La Chấn không để ý tới ngốc tử ra vẻ đáng thương, thu mắt lại, chuyên tâm thêu lụa. Kì thực bức thêu lụa này chuẩn bị là vì nửa tháng sau là sinh nhật bà bà, bà bà thích nhất là hoa cúc, nhất định rất thích. Đối đãi với người tốt với mình, nàng cũng không keo kiệt tâm ý.

“Trân nhi, Chi Tâm nhớ nàng lắm.”

“Chàng đi chơi cùng Y Y đi.”

“Nương tử, Chi Tâm sai lầm rồi “

“A, chàng sai ở đâu a?”

“Chi Tâm không có nghe lời nương tử nói, đi tìm Y Y.”

“Y Y rất đáng thương phải không?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“Vậy bắt đầu từ hôm nay, chàng không cần len lén đi tìm nàng ấy, ta để chàng đi chơi cùng nàng ấy đó.”

“Nương tử....”

“Mấy ngày tới, ta muốn dạy Ngọc công tử học thêu lụa, không có thời gian để ý đến chàng, chàng cứ việc chơi đùa cùng Y Y đi...”

“Không muốn không muốn!”

Chi Tâm giơ chân, không để ý nương tử vừa nãy ngăn trở liền tiến lên ôm lấy nương tử, nguyền rủa người khiến cho hắn đáng ghét, nói:

“Nương tử là của Chi Tâm, người đi đi!”

Ngọc Vô Thụ ngón trở cong cong điểm điểm lên mặt, nghĩ tới vị tỷ tỷ này đã giúp đỡ mình rất nhiều, thì mình cũng nên bánh ít đi, bánh quy lại mới đúng, “Tỷ tỷ, tỷ nhất định phải dạy Vô Thụ, Vô Thụ sẽ ngoan ngoãn học mà...”

“.....” Đoạn Nhi nói sai rồi, Nhị hoàng tử không phải là chỉ có hai mặt đầu.

“Chi Tâm ca ca!” Diêu Y Y ngây thơ ngọt ngào, đến truy tìm, “Chi Tâm ca ca, chơi cùng Y Y đi, Y Y nhìn thấy ca ca rồi! Ca ca lại đang cùng Y Y chơi trốn tìm có phải không?”

Chơi trốn tìm? Thật đúng là đa dạng phong phú quá nhỉ. La Chấn đẩy đẩy cánh tay trên vai mình, cánh tay kia cũng không chịu, “Nương tử, bồi Chi Tâm, không bồi người chán ghét!”

“Y Y của chàng không có người chơi cùng, thực đáng thương a.”

“Chi Tâm không có nương tử bên cạnh mới là đáng thương nhất!”

“Vậy có phải có nương tử bồi lại còn có Y Y bồi là tốt nhất không?”

“... Không tốt!”

Đôi mi thanh tú của La Chấn khẽ động, “Vì sao?”

“Nương tử còn tức giận...”

“Nếu ta không tức giận thì sao?” Mặt La Chấn hơi trầm xuống, “Nếu ta giúp chàng nạp nàng làm nương tử, chàng ngày ngày đều có thể bồi nàng ấy, thì hay nhất đúng không?”

“... Nương tử, nương tử của Chi Tâm chỉ có mình Trân Nhi... Y Y đó là bằng hữu mà thôi, là...”

“Chi Tâm ca ca, thì ra ca ca ở trong này! Cùng Y Y chơi đi!” vẩy màu xanh nhạt rũ xuống thân ảnh mềm mại, khiến Y Y tựa như một đóa thực được mềm mại, bông bênh đang đón sương mai.

Chi Tâm còn ôm nương tử không buông, “Y Y, Chi Tâm muốn bồi nương tử, không thể chơi cùng người....”

“... Chi Tâm ca ca...” Cái miệng nhỏ nhắn của Diêu mỹ nhân kêu lên, mắt hạnh nháy mắt, rồi đột nhiên nước mắt giàn giụa, “Oa.... Chi Tâm ca ca không chơi cùng Y Y.... Y Y không có bằng hữu, không ai thương, oa... Chi Tâm ca ca cũng chê Y Y...”

“Y Y... Chi Tâm không có ....” Chi Tâm nhất thời chân tay luống cuống, năm tháng tịch mịch không có bằng hữu hẳn rất rõ, khiến hẳn muốn tiến lên bởi Y Y cũng giống như mình, đều khát vọng có bằng hữu.....

La Chấn dờ cánh tay, phân phó: “Phinh Nhi, cầm khung thêu. Ngọc công tử, đi thôi, ta trước sẽ dạy người nhận thức thắm thêu một chút.”

“Tỷ tỷ, xin mời.”

La Chấn bình thần đứng dậy, thoáng nhìn mỹ nhân phía trước, nhận được ánh mắt đối phương ngằm đặc ý khiêu khích, cười thản nhiên, nàng trải qua chuyện này nhiều rồi, “Người thật không nhìn lại bản thân sao? Nhìn xem đủ ti tiện rồi đấy.”

Có người mệnh tiện, nhưng tính chất cao quý; có người mệnh sang trọng, nhưng phẩm cách lại thấp kém. Vì miếng ăn mà khom lưng cũng không đáng xấu hổ, đáng xấu hổ là, khi cướp lấy miếng ăn của người khác, còn nói tại người khác không biết giám sát chặt chẽ. Hừ, vừa ăn cướp vừa la làng, việc này càng thấp hèn hơn!

Diêu Y Y nắm chặt tay, đầu ngón tay đâm vào da thịt, chăm chú nhìn bóng hình xinh đẹp kia. Nếu đem móng tay sắc nhọn này đâm vào da thịt kia, ta xem nàng còn có thể giữ được vẻ cao quý bao nhiêu lâu? Nàng hưởng qua cảm giác một ngày ba bữa bị người khác tính kế sẽ ra sao? Nàng trải qua dày vò lạnh khốc sẽ thấy sao? Chẳng qua là trời xanh bất công, cho nàng gia thế tốt mà thôi, dám chửi nàng “Ti tiện”? Thật là bình thường giống như các tỷ tỷ của mình thôi, La Chấn bắt quả cũng chỉ là khoác vẽ ngoài hoa lệ, nội tâm lại là điều phụ chân chính!

“Nương tử, nương tử, đợi Chi Tâm với!”

Y ôm lấy Chi Tâm làm nũng, “....Chi Tâm ca ca.... Ca ca chê Y Y xấu.... Ca ca không thích Y Y... Hu hu hu...”

“Y Y, Chi Tâm không có... Nhưng, Chi Tâm không thể không có nương tử...”

“Hu hu... Y Y thật đáng thương... Y Y thật đáng thương... Không ai thích...”

Chi Tâm dậm chân, “Không phải không phải, người buông Chi Tâm ra, Chi Tâm muốn đi tìm nương tử, người buông Chi Tâm ra!”

Hắn muốn nàng buông ra? Diêu Y Y ngẩng đầu, hai mắt đăm lẹ mơ mơ màng màng, “Chi Tâm ca ca, ca ca không thích Y Y... Ca ca chán ghét Y Y? Hu hu... Ca ca chỉ cần nương tử không cần Y Y... Ca ca giống các tỷ tỷ, đều chán ghét Y Y...”

“Chi Tâm không có, người trách oan Chi Tâm! Phong ca...” Chi Tâm đưa mắt nhìn hai người trước sau mà đến, “Phạm Phạm, Hoàn Hoàn, các người chơi cùng Y Y đi, Chi Tâm đi tìm nương tử!”

Phạm Trình liếc mắt nhìn nữ tử kia, “Ân nhân, bên này cứ giao cho ta...”

“Không cần... Thật đáng sợ... Chi Tâm ca ca, người này thật đáng sợ, Y Y sợ...”

Khoé mắt cao gầy cùng con người đen của Phạm Trình hơi hơi nheo lại.

“Y Y, Phạm Phạm là bằng hữu của Chi Tâm, hẳn không đáng sợ, hẳn thực đáng yêu! Không cho phép người nói Phạm Phạm như vậy!” Người nào đó hét lớn, nhắc chân, nổi giận đùng đùng rời đi.

Đáng yêu? Phạm Trình trên trán nhú mấy cái, hiển nhiên, đối với ca ngợy này cũng không hề cảm kích.

Hoàn Tố tựa tiểu phi tiểu: Bởi vì cô gia hồn nhiên, nhưng không vui khi bất luận kẻ nào nói xấu “Bằng hữu” của mình. Diêu mỹ nhân thông minh suốt đời nhưng lại hồ đồ nhất thời, biến khéo thành vụng .

“Nương tử, Chi Tâm tới rồi!” Ở trong viện tìm đi tìm lại mà không thấy, cuối cùng vẫn là A Hoàng A Hắc nói cho hẳn biết, nương tử vừa mới sửa sang lại khuê phòng.

La Chấn liếc mắt nhìn sau lưng hắn một cái, không có xà mỹ nữ như bóng với hình kia.

Người nào đó không tốt nhìn chằm chằm một người khác, “Nương tử, đừng ở cùng hắn, cùng với Chi Tâm đi!”

“Ta dạy Ngọc công tử học thêu lụa, không rảnh chơi cùng chàng.”

“Vậy Chi Tâm bồi nương tử?”

“Chàng bồi làm chi, chàng cũng muốn học thêu lụa sao?”

“... Đúng vậy, Chi Tâm cũng muốn học!”

Ách? La Chấn ngược mắt, cười như sóng gợn, “Được, chàng muốn học, ta sẽ dạy.” Xem ngọc tử này học như thế nào ?

“Cái gọi là thêu lụa, lấy tơ tằm làm chủ đạo, lấy màu sắc làm nền, khác với dệt đó là, thêu lụa hoa là muốn hoa văn hòa cùng với vải dệt. Mà hoa văn phải được làm mẫu trước. Mới có tên là ‘Hoa lụa’” – La Chấn liếc về phía ngọc tử mặt đầy vẻ nghiêm túc, vừa giận vừa yêu, “Ta sẽ thêu một lần, Ngọc công tử xem nhé.”

Người nào đó không cam lòng bị xem nhẹ. “Nương tử, còn có Chi Tâm...”

La Chấn liếc mắt một cái, ngồi trên khung thêu lụa, trên đó đã có một bức mẫu hình bướm đang vờn hoa, cầm bút đã được chuẩn bị sẵn bên cạnh lên, nàng đem mẫu tử mĩ vẽ lên sợi tơ, tỉ mỉ cẩn thận, sau đó mắc khung cúi, vừa thêu vừa nói:

“Khác với thêu tay đó chính là, trên cùng sợi ngang không cần thêu hết lên bề mặt, chỉ cần căn cứ hình dáng hoặc hình ảnh sắc thái biến hóa của hoa văn mà di chuyển con thoi. Đây là một bức họa nhỏ, chỉ có năm sáu loại sắc thái, nên không cần di chuyển con thoi nhiều lắm. Nhưng nếu muốn thêu vật thể rườm rà hơn như bình phong, cổng phẩm trong cung, có khi di chuyển con thoi cả vạn lần cũng không chừng, mà đó chính là kĩ thuật thêu độc môn của La gia, càng ngày càng tinh tế hơn. Cho nên, Đoạn Nhi sợ phiền toái cùng Khởi Nhi không đủ kiên nhẫn, chỉ học được tám phần.”

Trời ạ! Ngọc Vô Thụ vỗ trán tự hỏi: người xác định người thật sự muốn học cách thêu trên lụa sao?

“Thêu lụa, phải chú ý màu sắc vốn có của nó, màu sắc rực rỡ quá sẽ trở nên thô kệch, lấy màu nền của lụa làm trung tâm, màu hoa làm tăng thêm phẩm chất. Bởi vì màu thêu sẽ bao trùm đầy đủ cho hàng dệt, làm sao cho đến khi thêu xong hình ảnh trên lụa không bị co rút lại, so sánh với thêu tay, thêu bằng lụa có thể giữ lại vĩnh cửu. Cho nên, đây là hàng cao cấp dành cho giới sang trọng. Hàng thêu phẩm chất cao nhất.”

Con thoi dưới bàn tay linh hoạt trắng nõn của La Chấn bay lên, không đồng nhất, chỉ lát sau hình ảnh một chú bướm đang bay lượn dần dần hiện ra.

Chi Tâm mở to mắt, há hốc miệng, nhìn nương tử khéo léo như tiên tử hạ phàm, hình ảnh say mê làm mất hồn người như thế này, đã chạm vào chỗ sâu nhất trong lòng, thành một tấm lưới chặt chẽ bao quanh trái tim.

“Nhìn rõ chưa?” La Chấn đỡ thắt lưng đứng lên, “Ngọc công tử, người tới thử xem?”

“Cái này...” Lần đầu tiên trong cuộc đời của Ngọc Vô Thụ, hiểu được cái gì gọi là bó tay.

La Chấn mỉm cười, không biết hắn đã hiểu được bao nhiêu phần, “Mặc kệ người có học hay không, phí bái sư dù sao cũng đã đưa, sợi tơ trong cung, ta nhất định thu rồi.”

“Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên, hơn nữa tiểu đệ không phải không dám, chỉ là tiểu đệ cho rằng, lấy tư chất của tiểu đệ, còn phải thỉnh tỷ tỷ nhiều...”

Phì—, Che miệng bật cười, là La Khởi không biết khi nào đã đến bên quan sát thật lâu.

Trước mặt người trong lòng, há có thể yếu thế? Hoàng tử điện hạ lúc này khí phách hiên ngang, “Thử thì thử, tại hạ chỉ là người mới, không thêu được cũng đâu có gì lạ...”

“Chi Tâm đến thử trước!” người nào đó đã ngồi vào trước, tay cầm con thoi*.

La Chấn ngồi vào ghế, nhấp nháp một ngụm trà sâm: Thối ngọc tử, xem người thử như thế nào?

Mà nửa canh giờ sau, La đại tiểu thư cùng những người bên cạnh đều ngơ ngác giật mình.

“Tỷ tỷ, có phải cố ý làm cho tiểu đệ xấu hổ?”

La đại tiểu thư ngây ngốc vuốt cằm, lại chậm rãi khoát tay, nhìn chăm chăm đóa hoa mẫu đơn của tướng công, lại nhìn ngón tay thon dài của hắc quần đầy những ty tuyến. Quả thật, tốc độ của hắc quần không bằng mình, nhưng lại nắm được kỹ thuật rất nhanh... Nàng nhớ rõ, lúc trước khi mình học thêu lụa, phải dùng thời gian nửa ngày mới bước đầu lĩnh hội, mới được cha cùng nương khen ngợi...

Ngọc Vô Thụ vẫn còn không cam tâm, “Tỷ tỷ, có thật là tỷ không hề dạy tỷ phu trước không?”

“Tỷ tỷ ta làm sao nhầm chán như vậy!” La Khởi tâm đặt trên người đứng ngoài sân, quay đầu lại nói, “Tỷ tỷ, tỷ chắc chắn chưa từng có truyền thụ qua cho tỷ phu chứ?”

“Khung dệt lụa hoa cỡ này là mặt hàng mới mang về, ngày hôm nay là lần đầu tiên dùng, người nói ta có dạy hắc quần hay không đây?”

“... Em muốn chết!” La Khởi ‘Tâm như bụi chết’, vọt tới góc tường, nhắc chân liền đá trúng gốc cây, đau đến ôm chân tại chỗ nhảy vòng vòng.

Ngọc Vô Thụ tâm thương yêu không dứt, chạy tới, sờ sờ cái đầu nhỏ của nàng, thổi tay nhỏ bé một chút, “Khởi nhi, không phải sợ, không phải sợ nha.”

“Ai nói ta đang sợ!”

“A, vậy đừng ghen tỵ, đừng ghen tỵ nha...”

“Ta cũng không có ghen tỵ!”

“Nhưng, ta đang ghen tỵ.” Ngọc Vô Thụ ỷ ỷ khuất khuất mím môi, “Khởi nhi, ta thật sự ghen tỵ đó, ”

“Người...” Bộ dáng ỷ khuất này hắc quần của ai vậy? Sao nhìn lại thấy quen mắt? “... Người không ngừng đập xoa đầu của ta làm chi?”

“Cho Khởi nhi giảm đau mà.”

“Ta là đau chân...”

“Vậy ta xoa chân cho Khởi nhi!”

“..... Người, người sắc lang!”

Mặc cho hai người kia ‘tình đầu ý hợp’, La Chấn không rảnh để ý tới. Nàng cùng Hoàn Tố cũng chạy tới trước mặt Chi Tâm, “Tướng công?”

“Chi Tâm vẫn còn đang thử chưa xong mà, nương tử đừng đuổi Chi Tâm!” Đưa mu bàn tay chùi chùi gương mặt tuần tú, mím chặt đôi môi mỏng, trong tay chỉ dệt không ngừng.

“..... Cô gia, ngài đã thử rất khá...” Hoàn Tố không phải là không ghen tỵ. Nàng cũng đã dệt lụa hoa, nhưng ban đầu không ngủ không nghỉ tốn mấy ngày đêm, cũng chỉ là chút da lông. Nhưng ai tới nói cho nàng biết, Cô gia thêu mấy con Hồ Điệp mắt thấy như muốn bay kia là xảy ra chuyện gì? Đóa hoa Mẫu Đơn kiều diễm ướt át này là sao?

Hơn nữa, Cô gia cùng lụa tợ, càng xem càng đẹp mắt.... Hài hòa như thế, cũng giống như nét tuần mỹ tựa thiên tiên của Cô gia động tác trên khung dệt, dệt ra động vật vô cùng có sức sống.... Đây đây đây... Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Cô gia, ngài không phải là tốt, mà là thật sự quá tốt...”

“Chi Tâm còn chưa có thử xong, Chi Tâm vẫn chưa dệt hết chỗ nương tử vẽ!”

La Chấn ôn nhu nói: “Được rồi, chàng mới học qua. Nếu muốn dệt hết bức họa này sợ là phải mất mấy ngày đêm, chàng đã làm rất khá.”

“Không, Chi Tâm muốn làm, Chi Tâm còn có thể làm, Chi Tâm muốn nương tử chỉ nhìn Chi Tâm!”

“... Ta giận chàng không phải là bởi vì chàng không thể làm, ta gả cho chàng thì chàng cũng đã rất khá.”

Chi Tâm ngừng dẹt lũa, đứng lên, mắt to si ngốc đưa lên nhìn nường tử, “Trân nhi là tức giận Chi Tâm lên lén chạy đi tìm Y Y có đúng hay không?”

“Đúng.”

“Chi Tâm sẽ không, Chi Tâm không muốn nường tử không muốn Chi Tâm, Chi Tâm không nhìn thấy nường tử, sẽ đau lắm đó.”

“Đau? Nơi nào đau?”

“Khắp nơi đều thật đau, thật đau, lúc trước bị những người xấu đánh cho chảy thật là nhiều máu, Chi Tâm rất đau. Nường tử bị cha cùng nường mang đi, Chi Tâm cũng rất đau. Nường tử không để ý tới Chi Tâm, Chi Tâm lại càng đau...”

“Nếu không nhìn thấy Y Y, cũng sẽ đau phải không?”

“Sẽ không, không nhìn thấy Y Y, tựa như không nhìn thấy Phạm Phạm cùng Hoàn Hoàn, sẽ không có đau!”

Phạm Trình, Hoàn Tố kịch liệt ho khan: Ừ... Lời này, nói cũng thật đủ trực tiếp.

“Nếu Y Y bị thương, chàng sẽ làm sao?”

“Gọi Chi Hành trị thương cho nàng!”

“Nếu sau khi nàng bị thương lại muốn chàng bồi nàng thì sao?”

“Để cho Chi Hành kê đơn thuốc cho nàng, uống vào no bụng sẽ ngủ thôi!”

Thật đúng là si biện pháp của si tướng công. “Tướng công, nếu không có gặp Trân nhi, nếu trước kia gặp Y Y trước Trân nhi, Y Y sẽ trở thành nường tử của tướng công đúng không?”

“Không muốn, không muốn!” Chi Tâm dậm chân, khuôn mặt xinh đẹp đỏ ngầu, đôi mắt đẹp như muốn khóc, “Chi Tâm chỉ cần Trân nhi, Chi Tâm không muốn người khác, không muốn Y Y!”

“Chẳng phải Y Y cũng rất tốt đó sao?”

“Nhưng mà Y Y không phải là Trân nhi!”

Nụ cười trên môi La Chấn sâu hơn, “Nàng đối với chàng rất tốt không phải sao?”

“Phạm Phạm cũng rất tốt với Chi Tâm!”

... Phạm Trình lại bị kêu tên, đang ở trước cửa khuê phòng chuẩn bị leo lên một gốc cây dâu tằm đánh giặc ngủ, nghe vậy giật mình thiếu chút nữa ngã sấp xuống mà hỏi thăm Thổ địa gia.

“Hoàn Hoàn cũng rất tốt với Chi Tâm!”

Hoàn Tố đang nhìn xem thành phẩm của Cô gia, nghe thấy ngữ điệu kinh người của Cô gia, con người liền muốn lộn ra khỏi vành mắt cùng một ít đóa Mẫu Đơn, hai ba con Hồ Điệp hội hợp đi.

“Chi Hành cũng rất tốt với Chi Tâm!”

..... May quá, vị này không ở hiện trường.

“Liên Hương đối với Chi Tâm cũng rất tốt!”

..... Cũng tốt, người này cũng không có ở đây.

“Phình nhi...”

Phình nhi vội vàng tiếp lời nói, “Thiếu gia thiếu gia, nô tỳ đối với ngài chưa đủ tốt, ngài bỏ qua nô tỳ là được rồi, van xin ngài!”

Một đôi mắt to vẫn còn đang suy nghĩ, La Khởi và Ngọc Vô Thụ cùng có chung cảm nghĩ giờ khẩn / tay lên che chính mình, thậm chí cầu mong an toàn: “Ta không có ở đây!”

Aizzz, gốc tử này a. La Chấn nâng lên ngón tay nhỏ nhắn đặt lên gò má hần, “Tướng công, trên đời này có rất nhiều người đáng thương, chúng ta có năng lực đương nhiên phải trợ giúp bọn họ. Nhưng, nếu vì trợ giúp người khác đã thương thân nhân của mình, đó chính là lẫn lộn đầu đuôi. Nếu ta đối xử tốt với người khác hơn tướng công, tướng công cũng sẽ mất hứng thôi?”

“Ừ ừ!” Chi Tâm nghĩ tới một cái người khác, “Chi Tâm ghét hần, nương tử đừng đối tốt với hần!”

“Hả?” Ngọc Vô Thụ đầu tiên là kinh ngạc, chợt thân thể hơi cứng ngắc, “Tỷ phu, người ta rất tốt, đừng ghét người ta.”

Người này.... Thật là vô sỉ! La Khởi then thùng sinh giận dữ, nhắc mũi chân đá tới.

La Chấn cười yếu ớt, “Cái người chàng thấy đáng ghét này, là tướng công tương lai của Khởi nhi.”

“Có thật không?”

“Nhưng, nếu chàng lần sau tái phạm, ta liền tìm một người khác làm tướng công của ta đó.”

15. Chương 15: Hiểm Đản Quân Tử

Không cần hần làm tướng công, thì cần người nào làm tướng công đây? A a a.... “Không muốn, Chi Tâm không muốn nữa! Trần nhi là của Chi Tâm!” Khuôn mặt xinh đẹp lắc lư, quả đấm giơ lên cao.

“Hừ, nếu chàng không nghe lời, ta sẽ còn đi đến nơi mà Phong ca ca, Phong gia gia tìm không tới, để cho chàng không thấy được ta.” Trên đời có không có một chỗ như vậy, thôi tạm nghĩ sau, trước dọa gốc tử này một chút hãy nói.

“Chi Tâm sẽ nghe lời, Chi Tâm nghe lời nương tử nói, Chi Tâm chỉ nghe lời nương tử nói.”

“Nếu Y Y tới tìm chàng, chàng sẽ làm sao?”

“Để cho Phạm Phạm chơi cùng nàng ấy!”

Tại sao lại là ta? – Phạm Trình cau mày bĩu môi, chăm chú nhìn vào chóp mũi, hần vô tội a.

“Nếu nàng ấy khóc, nàng nói nàng ấy không muốn thì sẽ làm sao?”

“Để cho Hoàn Hoàn chơi cùng nàng ấy!”

Cô gia, nô tỳ nợ ngài chuyện gì a? – Hoàn Tổ không tiếng động thở dài.

La Khởi sắp đến, tham dự kế hoạch thuận phu của tỷ tỷ, “Nếu tỷ tỷ cùng Diêu Y Y cùng nhau ngã nhào, tỷ phu sẽ đỡ người nào trước?”

“Khởi nhi, người gốc sao?”

“A?”

“Đương nhiên là Trần Nhi a, Chi Tâm sẽ bảo vệ Trần nhi cùng tiểu bảo bảo, Chi Tâm sẽ không để cho Trần nhi ngã xuống đâu.”

“..... Vâng, tỷ phu, ta quyết định không ghen tỵ với người nữa....”

“Khởi nhi, người vì sao phải ganh tỵ Chi Tâm? Chi Tâm rất tốt nha.”

La Khởi thở dài, “Cũng là bởi vì tỷ phu quá tốt đó. Tỷ phu, tỷ phu có biết ta chỉ học một bức đơn giản nhất là “Mặt trời đỏ mới lên” trong bao lâu không? Ba ngày đó. Tỷ tỷ chỉ biểu diễn không đến nửa canh giờ, tỷ phu đã dẹt ra bức bướm lượn hoa này, bây giờ tỷ phu đã khiến cho Khởi nhi ghen tỵ...”

La Khởi khuôn mặt u sầu chợt đảo qua, cười cợt vỗ tay, “Ha ha, nếu Nhị tỷ biết, chỉ sợ sẽ tìm con sông mà nhảy xuống thôi hoặc sẽ cầm sợi dây thừng treo ngược a! Chúng ta là người La gia, đều là học chức lụ từ

trong bụng mẹ! Ừ, Khởi nhi lập tức viết thơ nói cho Nhị tỷ, để cho tỷ ấy tức đến muốn chết đi sống lại, hi....” Tiểu nha đầu nhảy nhẩy, vội vàng muốn kéo một tỷ tỷ khác xuống nước.

Ngọc Vô Thụ là tìm ra manh mối ngược ngùng cười nói: “Tỷ tỷ, tiểu đệ quyết định giấu tài, sau này sẽ tiếp tục học. Về phần học phí, lập tức sẽ cho người đưa tới! Tiểu đệ cáo từ! Khởi nhi, nàng chờ người ta một chút chứ!”

Cây này, thật đúng là làm người ta.... Im lặng.

“Trân nhi, đừng nhìn hấn nữa, nhìn Chi Tâm nè!” Chi Tâm quyến luyến ôm lấy nương tử, nâng nâng lỗ mũi hít hà mùi thơm thanh nhã từ cơ thể nương tử giống như chú chó con, “Chi Tâm nhớ nương tử, thật là nhớ nha.”

Hoàn Tố thấy tình trạng như vậy, chỉ đành phải giả trang nha đầu hiểu chuyện, thối lui khỏi cửa phòng.

“Ta còn chưa hết giận, không cho phép chàng ôm!”

“Thôi mà, nương tử đừng tức giận nữa.” Chi Tâm hôn cái miệng nhỏ một cái, rồi lại một cái.

Ngốc tử này, từ nơi nào học được kỹ xảo tán tỉnh như vậy nhỉ? “Thối tướng công, chàng lại xem ai làm qua như vậy?”

“Không có người nào a, nương tử thơm quá, Chi Tâm muốn nếm đó....”

Má phấn La Chấn ửng hồng, “Được rồi, Bảo Bảo đang đá ta, ta muốn ngồi xuống nghỉ ngơi.”

“Bảo Bảo đá nương tử?” Chi Tâm kéo ghế đệm qua cẩn thận rồi lại cẩn thận đỡ nàng ngồi xuống, cúi đầu trên bụng tròn trịa của nương tử, chấn động đến từ bên tai làm cho hấn niềm nở vui mừng kêu lên, “Phải ha, phải ha, Bảo Bảo đá nương tử, Bảo Bảo cũng đang đá Chi Tâm!”

Nụ cười La Chấn thuần mỹ: Tướng công như vậy, sao có nàng khả năng chấp tay nhường cho người ta chứ? “Tướng công, chàng thật thích dẹt lựa hoa sao?”

“Thích a, nương tử dẹt lựa hoa, Chi Tâm cũng sẽ dẹt lựa hoa, Chi Tâm sẽ làm những gì có thể cùng nương tử, nương tử cũng sẽ không nhìn người khác, cũng sẽ không cười với người khác!”

“Như vậy....” La Chấn từ trong tay túi áo, lấy ra một bức vẽ lựa, “Mấy ngày này, chàng hãy dẹt bức lựa này nhé.”

“Bảo Bảo?” Chi Tâm đưa mắt nhìn hai đứa bé đang mở miệng cười, mắt long lanh như hạt ngọc, lóe ra tia ấm áp, “Nương tử, đây là Bảo Bảo của chúng ta phải không? Nương tử vẽ đây à?”

La Chấn gật đầu, “Cái này gọi là ‘Song anh đùa giỡn liên đồ’.”

“Chi Tâm hiểu, đứa lớn là Đại bảo bảo của chúng ta, đứa nhỏ là Tiểu bảo bảo của chúng ta, phải không?”

“Hừ.” La Chấn nắm lỗ tai hấn, suy nghĩ có nên nói cho hấn biết, nàng vẽ Đại bảo bảo kia thực tế là hấn đấy hay không? “Nếu chàng chọc giận ta, tiểu bảo bảo ta sẽ không cho chàng đâu.”

“Không chọc giận không chọc giận, Chi Tâm lớn hơn Bảo Bảo, cũng muốn tiểu bảo bảo, nương tử không tức giận nữa.”

“Từ ngày mai trở đi, chàng dẹt bức song anh đùa giỡn này, khi nào dẹt xong, khi đó ta sẽ không tức giận.”

“Ừ! Ừ! Ừ!”

“Không cho phép không ăn không ngủ.”

“Ừ! Ừ! Ừ! Nhưng...”

“Nhưng?”

“Chi Tâm muốn ôm nương tử ngủ.”

“Thối tướng công, còn dám cùng ta nói điều kiện?”

“Không phải mà.... Trân nhi, hôn nhẹ có được không...”

“Không được!”

“Hôn đi mà, hôn đi mà....”

“Không được!”

“Trân nhi khi dễ Chi Tâm!”

Ở ngoài viện, sau cây chuối có người ẩn núp hồi lâu. Lời Chi Tâm nói vọng vào tai nàng ta. Nếu là người bên cạnh, còn có thể xem thành đúng là vì thế tử nhà mình mà hoa ngôn xảo ngữ, nhưng đó là Chi Tâm, trong lời nói không một chút giả dối.

Nàng không hiểu, rốt cuộc là chỗ đó có vấn đề gì? Vốn là mình định ở bên cạnh Chi Tâm, sao lại cách xa thế này? Nàng cố ý giả vờ si ngốc, để tranh thủ lòng đồng tình của hắn, nhưng phải làm sao để Chi Tâm hiểu, mình mới là bạn đời của hắn, chẳng lẽ mình làm sai rồi sao?

Không không không, Đại tiểu thư như La Chấn, tuy là trên mặt luôn giả vờ thanh tao lịch sự, trong xương vẫn là kiêu căng ghen tỵ, Chi Tâm tuy là bởi vì thuần chân không thể hiểu, Lương gia Nhị lão cũng không thể bị qua mặt mãi thế....

La Chấn, ta vốn định tha cho ngươi, chỉ cần ngươi không có ý kiến ta ở cùng với Chi Tâm.... Ta vốn định tha cho ngươi! Nhưng hôm nay, con đường này, là ngươi chọn, ngươi chớ trách ta.

Nửa tháng sau, thời tiết mùa thu thoải mái đã đến. Ngày mùng tám tháng mười, là lễ mừng thọ của Lương Đại phu nhân.

Lấy địa vị, tiền tài, quyền thế của Lương gia, khách mời đều là quan lại danh môn, giờ đã đến chật phòng khách. Chỗ phụng lễ thượng thọ, càng làm họ thêm hao tổn tâm tư.

Lương gia lấy được liệu lập nghiệp, không thiếu những được liệu trân quý. Thế nên, nếu đem Thủ ô trăm năm, Nhân sâm ngàn năm đến chúc thọ, liền mất tiêu chuẩn. Kết quả là, kim ngân ngọc khí, trân châu phỉ thúy, đồ cổ trân quý, sắc thái sáng lạn, không kịp nhìn ở bên trong, đã tấp nập được trình lên.

Ngụy Thiên cảm thấy rất bất bình ở điểm này. Theo ý bà ta, Lương gia buôn bán nhiều năm qua là dựa vào mình bà hết sức chống đỡ, nhưng trong mắt người ngoài, cũng chỉ có đại ca và đại tẩu. Chỉ nhìn lễ thọ đơn giản này, đã đủ thấy sự khác biệt.

Hơn nữa, lúc này bà ta càng cảm thấy ám ức nhất chính là.... Mỗi năm các đại tiết khánh, bao gồm yến tiệc chúc thọ của Nhị lão Lương gia, đều do một mình bà ta lo liệu, lúc trước bất kể là lễ hay bố trí thu lễ, nơi nào mà không thấy bàn tay của Lương nhị phu nhân? Có thể nghĩ, trong này lại có bao nhiêu ‘chiết khấu’ có thể vơ vét.

Nhưng hôm nay, hai lão hồ đồ kia lại qua cầu rút ván, đem hết thấy đều giao cho con dâu bảo bối của bọn họ.... Mà tiểu tiện nhân đó, lại không biết nặng nhẹ chút nào! Rõ ràng Vương Vân đã từng hỏi: “Chấn nhi có thai, chuyện ngày chúc thọ có muốn Nhị thẩm giúp con xử lý hay không?”

“Chấn nhi thân là dâu cả Lương gia, tình cờ gặp đại sự là mừng thọ mẹ, đâu thể làm phiền thẩm thẩm vất vả? Thời kỳ thai nghén đã qua, hơn nữa thân thể con hiện tại đã rất tốt, lại có thêm các đại quản sự giúp một tay lo liệu, mẹ không cần phải lo lắng.”

Wang Vân sau lại còn từng nói: “Chấn nhi từ khi vào nhà ta là lần đầu tiên tổ chức chuyện này, Nhị thẩm lại có nhiều kinh nghiệm, có gì khó làm hay không hiểu, thì nên đến thỉnh giáo Nhị thẩm.”

“Chấn nhi tuân lệnh.”

Nói thì khéo léo như vậy, nhưng từ đầu đến cuối, có từng hướng bà thỉnh giáo đến một lần không?

Mọi người trong ngoài, ngay cả quản sự Lương gia này, cũng không phải là loại vô dụng gì đó, mà thời gian chỉ hơn nửa năm, đã bị con tiểu tiện nhân này thu phục được, luôn luôn theo lệnh mà làm. Nếu không, thọ yến lần này, nó có thể nào làm cho tốt đẹp nhường này? Còn không phải đều nhờ các quản sự giúp nó làm chân chạy việc? Nó động cũng chỉ là há miệng ra lệnh mà thôi!

“Nhị phu nhân, Nhị phu nhân, đến phiên ngài.” Bên người nha hoàn lấy tay áo che miệng, cúi người nhỏ giọng nhắc nhở, “Lễ thọ.”

Ngụy Thiên đã hoàn hồn lại, cúi mặt thu tay áo lại chậm rãi đưa lên, cùng trượng phu song song đứng ở giữa khom người phúc lễ, “Chúc đại tẩu phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn.” Khoát tay, hai nha hoàn trong phòng lúc này mang tới hộp quà, “Đệ muội biết đại tẩu thích cúc, bình sứ hoa cúc này là tướng công cùng muội đặc biệt nhờ thương đội từ Trung Nguyên mua về, mong đại tẩu vui vẻ nhận cho.”

Vương Vân đương nhiên cũng nói vài câu khách sáo.

Theo như thứ tự, vợ chồng Nhị lão gia dâng lễ thọ, giờ liền đến phiên vợ chồng Đại thiếu gia Lương gia. La Chấn đỡ tay tướng công nhà mình nhẹ nhàng muốn thừa, đột nhiên nghe thấy Ngụy Thiên nói: “Y Y, con không phải là cũng có lễ vật muốn dâng lên cho Lương bá mẫu sao? Còn không mau một chút?”

“Ah, dạ.” mỹ nhân làn váy xanh biếc, tóc mai như sương đi ra, “Lương bá mẫu, Y Y có lễ mọn muốn dâng.”

Vợ chồng Lương Đức mặc dù cảm thấy thứ tự này không hợp lễ, nhưng trước chúng khách cũng không thể làm mất thể diện của Nhị đệ muội, Vương Vân lại cười nói: “Y Y cháu muốn dâng cho bá mẫu lễ gì đây? Thật ra thì, bá mẫu gặp lại cháu, đã là rất cao hứng rồi.”

“Y Y chúc Lương bá mẫu thọ như Tùng Hạc.”

“Ngoan.”

Phía sau có mấy nha đầu mang một trúc án, phía trên có khăn phủ lên, khăn phủ rơi xuống, là một thanh Thất Huyền cổ cầm.

Chẳng lẽ lễ vật lại là cầm ư? Mọi người xem thường, vật tầm thường như thế, Lương Nhị phu nhân cần bao nhiêu lại chẳng có?

Nhưng thấy Diêu mỹ nhân thướt tha tiến lên, ngón tay nhỏ nhắn nhẹ gảy, tiếng nhạc vang khắp nơi.

Mọi người đang ngồi đa số thuộc dạng quý nhân, đều là người trong danh môn thế gia, đối với nhạc lý không thiếu người thông thạo đã nghe được ra khúc này là “Tùng Hạc ngâm”, từng cùng hạc đều là vật trường thọ, lúc này vang lên, ứng chuyện rất hợp với tình hình lúc này. Mà tiếng đàn lại thật là du dương dễ nghe, như có hạc múa hiện ra, tiếng thông reo êm tai, một khúc thôi, làm người ta đắm chìm khó khăn quay lại.

La Chấn nói, kỹ thuật gảy đàn của Diêu mỹ nhân, có khi trên cả mình.

“..... Rất tốt, thật là tốt, làm khó đứa nhỏ này rồi, Lương bá mẫu thật cao hứng.” Vương Vân thật sự cảm khái: Cô bé này cùng hài tử nhà mình đều đáng thương, lại có thể có tài đánh đàn xuất sắc như thế, khó tin a.

“Tạ Lương bá mẫu.” Hàng mi khê khép, con mắt trong trẻo trộm liếc ai đó, lại thấy hân hạnh cùng nữ nhân kia chít chít chiêm chiếp, lập tức, trong nội tâm lại siết chặt, “... Y Y chúc Lương bá mẫu trường thọ như tùng, tuổi sánh như hạc.”

“Tốt, đứa bé ngoan, đến đây với bá mẫu.”

“Vâng!” Y Y then thùng cúi xuống mặt phẩn, nhắc chân bước đến bên người Vương Vân, “Lương bá mẫu, ngài giống như mẹ của Y Y đó.”

“Đứa nhỏ này...”

“Lương bá mẫu, Khởi nhi cũng có lễ đưa nha.” một đóa phấn ảnh nhảy ra.

“Các người, những hài tử này, thật là phí tâm.” Vương Vân cười đến càng thêm vui vẻ, “Khởi nhi là lễ gì đây?”

Nha đầu nhân lệnh cung kính đem lễ vật dâng lên. Thiếp thân nha hoàn Liên Hương của Vương Vân hiểu ý chủ tử, từ từ đón lấy, đột nhiên cả sảnh đường đều kêu lên.

“Lương bá mẫu thích hoa cúc, Khởi nhi không có sở trường nào khác, chỉ đành phải lấy kỹ thuật non kém giúp bá mẫu lưu lại vườn cúc trong sắc đêm.”

“Trời à.” Vương Vân sờ mũi mỗi mũi, khó có thể tin, “Ta lúc trước ra mắt La gia bá mẫu, cũng chính là bà của con, mới thấy được châm pháp xuất thần nhập hóa như thế, đây chính là Thiên châm thêu của La gia rồi, phải không?”

“Đúng vậy, ánh mắt của Lương bá mẫu thật tinh tường. Đây chính là Thiên châm thêu pháp, bởi vì dùng châm cùng dùng chỉ đều khác nhau, bức đồ này từ các góc độ nhìn qua, cũng có những điểm riêng bất đồng.”

“Đã nhìn ra, đã nhìn ra!” có tân khách không nhịn được lên tiếng, “Nhìn chính diện, là sắc thái của cúc đang nở. Phía bên phải nhìn lại, là một vườn cúc nở rộ. Bên trái...”

“Bên trái là kim cúc Thu Nguyệt!” có khách đứng ở bên trái nói.

“Không ngừng biến đổi, từ phương hướng này tại hạ nhìn thấy, là phần cúc Triều Dương.”

Lương Đức cười nói: “Thiên châm thêu của La gia, nhìn từ một ngàn góc độ, sẽ có một ngàn loại cảnh trí. Chỉ là không nghĩ tới, ta đây thấy diệt nữ còn nhỏ tuổi, không ngờ công phu lại đã tới bậc này, thật đáng mừng.”

“Lương bá phụ quá khen, Khởi nhi chỉ mong bá mẫu thanh xuân vĩnh cửu, xanh tươi như cúc.”

“Ha, cái miệng nhỏ nhắn của con bé này, thật là lanh lợi. Đáng tiếc bá mẫu già rồi, sao bì kịp được những đóa hoa xinh đẹp này?” Vương Vân vui vẻ ra mặt, đối với bức trăm cúc thêu kia càng thêm yêu thích không muốn buông tay.

“Nương tử, quà tặng của chúng ta cũng rất đẹp đó, có phải hay không nương tử? Quà tặng của chúng ta thật tốt.” Chi Tâm liền lẩm bẩm một hồi, muốn kéo nương tử đi ra hiến vật quý.

Nếu không phải đang ở nơi đông người, La Chấn nhất định phải véo tai ngốc tử thật đau, nàng nhỏ giọng nói: “Đẹp lắm đẹp lắm, một lát nữa sẽ dâng lên mẹ, ngoan ngoan đứng chờ.”

“Nhưng là, chậm hơn bọn họ nha...”

“Xin Đại thiếu gia, Thiếu phu nhân hướng lão phu nhân hành lễ chúc thọ!”

Không phải cũng tới lượt rồi sao? La Chấn vịn cánh tay tướng công bước ra khỏi hàng, âm thầm bấm mạnh vào tay hấn một cái. Chi Tâm cất cao giọng nói: “Mẹ, Chi Tâm cùng Trần nhi. Chúc mẹ...” Nương tử dạy là cái gì a? Phúc.... Thọ.... Cưng.... “Chi Tâm cùng Trần nhi chúc mẹ có phúc lại có thọ!”

Đối với con trai si ngốc này, Vương Vân cũng không hy vọng lưỡi hấn đột nhiên lại nở hoa sen, liền nói “Được rồi, chờ sang năm, ta liền có đứa cháu tới chúc thọ...”

“Mẹ, năm nay cũng có thể a, con cùng Chấn nhi cũng có Bảo Bảo cho mẹ xem này!”

“... Chi Tâm!” Lương gia Nhị lão cho là con trai lại đang nói hươu nói vượn, liền thấp giọng quát, lại hướng con dâu nháy mắt.

La Chấn lại mỉm cười nói: “Mẹ, thật sự chúng con đã chuẩn bị lễ vật cho người. Liên Hương.”

“Dạ, Thiếu phu nhân.” Liên Hương nhận lấy bao gấm hồng thêu trong tay Thiếu phu nhân, dâng lên cho lão phu nhân.

“Mở ra xem một chút, xem con trai cùng con dâu của ta rốt cuộc tặng đại lễ gì.” Vương Vân vốn biết con dâu khôn khéo, trước đó mọi người đã tặng những kỳ trân dị bảo rất quý giá rồi, nàng nếu không có vật hơn người, tất nhiên sẽ không bêu xấu trước mặt mọi người.

“Vâng!”. Liên Hương vén tầng tầng lụa, cùng một nha đầu khác đem tấm lụa thêu mở ra.

Hít hà—... Nếu nói bức lụa “Bách cúc đồ” của La Khởi mang lại cho người ta cảm giác “tươi đẹp”. Thì tấm lụa thêu này khiến người ta rung động tới tận tâm can.

Dùng tơ vàng làm nền, trên đó là những đóa hồng liên đang khoe sắc, nổi bật nhất là hai em bé mặc yếm hồng một lớn một nhỏ, đang đùa giỡn bên hoa. Đầu tròn, tai tròn, đôi mắt tròn, gò má tròn, thân mình tròn trịa, cái mông nhỏ tròn tròn, vừa nhìn liền cảm thấy hai em dường như đang cười khanh khách vô cùng

vui vẻ. Hai em bé ấy khiến người ta vừa nhìn thấy đã muốn vươn tay sờ má sờ tai, âu yếm yêu thương một hồi....

“Cái này.... Chấn nhi, đây là tác phẩm của con sao?”

“Không phải là con, mẹ.”

“Trừ con ra, còn có thể là ai? Nếu không, là Khởi nhi sao?”

La Khởi bĩu đôi môi nhỏ nhắn đáp, “Lương bá mẫu, Khởi nhi cũng hy vọng là mình nữa.”

“Cái này phải..... Đây là.....”

“Là tướng công.”

“Cái gì?” hai câu hỏi, không ngừng phát ra từ Lương gia nhị vị trưởng bối.

La Chấn không nhanh không chậm, nhìn mọi người xung quanh một lượt, rồi quay lại nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của tướng công nhà mình, “Tướng công?”

“Mẹ, là Chi Tâm đó. Nương tử để Chi Tâm làm lựa Bảo Bảo đồ, Chi Tâm cảm thấy tơ vàng rất đẹp mắt, liền lấy để làm nền, nương tử nói tấm lựa thêu này lộng lẫy quý giá, để chúc thọ mẹ là thích hợp nhất. Còn nói Chi Tâm rất có tài năng, bởi vì trước kia không ai nghĩ tới dùng tơ vàng. Nương tử, phải hay không?”

“Đúng vậy, lựa thêu phần lớn được dệt nên từ rất nhiều sợi tơ, người dùng tơ vàng cực kỳ hiếm thấy, bởi vì tơ vàng dù đẹp nhưng cứng rắn dễ gãy, chỉ cần sơ sẩy một chút là lập tức kiếm củi ba năm thiêu một giờ, mà chi phí lại không rẻ.”

Chấn Nhi thêu lựa nhiều năm, cũng không dám nghĩ tới việc dùng tơ vàng, thế nhưng không nghĩ tới tướng công lại dám dùng, mà kết quả lại hoàn mỹ như thế, tất cả là bởi vì tướng công một khi đã quyết tâm làm thì càng chuyên chú hơn nhiều so với những người khác.”

“Mẹ, nương tử đang khen Chi Tâm, Chi Tâm rất có tài năng a, Chi Tâm rất xứng với nương tử nha. Có phải hay không, nương tử?”

Tấm lựa thêu này, bản thân nó đã tạo nên rung động, nếu là do con trai lớn Lương gia hoàn thành, thì càng thêm rung động trong rung động. Lương gia Nhị lão nhìn đi nhìn lại khuôn mặt con trai, con dâu, dò xét rất lâu, vẫn khó tin tưởng, bức lựa thêu xảo diệu thiên công “Song anh đùa giỡn liên đồ” này lại do con trai ngốc nghếch của mình tạo nên?

“Xin hỏi.....” Trong tâm khách có người nôn nóng không kiên nhẫn nổi, ấp úng hỏi, “Lương thiếu phu nhân, bức lựa thêu này thật sự do Lương công tử hoàn thành?”

“Vâng!” đối với sự chất vấn này, La Chấn cũng không để ý. Khi phát hiện ra hần học dệt lựa thêu lựa nhanh như vậy, nàng làm sao không sợ hãi? Khi hần đề nghị dùng tơ vàng làm nền, nàng chẳng lẽ kinh ngạc còn ít sao?

“Xin hỏi, Lương thiếu phu nhân, có thể cùng tại hạ buôn bán hay không? Trong phủ tại hạ cũng cần dùng lựa rất lớn. Tại hạ đã tìm hiểu qua mấy chỗ, nhưng cũng chỉ có một nơi miễn cưỡng đạt yêu cầu, nhưng tại hạ thấy rằng, sản phẩm của họ không bằng ba phần của Lương thiếu gia. Xin hỏi có thể nhận bút giao dịch này với tại hạ hay không? Tại hạ nguyện ra giá cao.....” Người này suy nghĩ một chút, nghĩ rằng lấy tài lực Lương gia, giá cao hơn nữa cũng là uống công, liền nói:

“Nhi tử tại hạ sắp đầy trăm ngày, tại hạ muốn tặng hần tấm lựa “Vọng ngư bách niên bình an đồ”, hơn nữa cũng dùng tơ vàng làm nền giống bức này, càng thêm ý nghĩ phú quý cát tường.....”

“Dùng nền là tơ vàng, thì rất tốn thời gian, nếu lệnh công tử sắp tròn trăm ngày, thì sợ là không thể hoàn thành đúng hạn.”

“Trăm ngày của tiểu nhi tử còn một tháng nữa mới tới, thời gian như vậy liệu có kịp không?”

La Chấn trầm ngâm, “Một tháng là đủ rồi.”

“Như thế, bây giờ tại hạ đặt tiền cọc có được không?”

“Không cần.” La Chấn điềm đạm nói, “Nếu là để mừng lệnh công tử tròn trăm ngày, chúng tôi sẽ coi tấm lụa ‘Vọng ngư bách niên bình an đồ’ này là đại lễ, ngài chỉ cần tìm thợ vẽ thật khéo, vẽ lệnh công tử thật giống rồi đưa tới đây là được rồi.”

“Chuyện này..... Tại hạ sao dám nhận lễ vật lớn dường này?”

“Để mừng lệnh công tử tròn trăm ngày, ngài không cần phải khách sáo! Bất quá, đứng trên lập trường kinh doanh, chúng tôi cũng chỉ có phần đại lễ này kính tặng, nếu quý phủ còn cần loại lụa phẩm nào khác, chúng tôi sẽ phải thu chút phí, coi như là để trả công cho người làm vất vả.”

“Đây là đương nhiên, đây là đương nhiên, tại hạ sau này nếu cần dệt lụa hay thêu lụa, chắc chắn sẽ đặt hàng Lương công tử, đa tạ Lương thiếu phu nhân....”

“Không cần cảm ơn ta, cực khổ là tướng công nhà ta, chàng vì thêu lụa mà quên ăn quên ngủ, để hoàn thành lụa thêu cho ngài, chàng chắc chắn cũng phải như vậy.”

“Đa tạ Lương công tử.”

“Không cần cảm ơn nữa, làm cho Bảo Bảo, Chi Tâm thật cao hứng đó. Có phải hay không, nương tử?”

La Chấn cười liếc hắt một cái: gốc tử này, kể từ khi tấm lụa “Song anh đùa giỡn liên đồ” hoàn thành, hắt mỗi ngày đều nhìn chăm chăm bụng của nàng rồi cười khúc khích, lại liên mồm gọi “Bảo Bảo, Bảo Bảo”. Giống như cho đến lúc này, mới thật sự hiểu ra mình sắp được làm cha.

Vợ chồng Lương Đức gật đầu: thì ra con dâu coi đây là lễ thọ, dùng một chút thể hiện của hôm nay để đổi lấy danh tiếng cho tướng công. Dù sao cũng là việc vui, chuyện con trai họ có tài năng dệt lụa, thêu lụa, ngày mai chắc chắn sẽ truyền đi khắp thành.

Đến lúc đó, cậu gốc Lương gia sẽ không bị coi là cậu gốc nữa, chẳng qua, con trai họ thật có phúc lấy được cô vợ khôn ngoan lại hiểu ý tứ như thế này, tận lực đem vinh quang cỡ này về cho chồng, dụng tâm thật lương khổ a.

Thọ yến lần này, chỉ riêng lễ chúc thọ, đã vô cùng đặc sắc, chủ và khách đều vui mừng. Đến thịnh yến lại nhiều món ngon, ngon miệng no bụng xong, người người tận hứng ra về. Chẳng qua là, ‘trăng non lơ lửng treo quỳnh lâu, mấy nhà vui mừng mấy nhà buồn’. Có người vui vẻ hòa thuận, phải có người thầm sinh ghen ghét.

“Sớm biết như thế, thì không nên để cho người đàn trước mà nên đàn cuối cùng, như thế mọi người sẽ chỉ nhớ tài đánh đàn của người.”

Diêu Y Y không nói gì, trong lòng thầm hiểu lời Ngụy Thiên không đúng, không có khả năng xảy ra. Thêu chúc thuật của La gia tỷ muội chính là thể gian hiểm thấy, mà cầm kỹ của mình, chẳng qua chỉ là “Khá” mà thôi, không thể coi là xuất thần nhập hóa, càng không thể nói là không gì sánh kịp. Gãy hồ cầm trước, còn có thể chiếm được vài lời ngợi khen, nếu để sau, thì có khác gì nhạt như nước ốc, thừa thãi như cân gà, tự rước lấy nhục.

Càng nghĩ nàng càng oán trời xanh: Đã sinh Y Y, sao còn sinh La Chấn? Y Y dù bé nguyệt tu hoa nhưng làm sao bằng được La Chấn, trời xanh cho nàng ta gia thế hiển hách danh tiếng lẫy lừng? Nếu là Y Y xuất thân danh môn, gia thế kinh người, Y Y cũng có thể tú ngoại tuệ trung, cũng có thể xuất sắc hơn người...

“Đến nước này, thì chỉ còn cách hạ thủ với hai lão kia thôi. Vương thị rất thích người, Lương Đức cũng vì Chi Tâm mà yêu quý người, lại may dịp này gia nghiệp không có việc gì lớn... Uy, người có nghe ta nói không đấy?”

“Gia thế La Chấn, chúng ta không có được, cũng không lấy được.”

Đôi lông mày nhỏ nhắn của Ngụy Thiên nhăn lại, “Người lại mơ ước gia thế như nàng ta? Người....”

“Ta tự hiểu rõ, ta không có gia thế như nàng, nhưng ta có được thứ khác.” Diêu Y Y giơ năm ngón tay nhỏ nhắn ở trước mắt, nắm chặt, “Lương gia Nhị lão yêu thích ta, chẳng qua là bởi vì ta cùng với con của bọn họ đều là loại si ngốc, bọn họ mới có thể nảy sinh thương tiếc. Nhưng La Chấn kia không những có xuất

thân tốt, lại mang thai cốt nhục Lương gia, tay nắm việc kinh doanh Lương gia, một chút yêu thích của bọn họ, không đủ để giúp ta.”

“Vậy người muốn thế nào?”

“Rút gân lột da.” Diêu Y Y đôi mắt đẹp hơi khép, trong có hàn ý như mang đao, “Gia thế như La Chấn, ta có dùng cả đời cũng không lấy được, nhưng chưa chắc không thể tác động. Coi như không làm nó nhúc nhích được, chúng ta cố hết sức chắc cũng phải làm được gì đó. Cô cô không phải đã nói trước khi La Chấn già đến đã từng bị người ta vứt bỏ tại lề đường sao...”

“Không có tác dụng gì, chuyện xấu kia hai lão đã sớm biết, các quân sự Lương gia cũng rõ ràng, con tiện nhân kia không phải vẫn sống vui vẻ tự tại hay sao?”

“Cô cô, ta không phải là cô, ta sẽ không dùng biện pháp của cô.”

“A?” Ngụy Thiên nhíu chặt đôi mày, “Người không phải là ta, người sẽ dùng biện pháp gì?”

“Ta muốn tạm thời rời khỏi Lương gia.”

“Rời khỏi?”

“Không sai, ta muốn xây dựng địa vị cho mình. Ta vốn cho là, cô cô ở Lương gia kinh doanh nhiều năm, nhất định có thể trở thành chỗ dựa cho Y Y, nhưng sự thật là, ta đánh giá cô cô quá cao.”

Ngụy Thiên đầu tiên là giận, sau lại cười lạnh một tiếng, “Người đánh giá cao chính mình không phải là người sao? Người không phải nói Chi Tâm là vật trong lòng bàn tay người sao? Người không phải đã nói, chỉ cần người nắm chắc Chi Tâm, liền thâm tóm hết thủy sao? Kết quả, thằng ngốc kia vẫn còn ngoan ngoãn nhất nhất nghe lời con tiện nhân kia, mà người, chỉ có thể phần uất rời đi, không phải sao?”

Diêu Y Y có mấy phần khó chịu, ngượng ngùng nói: “Cô cô, chưa tới phút cuối, không thể biết ai là người thắng cuối cùng. Từ giờ trở đi ngài tốt nhất nên cúi đầu trước nữ nhân kia, đợi Y Y trở lại.”

Diêu Y Y rời đi, Khởi Nhi cũng quay lại gia hương, Lương gia đại trạch sau một hồi náo nhiệt, dường như đã khôi phục sự yên lặng thường ngày.

Kì thực, cũng không thật sự yên lặng.

Tài nghệ Lương gia từ lần thọ yến đã vang xa bốn phương, người đến Lương gia tìm lựa tấp nập. Người đến tìm lựa thì đủ hạng, từ quan to hiển quý đến cự cổ hào thương, cần lựa cho mình dùng, hoặc làm lễ vật, việc này còn trở thành phong trào. Thậm chí, có người còn dùng “Bách điều triệu phượng đồ” giá lên tới năm vạn lượng hoàng kim làm lễ vật.

Một thước lựa đồ, bán tới năm vạn lượng hoàng kim, việc này khiến cho La Chấn khó mà không ghen tỵ. Lựa phẩm tốt nhất của mình, trước đây bán được vạn lượng bạc trắng, đã được lưu truyền như giai thoại. Thối tướng công ngốc nhà mình, thế nhưng lại vượt qua sự phụ nhiều như vậy, quả nhiên là dạy tốt đồ đệ, đối chết sự phụ a!

“Nương tử, nàng tới xem nàng tới xem, Chi Tâm làm lựa thật lâu thật lâu, rốt cục cũng hoàn thành tám lựa nương tử yêu cầu, thật là đẹp a!”

“Thối tướng công, tác phong người thật là...”

Cuối năm, không khí Tết đang ngập tràn. Lần đầu tiên đảm nhiệm đại gia chi sự, công cuộc dệt lựa của Chi Tâm cũng bận rộn hơn nhiều, La Chấn mấy ngày nay đã từ chối tất cả các đơn hàng, lấy lý do nàng cần điều dưỡng thai nhi. Mà nàng có bầu hơn bảy tháng, thân thể cũng đã trở nên nặng nề, mỗi ngày ngoại trừ tản bộ một lúc trong vườn, còn lại lúc nào cũng ngồi dựa lưng trên giường êm, chăm chú theo y phục và đôi hài cho cục cưng “Bảo Bảo” trong bụng. Những lúc như thế này, ngốc tử sẽ lại gần thêm cùng, ngồi kề cùng nương tử, vành tai chạm vành tai, tóc mai kề má, thì thầm nói chuyện với nương tử.

“Nương tử, Bảo Bảo có hình dáng gì?”

“Có giống một chú cún con không?”

“Hắc hắc. Người ta đã biết Đại cầu mà nương tử nói là ai”, Chi Tâm không phải suy nghĩ nhiều liền nói, “Không muốn giống Chi Tâm, muốn giống như nương tử!”

“Tại sao?”

“Bởi vì nương tử là đẹp nhất.”

La Chấn véo véo da mặt mịn màng của hân, “Tướng công, chàng chưa bao giờ nghĩ mình rất đẹp phải hay không?”

“Chi Tâm không có đẹp, nương tử mới đẹp nhất!”

Nghe thật là mát lòng đây. Chỉ tiếc, lời ngốc tử nói cũng không phải lời nói thật. Tuy rằng hân tùy tâm nói ra hân là thật, nhưng tướng công vốn vô cùng anh tuấn không người nào sánh bằng, tuy rằng Ngọc Vô Thụ cũng thuộc dạng ngọc thụ lâm phong, nhưng chỉ riêng ngũ quan tinh xảo, cũng kém tướng công cả thước. “Tướng công, nếu sinh nữ tử mà giống như tướng công là tốt nhất.”

“Tại sao?”

“Bởi vì tướng công rất đẹp a.” Nghĩ mà xem, tiểu mỹ nhân sẽ là một quốc sắc thiên hương như thế nào đây a.

“Hắc hắc, nương tử mới đẹp nhất.”

La Chấn hôn lên trán hân một cái, nói: “Gần đây mệt muốn chết rồi phải không? Về sau, thiếp sẽ nhận ít hơn một nửa đơn đặt hàng....”

“Không muốn không muốn!” Chi Tâm nhảy lên la hét, “Chi Tâm có thể làm, nương tử đã không để cho Chi Tâm làm đến buổi tối, Chi Tâm không muốn nhận ít như vậy!”

“Tướng công....”

“Chi Tâm phải nuôi nương tử, phải nuôi “Bảo Bảo”, còn muốn cha và mẹ nhìn thấy Chi Tâm liền cười, Chi Tâm thật vui vẻ!”

“Được rồi, không ít cũng không nhiều.” dù sao nàng có thể trực tiếp phân phó Hoàn Tố giảm phân nửa đơn đặt hàng là được, “Tướng công của thiếp rất có tài năng a.”

“Hi, nương tử....”

Tình yêu ngọt ngào nồng thắm như thế, lại vì một chuyện ngoài ý muốn phá ngang, cũng may trời xanh thương xót....

“Tiểu thư, ngày hôm nay gió lớn, người thân thể nặng nề, không cần phải thỉnh an lão gia phu nhân. Nô tỳ sẽ đi một chuyến, bẩm báo với lão gia phu nhân, Nhị lão nhất định sẽ thông cảm.”

“Ta hiện tại vẫn khỏe mạnh, nhưng nửa tháng nữa sợ là thật sự đi không nổi, lúc đó lười biếng cũng không muộn.” La Chấn đang được Phình Nhi mặc giùm áo choàng lông cừu, cầm tay Hoàn Tố, ra lệnh, “Đi thôi.”

Bên ngoài, tuyết mỏng chưa tan, cây cối phủ màu trắng, cảnh trí rất là đẹp mắt. Nhưng La Chấn đi được nửa đường, chợt nhớ tới hôm qua trước khi ngủ, tên ngốc đó hình như hơi bị nhiễm lạnh, liền nói, “Hoàn Tố, em mau trở về, đem “Ngọc dưỡng hoàn” mà Ngọc Thiều công chúa mang từ trong cung đến tặng, để trên bàn, đưa cho Cô gia ăn, tự ta đi thỉnh an công công bà bà là được rồi.”

Hoàn Tố nhú mày, “Tiểu thư, lúc về đưa cho Cô gia ăn cũng không muộn. Người thân thể đang mệt mỏi, nô tỳ làm sao có thể để cho một mình người đi được?”

“Không được, Chi Tâm cũng không thường nhiễm bệnh, muốn khỏi bệnh phải chữa trị cho sớm, nếu không dễ thành họa lớn.”

Aizz, tiểu thư đơn giản là yêu Cô gia đến tận xương tủy rồi. Hoàn Tố bất đắc dĩ nói, “Nô tỳ sẽ đi ngay, nô tỳ đi nhanh về nhanh, tiểu thư ở chỗ này chờ, ngàn vạn lần không được tự đi một mình.”

“Được rồi, nha đầu, nhanh đi đi, tiểu thư ta ở đây chờ em.”

Hoàn Tố lúc này mới yên tâm, thấy bốn phía không người nào, đề khí tung người lướt đi. La Chấn thì làm đúng như nha đầu nhà mình “phân phó”, ngồi chờ tại chỗ.

Một khắc đồng hồ sau, đoán chừng Hoàn Tố đã trở về, nàng nhấc nhấc mũi chân hơi tê dại vì lạnh, từ từ đi về phía trước. Đúng lúc này –

“Chi Tri, người đừng chạy!”

“Đuổi theo ta, đuổi theo ta!”

Nghe thấy mấy lời này, La Chấn liền che bụng tránh qua một bên. Thế nhưng người kia dường như cố ý theo nàng, nàng có tránh mấy, vẫn không tránh được, cuối cùng bụng nàng bị đụng vào.

La Chấn ngã ngồi trên trên mặt đất, hai tay che bụng, nhìn chăm chú vào hai người, “Các người..... Lại dám.....”

“.....” Tỷ đệ bốn mắt nhìn nhau, đẩy qua đẩy lại lẫn nhau, tiến lên thực hiện mệnh lệnh mẫu thân đã nói lúc trước, “Người đi!”

“Người đi!”

“Người đẩy đi, nếu không trở về mẹ sẽ mắng chúng ta là đồ vô dụng, đã đợi lâu như vậy, thật vất vả mới đợi được nàng ta đi một mình..... A?”

“Tiểu thư!” Hoàn Tố nhảy xuống, không nói hai lời, ôm tiểu thư tung người đi, “Họ Phạm kia, lăn ra đây cho bốn cô nương!”

Tiếp đó là tiếng Phạm Trình, “Hoàn Hoàn, nương tử của ân nhân bị sao vậy?”

“Mau kêu Chi Hành thiếu gia, tiểu thư bị hai đứa nhóc này ám toán, mau!”

Lương gia Thiếu phu nhân sinh non.

Sinh rồi, Lương gia tiểu thiếu gia ra đời trước sáu mươi ngày. Trên dưới Lương gia, vừa lo lại vừa sợ, sau khi nghe tin hai mẹ con bình an, lại vừa kinh vừa hỉ, đến lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm, vô cùng vui mừng. Mà La Chấn, mặc dù bởi vì sinh non, sinh xong có chút suy yếu, nhưng thân thể hoàn toàn không có gì đáng ngại, may mắn đã cứu trị kịp thời, cũng không tổn hại đến thể chất, coi như là trong cái rủi có cái may vậy.

“Tiểu thư, nên trị hai tên nhóc kia như thế nào?”

La Chấn ánh mắt triu mến nhìn con trai đáng yêu bên người, môi mỉm cười, “Tha cho hai đứa nó đi!”

“Tiểu thư?”

“Trời xanh để cho ta sinh Bảo Nhi bình an, tâm tình ta rất tốt, tha cho bọn chúng lần này.”

“Nhưng mà....”

Suyt— Trong mắt La Chấn ánh lên nét dịu dàng hiếm thấy, “Bảo Nhi đang ngủ, đừng lớn tiếng nha.”

“Nương tử! Nương tử! Bảo Nhi! Bảo Nhi!” Bỗng có người chạy vào, vừa chạy vừa hô lớn, thậm chí đụng cả vào cửa lớn, lại tiếp tục chạy vào phòng sau, rồi nhỏ giọng, “Nương tử, Bảo Nhi tỉnh chưa?”

“Cô gia, thật may là gian phòng này rất dài, nếu không gió theo ngài thổi vào, tiểu thiếu gia bị nhiễm lạnh thì làm sao bây giờ? Tiểu thư còn đang ở cũ, cũng không thể chịu được gió lạnh.” Hoàn Tố bĩu môi oán giận, đi từ trong phòng trong ra, “Họ Phạm kia, người có chuyện gì?”

Trong phòng, Chi Tâm dùng một đầu ngón tay, nhẹ chạm vào gò má con trai, “Nương tử, hấn sao lại nhỏ như vậy?”

Thối tướng công này, lời này hình như đã hỏi mấy lần rồi? “Em bé vừa sinh ra đều nhỏ như vậy.”

“Da hấn sao lại nhăn nhăn nhúm nhúm, lại còn đỏ như tôm luộc, không đẹp mắt bằng nương tử?”

“Mấy ngày nữa, da dẻ con sẽ căng tròn, mịm màng đáng yêu, giống như tướng công rất dễ nhìn.”

“Hắn sao chỉ biết ngủ, tỉnh ngủ liền khóc?”

“Ngủ nhiều mới có thể lớn lên, khóc là bởi vì con đói bụng, bà vú vừa cho bú, con liền ngừng khóc không phải sao?” Nói đến bà vú, La Chấn không khỏi tiếc nuối, vốn là muốn làm trái với quy định những nhà giàu có, muốn tự mình cho đứa bé bú sữa, yêu thương chiều chuộng, nhưng lại bởi vì sinh non mà thân thể không tốt, không còn cách nào, đành tiếc nuối nha.

“Nương tử, tại sao Chi Tâm mỗi một lần nhìn Bảo Nhi, Chi Tâm sẽ thật là lạ?”

“Lạ thế nào?”

“Chính là... Thật là nhột, còn có tê tê, còn cảm thấy muốn khóc, lại muốn cười...”

La Chấn bóp vành tai hắn, ôn nhu cười nói: “Bởi vì tướng công yêu Bảo Nhi a.”

“Chi Tâm yêu Bảo Nhi?” Chi Tâm nháy mắt đen to tròn, một lúc sau, cười ngây ngô, “Đúng, Chi Tâm yêu nương tử, Chi Tâm yêu Bảo Nhi, Chi Tâm cũng yêu cha mẹ, hắc hắc, Chi Tâm thật vui vẻ, thật hạnh phúc nha.”

Lúc này, trong lòng Chi Tâm thầm hứa, hắn vì hai người trước mắt, phải giải giang lên nhiều hơn nữa. Hắn muốn dệt lụa hoa, muốn thống kê sổ sách, còn muốn tới chăm sóc vườn thuốc nữa. Hắn muốn chăm lo cho nương tử, cho Bảo Nhi, không muốn cha mẹ phải vất vả, buồn lo nữa..... Đúng, hắn cũng sẽ hết lòng yêu thương và tôn trọng nương tử nữa!

“La Chấn, tiện nhân, người mau trả con gái cùng con trai ta! Tiện nhân, người bắt con ta đi đâu? Người...”

Hoàn Tố ra vẻ hiểu biết hữu lễ nhẹ nhàng hỏi: “Nhị phu nhân, ngài định cứ đứng ở đây đón gió lạnh sao?”

Ngụy Thiên ánh mắt ác độc, miệng cùng lưỡi đã tê dại, bắt đắc dĩ lực bất tòng tâm.

Hoàn Tố đã được chủ tử dặn dò, vạn bất đắc dĩ không được bại lộ mình có võ công, cho nên, khi thấy mấy nha hoàn đưa người đàn bà chanh chua xông vào nội viện liền tiện tay lấy bàn cờ ném qua, điểm trúng huyết định thân cùng huyết cam của mục ta.

Thế là Ngụy Thiên đột nhiên cảm giác chân không thể động, miệng không thể nói, giống như bị trúng tà.

“Ngài cứ đứng ở đây nhé, đứng qua năm mới luôn, cũng đỡ cho chúng ta phải nhìn thấy mặt... Phi phi phi, nô tỳ lỗ lòi, môn thần(*) chớ trách, nô tỳ bây giờ không được làm mất tôn nghiêm của ngài...”

(* môn thần: thần giữa cửa, ý ở đây là chọc tức bà ta đứng giữ cửa.)

“Hoàn Tố, Thiếu phu nhân hỏi, bên ngoài xảy ra chuyện gì?” Phinh Nhi cúi đầu nín cười, tiến lên truyền lời. Nàng không phải là Hoàn Tố, theo thói quen, nàng luôn kính sợ vị Lương Nhị phu nhân đây.

“Không có việc gì không có việc gì, nhờ người bẩm báo Thiếu phu nhân, bên ngoài gió lớn, nô tỳ lập tức sẽ...”

“Này, các người... Các người dám nói phu nhân chúng ta như vậy, các người.....” Nha hoàn muốn ra mặt thay chủ tử, nhưng dù tức giận cũng không dám cao giọng, “Các người... bắt quá cũng chỉ là nha đầu....”

“Đúng, ta nhớ mình là một nha đầu, là một nô tỳ, các người cũng nên nhớ?”

“Người..... Ta.....” Mấy nha đầu bị Hoàn Tố chỉ tay điểm mặt liền hoảng hốt, mặt lúc trắng lúc đỏ vô cùng sợ hãi. Lại sợ trở về bị ăn đòn, cắn môi nói, “Người nói gì với chúng ta cũng được, nhưng người không được vô lễ với chủ tử, Nhị phu nhân là chủ tử, người.....”

“Xin lỗi, nhưng ta đã làm gì bất kính với Nhị phu nhân nào? Nhị phu nhân, ngài nói đi, nô tỳ đã từng bất kính với ngài chưa? Nhị phu nhân? Nhị phu nhân? Nhị phu nhân?”

Nhị phu nhân không lên tiếng, mấy nha đầu đi theo dù cảm giác có điểm quái dị, nhưng lại không rõ nguyên nhân, càng thêm sợ hãi. Nhưng không dám làm gì, chỉ sợ chọc giận Thiếu phu nhân, không khéo lại bị bán vào kỹ viện, hoặc làm nông nô trong điền trang, suốt đời ti tiện, vĩnh viễn không thoát được...

“Thẩm thẩm, người đang làm gì?”

Hoàn Tố thấy Cô gia tới, mới nghĩ đến việc giải huyết đạo...

“Chi Tâm, vợ người giam Chi Tri Chi Nguyễn nhà ta ở chỗ nào? Mau bảo nàng giao ra đây!”

A? Hoàn Tố chớp chớp mắt: huyết đạo của bà ta được người nào giải? Ánh mắt hỏi Phạm Trình – – Người sao?

Không phải!. Phạm Trình lắc đầu. Kì thực, hắn biết được chuyện gì đã xảy ra. Ân nhân hỏi thì tất nhiên muốn nghe trả lời, trong vô thức thao túng dị năng, giải huyết vị đối phương.

Hoàn Tố lại lần nữa không tiếng động liếc mắt ý hỏi: sao người mang hai thằng nhóc đi nhanh như vậy?

Ta nào có ? Người cũng nhìn thấy đấy, ta vẫn chưa đi.

Vậy là sao?

Là nường tử của ân nhân sao?

Tiểu thư đã mệnh lệnh rõ ràng không cho ta đi tìm bọn hắc tính sổ.

Đúng a, vậy chuyện là sao?

“Không phải là nường tử, là ta nhốt bọn hắc.” Chi Tâm vô cùng khí phách trả lời.

“..... Người?” Không chỉ Hoàn Tố, Phạm Trình không tin, Ngụy Thiên cũng ngây người không hiểu, “Người sao lại giam hai đứa nó?”

“Bọn họ hại nường tử ngã, còn muốn đẩy nường tử, thiếu chút nữa hại đến Bảo Nhi, Chi Tâm rất tức giận, bọn họ rất đáng ghét, Chi Tâm đem bọn hắc giam lại.”

“Đồ ngốc nhà người ở đây nói bậy bạ gì đó?”

Vương Vân lên tiếng, “Người nào đẩy nường tử con, người nào hại Bảo Nhi của con?”

“Chính là bọn họ, bọn họ nghe lời người nói...”

“Mẹ, ngài ở chỗ này làm gì?”

Ngụy Thiên quay đầu, đang thấy Chi Hành cùng Lương gia Nhị lão từ ngoài cửa đi tới, lúc này tiến lên cầm tay con trai, “Chi Hành, con mau cứu đệ đệ cùng muội muội con, tiện... Chi Tâm vu cho hai em con hại vợ hắc sinh non, Chi Nguyễn cùng Chi Tri không biết bị nhốt nơi nào...”

“Chắc nhi sinh non, vốn phải tỉnh dưỡng thật nhiều, là trưởng bối lại ở chỗ này cãi nhau, còn ra thể thống gì?” Lương Đại lão gia giận tái mặt, “Cũng không sợ bọn hạ nhân nhìn thấy rồi coi thường sao, đi ra ngoài!”

Lương Chi Hành cau mày nói: “Mẹ, đi ra ngoài thôi, thân thể đại tẩu không tốt, mẹ thân là trưởng bối, ở chỗ này gây sự ồn ào không đúng chút nào.”

“Chi Hành, con thật quá đáng...”

“Bay đâu, mời Nhị phu nhân ra ngoài!” Vương Vân vẻ mặt nghiêm nghị nói.

Mắt thấy mấy nha đầu xúm lại, mà nha hoàn đi theo mình cũng thối lui, Ngụy Thiên mới biết mình thật là người thân cô thế cô, trượng phu mềm yếu sợ phiền phức không dám nói gì, con trai trưởng thành nghiêm nhiên hướng người ngoài, không nhận được bi ai than, “Các người... các người cậy mạnh ăn hiếp người... Chi Hành, người bất hiếu, chẳng lẽ đệ đệ, muội muội người, người cũng không quản sống chết ư, hai đứa nó mới thực sự là người thân của người đó...”

“Lão gia, phu nhân, Nhị phu nhân, Đại thiếu gia, Nhị thiếu gia, Thiếu phu nhân nói Nhị phu nhân nghĩ nàng hại Chi Tri thiếu gia cùng Chi Nguyễn tiểu thư, thiếu phu nhân muốn mời mọi người vào bên trong, nói rõ mọi chuyện. Thiếu phu nhân đang trong cữ, nên nếu tâm tình không thoải mái, thì cũng khó mà nghỉ ngơi được.” Phình Nhi ra cửa nói.

Lương Đức nhìn phu nhân, Vương Vân gật đầu, “Cũng tốt, Chắc nhi đứa nhỏ này làm việc gì cũng chu đáo. Đệ muội, vào trong phòng nói thôi, bất quá, nếu người giống như những người đàn bà chanh chua cao giọng kinh động Chắc nhi cùng Bảo Nhi, ta sẽ không tha cho người.”

16. Chương 16: Quân Giận Khó Thu

“Cha, mẹ, xin nghe Chấn Nhi nói, Chấn Nhi không hề giam giữ Chi Tri cùng Chi Nguyễn. Hành vi của bọn họ mặc dù đáng ghét, nhưng, bởi vì trời xanh bảo hộ Bảo Nhi, để cho hấn bình an ra đời, Chấn Nhi rất vui, Chi Tâm cũng đừng so đo nữa.” – La Chấn dựa vào giường, thân khoác áo lông cừu, đầu choàng khăn che kín, tay cầm bình ủ ấm, chậm rãi nói.

“Người lại dám nói người không giam, người không bắt, vậy Chi Tri...” bị Vương Vân liếc mắt dò hỏi, Ngụy Thiên tuy là không cam tâm, nhưng đang ở thể yếu, nên đành nhỏ giọng nói, “...Chi Tri cùng chi Nguyễn không thấy đâu, hai đứa nhỏ đi nơi nào?”

La Chấn cười một tiếng, “Thăm thăm vì sao khẳng định là cháu bắt bọn họ?”

“Người cho rằng hai đứa nó hại người sinh non!”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Không phải!” Lần này, Ngụy Thiên đã sớm có chuẩn bị, liền nói, “Tiểu hài tử bướng bỉnh, gây sự cãi nhau, vốn là chuyện thường, mắc bẫy của người là ngoài ý muốn, hai đứa nó vẫn còn trẻ con, nên không biết thân thể của người không thể đụng vào. Mặc dù chúng nó hành động lỗ mãng như thế rất đáng trách, nhưng người cố ý vu oan cho hai đứa con nít chúng nó như vậy, nhất định không thể!”

“Nhưng, cháu dâu lúc bị đẩy ngã, thần trí rất tỉnh táo, mấy lời hai đứa nói cháu đều nghe rõ, chuyện cũng mới xảy ra, vẫn còn nhớ rõ, thậm chí cần cháu dâu thuật lại một lần hay không?”

Ngụy Thiên lạnh nhạt nói: “Lời người nói, tất nhiên bất lợi đối với con ta, giờ người dù có nói lại, ai dám chắc những lời đó không phải do người bịa ra?”

“Chính là bọn họ cố ý hại nương tử, bọn họ nghe lời thăm thăm, cố ý đụng vào người nương tử!” Chi Tâm đứng lên, vẻ mặt hấn mọi người chưa từng thấy trước đây, đầy giận giữ nhưng vẫn vô cùng anh tuấn, “Thăm thăm, lần sau thăm còn dám hại nương tử, chi Tâm sẽ giam cả thăm cùng một chỗ với bọn họ!”

“Người...”

“Chi Tâm?” / “Tướng công?” / “Đại ca?”

Mấy tiếng kêu lên, cùng lúc phát ra từ miệng nhiều người.

La Chấn ngẩng tướng công nhà mình, “Chàng nói là chàng bắt Chi Tri cùng Chi Nguyễn?” Nàng cho là nha đầu của mình vì tức giận quá mới âm thầm động tay chân nhưng... Như thế nào là hấn? Có điều nàng hiểu, nếu hấn nói là hấn thì chắc chắn là hấn.

“Ừ, là Chi Tâm bắt bọn họ!” Chi Tâm gật đầu, hai tay vò đầu nghĩ: tiếp theo, nên làm cái gì đây? Đúng, Phạm Phạm nói... “Phạm Phạm, ngày đó hai người bọn họ nói gì, người nhắc lại đi!”

Phạm Trình sờ sờ lỗ mũi, há mồm:

“Chi Tri, người đừng chạy!”

Đuổi theo ta, theo đuổi ta!

..... Các người... Lại dám.....

Ta..... Chúng ta..... Người.... Mẹ của chúng ta..... Chi Nguyễn, chúng ta có phải đẩy nàng ta nữa không?!

Người đẩy đi!

Người đẩy đi!

..... Ta xem các người ai dám!

Người đi!

Người đi!

Người đầy đi, nếu không về nhà mẹ sẽ mắng chúng ta vô dụng, chờ lâu như vậy, thật vất vả mới thấy nàng ta đi một mình..... A?

.....”

Người đang mở miệng nói là Phạm Trình, nhưng qua lời hắn nói, qua vẻ mặt của hắn, mọi người không khó nhìn ra tình hình lúc đó thế nào, là ai nói gì. Giống như mang khung cảnh lúc đó chiếu lại cho mọi người xem, rõ mồn một trước mắt.

Lương Chi Hành trán nổi gân xanh, hai tay nắm chặt, nếu trước mắt không phải là mẫu thân mình, nếu không phải...

Lương Đức râu tóc rung động, mở to mắt, “Lão Nhị, người là độc phụ!”

Độc phụ? Lương đại lão gia thiện lương thuần hậu phải nói lời này, có thể tưởng tượng lão gia đã tức giận tới cực điểm.

Vương Vân đột nhiên đứng lên, khiến tất cả mọi người cảm thấy ngoài ý muốn, vô cùng kinh ngạc.....

Bốp! — Chính là âm thanh Vương Vân bạt tai Ngụy Thiên mà ra.

“Muội tốt nhất nên để Chấn Nhi cùng Bảo Nhi bình an vô sự, nếu không, ta nhất định lấy tư cách trưởng tẩu đuổi muội ra khỏi đại môn Lương gia!”

“Tẩu tại sao?” Ngụy Thiên bị đánh không hoàn thủ, nhưng vừa dậm chân bước lên trước, đã bị người ngăn lại. Mà người ngăn bà ta, lại chính là con trai ruột.

“Ta là Đại phu nhân Lương gia, với địa vị của muội giờ này ngày này, muội nên nhớ toàn bộ cuộc sống của muội đều phụ thuộc vào phòng lớn! Nếu nói ở riêng, chúng ta sẽ tha thứ, nhưng muội chẳng lẽ đã quên, kén ước bán thân của mấy đứa nô tì, phòng ốc nơi ở, kén đất, tất cả đều ở chỗ này?” Vương Vân tròn đôi mắt, tiếng nói rung động:

“Chính muội xảo quyết độc ác thì thôi, lại xui khiến hai hài nhi làm ra sự tình này, uống công muội làm mẫu thân, lại đánh mất cả nhân luân! Muội định phá hủy tương lai của hai đứa bọn nó hay sao? Theo ý ta, từ nay về sau Chi Tri, Chi Nguyên sẽ do ta dạy dỗ, muội không được phép lại gần hai đứa nó!”

“Người... người đừng mơ tưởng! Người dám đoạt con ta, ta liền bóp chết đứa cháu mới ra đời của người...”

“Mẹ!” Lương Chi Hành mở tròn hai mắt, lạnh lùng quát to:

“Mẹ thật sự sai bảo Chi Tri cùng Chi Nguyên làm chuyện như vậy? Mẹ thật muốn để tâm địa hai đứa nó biến thành ma quỷ ác độc? Mẹ định khiến tương lai hai đứa nó thành ra thế nào? Mẹ còn nói lời độc ác như vậy, không sợ thần linh trên trời nghe được, liền giảm tuổi thọ của mẹ sao!”

Bốp! — Âm thanh giòn giã vang lên, là Ngụy Thiên cho con trai mình một bạt tai. “Người là đứa con bất hiếu, người chẳng những giúp ngoại nhân khi dễ vi nường, còn dám nguyên rửa mẹ ruột của người, nếu có thần linh, nên trừng trị đứa con bất hiếu như vậy mới phải!”

“Nếu có thần linh, con sẽ cầu thần linh, để cho con đầu thai sinh ra một lần nữa, ngàn vạn lần đừng có một mẫu thân như thế này!”

“Người—” Ngụy Thiên giơ tay muốn đánh, lại bị người bắt lại, mà lần này, là Chi Tâm.

“Không cho thắm đánh Chi Hành, Chi Tâm không để cho thắm đánh Chi Hành nữa!”

“Đồ ngu ngốc nhà người, người quản được ta dạy dỗ con trai sao, người.....”

“Lão Nhị Gia, nếu muội còn tiếp tục om sòm như thế, đừng trách ta trừng trị muội!” Lương Đức vỗ bàn quát to.

Ngụy Thiên giật tay buông tha Chi Hành, cũng không thèm nhìn Chi Tâm, “Ta chỉ muốn Chi Tri cùng Chi Nguyên của ta trở lại, những thứ khác, ta không thèm so đo.”

Lương Đức sắc mặt buồn bã trầm giọng nói: “Muội muốn so đo cái gì? Nếu không phải nể mặt lão Nhị cùng Chi Hành, ta nên đưa muội đến nha môn!”

“Người.....” Tình thế bức người, không thể làm căng được nữa, Ngự Thiên đành nhỏ giọng nói, “Đại ca đại tẩu, Chi Nguyễn bọn họ còn nhỏ.....” Cứng rắn không được, chỉ đành phải đổi thành mềm mỏng,

Lương gia Nhị lão vốn là những người mềm lòng, luôn không từ chối được lời khẩn cầu của người khác. Bà được gả vào Lương gia nhiều năm, cũng hiểu quá rõ tính tình hai người này, nên mới thành ra muốn gió có gió, muốn mưa được mưa.

“Bọn họ còn nhỏ tuổi, nếu bị nhốt, tất nhiên sẽ sợ hãi mà ảnh hưởng đến trí não, van cầu các người.....”

Lương Đức liếc mắt nhìn con trai, “Chi Tâm, đúng là con giam tỷ đệ Chi Nguyễn sao?”

“Dạ!” Chi Tâm đầu ngẩng cao, lời nói dứt khoát không cho phép người khác phản đối, “Chi Tâm muốn giam bọn họ!”

“Người đem hai đứa nó giam ở nơi nào?”

“Ồ..... Không thể nói nữa, nói thì mọi người sẽ thả bọn họ ra ngoài, Chi Tâm muốn nhốt bọn họ đủ một tháng! Không, hai tháng!” Phong ca ca nói Bảo Nhi vốn nên ở trong bụng nương tử bình an hai tháng nữa, là Chi Nguyễn cùng Chi Tri ép buộc bảo bảo ra ngoài, cho nên Bảo Nhi cần hảo hảo điều dưỡng, nếu không sẽ mắc bệnh... “Bọn họ hại nương tử sinh non, Chi Tâm liền giam bọn họ lâu một chút!”

“Người, thằng ngốc này.... Chi Tâm, người không thể như vậy, bọn họ là đệ đệ cùng muội muội của người a, không phải người thích nhất là Chi Hành sao? Người làm như thế, Chi Hành sẽ thương tâm...”

“Chi Hành...” Chi Tâm méo máo, “Đệ sẽ thương tâm a?”

“Sẽ không!” Lương Chi Hành vô cùng kiên quyết, “Cho dù đại ca không để tâm bọn họ, đệ cũng sẽ để tâm, hai tên kia, nếu không quần giáo cho nghiêm, tương lai sẽ chỉ biết hại người! Đại ca làm như thế là đúng.”

“Thật như vậy....”

“Chi Hành?!” Ngự Thiên chạy tới, rất muốn cho tên nghịch tử này thêm một cái tát.

“Thấm thấm, thấm lại muốn đánh Chi Hành, gây sự lớn tiếng ở đây sẽ làm nương tử cùng Bảo Nhi kinh sợ, nếu như vậy, Chi Tâm liền cho người hầu hai ngày mới đưa cơm một lần cho Chi Tri cùng Chi Nguyễn, không, ba ngày!” Hừ... này, Phong ca ca, ca nói Chi Tâm làm rất tốt phải không? Hi.....

“..... Người giam hai đứa nó ở nơi nào?” Ngự Thiên cố gắng nở nụ cười gượng, cả khuôn mặt nhăn nhó, “Ngoan, Chi Tâm, ta sẽ không thả hai đứa nó ra ngoài, ta chỉ muốn đưa cơm và quần áo cho chúng nó thôi.....”

“Không được!” Chi Tâm kiêu ngạo vênh mặt lên. Bộ dáng khả ái kia khiến cho La Chấn quả thật muốn vươn tay chạm vào cái gáy thon dài của hắn. “Chi Tâm phải bảo vệ nương tử cùng Bảo Nhi, Chi Tâm sẽ không để cho người nào tổn thương nương tử cùng Bảo Nhi. Bọn họ là nghe lời thẩm nói nên mới đi hại nương tử, Chi Tâm trước đây không quần tới thẩm, nhưng bây giờ Chi Tâm phạt thẩm không được nhìn thấy bọn họ!”

Đúng, chính là như vậy, hừ... Chi Tâm làm rất tốt đó, đều là Phong ca ca dạy a..... trước kia tại sao ca ca không dạy Chi Tâm..... Phong ca nói Chi Tâm không hỏi, ca ca không có nhận được “mệnh lệnh”... Cái gì là ‘mệnh lệnh’ a?

“Người dựa vào cái gì dám quần con trai cùng con gái ta?”

“Dựa vào việc hắn là trưởng nam của cái nhà này!” Vương Vân thấy chuyện lần này càng nói càng rắc rối, cũng không còn sớm, sợ ảnh hưởng tới thời gian nghỉ ngơi của con dâu, bèn nói, “Nếu đệ muội đã biết chuyện này không liên quan đến Chấn Nhi, thì đừng quấy rầy Chấn nhi nghỉ ngơi nữa, lui ra thôi.”

“Đại tẩu, các người không thể cùng hợp lại khi dễ ta...”

“Muội nói cái gì?” Khuôn mặt Vương Vân tối đi, “Đệ muội, muội có lời gì, đến phòng ta nói! Nhưng muội nếu còn dám tới quấy rầy Chấn nhi, chớ trách ta thu hồi trạch viện của muội, cũng thu hồi toàn bộ người làm!”

Lương Chi Hành xem mạch cho La Chấn, lại đến trước giường nhỏ khám cho chất nhĩ một phen. Sau đó mới để bà vú cho đứa nhỏ bú sữa, đứa nhỏ vừa bú vừa mở tròn đôi mắt nhỏ nhìn bốn phía xung quanh.

“Đệ kê một đơn thuốc điều hòa khí tức, mỗi ngày cho bà vú uống ba lần, để điều trị cho Bảo Nhi.” Hấn lại sờ sờ chóp mũi mềm mại của Bảo Nhi, trên khuôn mặt lạnh lùng lộ ra nụ cười thoáng qua, “Bảo Nhi thật ngoan a.”

La Chấn nhìn sắc mặt Chi Hành, biết hấn còn đang vì mẫu thân mà áy náy, “Chi Hành, là đệ cứu Bảo Nhi, về sau khi hấn lớn lên, tất nhiên phải hảo hảo hiếu kính danh y thúc thúc là đệ đây.”

“Phải không?” Lương Chi Hành cười khỏ, “Đại tẩu, tẩu không cần trấn an đệ.”

“Không phải là trấn an, kiếp nạn này có lẽ đã định sẵn trong số kiếp của Bảo Nhi rồi, mà đệ lại kịp thời trừa trị, công lao thật lớn a, đừng suy nghĩ nhiều, đừng tự tìm phiền não...” Nàng nở nụ cười ranh mãnh, “Đoạn nhi cũng không thích nam tử vô sự tự tìm phiền hà nha.”

“Đại tẩu...” Khuôn mặt Chi Hành bỗng ửng đỏ.

“Sao?” Chi Tâm đang ngồi viết chữ trên bàn gần đó? Liền ngửa đầu ra nói, “Đoạn nhi thích Chi Hành nha.”

La Chấn bật cười, “Tướng công, chàng làm sao biết?”

“Bởi vì Đoạn nhi luôn len lén nhìn Chi Hành a, tựa như Chi Tâm luôn nguyện ý nhìn theo nương tử vậy, đúng, chính là như vậy!”

La Chấn nhăn mày, “Nhưng mà, trong thư, Đoạn nhi vì sao không đề cập tới Chi Hành một một chút nào vậy? Cho dù là phong thư lần này?”

“E hèm!” Chi Hành đang công Bảo Nhi trên lưng, bỗng ho khan một tiếng.

“Chẳng lẽ Đoạn nhi nhà ta đang cùng người khác len lén Hồng Nhạn truyền thư?” (Lén lút trao thư tình cho nhau)

“Khụ khụ! Khụ khụ!”

“Hay là, có người nào đó len lút chuồn sang Ngọc Hạ quốc, đi hẹn hò với Đoạn Nhi nhà ta?”

“Khụ khụ! Khụ khụ! Khụ khụ!”

“Chi Tâm biết đó, những lúc Chi Hành không có ở nhà, đều là đi tìm Đoạn nhi đó!”

“A, tướng công, chàng làm sao biết?” Chẳng lẽ tướng công gốc của mình cũng có ngày trở nên thông minh hay sao?

Người nào đó ngẩng đầu tay gõ gõ gò má, “Bởi vì Chi Hành không có chơi cùng Chi Tâm a, giống như Chi Tâm có nương tử, không chơi cùng Chi Hành nữa, giống như vậy đó, ừ, chính là như vậy!”

“Khụ! Khụ! Khụ! Khụ!” Hành động “trọng sắc quên đệ”, có thể nói ra thực thoải mái thản nhiên như thế, trên đời này, sợ cũng chỉ có huynh trưởng si gốc của mình mà thôi.

La Chấn cực yêu dáng vẻ khả ái như thế của tướng công nhà mình, thanh âm vô cùng ôn nhu, “Nhưng mà, trong phong thư này của Đoạn nhi, có nhắc tới việc có người tới cửa cầu hôn, cha cùng mẹ tựa hồ có ý đáp ứng nha.”

“Cái gì?” Lương Chi Hành bỗng dưng đứng lên, “Sao trong thư nàng viết cho đệ, một chữ về chuyện này cũng không có?”

La Chấn cười ngạo nghễ, “Thừa nhận đệ cùng Đoạn Nhi nhà ta có lui tới rồi?”

“Đại tẩu.” Lương Chi Hành hai mắt vô cùng không được tự nhiên liếc qua liếc lại, nhưng vẫn không nhin được hỏi, “Nàng... ở trong thư nói như vậy thật ư?”

“‘Nàng’? Là ai a?”

“Đại tẩu!”

.....

Ai có thể nghĩ tới tên gốc Lương gia vốn dễ dãi mềm lòng lại làm đúng như đã nói, thật sự giam Lương Chi Tri, Lương Chi Nguyên đủ hai tháng.

Ngày đó trong lễ đầy tháng của cháu trai đích tôn Lương gia, Lương Nhị phu nhân ở sảnh đường, trước mặt tân khách bỏ qua thể diện, vừa đâm vừa xoa nịnh nọt Chi Tâm, nhưng hẳn nói không thừa chính là không thừa, còn dặn nếu Nhị thẩm còn tiếp tục gây náo loạn, hẳn liền giam bọn họ đủ ba tháng. Ngụy Thiện mặc dù giận, lại không dám làm gì nữa.

Lương gia Nhị lão vốn mềm lòng, cũng muốn nói vài lời giúp em dâu, bất quá khi thấy con dâu ôm Bảo Nhi ra, nhìn tôn nhi hồng hào khỏe mạnh, lại nghĩ tới hẳn gặp nguy hiểm suýt nữa không qua khỏi, hai người liền mạnh mẽ lên án Lương Thiện, nói lão sùng thê vô độ, quấy nhiễu khách quý, làm mất thể diện Lương gia vân vân.

Vì vậy, Lương Thiện vốn mềm yếu đã thành tánh, khó được một lần mạnh mẽ, đã cường ngạnh kéo phu nhân trở về.

Trải qua chuyện này, người Vạn Uyển thành biết rõ, trưởng tử Lương gia không những tinh thông dệt lụa, mà còn là người rất có cá tính, hơn nữa cá tính lại rất mạnh mẽ nữa.

Hai tháng sau, Lương Chi Tri, Lương Chi Nguyên tiến vào đại sảnh trong đại viện Lương gia, Ngụy Thiện đã chờ ở đại sảnh từ sớm, kêu khóc âm ỉ, mỗi tay ôm một đứa, hỏi bọn hắn những ngày qua là ở nơi nào chịu khổ chịu tội.

Mà đôi tỷ đệ kia, ngoại trừ lắc đầu chính là lắc đầu, không nói một câu, lệ không rơi một giọt. Sau đó, hai người hôn mê ba ngày, sau khi tỉnh lại, về việc hai tháng bị giam, vẫn giữ kín như bưng không nói lời nào.

Bọn họ có thể nói bọn họ nhìn thấy hoa khiêu vũ, thấy chim đánh người sao? Bọn họ có thể nói mấy kẻ bên cạnh lúc nào cũng uy hiếp muốn ăn bọn họ vào bụng sao, lúc đó bọn họ so với con kiến cũng không bằng sao? Bọn họ càng không thể nói cây đại thụ luôn dùng cành lá ghì chặt rồi ném cả hai ra xa? Bọn họ không ngốc, bọn họ hiểu rõ, nếu nói nói chuyện này ra, người trong thành sẽ coi hai đứa bọn họ là kẻ ngốc, mặc dù, đó là sự thật thiên chân vạn xác.....

Chẳng lẽ, Chi Tâm thật nhìn thấy những thứ này, mới có thể luôn nói với mọi người có Tùng gia gia, Hoa tỷ tỷ, Tước ca ca? Nhưng mà, nhưng mà, nhưng mà.....

“Chi Tri, Chi Nguyên, các con có đói bụng không? Tên gốc kia có từng bỏ đói các con không? Các con nói ra, mẹ sẽ cho các con ăn thêm gì không.....”

“Không đói bụng, không đói bụng, đừng bắt chúng con ăn thêm nữa, chúng con không ăn!”

Chi Tri cùng Chi Nguyên hề nghe thấy chữ “Ăn”, mặt tái đi, thân hình hai đứa đã mập lên không ít, liền kêu khóc âm ỉ, ba chân bốn cẳng chạy mất...

“Tướng công, chàng đem Chi Tri cùng Chi Nguyên nhốt ở nơi nào?” La Chấn lúc này mới hỏi, nàng đoán chừng đối với tướng công tất nhiên có hỏi có đáp, bất quá khi trước lại sợ vạn nhất tai vách mạch rừng, kế hoạch dạy dỗ một đôi tỷ đệ ác độc chẳng phải hủy bỏ sao? Lúc này, nếu người đã trở lại, hỏi một chút chắc cũng không sao.

“ Ở trong vườn nhà chúng ta a, trong khu rừng kia.”

“..... Nhưng là, chúng ta cũng không nhìn thấy hai đứa nó đúng không?”

“Phong ca ca nói rất nhiều người không nhìn thấy, nhưng mà, tại sao mọi người lại không thấy nhỉ?”

“.....”La Chấn đập lên trán hẳn một cái: ngốc tử, làm như người người đều giống chàng, lúc nào cũng ở trạng thái “Bất thường”?

“Nha, nương tử, nàng đánh Chi Tâm!” Chi Tâm thích thú, cười hì hì nói, “Nương tử, nàng véo tai Chi Tâm nữa đi, nàng đã mạnh khỏe lại rồi, lâu rồi không có véo lỗ tai Chi Tâm nha.”

“Nói cho thiếp biết, bọn họ bị nhốt lâu như thế, tại sao không có gầy đi, ngược lại còn mập lên là sao?”

“Bởi vì bọn họ lúc đầu không chịu ăn cơm, vừa khóc vừa náo loạn. Phong ca ca ngại ồn, Chi Tâm sợ bọn họ đói chết, đã nói không ăn không được, thế nào cũng phải ăn. Phong ca ca vì vậy kêu rất nhiều người đến cùng chơi với bọn họ, hơn nữa còn đặc biệt mời Phong bà bà tới bón cơm cho bọn họ. Thế là bọn họ không khóc cũng không náo loạn nữa, mỗi ngày đành phải ăn hết một đồng cơm, hơn nữa Phong bà bà rất cao hứng, còn bón thêm nhiều cơm cho bọn họ nha.”

“.....” La Chấn lắng lặng ôm lấy bảo bối yêu thương, cặp mắt bảo bối trong suốt mở to, nụ cười tươi tắn lộ lúm đồng tiền xinh xắn, “Bảo Nhi, con nhất định phải nghe lời phụ thân nha, bằng không...” Biện pháp dạy dỗ của cha con chỉ sợ con thọ giáo không nổi a..... Haizzz, đáng tiếc, đứa bé này giống mình tới bảy tám phần, nếu không, thì đúng là tiểu Chi Tâm xinh đẹp nha...

“Nương tử, nàng không có bóp tai Chi Tâm nữa...”

***

Phường thêu “Chi Tâm” sắp tới sẽ khai trương, Hoàn Tổ là tổng quản sự, phụ trách chiêu thu nữ công tới học thêu.

Lúc trước, quan lại giàu có trong Vạn Uyển thành đều rất thích hàng lụa thêu chỗ Chi Tâm, có điều hình trang trí trên lụa thường là loại nhỏ, màu chỉ thêu cũng chỉ dùng khoảng trên dưới mười loại, mà người thực hiện thì chỉ có một. Nhưng bây giờ, nếu mở rộng hình thức kinh doanh, tất nhiên hình trang trí sẽ theo đó phong phú hơn, khổ vải thêu sẽ lớn hơn, số người thêu cũng sẽ phải mở rộng hơn, như vậy việc chiêu thu thêm các nữ công khéo tay là việc không thể thiếu.

Bởi vì danh tiếng bên ngoài của Lương gia phụ tử khá tốt, nghề thêu La gia cũng không tầm thường, do đó vốn chỉ định chọn khoảng hai mươi người làm, nhưng mộ danh kéo đến thi tuyển lên tới mấy trăm người. Hoàn Tổ vì muốn chọn người ưu tú nhất, nên chọn lựa vô cùng kỹ lưỡng, mỗi ngày bận rộn đến mức đầu váng mắt hoa. Một ngày kia bận rộn qua đi, vì muốn nhanh chóng trở về nghỉ ngơi, Hoàn Tổ cho xe chạy đường tắt về phủ. Xe ngựa mới vào cửa sau Lương gia, nàng liền nghe thấy bên ngoài đại sảnh, có tiếng nói của người nào đó, là tiếng nói mà nàng ghét vô cùng.

“Người buông ta ra, như vậy rất khó coi...”

“Tiểu tử thú, dám cùng tỷ tỷ ta đây hô to gọi nhỏ, mấy ngày không gặp, bản lãnh càng ngày càng lớn phải không?”

“A nha nha, người có chuyện thì nói, buông ta ra!”

“Không buông, ta cứ không buông đấy, người làm gì được ta?”

“Ta nổi giận a!”

“E hèm, ta sợ quá đi mất, để ta xem xem, tiểu hồ ly ba trăm tuổi nhà ngươi khi tức giận thì trông thế nào...”

“Hừ, nếu không phải ngươi ăn trộm Trường Sanh Bất Lão Hoàn trên người nam nhân kia, ngươi bắt quá cũng chỉ là một tiểu yêu đạo hạnh mấy trăm năm mà thôi... Ái a, ngươi đánh rất đau đó.....”

“Nói nhảm, không đau ta đánh ngươi làm gì?”

.....

“Này, nữ nhân kia, ngươi khinh người quá đáng, níu chặt hần như vậy làm cái gì?” – Hoàn Tổ nhảy xuống xe, chống nạnh gầm lên. Hắc dã nhân thật là đáng thương, bị người ta túm chặt lỗ tai, đáng vẻ kia, nào còn nửa điểm phách lối vẫn cùng mình đối chọi thường ngày?

“Khà khà, tiểu tử ngu ngốc, không nghĩ tới ngươi ở nơi này quan hệ cũng không tệ lắm, có người thay người ra mặt đó.” Người nọ đưa lưng về phía Hoàn Tổ, ngón tay lại đang điểm điểm trên trán người kia, chọc chọc mấy cái, trong tiếng nói đậm vẻ kiêu mỹ, lại toát lên sự vui vẻ nhàn nhã.

“Có người đến, ngươi còn không buông ta ra?”

“Không buông, không buông, chắc chắn không buông, ta rất muốn xem, bằng hữu của ngươi có thể vì ngươi mà tự nguyện nghĩa tới cỡ nào?”

“Người thực đáng ghét....”

“Người lặp lại lần nữa.”

“... Không nói!”

Hắc dã nhân thật sự là vô dụng a, lại dễ bị bắt nạt tới cỡ này, trước kia vẫn lỗ mãng không kiêng nể gì nàng kia mà, tính tình hung dữ lúc đó đâu rồi? Hoàn Tố nhìn thấy không đành lòng, “Này, nữ nhân này, người còn không buông tay, đừng trách bốn cô nương không khách khí!”

“Nghe thấy chưa, bằng hữu của người sẽ đối với ta không khách khí đó. Xem ra, nàng ta vô cùng lo lắng cho người nha, phải không?”

“Người đừng nói nhảm.... A, người đừng nói lung tung, người buông ta ra, thật là khó coi.....”

“Tiểu tử, biết khó coi, thì đừng ăn trộm tiên đan ta luyện ra, hôm nay ta quyết lột da người làm khăn quàng cổ lông cáo!”

“Hừ, người phải cẩn thận thì có, theo ta được biết, loài người rất thích lông Tuyết Hồ đó, người cho rằng người tu luyện ngàn năm, thì sẽ không sợ bị lột da có phải không..... Ai nha, đau a, Hoàn Hoàn mau cứu ta!”

Bực tức nghe hai người này nói chuyện bừa bãi phóng túng, Hoàn Tố tựa hồ đang chờ một tiếng “cứu ta” này, bàn tay phát chiêu, liền hướng tới đầu vai và thắt lưng nữ nhân kia đánh tới.

“Oa, tuổi nhỏ nhưng công phu không tệ, có chút tu vi, chắc là xuất thân từ thế gia võ học nha.” Cô gái đang nói chuyện, bàn tay và chân Hoàn Tố còn chưa kịp chạm đến người nàng ta, đột nhiên nàng ta bay ra ngoài xa cả trượng. Tất nhiên, bàn tay vẫn không quên kéo Phạm Trình xui xẻo bay ra theo. “Cô nương, người thân thủ như vậy, cũng là hiếm thấy, xin hỏi xuất thân môn phái nào?”

Cô gái xoay người lại, Hoàn Tố đầu tiên là cả kinh, sau đó là lửa giận vô hình.

Sững sờ, là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành như muốn bắt luôn hồn người trước mặt. Nàng chưa phải là chưa thấy mỹ nhân, La gia ba vị tiểu thư, còn có Cô gia bất kể nam nữ đều là dung mạo tuyệt phẩm đến mức “Họa thủy”, nhưng cũng chưa có ai như cô gái trước mắt khiến cho nàng bị chấn kinh, đẹp đến mức khiến nàng sững sờ. Bạch y như tuyết, tóc đen mượt mà càng làm tôn thêm vẻ huyền bí, dung mạo tuyệt mỹ không gì sánh kịp, mỹ nhân như vậy, cho dù là Diêu Y Y tự xưng quốc sắc thiên hương có đến đây, chi sợ cũng sẽ trở thành một con chim trĩ rụng lông....

Giận... đáng giận chính là, sắc quỷ Phạm Trình không biết xấu hổ, thường ngày đối với nàng nhe răng trừng mắt, một chút cũng không nhường nhịn. Thế mà bây giờ, dưới tay đại mỹ nhân, lại ngoan như lão hổ bị nhốt rãnh, chỉ thấy phô trương thanh thế chứ không có chút động tĩnh thực sự nào, thật là sắc dục nung tâm, thấy sắc vong nghĩa, không có thuốc chữa..... Tức chết người a.

La Chấn sớm biết Phạm Trình không phải là ‘Người tầm thường’, vì vậy khi vị này hời hợt nói cho nàng biết “Chúng ta là hồ ly” thì biểu hiện của nàng chỉ là đôi mi thanh tú hơi nhú, hơi gật đầu: Thì ra là hồ ly.

... Khó trách, lại xinh đẹp đến mức độ này. Đã từng nghe đồn đại rằng, người Hồ Tộc rất xinh đẹp, trong đó chứng cứ hữu lực có sức thuyết phục nhất, chính là kẻ đã từng họa nước mị quân trong truyền thuyết Đắc Kỷ.

Hôm nay tận mắt nhìn thấy, thật đúng như thế. Xem Phạm Đình này, chẳng những xinh đẹp quyến rũ đến tận xương, hơn nữa dụ hoặc hồn người đến tận tủy. Vừa xinh đẹp vừa mị hoặc khôn cùng đến như thế. Không cần lên tiếng chỉ cần thoáng nhếch đôi môi xinh hé nụ cười đã làm ngọt ngào thấu đến tận tâm hồn người, thật là mỹ nhân trong cực phẩm.

“Mười năm trước, tiểu tử thú vị mới thành hình người, không biết trời cao đất rộng, rong chơi khắp nơi, trúng mũi tên diệt yêu xuyên tim. Nếu không phải gặp ân công thiên phú dị năng, nhận biết các loại hoàn hồn dược thảo, sợ là ngay cả phụ thân cũng không cứu được hần. Nợ mạng sống ân tình, ta cùng phụ thân đến bên cạnh ân công, đương nhiên, cũng là vì để hần nhận biết nhân thể sâu cạn, khiến cho hần hiểu chút ít pháp thuật, bây giờ mới được như thế này.”

“Hiển nhiên, sắp xếp của người có hiệu quả, Phạm Trình trừ việc thích cùng Hoàn Tổ cãi vã, thời điểm khác, việc gì nên nhịn là sẽ nhịn, nên tránh, hẳn sẽ tránh, không tùy ý làm việc.”

Phạm Đình đối với sự bình tĩnh của La Chấn rất bối rối, “Ân công nương tử, ngài khi nào thì biết được Phạm Trình là... Ngoại tộc?”

“Ta chỉ là vì có một tướng công không tầm thường, chỉ phỏng đoán, cũng không xác định. Trên đời này, người sợ sấm không ít, tiểu muội ta cũng thế. Nhưng, Phạm Trình lại sợ đến mức đó, thật sự là cũng khiến nhiều người chú ý.

Ta thuở nhỏ vì trong nhà kinh doanh nghề thêu lụa gấm, đã xem tất cả các loại sách nhân thư. Từng duyệt qua một quyển nói về thần tiên ma quái, bàn về tất cả những tinh linh tu đạo thành tiên, vô luận hoa cỏ hay muông thú, bởi vì có vi lực đạo luân hồi, nên cứ cách một thời gian, Thiên Đình cần phải lấy ngũ lôi oanh đỉnh. Mỗi độ một kiếp người, người tu tiên thì tăng thêm mười lần tu đạo, nhưng nếu ngược lại thì.....

(Cái này gọi là ‘Thiên kiếp’, ai đọc truyền huyền huyền chắc đã biết)

“Hồn phi phách tán, vĩnh viễn mất cơ hội luân hồi.”

Phạm Đình nói tiếp, thản nhiên cười một tiếng, “Không đối gạt ân công nương tử, ta cùng phụ thân lúc đại kiếp ngàn năm buông xuống, mùa hè năm nay chính là Thiên Kiếp.”

“A?” Chuyện lớn như thế thản nhiên kể cho nàng, phải có nguyên do?

“Phụ thân trốn được trong nhà một vị đạo hữu do người phạm tu luyện thành tiên tị nạn, ta thì chạy đến nơi này.”

“Người tới này, là vì tị nạn?”

Phạm Đình liền giật mình, cái miệng nhỏ nhắn nói: “Ân công nương tử thật thông minh, khó trách tiểu tử thúi kia nói ân công nương tử đời trước có lẽ là hồ ly.”

La Chấn mím môi mỉm cười, “Nếu Lương gia có thể trở thành chỗ cho người tị nạn, dĩ nhiên là tốt. Chẳng qua là, người xác định chỗ này có thể tránh qua được kiếp nạn trời giáng?”

“Ân công tam sinh(*) tích đức hành thiện, chỗ kết thiện duyên đếm không xuể, trên người tinh khiết thiện khí... Nói quá nhiều, chỉ sợ tiết lộ thiên cơ, nhưng Phạm Đình có thể khẳng định, có ân công, Phạm Đình nhất định sẽ vượt qua kiếp này. Phạm Đình sẽ không làm khách ăn không, ta sẽ thêu thùa, mặc dù kỹ thuật có lẽ không thể sánh bằng ngài...”

(*Ba đời)

“Như vậy, người lưu lại đi.”

“.... Cám ơn!” Không nghĩ thuận lợi được đồng ý, Phạm Đình mừng rỡ, thật sự là chói chang rực rỡ, tươi đẹp làm mù mắt người.

La Chấn tuy là một cô nương, cũng không nhịn được đưa tay sờ soạng gò má như tuyết một cái, “Quái, xem tình hình, người là một Tuyết Hồ, sao Phạm Trình...”

“Hừ.”

Phạm Đình miệng nhếch lên, nhướn cao đôi mắt phượng, lanh chanh nói:

“Khi sinh hẳn ra thì cha ta thiếu chút nữa cùng mẹ trở mặt. Cha cho là mẹ câu hắc hồ ly tới cửa mới có được tiểu tử thúi, làm mẹ ta giận đến mức muốn dùng cái chết để minh oan, hắc hồ ly cùng cha ta đại chiến ba trăm hiệp cũng hoàn trả trong sạch. Cuối cùng, tộc trưởng chúng ta mời pháp kính, soi sáng ra Tổ thượng chúng ta từng có dính dấp nguồn gốc với loài chồn đen, lúc này mới thôi. Hi, Tuyết Hồ là mỹ nhân trong Hồ Tộc, tiểu tử thúi kia rất ghen tỵ.”

La Chấn bật cười che miệng:

“Thật ra thì, Phạm Trình bình thường cũng rất tuần tú, nếu không có tướng công, hẳn cũng là một trong những người tuần tú nhất.”

“Dung mạo của ân nhân, bởi vì tính tình thiện lương của ngài ấy nên đã được một vị tiên ban cho, đương nhiên không phải chúng ta có thể dễ dàng tu luyện được tới.”

“... Hắc.” Xin lỗi, cái đề tài này, bây giờ không thích hợp cho một phàm nhân như nàng nhận thức nổi.

Phạm Đình đôi mắt đẹp lấp lánh, “Ân công đích thực đã có phúc khí tu luyện mấy đời, gặp ân công nương tử. Bình thường người phàm, thấy chúng tôi, không sợ hãi, cũng chán ghét...” lông mi dài cụp xuống:

“... Dù trước kia có bao nhiêu nồng tình mật ý đi chăng nữa, cũng bị một câu ‘nhân yêu khác biệt’ làm cho ngã nhào. Sau đó, đuổi không được người đã yêu hẳn đến tận xương tủy, đã mời hòa thượng, nghĩ cách bắt yêu, muốn đem người ta về nguyên hình, khiến cho họ hồn phi phách tán, so sánh với Thiên Kiếp của Thiên Đình càng tàn nhẫn vô tình hơn...”

La Chấn thoáng ngơ ngẩn. Mới đầu, nàng cho là nàng ta chỉ khách sáo khen, dần dần, lại nghe thê lương, nghe hận cũ, tựa hồ đã xa, xa lắm, nhưng giống như vẫn còn rất đau đớn, mặc dù đã khỏi, vẫn có mơ hồ đau.

Phạm Đình lấy thân phận thê sư của tú phường “Chi Tâm” tiến vào Lương gia. Vì ngăn ngừa nhiều người sinh sự, La Chấn bẩm qua cha mẹ, đặt cho nàng ấy một khóa viện, trên tường cũng mở ra một ngõ hẻm nối thẳng đến tú phường, ra vào tất cả bớt được nhiều phiền toái.

Tú phường “Chi Tâm”, trải qua được Hoàn Tố chọn lựa kĩ càng, định ra tú công ba mươi người, tất cả đều là những cô gái thông minh lanh lợi. Ngày khai trương, tất cả nữ nhân ở La gia đều mặc váy gấm được dệt từ tơ tằm thượng hạng nhất, thủ công tinh xảo nhất, thêu thùa sắc xảo đặc biệt nhất. Khác hẳn với các cửa hiệu khác, cửa hiệu này vừa khai trương, kinh doanh mới lạ, làm người ta trước mắt sáng choang, cảm giác mới mẻ.

Mà thê sư Phạm Đình, quần áo đen, mặt che sa mông, thêu một bức khách tựa như tiên cảnh, khiến danh tiếng tú phường “Chi Tâm” ngày càng lớn.

Kỹ thuật thêu lụa của La gia, dùng trong hoàng tộc khác hẳn với dân gian. Dùng cho nhân sĩ hoàng tộc, dùng “Tử miếu dệt lụa hoa” cùng “Nhật nguyệt dệt lụa hoa”.

Phần trước dạy chất liệu nhẹ nhàng, mỏng như cánh ve, hình vẽ mờ ảo, nhưng sắc sảo tinh tế, như có như không, dùng ở phía sau tấm cung làm bình phong; Phần sau, ung dung hoa quý, mềm mại dịu dàng, dùng làm bào phục ngự dụng cho Quốc quân.

Mà dùng cho dân gian, phàm là người dệt lụa hoa cần phải thông “Gốc ti dệt lụa hoa”, phẩm chất cần thiết nhất của điểm này, chính là sang quý bức người nhưng không kém phần tao nhã, kết hợp với thư họa, bình phong.

La Chấn mặc dù ba thuật tinh thông, nhưng không được cha mẹ đồng ý, chỉ có thể dạy tướng công thuật dệt lụa hoa.

Khởi nhĩ lên đường trở về nhà, La Chấn để cho nàng ấy mang theo bức lụa Chi Lan do chính tay tướng công dệt ra. La Chấn đoán chừng phụ thân yêu tài như mạng, lụa phẩm tất nhiên sẽ làm cho ông ấy tươi cười. Mà Khởi nhĩ gửi thư cũng xác nhận suy đoán của nàng, khiến chuyện trong lòng của nàng cũng bớt lo, cũng đem mọi chuyện trong tú phường giao cho Hoàn Tố cùng tướng công, chuyên tâm kinh doanh nâng cao sự nghiệp bên gia đình chồng.

Mùa xuân lại tới, một đợt cung đình ngự chọn được liệu lại bắt đầu. Vừa là hoàng thượng, vừa là đại sự lớn nhất của Lương gia. Tự hái, chọn nhân tài, chế luyện đến đóng gói, đều chuẩn bị hoàn toàn tỉ mỉ cùng cẩn thận.

La Chấn học cách phân loại được liệu, đặc biệt đến Bách Thảo Viên vẽ thảo đồ, học từ một việc nhỏ cho đến việc to, cầm bút vẽ rồi lại thêu. Ba ngày qua, thêu đồ đã sắp thành, được liệu cũng biết tám chín. Học giỏi như vậy, khiến cho lão quân sự kiểm nghiệm của Lương gia cũng xưng một chữ phục, dốc lòng hướng Thiệu phu nhân truyền thụ kỹ thuật tỉ lệ kiểm nghiệm mật pháp được liệu ưu tú nhất.

Đưa vào cung thì La Chấn tự mình áp tải, hơn thế nữa đã thông báo trước cho Ngọc Thiều công chúa. Người sau khi thành vị hôn phu ‘Tề vương áp trận’, khiến cho ngày nghiệm thu cực kỳ thuận lợi. Khi qua

cửa, nàng âm thầm đưa cho Đại thái giám phụ trách bên ngoài cửa kho ngân phiếu một vạn lượng cùng khế đất bên ngoài. Ngân phiếu, là bày mưu đặt kế, dùng quy củ Lương gia thao tác từ trước, mà khế đất lại là đồ cưới của nàng. Hôm nay, Quốc quân lại đến kiểm định lần nữa, nàng phải phòng ngừa chu đáo.

Huống chi, coi như không lâu, trước mắt cũng là lập can kiến ảnh (*). Cha mẹ từng nói mang được liệu vào cung, vì thủ tục phiền phức, nhiều khi mất bốn năm ngày, mà hai ngày nay mọi chuyện đã hoàn tất. Cuối cùng kết khoản, vốn là sợ bị khấu trừ, bị người bóc lột, thái giám phụ trách cũng theo như giá tiền trên khế ước, toàn bộ trao, thuận lợi dị thường.

(* ‘lập can kiến ảnh’: dựng sào thấy bóng: dựng cây sào dưới ánh nắng mặt trời, có thể thấy ngay bóng của cây sào thẳng hay nghiêng. Đoạn này muốn nói lần đầu giao dịch nên phải cẩn thận.)

Đương nhiên, một thương gia như La Chấn, không thể nào cầm tiền quay đầu bước đi, rút ra ngân phiếu hai ngàn lượng đặt trên bàn, hướng Vạn Phúc công công nói: “Tặng công công mua rượu uống.”

Mười mấy vạn lượng tiền hàng, chỉ tốn hai ngàn lượng, tất cả đều vui vẻ, có sao mà không làm?

Quả nhiên.

Bọn thái giám được người lãnh đạo trực tiếp nghiêm dặn đối với Lương gia không được làm khó, đã chuẩn bị hôm nay không có “Thu hoạch”, không ngờ lại có lộc bất ngờ, tất nhiên vui mừng. Một tiểu thái giám lên tiếng nói:

“Lương thiếu phu nhân, ngài thật đúng là người hiểu biết, Lương gia có ngài, tất nhiên sẽ phát lên như điều gặp gió.”

“Được ngài chúc lành, là nể mặt, nên Lương gia mới có cơm ăn, khi nào xuất cung, dân phụ cùng tướng công mời công công đến nhà làm khách.”

“Nói rất hay, nói rất hay. Lương thiếu phu nhân quen biết với Cửu Vương gia, còn để mắt đến chúng tôi thế này, chúng tôi tất nhiên sẽ nguyện ý giúp....”

“Công công khách khí, dân phụ cáo từ.” La Chấn từ biệt, mới ra khỏi kho được liệu của hoàng cung, liền đối mặt với một nam tử.

Nam tử kia đứng khoanh hai tay, dùng đôi mắt sắc bén đánh giá nàng từ trên xuống, hừ lạnh một tiếng: “Thật là một gian thương không hơn không kém, có các người, thế đạo này mới ô trọc như thế, hừ!”— nói xong quay đầu bước đi.

La Chấn hơi kinh ngạc, nhìn sắc phục, hẳn là người trong vương tộc, mình đâu có trêu chọc? Bất quá.... Ngược lại thú vị, bởi vì có gian thương, thế đạo mới loạn? Không có gian thương trong miệng hắn, quần áo từ đâu ra, thức ăn từ đâu tới? Vị này nếu đem hắn nhốt vào trong một xe chở đầy mật, đưa hắn đến thế gian để tự mình sinh sống, không biết có thể sống được mấy ngày?

Tư tưởng bay cao, xuất cung, vào xe về nhà. Thấy nhớ tướng công cùng con trai, chút nhạc đệm nho nhỏ trong cung đình, liền hoàn toàn quên, dù sao, cũng không quan trọng.

“Nương tử, nương tử! Trân nhi, Trân nhi!”

Đã là đầu mùa hè. La Chấn mới vừa cùng bà vú tắm rửa cho con trai càng ngày càng giống một khối thịt trắng tròn, vừa lau khô, lại mặc bộ quần áo do Khố nhi trước khi đi may cho cháu trai. Hai mẹ con đang bốn mắt trao đổi, nha nha ô ô, âm thanh reo gọi của tướng công liền từ xa tới.

“Gi thế tướng công?” La Chấn hỏi, ánh mắt lại vẫn còn lưu luyến nhìn trên mặt con trai. Tiểu tử quơ quơ nắm đấm nhỏ, muốn sờ trên mặt nàng.

“Nương tử, nàng nhìn Chi Tâm một chút đi mà, nàng không thể chỉ nhìn Bảo Nhi.....”

Ngốc tử này! La Chấn đưa mắt nhìn hắn, “Được rồi... ủa?”

“Hắc hắc... nương tử xem được hay không?” Chi Tâm giơ cao vật trong tay hỏi.

“Tướng công, ta không dạy chàng ‘Tử miếu dệt lụa hoa thuật’ của La gia, chàng học được từ đâu?”

“Cái gì tử tử Diệu Diệu a nương tử? À, ý nàng là bức thêu này của Chi Tâm rất đẹp có đúng hay không?”

La Chấn không để ý tới bé con đang ô ô oa oa kháng nghị, để bé trở về giường nhỏ, nhận lấy vật trong tay Chi Tâm, “Bức họa nhỏ này thoáng nhìn như là sơn thủy, nhìn gần lại như ẩn như hiện, rõ ràng là tinh túy của ‘Tử miếu dệt lụa hoa’. Sao chàng có bức này?”

“Chính là Chi Tâm ở trên khung cửu bông lỏng một chút, khi nắm thoi thì cho xiết chặt, còn có.... Chi Tâm chỉ muốn thử một chút sẽ là hình dáng gì, dường như rất đẹp mắt, làm khăn tay cho nương tử có được hay không?”

... Thối tướng công, hấn nên chịu đựng bao nhiêu ghen tỵ đây? Đoạn nhi, Khởi nhi không cần phải nói. Ban đầu mình cũng không phải đã tốn rất nhiều công phu cùng thời gian, mới tập được phương pháp này? Mà ngốc tử thử một lần đã làm xong, cái này... thì ra là, trời xanh ưu ái, một chuyện có thể khiến cho một người vừa nhìn đã làm được, người khác cho dù cả đời cũng chưa chắc đạt thành.

“Cho Bảo Nhi làm tiểu y phục, đây là tướng công làm cho con, tất nhiên con sẽ cao hứng.”

“Hi. Chi Tâm làm cho Bảo Nhi!” Chi Tâm cười hì hì để sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai, xoa xoa bé. “Bảo Nhi, phụ thân thương con nha.”

“A ô!” Bàn tay của nhỏ bé Bảo Nhi, cầm tay phụ thân, hướng miệng chuyển tới.

“Không được.” La Chấn nhìn phụ thân còn giống như rất mong đợi con trai ngậm ngón tay hấn, một chương vỡ tướng công, một tay ôm lấy con trai. “Chàng mới vừa dệt xong, tay còn chưa rửa, sao lại để Bảo Nhi ngậm ngón tay của chàng chứ, thối tướng công!”

“Chi Tâm đi rửa tay, để Bảo Nhi ngậm! Bảo Nhi con không nên gấp, phụ thân lập tức sẽ để cho con ngậm.”

La Chấn nhìn tướng công chạy ra bên ngoài rửa tay rửa mặt, nhìn lại bé trong ngực, mình quả nhiên là có hai đứa bé. “.... Bảo Nhi, hôm nay mẹ không vội, sẽ chơi cùng Bảo Nhi có được hay không?”

“A ô ô a.....” Bảo Nhi cười toe toét cái miệng nhỏ nhắn, lại muốn bắt đầu ngậm ngón tay mẫu thân.

“Không cho ngậm, không cho ngậm!” Lời này, là của người nào đó vừa rửa tay sạch tới hướng cái miệng nhỏ nhắn của con trai. “Bảo Nhi không thể khi dễ nương tử a, phụ thân sẽ đánh cái mông Bảo Nhi nha.”

La Chấn không biết nên khóc hay cười: “Tướng công....”

“Tiểu thư, Cô gia, nô tỳ tiến vào a?” Ngoài cửa. Hoàn Tố thận trọng hỏi.

La Chấn biết cô gái nhỏ này đang ám chỉ cái gì, má phấn đỏ lên, giả vờ quát lên: “Em đứng ở ngoài là được rồi!”

“Bên ngoài mặt trời lên cao, nóng quá đầu rồi, tiểu thư, nô tỳ rất đáng thương.”

“Nương tử, Hoàn Hoàn rất đáng thương đó.”

“Cô gia ngài thánh minh....”

“Hoàn Hoàn phoir nặng bất tỉnh. Phạm Phạm sẽ đau lòng lắm, như vậy Phạm Phạm cũng sẽ rất đáng thương nha.”

“Cô gia ngài..... ngài.....”

Nếu tướng công nhà mình trong lúc vô tình cho nương tử nhà hấn thắng một ván, tha nha đầu kia thôi. “Đi vào đi.”

Hoàn Tố vén rèm. “Tiểu thư, nô tỳ tới ôm tiểu thiếu gia, lão gia cùng phu nhân có chuyện tìm ngài cùng Cô gia.....”

“Em biết là chuyện gì không?”

“Là về Lương Nhị phu nhân, ba gian cửa hàng....” Muốn nói nhưng ngập ngừng, những âm mưu tính toán như thế này, từ từ hăng nói, không nên làm dơ bản sự trong sáng của Cô gia.

Chủ tớ tâm linh tương thông, La Chấn đem bé cho nhà đầu. “Bảo Nhi chơi đùa đã lâu, một lát bà vú tới, cho ăn no rồi cho bé ngủ. Tướng công, chúng ta đi thôi.” Nàng gánh chịu phần này không oán cũng không hận, nàng vui vẻ chịu đựng.

17. Chương 17: Quân Uy Khó Dò

“Chấn nhi, vẫn là câu nói kia, bất kể là có treo biển Lương gia hay không, đều là kinh doanh của nhà mình, có thể giúp nên giúp thôi.” Lương Đức nói.

Kể từ khi con dâu thuận lợi đưa hàng vào cung, bắt đầu từ mười mấy ngày trước đúng hạn năm năm giao ước kinh doanh với hoàng thượng, Lương gia Nhị lão liền đem Lương gia trong ngoài toàn quyền giao cho La Chấn làm chủ. Trừ những việc vụn vặt trong nhà là Vương Vân giúp đỡ trông nom, việc lớn nhỏ bên ngoài đã ít hỏi tới.

“Cha, người làm ăn cần chính là hòa khí sanh tài, ít lời nhưng giữ gìn tình nghĩa, ngài đã dặn dò con, con đương nhiên sẽ làm theo. Chẳng qua là, cứu được một lần, nhưng không có nghĩa sẽ cứu được cả đời, thậm chí phải liên tiếp hao tổn, đó cũng là do phương thức kinh doanh của thẩm ấy.

Nếu chúng ta ra mặt giải quyết, như muối đổ vào biển khơi, không khác mổ gà lấy trứng, ban đầu sẽ tạm yên, nhưng rắc rối lâu dài nhất định sẽ cứ liên tiếp xảy ra. Nếu lần này con cầm bạc thay thẩm thẩm trả nợ, tương đương với dung túng thẩm thẩm gây chuyện tiếp.

Từ góc độ của chúng ta nhìn lại đó chỉ là tăng giảm danh tiếng trong kinh doanh, nhưng những nơi sử dụng các loại dược liệu đó, sẽ có liên quan đến mạng người. Cha, mẹ vốn là người có lòng lương thiện, có thể dễ dàng bỏ qua cho việc liên quan đến mạng người sao ạ?”

Lương gia Nhị lão ngăn ra, Vương Vân than thở, “Chấn nhi có biện pháp gì không?”

“Biện pháp không phải là không có.” La Chấn mỉm cười, “Chấn nhi lấy giá cao, mua về ba gian cửa hàng kia, treo lên bảng hiệu của Lương gia lần nữa.”

“Vậy thúc thúc cùng thẩm thẩm của con.....”

“Thẩm thẩm nếu vẫn muốn tiếp tục vất vả kinh doanh ở bên ngoài, thì vẫn còn những cửa hiệu khác kinh doanh, tiền lời hàng tháng từ những cửa hiệu đó dư sức để sống sung túc. Nhưng nếu thẩm thẩm vẫn cứ làm theo cách cũ, lấy hàng giả tráo vào thì lần sau sẽ không còn may mắn như thế. Con nghe nói thẩm thẩm vẫn còn nhiều cửa hiệu ở khắp nơi, thậm chí trong Vạn Uyển Thành này vẫn còn có hai chỗ đó.”

“Chuyện này.....” Lương gia Nhị lão trầm ngâm.

“Cha, mẹ, cha mẹ hãy nghe nương tử đi mà, nghe lời của nương tử không có sai đâu, Chi Tâm nghe nương tử, cũng rất tốt!”

“..... Lão gia, nếu chúng ta để cho Chấn nhi làm đương gia, nên đem tất cả chuyện cũng giao do Chấn nhi định đoạt. Chúng ta rảnh rồi thì dành nhiều thời gian chơi đùa cùng Bảo Nhi đi.”

Lương Đức suy nghĩ hồi lâu, nặng nề gật đầu, “Được, Chấn nhi, con muốn làm sao thì làm vậy đi. Thúc thúc cùng thẩm thẩm có đến nữa, ta sẽ cản... Nói đến Bảo Nhi, mập tiểu tử này cũng qua ba tháng, cũng nên đặt tên cho nó rồi?”

“Đúng vậy, tướng công cùng Chấn nhi vẫn chờ cha cùng mẹ cho Bảo Nhi một chính danh đây.”

“Ừ, tên trưởng tôn của Lương gia, dĩ nhiên là không phải đơn giản. Phu nhân, chúng ta phải lật xem sách vở để tìm đi.”

Từ nay, người làm chủ Lương gia đương gia, chính thức là dâu cả của Lương gia.

.....

Trong phòng nhị viện, Ngụy Thiên nổi trận lôi đình.

“Lương Chi Tri, con thật là một tên bất tài mà, sao tính tình con lại thay đổi thế này? Con muốn thành tên vô dụng giống như ca ca người sao, mê luyến những thứ thuốc cỏ này sao? Mẹ để cho con học xem sổ sách, học kinh doanh, sao con không dùng hả?”

Lương Chi Tri đối với lời mẫu thân nói liền bỏ ngoài tai, cúi đầu nhìn chậu cây Cửu lý hương cùng Quyết minh để trên bàn.

“Mẹ nói, con có nghe hay không? Từ lúc nào con trở thành vô dụng như ca ca của con vậy?..... Người tới làm chi?”

“Chào thăm thăm.” La Chấn mang theo Phình Nhi tới, chân thành thi lễ.

“Đại tẩu.” Lương Chi Tri đứng dậy, kính cẩn thi lễ.

Cái gì? Ngụy Thiên giật mình nhìn chăm chăm con trai, “Con.....”

Lương Chi Tri đưa một chậu dược thảo cho La Chấn, “Đại tẩu, đây là lá của cây Cửu lý hương, mỗi ngày tẩu đặt ở bên trong phòng một canh giờ, có thể phòng trẻ con mắc bệnh kinh phong.”

“Phải không?” La Chấn nhận lấy, xinh đẹp cười nói, “Đa tạ tiểu thúc, ta nghe Chi Hành nói đề đối với việc phân biệt dược thảo cùng y dược cứu người rất có thiên phú, xem ra là thật.”

“Dạ.... Bảo Nhi có khỏe không?”

“Rất khỏe, đệ đã làm thúc thúc vì thế phải thường đến thăm cháu nhé.”

“..... Chi Tri.....” Không dám.

“Đủ rồi! Lương thiếu phu nhân, cái nhà này cũng không hoan nghênh người, người có thể đi!”

Không ngoài sở liệu, Ngụy Thiên đối với đề nghị của La Chấn không hề tiếp nhận, “Muốn cho ta làm việc dưới quyền người ư? Người còn non nớt lắm, tiền khách.”

Nếu như thế, La Chấn cũng không miễn cưỡng, đứng dậy, “Nếu như thế, cháu dâu cáo lui.”

Sau lưng, Ngụy Thiên nói một câu hung ác: “La Chấn người nghe đây, đã có người nguyện ra giá cao mua ba gian cửa hàng đó, nếu người cố ý không muốn cầm bạc thay ta trả những món nợ kia, ta sẽ để mấy thứ đó vĩnh viễn không thể là của họ Lương!”

La Chấn ngoái đầu lại, “Lời thăm thăm nói là thật?”

“Đương nhiên, có vị thương gia họ Cổ từ Tương tây tới, nguyện ý ra mười vạn lượng bạc mua cửa hàng, mà lại chịu gánh món nợ đó....”

“Như vậy, vị Cổ gia này có biết thăm thăm có món nợ gần hai mươi vạn lượng bạc hay không?”

“Người.....” Làm sao biết?

“Không đối gạt thăm thăm, cháu còn biết được từ sau khi ngài ra ở riêng, đã lấy danh tiếng của Lương gia vay nợ khắp nơi. Nhưng cháu dâu trong lúc vô tình, không cẩn thận, liền đem những thứ này cũng thông báo với tất cả các thương gia, phàm là sổ sách không được La Chấn cháu ký tên đồng ý, Lương gia quyết không thừa nhận. Đến lúc đó muốn đòi, chỉ có thể đến đòi người đã thiếu.”

Sắc mặt Ngụy Thiên đột nhiên tái nhợt.

“Cháu dâu cáo từ.”

“La Chấn, người.....” Ngụy Thiên thanh thế rõ ràng mềm nhũn không ít, “Người không nên đuổi tận giết tuyệt như thế?”

“Người muốn đuổi tận giết tuyệt, không phải là cháu dâu.”

“Nếu Lương gia Nhị lão biết người một mực tính toán sau lưng ta, cái danh tiếng dâu hiền này của người liền.....”

La Chấn cười thản nhiên, “Người tốt với ta, ta vĩnh viễn là vô hại. Cha mẹ mặc dù nhân từ, nhưng cũng không phải là mất mù tâm tặc, bọn họ có thấy rõ, đương nhiên sẽ hiểu cho La Chấn.”

“Ta nói cho người biết, món nợ này, La Chấn người dù không muốn thay ta gánh chịu cũng nhất định phải gánh chịu!”

La Chấn nhướng mày kỳ quặc: Nhị phu nhân ở đâu sẽ có cái tự tin này?

La Chấn đúng là bày mấy cục diện, khiến cho Ngụy Thiên từng bước vào tròng. Nhưng nếu bà ta có thể kinh doanh trong sạch, không đòi hỏi món lợi kếch sù quá đáng, dục tốc bất đạt, những tính toán kia liền chưa chắc có hiệu quả, quay đầu lại, tất cả kết quả, cũng chỉ là bà ta tự gây nghiệt mà thôi.

Nhưng cho dù Ngụy Thiên có quá đáng như thế nào, La Chấn cũng tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Lúc chuyện xảy ra, nàng đang ở thư phòng xử lý công việc, chợt nghe ngoài cửa huyền não, lại có tiếng kêu gào, nhả mảy hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Phình nhi từ ngoài cửa ghé đầu, ”..... Là Chi Tri thiếu gia, Ngài ấy.....”

“Hắn muốn gặp ta sao?”

“Vâng, mấy gia đình đang ngăn cản ngài ấy, ngài yên tâm, chúng ta sẽ không để cho người ta dể thương ngài lần nữa.....”

Nhìn bộ dáng tiểu nha đầu nắm quyền thề, La Chấn buồn cười, “Cho hắn vào đi thôi.”

Chủ nhân đã lên tiếng, nha đầu ở cửa tự nhiên cho đi, Lương Chỉ Tri kêu khóc xông vào cửa, “Đại tẩu, cứu cứu tỷ đệ đi, cứu tỷ ấy đi!”

“Đệ..... Sao lại có bộ dáng này?” Đây là vị Lương gia tiểu ác thiếu đã từng hoành hành không ai bì nổi sao? Mặt xanh, gò má sưng, miệng mũi đỏ ửng, hiển nhiên mới bị người ta đánh một trận.

“Đại tẩu, người ép trả nợ tới cửa rồi, bọn họ muốn lôi Chi Nguyên đi, nói muốn bán tỷ ấy vào thanh lâu! Tẩu hãy cứu tỷ đệ, van tẩu cứu tỷ ấy! Đệ biết, chúng đệ đã làm rất nhiều chuyện ác, thiếu chút nữa hại chết Bảo Nhi..... Nhưng, nhưng, chúng đệ nguyện ý trả, chỉ cầu tẩu cứu tỷ đệ đi!”

La Chấn nghe thấy có mấy phần mờ mịt, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Làm sao có thể có người dám cưỡng bức Lương gia tiểu thư?”

“..... Là cha mẹ thiếu bạc, bọn họ.... Bọn họ đã năm ngày nay chưa có trở về nhà.... hu hu hu, đại tẩu, Chi Hành ca ca không có ở đây, Chi Tri không tìm được bá phụ cùng bá mẫu, Chi Tri van cầu tẩu nhanh đi. Nếu không, bọn họ sẽ thực sự mang Chi Nguyên đi.....”

Trời ạ. La Chấn xoa trán, đứng bật dậy, “Phình nhi, Hoàn Tổ đã trở về chưa?”

“Ân công nương tử, Hoàn Tổ vẫn còn ở tú phường, có chuyện gì sao?” Dưới cửa, vang lên tiếng Phạm Trình trả lời.

“Người ở đây cũng tốt, tập hợp mấy hộ viện thân thể cường tráng, đi theo ta.”

Kể từ khi ở riêng, Lương gia Nhị viện liền xây một cửa trang viên xa xỉ khác, lối thông giữa hai viện cũng cho chặn lại. Vì thế, bọn họ phải ra khỏi đại môn, đi đường vòng sang Lương gia Nhị viện.

Ở trên đường, La Chấn không ngừng suy nghĩ: Lương Nhị phu nhân sao có thể bỏ lại hai đứa con, không thấy bóng dáng. Bà ta hẳn là nghĩ đến, bọn họ đi, chủ nợ nhất định sẽ ép tới cửa để đòi nợ, Chi Nguyên cùng Chi Tri cũng tất nhiên sẽ đến đại viện khổ cầu. Mà bọn họ, đương nhiên cũng đã nắm chắc Lương gia Nhị lão nhân từ không thể nào ngồi yên không để ý đến. Như thế, món nợ không cần gánh chịu một ly một chút nào, vẫn có thể như nguyện tháo xuống, đây cũng là ý mà Nhị phu nhân nói....

“Nếu không muốn thay ta gánh chịu, cũng nhất định phải gánh chịu” đó sao? Chẳng qua là, chẳng lẽ hai người này chưa từng nghĩ đến, hành động như thế, sẽ cho hai đứa nhỏ phải chịu khổ a....

“Đại tẩu, đại tẩu, đến rồi! Tẩu nhất định phải cứu Chi Nguyên! Van cầu tẩu!” Lương Chi Tri khóc cầu xin, định kéo La Chấn. Nàng nhàn nhạt nói: “Ta đã đến đây, nhất định sẽ quản.”

Thích xem náo nhiệt, thích bàn chuyện thị phi, sợ là bản chất con người khó mà trừ bỏ. Trước đại môn của Nhị viện, trong ngoài đều đã có người vây xem đông nghịt.

Chuyện cấp bách, nên La Chấn không đợi kịp xe đã ngồi kiệu nhỏ. Có người thấy liền la hét: “Lương gia Thiếu phu nhân tới!”

“Đúng vậy đúng vậy, Lương gia Thiếu phu nhân đã tới!”

“A, lần này thì rắc rối to rồi, nghe nói, Lương gia Thiếu phu nhân này cùng Lương Nhị phu nhân bất hòa, lần này nhất định sẽ như tuyết thêm sương(*), Lương gia tiểu thư sợ là không giữ được!”

(*Giống như giậu đổ bìm leo)

“Ha ha, Lương gia tiểu thư bán đến thanh lâu nào, chúng ta gom góp bạc đến đó ủng hộ nhé? Nhúng chàm tiểu thư nhà giàu, cảm giác chắc tuyệt lắm đây....”

Những người ồn ào bàn tán chê cười, cũng giống như những người trước đây đã từng mắng ngay mặt nàng là “Giày rách”, những người ‘ghét người giàu’ này không thể an phận với thiên mệnh, lại không chịu dùng sức để làm việc để thay đổi số mệnh, liền đem tất cả cừu hận phát tiết lên những người được giàu có sung sướng, trong lòng họ luôn mong mỗi có một ngày những người giàu sang mà họ ghen ghét đó có một ngày lụn bại, bọn họ sẽ dựa vào đó mà cười trên sự đau khổ của người ta tìm chút an ủi, tìm chút sung sướng.

Không biết, nghĩ như vậy càng làm nổi bật tâm hồn ti tiện, linh hồn ô trọc của mình.

“Mau tránh ra!” Phạm Trình quát to một tiếng, từ trong đám người vây xem náo nhiệt tách ra một lối đi.

La Chấn đưa đôi mắt sáng quét một vòng nhìn những người trước mặt, “Phạm Trình, dẫn dò xuống, trước cửa Lương gia hai dặm, tất cả những người đứng trên đất của Lương gia, ai mới cười nhạo, khinh thường, miệt thị, kẻ nhẹ thì đuổi đi, người quá đáng đưa lên quan phủ xử trí.”

“Dạ!” Phạm Trình cùng tất cả chúng hộ viện cùng kêu lên hét lại.

Đám người nhất thời an tĩnh lại.

Lương Chi Tri chân mới chạm đất, đã vọt vào người kia “Tỷ, tỷ, ta gọi đại tẩu tới, tỷ không cần sợ, không ai dám bán tỷ đến kỹ viện nữa đâu!”

La Chấn sau đó thông thả bước vào, mới tới ngưỡng cửa, đã thấy Lương Chi Nguyên bị một đám đại hán vạm vỡ vây lại, khóc đến sưng mắt, mặt đã trắng bệch, run như hoa lê đài vũ, bất lực và vô cùng hoảng sợ. Có một bà lão lùn mập khoảng năm mươi tuổi đem Lương gia tiểu thư vững vàng ôm vào trong ngực, đôi mắt nhỏ hẹp hung hăng trợn trừng, giống như gà mẹ đang che chở cho gà con. Nàng biết, đây là nữ nương của Lương Chi Nguyên, nhưng trong nội viện này, những nô tài khác đâu?

“Các ngươi thả tỷ tỷ ta, thả tỷ tỷ ta, đại tẩu ta tới rồi!” Lương Chi Tri nhào tới trước, đánh những xú nam nhân kia nhìn chằm chằm tỷ tỷ mình, “Cút ngay! Cút ngay...”

Có người nhắc chân liền đạp, “Tiểu tử thú vị, tìm chết....”

“Phạm Trình!” La Chấn khê quát.

Phạm Trình giống như tia chớp, chân người nọ vung đến giữa không trung, đứng thẳng bất động.

Sắc mặt La Chấn lạnh lẽo như băng sương, “Các ngươi người nào có thể làm chủ? Theo bốn phu nhân đến trong phòng nói chuyện.”

Có người nghe thế đứng dậy, “Lương thiếu phu nhân, ngài thật sự muốn quản chuyện của Lương Nhị phu nhân sao?”

“Có vấn đề?”

Người nọ nuốt nước miếng cười, “Chúng tôi nghe nói, ngài cùng Lương Nhị phu nhân từ lâu đã bất hòa, ngài không phải là ước gì bà ta xui xẻo sao? Chúng tôi giúp ngài bán con gái của bà ta, giúp ngài hả giận....”

Phạm Trình một chưởng vung đi, “Người là thứ gì, dám cùng Thiếu phu nhân nhà ta nói như thế?”

Người nợ bị đánh văng ra sau ba vòng, khạc ra một búng máu.

La Chấn khẽ cau hàng mày thanh tú, “Chi Tri, đỡ Chi Nguyên trở về đại viện. Phạm Trình, tìm hai người đưa thiếu gia tiểu thư về. Trong các người, ai cho là mình có thể làm chủ được, đi theo ta.”

Một cô gái nhỏ nhắn, nhưng trên người lại phát ra khí thế mạnh mẽ, khiến người ta tự nhiên sợ hãi kính trọng. Nàng nhắc chân, nam nhân ôm gò má bị đánh, ngoan ngoãn đuổi theo.

“Nói như thế, các người là đặc biệt đến để đòi nợ? Mấy chủ nợ khác cũng ủy thác các người sao?” Bên trong phòng khách, La Chấn nhìn kĩ dấu tay ấn, cùng con dấu kí nhận trên những giấy nợ, “Nếu như thế, các người sao không tìm người thiếu nợ, chạy đến đây làm chi? Còn dả thương, dọa sợ hai đứa bé, món nợ này, chúng ta nên tìm người nào để đòi đây?”

Tên đầu lĩnh che mặt sưng, “Lời không thể nói như vậy, Lương thiếu phu nhân. Chúng tôi cùng là vì chén cơm nên mới đi đòi nợ thuê. Chúng tôi luôn luôn vì khách hàng bôn ba mà, đúng không? Ngài nguyên ý ra bạc dĩ nhiên tốt rồi, nếu như không phải vậy....”

“Nếu không thì như thế nào?” La Chấn đôi mắt sáng lãnh đạm sắc bén, “Các người dám làm gì?”

“... Lương, Lương thiếu phu nhân, chúng tôi biết Lương gia ngài tài cao thế lớn, nhưng ‘người đến đường cùng, cũng dám đem hoàng đế kéo xuống ngựa’ chúng tôi cũng không phải là người không, chúng tôi không cha không mẹ không huynh không đệ, sợ ai chứ...”

“Không sợ ai? Bốn phu nhân hiện tại, có thể làm cho người vĩnh viễn không đi ra khỏi cánh cửa này, Lương gia cũng không bị một chút liên quan, người tin hay không?”

Tên đầu lĩnh run lên, nhìn “Áo đen la sát” sau lưng Lương thiếu phu nhân, lại nhìn hộ viện Lương gia bên ngoài cửa sảnh xếp thành một hàng. Hắn hiểu được, vị Lương thiếu phu nhân này không phải chỉ đe dọa suông, lấy tiền tài quyền thế của Lương gia, giết chết hắn, dễ dàng tựa như bóp chết một con kiến.

“Lương thiếu phu nhân, nếu phu nhân đã đến đây, khẳng định không phải tranh hơn thua với đám nô tài chúng tôi, ngài cứ nói, chúng tôi nghe ngài mà...”

“Người rất thông minh.” La Chấn từ trong tay áo, lấy ra một lá thư mỏng.

“Trên thư có viết, đây chính là sản nghiệp của Lương Nhị phu nhân đứng tên ở thành này. Đương nhiên, giấy tờ thì đang ở trên người Lương Nhị phu nhân, ai cũng không lấy được. Nhưng các người cứ căn cứ vào giấy nợ trong tay các người, đến quan phủ khiếu nại. Theo luật lệ Hàng Hạ quốc, nếu thiếu nợ là thật, quan phủ sẽ căn cứ vào khế đất, đem giấy đất hủy bỏ, cũng đem mấy sản nghiệp đó bán đấu giá, thu tiền đó trả cho những chủ nợ. Theo như giá thị trường, mấy chỗ này cũng có thể bán được mười mấy vạn lượng bạc.”

Tên đầu lĩnh mừng rỡ, “Đây là thật sao?”

“Thật hay giả, các người thử liền biết.” Thu thập những thứ bất động sản kia, vốn là có tính toán khác, đương nhiên cũng sẽ không nói huych toẹt ra ở đây rồi.

“Cảm ơn, cảm ơn....”

“Đợi đã.” La Chấn đứng dậy, “Chuyện các người dả thương cùng làm thiếu gia, tiểu thư của Lương gia kinh sợ, chúng ta cũng không muốn so đo, một cái tát kia cũng xem như làm hòa. Nhưng nếu các người dám trở lại làm loạn.....”

La Chấn cố tình lưu lại dư âm, mặc cho bọn họ tự phỏng đoán. Quả nhiên, tên đầu lĩnh gật đầu như mổ thóc, “Không dám không dám nữa đâu ạ, chúng tôi còn muốn kiếm miếng cơm từ Lương thiếu phu nhân mà, bọn hạ tiện như chúng tôi sao dám không biết sống chết chứ ạ?” Ha ha, có căn phòng lớn trước ở thôi, ha ha... “Đúng rồi, Lương thiếu phu nhân, gian nhà này.....”

“Nhà này là của Lương gia đại viện, nhưng vì muốn biểu lộ thành ý của bốn phu nhân, ngày mai gian nhà này liền bán ra ngoài, thu được tiền sẽ thanh toán những món nợ mà Nhị phu nhân Lương Nhị gia đã thiếu. Ba ngày sau, các người cầm giấy nợ đến chỗ này chờ là được.”

Lương Nhị phu nhân tha hương tại phương xa, hi vọng ngài sẽ thích tin vui mà cháu dâu đưa cho ngài.

Tiến những tên đòi nợ đi, La Chấn phái người đi vòng quanh nhị viện, sau nửa canh giờ, nha hoàn cùng gia nhân trốn trong góc run rẩy bước ra tập hợp, một số người vắng mặt, nhất định nhân lúc hỗn loạn đã thu thập đồ quý giá trong phủ bỏ trốn mất dạng.

La Chấn cũng không muốn làm khó bọn họ, nếu nói có nô theo tính chủ. Chủ nhân cũng chạy trốn không thấy bóng người, còn trông cậy vào ai có thể thay bọn họ tới bảo hộ con gái? Những gia nhân không trung thành, cũng không có giá trị để dùng. Nàng trở lại bên trong phủ, kêu quản sự, bất kể là ký chung thân, hay chỉ làm công ngắn hạn cũng thanh toán phân phát phí dụng rồi đuổi đi. Về phần mấy trốn nô trộm đồ, mấy món họ trộm xem như trả công cho bọn họ, thôi.

Có thể nghĩ, Lương Nhị phu nhân trước khi đi, bố trí sắp xếp tương đối kín đáo, bên trong phủ không còn thấy một vật gì đáng giá cả, bọn họ đã thu thập hết tất cả đồ đạc rồi bỏ trốn, chỉ để lại nhà trống chờ Lương Đại lão gia cầm bạc trả nợ thay cho họ.

Nghe nói, trong cuộc đời của mỗi người, đều có khắc tinh nhất định. Lương Nhị phu nhân tính toán chi li, coi tài như mạng, gặp Lương thiếu phu nhân khôn khéo sắc bén, thận trọng.... Chỉ có thể than rằng, số phận không may.

Mấy ngày sau Lương Nhị phu nhân sau khi quay về quê quán, đối mặt với những sản nghiệp của mình đã bị đổi chủ thì tức giận mang theo chồng đến đại viện chất vấn Lương thiếu phu nhân sao dám tự tiện chủ trương. Nhưng đương nhiên, mọi chuyện tất nhiên xuôi lý, chỉ có thể hy vọng vào những vật quý giá, tiền tài châu báu họ đã chôn dưới đất, nhưng đương nhiên, tòa nhà đã đổi chủ thì những vật dụng chôn dưới đất kia thuộc về đại viện của Lương gia rồi.

Mà Lương thiếu phu nhân bình thản đưa ra hai tờ biên lai, kê khai rõ ràng từng chi tiết của những số vật quý báu đó, đó chính là biên lai của cửa hiệu cầm đồ, những kim ngân tài bảo kia đều đã nằm hết trong cửa hiệu cầm đồ, trả nợ hết cho nhị viện.

Về phần mấy món kim ngân quý báu bị chôn đó sao có thể xuất hiện dưới ánh mặt trời, chỉ có thể nói có người làm việc cẩn thận mấy cũng có sơ sót. Những lớp đất mới được đào xới kia, làm sao người cẩn thận tinh tế như Lương thiếu phu nhân không phát hiện được chứ.

“Chi Tri, ta muốn biết, vì sao để lại đột nhiên thay đổi thái độ đối với ta? Hai tháng kia có liên quan gì không?”

Lương Chi Tri tắm rửa, thay đổi quần áo, đắp thuốc, đang đi theo La Chấn đến phía trước để an ủi tỷ tỷ bị giết mình không nhỏ, nghe nói thế, trên mặt không khỏi căng thẳng, “..... Không chỉ là.”

“Còn có cái gì?”

“Bảo Nhi, nó.... Thật đáng yêu....”

“Cho nên?”

“Nghĩ đến đứa bé dễ thương như thế suýt chút nữa bị ta giết chết, ta luôn gặp ác mộng liên tiếp.... Hơn nữa, đại tẩu chưa từng chủ động tổn thương qua chúng ta.... Điều là sau khi chúng ta làm sai mới.... Lần này, còn cứu Chi Nguyễn như vậy....”

“Vậy trong hai tháng đó, đệ thật không nguyện ý nói ra chuyện đã từng trải qua sao?”

“Không! Không! Không!”

Hoảng hốt đến như thế sao? La Chấn cười thâm: hài tử đáng thương, lại bị tướng công chính đến ấn tượng khắc sâu như thế, tướng công ngốc của mình, đúng là chó ngáp phải ruồi mà....

“Nhũ nương, sao mẹ lại bỏ chúng con lại? Sao mẹ lại để cho bọn họ đem Chi Nguyễn bán vào kỹ viện chứ? Nhũ nương....”

“Không phải vậy đâu, bảo bối ngoan à, có lẽ mẹ con không nghĩ bọn họ lại không nói lý lẽ như vậy....”

“Nhưng, mẹ thực sự bỏ chúng con lại. Chẳng lẽ ở trong mắt mẹ, không có gì quan trọng hơn tiền hay sao? Còn cha nữa, ông ấy cái gì cũng nghe theo mẹ, lần này cũng vậy, không nghĩ đến con cùng Chi Tri sẽ ra sao? Nếu không phải... Con thực sự sẽ bị mang đến kỹ viện, Chi Tri cũng sẽ bị đánh chết!”

“Aizz, không phải thế, không phải thế đâu, chắc mẹ con nghĩ rằng trong phủ có nhiều gia nhân sẽ cản trở bọn họ, hơn nữa, cũng tất nhiên sẽ có người nhanh chân chạy đi báo tin cho Đại lão gia. Hai người là tiểu thư cùng thiếu gia lớn lên ở khuê phòng, bọn họ có làm sao cũng không kinh động đến các người.... Ai ngờ, đám hạ nhân đó lại rách việc? Hơn nữa cũng không nghĩ đến đám người đó lại dám đối với Lương gia....”

“Cái gì Lương gia, người ngoài ai ai cũng biết chúng ta cùng bá phụ phân nhà, người ta tại sao không dám khi dễ? Nhũ nương, nhũ nương, con hận mẹ! Con hận mẹ!”

La Chấn đứng ở ngoài cửa phòng, cùng Lương Chi Tri liếc nhau một cái.

Chi Tri tựa hồ trong lúc nhất thời đã lớn lên rất nhiều, đẩy cửa vào, “Tỷ tỷ, tỷ đừng hận mẹ, nếu mẹ biết mấy tên xấu xa đó dám lừa linh như thế, tuyệt sẽ không bỏ lại chúng ta!”

“Hừ, Chi Tri, đệ không cần nói giúp bà ấy đâu!” Trên giường, Lương Chi Nguyên mang đôi mắt sưng đỏ, “Đệ nghĩ thử xem, giữa ta và một triệu lượng bạc, bà ta sẽ chọn cái gì?”

Lương Chi Tri ghen lời.

“Không nói được phải không? Bà ấy sẽ chọn....”

“Bà ấy sẽ chọn các người.” Tiếng và người La Chấn cùng đến.

Lương Chi Nguyên thấy nàng, trên mặt nhất thời ra vẻ không chịu nổi, xoay mặt sang một bên, hừ lạnh nói: “Người nói nghe thật hay, sao người biết chứ?”

“Bởi vì, nếu là ta, ta sẽ chọn Bảo Nhi của ta, cha mẹ trong thiên hạ, không có gì có thể so sánh được với con của mình.”

“Vậy người sẽ bỏ lại Bảo Nhi, chạy trốn một mình sao?”

“Đương nhiên sẽ không.”

“Vậy tại sao người lại kết luận bà ấy sẽ chọn chúng ta?”

“Bà ấy bỏ các người ở lại, là đã nắm chắc các người không hề gặp nguy hiểm. Nắm chắc bá phụ sẽ ra mặt giúp các người. Nếu không, một mẫu thân không ai có thể bỏ lại con của mình.”

Khuyên như thế, là bởi vì bọn họ là đệ muội ruột thịt của Chi Hành, nếu một người mang theo mối hận thù để sống, cuộc sống sẽ khó khăn rất nhiều.

“... Cho dù người đã cứu ta, ta cũng sẽ không cảm kích người... Ta vẫn không thích người!” Lời này ném xong, Lương Chi Nguyên xoay mặt sang một bên.

“Tiểu thư, sao người có thể nói chuyện như vậy!” Nhũ nương lập tức ra mặt giải thích. “Thiếu phu nhân, ngài chớ trách, đứa nhỏ này sợ hãi quá mức...”

La Chấn không cho là đúng, “Cái này đúng rồi, người không thích ta, ta cũng không thích người...”

“Nương tử, nương tử, Chi Tâm thích nương tử, nương tử không thể thích người khác!” Ngốc tử nào đó chạy nhanh vào, vẫn không quan tâm người khác có mặt ở đó hay không, ôm lấy nương tử, hôn nhẹ.....

Mọi sự thói quen thành tự nhiên, La Chấn cũng không khước từ, vuốt ve mái tóc đen mịn của hân, chuyển sang gương mặt tuấn tú lạnh lùng như băng hàn, “Đệ đã nghe nói?”

Lương Chi Hành gật đầu.

“Chi Hành ca ca!” Lương Chi Tri, Lương Chi Nguyên vọt tới, ôm lấy thắt lưng của huynh trưởng, gào khóc lớn.

Ôm lấy đôi đệ muội, Chi Hành hết lời dỗ dành, đợi hai người ngừng tiếng khóc, Chi Hành xoay sang nói với La Chấn: “Đại tẩu, về sau mong tẩu quan tâm Chi Tri nhiều hơn.”

“Hửm?”

“Đệ mang Chi Nguyễn đến Ngọc Hạ quốc định cư, Chi Tri lưu lại, thay đệ làm tròn trách nhiệm con cháu của Lương gia.”

Ách..... “Đệ tức giận thăm thăm đến như vậy sao?”

Lương Chi Hành lắc tay, “Mang Chi Nguyễn cùng đi, tuy là ý kiến vừa mới xuất hiện tạm thời, nhưng lo lắng cho nó đệ đã suy nghĩ từ lâu. Chi Tri tinh thông bách thảo, đối với học y cũng rất có thiên phú, đem nó giao cho đại tẩu nuôi dạy, tiểu đệ cực kỳ yên tâm. Về phần...” Hít một hơi, lồng ngực vẫn có đau đốn, có người mẹ như thế... “Để tránh bà ấy cố tình gây sự, đệ sẽ để lại một phong thư. Nếu bà ấy nhớ con gái, cứ đến Ngọc Hạ quốc, tự đệ sẽ phụng dưỡng. Nếu không phải.... Đại tẩu không cần hạ thủ lưu tình.”

Hậu quả Nhị phu nhân gây nên, không chỉ có tổn thương đến đôi đệ muội còn nhỏ này, Chi Hành cũng không tránh khỏi? “Đệ đến Ngọc Hạ quốc, là vì Đoạn nhi, nhưng ta muốn nhấn nhủ đệ, xảy ra chuyện của ta cùng Chi Tâm trước đây, cha mẹ ta chưa chắc sẽ thuận lợi đáp ứng hôn sự của đệ cùng Đoạn nhi...”

“Trong lòng Chi Hành sớm có chuẩn bị.”

“Như thế, ta cũng nhờ đệ chăm sóc phụ thân của ta nhiều hơn.” Đã nhiều năm nay, Chi Hành bởi vì việc mẹ hấn làm, vì một bên là huynh trưởng, bên còn lại là mẫu thân của mình, như thế trong hai cái khó này, cũng bị hành hạ không ít. Đi, đối với hấn, đối với tương lai hấn cùng Đoạn nhi, lại là chuyện tốt.

Ở bữa tiệc của Ngọc Thiệu công chúa nhìn thấy Diêu Y Y, La Chấn rất khó không sợ hãi.

“Chấn tỷ tỷ, tỷ nhất định phải biết nàng ấy đó, nàng ấy cũng là người Ngọc Hạ quốc chúng ta, vẫn thay Tấn Vương thúc xử lý việc kinh doanh ở dân gian, cũng rất được Tấn Vương sủng ái, Vương thúc còn nhận nàng làm nghĩa muội. Trước đó vài ngày ta viết thư cho phụ hoàng, nói trong phủ ta thiếu một quản sự đắc lực, Tấn Vương thúc hào phóng, liền đem trợ thủ đắc lực nhất cũng là nghĩa muội yêu mến nhất của thúc ấy phái đến, vừa đúng dịp làm bạn cùng ta....”

“Nô tỳ Tư Chấn, tham kiến La gia Đại tiểu thư.”

La Chấn nhún mào lại.

Diêu Y Y đổi tên là “Tư Chấn” khéo cười tươi, “Phương danh của ngài, nô tỳ lúc trước nghe như sấm bên tai, nô tỳ thường nghe Vương gia nhắc tới người.”

Tấn Vương, Diêu Y Y.... Đây là một bộ đôi như thế nào đây?

“Tấn Vương đối với La đại tiểu thư, là khen không dứt lời...”

La Chấn cười dài, “Dưới tay tướng mạnh không có binh hèn, quả nhiên là người Tấn Vương dạy dỗ ra, là tinh xảo hoạt bát, khó trách được Tấn Vương sủng ái.”

Công chúa Ngọc Thiệu tất nhiên là không biết hai người đấu tranh mãnh liệt, kéo tay, “Cùng là đồng hương, hôm nay phải uống mấy chén, không say không về!”

Công chúa vui vẻ như thế, La Chấn tất nhiên phụng bồi, cạn chén uống, khẽ cười. Mà không biết vị mỹ nhân nên gọi “Tư Chấn” hay là “Diêu Y Y”, nhanh nhẹn lanh lợi linh hoạt, tinh xảo đặc sắc, đâu còn nửa điểm dấu vết của mỹ nhân ngu ngốc như ngày xưa.

“La đại tiểu thư.”

La Chấn quay đầu dựa vào lan can, “Tư Chấn có chuyện gì?”

Mỹ nhân khẽ nhếch môi, “Ta không ngại người gọi ta là Y Y.”

“Nếu ta nhớ không sai, đây là lần đầu tiên ta cùng Diêu tiểu thư nói chuyện.”

“Sau này, người sẽ có cơ hội cùng Y Y nói chuyện như vậy.” Diêu Y Y dựa vào một cây cột gỗ sơn hồng, tư thái rảnh rỗi, “Tấn Vương gia đối với La gia Đại tiểu thư, quả nhiên là mối tình thâm thiết, ngài ấy kêu ta chuyển tới lời hỏi thăm, chúc ngọc thể an khang.”

La Chấn có cảm giác, trang phục của vị mỹ nhân này.... Áo ngắn thêu hoa vàng nhạt, váy hệ sáu lớp, tóc vấn trái đào, trên đầu cài trâm nghiêng.... Tại sao cảm thấy dường như có chút quen quen?

“La đại tiểu thư không có gì nói với Vương gia sao?”

La Chấn mỉm cười, “Thì ra là, Diêu tiểu thư được Tấn Vương ưu ái, thay mặt Tấn Vương truyền lời.”

Mặt Diêu Y Y cứng lại, “La Chấn, điều duy nhất người thắng ta, là gia thế của người...”

Tấn Vương nói, La Chấn điểm hấp dẫn người nhất, là nàng ấy vĩnh viễn có được khí chất như lan, thanh nhã như cúc, phần khí chất hồn nhiên thiên phú này, khiến nàng điểm lệ như mẫu đơn, mỹ miều như hoa đào chia đều xuân sắc của nhân gian...

Nghe một người đàn ông trước mặt mình nói về một nữ nhân khác, hơn nữa nữ nhân kia còn là người ngăn đường tình duyên của mình. Loại cảm giác đó, làm nàng ta cực kỳ không thích. Nàng ta mặc dù muốn cùng nữ tử này so sánh khí chất, nhưng nàng ta càng muốn thấy nàng ấy kinh hoàng luống cuống, hoa dung thất sắc. Mới vừa rồi gặp gỡ, nàng ta chỉ là mới phát hiện vẻ mặt kinh ngạc, còn chưa đủ, rất không đủ.

“Bây giờ, ta và người cùng đứng ở chỗ cao. Khi diện mạo Diêu Y Y bất đồng xuất hiện trước mặt người của Lương gia, La đại tiểu thư, người phải cẩn thận.”

Đây là.... Khiêu chiến sao?

“La Chấn rất không hiểu, vì sao người chọn La Chấn là địch? Bởi vì người mơ ước tướng công của ta? Bởi vì người muốn lấy được vật không thuộc về người?”

“... Lấy được, là thuộc về ta. Người liệu có biết La gia người lập nghiệp không có cướp đoạt tiền tài, không có dính máu người sao?”

“Vậy La Chấn có thể phỏng đoán hay không, Diêu tiểu thư vì muốn cùng La Chấn đứng chỗ cao, bỏ ra không ít ‘khí lực’ đi?”

“Người...”

“Dựa vào phần xấu xa không thể lộ ra ngoài ánh sáng của người, người vĩnh viễn không thể nào cùng La Chấn đứng ở chỗ cao.”

Diêu Y Y ngạo nghễ cười lạnh, “La Chấn, người tốt nhất chờ thất bại đi, kiêu ngạo chắc chắn như thế, chờ khiến ta thất vọng.”

Tấn Vương, Diêu Y Y, Diêu Y Y, Tấn Vương... Đây đây đây... Hai người này có thể dính dáng với nhau, quả nhiên là....

“Tiểu thư!” Nhẹ nhàng ở bên trong suy nghĩ, La Chấn xuống xe ngựa, Hoàn Tố vội vã nghênh đón, “Ả Diêu Y Y đó, đang bên trong cùng lão gia phu nhân nói chuyện, ả ta...”

Mới đây đã đánh tới cửa rồi?” Thay đổi rất nhiều, có đúng không?”

“Đúng vậy, đúng vậy đó, ả ta tại sao không giả bộ ngu nữa rồi? Hơn nữa, lão gia, phu nhân sao lại thích như vậy?”

La Chấn cười không đến mắt, nói: “Nếu nàng ta thật sự muốn chơi đùa, ta liền bồi nàng ta.” Gót sen nhẹ nhàng, thân ảnh xuyên qua sân trước Lương gia, nghe tiếng cười nói ồn ào bên trong phòng khách.

“Chấn nhi, con về rồi? Con mau xem, là....” Vương Vân hơi hờ hợt gọi.

Một làn gió thơm bay đến phía La Chấn, “La tỷ tỷ!”

La Chấn lui về phía sau một bước, tránh nàng chạy tới vồn vã, “Thì ra là Diêu tiểu thư, có khỏe không?”

“Khỏe, khỏe lắm. Chấn nhi, con biết không, Y Y gặp được một vị quý nhân, giúp con bé chữa hết vết thương cũ. Con bé hiện tại, đã là một người thông minh lanh lợi rồi!” Vương Vân vô cùng vui nói.

“Thật tốt quá, chúc mừng Diêu tiểu thư.”

“Cám ơn La tỷ tỷ, ta đang nói với Lương bá phụ Lương bá mẫu, vị ân nhân kia cứu ta, là nam tử si tình, nhớ mãi không quên người tình cũ, đúng hay không? Người tình này cùng tên với La tỷ tỷ cũng tên một chữ ‘Chấn’ hẳn đặt cho Y Y biệt danh gọi ‘Tư Chấn’(nhớ Chấn). Thật tốt, thật tốt quá, Y Y có thể cùng tên với La tỷ tỷ rồi!”

Mày La Chấn khẽ nhủ, “Vị ân nhân kia đặt tên cho cho người, hẳn đối với Y Y tiểu thư tình thâm nghĩa trọng, là chuyện tốt đây?”

“.... La tỷ tỷ đang trên cột Y Y...”

“Chấn nhi nói ta mới để ý tới.” Vương Vân nở nụ cười, “Y Y, con dễ khiến người ta yêu thích như vậy, vị ân nhân kia nhất định là động tâm với con. Khi nào tổ chức chuyện vui, Lương bá mẫu sẽ đưa phần đại lễ cho con!”

“Tiểu thư, trong hồ lô của ả ta rốt cuộc bán thuốc gì?” Bước vào Song Uyên cư, Hoàn Tổ chau mày hỏi.

“Mượn danh tiếng từ bên Tấn Vương, muốn cùng ta địa vị ngang nhau.”

Tiếng Hoàn Tổ muốn ỏi, “Con gà núi này, cho là tìm một người có chút địa vị, là biến thành Phượng Hoàng rồi sao? Tiểu thư sao ngài không vạch trần bộ mặt thật của ả ta với lão gia phu nhân?”

“Em cho rằng nàng ta sẽ không nghĩ tới sao?” La Chấn khoát tay, “Tính tình của cha mẹ chồng luôn đồng tình với người yếu, nói ra thân phận của nàng ta, nàng ta đã tìm hiểu rất rõ ràng. Nếu ta ở trước mặt Nhị lão nhỏ nhen nói xấu, chẳng phải hợp với ý của nàng ta rồi sao?”

“Vậy cứ mặc ả ta lớn lối như thế hay sao? Hơn nữa, giọng điệu mà ả ta nói, giống như tiểu thư cùng Tấn Vương...”

La Chấn cười một tiếng, “Nàng ta không đủ tư cách dọa nạt. Ta hơi hiểu kỳ, sau lưng nàng ta, Tấn Vương muốn làm cái gì? Hai người này tụ lại là trùng hợp hay là có ý gì khác?”

“Vậy. . .”

“Nàng ta đến bên cạnh công chúa Ngọc Thiều, hẳn là vì tranh thủ thế lực công chúa, làm suy yếu lực lượng của ta. Hành động lần này không biết là đối phó với ta, hay cả Lương gia?”

Bữa tối hôm đó, Diêu Y Y tất nhiên ở lại dùng bữa.

Nhưng La Chấn không thể không nói, vị mỹ nhân này thật là khó tin. Chi Tâm từ bên ngoài hoan hô chạy vào, nàng ta dang tay ra nghênh đón nhiệt tình, tự nói chuyện còn chưa đủ, khi tướng công hô một tiếng “Trân nhi”, nàng ta lại đáp trước nàng, trước đáp ứng rồi, sau lại che miệng then thùng nói: “Thật xin lỗi, La tỷ tỷ, bởi vì ta cũng thường hay bị người ta gọi là ‘Chấn nhi’ nên cứ ngỡ Tâm ca ca đang gọi ta...”

Chi Tâm cau đôi mày kiếm: “Y Y, người cũng gọi là ‘Trân nhi’ sao?”

“Đúng vậy a, Chi Tâm ca ca, ca ca cũng có thể gọi Y Y là ‘Chấn nhi’ nha.”

“Không được!” Chi Tâm đột nhiên ném dưa, “Người không thể gọi là Trân nhi, Trân nhi chỉ có một, người tên là Trân nhi thật đáng ghét!”

Mỹ nhân giật mình, kinh ngạc: “Tâm ca ca...”

Vương Vân quát: “Chi Tâm, không được vô lễ!”

“Không đúng, không đúng, không thể gọi là Trân nhi. Trân nhi, nàng ta không thể gọi là Trân nhi, Chi Tâm ghét nàng ta, ghét nàng ta!”

“Tướng công, ăn cơm trước...”

“Không ăn không ăn, nàng ta gọi là Trân nhi, Chi Tâm sẽ không ăn cơm. Chi Tâm ghét người khác tên Trân nhi, chỉ có Trân nhi mới có thể gọi là Trân nhi, chỉ có nương tử mới có thể gọi là Trân nhi!”

La Chấn chưa từng thấy Chi Tâm thật sự tức giận, ít nhất, chưa bao giờ tức giận với nàng. Nhưng lần này, bất kể là ai khuyên, Chi Tâm cũng một mực không nghe, lộ ra vẻ mặt căng thẳng, đôi mắt to nhìn chằm

chằm, đôi môi mỏng mím chặt. Trở lại bên trong phòng, vắn o o thở mạnh, ngay cả nhũ nương ôm Bảo Nhi vừa mới ăn uống no đủ cho hần, hần cũng nghiêng đầu không để ý tới.

La Chấn cũng không để ý hần, ôm Bảo Nhi dựa vào trên giường. Ngâm nga nhìn đứa con của mình, hồng hào, béo ụt ịt, ăn no đang vung tay vung chân, nói bi bô, lúc thì cười cong người, lúc thì ngây thơ động lòng người, so với người lớn nào đó tính tình trẻ con, dễ thương hơn nhiều...

Thật thần kì, trên thế gian này, có một bản sao mang gương mặt giống mình, thật thần kì....

Trước mắt tối sầm lại, có người cản ánh sáng của ngọn đèn đặt trên bàn, La Chấn tự nhiên ngược mắt, cười ngọt ngào nói: “Không tức giận nữa?”

Người nào đó bấu môi giậm chân, “Nương tử, nàng không yêu Chi Tâm, nàng chỉ yêu Bảo Nhi...”

“Chẳng lẽ chàng không yêu Bảo Nhi?”

“Yêu chứ. Nhưng, nàng không thể không yêu Chi Tâm.”

La Chấn nói bình thản, “Bởi vì Bảo Nhi nghe lời hơn chàng, ngoan hơn chàng.”

“Chi Tâm cũng nghe lời, cũng ngoan mà.” Chi Tâm nói, đã tự giác rời giường, đến bên kia, vững vàng ôm lấy thắt lưng nương tử, “Trân nhi là của Chi Tâm, Bảo Nhi cũng không cho giành!”

“Tại sao phải tức giận?”

“... Chi Tâm ghét!”

“Ghét cái gì?”

“Ghét Y Y!”

“Trước kia không phải chàng rất thích nàng ấy sao?”

“Nàng ta giả nương tử, ghét!”

Giả ta? La Chấn cũng có mấy phần không hiểu, “Nàng ta thay ta đáp một tiếng ‘Chấn nhi’ chính là giả làm ta sao?”

“Nàng ta mắc y phục giả nương tử, nói chuyện giả nương tử, cười cũng giả nương tử, còn nói nàng ta gọi là ‘Trân nhi’ Chi Tâm ghét, Chi Tâm ghét người khác giả nương tử!” Nương tử Chi Tâm chỉ có một, người khác giả bộ, ghét ghét ghét ghét....

Ách.... Nghe lời ngọc tử này vừa nói, La Chấn chợt hiểu:

Khó trách mình mỗi lần liếc mắt nhìn Diêu Y Y, cũng sẽ có cảm giác quái dị. Thì ra, hiện thân cùng thái độ nàng ta lúc này xuất hiện lần nữa, không khác gì lúc mình thuở còn là thiếu nữ. Tướng công nhạy cảm đến khó tưởng tượng, vì vậy sớm đã phát giác ra được, nên không vui? Diêu Y Y này... Nàng ta rốt cuộc muốn làm gì?

“Tướng công, tuy chàng ghét nàng ấy, cũng không thể không nghe cha mẹ khuyên, không nên không dùng cơm có phải hay không? Bây giờ không phải là đói bụng sao?”

“Ừ, Chi Tâm đói bụng...” Đầu Chi Tâm vùi vào trên vai nương tử, thanh âm thầm thì xuyên thấu từ bụng truyền ra, “Chi Tâm thật đói đó...” Cầm tay nhỏ bé của bé con trong ngực nương tử lên, “Bảo Nhi, phụ thân thật đói, ăn con có được hay không?”

“Khanh khách....” Cái miệng nhỏ nhắn của Bảo Nhi cười toe toét, quả đấm nhỏ hướng miệng phụ thân chuyển tới.

“Phụ thân ăn đó, phụ thân ăn Bảo Nhi đó...” Người nào đó muốn ăn người thiệt, liên tiếp uy hiếp.

“Khanh khách....” Được cười đến là vui vẻ.

La Chấn nhìn một đôi trẻ con lớn nhỏ chơi đùa cao hứng, hạ lệnh, “Hoàn Tố, đem bánh bao cùng cháo mang đến phòng bếp hâm nóng lên, Cô gia nhà em đói bụng.” Ngọc tử cơm vẫn chưa ăn được bao nhiêu đã tức giận rời đi, biết hần sẽ đói, nên đã đặc biệt chuẩn bị chút đồ ăn dự bị....

Hửm? La Chấn quay đầu lại, chỉ mới đó: Đôi trẻ con lớn nhỏ trên giường đã ngủ. Tiểu Bảo Nhi mặt dán vào má của đại Chi Tâm, cánh tay dài của đại Chi Tâm ôm thân thể Tiểu Bảo Nhi, hai gương mặt xinh đẹp ngậy thơ dựa vào nhau, hai đôi môi hồng hồng hé mở, tất cả phát ra âm thanh dài ngắn bất đồng.

18. Chương 18: Quân Chuyên Không Dời

Hai cục cưng lớn nhỏ đẹp mắt thế này sẽ chỉ thuộc về bức tranh “Song anh đồ” của riêng nàng. La Chấn chỉ sợ phá hư phần cảnh trí đẹp đẽ nhất thế gian trước mắt, liền nhẹ chân bước, đặt một nụ hôn nhẹ lên má Bảo Nhi.

“Nương tử không thể thiên vị, Chi Tâm cũng muốn hôn nhẹ.”

“... Chàng chưa ngủ à?”

“Muốn hôn nhẹ... Chi Tâm buồn ngủ lắm rồi nha...”

Đồ ngốc! Chu môi hôn chụt lên má hấn...

“Còn miệng nữa.”

Được voi đòi tiên... Bất quá, cái miệng nhỏ đỏ thắm này, thật rất mê người, hôn thêm....

Đạt được nguyện vọng Chi Tâm chếp chếp đôi môi đỏ mọng, lại dụi dụi mặt vào con trai, ngủ tiếp.

Hoàn Tố vén rèm, “Tiểu thư, đồ ăn hâm xong rồi...”

“Xuyt —” La Chấn đưa ngón trỏ lên môi, lại chỉ chỉ trên giường.

Hoàn Tố đưa đôi mắt đẹp ngắm hai kẻ đang ngủ, che miệng bật cười, hạ thấp giọng nói: “Nhìn lúc này thấy Bảo Nhi giống Cô gia quá đi.”

“Đúng vậy.” Mắt La Chấn tràn đầy tình cảm âu yếm, “Em để đồ ăn trên bàn rồi lấy lồng bàn đẩy lại, thế nào nửa đêm tỉnh lại chàng nhất định sẽ ăn.”

“Dạ... Ah, tiểu thư, ngài đang vẽ Cô gia và Bảo Nhi sao?”

“Ừ.”

Dưới nét vẽ tỉ mỉ của La Chấn, một bức phác thảo tinh tế nhẹ nhàng dần dần hiện ra mang hình dáng của trượng phu và con yêu của nàng, “Đây là chồng và con của ta, ta sẽ dùng toàn lực để bảo hộ hạnh phúc của mình. Kẻ nào muốn phá hoại hay đoạt người, ta tất nhiên sẽ gặp Phật giết Phật, gặp Ma chém Ma.”

***

“Chấn tỷ tỷ, Chấn tỷ tỷ!”

La Chấn dừng chân để chờ người đang vội vàng đuổi gọi phía sau.

Ngọc Thiệu vẽ mặt ngượng ngùng xấu hổ, khoác tay La Chấn, “Tỷ sẽ không tức giận chứ? Tỷ sẽ vẫn còn quan tâm đến Thiệu nhi chứ?”

La Chấn cười nhạt một tiếng, “Đúng là tức giận. Nhưng không phải là lỗi của công chúa, nên không phải là tức giận công chúa. Chẳng qua, sau này các yến tiệc của Cửu vương phủ xin đừng mời La Chấn nữa.”

“Chấn tỷ tỷ.... Ngọc Thiệu cắn môi muốn khóc, “Tỷ vẫn tức giận Thiệu nhi phải không? Thiệu nhi cũng không ngờ là những phụ nhân kia lại nhảm chán đến vậy, Thiệu nhi sẽ không lui tới cùng các nàng nữa....”

“Công chúa lấy chồng xa đến đây, nếu đoạn tuyệt không lui tới với các gia quyến vương tộc và hoàng thân quốc thích thì sống chỗ này thế nào được? Công chúa đừng vì La Chấn mà để lỡ việc chính, mời công chúa quay lại thôi, La Chấn cáo từ.”

“Chấn tử tử...”

“Công chúa, mấy vị Vương phi đang chờ ngài quay lại đây.” Ra ngoài gọi người không phải là thiếp thân tỳ nữ Dung Hội của công chúa, mà là quân sự “Tư Chấn” vừa nhậm chức không lâu.

Ngọc Thiều đột nhiên quay đầu, quát: “Tư Chấn, đều tại ngươi!”

“Công chúa?”

“Nếu không phải lúc này trên yến tiệc ngươi ba hoa về nghề lụa của Chấn tử tử, còn đề nghị Chấn tử tử biểu diễn trước mặt mọi người, các nàng làm sao lại có thái độ cư xử như thế? Ngươi tự tiện mở miệng nói bừa, thật đáng giận!”

“Công chúa, nô tỳ biết tội. Nhưng mà, nếu La đại tiểu thư chịu thuận theo ý kiến của mọi người thì công chúa cũng sẽ không mất thể diện trước mặt chư vị Vương phi...”

“Nói rất có lý!” Cao giọng phụ họa là một vị nam tử mặc hoa phục này giờ ngồi ở trong đình nghỉ mát bên kia.

Công chúa hơi giật mình, “Lục Vương huynh? Sao huynh ở chỗ này?”

“Bốn vương ngại Cửu vương đệ mời những người tục khí đó tới, nên chạy sang bên này hóng mát một chút.” Vừa nói vừa bước từng bước xuống đình, “Cửu đệ tức (em dâu thứ 9), người thay mặt Cửu vương phủ này mà sao không chọn lựa khách mời một chút, một gian thương sao cũng là thượng khách của người?”

“Ý của Lục Vương huynh là...” Ngọc Thiều liếc nhìn La Chấn một cái, sắc mặt khế biến, “Chấn tử tử là bằng hữu của Bốn công chúa.”

Lục Vương gia Hàng Niệm Nhận nhướng một bên mày, ánh mắt không vui, “Cửu đệ tức, người đường đường là công chúa của một nước, vì sao lại có bằng hữu là con buôn thô tục đến như vậy? Nếu đã là một gian thương, còn làm bộ làm tịch cốt khí thanh cao, các Vương phi đã nể mặt để cho người biểu diễn lại còn dám từ chối...”

“Ngươi...”

Công chúa tức giận đến run rẩy toàn thân. La Chấn cầm tay nàng ấy khế lắc, vừa thi lễ nhẹ một cái vừa cười cười nói: “Lục Vương gia, ngài mở miệng ngậm miệng là nói người khác thô tục không chịu được, nói vậy bản thân Vương gia ngài tất nhiên là siêu phàm thoát tục chẳng?”

“Hừ!” Hàng Niệm Nhận phe phẩy cây quạt, tiếng thở cũng nhuốm mùi giận dữ, “Bốn vương đương nhiên là không giống kẻ thô tục như ngươi rồi!”

“Vương gia không ăn thức ăn được nấu nướng của nhân gian à? Chẳng lẽ ngài mặc, ăn, dùng đều không phải là do người thế tục làm ra hay sao, mà là do thần tiên ban cho?”

“Ngươi... Mồ nhon rằng sắc, quá thế tục!” Ánh mắt Hàng Niệm Nhận càng thêm khinh thường, “Tư lợi cho riêng mình, lấy tiền mua lòng thái giám trong cung, con buôn lọc lõi như thế mà còn dám nói mình không phải là kẻ thô tục?”

“Lục Vương gia, phàm là người đang sống trên nhân gian thì cũng không thể ngoại lệ; ăn, mặc, ở, đi lại... loại nào không tầm thường? La Chấn tự thấy rằng cho tới bây giờ phát tài lập nghiệp đều là bằng vào trí tuệ của chính mình, chưa từng đục thực người khác hay dựa vào phú quý sẵn có. Nếu như thế chính là đại tục, La Chấn tình nguyện nhận lấy.”

“Ngươi, ngươi, ngươi... Ngươi châm chọc Bốn vương ký sinh ăn bám? Ngươi là đồ phụ nhân con buôn, người trừ việc tìm kiếm những thứ mang hơi tiền ra thì còn hiểu cái gì đâu? Ngươi như thế này thật làm bẩn danh tiếng phong nhã của Hàng Hạ quốc, ngươi...”

“Những thứ La Chấn biết, chắc gì Vương gia đã biết, nhưng những việc Vương gia biết, chưa hẳn là La Chấn không biết...”

“Ngươi lớn mật, dám đánh đồng với Bốn vương!”

Ngọc Thiều lông mày nhăn lên, gương mặt xinh đẹp trở nên lạnh lùng, “Nếu Lục Vương huynh ngại Cửu Vương phủ tục khí, vậy mời huynh quay về Phủ đệ thần tiên của huynh đi thôi. Đệ muội cung tiễn.”

“Bốn vương không đi!” Hàng Niệm Nhận ồn ào thu quạt, chỉ thẳng vào La Chấn, “Phụ nhân chanh chua này, người nói xem, cái gì Bốn vương biết mà người cũng biết đây?”

“Vậy Vương gia ngài biết cái gì đây?”

“Cầm kỳ thư họa thi từ ca phú, Bốn vương không gì không biết, không gì không giỏi!”

“Vậy thì La Chấn xin nguyện chịu thua thôi, La Chấn không có uyên bác như Vương gia.” Khi thấy mặt của đối phương hiện ra vẻ đắc ý thì La Chấn lấy một chiếc quạt giấy từ trong tay áo ra, thản nhiên phe phẩy nhẹ nhàng, “Nhưng ít ra về môn vẽ thì La Chấn sẽ không thua kém Vương gia.”

“Người...” Hàng Niệm Nhận trừng hai mắt nhìn thẳng nàng, “Đây là do người vẽ?”

“Đúng vậy.” La Chấn đem mặt trước của quạt được vẽ hình bướm vờn hoa đưa cho người trước mặt xem, “Bức họa nhỏ này là La Chấn tiện tay sáng tác, chẳng hay Vương gia với tài văn chương siêu nhiên thoát tục đầy bụng thử bình luận xem, so với bức họa ‘Bách điều xuất cốc’* được đóng dấu chứng thực bằng ấn triện của Vương gia trong tay ngài kia, cái nào thì sinh động hơn?”

(*trăm con chim bay ra khỏi hang)

“Dĩ nhiên là của Vương gia.” Có mỹ nhân kịp thời góp mặt lên tiếng, “Bức họa ‘Bách điều xuất cốc’ của Vương gia đẹp không sao tả xiết, muôn hình vạn trạng, dùng loại bút pháp của người phàm chưa chắc bằng được. Thật ra thì, La tỷ tỷ vẽ cũng không phải tệ, chẳng qua là so với Vương gia...”

“A?” Đôi mi thanh tú của La Chấn nhướng lên mà cũng như không nhướng lên, cười mà như không cười nói, “Lục Vương gia cũng cho rằng như thế?”

Hàng Niệm Nhận nhìn chằm chằm mặt quạt của đối phương, giữa mày nhíu lại thành chữ ‘Xuyên’ ( ), “... Người biết vẽ tranh?”

Trước cửa “Chi Tâm” tú phường, Hoàn Tố tiến lên đón chủ tử vừa đi dự tiệc về. “Tiểu thư, ngài đến phủ Cửu Vương gia dự tiệc, sao không mang nô tỳ đi theo?”

“Xú nha đầu, chỉ nghĩ đến ăn uống món ngon thôi à? Tiểu thư ta có để cho răng của người thiếu ăn hả?”

“Ai nha, ngài biết rõ là nô tỳ chỉ sợ Xà mỹ nữ kia chó cùng rứt giậu mà dùng các thủ đoạn hạ lưu đối với ngài mà thôi.”

“Phạm Đình có làm cho ta túi thêu tránh ma quỷ, ta tin bản lĩnh của nàng.”

“Tiểu thư ngài không thương Hoàn Tố, ngài thấy trắng quên đèn!” Hoàn Tố chu mỏ oán trách.

La Chấn nhéo nhéo má nàng, “Nha đầu người lớn tướng rồi thì học món khi dễ chủ tử có phải không? Chắc đã tới lúc ta cần tìm mối hôn sự cho người được rồi.”

“Nô tỳ không muốn gả chồng, nô tỳ muốn cả đời quán chân tiểu thư thôi!”

La Chấn bật cười, “Với điều kiện tiên quyết là Phạm Trình cũng cả đời đi theo Chi Tâm có đúng không?”

“Tiểu thư... Hoàn Tố xoay người giận dữ, mặt đầy vẻ thẹn thùng, nhưng lại thỉnh thoảng phát hoảng khi nhìn thấy phía sau tiểu thư là một vật to lớn, “Trời ạ, tiểu thư, đó là gì vậy?”

La Chấn liếc qua, “Người chứ gì.”

“Nô tỳ đương nhiên nhìn ra được đó là một người, xe của hần đi theo sau xe tiểu thư, bản thân hần cũng đi theo phía sau tiểu thư... Hần còn vào cửa hàng của chúng ta nữa. Hần là loại người nào vậy?”

“Từ hôm nay trở đi, hần sẽ là học đồ đến cửa hàng chúng ta học việc, các người dạy dỗ cho kỹ càng nhé.”

“Tiểu thư, ngài khẳng định như vậy?” Học đồ sang trọng phú quý đến như vậy à? Nhìn bộ xiêm áo hoa lệ của hần mà nói thôi cũng đã đáng giá ít nhất ngàn lượng bạc rồi... Vậy mà tới đây làm học đồ?”

“Đúng vậy.” Nhưng có trời mới biết tại sao vị Lục Vương gia này lại cứ phải luẩn quẩn trong lòng mãi vì việc này nha?

Theo như lẽ thường, nếu vị quốc bảo Vương gia này không tỏ vẻ “siêu phàm thoát tục” như thế thì nàng đã có lòng nhận thua. Nhưng lúc đó trong lòng nàng đang nổi cơn tức giận với Diêu Y Y, lại đâm phiền lòng đối với thái độ khinh miệt cố ý của Lục Vương gia. Kết quả là, hấn khiêu chiến, nàng ứng chiến, mà dưới ngòi bút mỏng nhẹ kia lại không để lại một chút lưu tình bao dung nào, ở ngay trước mặt đám gia quyến Vương tộc đang có mặt tại Cửu vương phủ nàng múa bút vẽ ngay ba bức họa, thắng liên tiếp cả ba bức.

Sau khi thua ba trận, Lục Vương gia này lại làm thật như lời hấn hứa trước lúc bắt đầu thi, lạy nàng làm vi sư, cho dù nàng có dùng đủ mọi cách để từ chối, người này vẫn khăng khăng giữ ý định. Mà hiển nhiên còn cố ý ma mãnh lấy thân phận là một huynh trưởng để lôi kéo Cửu Vương gia giúp sức nói thêm vào. Đến cuối cùng, nàng đành bất đắc dĩ nhận người rồi đưa đến cửa hàng.

“Lục Vương gia, bởi vì ngài cố ý bái sư, vậy kể từ hôm nay, trước tiên là ở chỗ này giúp việc, cùng bàn luận một chút về nghệ vẽ lụa với vị họa sĩ được cửa hàng mời đến đang ở phía trong kia đi.”

“Muốn Bồn vương luận bàn tài nghệ với một họa sĩ tầm thường sao? Bồn vương là tới đây để học người...”

“Vi sư đã nói, người có nghe không? Hoá ra Lục Vương gia lại là người nói mà không giữ lời, khi sư diệt tổ sao?”

“Đương nhiên là không phải!” Hàng Niệm Nhận nói liền một hơi, “Luận bàn thì luận bàn, sợ gì ai? Họa sĩ của cửa hàng các người ở nơi nào, mau tới bái kiến Bồn vương!”

“Hàng Niệm Nhận.”

“Hả... Người dám gọi thẳng tên tục Bồn vương?”

“Người vừa bái ta làm thầy, theo lý thì nên tôn sư trọng đạo. Bước ra khỏi cánh cửa này, người là Vương gia có vị thể hiển hách, còn ở trong cửa hàng này, người cũng như những người bình thường khác. Nếu ngay cả điểm này mà người cũng không thể phân biệt được, xin mời Vương gia quay về Phủ đệ thần tiên của ngài đi, dân phụ không tiễn...”

“Không được, người đã đáp ứng ta rồi, không thể nói mà không giữ lời! Bồn vương... Bản nhân nhất ngôn cửu đỉnh, bái sư chính là bái sư, học đồ chính là học đồ. Phòng vẽ tranh ở nơi nào?”

Nàng giơ bàn tay trắng nõn chỉ, “Bên kia.”

Hàng Niệm Nhận mở quạt phe phẩy dạo bước, lại nghĩ đến cây quạt của mình không bằng ai nên mạnh tay ném xuống đất, giẫm chân lên rồi sải bước tiến về phía trước.

“Tiểu thư, đây là quốc bảo Vương gia nhà ai vậy?” Hoàn Tố mĩa mai hỏi.

“Xuyt, nói phải biết giữ mồm giữ miệng, hấn dù sao cũng là quốc bảo, lại là một Vương gia... A, cẩn thận!”

Lời nhắc nhở đã chậm một bước, không thể ngăn cản hai người trước mặt đụng thẳng vào nhau.

Người đi tới thì mặt che lụa mỏng cúi đầu bước đi, trong tay lại ôm một đồng lớn các cuộn tơ, người còn lại thì coi trời bằng vung, nghênh nghênh ngang ngang bước vào không thềm ngó đường phía trước, đương nhiên chuyện phát sinh va chạm là không thể tránh được.

“Thảo dân lớn mật, người dám đụng... Bản nhân không thềm so đo với người!” Hàng Niệm Nhận lật người bò dậy, vẫn ngạo nghễ như cũ, xoay đầu đẩy cửa gỗ bên cạnh, bước thẳng vào phòng vẽ tranh.

“Úi chao.” Hoàn Tố sợ hãi than, “Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy một nam nhân không bị sắc đẹp của Phạm Đình làm cho mê mẩn thần hồn đến thất điên bát đảo không biết cha là ai mẹ là ai luôn nha.”

Lời này không nói quá một chút nào. La Chấn cũng muốn gạt đầu nhưng lại cảm giác thấy Phạm Đình hình như có gì đó không đúng. Với võ công của nàng, đây chỉ coi như một cú đụng nhẹ, đáng ra sẽ chẳng ảnh hưởng đến cọng lông, sao đến giờ vẫn không đứng dậy nổi?

“Phạm Đình, có chuyện gì sao?” Hỏi mấy tiếng rồi mà cái khăn che mặt của Phạm Đình vẫn buông xuống, không ngừng đầu lên đáp lại tiếng nào.

La Chấn bước nhanh đến cạnh nàng, cúi xuống lấy tay đỡ lấy lưng nàng, “Phạm Đình, té làm sao... ủa??”

Trong tay nàng, cánh tay của Phạm Đình run như hoa hải đường trước gió, gương mặt ngược lên đang ướt đầm nước mắt đẹp như những giọt mưa long lanh đọng trên cánh hoa, “..... Là hấn, quả nhiên là hấn, ta cảm giác được, chính là hấn! Chính là cái kẻ phụ lòng người kia!”

Kẻ phụ lòng? “Lục Vương gia? Người biết hấn à?”

“Dù cho hấn có luân hồi mấy đời, ta cũng sẽ nhận ra hấn. Hấn là kẻ đã phụ lòng ta, là kẻ bạc tình đã trói ta lại bằng dây thừng trời yêu, rồi đem luyện yêu hoả thiêu ta, muốn khiến cho ta hồn phi phách tán.....”

Bên trong Song Uyên cư, Phạm Đình vẫn chưa thể bình ổn những cảm xúc đang dao động như sóng trào, miệng cứ lẩm nhẩm nhẩm những lời như vậy.

Gương mặt tuấn tú của Phạm Trình đen kịt lại, quát: “Người còn muốn nhớ kẻ kia đến bao giờ mới thôi? Người đừng quên, bởi vì nam nhân này mà mẹ mới chết! Mẹ vì cứu người mà chết, người nhớ kỹ cho ta!”

“Không phải là ta nhớ hấn, mà là hận hấn tận xương!” Phạm Đình kịch liệt lắc đầu, tay nắm chặt thành nắm đấm, trong đôi mắt đẹp tia hận ý đan xen chặt chẽ với tia hung ác.

Phạm Trình khoanh tay, “Mẹ nói hấn là kiếp nạn của người, nếu người cứ một mực dây dưa chìm đắm vào thì sẽ vĩnh viễn không thể nào vượt qua kiếp nạn này được. Hành động của hấn tương đương với việc gián tiếp giết chết mẹ, đáng lý ra thì phụ thân làm sao có thể bỏ qua cho hấn được, chẳng phải là vì người hay sao! Vì cha sợ rằng nếu giết hấn rồi, người sẽ vĩnh viễn không quay trở lại thành con người như trước được nữa. Đối với người đàn ông này, người không cần hận, mà điều cần thiết là quên hấn đi, người hiểu chưa?”

“Người yên tâm, ta sẽ không đi tìm hấn.” Phạm Đình tâm tình đã hơi vững vàng, “Nhưng đem lại cho hấn chút phiền toái thì được, đúng không? Giống như ở kiếp trước ta trộm viên trường sinh bất lão, khiến hấn vĩnh viễn không cách nào thành tiên được, đời này, ta vẫn sẽ không để cho hấn sống tốt!”

“E hèm, xin hỏi Phạm Đình mỹ nhân, người chuẩn bị như thế nào để ‘dọn dẹp’ Lục Vương gia?” La Chấn ngồi ở một bên từ nãy giờ, nghe được trong câu chuyện trao đổi giữa hai người một hai ý tứ mà nàng có thể hiểu. Đại khái là cái tên Lục Vương gia cổ hủ vô duyên kia đã từng chiếm một đoạn trong “kiếp hồ ly” dài dằng dặc của Phạm Đình, nhưng lại có một kết cục không làm cho người ta vui mừng...

Là chấm dứt?

Ngoài cửa sổ truyền đến tiếng Liên Hương: “Thiếu phu nhân, lão gia, phu nhân mời ngài đến đại sảnh một chuyện.”

Hửm? Không hiểu vì sao, một lời mời này lại mang đến cảm giác vài phần bất an?

.....

La Chấn cúi đầu nhìn hoa văn hình hoa cúc thêu trên váy của mình, lông mi dài rợp che ánh mắt, gương mặt thanh tú nhã nhặn không biết là vui hay là giận, nhị lão phu phụ Lương gia nhìn thấy vậy thì trong lòng không khỏi có hai phần thấp thỏm: lời mình nói mới rồi có quá nặng nề làm tổn thương con dâu hay không?

“Chấn nhi, không phải là mẹ muốn chỉ trích con, chẳng qua là miệng lưỡi người đời rất đáng sợ...”

“Mẹ, nhớ lúc trước ngoài phố người người truyền miệng chuyện cũ của Chấn nhi lúc bị người ta quăng bỏ ngay tại hỉ đường, cha và mẹ bảo hộ Chấn nhi từng chút một khiến Chấn nhi cảm giác thâm tình ấm áp sâu sắc.” La Chấn ngược mắt, “Lúc đó, nếu cha mẹ cũng dễ dàng tin lời người ta giống như hôm nay, cuộc sống Chấn nhi tất nhiên đã rất khổ sở.”

Nói cách khác, lời vừa rồi đã thật sự tổn thương con dâu? Lương Đức tỏ ra bất an, “Chấn nhi đừng hiểu lầm, chúng ta không phải là nghi ngờ gì con. Chẳng qua là nghe được những lời nói bất lợi cho con nên muốn nhắc nhở...”

“Nếu con dâu đoán không sai, người bẩm báo cho Nhị lão những lời này phải chăng là Diêu Y Y?”

Vương Vân kinh ngạc, “Sao Chấn nhi lại nghĩ như vậy? Đứa bé Y Y kia không phải là loại người sẽ đi nhàn thoai về người khác. Người nói những lời này với chúng ta là phu nhân phủ Thái úy...”

La Chấn thầm trách mình không khỏi quá nóng vội, bởi Diêu Y Y kia cũng coi như thông minh, sao mà có thể để bản tính của nàng ta bại lộ trước mặt cha mẹ chồng được.

“Chấn nhi, có phải con có hiểu lầm gì đối với Y Y không? Nàng là một đứa bé đáng thương, cũng rất thích con, con nên chăm sóc nàng nhiều một chút.”

“Như vậy, nếu giữa nàng và Chấn nhi, cha mẹ sẽ tin tưởng ai?”

“Sao?”

“Cha và mẹ vừa nghe xong lời nói của người ngoài là tới khuyên nhủ ngay con dâu, mà con dâu chỉ mới nói một câu đoán người đó là Diêu Y Y, thì mẹ liền lên tiếng bênh vực. Đây có phải là muốn nói cho con dâu biết rằng nàng biết cách làm người hơn so với con dâu?”

“Chấn nhi...”

“Cha, mẹ, từ trước đến giờ con dâu luôn kính trọng Nhị lão, nếu Nhị lão có nghi ngờ gì xin cứ hỏi, con dâu nguyện sẽ bẩm báo rõ ràng cho Nhị lão biết.

Lục Vương gia bá sự học nghệ, không vì cái gì khác mà chỉ vì con dâu vẽ tranh giỏi hơn hẳn. Mà con dâu có cử chỉ điệu bộ gì với hắn thì cũng không phải là con dâu ngả ngớn trên ghẹo, lúc ấy có mặt tại đó có Công chúa, có Khánh Vương phi, còn có rất nhiều quý phu nhân của các quan to. Con dâu tự vấn và thấy rằng từ đầu đến cuối con không có lỗi lầm gì trong việc lễ nghi cư xử tại nơi đó.

Nếu Nhị lão muốn chứng thực, ngày mai Khánh Vương phi, Cao Vương phi sẽ tới tú phường học nghệ, xin hai ngài cứ gặp và hỏi họ.”

“Vương phi đến học nghệ?” Vương Vân hơi kinh ngạc, nhưng lại chợt nghĩ rằng đây không phải là đề tài trọng điểm trước mắt, “Chấn nhi, mẹ chưa từng nghi ngờ con. Cách làm người, phẩm giá, tính cách của con có thể người khác không rõ lắm, nhưng chúng ta nhìn thấy thật rõ ràng.”

La Chấn chợt quỳ xuống đất. Lương gia Nhị lão cả kinh, “Chấn nhi, con làm cái gì vậy, con...”

“Con dâu quỳ gối nơi đây là xin Nhị lão thứ lỗi.”

“Thứ lỗi? Lỗi gì đâu mà tha?” Lương gia Nhị lão nhất thời thấy ngại ngần xấu hổ. Lương Đức nói, “Cha đây đúng là đã thấy có mấy phần không ổn, nhưng con phải tin tưởng rằng bởi vì cha coi con như con gái ruột nên thương, trước sau gì đều sợ là sẽ tổn thương con mà.”

“Con dâu tin, con dâu cũng luôn luôn coi Nhị lão là thân sinh phụ mẫu để tôn trọng hiếu kính.” La Chấn vẫn cố ý quỳ mà không đứng dậy theo cái nâng tay của bà bà.

“Sau này đương nhiên con dâu cũng luôn luôn lo liệu hiếu đạo trước sau như một không thay đổi. Con dâu biết, Lương gia có thể có địa vị hôm nay là có quan hệ chặt chẽ với việc Nhị lão luôn coi trọng chữ tín trong giao thương buôn bán, gia đình luôn làm việc một cách nhân đạo thiện lương. Con dâu trong việc mua bán mặc dù muốn có lãi lớn, nhưng cũng không mồi gà lấy trứng trái với đạo buôn bán của Lương gia.”

“Chuyện này chúng ta rất tin tưởng.”

“Con dâu đối nhân xử thế không thể tự xưng là phúc hậu nhân ái, nhưng người không lấn ta, ta đương nhiên sẽ không lấn hiếp người. Con dâu miệng lưỡi lợi hại thì cũng chỉ là lợi hại với người ngoài, con dâu làm việc ngoan độc cũng chỉ là đối với người hung ác. Con dâu xin Nhị lão tin tưởng con dâu, mọi việc con làm đều là vì tướng công, vì Lương gia. Sau này, bất kể Nhị lão thấy cái gì, nghe được cái gì, chỉ xin hai ngài tin tưởng con dâu.”

Vương Vân gật đầu, “Tin, tin, đương nhiên tin tưởng. Con là con dâu ngoan hiền của Lương gia, là thê tử tốt của Chi Tâm. Con đối với Chi Tâm có tâm, đối với Lương gia vất vả, chúng ta đều thấy trong mắt, ghi tạc trong lòng.”

“Nhưng con dâu vẫn cần phải xin Nhị lão thứ lỗi.” La Chấn ngược mắt nhìn hai người, “Con dâu được cưới vào cửa Lương gia, trở thành người Lương gia, ở trong nhà của mình, con dâu muốn sống vui vẻ sung sướng cũng không phải là quá đáng phải không ạ?”

“Đương nhiên là vậy, đương nhiên là vậy.”

“Sau này, nếu có người ngoài nào có dụng tâm kín đáo khiến cho con dâu phiền lòng, con dâu lấy thân phận dâu cả của gia đình đuổi nàng ra khỏi cửa, cũng không phải quá đáng đúng không ạ?”

“Mẹ tin tưởng Chấn nhi xử sự trên dưới trong ngoài đúng mực...”

Lương Đức cũng gật đầu.

“Cám ơn Nhị lão đã tín nhiệm. Con dâu còn phải xin Nhị lão tha lỗi thêm một việc nữa, đó là, nếu có ngày đó thật, đến lúc đó Nhị lão vì tấm lòng thiện lương thương người mà ra mặt khuyên giải con dâu, xin thứ lỗi là chưa chắc con dâu sẽ tuân mệnh làm theo lời khuyên của hai ngài.”

“Chuyện này...” Lương gia Nhị lão quay sang nhìn nhau rồi sau đó nói, “Chấn nhi, cái nhà này đã giao cho con quản lý, chúng ta sẽ không ngang ngược nhúng tay.”

“Con dâu cảm ơn...”

“Cha, mẹ, vì sao các ngài lại bắt nường tử quý như vậy?” Chi Tâm thở phì phì chạy vào sảnh, khuôn mặt đẹp nhăn lại vì giận, “Nường tử sẽ mối nha.”

“Tướng công.” La Chấn dựa vào tay tướng công đứng lên, “Trần nhi có chuyện cầu xin cha mẹ nên quý, chứ cha mẹ không có bức bách Trần nhi.”

“À... Nhưng cũng không được!”

Sao lại không được?

“Nường tử có chuyện cầu xin cha mẹ, cũng phải để Chi Tâm quý, nường tử không thể quý.” Chi Tâm vừa nói liền quý xuống luôn, “Chi Tâm quý rồi nè, cha, mẹ, về sau các ngài không để cho Trần nhi quý nha...”

“Được rồi mà tướng công, cha và mẹ đã đồng ý với Chấn nhi rồi, chàng đừng quý nữa.” La Chấn hướng Lương gia Nhị lão khẽ chào, “Con dâu cáo lui, chúc Nhị lão an khang.”

Sau khi xoay người thì lúc này gương mặt thanh tú của La Chấn mới thoáng hiện một tia run sợ.

Lương gia có thể có thanh danh ngày hôm nay tất nhiên một phần là có quan hệ với tôn chỉ “Hoá tức chất ưu”* và “Đối xử như nhau” trong giao thương của Lương gia, nhưng chắc chắn phần lớn là nhờ ông Trời chiếu cố quan tâm mà thôi.

(* hàng hoá đủ, chất lượng tốt)

Cha chồng mẹ chồng chỉ khôn ngoan khéo léo khi xử lý chuyện buôn bán bên ngoài, còn thu vén chuyện nhà thật rất không thoả đáng. Nếu không, biết rõ Lương Nhị phu nhân có tâm ý xấu, biết rõ nô tài của nhà Lão Nhị vô lễ với Đại thiếu gia, biết rõ Chi Nguyên và Chi Tri khi dễ tính kế với Chi Tâm khắp nơi, sao hai người lại có thể để mặc không nhúng tay can thiệp?

Đối với cha chồng mẹ chồng, hình như là ‘họ hàng xa’ quý hơn ‘láng giềng gần’, ‘người ngoài’ tốt hơn ‘người nhà’ mới đúng là đạo cư xử quân tử thì phải?

Nhưng, La Chấn không phải quân tử, làm con dâu hiền tất nhiên là tốt, nhưng làm con dâu ác cũng chẳng ngại gì. Thay vì để cho người ngoài lợi dụng sự thiện lương của Lương gia mà tính kế và lừa gạt, thì thà để nàng làm người ác còn tốt hơn. Nhị lão trước giờ có thể dung túng Lương Nhị phu nhân tác oai tác quái, bây giờ dung túng nàng một lần thì có làm sao?

Đã sắp tới giữa mùa hè, thời tiết nóng bức, cả người lúc nào cũng thấy khó chịu. Lương gia là đại phú gia, vật dụng dành cho mùa hè mặc dù không thiếu, nhưng dù có mười mấy chậu nước đá đặt bên trong phòng cũng khó làm cho mát mẻ hoàn toàn.

“Thiếu phu nhân, mời ngài nhanh chóng ra chỗ thủy tạ xem thiếu gia một chút đi. Thiếu gia nói mình trở thành một con ngỗng trắng chết nóng rồi, đuổi tội nô tỳ đi không cho quấy rầy. Nhưng tới giờ này mà thiếu gia còn chưa dùng cơm trưa xong nữa.”

Hoàn Tố phì cười, “Mấy ngày trước cô gia còn nói mình biến thành con ếch đại bị lật ngửa bụng, sao lúc này lại thành ngỗng trắng rồi? Nô tỳ thấy rõ nha, rõ ràng là cô gia muốn làm nũng với tiểu thư đây.”

La Chấn mới lau mát rồi thoa phấn chống rôm sảy cho Bảo Nhi xong, đập một cái vào cái mông nhỏ núng nính thật, “Bảo Nhi, đi xem phụ thân người biến thành ngỗng trắng đi.”

Bên trong thủy tạ, một ngốc tử mặc quần áo nhẹ, nằm ngửa trên giường trải chiếu, hai tay hai chân co giật nhẹ nhẹ, miệng lẩm bẩm: “Nương tử, Chi Tâm nóng chết rồi, Chi Tâm thành ngỗng trắng, nóng đến chết rồi... Phong vân ca ca tránh ra đi! Nương tử, nương tử, Trần nhi, Trần nhi...”

Có người sinh ra là đã được ông trời chiếu cố nên chẳng thấy lạ gì phải không? La Chấn giả bộ tức giận, giơ tay đánh vào trán hắn, “Thối ngốc tử, đang được hưởng phúc mà chẳng biết!”

“Cạc cạc.”

“... Thối tướng công, đừng đùa giỡn nữa!”

“Cạc cạc cạc.”

“... Chi Tâm!”

“Cạc cạc cạc kết.”

La Chấn nhắc cục thịt mập tròn đang ằm trên người ra, đặt phịch xuống.

“Cạc cạc... Á á, Bảo Nhi, con thật nặng, đè chết phụ thân rồi...”

“Cạc cạc...” Bảo Nhi hơn bốn tháng mới mọc một chiếc răng nhỏ, ngồi trên bụng phụ thân giương nanh múa vuốt.

“Bảo Nhi, con đè phụ thân nữa, phụ thân ăn con đó.”

“Cạc cạc...” Bảo Nhi ngoáy mông, khoát khoát cái tay nhỏ bé, bò bò bò bò, dọc theo đường bò không quên trầy trét nước miếng, cuối cùng tìm được da mặt tuần mỹ của phụ thân nhà mình liền há mồm cắn.

“Ai nha, thối Bảo Nhi, con dám ám toán phụ thân, muốn phạt con!”

“Kết... Hắc... A a...” Bảo Nhi thích nhất là cùng chơi trò này với phụ thân, mỗi lần chơi đều là đem toàn lực hoan hô vang cười.

La Chấn miễn cưỡng liếc qua hai cha con này, tất nhiên là để mặc kệ cho họ chơi với nhau.

Tiếng của Hoàn Tố chợt cất lên, “Tiểu thư, xà mỹ nữ kia tới!”

“Nương tử, Xà mỹ nữ là cái gì?”

“Là Diêu Y Y.”

“Y Y? Nàng là người, không phải là rắn.”

“Bởi vì ta không thích nàng, cho nên gọi là rắn... Đừng động đây! Chỗ này còn chưa có lau xong.” Thối ngốc tử, chỉ vì muốn làm nũng với nàng mà để mình nóng đến nổi rôm, thật là không nên quan tâm chăm sóc hắn làm chi.

Chi Tâm ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống, đưa cái lưng thon dài đẹp mắt ra, “Nương tử không thích Y Y sao?”

“Ừ, không thích.” Cũng nên để cho ngốc tử này hiểu rõ về cảm giác của nàng, xem có còn dám để cho nàng thấy hắn thân thiết với nữ nhân kia nữa không!

“Vậy, nương tử không thích nàng ta, Chi Tâm cũng không thích.”

“...Thật à?”

“Ừ, người nường tử thích, Chi Tâm mới thích... Ahh, thật thoải mái, nường tử lau nữa...” Chi Tâm nhắm mắt, hưởng thụ sự chăm sóc thương yêu của nường tử, “Nường tử, chờ một chút nữa Chi Tâm lau cho nàng có được không?”

La Chấn bóp vành tai hấn một cái, “Ta đâu có nổi rôm nổi sảy gì đâu, không nên lau.”

“Nường tử, lau đi mà, lau đi mà, Chi Tâm muốn lau, để cho Chi Tâm lau đi mà.”

“...Thối ngốc tử, trong đầu chàng lại muốn nọ kia chứ gì?”

“Hắc hắc...” Người nào đó bỗng nhiên chồm nửa người dậy, rẽ tới gần, “Nường tử, ngày hôm qua nàng bồi Bảo Nhi ngủ, không có bồi Chi Tâm nha, Chi Tâm nhớ nường tử...”

Trời ạ, nhìn ngốc tử này... Nửa thân trên trần trụi đẹp đẽ, tóc xoã dài như nước, khuôn mặt mang vẻ tuấn mỹ đầy dụ hoặc, một đôi mày kiếm mắt đen nhuốm chút đục tình, quả thực....

“Tiểu thư, bánh đúc đậu canh mới vừa được bưng tới, ngài với Cô gia dùng một chén nha.” Hoàn Tổ nhẹ nhàng đánh tiếng từ phòng ngoài.

La Chấn tay mắt lạnh lẽ, cầm áo ngoài khoác lên người tướng công nhà mình để che đi cái sắc đẹp lồ lộ làm cho người ta thêm nhỏ dãi kia, “Bưng vào đi.”

“Vâng.” Hoàn Tổ vén rèm kết bằng hạt châu, tay cầm hai chén bánh đúc đậu đặt vào cái bàn con chứa đá hong mát bên cạnh giường, xong quay lại nhìn bé con đang ngủ ngon lành trên giường, “Bảo Nhi ngủ rồi ạ? Bảo Nhi thật là chắc nịch nha. Vú nuôi trước bị nóng trong người nên đổi sang vú nuôi này, thế mà bé con vẫn ăn ngon ngủ ngon, giống y như một chú heo con nha.”

Chi Tâm bắt bình cãi: “Bảo Nhi không phải là heo con, Bảo Nhi là Bảo Nhi.”

La Chấn nhét một chén bánh đúc đậu canh vào tay hấn, “Ăn.”

“Ah.” Người nào đó thanh minh bảo bồi nhà mình không phải là heo con, thế nhưng tướng ăn của chính mình lại chả khác heo con chút nào.

La Chấn đưa tay cột lại vạt áo lỏng lẻo của hấn, miệng hỏi: “Điều Y Y vẫn còn ở ngoài sảnh nói chuyện với lão gia và phu nhân à?”

“Dạ. Ngài không qua đó thật à?”

“Nường tử, ăn.” một ngốc tử đem một muống bánh đúc đậu canh đưa tới miệng nường tử.

La Chấn liếc nhìn hấn một cái rồi mở miệng đón nhận món ăn hấn dứt, “Không đi. Nhà thủy tạ đang mát mẻ thế này, ta ở đây chơi đùa thoải mái với tướng công và con trai của ta không tốt hay sao? Sao phải đi gặp một xà mỹ nữ để tự rước lấy bực mình vào người?”

Ủa? Trước mặt cô gia mà tiểu thư không hề kiêng dè biểu thị thái độ ghét bỏ nữ nhân kia à? “Nhưng, ngài để mặc kệ nàng ta ra sức lấy lòng lão gia phu nhân, nhờ đâu lão gia phu nhân...”

“Không có nhờ đâu.” La Chấn lau canh ở khóe miệng ngốc tử, “Tướng công là của ta, ai cũng không thể ra mặt làm chủ chia lìa ta với chàng, ngay cả người đó có là lão gia hay phu nhân cũng không được.”

Người nào đó gặt đầu liên tục, “Đúng đó, Chi Tâm là của Trần nhi nha.”

La Chấn bóp vành tai hấn, “Đúng, là của một mình ta.”

“Hi...”

Hoàn Tổ xem như không thấy người ta nhu tình mật ý, “Nhưng mà cô gia, nếu có mỹ nhân khác hướng ngài yêu thương nhớ, ngài thật không cần sao?”

“Mỹ nhân khác? Ai a?” Chi Tâm đem một muống bánh đúc đậu canh cuối cùng dứt cho nường tử, đem thìa ngậm vào trong miệng, hỏi.

“Tỷ như...” Hoàn Tổ cử ra một vị đại mỹ nhân không thể tranh cãi, “Phạm Dĩnh! Nếu Phạm Dĩnh lao vào trong lòng ngài, ngài sẽ đẩy ra sao?”

“... Đẩy ra a, A Hoàng A Hắc A Bạch Chi Tâm liền đẩy ra được nha.”

“Ách?”

La Chấn cười trộm. Nếu tướng công nhà mình không có dị năng này, nàng làm sao có thể thật sự yên tâm để Phạm đại mỹ nhân ở trong thêu phướng, cùng tướng công ở chung đây.

Nhưng Hoàn Tố vẫn cứ không tin, “Ngài nói, Phạm Dĩnh đại mỹ nhân sống sắc sinh hương này ở trong mắt ngài, cùng A Hoàng A Hắc A Bạch giống nhau?”

“Hoàn Hoàn thật ngốc!”

“Ách?”

“Đương nhiên là không giống rồi, nàng là hồ...”

“Bát canh này chàng cũng ăn đi.” La Chấn hợp thời ngăn chặn lời nói kinh người của ngốc tử.

“Nha, nương tử cũng ăn nga.” Người nào đó có ăn, bộ dạng lại tham ăn giống heo, nhưng ở trong mắt nàng, vẫn là thuần khờ đáng yêu như thế.

“... Vậy Diêu Y Y thì sao? Diêu Y Y ở trong mắt ngài là cái gì?” — Tóm lại, nha đầu Hoàn Tố hạ quyết tâm muốn đánh phá tiểu thư nhà nàng cùng cô gia ân ái là được.

“Y Y là người rồi, nhưng mà, nàng cũng gọi là ‘Trân Nhi’, Chi Tâm không thích!”

Hoàn Tố phết miệng nhỏ, “Nàng không chỉ muốn gọi giống tên tiểu thư, còn muốn thay vị trí tiểu thư đây.”

“Nga?” Chi Tâm nghiêng đầu, “Nàng muốn thay nương tử làm gì a? Nàng muốn thay nương tử làm việc sao? Nương tử quá mệt mỏi có phải hay không? Tốt... Nhưng mà, nương tử chịu, nàng cũng không nha.”

“Nàng như thế nào có phẩm hạnh đó được?” Hoàn Tố liếc thấy chủ tử không hề có ý ngăn trở, vui sướng nói một mạch đơn giản, “Nàng muốn thay thế, là vị trí tiểu thư ở bên người ngài, là vị trí tiểu thư ở trong lòng ngài, là vị trí tiểu thư ở... Trên giường ngài!”

“Nha...” Chi Tâm mở to mắt, “Nương tử, Hoàn Hoàn nói thật sao?”

“Không nên hỏi ta, tướng công.” La Chấn ngón tay nhỏ vén lên tóc mai hắc, “Tự mình đi hỏi dụng tâm người ta, tướng công từ trước đến nay có thể cảm giác ác ý thiện ý của người khác, chàng tự mình đi hỏi là tốt rồi. Ta tin tưởng, chỉ cần chàng hỏi, liền có được đáp án.”

Chi Tâm giật mình, con người thuần mỹ đầu tiên là di động một tia hoang mang, sau lại rung động, rồi khuấy thành gợn sóng, thật lâu sau sau..... “Y Y không tốt, Y Y thật là xấu!”

“A?” Hoàn Tố ngạc nhiên, “Cô gia ngài sao hiểu được?”

“Y Y biết rõ Chi Tâm yêu nhất Trân Nhi, Chi Tâm không thể không có Trân Nhi, nàng còn muốn làm như vậy, nàng thật xấu, Chi Tâm chán ghét nàng!”

“Tiểu thư, Cô gia ngài ấy...”

La Chấn nhoẻn miệng cười, “Thực thông minh không phải sao?”

Trong phòng khách, khách và chủ hoà thuận, nói cười vui vẻ.

“Y Y, người trước mắt là quân sự của Cửu Vương phi, là người bận rộn, còn tự tay làm đồ ăn rồi tận tay đưa lại đây, phần tâm ý này bá phụ bá mẫu xin nhận, về sau không cần vất vả như thế nữa?”

“Lương bá mẫu ngài trăm ngàn không cần nói như vậy.” Diêu Y Y mi thuận mắt nhu, vô hạn cung kính, “Nhị lão đối với Y Y yêu thương như thế, Y Y xem Nhị lão lại hơn hẳn cha mẹ thân sinh. Nay mẹ Y Y đã mất, Nhị lão ở trong lòng Y Y, đã là người thân cận nhất, phần hiếu thuận này tất nhiên là cần thiết.”

“Đứa nhỏ này, người nói như thế, lại làm cho người ta đau lòng...”

“Lương bá mẫu.....”

“Y Y!” Chi Tâm giống như một đoàn hỏa khí, thiêu đốt tiến vào phòng khách, “Y Y ta có lời muốn nói với người!”

Diêu Y Y vui cười đầy mặt, ôn nhu nói: “Chi Tâm ca ca, Y Y đang muốn đi tìm người đây, người gần đây khỏe không?”

“Chi Tâm khỏe lắm!” Chi mắt mở to, “Y Y, người thích Chi Tâm sao?”

“Chi Tâm ca ca...” Diêu Y Y then thùng, “Chi Tâm ca ca, người như thế nào...”

“Chi Tâm, con nói bậy bạ gì đó?” Lương Đức khẽ quát, “Y Y là một hàng hoa khuê nữ, con đừng bừa bãi hồ ngôn loạn ngữ!”

“Cha, mẹ, hai người không cần lo, chuyện này rất trọng yếu.” Chi Tâm mặt nhuộm đỏ, xoay khuôn mặt xinh đẹp lại đối diện với mỹ nhân, “Y Y, người nhất định phải nói cho Chi Tâm, người thích Chi Tâm sao? Người muốn làm nương tử Chi Tâm sao?”

“Chi Tâm!”

19. Chương 19: Quân Tâm Không Nhị

Trong cách gọi của Tướng công, “Trân nhi” chưa bao giờ là “Chấn nhi” giống như những người khác vẫn gọi. Chuyện phân biệt này, trước đó, trừ Chi Tâm và Trân nhi ra, ngay cả những người thân cận nhất là Hoàn Tổ và Phạm Trình cũng không biết.

(Xin xem lại chương 1, lúc La Chấn tự giới thiệu tên mình là Trân nhi với Chi Tâm. Trong tiếng Trung, Trân ( ) và Chấn ( ) phát âm “zhen” giống nhau.)

Từ trước tới nay Chi Tâm vốn rất hiếu thuận, nhưng hôm nay lại vô cùng bướng bỉnh cố chấp, bất kể song thân có lớn tiếng quát bảo ngừng vẫn không nghe theo, vẫn cố ý hỏi tới để chính tai nghe được đáp án. “Người thích Chi Tâm hả? Người thích không? Thích không?”

Diêu Y Y liếc mắt trộm đánh giá Chi Tâm: hai tròng mắt sáng rực, đôi gò má nhuộm đỏ, dáng vẻ như vậy là đang xấu hổ hay vui mừng?

“Người thích Chi Tâm hả?”

“Chi Tâm ca ca...” Diêu Y Y then thùng cúi mặt, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

“Y Y...” Nhị Lão Lương gia hít sâu vào một hơi: nhìn vẻ mặt này, Y Y thật đúng là thích Chi Tâm sao? Khó trách... khó trách những lời nói của con dâu nảy sinh ý ác cảm với Y Y, khó trách...

“Người có thích Chi Tâm hay không?” Nương tử nói Chi Tâm không nên tức giận, tức giận sẽ không hỏi được đầu đuôi sự thật. Nhưng mà, Chi Tâm thật muốn tức giận, Chi Tâm rất tức giận! “... Người không thích Chi Tâm đúng không?”

“Chi Tâm ca ca, Y Y... Y Y dĩ nhiên là thích Chi Tâm ca ca.... Chi Tâm ca ca tốt như vậy, người nào lại không thích...”

“Ah, vậy ý người thích là không phải cái loại thích kia....”

“Đúng! Đúng vậy! Là loại thích đó!” Dưới tình thế cấp bách ả liền bất chấp then thùng, mở miệng nói xong lại lập tức lấy tay che mặt, “Chi Tâm ca ca...”

Phong ca ca, Chi Tâm rất tức giận!

Muốn ta ném nạng ta ra ngoài thành không?... ..

Chi Tâm lại lên tiếng... “Y Y, người thích Chi Tâm, người nói Chi Tâm tốt, vậy Chi Tâm tốt chỗ nào?”

“Chi Tâm ca ca chỗ nào cũng tốt cả, người là ân nhân cứu mạng của Y Y, người vô cùng hiếu thuận với Lương bá phụ, Lương bá mẫu... Người biết lễ nghi với mọi người, coi trọng hạ nhân, người biết coi sổ sách,

biết tích lũy tiền bạc... Đúng rồi, Chi Tâm ca ca còn có tay nghề thêu lụa hoa rất đẹp, một ngày nào đó Chi Tâm ca ca dạy Y Y đi.”

“Nhưng mà...” Khuôn mặt đẹp của Chi Tâm nhăn lại, gãi đầu giật tóc, làm hỏng mất khí chất thần tiên của mình, “...lúc trước Chi Tâm chưa gặp nương tử, cũng chỉ biết tiêu tiền a; Chi Tâm chưa gặp nương tử, cũng không biết cha mẹ rất khổ cực vất vả a; Chi Tâm chưa gặp nương tử, cũng không biết làm sổ sách, không biết dệt lụa hoa, cái gì cũng không biết a. Nếu gặp một Chi Tâm cái gì cũng không biết, đã vậy lúc nào bên ngoài cũng bị người khác khi dễ, người vẫn còn có thể thích Chi Tâm sao?”

Phong ca ca, Chi Tâm nói vậy có đúng không? ...vậy sao trước giờ người không nói cho Chi Tâm? ...Lại phải ra lệnh à? Nhưng cái gì gọi là “Ra lệnh”?

“... Chi Tâm ca ca, Y Y sẽ thích. Bất kể Chi Tâm ở tình trạng nào, Y Y cũng sẽ thích Chi Tâm ca ca!”

Nói láo! Đây là nói láo! — “Nhưng Chi Tâm không thích người! Bất kể ở tình trạng nào, Chi Tâm cũng sẽ không thích người!”

“Chi Tâm!” Vương Vân vừa thấy thần thái trên mặt con thì đã biết con trai si ngốc của họ đang tức giận đến muốn nổi điên, “Lời này nói sau đi...” Bất kể trong tâm con trai nghĩ như thế nào cũng không nên tổn thương tình cảm của một cô gái thích hẳn, đúng không?

“Không được!” Chi Tâm mắt to sáng quắc chiếu ra thứ ánh sáng bức người, “Chi Tâm phải nói cho Y Y, Chi Tâm không thích người, Chi Tâm chán ghét người! Đúng, đúng là như vậy!”

“Chi Tâm ca ca?” Điều Y Y không biết tại sao chuyện lại đến nước này, đành phải giả bộ vô cùng yếu mềm, rõ từng giọt nước mắt ra, “Y Y làm sai chỗ nào? Y Y không tốt chỗ nào? Lúc trước người đã từng nói thích Y Y mà?”

Chi Tâm nhảy phắt lên một cái ghế, ở trên cao nhìn xuống rống to: “Người chỗ nào cũng không tốt! Trước kia lúc người giống như Chi Tâm, người và Chi Tâm đối đãi chân thật với nhau. Lúc đó, Chi Tâm thích người cũng giống như thích Phạm Phạm, thích Hoàn Hoàn, thích Chi Hành.

Nhưng người bây giờ cũng cùng một giuộc với những người khác, coi Chi Tâm là kẻ ngu để lừa gạt! Hơn nữa, hơn nữa... cho dù người có đối xử với Chi Tâm tốt hơn hẳn so với nương tử đối với Chi Tâm, Chi Tâm cũng sẽ không thích người! Chi Tâm chỉ thích nương tử!”

“Chi Tâm ca ca, La tỷ tỷ dạy người nói như vậy đúng không?... Hu hu... Y Y biết, La tỷ tỷ không thích Y Y... Hu hu... Nàng sợ Y Y cướp đi Chi Tâm ca ca... Y Y chẳng qua chỉ thích Chi Tâm ca ca mà thôi, vậy cũng là sai sao... Y Y căn bản đâu có gây trở ngại gì cho La tỷ tỷ...”

Chi Tâm giẫm chân xoay quanh trên ghế, mặt đỏ tới mang tai vì tức giận, “Thấy chưa, thấy chưa, người đặt điều cho nương tử, người nói láo, Chi Tâm càng ghét người hơn!”

“... Chi Tâm, con bước xuống nói chuyện!” Lương Đức quát lớn. Mặc kệ tình huống rốt cuộc ra sao, con trai cư xử như vậy là thất lễ, “Mấy người các người, đồ thiếu gia xuống!”

“Không muốn! Phạm Phạm, không được để cho bọn họ động vào!” Chi Tâm nhảy thêm một cấp lên trên bàn bát tiên, giẫm chân bình bịch, vung tay múa chân, la hét:

“Y Y, nương tử chán ghét người, Chi Tâm còn chán ghét người hơn! Nhưng mà, nhưng mà, nếu người không có ý muốn thay thế nương tử, nương tử căn bản cũng sẽ không chán ghét người!”

Nương tử tốt như vậy, nương tử chịu bị đánh thay cho A Hắc A Hoàng, lúc trời mưa sẽ đem đồ che chắn cho các cô cây tỷ tỷ, Chi Tri Chi Nguyên đối với nàng không tốt nhưng nương tử vẫn tốt với họ. Nương tử tốt như vậy, nếu không phải là vì người muốn cho Chi Tâm yêu người, không thương nương tử nữa, thì nương tử sẽ không chán ghét người, Chi Tâm cũng sẽ không chán ghét người!

Chi Tâm không có nương tử, sẽ không thể ăn cơm, không thể ngủ, không thể chơi cùng A Hoàng A Hắc, không thể... Chi Tâm không thể không có nương tử, người còn muốn đuổi nương tử khỏi bên cạnh Chi Tâm. Người thật đáng ghét, người làm cho Chi Tâm rất ghét người! Chi Tâm không hề muốn làm bằng hữu với người, Chi Tâm không thích bằng hữu đáng ghét như người!”

Những lời này thốt ra, có thể bừa bãi đấy, có thể không diễn tả được hết ý đấy, nhưng từ đầu đến cuối đều mang theo sự chán ghét xuất phát từ trong đáy lòng của Chi Tâm mà phun trào ra không che không dấu, nên lực sát thương lại càng kinh người bậc nhất.

“Chi Tâm ca ca...” Lúc này, ngoại trừ giả bộ khóc lóc, ngoại trừ giả bộ yếu mềm nhu nhược, Diêu Y Y cũng tự biết là ả có làm cái gì, có nói cái gì cũng đều không thích hợp. ả hiểu rõ, từ nay về sau mình sẽ không chiếm được sự cảm thông giúp đỡ đồng bệnh tương lân nào từ phía Chi Tâm được nữa. “... Người hiểu lầm Y Y rồi, chẳng qua Y Y chỉ thích Chi Tâm ca ca mà thôi... Y Y chưa từng có ý muốn thay thế La tỷ tỷ... Hu hu hu...”

Vương Vân không có nữ nhi, từ trước đến giờ luôn mong mỗi mình có được một đứa con gái dịu dàng xinh đẹp, mà con dâu cao quý của bà thì có xinh đẹp, có uyển chuyển đấy, có thể nể trọng, có thể tin nhiệm đấy, nhưng lại không thể thân cận tâm sự tình cảm.

Vì vậy, bà thật lòng xem Y Y như con gái ruột mà yêu thương. Thấy đứa nhỏ này khóc như hoa đào gặp mưa trước mắt mình thì trong lòng bà có mấy phần đau xót, “Được rồi, Chi Tâm! Dù thế nào thì Y Y cũng là khách, sao con lại có thể thất lễ như thế? còn không mau xuống đi!”

“Y Y, Chi Tâm nói cho người biết, Chi Tâm thật, thật, thật chán ghét người, Chi Tâm rất ghét, rất ghét, rất chán ghét người! Đúng, cứ như vậy!”

Chi Tâm tuyên bố xong lời này, từ trên bàn nhảy huých xuống, “Người không cần thích Chi Tâm, người cũng không cần đến nhà Chi Tâm, Chi Tâm chán ghét người! Hừ!”

Chi Tâm dẫm chân chuyển hướng, gương mặt tuần tú sau cơn bão táp phát tiết lại trở nên thuần nhất, quay sang ôm hôn nương tử và Bảo Nhi mập mạp rồi cùng nhau đi khỏi sảnh.

“Hu hu hu... Lương bá mẫu... Hu hu hu...” Diêu Y Y cúi đầu trong ngực Vương Vân, bi thương vô hạn, lệ rơi ào ạt, u oán vô cùng.

“Aizz—” Vương Vân thở dài nói: “Chỉ có thể nói là tạo hóa trêu người, nếu như người quen biết Chi Tâm trước Chấn nhi, có lẽ... Y Y, người đừng sợ, bá mẫu sẽ tìm cho con một tướng công tốt. Lương bá phụ của con có mấy vị bằng hữu mà con trai của họ đều chưa có vợ. Chọn trong đám bọn họ ra một người có tuổi tác và diện mạo tương xứng với con có lẽ cũng không khó lắm.”

Mụ già này đang nói cái gì vậy? Vậy công sức ả bỏ ra lấy lòng bà ta suốt thời gian qua thì tính thế nào? – “Hu hu... Y Y muốn sống cùng Lương bá mẫu cả đời... Y Y không lấy chồng...”

“Như vậy sao được, không thể vì Chi Tâm mà làm lỡ làng chuyện chung thân đại sự của con. Đúng không? Lão gia, hôm nào hẹn mấy vị bằng hữu đến phủ đi, cũng dặn họ đưa theo công tử tới chơi, để Y Y xem mặt luôn.”

Lương Đức gật đầu mặt đầy thương cảm. “Y Y, mặc dù bình thường Chi Tâm vẫn rất hiếu thuận nghe lời, nhưng một khi chọc giận nó, nó có thể phát tiết như một Hỗn Thế Ma Vương. Nhưng con đừng hiểu nhầm Chấn nhi. Không phải nàng bảo nó làm như vậy đâu. Trước khi Chấn nhi vào làm dâu, nó cũng đã từng một lần như vậy rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy! Một lần chúng ta muốn đem cho người ta đám mèo chó mà nó nhặt được, nó vừa biết được đã đại náo một trận gà bay chó sủa cả phủ luôn...”

“Sáng mai, ta sẽ cho người mang thiệp đi mời người ta. Con chọn được con trai nhà ai thì để Lương bá mẫu thay con làm mai cho...”

Ai thèm quan tâm chó chó mèo mèo cái gì? Ai thèm đi xem mặt con em nhà ai? Đến bây giờ mà hai lão già này vẫn thiên vị bên vực con dâu nhà mình sao? Hai cái...- lão già hồ đồ này! Sao vẫn không nhìn ra diện mạo hạ tiện mà con dâu bọn họ đang cố gắng đối trá mượn cơ này nọ để che giấu?

Tất nhiên, ả vốn dĩ định rằng sẽ dụ hoặc hai lão già này coi ả là thân nhân để sau này dễ dàng sai khiến, nhưng tại sao bọn họ lại có thể chỉ nói câu rất tiếc cho ả mà thôi? Sao lại thế? Trên đời này, rốt cuộc vẫn là không thể tin ai ngoài chính mình, đúng không?

La Chấn, ta không chiếm được, người cũng đừng hòng mà có được, là do người ép người quá đáng, chớ trách ta ác độc!

“Nương tử, nàng không cùng Chi Tâm đi hội chùa thật à?” Một đại cầu vồng vì muốn làm một cố gắng cuối cùng nên chớp chớp đôi mắt to sáng trông rất đáng thương.

La Chấn cười, “Chẳng phải ta đã nói với chàng rồi sao? Ta muốn cùng Chi Tri xem xét được thảo quý hiếm mới mọc, mình tướng công đi chơi là được rồi.”

“Vậy Chi Tâm cùng nương tử đi xem được thảo tỷ tỷ, Chi Tâm không đi hội chùa nữa.”

“Gần đây tướng công vừa phải sửa sang lại sổ sách lại vừa phải thuê lựa phẩm hoa, rất vất vả mệt mỏi cho chàng rồi. Trân nhi để chàng tự do đi chơi một ngày cho thật đã. Không phải chàng thích nhất là hội chùa sao?”

“Nhưng Chi Tâm muốn ở cùng một chỗ với nương tử.”

Ngốc tử này! – Khẽ hôn lên trán, mũi và khóe miệng hắn, “Vậy được chưa?”

“Hi, Chi Tâm cũng muốn thêm nữa.”

Bên ngoài, Phạm Trình đợi ân nhân lên đường, nghĩ là này giờ mình cũng đã đợi hơn hai khắc rồi nên ho khan vài tiếng, cắt đứt cảnh yên ương trong phòng.

“... Tướng công đi hội chùa, nếu nhìn thấy đồ chơi đẹp thì mua về cho Trân nhi cùng Bảo Nhi nha!”

“Ừ, ừ, ừ, nương tử phải nhớ Chi Tâm nha, rất nhớ rất nhớ rất nhớ Chi Tâm nha.”

“Tướng công cũng phải nhớ Trân nhi nha.”

“Chi Tâm rất nhớ rất nhớ Trân nhi, Chi Tâm bây giờ đã thấy nhớ rồi!”

“Thối tướng công, nếu không đi thì đánh chàng đó.”

“Nương tử đừng đánh Chi Tâm, Chi Tâm đi liền a!”

Lời tâm tình đối trao hoài mà không hề thấy chán, Chi Tâm mang bộ mặt tươi hơn hử đi ra cửa. Phạm Trình đối với chuyện này thật là khó hiểu: tình tình ái ái thật sự có thể làm cho người ta hạnh phúc đến như vậy sao? Ân nhân và nương tử của ân nhân diễn hoài không chán sao?

Dời mắt nhìn sang hướng khác lại vô tình đối diện với một cặp mắt long lanh lung linh khác, nhưng cặp mắt thứ hai này lại trừng trừng phóng lửa tới, “Nhìn cái gì, lỗ mãng, bảo vệ Cô gia cho tốt đó!”

“Nhảm, đợi người nhắc nhở sao?”

Đồ nha đầu thô lỗ, nếu đối xử với hắn tốt bằng phần nửa so với nương tử của ân nhân đối với ân nhân, hắn cũng coi như..... Ủa ủa ủa, sao mình lại muốn nha đầu này đối xử tốt với mình vậy nhỉ? Xuy xuy xuy, cũng tại ân nhân và nương tử ân nhân không tốt, dạy hư mình!

Phật tổ, Quan Âm Bồ Tát, đệ tử rất thuần khiết nha.... Thật ra thì đáng về nha đầu thô lỗ kia khi trợn to mắt lên cũng có phần khả ái.... Ai da da, đệ tử đã sai lầm quá sâu, Phật tổ, Bồ Tát, xin đừng vứt bỏ đệ tử.... Nhưng phải nói là đã nha đầu kia bình thường coi cũng xinh xắn đấy chứ.... A a a— .....

***

“Đại tẩu.” Lương Chi Tri đang chuyển mầm được thảo từ chậu ươm ra trồng xuống đất, thấy nàng đến gần, vội lau tay đứng lên chào.

“Mới mấy ngày không gặp, Chi Tri lại cao hơn một chút rồi. Ta nhìn thoáng qua còn tưởng rằng thấy Chi Hành.” La Chấn đưa thư trong tay ra, “Đây là thư Chi Hành ca ca gửi cho đệ.”

“Cảm ơn đại tẩu.” Lương Chi Tri lau tay vào khăn, nhận thư cất vào trong ngực áo, “Đại tẩu, mầm được thảo mọc rất tốt. Dem ra trồng xuống đất đoán chừng là sẽ sống trên tám phần.”

“Không tệ. Ta nghe sư phụ nói, đệ có tài bẩm sinh, mà cũng rất cố gắng. Chẳng bao lâu nữa, Lương gia sẽ có vị danh y thứ hai.... Đệ không tin sao?”

“Đợi sau khi xong việc rồi hãy nói!”

Đứa nhỏ này đã trưởng thành thật rồi. “Ta có dò hỏi chuyện của cha mẹ đệ, căn cứ vào một ít tin tức có được, cuộc sống của họ cũng ổn, đệ không cần lo lắng.”

Lương Chi Tri ghen ngào mím môi nói một câu: “Trong tay có số bạc lớn như vậy, sao lại không tốt chứ?”

“Chi Tri, đừng hận bọn họ.” La Chấn thở dài, “Cha mẹ trên thiên hạ, làm chuyện gì cũng là vì con cái. Mặc dù có lúc không đúng, nhưng cũng là vì ước nguyện ban đầu là vì cho con mà thôi. Bất kể con cái có nhận biết hoặc không đồng ý đi chăng nữa thì cũng không nên hận cha mẹ.”

“Chẳng lẽ tẩu không hận mẹ ta?”

“Không hận.”

“Không thể nào!”

La Chấn mỉm cười, “Mẹ đệ làm những chuyện như vậy, tất cả đều là vì lo cho tương lai của đệ và Chi Hành. Bà muốn Chi Hành trở thành người thừa kế của Lương gia, bà vợ vét thật nhiều vàng bạc là ý muốn cho các người một đời không phải lo lắng cơm áo gạo tiền. Ta lại là trở ngại của bà, đương nhiên là bà sẽ đối với ta không tốt; cũng giống như nếu trên đời này có người làm điều gì bất lợi cho Bảo Nhi, ta cũng sẽ làm những chuyện bất lợi với hắn.”

Chẳng qua, mẹ đệ chưa từng nghĩ tới vài điều, những thứ mà bà muốn đoạt lấy kia có phải là thuộc về mình hay không, Chi Hành có muốn nắm trong tay gia sản này hay không? Mà nếu bà không tranh không giành, có thật là đệ và Chi Hành sẽ không có chút gì không? Bà muốn cho các người, nhưng đây có phải là thứ mà các người muốn không? Còn nữa, con người nỗ lực làm việc hết sức mình có thể dùng đến ngàn vạn loại thủ đoạn, nhưng cũng không thể mất đi giới hạn làm người thấp nhất.”

Lương Chi Tri cúi thấp đầu xuống.....

La Chấn thấu hiểu, vỗ vỗ vai hắn, “Ta không hận bà, chỉ không thích bà mà thôi. Nếu sau này bà vẫn đối với ta không tốt, ta cũng sẽ đối với bà không tốt.” Thậm chí, sẽ không cho bà bất kỳ cơ hội xoay trở nào. “Mà đệ cũng không nên hận bà nữa.”

“Đệ không thể tha thứ cho bà! Nếu như khi đó đại tẩu không tới kịp.... nếu bọn họ thật sự lỗi tỷ tỷ Chi Nguyên đi... thì cái gì cũng không còn kịp nữa...”

“Aiz—! không phải đệ cũng đã khuyên Chi Nguyên rằng mẹ đệ đoán chừng chúng ta nhất định sẽ đi qua sao? Đợi bà trở lại, đệ có thể rầy rà cảm rằm bà. Chữ ‘hận’ kiểu này sao lãng phí sức lực và cảm xúc quá. Tốt nhất là thu về đi. Hơn nữa, hận một người đã mang lại cho mình sinh mệnh thật ra còn muốn thống khổ hơn so với người bị hận nữa đó.”

“Đại tẩu...”

“Hôm nay chúng ta có rất nhiều việc phải làm, những việc này tạm gác lại đi, khi nào rảnh rồi chúng ta sẽ đàm đạo tiếp.” Đứa bé này rất cố chấp, không thể thuyết phục trong một sớm một chiều được. “Nói ta nghe, đây là thảo dược gì? Chủ trị chứng bệnh gì?”

“Cái này là thuộc họ cỏ móng ngựa (Lisularia). Chủ trị vết thương, đau chân lưng eo, sưng phù hoặc ho có đàm. Có hiệu quả cường gân hoạt huyết, giải độc tiêu sưng. Vị ngọt cay, tính âm, có thể đun uống, cũng có thể đắp ngoài da...”

Lương Chi Tri chậm rãi nói, nhưng trong lòng vừa giật mình vừa nghi hoặc. Hắn thật sự không hiểu đại tẩu. Rõ ràng nàng không phải là một nữ nhân ôn nhu từ ái. Vì sao lúc này lại không hề có khúc mắc dè chừng đối với hắn? Cũng là một dạng nữ tử không dễ dàng để cho người khác lấn lướt khi dễ, nhưng sao nàng lại chẳng hận mẹ mình một chút nào....

Sau nửa ngày thì việc cũng xong, dùng xong cơm trưa, Lương Chi Tri lau mồ hôi trên trán, băng qua vườn muốn về phòng ngủ một giấc ngắn, bỗng nhiên có ai đó vỗ vào vai hắn. “Lương Chi Tri, đến bên này!”

Hắn lạnh lùng liếc nhìn sang thì thấy một nam tử trung niên xa lạ. Nhớ tới lời dặn của Chi Hành ca ca “Người lạ chớ gần”, vì vậy không quan tâm, vẫn đi như cũ.

“Có liên quan đến cha mẹ người, người có nghe hay không?”

Cha? Mẹ? “Người biết cha mẹ ta?”

“Đi theo ta!” Người đó xoay người một cái. đi vào một cái ngõ hẹp.

Lương Chi Tri do dự một chút, rồi đi theo....

Gần nửa canh giờ sau, thân ảnh thon gầy của Lương Chi Tri lại xuất hiện ở đầu hẻm, ngực ôm đồ vật, bước chân ngập ngừng cân nhắc, cuối cùng dứt khoát bước về hướng cửa Lương gia.

“Điều cô nương, cô có chắc tiểu tử kia sẽ làm theo như lời cô không?” Bên trong một cánh cửa sổ của một nhà trong hẻm, nam tử trung niên lúc này nhìn theo bóng lưng đang đi xa kia, hỏi.

Điều Y Y mỉm cười. “Tiểu tử này cũng ngoan độc giống mẹ hắc, đều hận La Chấn đến tận xương tủy. La Chấn sinh non là do hắc gây nên đó chứ. Còn nữa, chúng ta cho hắc chỗ tốt, còn lấy an nguy của cha mẹ hắc ra ép buộc, hắc tự nhiên sẽ biết nên làm thế nào.”

Lương Chi Tri đi vào đại trạch Lương gia, chạy thẳng tới nội viện. Mấy tiểu nha hoàn bởi vì trước đó đã từng thấy hắc đến đây chơi đùa cùng Bảo Nhi tiểu thiếu gia mấy lần nên bây giờ cũng không kinh ngạc khi nhìn thấy hắc, chưa kịp chào hỏi đã thấy hắc kêu lên: “Bảo Nhi ở nơi nào? Bảo Nhi đâu?”

“Bà vú cùng Phình nhi tỷ tỷ đang dỗ tiểu thiếu gia ngủ trưa.”

“Mau dẫn ta đi!”

Đang nằm trong ổ thè lưỡi thở phì phò vì nóng. A Hoàng A Hắc xoay mình nhảy lên, miệng đầy răng nhọn nhào tới....

“Ui da!” La Chấn ôm ngực kêu lên.

“Tiểu thư, sao vậy?”

“Ngực ta đột nhiên đau nhói.” La Chấn sờ tới túi thêu đeo trên cổ, đôi mắt đen hiện lên vẻ lo lắng, “Phạm Dĩnh có ở đây không?”

“Nô tỳ đi kêu nàng tới!”

“Cái túi thêu này là lấy tóc ngài cùng tóc Bảo Nhi làm thành, cùng với chuỗi hương châu trên người Bảo Nhi là một bộ. Nếu Bảo Nhi phát sinh biến cố gì, ân công nương tử tất nhiên có thể cảm ứng được ngay....”

Đây là lời Phạm Dĩnh nói lúc đưa nàng cái túi này.

“Thiếu phu nhân, ngài tìm ta?”

“Mới vừa rồi tim ta tự nhiên đau nhói, có phải có liên quan đến việc cảm ứng của túi thêu này không?”

Phạm Dĩnh gật đầu, “Đúng là như thế.”

“Nói như vậy, Bảo Nhi đang gặp nguy hiểm phải không? Chuỗi hương châu có thể bảo vệ Bảo Nhi bình an không?”

Phạm Dĩnh đã trải qua năm tháng vô biên, đã từng biết cảm giác cốt nhục tình thâm nên vô cùng hiểu một điều: trên thế gian, thâm tình giữa mẹ và con là một sợi dây huyết mạch ăn sâu vào máu thịt.

“Hương châu trên người Bảo Nhi là ta lấy tình thương yêu của ân công nương tử để tạo thành kết giới bao bọc lấy Bảo Nhi. Chỉ cần sự yêu thương của ân công nương tử đối với Bảo Nhi không thay đổi, thì ngoài ân công nương tử ra, bất cứ người ngoài nào dù là người hay là thần cũng không tổn thương được Bảo Nhi!”

“... Nhưng mà...” Nàng không phải là không tin tưởng Phạm Dĩnh, chẳng qua nàng không cách nào biết được ngay lúc này có chuyện gì xảy ra với Bảo Nhi hay không, “Ta phải chạy đến xem Bảo Nhi thế nào. À không, Hoàn Tố, Hoàn Tố đâu? Hoàn Tố nhanh nhẹn, đi trước...”

“Ân công nương tử, ngay bây giờ Phạm Dĩnh có thể cho ngài chính mắt nhìn thấy tình hình Bảo Nhi.”

Phạm Đình chưa kịp giơ tay bấm độn làm phép thì chợt nghe tiếng sét lớn ngoài cửa sổ, vẻ phiêu dật bất phàm của Phạm đại mỹ nhân liền biến mất, “Ân công nương tử, Bảo Nhi khẳng định vô sự, Phạm Đình đi trước!”

Bởi vì hành động xoay người chạy đi của nàng quá nhanh nên đụng thẳng vào Hoàn Tố đang vội vàng chạy vào suýt thì cùng ngã. Hai người cũng chẳng buồn xin lỗi lẫn nhau, ai đi đường nấy. “Tiểu thư! Tiểu thư! Người xem phong thư này đi, thật kỳ quái!”

“Chắc nì, có người trối Chi Tâm, đánh Chi Tâm, mau tới cứu Chi Tâm, Chi Tâm đau đau...”

Đây là cái gì? “Cái này từ đâu tới?”

“Có một đứa trẻ mới vừa đưa đến cửa. Bởi vì chỉ là mảnh giấy gấp lại mà không có phong bì niêm phong gì cả nên nó tự nhiên mở ra xem, không ngờ là...”

“Muốn cứu trạng phu, đi một mình đến cửa miếu Thành Hoàng, nếu không diệt khẩu...”

Miếu Thành Hoàng? Gần hội chùa?

“Tiểu thư, đây là nét chữ của cô gia sao?”

La Chấn xem xét tờ giấy, nét bút nét chữ ngăn nắp như vậy đúng là bút pháp thường ngày của tướng công, ngay cả cách dùng từ cũng là cách nói bình thường của tướng công...

“Tiểu thư, mặc kệ đây là thật hay giả, nô tỳ cùng người đi một chuyến!”

“... Đối phương muốn ta đi đến đó một mình, nếu không sẽ diệt khẩu, người về nhà trông coi Bảo Nhi cho tốt là được rồi.”

Hoàn Tố nóng nảy, “Như vậy càng vạn lần không được, dù người có đánh chết nô tỳ, nô tỳ cũng không thể để người đi một mình được.”

La Chấn nắm chặt tờ giấy, đôi mắt lại một lần nữa nhìn vào những chữ ghi bên trên, đột nhiên, khuôn mặt xinh đẹp vốn đang đầy vẻ lo lắng trong nháy mắt buông lỏng, nhếch môi cười nói:

“Yên tâm, Hoàn Tố, em không cần phải đi, mà ta cũng chẳng cần phải đi. Em đi ra nhà ngoài, mời Phạm đại mỹ nhân đang nấp phía dưới bức tranh lụa đền Thính Đào của Cô gia ra đây!”

Mùa hạ có nhiều sấm sét, nếu muốn Phạm đại mỹ nhân xuất hành thì cần phải mang theo bức tranh Thính Đào mà tướng công đã bỏ công dệt nên. Nàng ấy từng nói: “Đây là bức tranh ân công dụng tâm làm nên, trên đó linh khí của ân công lưu lại rất đậm, đem nó để che thân thì đủ để tâm hồn an tĩnh.”

Giữa hè ngày dài như vô tận, mặc dù đã có một trận mưa to giữa buổi nhưng khi ánh mặt trời lộ ra, cho dù gần giờ Dậu (5 – 7h chiều) mà trời vẫn còn nóng không chịu được.

Trước miếu Thành Hoàng, Hàng Niệm Nhận nhìn chằm chằm nữ tử từ trên xe bước xuống, vẻ mặt có giận, có tức, cũng có.... e ngại. “Người lấy danh nghĩa Cửu vương đệ lừa gạt Bốn vương tới đây rồi cuộc muốn như thế nào? Ban ngày ban mặt, người không được vô lễ với Bốn vương!”

Tiểu quý nhất gan! Phạm Đình nhếch môi đỏ mọng, “Cường bức rồi giết, vứt thân thể trần truồng ngoài hoang dã, thế nào?”

“Người... Người... Người vô sỉ! Người là con gái mà nói chuyện phóng dăng như thế. Ngay cả một câu chào cũng thật vô liêm sỉ!”

Cổ hủ mấy trăm năm không thay đổi, thật là nhàm chán. “Nếu không thì tự người cởi quần áo ngoan ngoan chờ đợi, ta có lẽ sẽ ôn nhu một chút?”

“Người, người... người...”

Ngoài cửa, Lương gia Nhị lão xuống xe ngựa, bồi rối hỏi: “Y Y, không phải là đi dạo hội chùa ư, sao đến bên này? Chắc con không biết, miếu Tam Vương mới là hội chùa để thỉnh cầu tâm nguyện.....”

....

Diêu Y Y chẳng thể nào hiểu được: rõ ràng chính mắt ả nhìn thấy một mình La Chấn lên xe, dọc theo đường đi cũng không dừng lại. Sao khi ả đem người cùng đến để “Bắt kẻ thông dâm” thì lại thấy một người khác?

“Bái kiến lão gia, phu nhân.” Phạm Đình lượn lờ tiến lên thi lễ.

“Người là...” Vương Vân nhớ rõ đại mỹ nhân này. “Người là thêu sư Phạm Đình ở tú phường ‘Chi Tâm’ phải không?”

“Đúng là Phạm Đình ạ.” Phạm Đình liếc đôi mắt đẹp về phía vị Diêu mỹ nhân đang mang vẻ mặt bất an bên kia. “Thì ra đây là Diêu tiểu thư bữa giờ đang tơ tưởng muốn thay thế vị trí của Thiếu phu nhân đây. Bình sinh coi cũng cực kỳ bình thường thôi, gương mặt thì hèn mọn không đôn hậu tí nào. Sao lại có thể tự cho rằng mình có bản lĩnh để thay đổi tạo hóa vậy nhỉ?”

“Người... Người là ai?” Ra vẻ không để ý tới lời nói mang đầy vẻ khinh miệt của đối phương. Diêu Y Y thốt ra hỏi.

“A! chẳng những đáng dấp bình thường, mà ngay cả lỗ tai cũng không tốt nữa à? Chẳng lẽ người không nghe Lương phu nhân vừa gọi ta là Phạm Đình hay sao? Chắc chắc chắc, mặt hàng giống như người vậy mà đòi phóng mình lên cảnh cao à?”

“Tại sao lại là người? Ta rõ ràng thấy là...”

“Là Lương Thiếu phu nhân, phải không?” Phạm Đình cau mày như đau đớn lắm, miệng thì ai thán, “Đáng dấp xấu xí, lỗ tai mất thính giác, ngay cả thị lực cũng không ổn. Diêu Y Y, người sống như vậy mà không thấy buồn thảm sao?”

Từ trước đến giờ Diêu Y Y cực kỳ tự tin về dung mạo củamình, nhưng lúc này lại bị một người có diện mạo hơn hẳn buông lời hạ thấp nói móc mà không phản bác được một câu một chữ nào.

“Phạm cô nương, cô.... biết Y Y sao?” Vương Vân nghe trong lời nói của Phạm Đình có ý không tốt liền lên tiếng, ý muốn giảng hòa.

“Bẩm Lương phu nhân, người hạ tiện thể này không xứng đáng biết Phạm Đình.” Lời này được nói ra một cách cứng rắn, vừa vặn chặn lời Vương Vân làm bà lập tức nghẹn lời.

Diêu Y Y cố gắng hết sức để duy trì dáng vẻ. “Người nữ tử này, ta với người không ân không oán, thậm chí cũng không quen biết nhau, lời người nói ra toàn ý không tốt, vậy là muốn như thế nào?”

“Bởi vì người cũng chỉ xứng nghe những lời nói này mà thôi.Chốc nữa còn càng không tốt đó.” Ánh mắt Phạm Đình lộ rõ nét khinh bỉ. “Mặt xấu, tai điếc, mắt tật, tâm hèn.... Diêu Y Y, nếu ta mà là người thì đã không dám sống trên đời này nữa, chết sớm một chút để đầu thai cho kiếp sau tốt hơn.”

“Người... nữ tử nhàm chán này, người...”

“Tư Chấn quản sự?” Hàng Niệm Nhận nhìn thấy tình hình bên này, bước qua hỏi. “Sao người lại ở đây? Cửu vương đệ cùng Cửu đệ tức của ta cũng tới đây à?”

Diêu Y Y vội vàng hành lễ. Phạm Đình thì vừa ngẩng ngó thưởng thức mười ngón tay thon dài của mình, vừa chậm rãi nói:

“Sao ả lại không ở chỗ này cho được? ả to gan lớn mật dám lấy ấn triện riêng của Cửu Vương gia để hẹn người đến chỗ này gặp mặt. ả còn có chuyện gì mà không dám làm? Hay là giờ người hỏi thử ả xem, ả hẹn người tới đây có phải là muốn cố ý tự tiến cử để làm người làm ấm giường của Lục Vương gia hay không?”

Hàng Niệm Nhận quát: “Nữ nhân này, có thể nói chuyện ý tứ một chút hay không?”

“Muốn văn nhũ ư?” Phạm Đình đan mười móng tay sơn đỏ thắm lại, đầu ngón tay chạm vào gò má mình, nhả mảy ra vẻ ngỗ ngược nói:

“Muốn noi theo gương của Trác Văn Quân(*) để tạo thành một giai thoại lưu danh thiên cổ à? Nhưng cô gái này không dần được tâm tư thô tục, ngay cả ngón chân của Trác Văn Quân cũng không bằng, Vương

gia cho dù không cưới được người nào khác thì cùng chớ có cưới một kẻ không chung thủy nha, kéo không lại thành một nam nhân hạ lưu bị người ta cười ba đời cũng không hết đó.”

“Người —” Hàng Niệm Nhận tròn mắt như muốn nứt ra, mặt đỏ bừng tới tận mang tai.

“Người...” Diêu Y Y nhú đôi mày liễu. “Vị cô nương này, ta nói lần nữa, ta với người chẳng hề liên quan với nhau chút nào, sao người nói năng vô lễ, khinh người quá đáng như thế với ta?”

Phạm Đình chưa kịp mở miệng trả lời ả thì đã có người lên tiếng làm khó dễ với ả: “Tư Chấn quản sự, có đúng thật là người giả mạo Cửu vương đệ lừa gạt Bồn vương tới đây không?” Tuy rằng hai người cùng bị một nữ nhân khinh bạc móc méo mĩa mai, nhưng Hàng Niệm Nhận lại không xem là mình có cùng một kẻ thù với Diêu Y Y. “Người có biết lừa gạt hoàng tộc, dùng trộm ấn triện riêng của hoàng tộc, phải bị tội gì hay không?”

Lương gia Nhị lão mơ hồ phát hiện ra hình như có điều gì không đúng ở đây, đồng thanh hỏi: “Y Y, đã xảy ra chuyện gì?... Chấn nhi?”

Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra thế này?

La Chấn xuất hiện từ bên trong xe kiệu bước ra, khoan thai tiến tới, đỡ cha mẹ chồng lui về dưới bóng cây, tạm ngồi trên mặt cọc gỗ mà người đi đường hay dùng để nghỉ chân, “Nhị lão ở chỗ này sẽ được xem một màn diễn rất hay, tin rằng sẽ suốt đời khó quên.”

Vương Vân nhú mày, “Chấn nhi, con...”

La Chấn mỉm cười nhẹ nhàng, “Cha, mẹ, nếu vừa rồi Nhị lão vừa bước xuống xe đã nhìn thấy là con dâu, chứ không phải Phạm Đình, đứng riêng nơi vắng vẻ này cùng với một người đàn ông khác, hai người sẽ nghĩ thế nào?”

“Chuyện này...”

“Hơn nữa người đàn ông đó lại chính là Lục Vương gia, vì người này mà đã từng phiền tới Nhị lão phải giảng dạy con dâu một phen? Lục Vương gia được người ta hẹn gặp ở đây, khi nhìn thấy không phải là người đã hẹn hẳn tới, đương nhiên là sẽ bám theo hỏi han không ngớt, lúc đó ở trong mắt Nhị lão, có phải đó sẽ là cảnh con dâu đang tư tình với người khác hay không?”

“Chuyện này... Chấn nhi, chuyện này rốt cuộc là... ý con là Y Y cố ý sắp xếp bày bố à? Nàng...”

“Nhị lão từ từ xem xét cho kỹ, màn hay còn được trình diễn đâu.” La Chấn nhắc váy, chậm rãi từng bước đi tới bên cạnh Diêu Y Y đang bị Hàng Niệm Nhận ép hỏi liên tiếp phải lui từng bước về phía sau, “Diêu tiểu thư vẫn còn vừa lòng với sự việc được an bài hôm nay chứ?”

“Là người phải không? Người an bài hết thấy những chuyện này đúng không? Là người lơ đãng có quan hệ tốt với công chúa Ngọc Thiệu, dùng ấn triện riêng của Cửu Vương gia để hẹn Lục Vương gia tới đây? Là người xui khiến đám người làm của người vu oan cho ta? Là người...”

Nếu Diêu Y Y chưa để cho lòng tham cá nhân ăn mòn bản tính thì xem ra La Chấn cũng có mấy phần thương thức khi thấy ả lâm nguy mà không hoảng loạn, vẫn còn có thể trả đũa một cách mạnh mẽ như vậy, nhưng mà..... “Aiz, vô dụng thôi Diêu tiểu thư à, người thua là nhất định rồi.”

Diêu Y Y nước mắt quanh tròn:

“La Chấn, ta hẳn nhìn người khắp nơi, nhường người khắp nơi, vì sao người lại ép ta đến thế? Vì bình an của gia đình Lương bá phụ, không muốn Chi Tâm thương tâm, ta biết rõ khi người còn ở Hàng Hạ quốc đã qua lại rất thân mật với ân nhân của ta là Tấn Vương gia, nào là kết bạn du lịch, nào là cầm tiêu hợp ý, thậm chí, lúc đầu đã có lời đính ước gả làm trắc phi của Tấn Vương gia, thế mà ta chưa từng nói với bá phụ, bá mẫu, Chi Tâm ca ca một câu.

Chính mắt ta thấy người liếc mắt đưa tình với người khác ở phủ Cửu Vương gia, điệu bộ làm thơ, ta vẫn tìm mọi cách giấu giếm thay người, vậy còn chưa đủ sao? Ta chẳng qua mới chỉ sinh lòng ái mộ đối với Chi Tâm ca ca, người liên sử dụng quyền thế của mình mà ức hiếp ta, vũ nhục ta đến mức như vậy, người ức hiếp một cô nhi không chỗ nương tựa như ta sao?”

Lương gia Nhị lão giống như bị những lời này làm cho xúc động, vừa mới song song định đứng lên, nhưng lại thấy cái liếc mắt của con dâu liền dừng lại.

La Chấn cười mỉa, “Nhẫn nhịn ta là vì ta sao? Người lấy thân phận gì mà nói với ta những lời này? Người chẳng qua chỉ là một người ngoài, Lương gia có quan hệ gì với người vậy? Ta là con dâu cả của Lương gia, đối với người, ta có quyền ngăn cản cũng có quyền đuổi, nhưng mỗi khi người đến cửa, ta đã bao giờ ngăn người đuổi người chưa? Mặc dù cha mẹ chồng của ta thương người, nhưng nếu ta lấy thân phận là Thiếu phu nhân Lương gia muốn đuổi người thì cũng không ai ngăn được, người có tin không?”

Phất phất tay áo, lúc này Phinh nhi lấy ghế dựa mang theo từ trong xe ra, đỡ chủ tử ngồi xuống. La Chấn không muốn nhìn người từ chỗ thấp hơn, nên con mắt chỉ nhìn chung chung về hướng đó, tiếp tục nói:

“Đến lúc này, ta cũng chẳng ngại nói lại toàn bộ sự việc từ đầu. Trước khi ta thành thân, đúng là Tấn Vương gia có hâm mộ tài mạo của ta thật, đúng là hắn đã từng lấy vị trí trắc phi để dụ ta thật, nhưng nếu ta đã đồng ý hôn ước với Tấn Vương thật thì làm gì có chuyện Quốc quân chỉ hôn, nếu không có họa diệt môn thì làm sao mà ta đi lấy chồng xa thế này? Những chuyện này, ân nhân đối xử ‘vô cùng sủng ái’ với người chẳng lẽ chưa nói cho người biết sao?”

Còn nữa, người nói rằng ở Cửu vương phủ ta liếc mắt đưa tình với người khác, là người nào vậy? Lục Vương gia chăng? Còn nếu người ấy là quan lại quyền quý nào khác, người nói ra tên họ đi, ta ngay lập tức có thể kêu người ấy đến đối chất. Ta tin rằng ai cũng sẽ nể mặt Cửu Vương phi mà đến đây.”

La Chấn ngừng lại một chút, môi nhếch lên châm chọc:

“Giờ nói về chuyện người sinh lòng ái mộ đối với tướng công của ta. Vốn dĩ, ta cũng không ngại có người thích tướng công ta, chỉ cần tướng công ta chỉ thích một mình ta là tốt rồi.

Nhưng, người có chắc chắn là người yêu chính con người của tướng công ta không? Không phải là yêu vị trí trưởng công tử của Lương gia chứ? Không phải là yêu một Lương Chi Tâm biết xem xét sổ sách, biết dặt tranh trên lưạ chứ?”

Người lúc nào cũng nói người là cô nhi không chỗ nương tựa, như vậy, người xếp đặt cho mấy vị cao thủ mai phục bốn phía xung quanh đây là để bảo vệ một cô gái yếu đuối yếu đuối không nơi nương tựa là người chăng? Hay là vì muốn bắt ‘gian tình’ giữa ta với Lục Vương gia?

Ta cũng chẳng ngại nói cho người biết, người chịu đựng nhẫn nhịn khắp nơi là ta, chứ không phải là người. Nếu không, thì đã giống như lời người nói, với tài lực hùng hậu của ta, có cả đồng vàng bạc trong tay, cho dù không có Lương gia làm chỗ dựa thì chỗ đồ cưới của ta cũng đủ mua tánh mạng của người một trăm lần.

Ta chỉ cần nhấc một ngón tay là người có thể biến mất mà không ai hay biết. Đến lúc này rồi mà người còn cho rằng người vẫn có thể trưng bộ mặt mãnh mai yếu đuối đó ra để có được sự đồng cảm của người khác hay sao?”

Aiz—, thiệt là, không nên ép nàng phải lộ ra bộ mặt tài cao thế lớn khinh người như vậy chứ, thật bất đắc dĩ gì đâu:

“Người không hiểu là ta nhẫn nhịn người, nên người mới đẩy mọi chuyện đến mức này phải không?”

“La Chấn, người... cho là người nói như thế thì ta sẽ sợ sao? Người luôn miệng nói người yêu Chi Tâm ca ca. Nhưng người có thật sự thương hắn không? Người có thể để cho người khác giả dạng người đến đây, người còn mang theo nô tỳ đi cùng, đủ để nói rõ người hoàn toàn không yêu Chi Tâm ca ca! Nếu người thương hắn, người hẳn đã để ý quan tâm đến an nguy của hắn! Nếu người thương hắn, bất kể thật giả, người cũng sẽ tới đây một mình!”

“Cái gì thật giả?”

“Lá thư này....” Diêu Y Y che miệng không kịp.

La Chấn vén tóc mai, đầu đẹp hơi lắc. “Diêu tiểu thư, người rốt cục cũng thừa nhận là người để thư lại hẹn ta tới đây. Là người lấy an nguy của tướng công uy hiếp ta phải đến một mình?”

“Ta.... Người....”

“Trân nhi, Trân nhi!” có người từ xa chạy đến thở hồng hộc. “Nàng đến rồi à? Chẳng phải nàng đã nói là nàng sẽ không đến sao? Chi Tâm đang muốn trở về. Phạm Phạm nói cho Chi Tâm, Trân nhi tới đây. Chi Tâm thật là vui mừng, thật là vui mừng nha, liều mạng chạy tới đó...”

La Chấn nhẹ nhàng đứng lên, lấy khăn tay lau khắp trên mặt chồng bởi chỗ nào cũng thấy dấu vết dính bột của bánh bột lọc. “Hôm nay chàng chơi rất vui phải không? Trận mưa kia không có làm chàng ướt chứ?”

“Ừ, vui lắm nha. Chi Tâm thật vui lắm đó. Chi Tâm không có ướt. Lúc Vũ (mưa) tỷ tỷ tới. Chi Tâm đang ở trong miếu tạm biệt. Chi Tâm còn mua cho nương tử với Bảo Nhi rất nhiều, rất nhiều đồ tốt nha. Phạm Phạm, mau lại đây, mau lại đây! Đưa cho nương tử nhìn đi.”

“Đợi lát nữa rồi xem, tướng công, nương tử có chuyện xin tướng công giúp một tay.”

Đôi mắt Chi Tâm lộ ra vẻ mừng rỡ. “Muốn Chi Tâm giúp một tay? Chi Tâm có thể giúp nương tử hả?”

La Chấn lấy trong tay áo ra phong thư đã được đưa đến. “Tướng công xem một chút mấy chữ này, lỗi ở nơi nào? Nói cho vị Diêu tiểu thư này nghe đi.”

“Chấn nhi, có người trói Chi Tâm, đánh Chi Tâm, mau tới cứu Chi Tâm. Chi Tâm đau đau....— Đây là cái gì a, nương tử?”

“Đây là chữ viết thôi mà, tướng công nói mấy chữ này có bị ghi sai chỗ nào không?”

“Có nha! Chữ này không đúng nè!” Chi Tâm chỉ vào một chữ đầu tiên. “Trân Nhi là chữ ‘Trân’ trong ‘Trân bảo’ chữ ‘Trân’ trong ‘Trân quý’, rất trân quý, không phải là chữ này nha.”

Tướng công thật sự rất đáng yêu. La Chấn bất chấp mọi người xung quanh đang nhìn mình chăm chú, nhón chân hôn lên trán chồng một cái. “Tướng công thật là thông minh.”

“Hi! Chi Tâm thông minh, nương tử hôn lại...”

“Trân Nhi” trong cách gọi của Tướng công chưa bao giờ là “Chấn nhi” giống như những người khác vẫn gọi. Chuyện phân biệt này, trước đó trừ Chi Tâm và Trân nhi ra, ngay cả những người thân cận nhất là Hoàn Tổ và Phạm Trình cũng không biết.

Mới ban đầu, khi La Chấn vừa nhận được phong thư kia thì tâm loạn như ma. Đúng như Diêu Y Y dự liệu, bất kể là thật hay là giả, nàng cũng đã định sẽ đi đến đáy một mình. Nhưng sau khi tỉnh tã nhìn kỹ thì nàng bất chợt hiểu rõ mọi sự. Bởi vì chữ “Chấn” kia chưa bao giờ xuất hiện dưới ngòi bút của tướng công.

“Diêu tiểu thư, người lợi dụng ấn triển của Cửu Vương gia để hẹn Lục Vương gia đến đây. Rồi lại lấy an nguy của tướng công để buộc ta phải đến một mình, đồng thời mời cha mẹ chồng ta ‘vô tình đến đây’, chính là để bắt một đôi thông dâm. Làm cho ta bị ‘bất tận tay day tận mặt’ để người có thể ‘mượn nước đầy thuyền’ mà gán tội danh cho ta.

Như thế, người đặt được cái gì đây? Nhẹ thì ta thất tín với cha mẹ chồng, bị buộc phải trả lại cho Lương gia tiền tài cùng quyền lực đúng không? Nặng thì ta bị cha mẹ chồng đứng ra làm chủ mà hù ta, trở thành người phụ nữ bị chồng bỏ, phải không?

Thế người có từng nghĩ đến việc, cho dù kết quả xấu nhất có giáng lên đầu ta, thì ta vẫn là La gia Đại tiểu thư có gia tài bạc triệu như trước giờ không? Nếu ta thẹn quá hóa giận, đem toàn bộ gia sản ra chỉ để mua cái đầu của người, không phải là không có khả năng chứ? Thâm chí, không cần ta tốn một văn tiền, chỉ cần nói một câu, các môn phái giang hồ vốn vẫn dựa vào La gia mà sống sẽ thay ta giết người.

Công chúa Ngọc Thiều đối đãi với ta tình như tỷ muội, nếu biết ta bị khi dễ, chỉ cần truyền xuống một câu, thì một người bất kỳ trong đội thị vệ hồi môn của công chúa cũng có thể tặng cho người một kiếm mất mạng. Hay là, dùng chút biện pháp đen tối, định cho người một tội danh gì đó để người bị đẩy đi sung quân làm quân kỹ, thì sao nhỉ?

Nói cách khác, dù thế nào đi chăng nữa, Phượng Hoàng vẫn là Phượng Hoàng, mà người... vĩnh viễn là một con chim sẽ không thể thành Phượng Hoàng.”

Diêu Y Y sắc mặt thất bại, khi La Chấn từng câu từng chữ nói ra kế hoạch của ả thì ả đã xác định rằng mình thua thật rồi. Nhưng mà cho dù thua, ả cũng sẽ kéo một người chết cùng, huống chi, trong tay ả còn có một lá vương bài. “La Chấn, người cho rằng người nhất định thắng rồi sao?”

La Chấn hai hàng lông mày thanh tú nhú lại. “Nếu không thì sao?”

Diêu Y Y nhìn chăm chú vào gương mặt thanh tĩnh nhả nhận trước mặt, muốn tận mắt nhìn thấy ánh hoảng sợ thật sắc sẽ nhanh chóng hiện lên trên gương mặt kia, bờ môi hiện ra nụ cười lãnh độc. “Ta chỉ cần đưa ngón tay xuống, người sẽ thấy người phải trả cái giá thể nào vì thói kiêu căng của người!”

“Có phải người muốn nói là người đã bắt được Bảo Nhi của ta chẳng? Hơn nữa, người còn lập ra kế sách lưỡng toàn. Nếu kế hoạch người tính toán ở miếu Thành Hoàng mà thành công, thì người liền giả bộ ‘cứu được’ Bảo Nhi bị bắt cóc trong tay Lương Chi Tri, như thế người có thể thắng tiến vào đại môn của Lương gia thay thế tư cách của ta, phải không?”

Nhưng hiện tại người đã bị đánh bại, người liền muốn rằng khi người chỉ tay xuống, cao thủ nấp ở chung quanh đây sẽ lập tức rời đi để làm hại đến Bảo Nhi của ta, có đúng hay không?”

Một luồng sóng lạnh leo nhảy lên từ sống lưng làm Diêu Y Y rùng mình một cái... “Người đã làm gì?”

“Những cao thủ của người dĩ nhiên là không giúp được người, về phần Bảo Nhi nhà ta, nghe ta chậm rãi nói...”

Ở tú phường, sau khi La Chấn xác định phong thư kia không phải là của tướng công cầu cứu, liền để cho Phạm đại mỹ nhân bấm độn tính toán, xác định là con bình yên vô sự bèn yên lòng mà nhờ Phạm Đình thay mình đi đến chỗ hẹn, còn nằng trở về Lương trạch thăm Bảo Nhi.

Trong nội viện. A Bạch dẫn đường cho nàng đến một căn gác bí mật ở hậu viện Lương trạch đang che giấu Bảo Nhi, Chi Tri cùng bảo mẫu.

Chi Tri nói, hấn sợ Diêu Y Y ngoài việc tìm hấn hại Bảo Nhi còn muốn thêm người ngoài khác nữa, cho nên không dám chần chờ chạy về nhà, ôm Bảo Nhi rời khỏi Song Uyên cư tạm thời trốn tránh, về phần kéo theo bảo mẫu cùng đi, tất nhiên là bởi vì sợ thời gian quá dài. Bảo Nhi sẽ đói bụng lắm cho xem.

Dù sao Chi Tri vẫn còn nhỏ tuổi, nên mặc dù thông minh nhưng suy tính còn chưa chu toàn, nếu thấy tránh đi là thỏa đáng, sao không gọi thêm tráng đinh hộ vệ trong viện giúp một tay? Nhưng phần tâm ý này, vô cùng trần quý.

Thấy bốn phía có A Hoàng A Hắc nằm sắp cùng đám Cẩu Nhi, Miêu nhi. La Chấn đoán, cho dù không có chuỗi hương châu hộ thân của Phạm Đình, cho dù không có một Chi Tri dù thấy lợi nhưng không nổi ý toan tính, thì có muốn ôm cướp Bảo Nhi đi từ giữa bầy ‘hổ và sói’ lớn này cũng không phải chuyện dễ. Thế gian này sao có thể nói rằng kẻ ác thì có trái tim thú vật? Chúng nó như vậy, có một phần là phải cảm ơn Chi Tâm....

La Chấn nói xong, Diêu Y Y biết rằng đại cục đã định, thất bại làm cho ả không thể duy trì sắc mặt lạnh nhạt thanh tú nhả nhận như cũ. Kết quả là, kẻ phải lộ nét hoảng sợ thật sắc ra mặt lại chính là ả.

“Nương tử, Bảo Nhi làm sao vậy? Có người muốn hại Bảo Nhi của chúng ta sao? Nương tử, ai muốn hại Bảo Nhi?” Chi Tâm nghe xong lời nói của nương tử thì liền nắm tay thành quyền, cắn môi hỏi.

La Chấn thản nhiên cười. “Tướng công, Bảo Nhi đã không sao.”

“Người nào muốn hại Bảo Nhi? Bảo Nhi đáng yêu như vậy, ai muốn hại con? Nương tử, nói cho Chi Tâm!”

“Tướng công, là.....”

“La Chấn, ta muốn người và ta cùng chết!”

Theo sau một tiếng gào thét sắc lạnh ‘lưỡi rách cá chết’ Diêu Y Y như hoá thành một con rắn, ôm quần lấy La Chấn, rồi hướng về phía một khối bia đá trước miếu mà chạy tới.

Phạm Trình phi thân đi cứu. Phạm Đình bấm độn trong tay áo, nhưng tốc độ của hai người đều không bằng kịp với Lương Chi Tâm.

Chi Tâm dùng một tốc độ nhanh không tưởng tượng nổi, bỏ nhào lên phía trước, giơ chân đạp vào giữa thân kẻ đang quần lầy nường tử, hai cánh tay vòng qua thân thể mềm mại của nường tử. “Trân nhi Trân nhi, đừng đi!”

Trí lực của Chi Tâm đơn thuần đến cực điểm, khi làm một chuyện thì chỉ có thể chuyên tâm nghĩ đến chuyện đó, nhưng điều đó cũng có nghĩa một khi đã muốn làm chuyện gì thì sẽ tập trung toàn bộ tâm và lực vào đó.

Ở khoảnh khắc nường tử bị người ta cướp đi ngay trước mắt, hành động của hấn chính là tuân theo một ý niệm mạnh mẽ duy nhất trong lòng hấn lúc ấy, và đã làm chuyện mà hấn muốn làm nhất vào lúc ấy, nên cũng không hề bận tâm những thứ khác. Những thứ khác này cũng bao gồm Diêu Y Y- bị hấn dùng toàn lực đạp vào giữa người, cùng với một tiếng kêu thảm thiết thê lương, cái ót đập ngay giữa cái bệ đỡ tấm bia đá, một vòi máu phun ra.....

Chú thích:

* Trác Văn Quân ( ) là tài nữ người Lâm Cùng đời Tây Hán (nay thuộc Cùng Lai, Tứ Xuyên), giỏi đàn, thiện âm luật. Nàng xuất thân phú quý, là con của đại phú thương thời đó là Trác Vương Tôn ( ), lấy chồng nhưng sớm thành quả phụ.

Tư Mã Tương Như ( ) đến uống rượu nhà họ Trác, biết trong nhà có quả phụ trẻ, gảy khúc “Phượng cầu hoàng” do chàng sáng tác. Văn Quân nửa đêm bỏ nhà theo Tương Như, hai người tới Thành Đô sống một thời gian nhưng nhà nghèo nên lại trở về Lâm Cùng, mở quán bán rượu.

Bây giờ, chuyện nàng Trác Văn Quân bỏ chốn khuê phòng, cải lại lời cha, quyết theo chàng Tư Mã Tương Như, đã trở thành điển tích cho những câu chuyện tình yêu nổi tiếng. (link tham khảo) -MTY

20. Chương 20: Quân Lực Làm Khó

“Tần Vương, nghe nói người của người đã tiêu rồi.” Giang Bắc Hồng nâng chén mời mỹ nhân đang được Tần Vương ôm trong tay, trên mặt có mấy phần hả hê, “Đã nói trước với người rồi, nữ nhân kia không phải là đối thủ của Chấn nhi đâu, người lại còn hồ đồ tiêu phí không ít tiền bạc cho nàng ta.”

Ngọc Thiên Diệp lắc tay xoay tròn rượu trong chén ngọc, trên mặt lộ vẻ vô cùng hứng thú, “Bắc Hồng huynh, liệu Bồn vương có thể nói rằng người đã thật sự buông tay với La Chấn chăng?”

Buông tay ư? Giang Bắc Hồng ngẩng đầu, rượu vào càng làm cho nỗi lòng buồn thêm. Không buông tay, thì sẽ thế nào? Hấn cho rằng hấn sẽ có công ‘giải cứu’ La Chấn khỏi cuộc hôn nhân kia, nhưng không ngờ hấn đã uống công làm người tốt. Thê tử rời nhà đến giờ đã ba tháng, buôn bán sáng tối tin tức nhỏ giọt, còn nàng thì sao, nàng vẫn mang dáng vẻ ‘tao nhã như lan, thanh nhã như cúc’ mà trở về kề cận bên người si tưởng công nhà nàng. Hấn không buông tay, thì làm gì được nữa đây?

Những năm tháng tuổi trẻ phù phiếm và ngông cuồng ấy, giữa hận và yêu, hấn đã lựa chọn cái trước. Có phải từ lúc nào mà hấn đánh mất đi những thứ thuộc về nàng mà đáng lý hấn đã có được? Sóng mắt nhu mì của nàng, vẻ cười nói thản nhiên của nàng, phong thái thanh nhã thần tiên của nàng, còn có, tính cách lãnh khốc khi tính toán, tàn nhẫn lúc cần trả của nàng, tất cả những cái tốt đẹp và cả không tốt đẹp của nàng.... giờ đã không còn thuộc về hấn nữa.

Khi ý thức được sự thật này, hấn đã từng đau đến muốn chết, cho nên, đã dùng một chút thủ đoạn, nỗ lực sắp xếp một chút, muốn có lại giai nhân.... Nhưng mất đi nghĩa là mất đi, bỏ lỡ vĩnh viễn là bỏ lỡ, ngay cả ở trong giấc mộng, cánh chim đã bay xa không quay trở lại, không có khả năng níu kéo trở về nên phải đành buông tay mà thôi. Vì vậy, cuộc đời duyên đã cạn, cuối cùng tất cả chỉ còn là quá khứ.

“Bắc Hồng huynh, nếu người buông tay....”

“Vương gia, ta khuyên người tốt nhất cũng nên buông tay. Chấn nhi từ trước đến giờ chưa bao giờ thuộc về người một khắc một giờ nào, nếu người nói thương, nói nhục, đều không phải là do Chấn nhi đem lại cho người.”

Những lời này người nghe đồng ý là đúng, nhưng vẫn bỏ ngoài tai, “Nếu như, Bồn vương không buông thì sao?”

“Chớ quên, người nợ ta ân tình.”

Ngọc Thiên Diệp nhún vai, nhấp miệng chén.

“Bẩm Vương gia, Nhị hoàng tử đến.”

“Cho vào.”

Mắt nheo lại, Ngọc Vô Thụ cười nói, “Tấn Vương thúc, sao có lúc nhàn hạ thoải mái gọi Chắt nhi đến uống rượu vậy?”

“Đây là cháu ta Vô Thụ, đây là bạn ta Bắc Hồng, các người chắc cũng đã từng gặp nhau rồi?”

Đương nhiên là gặp rồi, quyền quý lui tới, làm sao mà không gặp qua nhau cho được. Giang Bắc Hồng hiểu biết về Ngọc Vô Thụ chắc chắn sẽ không bằng Ngọc Vô Thụ ‘hiểu rất rõ’ về Giang Bắc Hồng, ba chữ “Giang Bắc Hồng” trong miệng Khởi nhi là đồng nghĩa với “Khốn kiếp”, “Hạ lưu”, vì vậy, hần mỉm cười gật đầu chào: “Nghe đại danh đã lâu.”

Giang Bắc Hồng không cho lời này là lời khen tặng, cũng lạnh nhạt đáp: “Cũng vậy.”

Ngọc Thiên Diệp đã say đến ba phần, cười hỏi: “Vô Thụ, người đang theo đuổi Tam nha đầu của La gia không phải sao? Người cũng nên nghĩ một chút, nếu lão đầu La gia vẫn cố chấp giữ môn phong, nữ nhi La gia vẫn giữ kiêu ngạo, người nên làm sao?”

“Ý Tấn Vương thúc là...”

“Không phải Quốc quân nói cuối năm người phải hoàn thành đại hôn sao? Sao người không cùng lúc hái cả hai hoa, sau này một giường ba người chẳng phải là tốt hơn sao? Chẳng qua là, muốn nữ nhi La gia làm thiếp sẽ không xuôi chèo mát mái lắm đâu, nên trước tiên người nên dùng chút thủ đoạn, đừng giống như Vi thúc, cứ phải lo lắng xử sự cho đúng câu ‘chính nhân quân tử’ rồi lại bị người ta lường gạt.”

“Phụ hoàng có nói tiểu chắt cuối năm phải thành hôn à?” Ngọc Vô Thụ nhướn cao lông mày, “Tin này là thật chứ?”

“Vô Thụ, chẳng lẽ người không biết? Hôm đó tại yến tiệc ngắm sen.... À đúng rồi, bữa đó người không đến, chắc là lại chạy theo La Tam tiểu thư rồi?”

Xem ra, có một số việc cần chú ý về mặt thời gian. “Thật đúng là tin tức tốt. Chẳng qua, Tấn Vương thúc, xem ra người cực kỳ hứng thú với việc tiểu thư nào của La gia cũng từ chối làm thiếp nhỉ?”

“Đương nhiên. Tam tiểu thư La gia lập gia đình, chẳng lẽ Đại tiểu thư La gia lại không về nhà mẹ đẻ để dự hay sao? Trước đây, Bồn Vương giao mọi việc cho Bắc Hồng huynh xử lý, lần này, Bồn vương cần phải tự mình thực hiện. Bồn vương muốn hỏi nàng, rốt cuộc là xương La gia cứng rắn, hay hoàng quyền hoàng tộc cứng rắn? Ha ha....”

Diện mạo ngông cuồng này của Tấn Vương thúc, các huynh đệ thúc bá hoàng tộc không ai là không biết. “Tấn Vương thúc, tiểu chắt nhớ ngài đã đáp ứng tiểu chắt....”

“Không động đến La gia chứ gì? Bồn vương đối với La đại tiểu thư ngoại trừ quý mến vẫn là quý mến, sao nhân tâm tổn hại La gia được? Vô Thụ, chẳng lẽ người nghĩ rằng phong độ Bồn vương thúc quá kém cỏi như vậy sao?”

Theo lời hần cũng đã thấy ý quyết tâm. Vương thúc này thích nhất là mấy cái loại tình cảm trăng gió trộm hương cướp ngọc, nên không thể nghi ngờ gì nữa La đại tiểu thư chính là một nét bút hồng lớn nhất trong quyển sách phong lưu của hần, khiến cho hần vẫn canh cánh trong lòng. Cứ để cho hần phát tiết chút bực tức ấy ra ngoài cũng tốt. Ngọc VôThụ vẫy lui mỹ nhân được Vương thúc phẩy tay bảo đến hầu rượu. “Tấn Vương thúc, lần sau nếu mời Vô Thụ uống rượu, xin tìm nơi sạch sẽ.”

“Vô Thụ, người không biết người nói như thế sẽ làm tổn thương đến bao nhiêu trái tim của mỹ nhân sao? Nam nhân đối với nữ nhân không thể vô lễ như thế.”

“Ta không thích uống rượu ở một nơi đầy mùi hương gợi tình như vậy. Tấn Vương thúc, Giang công tử, tạm biệt.” Ngọc Vô Thụ chấp tay chào, đẩy cánh cửa sổ sát đường ra rồi trực tiếp nhảy xuống.

“Bắc Hồng huynh, ta dám cam đoan, không bao lâu nữa ngươi có thể nhìn thấy La đại tiểu thư ở Ngọc Hạ quốc. Chết nhi của ta nhất định sẽ nóng lòng không thể chờ nổi mà gấp gáp cưới La gia Tam tiểu thư vào cửa, để nàng chiếm chỗ ngôi chánh phi, chúng ta sẽ cùng chờ xem trò hay.”

“Tấn Vương gia, tại hạ đã nói người...”

“Không đem những thủ đoạn dùng với những nữ nhân khác mà đối xử với La Chấn chứ gì?” Ngọc Thiên Diệp sờ cằm châm chọc. “Bổn vương có nên nói với Bắc Hồng huynh không nhỉ, đối với một đóa danh hoa kia, Bổn vương cũng yêu thích không buông được mà muốn luôn có bên mình đấy?”

Giang Bắc Hồng không nhiều lời nữa, rủ mi che lấp vẻ ủ dột tràn đầy trong mắt: khi mở bong bong này gỡ được, chỉ mong nàng kiếp này được thuận buồm xuôi gió, không lo lắng không khó khăn gì nữa. Chấn nhi.....

***

“Bảo Nhi, Bảo Nhi! Phụ thân đến nha, phụ thân tới ăn Bảo Nhi nha!”

“Khanh khách.... Cạ cạ....”

“Bảo Nhi, phụ thân cần người được không?”

“Khanh khách.... Hắc oa....”

La Chấn tới phía trước cửa sổ, liếc mắt nhìn ra hậu viện nơi hai cha con đang đùa giỡn trong bồn nước lớn, vừa tức vừa buồn cười.

Tướng công thích làm nũng của nàng gần đây chỉ vì muốn được nàng chăm sóc giống như chăm sóc Bảo Nhi: được lau người được thoa phấn rôm. Nên tự làm cho mình toàn thân bôi đầy rôm sấy.

Bất đắc dĩ, nàng đành đặt đóng riêng một bồn tắm gỗ thật lớn có chiều cao đủ để có thể che hơn nửa người hắt khi ngồi xuống. Mỗi ngày, đổ nửa bồn nước ấm rồi pha nước lạnh vừa đủ cho hắt cùng Bảo Nhi ở bên trong chơi đùa hơn nửa canh giờ. Như thế, vừa có thể để cho hai cục cưng lớn nhỏ nhà nàng tắm rửa cho bớt nóng, mà nàng còn được tiếng là công bằng, không còn bị quấy nhiễu mè nheo nữa.

“Tiểu thư, bà vú tới.”

La Chấn đứng dậy, đẩy cửa thông đến hậu viện. “Tướng công, Bảo Nhi phải ăn rồi, đem con...”

“Bảo Nhi, mẹ tới, chúng ta lấy nước té mẹ. Tới đó! Tới đó!?”

“Cạ cạ.... Oa oa...” Bảo Nhi đại nghịch bất hiếu, vung cánh tay vui vẻ.

“Hai người đúng là một đôi nham hiểm, lại dám trêu đùa ta!” La Chấn cười mắng, tránh tướng công đang ầm ĩ vui vẻ hắt nước, đoạt lấy đứa con béo mập. “Hoàn Tổ, đem tiểu tử thú la hét điếc lỗ tai này đi đi!”

“Tuân lệnh!” Hoàn Tổ nhận Bảo Nhi còn đang nguyên cả nước miếng lẫn nước tắm, nhét vào người bà vú đang chờ bên ngoài. Bé cưng ngủ được hương sữa nên trở nên an phận một chút, sau khi bú no, nằm nghe tiếng hát ru dịu nhẹ của mẫu thân rồi nhắm mắt ngủ tít.

Hoàn Tổ nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn đang ngủ say, thở dài nói: “Tiểu thư, nô tỳ thật sự nhớ lại mà sợ. Nếu Lương Chi Tri tính tình vẫn như trước kia. Bảo Nhi có thể sẽ... Hừ, cũng may Diêu Y Y cũng coi như là gieo nhân nào gặt quả nấy, tự ăn quả đắng!”

La Chấn lắc đầu: “Gần đây ta thường xuyên suy nghĩ, nếu lúc ấy ta không để Phạm Đình cứu nàng, đối với Diêu Y Y mà nói có phải là một sự giải thoát hay không? Chữ cứ si ngốc ngơ ngác như thế lại không có người nhà cận kề yêu thương chăm sóc, như vậy thật khổ sở không thể tưởng tượng.”

Hôm đó, Diêu Y Y sau ột bị đập dập nát, cho dù nếu có Chi Hành ở đó cũng khó mà cứu vãn sinh mệnh. La Chấn thấy nàng ta vẫn còn thoát ra một chút rên rỉ trong cổ nên vẫn không đành lòng bỏ mặc. Nghĩ

rằng thật ra cô gái này cũng bởi vì số mạng nhấp nhô từ nhỏ nên tính tình và đầu óc mới bị méo mó vặn vẹo đến thế. Số mệnh ngày hôm nay như thế là do cô ta tự tung tự tác càn quấy mà phải trả giá đắt.

Nhưng nếu bằng quan nhìn nàng ta chết ngay trước mắt thì thật tàn nhẫn, vì vậy nàng đưa mắt sang nhìn thẳng vào Phạm Đình. Người sau hiểu ý ngay, liền thi triển pháp thuật tạo kết giới bảo vệ tâm mạch Diêu Y Y. Sau khi trở về, lại mời đại phu đứng đầu phụ trách hiệu thuốc của Lương gia tới chẩn bệnh.....

“Ân công nương tử, cô ta bây giờ chỉ còn lại hai hồn ba phách, miễn là còn sống thì sẽ si ngốc cả đời.” Phạm Đình đã nói thế.

Lúc nghe được lời kia, tâm nàng liền hoảng hốt, nàng kéo Phạm Đình đến chỗ vắng hỏi. “Tướng công nhà ta chẳng lẽ cũng...”

“Đúng vậy, người bình thường có tất cả ba hồn bảy phách, mà ân công là hai hồn năm phách cho nên trí lực gặp trở ngại. Nếu ân công nương tử cố ý đi tìm một hồn hai phách của ân công đem về. Mặc dù sẽ hao tổn chút sức lực nhưng không phải là không làm được. Nhưng.... trời xanh thu của ân công một hồn hai phách là để bảo vệ nguyên vẹn tuổi thọ của ngài. Nếu một hồn hai phách kia quay về thể xác. Phạm Đình không biết có thể sẽ xảy ra chuyện gì xấu hay không.....”

Không muốn, không muốn! Khi nàng mới gặp hắn thì hắn đã như thế, nàng yêu cũng là yêu một tướng công như thế. Nàng không cần hắn thay đổi. Huống chi, phải lấy tuổi thọ của tướng công để trao đổi, nàng càng không muốn.

“Tiểu thư, ngài cũng không cần hao tâm tổn sức vì cô ta, chẳng phải lúc trước kia cô ta ở đây giả bộ ngu si ngốc nghếch thì cô ta đã có một cuộc sống rất tốt đó sao? Bây giờ đơn giản là cô ta trở lại sống cuộc sống trước kia mà thôi.”

“Tuy là như thế, nhưng dù sao đó chỉ là thủ đoạn để cô ta bảo vệ bản thân lúc đó. Hôm nay, cô ta ngay cả năng lực tự vệ cũng mất.”

“Đó là mệnh số của cô ta thôi. Mà cũng phải nói, từ lúc xảy ra chuyện này lão gia phu nhân không hề quan tâm đến cô ta một chút nào nữa, chắc là sợ tiểu thư tức giận?”

“Cũng chưa chắc. Mà có thể bởi vì thương tâm, nhị lão đã đem lòng thương yêu một người đến thế, vậy mà người đó lại có ý niệm tà ác muốn hại bảo bối tôn nhi của mình....

“Nương tử, Chi Tâm muốn đi ra, kêu Hoàn Hoàn, Phính Nhi đi đi!” Kể từ khi hắn biết nương tử nhà hắn không vui khi có cô gái khác nhìn thấy lưng trần của mình. Chi Tâm giữ “trình tiết” của mình có khi còn chặt chẽ hơn so với nương tử.

Hắn thốt lời xong, không đợi chủ tử nói, hai nha đầu mặt thẹn thùng liền tránh đi. La Chấn không biết nên khóc hay nên cười, cầm khăn lông lớn chờ hắn, ai ngờ lại bị một đại cầu ướt nhẹ vọt tới giờ hai tay ôm chặt nàng vào ngực.

“Nương tử không có biến mất, nương tử vẫn còn ở trong ngực Chi Tâm. Tốt tốt tốt...”

“Không ở trong ngực chàng thì ta còn có thể ở đâu?... Thối tướng công, buông tay, xiêm áo ta bị chàng làm ướt hết rồi, phải mau đi thay quần áo.... Chàng làm gì vậy?”

“Ướt thì phải cởi hết ra, quần áo ướt sũng sẽ mắc bệnh đó...”

La Chấn hoài nghi động cơ của hắn có đúng thật thuần khiết vậy không. Quả nhiên, đến cuối cùng là kéo dài tới bên trong màn....

“Nương tử, đêm qua nàng lại ôm Bào Nhi đi ngủ. Chi Tâm thật đáng thương.”

“Khi chưa gặp ta thì chẳng phải chàng ngủ một mình cả ngày sao?”

“Cái đó.... đúng nha! Khi đó Chi Tâm thật đáng thương nha, không có nương tử, thật đáng thương nha! Nương tử mau tới thương Chi Tâm....”

“Thối ngốc tử...”

“Tiểu thư!” Ngoài cửa sổ, Hoàn Tổ nhàn nhã thong thả đánh tiếng gọi. “Có thư của Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư, ngài muốn bây giờ xem hay đợi lát xong ‘việc’ rồi xem?”

“Nương tử, xong việc rồi xem.”

Thối tướng công!

“Tiểu thư, ngài phải về chúc thọ lão gia?”

La Chấn gật đầu cười, “Trong thư của Đoạn nhi và Khởi nhi nói, bất kể là tỏ ý thách hay ngầm trong bụng thì thái độ của mẹ cũng đã mềm mỏng đi rất nhiều, lúc này ôm Bảo Nhi về thì chắc chắn ông bà tuy là gượng chống đỡ cũng không làm căng được bao lâu. Hơn nữa có việc chúc thọ mở đường, thật là thích hợp.”

Hoàn Tổ cực kỳ tán thành, “Đúng vậy, tiểu tử mập Bảo Nhi càng ngày càng đáng yêu nha, mà lão gia phu nhân thích con nít như vậy, thấy Bảo Nhi khẳng định là sẽ không chống đỡ nổi. Ý kiến hay, nô tỳ đi thu thập hành trang ngay...”

“Kêu Phính Nhi lên giúp một tay, chuẩn bị dùm ta, Cô gia nhà người, Bảo Nhi cho tốt.”

“Được...” Hoàn Tổ nói nửa câu thì dừng lại, “Tiểu thư, còn nô tỳ? Nô tỳ có nên tự chuẩn bị không?”

“Người cần ở nhà thay ta xử lý hết thảy bên này, sao trở về với ta được?”

“Nô tỳ không đi theo ngài trở về?”

“Yên tâm, ta sẽ để Phạm Trình lại để hần giúp đỡ người, làm cùng người.”

“Ai muốn hần làm cùng?” Hoàn Tổ giậm chân, “Ngài không để nô tỳ đi theo, ai sẽ hầu hạ ngài, bảo vệ ngài?”

“Hầu hạ có Phính Nhi, bảo vệ có Phạm Dĩnh.”

Hoàn Tổ nghe thì hiểu liền, tiểu thư nhà nàng rõ ràng đã tính trước kỹ càng sẽ bỏ nàng lại, “Tiểu thư!”

Vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn luôn trung thành toàn tâm toàn ý của nàng, La Chấn ôn nhu nói: “Ngoan, nghe lời, nếu tiểu nha đầu của ta có thể một mình đảm đương thay ta, ta cũng có thể nhẹ nhõm thoải mái chút đúng không? Chẳng lẽ người không muốn thay ta chia sẻ một chút?”

“... Tiểu thư, người thật gian, thật狡 hoạt.” Lý do như vậy khiến nàng không phản bác được lời nào.

“Thật ngoan!”

***

“Nữ nhân xấu xí, người đang làm gì vậy?”

Phạm Dĩnh đưa những tờ vàng quần trong tay vòng qua ngoặt lại, kéo chỗ này xiết chỗ kia, thất được một nơ con bướm tình xảo.

“Nữ nhân xấu xí, Bốn vương hỏi người, sao không trả lời?”

Phạm Dĩnh đem nơ con bướm cài trên tóc mai, từ trong tay áo cầm ra gương nhỏ, nhìn lại tổng thể.

“Xấu xí nữ nhân, nữ tử phải trọng về đức, nếu để ý dung mạo quá mức sẽ chỉ làm người ta cảm thấy dụ dỗ lỗ lã...”

Hài lòng với sản phẩm mà mình khéo tay chế tạo ra, Phạm Dĩnh cất kính, đứng dậy, lượn lờ đi ra phía ngoài.

“Xú nữ nhân, Bốn vương nói, người dám giả vờ không nghe?”

Hàng Niệm Nhận quát lớn, từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên bị người khác coi thường hoàn toàn, nữ nhân này, là nàng trêu chọc hần trước mà, phải không? Đầu tiên là đem cầm kỳ thi họa ra khiêu chiến với hần trước mặt mọi người, hề khiêu chiến lần nào thì thắng lần nấy, rồi lại miệng mồm khéo léo chế điều hần khắp nơi, sao bất chợt giữa chừng lại coi như không thấy hần vậy? Ngay cả gọi nàng là “Xấu xí nữ nhân” cũng làm như không nghe thấy?

“Xú nữ nhân!”

Tạp dịch báo lại: “Phạm thêu sừ, Thiếu phu nhân phái người nói, ngày mai lên đường rồi, xin ngài sớm chuẩn bị hành trang.”

Phạm Đình nở nụ cười rục rịch, “Biết rồi.”

Nữ nhân này, đối với “người ngoài” sao lại có hòa khí như vậy? Nhưng mà... “Lên đường? Hành trang? Người muốn đi đâu?”

Lỗi tai Phạm Đình cuối cùng cũng thông suốt, cái miệng nhỏ nhắn khẽ mở, “Ngọc Hạ quốc.”

“Người đi Ngọc Hạ quốc làm cái gì?”

“Không liên quan đến người!”

“Xú nữ nhân, người dám coi thường Bồn vương, người có biết tội của người không?”

“Sao cũng được.”

“Người...” Rốt cuộc hắn đã làm gì trên chộc nhằm nữ nhân này? Nữ nhân này hình như trời sinh là để đối đầu với hắn, nghĩ hết biện pháp này nọ để chọc giận hắn, bắt hắn phải để ý đến nàng. Chọc hết chiêu xong, nàng phải tay sạch sẽ bỏ đi, hắn hắn hắn... làm sao bây giờ?

Chi Tâm được đi đến Ngọc Hạ quốc thì nhất thời cao hứng quá mức. Tâm tư hắn đơn thuần, nhưng kỳ thực hắn cũng thấy rõ ràng là nương tử sống không được vui vẻ bởi vì cha khác mẹ khác kia* không thích hắn. Mỗi khi nương tử ngồi một mình thì có lúc thở dài, có lúc cau mày thấy vậy hắn cũng thấy ngực mình rầu rĩ buồn bã. Cho nên lần này, hắn nhất định phải làm cho cha mẹ kia thích mình, mong nương tử sẽ vui.

(* cha mẹ La Chấn, Chi Tâm chỉ biết kêu cha mẹ khác vì không phải là cha mẹ của chính mình)

“Nương tử, nương tử, Chi Tâm cầm cái này cho cha và mẹ có được không?”

La Chấn ngẩng đầu lên giữa đồng sở sách, khẽ kinh sợ. “Tướng công, chàng dệt những thứ này hồi nào?”

“Khi nương tử ngủ cùng Bảo Nhi thì Chi Tâm dệt hoa đó nha. Nương tử luôn cùng Bảo Nhi, Chi Tâm cũng luôn theo theo, Chi Tâm nhớ tới nương tử cũng theo theo theo...” Người nào đó cứ như khuê nữ mà than thở vô hạn, “Nương tử, cái này cha và mẹ kia có thích không?”

Hi vọng cha và mẹ đừng... quá thích luôn ấy chứ. “Tướng công, lần này chàng dùng thủ pháp gì nói cho Trần nhi nghe đi.”

“À, chính là...”

Chi Tâm hăng hái nói rất nhiều, La Chấn nghe cũng thấy tấm lụa này sợi lụa lóng lánh nhẹ nhàng, khi tướng công dệt lụa luôn dốc hết lòng trân trọng yêu thương, nếu không thì sao có thể có cảnh trí đẹp dễ như vậy? “Tướng công, đến lúc đó nếu cha mẹ hỏi chàng dệt lụa như thế nào, thì đừng nói cho họ biết nha.”

“Ừ... Nhưng, tại sao?”

“Bởi vì, đây là thêu pháp độc đáo mà tướng công sáng tạo ra, chỉ thuộc về tú phùng Chi Tâm, không thể truyền ra ngoài.”

Chi Tâm nhú đôi mày đẹp: vẫn không hiểu, nhưng cứ nghe lời nương tử là đúng!

La Chấn vui cười đắc ý trên mặt: cha, mẹ, chớ trách Chấn nhi nha, nữ nhi hướng ngoại từ nhỏ mà.

***

“Đây là do người thêu ra?” Ánh mắt La lão gia hết nhìn chăm chăm vào bức lụa đồ rồi chuyển qua nhìn gương mặt tuấn tú của con rể, qua lại không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không thể tin được. “Đúng thật là do người thêu chứ?”

Đôi mi thanh tú của La Chấn hơi nhíu lại, nhẹ nhàng nói: “Tướng công, nếu cha không tin, vậy nên lấy lại tấm tranh chúc phúc này đi.”

“Nương tử, cha không thích à?” Chi Tâm nhú mi, hai mắt rơm rớm nhìn về hướng nhạc phụ nhạc mẫu.
“Cha và mẹ đều không thích à?”

Đứa nhỏ này đẹp trai anh tuấn, đẹp dễ tuyệt luân, chính là cực phẩm trên thiên hạ, mà bức lụa này cũng là một bức tranh lụa đẹp tuyệt điểm đến kinh ngạc. Tổng thể bức tranh là cảnh núi non, xa xa phía chân trời là chim loan bay lượn, gần cạnh là ngọn núi cao hiểm trở hình thù kỳ quái nhìn y như thật, ở giữa là mây mù lượn quanh, phía dưới có kỳ hoa dị thảo, hạc bay từng vũ. Chi Lan nhả hương thơm....

“Chấn nhi, con dám đem nghệ thuật dệt lụa tranh chìm nổi bí truyền của La gia dạy cho hần?”

“Dệt lụa tranh chìm này không phải là Chấn nhi dạy, mà do tướng công tự mình nghiên cứu ra. Huống chi, cha nói như vậy cũng nên xét cho tường tận. Bức tranh lụa chúc phúc này không dùng cùng phương pháp với dệt tranh chìm của La gia. Vả lại, coi như là Chấn nhi tự tay dạy đi. Chấn nhi cũng đã dạy Đoạn nhi, Khởi nhi, xin hỏi Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư có dệt được không?”

“Tỷ tỷ...” La Đoạn, La Khởi người thì chu cái miệng nhỏ nhắn, người thì dậm chân, ra vẻ bất mãn vô cùng. Hơn nữa, La Đoạn lúc trước đã xem qua bức tranh hoa cỏ mà Khởi nhi cầm về nhà thì không chịu tin. Hôm nay tỷ phụ lại tự mình làm được bức tranh dệt xuất sắc như vậy... có phải là muốn cố tình trêu tức nàng. Nhị tiểu thư La gia, không học hành thành công hay sao?

“Cha, mẹ, các người không thích, vậy Chi Tâm lấy nó về, Chi Tâm sẽ dệt lại...”

“Đừng lấy đừng lấy!” Đồ tuyệt mỹ thế này đã ở trong tay, La Tử Kiêm há có thể chịu buông ra, liền nói: “Người đã khổ cực thêu dệt, lại ngần ngại xa xôi đưa tới, nên để lại đi...”

“Như vậy...” bộ dáng La Chấn vô cùng phục tùng kính trọng, cực kỳ kính cẩn nghe theo. “Lễ thọ đã đưa xong rồi, nữ nhi cũng nên cáo từ. Cha mẹ, bảo trọng.”

“Chấn...” Thích thị vươn tay, lại bị trượng phu ngăn lại.

“Bảo mẫu, người ôm Bảo Nhi chắc cũng mệt mỏi rồi, giao cho ta.” La Chấn ôm lấy Bảo Nhi đang đảo mắt nhìn chung quanh, “Bảo Nhi, ra mắt ông ngoại bà ngoại, chúc mừng đại thọ của ông ngoại.”

“A nha nha... Cạc cạc...” Bảo Nhi cũng không sợ người lạ, cánh tay mập quơ qua quơ lại như muốn sờ mặt Thích thị.

Mới vừa rồi, người trong sảnh đường đầu tiên là quá đổi kinh ngạc khi thấy người (trưởng nữ) đột nhiên tới cửa chúc thọ, sau đó lại bị bức tranh lụa của Chi Tâm làm cho chấn động, nên không chú ý đến đứa bé mập mập mông béo đeo yếm đỏ này. Lúc này bất ngờ thấy được, tất nhiên là phản ứng không như bình thường.

“Trời ơi... đứa nhỏ này giống Chấn nhi lúc nhỏ cực kỳ... Ừ, chỉ có một đôi mắt to giống như con rể... Trời ơi, trời ơi...” Thích thị cầm bàn tay bé xíu, xúc động không dứt, cũng không chú ý là trong lời nói đã vô thức thừa nhận cậu rể ngọc. “Lão gia, người mau đến xem mau đến xem. Tôn nhi của chúng ta. Tôn nhi của chúng ta đây.”

“Ừ.” La Tử Kiêm cố hết sức ra vẻ mình vô cùng lãnh đạm không quan tâm, đôi mắt hết nhin lại nhin, nhưng vẫn không nhin được mà nhìn vào gương mặt béo mập kia mà nhìn rồi thì cũng không dứt ra được.

“Bảo Nhi, đây là ông ngoại, hôm nay là sinh nhật ông ngoại, mau chúc ông ngoại sống lâu trăm tuổi, phúc thọ an khang đi.”

“... Oa... cạc... kết...” Kể từ lúc cha hần giả thành một con ngỗng trắng – Bảo Nhi liền trở nên yêu thích không rời với tiếng kêu của ngỗng này... “Hắc oa... Cạc cạc...”

“Con tên là Bảo Nhi?” La Tử Kiêm rụt rè cúi nhìn, không nhin được bèn đưa tay sờ mặt tôn nhi. “Con tên là Bảo Nhi, Bảo Nhi, Bảo Nhi... Oa, tay tiểu tử mập này rất có lực nha.”

Bảo Nhi cầm ngón tay, xèo xèo oa oa liền muốn cắn xuống. La Chấn vội vàng lui về phía sau một bước. “Cha mẹ, Bảo Nhi thất lễ.”

Đột nhiên bị tách khỏi xúc cảm được sờ thịt mềm mập, vợ chồng La Tử Kiêm huyệt hẫng, ngẩn ngơ chớp chớp mắt.

“Tướng công, bái biệt cha mẹ đi, chúng ta đi. Cha, mẹ, Chấn nhi cáo lui.”

“Nương tử mệt mỏi rồi, để Chi Tâm ôm Bảo Nhi cho.”

“Được, tướng công chậm một chút.”

Nhị lão La gia thêm thường đưa mắt nhìn cục thịt tròn tròn mập mạp thật thà chất phác được chuyển từ trong tay nữ nhi sang tay con rể, không hẹn mà cùng nuốt một ngụm nước bọt.

La Đoạn, La Khởi tất nhiên không cần khách khí, líu ríu vây lại: “Tỷ phu, để cho Khởi nhi ôm Bảo Nhi một cái đi.”

“Không được, để cho Đoạn nhi ôm trước. Tỷ phu, để cho Đoạn nhi ôm hán một cái. A a, hán thật đáng yêu, chảy nước miếng mà cũng dễ thương quá!”

“Nhị tỷ, tỷ ăn gian, sao tỷ giật Bảo Nhi?”

“Ha, người giành không lại ta, chịu thua đi chịu thua đi... Oa oa, Bảo Nhi, ta là Đoạn di di, gọi di di, gọi nữa... Oa oa, trên đời này sao lại có ‘đồ’ đáng yêu như vậy? Hôn, hôn hôn nữa!”

“Tỷ tỷ nghe đi nghe đi, Nhị tỷ lại gọi Bảo Nhi là đồ này đồ nọ, đừng cho tỷ ấy ôm nữa được không? Bảo Nhi, đến với Khởi di di, Khởi di di tương đối ôn nhu khả ái hơn.....”

“Bảo Nhi, đừng bị ôn nhu khả ái của Khởi di di người lừa gạt, đều là giả...”

Hai lão La gia tham lam nhìn cục thịt tròn nhỏ cười cặc cặc gọi cặc cặc hi cặc cặc ha cặc cặc ở trong tay Nhị nữ nhi cùng Tam nữ nhi đưa qua đưa lại, không hẹn mà cùng hô lên một tiếng: “Các người đủ rồi!”

Thích thị không trầm ổn bằng trượng phu, đã xông lên trước mấy bước, “Các người, mấy nha đầu này, sao giành qua cướp lại tiểu bảo bối nhỏ xíu vậy, nhỡ đâu không cẩn thận một chút làm Bảo Nhi bị thương thì làm sao bây giờ? Đưa đây cho mẹ coi!”

Hai nha đầu còn không muốn buông, Thích thị đã lấy quyền làm mẹ gần như cậy mạnh giành ngoại tôn ôm vào lòng, hết sờ lại dịu giọng nói: “... Bảo Nhi, hai di di của con không hiểu chuyện, để bà ngoại xem xem con có bị thương chỗ nào không?”

“... Cặc cặc... Oa ha ha...” Đối với sự thật mình được người người hoan nghênh, Bảo Nhi không xa không lạ hiển nhiên là hưởng thụ cực kỳ, cái miệng đỏ tươi nhỏ nhắn a a hi hi, mắt đen trong vắt nhìn qua liếc lại, trêu chọc Nhị lão La gia đến không thể nhịn được nữa, bỏ lại một câu: “Chỗ Chấn nhi ở lúc trước mỗi ngày đều có người dọn dẹp, con mau dẫn con rể đi nghỉ ngơi thôi!”

Rồi sau đó, như sợ có người tới đoạt mất cục thịt tròn trong ngực, hai người hấp tấp bước nhanh ra sau bình phong, vội vã bỏ kẹo mềm vào miệng cho cháu ngậm rồi ôm đi mất.

“Ha ha ha..... Tỷ tỷ thật là cao tay, muội còn tưởng rằng cha mẹ ít nhất có thể gượng chống đỡ được hai ba ngày, không ngờ còn chưa tới hai ba canh giờ, ha ha...” trong khuê phòng mà lúc trước La Chấn ở, La Đoạn nằm lăn trên giường nệm cười quái dị vang cả bốn phía.

La Khởi mặc dù tính cách không thoải mái giống Nhị tỷ nhưng cũng không khỏi che miệng cười duyên, “Tỷ tỷ, tỷ trước tiên là lấy tranh lừa dẹt để làm mềm lòng cha mẹ, sau rồi lấy Bảo Nhi dụ cha mẹ, hai bút cùng vẽ(*), chẳng trách cha mẹ không thể nào chống đỡ nổi, thật là giỏi hoạt nha...”

(*2 kế hoạch thực hiện cùng lúc, nội công ngoại kích)

“Tranh lừa là của tướng công đưa cho cha mẹ, quà lễ ban đầu của ta cũng chỉ có Bảo Nhi.”

La Đoạn gò má phồng lên, “Bảo Nhi sao lại đáng yêu vậy chứ? Giờ nghĩ lại ngứa ngáy trong lòng quá, chỉ tiếc không thể giành lại từ tay cha mẹ để chơi cho đã mới thôi.”

“Nếu Nhị tỷ hâm mộ quá thì nhanh chóng sinh một đứa luôn đi cho rồi.”

“Xú nha đầu, dám chế nhạo Nhị tỷ ta phải không? Ta bóp chết người, xú nha đầu không biết lớn biết nhỏ gì hết!”

“Cha với mẹ còn chưa đồng ý ôn sự của em với Chi Hành à?” La Chấn nói một câu khiến cho Nhị tiểu thư dừng lại khí thế của ‘vạn quân tức giận’, nằm phịch xuống giường êm, buồn bực chẳng thềm hé miệng.

“Nhị tỷ yên tâm đi, cha không đồng ý cũng chỉ là do sợ mất mặt mũi thôi. Hơn nữa, lý do duy nhất mà cha thấy mất mặt là bởi vì Chi Hành ca ca là đệ đệ của tỷ phu. Hôm nay nếu bọn họ chấp nhận tỷ phu thì không còn lý do gì mà không chấp nhận Chi Hành ca ca phải không?” La Khởi lên tiếng trấn an, cái miệng nhỏ nhắn phát ra lời than thở:

“Nhắc tới Chi Hành ca ca, thật là không chê được chỗ nào nha. Cho dù cha với mẹ mặt cứ càng ngày càng lạnh lùng, Chi Hành ca ca vẫn cứ nhịn với nhẫn à nha. Hôm nay là ngày mừng thọ của cha, hẳn sợ tới cửa sẽ chọc cha không vui, cũng chỉ đưa lễ tới. Aizz—”

La Chấn luôn quan sát kỹ nét mặt người nói chuyện, phát hiện nét buồn thoáng qua mi mắt Khởi nhi, “Nghe cách nói của Khởi nhi, dường như người với hoàng tử Vô Thụ cũng không được thuận lợi lắm hả?”

“Đó là Hoàng gia nha. Ban đầu muội trốn sang ở nhà tỷ tỷ cũng là để tránh phiền toái, nhưng thật chẳng ngờ âm kém dương sai, ngược lại hoá ra càng gần hần thêm. Hôm nay, không tránh xa hần được thì phiền toái cũng liền tìm tới cửa. Mấy ngày trước, Quốc hậu triệu kiến mẹ, nói nào là sẽ ban cho muội một danh hiệu Quận chúa, nào là muội sẽ cùng nữ nhi của Xương Lương vương lấy Nhị hoàng tử, phong là tả hữu nhị phi cái gì đó. Xương Lương vương Quận chúa hai ngày trước còn tới cửa hàng tìm muội.....”

“Nữ nhi của Xương Lương vương tức là vị hôn thê hoàng tử Vô Thụ đã có hôn ước đó hả?”

“Đúng vậy.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Khởi mang đầy ý cười khổ, “Có lúc thật sự oán hận, ban đầu vì sao lại tới trêu chọc muội? Mà bản thân muội biết rõ hần là một đồng phiền toái, tại sao lại dính vào?”

“Xương Lương vương Quận chúa nói với em cái gì vậy?”

“Nàng nói nàng chỉ là tới xem dạng nữ nhân gì sẽ chung chồng với nàng trong tương lai mà thôi. Ngược lại nha hoàn của nàng đối xử rất không khách khí với muội, nên bị muội đẩy — tiểu nhân không cần thận ném khỏi cửa hàng.”

La Đoạn lạnh giọng, “Xương Lương vương thì sao chứ? Chẳng qua chỉ là một Vương gia xuống dốc không có thể lực mà thôi, chứ nếu không thì làm sao Quốc hậu có thể dễ dàng thao túng mà đồng ý để Khởi nhi cùng Xương Lương Quận chúa có chung một chồng? Nhưng cái chính là đã nhiều ngày nay mà tên Ngọc Vô Thụ kia lại hoàn toàn không có động tĩnh gì, không biết lại đang giở trò gì đây?”

La Chấn trầm nghĩ: xem ra, đường tình hai vị muội muội của mình cũng không được bằng phẳng đâu.

***

“Chi Hành, Chi Hành!” Chi Tâm vừa thấy Chi Hành đang bắt mạch cho người ta liền mãnh liệt nhào tới ôm lấy, “Chi Hành, Chi Hành, Chi Tâm nhớ ngươi muốn chết! Chi Hành có nhớ Chi Tâm không? Có nhớ Chi Tâm không?”

Chi Hành tuy không biết trước, nhưng khi thấy huynh trưởng thì thật vui mừng tự đáy lòng, “Đại ca, người sao tới đây?”

“Chi Tâm nhớ Chi Hành, rất nhớ rất nhớ Chi Hành!”

“Chi Hành cũng nhớ đại ca, Chi Nguyễn mau tham kiến đại ca đi!”

Lương Chi Nguyễn đang hốt thuốc một bên xoa chân bước tới, “Chào Đại ca.”

“Chi Nguyễn, người trở nên xinh đẹp nha. Nhưng mà vẫn không xinh đẹp bằng nương tử của Chi Tâm, nương tử nhà ta xinh đẹp nhất.”

La Đoạn như được mở rộng tầm mắt, “Tỷ tỷ, gia giáo nhà tỷ thật tốt à nha. Lời này của Tỷ phu tỷ nghe hoài không chán sao?”

Lương Chi Hành lúc này mới phát hiện hai tỷ muội La gia đứng bên cạnh cửa, liền hướng La Chấn hành lễ, “Tham kiến đại tẩu.”

Không tệ nha. La Chấn vô cùng hài lòng, Chi Hành đầu tiên là nhìn Đoạn nhi, sau mới nhìn mình, cuối cùng mới đồng thời phát hiện sự tồn tại của Phạm đại mỹ nhân, em rể này thật không tệ. “Chi Hành, đã lâu không gặp...”

“Chấn nhi? Chấn nhi phải không?”

La Chấn hơi giật mình, quay đầu, hơi cúi người, “Ra mắt Tấn Vương.”

Ngọc Thiên Diệp tướng mạo ngọc thụ lâm phong, mặt mũi uy nghi bước lên phía trước, vui vẻ nói: “Thật là khéo quá, Bồn vương hôm nay trùng hợp có việc ra ngoài, mới vừa rồi đứng ở xa xa nhìn thấy người từ trên xe bước xuống vô cùng giống Chấn nhi, đến gần thì quả nhiên là Chấn nhi thật, cái này gọi là gì nhỉ? Tâm ý tương thông phải không?”

Trên tình hình thực tế thì thật ra hấn đã biết trước Được đường này có liên quan ra sao với La gia, cho nên đã sắp đặt cơ sở ngầm ở cửa hàng điểm tâm đối diện và trang viên trà lâu ở sát vách. Đưa cho Chu Trương món tiền lớn chỉ vì muốn nắm rõ động thái của La gia nhằm gia tăng phần thắng mà thôi.

La Chấn mỉm cười nhẹ nhàng, “Lâu ngày không gặp, phong thái uy nghi của Tấn Vương càng thêm phi phàm.”

“Chấn nhi cũng ngày càng xinh đẹp... A, vị này là...?”

Trong mắt La Chấn xét qua ý cười, “Vương gia ý là hỏi Phạm Dĩnh đây sao? Nàng là thê tư được tú phường của Hàng Hạ quốc mời tới.”

Đàn ông trong thiên hạ, ai có thể kháng cự được sắc đẹp của Phạm Dĩnh? Tướng công trời sinh dị năng nên nhìn thấy được cốt hô ly dưới dạng người của Phạm Dĩnh; Chi Hành trời sinh tính lãnh đạm không dễ động tình, đã động tình thì rất chung tình, trừ bọn họ ra... Đúng, còn có Lục Vương gia cổ hủ đến quỷ khóc thần sầu... còn vị Tấn Vương này tự xưng là phong lưu, lưu luyến hết bụi hoa này đến tổ mật khác, sao có thể không thấy vẻ đẹp của Phạm Dĩnh?

Cho nên mang theo Phạm đại mỹ nhân đồng hành là quân bài tốt nhất, đúng không?

Gần đây, Tấn Vương Ngọc Thiên Diệp rất là chịu khó chạy qua chạy lại nhà La gia.

Ngọc Thiên Diệp tự cho là mình đã thấy qua trăm hoa trong nhân gian, tận hưởng hết xuân sắc của nhân gian, nhưng khi thấy Phạm Dĩnh, mới biết kiều thê mỹ thiếp trong nhà tất cả như cảnh cây ngọn cỏ. Đường đường là một tài tử phong lưu, tổ tông tình ái trên nhân gian, há có thể bỏ qua đóa hoa tuyệt sắc tuyệt thế này sao? Kể từ đó, tất cả những tính toán sắp xếp đủ kiểu trước đó đều lập tức bị quăng hết ra sau đầu.

La Chấn muốn mang Phạm Dĩnh đến tận đây là để đối phó với mối tai họa ngầm từ Tấn Vương vốn chưa được diệt trừ tận gốc. Nàng cũng đã nói rõ ràng chi tiết điều này với Phạm Dĩnh đại mỹ nhân.

“Ân công nương tử xin cứ yên tâm, mấy cái chuyện câu câu dẫn dẫn mê hồn đoạt phách này là sở trường của hồ ly tinh, ngài chỉ cần chờ kết quả là được.” Vốn chỉ là đề nghị của riêng mình, không ngờ Phạm đại mỹ nhân vừa nghe thấy thì tinh thần rất phấn chấn, xoa tay khoái chí.

Kết quả là, Tấn Vương gia xui xẻo...

“Nương tử, nương tử, nàng đang ở đâu? Nương tử, nương tử...”

La Chấn cho là tướng công lại chạy tới làm nũng nên cũng không lên tiếng nghênh đón, chỉ đem tay cầm bức họa quan sát lại suy nghĩ, nghĩ ngợi là nên thêu hay nên dệt lụa.....

“Nương tử, nương tử!” Chi Tâm xông tới, lần này không phải là ôm lấy nương tử mà là kéo nàng chạy ra ngoài, “Nương tử, nương tử, nàng mau ra đây!”

Ô hay? Đây đúng là lần đầu tiên La Chấn thấy dáng vẻ nghiêm trọng này của tướng công, “Chuyện gì vậy?”

“Nương tử, nàng nhìn xem!” Đứng ở giữa tiểu viện, Chi Tâm chỉ về chân trời hướng Tây phía xa, “Nương tử, nàng mau nhìn đi!”

“Không có nắng quái, không có đám mây, tướng công muốn thêu cái gì?”

“Không phải, nương tử.” Chi Tâm khấn trương gấp gấp như muốn khóc lên, “Nương tử cũng không nhìn thấy sao? Đen kịt, rất trầm trọng, thật nặng nề, đang theo hướng bên này đi tới.”

... Ách? “Vậy là cái gì?”

“Là Ôn công công đang tới. Hồi trước ‘hắn’ tới, Chi Tâm nhìn thấy, nói cho cha, nói cho mẹ, nói cho thật là nhiều người, bọn họ đều nói Chi Tâm ngốc, nhưng rồi đã chết thiệt nhiều, thiệt nhiều người. Lần này, hắn muốn đến nơi này!”

La Chấn thở dốc vì kinh ngạc, đảo mắt nhìn quanh rồi vội kéo hắn quay lại trong phòng, đóng hết cửa lớn rồi cả cửa sổ, lại tiến vào phòng trong, nhỏ giọng nói: “Tướng công, nói cho ta biết, vì sao chàng gọi ‘hắn’ là Ôn công công?”

“Phong gia gia nói ‘hắn’ là ‘Ôn thần’ đó, Chi Tâm nhìn thấy hắn phun khói tới người nào, người đó sẽ rất khó chịu, rất khó chịu, sau đó không lâu sẽ chết.....”

Ôn thần?... Ôn dịch? La Chấn tim đập cuồn cuộn kinh hoàng, “Hắn không phun tướng công phải không?”

“Khói của hắn vòng tránh nhà chúng ta.”

“Chàng hỏi Phong gia gia một chút xem, lần này, hắn đi tới nơi này như thế nào? Là ôn dịch cho người hay cho súc vật? Bao lâu sẽ tới nơi này?”

“Ừ.” Chi Tâm nghiêng lỗ tai lắng yên hồi lâu mới nói, “Phong gia gia nói, bên kia (nước kia) người dị tộc đánh nhau, chết thật nhiều người và ngựa, Ôn công công hút tử khí của bọn họ, thân thể lớn mạnh lên, sau đó liền đi đến hướng này, gặp người người chết, rất nhiều súc vật cũng sẽ chết. Mười ngày sau sẽ đi tới nơi này.”

“Mười ngày?” La Chấn nín thở, “Phong gia gia không ngăn được sao?”

“Không ngăn được. Trước kia Chi Tâm cũng từng hỏi Phong gia gia, Phong gia gia nói, nếu như cố gắng ngăn cản, thổi phá bụng Ôn công công, bị hại sẽ không chỉ là một là hai, mà sẽ càng nhiều người hơn nữa!”

Lời này người khác nghe được sẽ không thể hình dung nổi, nhưng dị năng của tướng công nhà nàng chẳng lẽ nàng còn không biết rõ hay sao? Mà hắn tuyệt đối không có khả năng nói dối. “Lần trước là dạng ôn dịch gì? Cuối cùng làm sao để ngừng?”

“Lần trước hả, lần trước chính là chết rất nhiều người đó.”

Nhìn thẳng vào đôi mắt lo lắng lẫn vô tội của tướng công, La Chấn vuốt gò má hắn, “Tướng công chờ vội, chúng ta đi tìm Chi Hành, hắn là đại phu, chúng ta tìm hắn cùng bàn bạc tìm biện pháp!”

Loại chuyện liên quan đến an nguy của tướng công như thế này không thể nói cho người ngoài được, ngay cả là phụ thân mẫu thân và Đoàn nhi Khởi nhi cũng không thể tỏ tường.

“Trận ôn dịch kia, đệ nhớ rõ.” Bên trong căn phòng cửa đóng then cài. Lương Chi Hành nói:

“Lúc ấy đệ chín tuổi. Trước khi ôn dịch tới, đại ca nói hắn thấy được mây mù tối om sẽ làm người chết đông nghìn nghịt. Bá phụ và bá mẫu tất nhiên không tin, đệ tuy biết đại ca không giống với người thường nhưng cũng không tin hoàn toàn. Cho đến khi bắt đầu có người tử vong, khi đại ca kêu ‘đừng phun đừng phun, đừng chết đừng chết’ thì đệ mới thật sự tin. Mặc dù Lương gia liên hiệp cùng mười mấy tiệm thuốc lớn chữa bệnh cho thuốc nhưng vẫn có gần vạn người tử vong.”

Hoàng thất vì tránh lan truyền nên cho đóng cửa thành cùng cửa cung. Nếu không phải trận ôn dịch kia phát sinh ngay tại Hoàng Thành mà ở thành trấn khác, đệ dám nói, với tính cách tàn nhẫn của Hoàng gia chắc chắn sẽ cho phóng hỏa đốt thành trấn đó để ngăn chặn bệnh dịch, sẽ không một ai trong thành may mắn thoát được.”

“Vậy cuối cùng làm thế nào ngăn chặn bệnh dịch?”

“Đại ca mang đệ lên núi tìm thảo dược khắp nơi, sau đó cầm về đốt khắp nơi lớn nhỏ trong kinh thành. Người ta chỉ nói là Quốc quân yêu cầu ngự y mở kho thuốc cứu trợ vạn dân, nhưng chỉ có đệ biết là chính

đại ca đã cứu rất nhiều người. Mà Lương gia may mắn thoát khỏi là bởi vì có phúc khí của đại ca che chở bao bọc cho toàn bộ mọi người, khiến cho ôn dịch tìm đường vòng mà đi.”

La Chấn nhăn trán im lặng.

“Đại tẩu, để đề phòng bất trắc, hay là tẩu mang La thúc La thăm với lại Bảo Nhi, Đoạn nhi, Khởi nhi sang Hàng Hạ quốc tị nạn trước, bên này giao cho đệ với với đại ca lo liệu. Chỉ tiếc là ôn dịch chưa đến nên không cách nào xác định được đó là loại dịch bệnh nào, chúng ta không thể tìm đúng thảo dược để hốt thuốc đúng bệnh, chỉ đành phải chờ đợi.”

Vậy nghĩa là, không thể tránh khỏi việc sẽ có người tử vong. La Chấn ưu tư chính là việc này. Nàng tự biết mình không phải là một người bác ái vô tư, nếu người nhà và người ngoài ở chung một chỗ cần cứu, nàng tất nhiên không do dự mà lựa chọn người nhà trước.

Nhưng tình hình hiện tại là sẽ có quá nhiều người lâm vào cảnh nhà tan cửa nát. Những người có khả năng phải chết kia có thể là nường tử mà nam nhân yêu thương, là tướng công thương yêu của một phụ nhân, là song thân luôn cưng chiều của họ... có lẽ... còn có những đứa nhỏ cỡ như Bảo Nhi.....

Lương Chi Hành rùng mình lo sợ. “Đại tẩu, không được! Tẩu không thể đưa ra chủ ý khác được!”

“Chủ ý khác? Tỷ như?”

“Quốc quân tuyên chiếu di tản dân trong thành.”

La Chấn ngăn ra: Chi Hành nói trúng ý nghĩ vừa mới thoáng qua của nàng.

“Muốn tuyên chiếu, cho dù Quốc quân có tin hay không, với một chuyện long trời lở đất như thế này thì Hoàng gia sẽ không thể không muốn truy nguồn đưa ra tin tức. Đến lúc đó tẩu không sợ đại ca bị bại lộ hay sao? Tội danh nhẹ nhất sẽ là tà thuyết mê hoặc người khác, còn nếu cuối cùng kiểm tra tin tức là thật...”

Lương Chi Hành chưa nói xong hết lời thì La Chấn cũng đã hiểu rõ sự việc nặng nhẹ. Nếu tin tức lấy về được chứng minh là đúng, nói không chừng tướng công của mình cũng sẽ bị cho là yêu vật phải nhốt vào lao cấm... vậy đương nhiên là không được! Nàng không thể nào vì người ngoài mà hy sinh tướng công!

Phải làm như thế nào mới có thể vẹn toàn đôi bên? “Chi Hành, chúng ta không thể ngồi chờ, nếu đã biết trước thì phải bắt tay làm ngay. Đệ nhanh chóng viết ra phương thuốc giúp cường thân kiện thể, phòng ngừa bệnh tật, ta sai người đến các nơi hốt thuốc, đem tặng cho người đi đường.”

“Phương pháp này cũng có thể được, có còn hơn không?”

“... Tướng công, chàng có thể xin Phong gia gia hỏi tên của ôn dịch là gì không?”

“Phong gia gia nói, Ôn công công sẽ không nói cho gia gia biết. Ôn công công thích nhìn thấy người chết, ‘hắn’ nói đó là vì mọi người gieo gió gặt bão. Còn nói, con người làm gì, ông trời sẽ trả về thứ đó.”

Đúng, nếu như không có chiến tranh, không có giết người báo thù, thì trận ôn dịch kia sẽ không thể nào bắt đầu. Đích xác là hành động của loài người, vì loài người mà đưa tới tai họa ngập đầu, nhưng vì cớ gì mà một đám người vô tội phải chịu tội thay cho hành động gây họa của một đám người khác, chuyện này nên tính thế nào đây? Ông trời còn có đạo lý không?

Chi Hành nói: “Nếu sai người giả trang thành thương lũ buôn đường dài từ nước ngoài buôn bán trở về, bắt tẩu với Quốc quân là ở nước ngoài đã phong bế thành trấn bởi vì tặc truyền là do có ôn dịch hoành hành, liệu có thể xin Quốc quân hạ chỉ sớm để an bài không?”

La Chấn mặc dù chưa nghĩ ra thượng sách, nhưng suy nghĩ đã ngưng trọng rõ ràng. “Như lời đệ nói, với tính cách tàn nhẫn của Hoàng gia, thương lũ kia sẽ bị xử tử lăng trì với tội danh là tà thuyết mê hoặc người khác, làm dao động nhân tâm...”

21. Chương 21: Cùng Quân Không Rời

Ôn dịch lan tới, tai họa lớn sắp xảy ra, những con người hồn nhiên kia không biết còn có thể sống yên ổn qua ngày như trước đây nữa hay không, nhưng liệu có bao nhiêu người sẽ giác ngộ đây? Đó là may mắn hay không may mắn?

Ai cũng không biết ôn dịch lần này mạnh yếu ra sao, không biết sẽ có bao nhiêu người vì nó mà phải chịu khổ, bởi vì họ không biết liệu mình có năng lực bảo vệ thân nhân, người yêu... hay không. Lúc này, thật có nhiều chuyện cần làm. Nhưng cũng có nhiều chuyện không thể làm. La Chấn từ lúc sinh ra đến giờ, mới biết cái gì gọi là lo âu, cái gì gọi là thức thũ vô sách. (bó tay)

“Phạm Đình, người đến Bách Thảo Viên của Lương gia, theo như ghi chú trên danh sách này, mang những thảo dược đó đến đây.” Trong mọi người, La Chấn chỉ có thể nói những chuyện có liên quan đến ôn dịch với duy nhất Phạm Đình. Cũng không phải là nàng không tin người nhà của mình, mà là chuyện này rất quái dị, người thường không thể tiếp nhận.

“Ân công nương tử, hành động tặng thuốc phòng ngừa trước khi dịch bệnh xảy ra cũng không thật thỏa đáng lắm. Chưa nói đến chuyện người qua đường không việc gì, không bệnh tật liệu có chịu nhận thuốc uống ngừa hay không. Chỉ riêng chuyện một khi ôn dịch tới thật thì chắc chắn còn liên lụy đến La gia. Thử nghĩ, La gia sao có thể biết trước được? Tất nhiên sẽ dẫn đến việc người bên ngoài suy luận phỏng đoán lung tung.”

“Sao ta lại không biết chuyện đó chứ? Nếu có phương pháp xử lý thỏa đáng hơn tất nhiên là đã không dùng tới biện pháp này... Thật ra, nếu như có một người mà lời nói có thể được đương triều Quốc quân coi trọng mà hạ lệnh dời dân tránh dịch, khắp thành giới nghiêm phòng bị là phương pháp hữu hiệu nhất. Dù gì đi chăng nữa, ai có thể ra hiệu lệnh tốt hơn so với ý chỉ của Quốc quân đây?”

“Người nào mà lời nói có thể có đầy đủ phân lượng khiến Quốc quân coi trọng đây?”

La Chấn nhăn mày trầm ngâm. “Đương kim Quốc quân cưng chiều Ngọc Thiều công chúa nhất, nàng chỉ cần cầu là được đáp ứng ngay, nhưng hiện tại nàng lại đang ở Hàng Hạ quốc ngoài tầm tay với của chúng ta. Huống chi coi như nàng có ở chỗ này đi chăng nữa thì chúng ta làm sao mà có thể nói rõ ràng nguyên do chuyện này với nàng được?”

Phải biết là chuyện dời dân không phải là chuyện đùa, thành Cao Diên là thủ đô một nước, chỉ cần gió thổi cỏ lay cũng sẽ dẫn tới cả nước chấn động hoảng sợ. Nếu người phát ngôn không được tín nhiệm tất nhiên sẽ bị hoạch tội. Cho dù công chúa tin ta, Quốc quân chưa chắc đã tin ta... Oa, trừ phi...”

Vốn đang trầm tư vì không tìm được kế sách nào, không ngờ trong lúc xoay lật vấn đề lại làm cho linh tính chợt động: người giỏi có người khác giỏi hơn, nhưng trên người giỏi hơn đó chính là thần thánh trên trời. Thế nhân tất cả đều tin Thần kính Phật, cho dù có là người đứng ở ngôi vị cao nhất vẫn tin tưởng thờ phụng Thần Phật...

“Trừ phi thế nào?”

“Trừ phi Quốc quân nhận được ám hiệu của thần linh, rồi lại có người bên cạnh góp lời, hai bên hợp sức thì có thể có hiệu quả.”

Biện pháp hay! Chả trách tiểu tử thú nhà mình luôn nói nương tử của ân nhân đời trước là hồ ly. “Phạm Đình có thể hóa thành diện mạo thần tiên để báo mộng cho Quốc quân.”

“Thật chứ? Người có thể làm được?” La Chấn kích động không thôi. “Phạm Đình, có người thật tốt!”

“Nhưng ai sẽ góp lời, người nào thích hợp nhất?”

“Ngọc Vô Thụ được không? Hắn là con trai thứ hai của Quốc quân, lời hắn nói nhất định có một ít trọng lượng... Không, không được, nếu dùng hắn vẫn đụng đến vấn đề phải kiêng kỵ bí mật của tướng công, không ổn không ổn.” Ngọc Vô Thụ đúng là thật lòng với tiểu muội nhà nàng, nhưng hắn dù sao vẫn là Hoàng tử, Hoàng gia lợi hại thế nào không nói cũng hiểu.....

Đôi mắt sáng của Phạm Đình long lanh tinh quái. “Ta lại đang nghĩ tới một người.”

“Ai?”

“Lục Vương gia Hàng Niệm Nhận của Hàng Hạ quốc.”

La Chấn có cùng ý tưởng với Phạm Đình: Hàng Niệm Nhận lấy thân phận là Vương gia một nước bên ngoài tới thông báo với Ngọc Hạ Quốc quân nhất định sẽ lập công to. Tất nhiên, Hàng Niệm Nhận vốn vô cùng nguyên tắc này sẽ không tự dừng mà nghĩ đến sinh mạng của lê dân bá tánh mà tham gia vào việc này, cho nên sẽ do Phạm Đình hóa thân thay. Về phần sau đó sứ giả bang giao giữa hai nước qua lại nhưng không thấy ôn dịch, thì lúc đó dù sao ôn dịch cũng đã qua, cứ để cho Quốc quân của Ngọc Hạ quốc cảm động và trân trọng thần thánh hiển linh.

Ai ngờ, ông trời chẳng chiều lòng người, Phạm Đình chưa kịp hóa thân thành vị Vương gia cổ hủ kia thì Ngọc Vô Thụ đã mang người nọ tìm đến cửa La gia.

“Tỷ tỷ, Lục Vương gia Hàng Hạ quốc đi sứ Ngọc Hạ quốc, nghe tỷ tỷ đang ở nhà mẹ đẻ bèn nhờ cậy tiểu đệ dẫn hần tới bái kiến sư phụ. Lục Vương gia? Lục Vương gia?”

Hàng Niệm Nhận ngẩn cổ giương mắt nhìn nhìn về phía sau lưng La Chấn, trên gương mặt thư sinh gầy gầy hiện lên vẻ thất vọng, bồn chồn, hồn phách như ở tận đầu tận đuôi, đối với lời nói của Ngọc Vô Thụ cũng chỉ có thể ậm à ậm ừ qua loa.

Đôi mi thanh tú của La Chấn nhẹ nhướn lên, biết rõ mà còn cố hỏi: “Lục Vương gia, ngài đang tìm cái gì?”

“Bổn vương... Bổn vương có tìm gì đâu!” Hàng Niệm Nhận sắc mặt ngưng ngập nhanh chóng phủ nhận, nhưng rồi lại ra vẻ lơ đãng hỏi: “... Nữ nhân xấu xí kia chẳng phải là đi theo người tới đây sao? Sao không thấy nàng?”

“Thì ra Vương gia tới không phải là vì thăm sư phụ La Chấn?”

Hàng Niệm Nhận giấu đầu hở đuôi, “Bổn vương không phải tìm nàng ấy, Bổn vương chẳng qua chỉ thuận miệng hỏi thôi. Xứ nữ nhân ở nơi nào?”

Nếu như không phải là vì tình thế trước mắt, La Chấn tất nhiên sẽ trêu chọc hần một phen, nhưng hiện tại lại không hề có hứng thú làm việc này. Mấu chốt vấn đề là việc hần sang đây đi sứ đã làm xáo trộn kế hoạch của nàng, có thể khẳng định rằng nàng không thể nào báo cho hần chi tiết về tướng công rồi thuyết phục hần thực hiện và hoàn thành sứ mạng.

Tên thư sinh cổ hủ này mà biết được nguyên do sự tình nhất định sẽ mặt đỏ tới mang tai, rồi ngay lập tức ‘được việc thì ít mà hỏng việc thì nhiều’ mà hét lớn: “Quái lực loạn thần hoang đường đến cực điểm”, rồi sau đó, chuyện không nên nói lại tiết lộ khắp thiên hạ, nói những điều tố cáo vô căn cứ...

“Mới vừa rồi Tấn Vương có đến tìm Phạm Đình, chắc lúc này đang ở phía sau vườn hoa.”

“Bổn vương đã nói là không phải là muốn tìm nữ nhân xấu xí kia... Tấn Vương là ai?”

Đôi mắt Ngọc Vô Thụ ở đây cũng không phải cũng đang tìm người mà mình quan tâm sao? “Là vương thúc của VôThụ, hay là, Vô Thụ dẫn Lục Vương gia đến hoa viên đằng sau đi, tiện thể giới thiệu ngài với Tấn Vương luôn?”

“... Cũng được.”

Hai người kia vừa đi, Chi Tâm, Chi Hành song song tiến vào, “Nương tử, nàng mau dẫn Bảo Nhi, cha kia mẹ kia và Đoạn nhi, Khởi nhi đi đi.”

Chi Hành gạt đầu phụ họa, “Dem Chi Nguyên theo luôn. Việc này không nên chậm trễ mà càng sớm càng tốt. Lần trước nhờ đại ca mà ôn dịch vòng tránh Lương gia, không biết lần này tình hình sẽ thế nào, cần thận vẫn hơn.”

“Xuyết...” La Chấn ý bảo hai người nhỏ giọng, “Ta đã có kế sách ứng phó, chẳng qua là hiện tại đang có chút biến cố nhỏ nhỏ nhưng sẽ không ảnh hưởng đại cục mà thôi. Tướng công, chàng vẫn nên cùng Chi Hành lên núi thu hái các loại dược thảo cứu mạng, mặc dù không chính xác lắm nhưng có vẫn còn hơn không. Những chuyện khác giao cho ta, ta sẽ nghĩ cách để cha và mẹ rời đi.”

Chi Tâm ôm thân thể nhỏ nhắn của nương tử run giọng nói: “Nương tử không phải sợ, Chi Tâm sẽ bảo vệ nương tử với Bảo Nhi, Chi Tâm không để Ôn công công thương tổn nương tử với Bảo Nhi. Nếu Ôn công công lấy khói phun nương tử và Bảo Nhi, Chi Tâm sẽ bắt ‘hắn’ phun Chi Tâm, không để ‘hắn’ hại nương tử và Bảo Nhi.....”

La Chấn động viên, “Tướng công, chúng ta được phúc của chàng che chở phù hộ, chắc chắn sẽ bình an vô sự.”

“Thật chứ?”

“... Thật.” Thật ra thì nàng cũng không chắc chắn lắm. Chi Hành nói rất có lý, ôn dịch hay thay đổi, chẳng ai biết được lần này tình hình sẽ thế nào, lần trước vì tướng công mà tránh đi Lương gia, lần này liệu sẽ vì tướng công mà vòng tránh La gia hay không?

“Ân công nương tử!” Phạm Đình yểu điệu tiến vào, “Hàng Niệm Nhận đến Ngọc Hạ quốc rồi!”

“Đúng vậy.”

“Ân công nương tử đã biết?”

“Giờ hắn đâu rồi?”

“Mới vừa xảy ra xung đột với Tấn Vương, Tấn Vương bị Chấn nhi mang đi, còn hắn...” Phạm Đình nhún vai, “Ta đã đem nhét hắn vào gầm giường.”

La Chấn gật đầu, “Nói vậy, người nghĩ vẫn nên giữ kế hoạch như cũ?”

“Dĩ nhiên. Đợi chúng ta xong việc, thả hắn ra cũng không muộn.”

“... Cũng tốt.”

Hôm sau, Quốc quân ra chiếu chỉ: trừ thầy thuốc ở lại trong thành để phòng bắt tặc, còn lại dân chúng đều phải rời khỏi...

Nhưng thời gian có chín ngày, có thể dời đi hết sao?

Cũng may là lệnh Vua khó cãi, dù có người không muốn xa rời nhà cửa đất đai cũng không dám vi phạm lệnh Vua. Binh sĩ, thị vệ đeo mặt nạ đen, tay cầm khí giới đi dọc phố đốc thúc người rời đi. Cuối cùng dân chúng toàn thành rời nhà cửa, di chuyển về hướng nam hoặc hướng bắc. Phía sau quân sĩ áp tải làm theo lời nguyền, dọc đường lấy vôi rải diệt dịch.

“Lục Vương gia, khi ngài mới đến Ngọc Hạ quốc vì sao trước tiên không đề cập về ôn dịch với phụ hoàng?”

Hàng Niệm Nhận lắc đầu buồn bực nói: “Chắc Nhị hoàng tử cũng không biết, gian thương từ Tây Vực buôn bán trở về bẩm báo cho Quốc quân bốn quốc thì Bốn vương hoàn toàn không tin. Nhưng Quốc quân lại nói thà tin là có không thể tin là không, việc lớn như thế phải nên nói cho Quốc quân Ngọc Hạ quốc biết, dù sao ôn dịch từ hướng tây tiến về phía đông, nguy hiểm đầu tiên chính là quốc đô của Ngọc Hạ quốc.”

Ngọc Vô Thụ vẫn đầy bụng hoài nghi. “Không biết quý quốc xử trí thương nhân kia thế nào?”

“Đầu tiên là trông giữ, Quốc quân lệnh cho cả nước trên dưới phải triệt để dùng bách thảo hoàn (thuốc tể trăm loại cây) của Lương gia để phòng tránh tai họa, rồi lại sai Bốn vương đi sứ đến tận đây để cảnh báo cho quý quốc. Bốn vương đến hôm nay vẫn chưa tin hẳn, lúc đầu lại sợ Quốc quân quý quốc cười ta đường đường là Vương gia Hàng Hạ quốc mà lại đi tin tưởng giọng điệu của một gian thương. Bởi thế nên ta do dự nhưng vẫn không dám kháng hoàng mệnh, lại suy đi tính lại không dám khinh thường mạng người, nên bây giờ không sợ mất thể diện bèn bẩm rõ lý do với Quốc quân của quý quốc.”

Lời này nếu do người khác nói thì nghe ra có phần gượng ép, nhưng nếu là do Lục Vương gia cổ hủ này nói thì thấy cũng có mấy phần hợp tình hợp lý. Ngọc Vô Thụ mặc dù hoài nghi, nhưng phụ hoàng cũng có nói trước đó một ngày trong mộng ngài cũng được Nguyệt thần chỉ dụ dời thành tránh dịch, hắn cũng nên thực hiện việc hỗ trợ đại hoàng huynh mau sớm hoàn thành việc di dân.

***

“Phạm Đình, người ở đâu?”

“Ân công nương tử?” Đang lúi người nào đó từ dưới gầm giường ra, nghe ngoài cửa có tiếng gọi, Phạm Đình mở cửa. “Ân công nương tử, mời vào.”

La Chấn vào cửa liền nói: “Tất cả thầy thuốc phụng hoàng mệnh ở lại bên trong thành để cứu chữa những tướng sĩ thủ thành có khả năng nhiễm ôn dịch, tướng công muốn đi cùng Chi Hành, ta muốn đi cùng tướng công, cho nên nhờ người che chở cha mẹ ta đến biệt uyển của La gia. Nếu có gì bất thường, nhờ người nhanh chóng dẫn bọn họ đi xa ngoài ngàn dặm nữa.”

“Ân công nương tử không đi ư? Mặc dù ân công có được năng lượng dị năng lấy từ thiên nhiên, nhưng nhờ đâu dị năng không che chở được ân công nương tử...”

“Nếu ôn dịch đối với tướng công vô hại, chàng tất nhiên sẽ che chở được ta. Nếu như che chở không được, thì cũng có nghĩa là ngay cả chàng cũng không ngăn được trận ôn dịch này. Tướng công cố ý không đi, nếu ta cứng rắn kéo chàng đi, chàng tất nhiên sẽ ghi dạ chuyện này cả đời. Một khi đã như vậy, ta chỉ có thể ở lại cùng chàng. Bất kể là tình hình như thế nào, hãy chàng ở nơi nào thì ta liền ở nơi đó.”

Phạm Đình đột nhiên cười đến thê lương. “Ân công và ân công nương tử yêu nhau như vậy thật khiến cho người ta hâm mộ.”

“Người đồng ý giúp ta phải không?”

“Phạm Đình sẽ toàn lực ứng phó.”

La Chấn nói cảm ơn rồi vội vã cáo từ.

Hắn ở nơi nào, ta liền ở nơi đó... Người đã nói, ta ở trong nước thì người liền ở trong nước, ta ở trong lửa thì người sẽ ở trong lửa. Thế nhưng khi ta bị chìm trong lửa đỏ, người lại chấp tay sau lưng đứng bên ngoài xem ta tiêu vong... Đôi mắt sáng của Phạm Đình di động, rồi lấy hai tay kéo oan gia mấy kiếp ở dưới giường ra, vươn tay cho hắn hai bạt tai, mắng:

“Người là kẻ phụ lòng người, người phụ ta, hại ta, còn hại mẹ ta đến nay vẫn còn phải ở trong quan tài bằng ngọc ngàn năm, chờ cha ta luyện thành linh châu để cứu nàng. So với ân công, so với ân công nương tử, người không bằng đồ bỏ đi!”

Người bị nàng quát đánh vẫn đang còn hôn mê nên không biết chuyện gì bên ngoài. Tuy nhiên tất cả những lời nói mới vừa rồi đã lọt vào tai một cách vô thức, cộng thêm những chuyện cũ linh tinh kiếp trước cùng đã chợt có chợt không ẩn hiện ngất ngưởng trong tâm trí, mặc dù chưa tỉnh lại nhưng cũng không thể quên được. Cho dù Lục Vương gia vẫn là Lục Vương gia cổ hủ, nhưng có một số việc nhất định sẽ phát sinh thay đổi.

Cho dù là có ngàn năm đạo hạnh cũng có chuyện khó phá giải. Tuy là mấy đời thương tâm, cũng là dây tơ rối rắm hữu tình. Trong các sự việc dây dưa xoắn xuýt với nhau, có một số việc nhỏ tưởng không đáng kể vốn không nên bỏ qua nhưng đã sơ xuất bị xem nhẹ. Khi hiểu được nữ tử trước mắt này và con trai trưởng của Lương gia đều không phải là người thường. Lục Vương gia sẽ có hành động kinh người gì đây?

Trận ôn dịch kia đúng là vẫn đến đây.

Mặc dù khắp trên dưới toàn thành đều tràn ngập khói xông được thảo, dọc phố đầy vôi phấn, nhưng vẫn không ngăn được bước tiến tàn sát bừa bãi của nó. Tướng sĩ thủ thành mặt che khăn đen, mặc quần áo đã được nhúng thuốc, nhưng vẫn liên tiếp mắc bệnh hết người này đến người khác. Người mắc bệnh miệng thì chảy nước miếng, tứ chi co quắp, mặt xanh đen, tròng mắt trắng... Trong vòng hai ngày, đã chết hơn mười người, hôm sau lại tăng mấy chục. Trong số người tử vong cũng có cả thầy thuốc phụng chỉ ở lại trong thành.

La Chấn mặt che khăn trắng, tay mang thùng thuốc theo sau Chi Tâm, Chi Hành đến chỗ hành y, kiểm tra chăm sóc bệnh nhân. Cuối cùng, theo như nước miếng người bệnh dính trên ngón chân thì Chi Hành nghiệm ra được loại bệnh dịch gì, liền báo cho Chi Tâm biết.

Chi Tâm theo lệnh mang theo La Chấn đi khắp núi đồi, hét kêu đến gọi các cây cỏ tỷ tỷ để tìm cho đúng loại giải được. Năm ngày sau, trong mấy khối tảng đá lớn, tìm được vài cọng được thảo cao cỡ nửa người,

trên cành cây có mấy phiến lá màu đỏ thắm, lúc này hân hoan múa tay vui mừng: “Nó đó nó đó, nương tử, nó đó! A Hồng tỷ tỷ, Chi Tâm tìm người thật khổ cực nha! Sao người không trả lời lớn chút cho Chi Tâm?”

La Chấn cẩn thận phóng mắt ngắm nhìn xung quanh, phát hiện tất cả các loại côn trùng thú vật ở mấy dặm xung quanh cây cỏ này đều bình yên vô sự. Quả nhiên là đã không uổng phí công sức của nàng và tướng công... Nhưng mà không biết ‘bảo bối’ đem lại sự sống cho vô số con người và thú vật này khi bị Chi Tâm gọi là “A Hồng” thì có cảm tưởng gì nhỉ?

Chi Tâm ngồi xổm xuống, lăm ba lăm bắm một hồi lâu rồi bắt đầu hái các phiến lá được thảo. “Nương tử, A Hồng tỷ tỷ nói, dùng tóc của nàng nấu trong nồi một canh giờ, nước canh có thể cứu người. Lúc nấu thì đem nồi đặt ở bên đường để cho được khí tán ra, có thể đẩy lui ôn khí của Ôn công công phun ra.”

La Chấn cùng giúp hái lá, cười hỏi: “A Hồng tỷ tỷ của chàng có nói cho chàng biết là không được kêu nàng là A Hồng hay không, nàng hẳn là có cái tên dễ nghe hơn đó?”

“Ừa, nương tử nghe thấy A Hồng tỷ tỷ nói chuyện á?”

Xem ra, thật là thông cảm với A Hồng tỷ tỷ.

Căn cứ theo chỉ dẫn của Chi Tâm, đem “tóc” của “A Hồng tỷ tỷ” chia làm vài phần đặt ở đầu các trục đường chính của bốn hướng thành Cao Diên mà nấu, lấy nước canh này cho người bệnh uống, vền vền hai ngày, người bệnh đã có chuyển biến tốt; lại một ngày nữa, có người trước đây xụi lơ đã có thể vịn tường mà bước chầm chậm được mấy bước; lại mấy ngày nữa, tất cả người bệnh đều có khởi sắc....

“Lương đại phu, y thuật của ngài thật là cao minh, ngài đã cứu toàn thành Cao Diên này.”

“Dân thành Cao Diên chúng ta đều cảm tạ Lương đại phu ra tay cứu giúp.....” Các vị thầy thuốc cùng xúm lại tán dương cảm phục Lương Chi Hành.

Lương Chi Hành mở miệng muốn nói gì đó rồi thôi, đưa mắt tìm La Chấn. Người sau lắc đầu, nắm tay Chi Tâm đi sang một người bệnh khác để dứt họ uống canh. Nàng muốn tướng công cho tới bây giờ vẫn không phải là một anh hùng trong mắt trong lòng mọi người.

Mười mấy ngày sau, Chi Tâm nhảy cẫng lên kêu to: “Được rồi được rồi. Ôn công công cúi đầu đi rồi! Sẽ không còn người chết nữa... Nương tử, nàng sao vậy?”

La Chấn để mặc cho hân hoan, cố gắng ổn định đôi chân mềm nhũn: rốt cục không sao rồi. Mặc dù trước đó đã từng tưởng tượng, nhưng nàng chưa từng thấy nhiều sinh mạng liên tiếp tử vong như vậy. Nếu như không nghĩ ra được cách lợi dụng Hoàng quyền buộc dân chúng khắp thành dời đi thì đúng là nơi này đã sớm trở thành một địa ngục trần gian?

Sinh mạng chẳng biết lúc nào sẽ được đưa ra làm khảo nghiệm. Vượt qua được, là tạo hóa an bài; nếu không qua được, thì là kiếp nạn. Thì ra, có thể sống khỏe mạnh thật tốt đẹp biết bao nhiêu, có thể cùng tướng công kề cận gần bó bên nhau thật đáng giá quý trọng biết bao nhiêu.

Sau hơn hai mươi ngày xảy ra đại dịch thì dân chúng cũng lục tục trở về.

Ba mươi ngày sau, Quốc quân Ngọc Hạ quốc cũng dẫn người hồi cung.

Một trận đại dịch có tính chất hủy diệt như thế mà chỉ vền vền hơn trăm người chết thì không thể nói là không thần kỳ. Quốc quân Ngọc Hạ quốc lập đàn cúng cảm tạ và biết ơn trời xanh hiển linh phù hộ, sau đó lại tìm mọi cách trọng tạ Lục Vương gia Hàng Hạ quốc đã không quân đường xa tới đây cảnh báo. Hàng Niệm Nhận mơ màng nhận các dải ngọ cao nhất rồi lên đường về nước.

Tướng quốc dâng tấu rằng: lần này đại dịch thế nhưng tổn hại có thể nói là rất nhỏ, ngoài việc được trời xanh thương tình, nước láng giềng giao hảo, công lớn nhất là nhờ các giữ tướng sĩ cùng thầy thuốc còn ở lại giữ thành, xin cấp tiền tử cho người đã chết, ngợi khen người sống. Trong đó, thầy thuốc nghĩ ra phương pháp khắc dịch nên được hưởng vinh sủng của Quốc quân nhiều nhất.

Long tâm Quốc quân Ngọc Hạ quốc cực kỳ vui mừng nên tất nhiên là nhất nhất chuẩn tấu.

Tất cả tướng sĩ trụ thành đều được thăng ba cấp, tiền thưởng là một trăm lượng bạc. Tất cả thầy thuốc ở lại đều được ban thưởng. Riêng Lương Chi Hành, trong một ngày đã được vinh danh thiên hạ là “Thần y”, mặc dù đã khéo léo từ chối việc phong thưởng vào cung đứng đầu ngự y viện, nhưng vẫn được ban thưởng một khu nhà Y Uyển bên ngoài cung để chữa bệnh cho thiên hạ bá tánh, tạo phúc cho chúng sinh.

“Chi Hành, đây là Y Uyển của ngươi, thật là đẹp nha.” Chi Tâm sờ vuốt các hoa văn điêu khắc trên các cột trụ nhà. “Chi Hành có thích không?”

Chi Tâm bò trên mặt đất một vòng, trên mặt không biết từ nơi nào đã có một khối bụi bặm. Chi Hành lau đi cho hẵn. “Thật ra thì những thứ này nên thuộc về đại ca.”

“Tại sao?”

Lương Chi Hành còn chưa đáp, La Đoạn vào tới cửa đã chu cái miệng nhỏ nhắn nói với người bên cạnh: “Tỷ tỷ xem đi, tên ngốc này đối với tỷ phụ còn tốt hơn đối với ta nhiều!”

“Trân nhi!” Chi Tâm thấy nương tử, nhào lên ôm lấy, nhì nhằng thì thâm bắt đầu làm nũng.

La Đoạn khí chưa ngất trời, “Tên ngốc, thấy không? Người được đại ca yêu quý của ngươi yêu nhất chính là tỷ tỷ của ta!”

“Không cần ăn dấm.” Chi Hành vỗ nhẹ nhẹ gò má diễm lệ như hoa đào của nàng. “Sau khi thành thân, cũng sẽ như thế.”

“... Hả?”

“Không hiểu sao?”

“... Hừm.”

“Sau thành thân hiểu liền.”

“... Tên ngốc mặt lạnh, ai muốn thành thân với ngươi!”

“Không muốn cùng ta thành thân?”

“Nghĩ hay quá nhỉ!”

“Nghĩa là muốn cùng ta thành thân?”

“... Nghĩ hay quá nhỉ!”

Lúc này Chi Tâm thò một cái đầu to vào giữa hai người, hiếu kỳ nói: “Chi Hành, ngươi muốn hôn Đoạn nhi phải không? Chi Tâm nhìn ra được nha.”...

“Cha và mẹ đã chấp nhận tương công rồi nên hôn sự của đệ và Đoạn nhi tất nhiên cũng sẽ được chấp nhận. Bọn họ hiện tại không nói gì chẳng qua là sợ mất mặt mà thôi. Chi Hành chỉ cần cố gắng thêm một chút là sẽ ôm được mỹ nhân về. Đến lúc đó, không biết đệ nên gọi ta là tỷ tỷ hay là đại tẩu đây nha.”

Chi Hành cười mà không nói, La Đoạn vẫn còn muốn nói thêm. “Tỷ tỷ, người ta không lấy hẵn làm chồng đâu.”

“Ồ hay, ta chỉ nói là Chi Hành ôm được mỹ nhân về, có nói mỹ nhân ấy là ai chưa?”

“Đại tẩu chưa nói.”

“Vậy sao có người tự nhận?”

“Chắc là da mặt dày một chút.”

“Tên ngốc mặt lạnh, ngươi câm miệng!” La Đoạn dậm chân, “Còn tỷ tỷ nữa, các ngươi liên thủ khi dễ ta!”

Lương Chi Tâm thiện lương muốn ra mặt giúp em vợ. “Đoạn nhi, ngươi không phải sợ...”

“Tỷ phụ...” La Đoạn cảm động vô hạn.

“Đoạn nhi, ngươi không phải sợ... Chi Hành không cưới ngươi, Chi Hành nhất định sẽ cưới ngươi mà.”

Sự cảm động của La Đoạn trong nháy mắt đã tan thành từng mảnh, khóc không ra nước mắt. “Tỷ phu, ta có khi nào nói là sợ tên ngốc này không cưới ta đâu?”

“Người sợ đó nha, tựa như Chi Tâm sợ đột nhiên không thấy nương tử, người sợ Chi Hành không cưới người a. Có phải không, nương tử?”

La Chấn ngẩng nhìn nụ cười ngây ngô thuần khiết của tướng công đẹp trai, trả lời. “Tướng công thật thông minh đó.”

“A nha nha... các người làm ta tức chết mà...”

Hôn sự của La gia Nhị tiểu thư như ánh sáng mặt trời ban trưa, còn hôn sự La gia Tam tiểu thư vẫn còn gút thắt nặng nề.

Hơn nữa, sau khi Xương Lương vương Quận chúa đăng lâm(*) La gia bày tỏ với La gia Tam tiểu thư sự hào phóng nguyện ý cùng nàng hầu hạ Nhị hoàng tử, lấy được một danh hiệu tốt đẹp là hiền lương thông hiểu, thì đường nhân duyên của La Khởi càng thêm gập ghềnh.

(* đăng lâm: tới nhà – cách nói dùng cho hoàng tộc)

“Không ngờ Xương Lương vương Quận chúa lại là một nhân vật lợi hại như vậy nha.” La Đoạn vỗ bàn trầm trồ khen ngợi. “Như vậy, nếu Nhị hoàng tử cưới không được Khởi nhi thì nhất định là do La gia không biết phân biệt cao thấp. Đồng thời, còn muốn đẩy Khởi nhi đứng trên đầu sóng ngọn gió, bịa miệng người đời là đoạt hôn phu của người ta. Cao minh nha.”

“Đúng là cao minh.” La Chấn cũng không thể không khen một tiếng, “Một tiểu thư khuê các suốt ngày ở khuê phòng mà có thể tính toán lợi hại như vậy thì cũng nên ăn chén cơm con dâu Hoàng gia này.”

La Khởi cũng phụ họa vỗ tay hoan nghênh, “Cho nên, muội chỉ có thể nhường.”

“Nhường?”

“Muội đã quyết định đến chỗ Quốc hậu tâm sự một phen. Dân nữ La Khởi vốn chỉ là con gái thương nhân, tài mạo bình thường, chỉ là dân đen, được phúc Quốc hậu yêu thương lại có cảm giác sợ hãi sâu sắc. Hôm nay đã tỉnh giấc mộng trào cao mới biết mệnh mình mong manh sao xứng đôi với huyết thống cao quý của Hoàng gia được? Đặc biệt đến xin Quốc hậu khoan dung từ bi nhân ái, cho dân nữ từ bỏ hôn ước của Hoàng gia, để cho Phượng Hoàng hay Quạ Đen tất cả đều về vị trí cũ, đừng để đảo lộn tam cương ngũ thường mà làm trò cười cho thế gian.”

La Đoạn cười hỏi: “Ai là phượng hoàng? Ai là quạ đen?”

La Khởi vô tội nói: “Cần gì nhiều lời? Phượng Hoàng dĩ nhiên là muội.”

La Chấn lắc đầu. “Muội chớ vội làm gì hết, đầu tiên là phải xem thái độ của hoàng tử Vô Thụ cái đã. Muội xét xem, liệu hấn có thể dùng phương pháp ‘câu giờ’ hay không, kéo dài thời gian cho tới lúc Quốc hậu ban chỉ chỉ hôn, lúc đó La gia không có đường lui nữa, hấn liền đợi ngày đại hôn mà cưới hai người một lúc?”

La Khởi cup mắt, không phát nổi một tiếng.

“A?” Thấy nàng phản ứng như thế. La Đoạn trừng trừng mắt đẹp. “Đừng nói là muội cũng nghĩ hấn như vậy chứ? Hay là hấn quả nhiên có ý định này?”

“Muội cũng không biết, nhưng mà... Muội thật sự hoài nghi như thế.” Khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của La Khởi hiện lên nét sâu bi. “Hồi mới đầu muội bị hấn thuyết phục nên không đưa ra hành động gì cả mà chỉ đợi hấn giải quyết. Nhưng mấy ngày gần đây Xương Lương vương Quận chúa lại ra nhiều hành động dồn dập, còn hấn lại không có động tĩnh gì, nên muội không phải chưa từng mà là trong đầu muội đã nghĩ tới nghĩ lui mấy chục lần vấn đề tỷ tỷ đang lo lắng.”

“Muội đã tự mình đi hỏi hấn chưa?”

“Lúc trước ôn dịch hoành hành, muội chỉ lo lắng về an nguy của tỷ tỷ nên nào có tâm tình nghĩ tới những chuyện này? Nhưng những ngày gần đây, hấn vẫn không xuất hiện ở trước mặt muội, muội không thể nào hỏi hấn.”

La Chấn khẽ nhăn mày đẹp, nói: “Muội cũng không nên vội vã định tội trước cho hấn, cái loại chuyện ngờ vực vô căn cứ này có khi bóp chết tình cảm còn nhanh hơn cả sự phản bội đấy. Núi không đến gần người thì người đi đến gần núi. Muội đến Vương phủ, lên tiếng hỏi dự định thực sự trong lòng hấn. Nếu hấn trốn tránh không gặp, hoặc gặp mà không trả lời, hoặc hỏi một đằng trả lời một nẻo, muội liền trực tiếp nói ra nghi ngờ của muội, nhìn xem hấn ứng đối thế nào.”

Hấn tuy là lòng dạ thâm sâu khó lường, nhưng Khởi nghi của tỷ có quan sát sai bao giờ? Khi hấn đáp trả những lời muội nói thì muội cần nhìn mặt mà đoán ý, chớ để tình cảm che mắt, cũng chớ để hiểu lầm ngăn trở suy nghĩ.

Cá tính của muội chính muội rõ ràng nhất, nếu thật có một ngày phải cùng một cô gái khác chia sẻ trượng phu, muội sẽ như thế nào? Thay vì như thế, không bằng sớm xử lý cho xong, miễn cho muội đến cuối cùng lại cầm dao giết người, như vậy phiền toái lắm.”

Đôi mắt đẹp của La Đoạn sáng lên. “Giết ai?”

La Chấn lạnh nhạt mỉm cười một cái. “Giết phu.”

“Không đúng, muội làm sao có khả năng giết phu được?” La Khởi lắc đầu, phủ nhận phân tích này của tỷ về mình, giọng nói êm ái mềm mại ngọt lọt tận xương. “Cùng lắm thì yêm phu mà thôi.”

“Yêm phu?”

“Ha—!” La Khởi đưa một ánh mắt nhạo báng nhìn Nhị tỷ, “Tốt xấu gì thì Nhị tỷ phu tương lai cũng là đại phu, sao Nhị tỷ vẫn còn thuần khiết như thế? Là ‘Hoạn’ người, thiên đi đó.”

“Ahh—.” La Đoạn lĩnh ngộ, buột miệng hoan hô. “Thiên đi, đúng... thiên đi tốt lắm, xong hết mọi chuyện.”

Ngoài cửa, hai huynh đệ Lương gia vừa đi tới trước cửa, định giơ tay gõ thì vừa đúng lúc nghe được tiếng hô lớn của Nhị tiểu thư.

Đôi mắt đen của Chi Tâm sáng lung linh, hỏi: “Chi Hành, thiên đi là gì thế?”

“Dĩnh nhi khi nào thì sẽ đến phủ Bồn vương du ngoạn? Trong phủ Bồn vương cũng có một cái hồ, mặc dù so với hồ Lạc Hà này thì nhỏ hơn một chút, nhưng du ngoạn mới cảm thấy có thể tận hưởng.” Bên trong đình nhỏ ven bờ hồ, Ngọc Thiên Diệp hướng tới mỹ nhân đưa ra lời mời.

Trên dung nhan kiều diễm utor át của Phạm Dĩnh hiện chút ý cười, vừa là tự tiểu phi tiểu, vừa là muốn cười nhưng không cười, quả nhiên là phong tình vạn chủng. “Phạm Dĩnh là một cô gái dân dã, nào dám vào dòng dõi Hoàng tộc? Vương gia nâng đỡ rồi.”

Ngọc Thiên Diệp khép hồ đôi mắt đẹp mị hoặc. “Dĩnh nhi, vì sao nàng nhiều lần khước từ Bồn vương vậy? La Chấn dẫn người đến trước mắt Bồn vương chẳng phải là muốn đem người hiến tặng cho Bồn vương sao?”

Hả? Trong lòng Phạm Dĩnh đột ngột nhảy dựng, nhưng lệ nhan vẫn không đổi, đôi mắt đẹp vẫn nhìn thẳng vào người đối diện, “Vương gia, ngài nói thế là ý gì?”

“La Chấn biết rõ Bồn vương sẽ không bỏ qua cho nàng ấy cùng La gia, cho nên mới đưa người tới trước mặt Bồn vương, không phải sao?” Tự tin vào tài thao lược và nắm rõ mọi sự của mình nên tư thái của Tấn Vương thật là nhàn nhã. “Nhưng cũng không ngại nói thẳng, người cũng gọi lên hứng thú trong lòng Bồn vương, đến nỗi Bồn vương rất muốn biết, với tài mạo của người thì tại sao lại chịu nghe La Chấn điều khiển.”

“Xin hỏi Vương gia hiện tại đã biết gì?”

“Bồn vương phái người tra xét gia thế của người.”

“Vương gia tra được gì rồi?”

“Tuy không thu hoạch được gì nhưng cũng không khó phỏng đoán.”

“Phạm Đình xin lắng tai nghe.”

“Xem dáng vẻ của người thì không giống người xuất thân bần hàn. Lại theo hạ nhân ở La gia nói, người gọi La Chấn là ‘ân công nương tử’. Có thể đoán được rằng, do gia đình của người sa sút, vì được La Chấn giúp đỡ nên bây giờ báo đáp. Cho nên, tới trước mặt Bồn vương để gặp gỡ và cùng ta thực hiện đoạn lương duyên này.”

Phạm Đình cười cười một tiếng. “Vương gia thật là thông minh.”

Ngọc Thiên Diệp nheo mắt. “Sao Bồn vương nghe lời này không giống khen ngợi?”

“Tại Vương gia đa tâm đó thôi.”

“Bất kể có nghi ngờ hay không. nếu Đình nhi phụng mệnh ân nhân, cũng không nên làm thất bại sứ mạng của mình chứ?”

“A?” Đôi mắt đẹp giai nhân liếc xéo một cái, môi đỏ mọng hé mở. “Vương gia muốn Phạm Đình một cách khẩn cấp như vậy sao?”

Tấn Vương cúi người, đôi mắt nóng bỏng sáng quắc. “Đúng! Bồn vương muốn người! Người dự định thế nào?”

“Phạm Đình lúc này chỉ có được bộ dáng là hơn được người mà thôi, không biết Vương gia có chịu vì nó mà hao tổn mấy phần mặt mũi hay không?”

“Yên tâm, nếu La Chấn đã tự biết nàng không phải là đối thủ của Bồn vương nên đành ngoan ngoãn tìm đại mỹ nhân như người hiến tặng cho Bồn vương. Vậy thì Bồn vương cũng không làm khó La gia là được.”

“Phạm Đình có thể tin tưởng Vương gia sao?”

“Bồn vương tuy không phải Quốc quân, nhưng nhất ngôn cửu đỉnh!”

“Như vậy...” Đôi mắt đẹp của Phạm Đình lay động long lanh, má lúm đồng tiền nũng nịu, mặt đỏ bừng, kiều diễm không gì sánh được.

“Vương gia, mang Phạm Đình đi chiêm ngưỡng Vương phủ hoa lệ của ngài đi thôi.”

“Nghe gì chưa, gần đây Tấn Vương lại nạp một vị sủng thiếp mới đó.”

“Tấn Vương là mỹ nam tử phong lưu nhất Ngọc Hạ quốc chúng ta, có sủng thiếp mới thì có gì đáng ngạc nhiên đâu?”

“Ui chao, tại người không biết đó thôi, vị sủng thiếp mới này chẳng phải là đẹp bình thường đâu mà là thiên kiều bá mị quốc sắc thiên hương đó.”

“Đúng đó! Ta còn nghe nói. Tấn Vương đối với duyên mới này ngàn cung vạn yêu duy duy nhất nhất đó nha. Đêm xuân hàng đêm, làm cho Vương phi và hai vị trắc phi rất bất mãn. Vương phi cho truyền vị ‘duyen mới’ này đến, muốn trước tiên là dạy dỗ chút quy củ, không ngờ là lại bị Tấn Vương bắt gặp được liền bị hấn khiển trách là đồ phụ. Vương phi tìm đến khóc lóc kể lể với Quốc hậu. Quốc hậu bèn hỏi Vương gia vài câu, ai ngờ Vương gia thậm chí còn đưa ra thư hưu thê nữa đó.”

“Không phải chứ? Chẳng lẽ Vương gia phong lưu của chúng ta đã thật sự động chân tình với vị mỹ nhân này rồi?”

“Ai mà biết được...”

.....

Những câu chuyện văn thơ lãng mạn quần hồng áo tím của giới Hoàng thân quốc thích hay quan lại quyền quý rất được mọi người yêu thích, thường xuyên tùm năm tùm ba, làng trên xóm dưới đầu phố cuối ngõ bàn luận say sưa không mệt mỏi chuyện nóng hổi đời tư nhà người.

Huống chi câu chuyện này lại mới mẻ nhiều tình tiết, nào là ‘chỉ thấy người mới cười không nghe thấy người cũ khóc’, nào là ‘ba nghìn giai nhân sủng ái chỉ một người’, nào là ‘xung đột giận dữ chỉ vì hồng nhan’... Đủ loại tình tiết ngắn dài, thật sự đủ thỏa mãn tất cả những tưởng tượng của mọi người về tầng lớp quý tộc.

“Tỷ tỷ, không ngờ rằng để đối phó với Tần Vương tự xưng là phong lưu kia cũng chỉ cần một vị mỹ nhân mà thôi.” La Đoạn thả màn xe xuống, nói.

“Dĩ nhiên không thể là một mỹ nhân bình thường.” La Khởi đôi môi nhếch lên cười đầy trào phúng. “Một mỹ nhân như Phạm Dĩnh kia liệu có nam nhân nào mà không động tâm?”

La Đoạn ngẩn ra. “Có ý gì? Trừ Tần Vương ra còn có ai động tâm nữa?”

“Ngày hôm trước, nghe nói Đại hoàng tử, Nhị hoàng tử đến Tần Vương phủ, ái thiếp của Tần Vương đánh đàn hiển vũ, cùng hai vị hoàng tử trò chuyện với nhau thật vui.” La Chấn dựa gối dựa, đôi mắt đẹp nửa khép. “Cho nên, có người ghen.”

La Đoạn ranh mãnh nháy nháy con mắt. “Đây là muội đang lo lắng cái ‘cây’(Thụ) kia thuyền sang bến khác hả?”

“Đúng vậy đó nha.” La Khởi đôi mắt sáng quắc, âm điệu vẫn ngọt như đường phèn. “Muội đang suy nghĩ, nếu hắc nãi ra dị tâm, muội có nên phóng hỏa đốt Vương phủ của hắc, hay là nên thay hắc mua một phong thư thông giao ngoại bang rồi giao cho Thái tử đương triều, để cho hắc bị tịch thu tài sản cả nhà xử trảm đây!”

“Ta không nghe thấy...” La Đoạn quay mắt đi, xốc màn xem náo nhiệt bên ngoài.

La Chấn nhắm mắt dưỡng thần, không muốn thừa nhận nữ tử xinh đẹp trước mặt này là tiểu muội của mình.

***

“Bảo Nhi. Bảo Nhi, trời lạnh lạnh đó, phải mặc quần quần nha.”

“Cạc cạc... Ha ha...”

La Chấn vào cửa liền thấy đôi cha con này đang chiến đấu kịch liệt với nhau ở trên giường. Tiểu tử mập thân thể sạch sẽ, lê cái mông nhỏ bò chạy khắp giường, còn cha của hắc thì giờ cái khổ nhỏ cũng đuổi theo la hét khắp giường.

“Tướng công, chàng đang chơi trò gì cùng Bảo Nhi vậy?”

“Nương tử, Chi Tâm đang giúp Bảo Nhi mặc quần quần đó, khí trời lạnh nha. Bà vú mặc cho hắc, Bảo Nhi không cho. Chi Tâm mặc cho hắc...”

“Hắc cũng không cho?”

“Đúng đó! Bảo Nhi thật là xấu nha, nương tử...”

Thối tướng công, bây giờ đã để cho Bảo Nhi lẩn lướt, mai này rồi sẽ sao đây? La Chấn chop một cái liền bắt được cái cục thịt mập kia, vỗ bộp một cái lên cái mông núc ních. “Ngoan ngoãn, đừng động!”

“Oa hắc...” Bảo Nhi mặc dù vẫn giống như con trùng nhỏ loi nha loi nhoi nhưng cũng rất thức thời nằm úp sấp xuống, ôm đầu gối mẹ mà gặm gặm, để mặc mẹ hắc đem quần lót, áo tơ nhỏ trùm lên thân mình trần trùng trục của mình.

“Nương tử, tại sao Bảo Nhi nghe lời nương tử, không nghe lời Chi Tâm a?”

“Bởi vì nếu Bảo Nhi không nghe lời, ta sẽ đánh cái tên tiểu tử thúi này.” Giơ bé lên, La Chấn khê cấn một cái trên cái má nhỏ nhỏ phúng phính. “Bảo Nhi, không nghe lời phụ thân cũng sẽ đánh nha.”

“Ah ha ha!” Tiểu thiếu gia Bảo Nhi chuyên bắt nạt kẻ yếu đặc ý khoe ra mấy cái răng sữa mới mọc, lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại vỗ vỗ lên gò má trắng mịn của mẹ để lấy lòng nịnh bợ.

“Nương tử, Bảo Nhi thật là xấu. Bảo Nhi nghe lời nương tử, không nghe lời Chi Tâm. Chi Tâm thật đáng thương...”

Người nào đó không cam lòng khi bị con trai tranh mất sủng ái, chen cái mặt đẹp trai vào dưới mắt nương tử, “Nương tử cũng thương thương Chi Tâm nữa...”

La Chấn chăm chú ngắm nhìn hai dung nhan tuấn mỹ một lớn một nhỏ trước mặt, đột nhiên lại nghĩ đến chuyện đã làm cho Khởi nhi tức giận liền đâm ra ẩn nhẫn phiền muộn, nói: “Tướng công, chàng có thật không nhìn thấy bộ dáng tuyệt đẹp của Phạm Đình à? Ở trước mắt chàng, Phạm Đình thật chỉ là dưới dạng một con hồ ly à?”

Chi Tâm gãi đầu, “Phạm Đình à, Chi Tâm nhìn thấy không phải là hồ ly a.”

“Hả?” La Chấn có chút bất ngờ ngoài ý muốn, “Vậy chàng làm sao biết được nàng là hồ ly?”

“Nàng là hồ ly không có sai nha, nàng vốn chính là một con hồ ly mà.”

“Ý chàng là khi chàng nhìn thì không thấy một con hồ ly, nhưng chàng biết nàng ấy là một con hồ ly?”

“Đúng rồi đó, nương tử thật thông minh.”

“Nếu chàng nhìn thấy không phải là con hồ ly, vậy chàng không cảm thấy Phạm Đình rất đẹp sao?”

“Đúng là rất đẹp nha.”

Cho nên, hai mắt của tướng công cũng không phải là không nhìn thấy sắc đẹp độc nhất vô nhị kia? “Nếu rất đẹp, chàng không muốn ôm nàng một cái, hôn nhẹ nàng một cái sao?”

“Không muốn nha.” Chi Tâm cau hàng lông mày xinh đẹp lại, gò má phồng cao lên. “Nàng cũng không phải là nương tử, Chi Tâm sẽ không hôn nàng. Hơn nữa, nàng không có đẹp như nương tử Chi Tâm, nương tử Chi Tâm đẹp nhất nha.”

Bởi đột nhiên xảy ra ôn dịch nên La Chấn ở lại nhà mẹ gần ba tháng.

Đến đây vào giữa hè, khi quay về đã là mùa thu mát mẻ.

Hôn sự của Chi Hành và Đoạn nhi coi như là thành, chỉ đợi ngày tốt năm sau để thành hôn, về phần Khởi nhi... đành phải nói một câu, mỗi mỗi nhân duyên có một phước phần khác nhau mà thôi.

Cũng may, trước khi đi đã xảy ra một chuyện lý thú có thể khiến cho La Chấn buông lỏng tâm tình trên đường đi.

Lúc về dùng phương tiện đường thủy, trước khi sắp sửa lên thuyền, Ngọc Thiên Diệp chợt phi ngựa đến. Tiễn song thân cùng tỷ muội họ, thấy La Chấn bình an thanh thản như không có chuyện gì như trước, lại cũng biết rằng chuyện tình cảm thì không nên nhiều lời, nên liền trở về phủ trước.

Ngọc Thiên Diệp sau khi xuống ngựa thì nhìn chăm chú Lương Chi Tâm đang ngồi bên cạnh La Chấn một hồi lâu, Chi Tâm từ đầu đến cuối cũng lấy đôi mắt trong suốt đen nhánh bình thản nhìn lại, không nháy không dời.

“Chấn nhi.” Ngọc Thiên Diệp mở miệng, “Trong tâm trí Bồn vương, người vĩnh viễn là người mà Bồn vương thương yêu nhất. Để người tuột khỏi tay, Bồn vương cả đời nuối tiếc.”

La Chấn nhướn đôi mi thanh tú, không đưa ý kiến gì.

“Không có được trái tim của người, đoạt không được tâm trí của người, không thể nghi ngờ là điều khiến cho Bồn vương không vui nhất. Nhưng Bồn vương cũng biết, nếu gả cho Bồn vương, người sẽ không còn là người nữa, tất cả những tính chất đặc biệt trên người người từng hấp dẫn Bồn vương chắc chắn sẽ không còn tồn tại. Nếu mà như vậy thì đối với cả ta và người chắc chắn sẽ là một sự hành hạ đau đớn. Cho nên, Bồn vương tình nguyện vĩnh viễn quên đi, ở bên bờ sông này, nơi mà ta và người từng ‘cầm tiêu hợp tấu’, cũng sẽ là nơi chôn vùi vĩnh viễn tất cả những buồn thương của Bồn vương.”

Lời nói này của Tần Vương là của kẻ khinh đời ngạo thế bây giờ đã chợt hiểu? Hay là lời đến chúc mỹ nhân thuận nước giong thuyền? La Chấn cũng lười suy đoán. Với một kẻ chưa từng bao giờ lưu lại trong tâm trí của mình thì cũng chẳng cần phí tâm tư.

“Nương tử, Chi Tâm ghét người kia, không thích hẳn!” Lên thuyền rồi, Chi Tâm đột nhiên nói.

“A?” La Chấn bật cười, nhéo nhéo hai má căng thẳng của hắn, “Tại sao?”

“Hắn nhìn nương tử kiểu đó, khiến Chi Tâm rất ghét!”

Dầm tướng công. La Chấn vỗ một cái vào gò má hần, vén rèm vào khoang thuyền. Đẩy một cánh cửa, bên trong khoang thuyền có mỹ nhân đang đợi.

“Cái vị tự xưng là tình thánh Vương gia kia đi rồi à?”

“Trong nhà có mỹ thiếp kiều diễm đang đợi, tất nhiên là phải gấp gấp rồi.”

“Ân công nương tử không phải là đang ghen chứ?”

“Người không nói thì thôi, nói ra, hình như cũng có chút chút nha.”

Mỹ nhân cười một tiếng, lập tức ánh sáng mê mị chói mắt bắn ra tứ phía, “Nếu biết trước như thế thì hần là Phạm Dĩnh đã hạ thủ lưu tình, không để cho hần chìm đắm quá sâu. Ân công nương tử, đừng trách móc nha.”

Mỹ nhân này là ai? Phạm Dĩnh? Nhưng Phạm đại mỹ nhân ở chỗ này, vậy mỹ thiếp bên trong Tấn Vương phủ là ai?

“Người lấy giấy cắt thành hình người có thể thay người bao lâu?”

Phạm Dĩnh đã tính trước, “Ân công nương tử, trò này mấy trăm năm qua ta đã chơi đùa vô số lần, chưa bao giờ thất thủ cả. Phạm Dĩnh sống lâu qua bao năm tháng, ngoại trừ việc dốc lòng tu luyện thì việc đến thế gian ngắm cảnh cũng là chuyện thường. Mỗi lần nhìn thấy một kẻ nam tử phụ bạc, Phạm Dĩnh liền ra tay dạy dỗ, mà lại không muốn lấy chính tiện nghi của mình để dạy những nam nhân kia nên mới nghĩ ra phương pháp này. Một giọt máu sống được hai ngày, khi máu cạn, mỹ nhân bắt ngờ mất, trăm lần như một.”

“Người đầu tiên là lấy sắc đẹp dụ cho động tâm, rồi lấy thể thân làm từ giấy cắt thấm máu khiến hần đắm chìm trong hoan lạc, sau đó thể thân bằng giấy kia ngày càng mảnh mai, cuối cùng là hương tiêu ngọc vãn, nam nhân thấy người mình đặt trọn lòng yêu thương sâu sắc nhất đột ngột biến mất, đây là cách mà người trừng phạt nam nhân phụ bạc trên thế gian này sao?”

“Nếu là một nam nhân vốn tính phụ bạc thì sẽ không dùng đến tình cảm sâu nhất của mình. Chẳng qua là khi hần chưa chán ngán cái đẹp của mỹ nhân kia mà lại đột nhiên mất đi thì giống như bị đoạt mất một món trân bảo nên sinh lòng bứt rứt không thôi. Bứt rứt không yên này, đối với một nam nhân phụ tình mà nói, thì chẳng qua chỉ là một trừng phạt nhẹ nhàng, so với thương tích ruột gan đứt từng khúc mà họ gây ra cho các nữ nhân thì chả là cái gì.”

Phạm Dĩnh thổi thổi vết thương nho nhỏ đã mờ nhạt trên ngón giữa, “Hơn nữa, mỗi một lần cũng cần lãng phí vài giọt máu của bốn cô nương nha, coi như, ta cũng có trả giá nhé.”

“Người đối với nam nhân trên thế gian này đều vô tình như vậy, duy chỉ có đối với Lục Vương gia thì khó có thể tuyệt tình một cách chân chính, phải không?”

Phạm Dĩnh bất ngờ sững sờ, “Nương tử của ân nhân, đối với nam nhân kia ta đã vô tình từ lâu rồi. Nếu không thì vừa mới kiếp trước ta đã không ăn cắp mất đan dược của hần, nhỡ nhỡ nhìn hần từ từ già đi mà chết. Ta đã thật sự không còn thương người kia nữa!” Nàng gấp gấp nói, không biết là nóng lòng muốn thuyết phục người khác hay là thuyết phục chính mình.

La Chấn mỉm cười, “Phạm Dĩnh, người xem người kia, chuyện người thì sáng mà chuyện mình thì quáng, bằng không hần cũng sẽ không trở thành...”

“Nương tử, mau tới đây, đừng cùng Phạm Dĩnh, cùng Chi Tâm đi.” Ngoài cửa, có người lên tiếng kháng nghị mạnh mẽ.

La Chấn đứng dậy, lắc đầu thở dài nói: “Nghĩ đi nghĩ lại, bất kể là người hay là thần đều như thế cả. Nói được người khác, không nói được chính mình. Nếu có một ngày mà oan gia kia phụ ta, ta nhất định sẽ thương tâm mấy đời mấy kiếp.”

“Ân công sẽ không như vậy.”

“Đừng chỉ xem nhân duyên cho người khác, nếu có thời gian thì cũng nên kết lương duyên cho chính mình. Nhớ kỹ, duyên và nghiệt chỉ cách nhau một đường ngăn cách mỏng manh.”

22. Chương 22: Vì Quân Hao Tổn Tinh Thần

“Lục Vương huynh, sau khi huynh từ Ngọc Hạ quốc trở về thì thấy huynh cả ngày như có tâm sự nặng nề, giống như có việc gì suy nghĩ dữ lắm, chẳng lẽ bị trận ôn dịch kia dọa cho sợ hãi?”

“Nhắc đến mới nói nha, Lục Vương huynh thường ngày là tú tài không ra khỏi cửa không hiểu chuyện thiên hạ, mà vừa ra khỏi cửa liền gặp phải chuyện kia, khó tránh khỏi trong lòng đâm ra sợ hãi nên có thể thông cảm.”

Hai vị huynh đệ huyên náo om sòm ở bên tai nhưng Hàng Niệm Nhận nghe câu được câu mất, trong lòng rối như tơ vò, tất cả là bởi vì những lời mà hôm đó nghe được vào tai, cộng thêm những chuyện xuất hiện trong mộng, thật là những khúc mắc khó giải đáp.

Những lời đó là thật hay giả? Những chuyện kia có đúng hay là không? Nữ nhân kia có phải là nghiệp chướng của mình ở kiếp trước chưa được giải quyết triệt để hay không? Có phải vì vậy nên hắn mới có một cảm giác quen thuộc mà không hiểu tại sao? Nàng là... Yêu quái? Là hồ ly ư?

“Các vị Vương gia, Quốc quân truyền các vị yết kiến.” Tiểu thái giám đẩy cửa, hành lễ bẩm.

Mấy vị Vương gia đứng dậy, liếc thấy mấy vị huynh đệ đi qua cửa. “Ừa, đó chẳng phải là Cửu hoàng đệ và Tam hoàng huynh sao, ngay cả những người yêu thích thanh tĩnh nhất cũng tới à! Công công, có chuyện gì vậy? Có phản loạn ở biên thùy hay có quyền thần chống đối?”

Tiểu thái giám sợ hãi cúi đầu. “Ai nha, Vương gia, nô tài nào biết, ngài chớ hại chết nô tài. Quốc quân và Quốc sư đang chờ mấy vị Vương gia, sợ chậm là nô tài phải ăn hèo đến chết đó.”

Thất Vương gia thấy quái lạ nói: “Ngay cả Quốc sư cũng tới sao?”

“Không phải Quốc sư bế quan ba năm để cầu phúc cho Hàng Hạ quốc sao? Sao mới nửa năm đã ra? Nói vậy, tất nhiên là có đại sự gì rồi? Thất hoàng huynh, huynh đoán xem là chuyện gì?”

“Lục hoàng huynh bác học nhất, không bằng hỏi Lục hoàng huynh đi. Lục hoàng huynh. Lục hoàng huynh?”

Người bị kêu đang có tai như diếc.

Nhưng hai canh giờ sau rời khỏi ngự thư phòng. Lục Vương gia lại cảm như hén, tay chân đóng băng.

“Thần bế quan bên trong, đêm xem thiên tượng, thấy có yêu khí bao phủ trên không của Vạn Uyển thành, như vậy là có yêu vật đang ẩn cư tại hoàng đô Hàng Hạ quốc chúng ta. Vì an nguy của Quốc quân và xã tắc Hàng Hạ, vì thần tất nhiên không dám khinh xuất xem nhẹ, nên trước tiên là xuất quan sớm so với hạn định để giúp Ngô Quân trừ yêu phục ma, bảo vệ Hàng Hạ quốc bình an.”

“Các người đã nghe Quốc sư nói rồi chứ? Quốc sư là cao tăng đắc đạo nói tất nhiên không sai. Bên trong thành Vạn Uyển rất có khả năng có yêu quái phục cư, tất cả các người xuất hành phải cẩn thận. Hơn nữa, Quốc sư vì trừ yêu nên nhất định sẽ vận dụng binh lực, đến lúc đó, các người cần phải toàn lực hỗ trợ, không được bỏ qua.”

Lời nói của Hoàng huynh và Quốc sư không những không khiến cho các Vương gia sợ mà phần lớn lại hưng phấn không rõ lý do, bởi đang cười thầm cái chuyện yêu nghiệt linh tinh thốt ra từ miệng Quốc sư. Duy chỉ có Lục Vương gia thì lại có một cỗ sợ hãi nảy sinh trong lòng: yêu quái trong miệng Quốc sư liệu có phải là Phạm Đình?

Chủ tớ cửu biệt trùng phùng, liên tiếp mấy ngày, Hoàn Tổ lúc nào cũng xoắn xuýt lấy nàng lái nhai oán trách, tới tới lui lui cũng chỉ một câu: “Tiểu thư, may là ngài trở về, chứ nếu không nô tỳ sẽ mang theo tiền tư trốn đi!”

La Chấn cười một tiếng, tay cầm bức tranh thêu gần đây, nhẹ nhàng linh hoạt hỏi: “Mang theo tiền này rồi cùng Phạm Phạm bỏ trốn đi tìm cuộc sống riêng của các em à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tổ nhất thời đỏ như ánh nắng chiều, gắt giọng: “Tiểu thư, ngài lại trêu chọc nô tỳ!”

“Không phải sao?” La Chấn kinh ngạc, “Vậy sao mẹ chồng nói với ta nên tìm ngày tốt để tổ chức tiệc vui cho Phạm Trình? Chẳng lẽ hẳn có người yêu khác?”

Sắc mặt thẹn thùng của Hoàn Tổ lập tức quét sạch, hai tay chống nạnh, hung dữ như la sát quát, “Hắn dám!” Nhìn thấy ánh mắt ranh mãnh bốn cột cửa chủ tử, cái miệng nhỏ nhắn vội kêu, “Tiểu thư...”

“Nói cho ta biết, thời gian ta rời đi, em với Phạm Trình đã xảy ra chuyện gì đến nỗi mẹ chồng vội vã muốn cử hành tiệc vui cho các em?”

“Nào có chuyện gì...” Tiểu nha đầu xoay lưng.

“Không có chuyện gì sao?” La Chấn gật đầu, “Được thôi, ta đi hỏi Phạm Phạm, đứa bé kia chưa từng biết cái gì là lễ tiết quy củ, miệng lưỡi thì không kiêng kỵ không che dấu gì có khi còn hơn cả tướng công nhà ta...”

“Tiểu thư, tiểu thư tốt bụng ơi, người đừng hỏi cái tên lỗ mãng kia, hẳn mà nói thì chưa chắc người hiểu rõ đầu đuôi sự thật được đâu.” Hoàn Tổ ôm lấy chủ tử, nhần nhần nhó nhó nói, “Chỉ tại vì... có một hôm trời mưa sét đánh, em đang cùng phu nhân nói chuyện, hắn chợt xông tới ôm lấy em không thả, phu nhân vì thế liền hiểu lầm...”

Hình như... rất thú vị nha? La Chấn không khỏi có mấy phần tiếc nuối vì không chính mắt thấy được cảnh kia.

“Ai nha, tiểu thư, ngài đừng cười chứ.” Hoàn Tổ vừa giận vừa xấu hổ, “Cái tên lỗ mãng kia chả hiểu mắc cái giống gì, cứ hề thấy sấm sét thì hẳn chẳng tìm ai cứ nhờ người em mà tìm... Mặc kệ em đánh mắng như hát hay, mặc kệ có bao nhiêu người nhìn, hắn cũng không chịu thả.....”

Phạm Phạm... thật là đáng yêu quá đi. Mặc dù không bằng tướng công và Bảo Nhi.

La Chấn quyết định cho nha đầu nhà mình ăn định tâm hoàn, “Hoàn Tổ, lúc nào có dịp ta sẽ nói với em một chuyện. Nếu nghe xong chuyện đó mà em vẫn cho là Phạm Trình khẳng định là người kiếp này của em, ta nhất định sẽ tác thành cho các em.”

“Tốt... Tiểu thư, người ta không có xác định hẳn...”

Aiz—, thật giống với Khởi nhi và Đoạn nhi, mừng thấy mồ mà còn làm bộ làm tịch chống cự! Không đáng yêu chút nào! Đúng là tướng công nhà nàng vẫn tốt hơn nhiều, đem một đồng lời tâm tình nói đến ngọt ngào động lòng người——

“Nương tử, nương tử, Bảo Nhi lại tề lên Chi Tâm, Bảo Nhi thật là xấu, nương tử mau tới đánh hắn!”

.....

“Tiểu tử thú, ta bảo ngươi luyện đan, ngươi luyện được những thứ gì?” Phạm Dĩnh ngồi trên ghế, một cước đạp kẻ đang chột vọt trên đất, “Luyện đan không lo luyện đan, lại đi luyện yêu đương với một tiểu nha đầu phải không?”

Phạm Trình lóp ngóp bò hai chân hai tay trên đất, mới vừa muốn nghiêng đầu cãi lại thì lại bị hung ác vỗ xuống, “... Ngươi thả ta ra đã!”

“Không thả thì sao?”

“Rất khó coi đó!”

Phạm Dĩnh cười đắc ý, “Chính là muốn ngươi khó coi!”

“Bởi vì ta không nghe lời ngươi luyện đan, ngươi vừa về đến thì lập tức khi dễ ta hả? Ngươi biết lý lẽ hay không, thả ra!”

“Không thả là không thả, không khi dễ ngươi thì ngươi không trưởng thành, không khi dễ ngươi thì ta sống không vui!”

“Nè, ngươi...”

“Tiểu tử thúì, ngoan ngoan cúi cái đầu!” Phạm Đình lại thuận tay quăng một cái tát, “VẬY mà người còn dám nói ta gieo tình khắp nơi, không thể tưởng tượng được là người cũng có lúc dồi dào xuân tâm như vậy. Chẳng phải chính miệng người luôn lảm nhảm nữ nhân đều xảo quyết lại phiền toái, ác độc lại nhảm chán, tuyệt đối sẽ không ở gần nữ nhân trong vòng một thước sao? Người ác thanh ác khí với chính tỷ tỷ của người, chưa từng có sắc mặt hoà nhã, nhưng ngược lại, sao người lại bày ra một sắc mặt ghê tởm đến thế với Hoàn Hoàn kia vậy?”

“Hừ.” Mặc dù đang ở thế dưới, Phạm Trình vẫn trả lời lại một cách mỉa mai, “Người ghen!”

“Cái gì?”

“Ta đối với người không tốt, đối với nữ nhân khác lại rất ôn nhu, người ghen tỵ, người ghen phải không?”

“Tiểu tử thúì, người nói hươu nói vượn cái gì đó?”

“Nói trúng chỗ đau của người? Ha ha!”

“Tiểu tử thúì...”

Lục Vương gia Hàng Niệm Nhận bước vào cánh cửa tiểu viện phía sau cửa hàng, thấy xú nữ nhân đã làm cho mình rối loạn tâm tư nhiều ngày kia đang đập một người đàn ông ở dưới chân thì gương mặt liền ánh lên vẻ sợ hãi. “Nữ nhân xấu xí, người... người quá đáng lắm rồi đó!” Thân là nữ tử, sao lại dám đối đãi với nam tử như thế?

Nữ nhân này, không đủ hiền thực không có phụ đức còn chưa đủ, lại còn dám cả gan làm loạn như thế? Nàng còn muốn kinh thế hãi tục đến mức nào? “Nữ nhân xấu xí, dung mạo xấu xí là do trời cao ban tặng, không cãi mệnh trời được, cho nên diện mạo người xấu xí không có gì là đáng trách cả, nhưng nếu là tâm địa ác độc, hành động quái đản thì đó mới chính là gieo gió gặt bão, không có thuốc chữa!”

Tỷ đệ Phạm gia cùng kinh ngạc: người này đi vào lúc nào sao bọn họ không phát giác được?

“Nữ nhân xấu xí, sao còn không thu lại hành động, tự kiểm bản thân đi!”

Ba cái luận điệu cổ hủ kiêu này Phạm Đình lười nghe, mà người này nàng cũng không thích gặp, vì vậy nhanh nhẹn thu chân chuẩn bị chuồn mau. Mà Phạm Trình đang như cá nằm trên thớt dưới đất khi lật người lên nhìn thấy người kia liền tức giận, “Người là ‘con chim’(Nhận) ngu ngốc nào vậy, không thông báo một tiếng mà đã xông xộc đi vào, có hiểu quy củ hay không? Có biết lễ nghi không?”

“Bổn vương là... đệ tử của... Lương thiếu phu nhân, làm họa sỹ ở tú phường này, đương nhiên là có thể tự do xuất nhập. Còn người là ai?”

Nữ nhân kia thật là lẳng lơ, ở Ngọc Hạ quốc thì ‘đầu mày cuối mắt’ cùng Tấn Vương, vừa trở về đây là lại dây dưa ngay với một người đáng tuổi em, rõ là... “Người đi đâu vậy?” Nữ nhân này không phải là thích nhất việc chọc giận hần sao? Sao vừa thấy hần một chữ không nói đã muốn đi mất rồi?

Phạm Đình lấy thân che trước người nam nhân, “Người có chuyện gì sao?”

“... có chuyện!”

“Chuyện gì?”

“... Bổn vương tới, người chưa làm lễ ra mắt!”

Phạm Đình biết nghe lời phải, cúi người lấy lòng: “Dân nữ thất lễ, xin Vương gia đại nhân đại lượng không bắt bẻ khiển trách, dân nữ cáo lui.”

“Người...” Một nỗi hờn giận dâng lên từ lồng ngực: nữ nhân này lúc nào cũng như thế, nếu không phải hồi đầu là do nàng trêu chọc hần trước, hần cần gì cần gì phải... Hàng Niệm Nhận càng nghĩ càng phiền muộn, thấy nàng lại thẳng chân bước đi không lưu luyến, “Người đứng lại!”

Người này tự cho mình là ai vậy? Phạm Đình chân lướt như bay, đi càng gấp. Hàng Niệm Nhận bị người ta xem nhẹ thì cơn giận xông lên tận não, sải bước đi cản. Phạm Trình thấy thế tức giận, duỗi cánh tay định bắt lại cái kẻ đầu sỏ đã đắc tội làm hại tỷ tỷ mình mấy trăm năm không được sống yên ổn, nhưng đầu ngón

tay mới chạm vào áo trắng nhai này thì một cổ đau nhức như dòng nước truyền khắp cánh tay. Bất ngờ không đề phòng, hần kêu đau một tiếng, ngã ra ngoài.

“Phạm Trình?” Phạm Dĩnh kinh hãi, lướt nhanh đến nâng hần lên, “Sao vậy?”

Phạm Trình nhìn trừng trừng Hàng Niệm Nhận, “Trên người ngươi mang theo cái gì?”

Hàng Niệm Nhận chợt ngộ ra: “Thì ra là ngươi cũng giống như nàng.”

“Có ý gì?” Trong ngực Phạm Dĩnh chợt nảy sinh linh cảm xấu.

“Ta mang trên người chính là ‘tránh yêu thần châu’ do Quốc sư đưa, đối với người thường không có chút nguy hại nào, trừ phi là.....”

Tỷ đệ Phạm gia biến sắc. Hơn nửa gương mặt Phạm Dĩnh trong nháy mắt không có chút huyết sắc nào. Hoảng hốt nhớ lại, kiếp trước người này khi biết nàng là một con hồ ly thì lão đảo rời khỏi cái nơi mà bọn họ ân ái ngọt ngào. Mấy ngày sau trở về thì trên người liền có đeo túi tránh yêu phù của cao tăng đưa cho... Nam nhân này đã luân hồi mấy đời, vì sao tính cách tàn khốc cũng luân hồi theo hần lần nữa?

“Tránh yêu thần châu” không gây thương tổn được Phạm Dĩnh, nhưng mang theo tránh yêu thần châu, sẽ làm tổn thương Phạm Dĩnh. Hần không cần nói cái gì, làm cái gì cả, chỉ cần mang theo viên này để đề phòng nàng thì đã làm nàng tổn thương đến tận xương.

Nàng nhớ, một kiếp kia, nàng bị túi yêu phù trên người hần đánh văng ra, trong nháy mắt tâm và thân đau đến không thể tưởng tượng nổi, chỉ đành phải cách hần xa thật xa như hần mong muốn... Nhưng rồi không chịu được nỗi khổ tương tự, nàng lại chạy đến chỉ vì muốn nhìn hần thêm một cái. Nhưng liếc mắt nhìn được một cái rồi thì không ngăn được lòng mà nhìn lần thứ hai, thứ ba... Liên tiếp dò dẫm hỏi thăm hần, khiến cho hần đâm chán ghét buông một câu “Nhân – Yêu không ở chung đường”— một câu này lại đẩy nàng ra xa ngàn dặm.

Nhưng tâm vẫn không làm sao chết được, vì vậy, không nghe lời giáo huấn của cha, uống công lời khuyên nhủ của mẹ, lại một lần nữa quay lại thăm tình lang. Nhưng cái chờ đợi nàng lại là tế đàn của cao tăng, đạo sĩ dân trần. Nàng bị dây thừng trói yêu trói toàn thân, mà dưới chân là lửa luyện yêu bắt đầu được đốt lên.

Nàng khóc hết sức hết lực, mẫu thân nghe được đã tìm đến. Mẫu thân đã phải hủy đi ba trăm năm đạo hạnh của mình để cứu nàng thoát hiểm, mà bản thân bà lại bị lửa luyện yêu tổn thương, hồn phách tứ tán.

Phụ thân đem mẹ đặt vào quan tài bằng băng ngọc ngàn năm, năm trăm năm qua đã cố hết sức để đem ba hồn bảy vía tìm về trong cơ thể mẹ, hiện tại ngài vẫn phải tiếp tục khổ luyện ra linh châu để kêu mẹ tỉnh lại...

Bởi nàng một mực khẳng khái cố chấp nên đã làm hại đến người thân yêu nhất, bởi hần thay lòng đổi dạ nên đã khiến nàng gian nan khổ sở kéo dài qua năm qua tháng. Thế mà hôm nay hần còn giấu trong người thần châu tránh yêu để đến đây, chẳng phải là hần khinh người quá đáng ư?

“Quốc sư đã phát hiện bầu trời trong thành Vạn Uyển có hiện tượng dị thường. Quốc sư là cao tăng đắc đạo, chắc chỉ trong vòng trên dưới mười ngày là có thể truy được hành tung của ngươi. Ngươi mau rời khỏi nơi này đi chỗ khác đi!” Hàng Niệm Nhận mặt lộ vẻ vô cùng lo lắng nói.

“Ngươi nên đi chỗ khác!”— Những lời này nàng không xa lạ gì. Một kiếp kia, hần chỉ tay vào nàng, gằn rống từng chữ này vào tai nàng. Phạm Dĩnh phục hồi vẻ mặt lạnh nhạt, hỏi: “Ngươi làm thế nào biết đó là ta? Làm sao ngươi biết ta là...”

“Khi ngươi đem ta nhét vào gầm giường, ta đã nghe ngươi cùng Lương Thiệu phu nhân mật đàm. Ta hiểu được ngươi không phải là người bình thường, ngay cả Lương Chi Tâm...”

“Điều này sao có thể? Ta đã định thân của ngươi, coi như đã che được tâm trí của ngươi, sao ngươi có thể còn thánh giác... Chẳng lẽ...” Phạm Dĩnh chợt nhớ tới một chuyện, sau cái kiếp mà người này đã gặp và phụ nàng, mỗi kiếp sau đó hần đều là đồng tử mạng Thổ, đến kiếp vừa rồi là đã sáu đời đồng thân. Kết hợp với rất nhiều năm tu luyện, lại được Trời thương ban thưởng đan dược, được phép thành tiên, chi bởi vì bị nàng trộm mất viên đan dược trường sinh bất lão nên mới khiến hần phải mất công đi vòng vèo...

Chẳng lẽ bởi vậy nên hần vẫn có thân thể bán tiên? Bởi thế nên thuật định thân của nàng không hiệu quả?

“Người đừng quan tâm đến chuyện vặt đó, người đi mau mới là thượng sách!”

Phạm Đình nghe thanh âm gắt gỏng rồi lại nhìn thấy sắc mặt lo lắng của hần, nhướn mày không hiểu. “Ta đi hay ở sống hay chết có liên quan gì tới người?”

“Người, người này... Sao người vẫn như thế vậy? Trước kia người u mê không hiểu chuyện, bây giờ lại bắt hạo thành tánh, người...”

“Trước kia?” Khuôn mặt xinh đẹp của Phạm Đình cứng lại – “Người nói cái gì trước kia? Người nói...”

“Ta nhớ rõ một chuyện... Không phải, cũng không nói là nhớ, mà là chuyện trong mộng. Mặc dù phảng phất như là đang nhìn chuyện xưa của người khác, nhưng ta biết, người đó là ta. Ở trong mộng, người lúc nào cũng không chịu nghe theo lời ta nói... luôn cùng ta đối nghịch. Hơn nữa, mỗi một kiếp của ta đều bị người trêu đùa đến khổ sở. Chẳng lẽ ta vẫn nợ người gì đó sao?” Hàng Niệm Nhận cau mày khổ não thì thầm.

“Nợ ta?” Phạm Đình cười lạnh, “Người nợ ta thế nào ư? Chẳng qua người chỉ mời cao tăng, mời đạo sĩ, dùng dây thừng trời yêu, đốt lên lửa luyện yêu, muốn ta hồn phi phách tán vĩnh viễn mất cơ hội luân hồi mà thôi, người có nợ ta cái gì đâu? Người bắt quả chỉ bằng quan thờ ở đứng ngoài xem ta bị đốt cháy đến da tróc thịt bong, thê lương gào khóc mà thôi, người có nợ ta cái gì đâu?”

“Người... Người nói vậy!” Hàng Niệm Nhận mặt đỏ tới mang tai, tròn mắt muốn nứt, “Sao Bồn vương có thể là đám người kia? Sao Bồn vương có thể đối xử như vậy đối với chính người mình thương được?”

Người thương? Tâm Phạm Đình nổi lên cuồng nộ, giơ tay lên tát hần một cái. “Hồn trưởng vô liêm sỉ, người còn dám nói thương sao? Lúc đầu thì người tham hương luyện sắc, ngày đêm tham hoan cùng ta, nhưng khi người biết được ta là ngoại tộc thì liền lập tức sinh chán ghét sinh ác tâm, vứt bỏ như giày cũ! Loại người cổ hủ giáo điều nông cạn yếu đuối bạc lòng bạc phúc như người sao xứng nói tiếng ‘yêu’? Người biến, cắt ngay khỏi mắt ta!”

“Ta không cút!” Hàng Niệm Nhận che gò má bỏng rát, dậm chân, “Người không thể lợi dụng việc ta không nhớ mà lừa gạt ta! Bồn vương mặc dù không nhớ rõ, nhưng Bồn vương hiểu rõ mình là người như thế nào. Bồn vương tuyệt sẽ không làm chuyện phát rồ kia! Nếu không, tại sao Bồn vương lại chạy đến tìm người chỉ vì để tránh cho người bị Quốc sư thảo phạt (tróc nã đuổi đánh)?”

Đôi mắt đẹp của Phạm Đình thêm một tầng băng giá. “Thì ra người cũng biết đó là phát rồ à? Người chạy đến báo ta biết thì ta phải cảm tạ đại ân đại đức của người sao? Bồn cô nương không ngại nói cho người biết, ngay kiếp trước ta trộm của người viên thuốc trường sinh bất lão có hơn ngàn năm công lực, Quốc sư kia của người không thể đối phó với ta được đâu! Nếu hần dám tới thì thật đúng lúc quá, ta sẽ chinh đồn hần một phen để cho Hàng Hạ quốc của người mất hết mặt mũi!”

“Người thì biết cái gì?” Hàng Niệm Nhận dậm chân, nổi lo lắng vô cùng như đốt cháy gương mặt. “Quốc sư năm nay 180 tuổi, là người thật bằng xương bằng thịt nhưng lại tu luyện đạt được tới pháp lực. Hần có một thanh kiếm trăm yêu trừ ma, từng chém thường luồng hung ác gây sóng gió trên biển hơn mười năm. Bản lĩnh của hần người không hề tưởng tượng được đâu!”

... Phải không? Phạm Đình bầm độn, trong lòng dâng lên cơn lạnh buốt kinh hoàng, Hàng Hạ quốc lại có một nhân vật lợi hại như thế?

“Người còn không đi mau đi! Chẳng lẽ muốn chờ hần đuổi tới tận cửa thì người mới bằng lòng tin? Được, tin là người có pháp lực cao hơn Quốc sư, vậy còn đồng bạn của người thì sao? Có phải hần cũng có đủ công lực để chống lại Quốc sư không?”

Người này mặc dù cổ hủ nhưng lời này cũng nói đến trọng tâm của vấn đề. Nàng không sợ Quốc sư, nhưng Phạm Trình tất nhiên đánh không lại, “Chuyện nhà ta không cần người trông nom, cái chính là bây giờ người cút xa khỏi mắt bồn cô nương!”

“Người... Người nhất định phải rời đi!”

“Không nhọc các hạ hỏi tới!”

“Người... Nếu người không đi. Bổng vương liền... liền... tịch thu Lương gia!”

“Người muốn khi sư diệt tổ? Thật đúng là ác nhân ác đức mấy đời cũng không đổi!”

“... Ta mặc kệ! Dù sao trước khi mặt trời lặn, nếu Bổng vương không thấy người rời đi thì sáng mai, Bổng vương sẽ nghĩ cách tịch thu Lương gia!”

“Hê... người vừa làm như vậy, thì ngay lập tức sau đó ta liền tìm vị Quốc sư kia đại chiến ba trăm hiệp, để xem đạo cao một thước hay là ma cao một trượng!”

“Người người người... Người làm ta tức chết mà!” Hàng Niệm Nhận nhảy dựng lên cách đất cả ba thước, mặt đỏ như gà chọi, cổ bạnh ra như hổ mang, “Bây giờ Bổng vương phải định tội danh dựng chuyện cho Lương gia!”

Nãy giờ đứng đây xem diễn đã một lúc lâu, La Chấn lắc đầu than khẽ: có người ở trên địa bàn nhà người khác mà thanh âm cao ngất trời như muốn chiêu cáo thiên hạ, muốn vu cáo hãm hại người ta sao? Vị Lục Vương gia này không thể chấp nhận được. “Lục Vương gia, xin hỏi ngài muốn ban cho Lương gia tội danh dựng chuyện như thế nào?”

“Không mượn người xen vào... Hả? Người, người... cũng nghe được?” Dù sao trước giờ Hàng Niệm Nhận cũng không quen thói ỷ thế hiếp người, thấy La Chấn liền nghĩ đến cái danh thầy trò giữa hai người nên có mấy phần luống cuống, “Ta... Bổng vương chẳng qua là bị nàng chọc tức...”

“Vương gia yên tâm, ta sẽ cho tỷ đệ bọn họ đi lánh nạn xa nơi này, ngài có thể bớt cơn thịnh nộ lời đình kia được rồi.”

“Thật chứ?” Trên mặt Hàng Niệm Nhận hiện rõ vẻ vui mừng, “... Tỷ đệ? Bọn họ là tỷ đệ?”

“Nếu không thì là cái gì?” La Chấn ranh mãnh nhếch môi.

Hàng Niệm Nhận nghiêm sắc mặt, “Cũng chẳng liên quan gì với Bổng vương, cáo từ!”

Không quan tâm xem La Chấn sẽ thương lượng với Phạm Đình như thế nào, Lục Vương gia ngồi xe kiệu trở về phủ, vừa đi vào phòng khách thì đã thấy Quốc sư đang ngồi sừng sững một chỗ.

“Lục Vương gia, ngài đi nơi nào?”

“Quốc sư đang chất vấn Bổng vương?”

“Cũng không phải. Hôm đó vì thần cảm giác được dường như có yêu khí như có như không trên người Lục Vương gia. Vì thần rất sợ đường đột nên chưa dám bẩm báo với Quốc quân. Vì thần đã xem qua Vương phủ của ngài cũng không thấy có gì khác thường. Vì thần không dám không chú ý đến ‘quân thần chi lễ’ mà theo dõi Vương gia, vì vậy đến đây cung kính ngồi chờ. Vì thần xin hỏi Vương gia, gần đây ngài ở bên ngoài có thường xuyên qua lại thân mật với người nào không?”

***

Mặc dù trước mặt Lục Vương gia thì nói giọng xem thường, nhưng dù sao trong lòng Phạm Đình không thể không cân nhắc thiệt hơn, nên Hàng Niệm Nhận vừa mới ra khỏi cửa được một khắc là nàng liền kéo Phạm Trình cấp tốc rời đi, đến ngay cả Phạm Trình la hét ầm ĩ muốn gặp từ biệt người trong lòng cũng không được chấp nhận.

La Chấn đành phải chạy tới cửa hàng thông báo thay, “Hoàn Tổ à, Phạm Đình, Phạm Trình muốn về nhà một thời gian, cho nên chuyện nội bộ ở tú phường cần em tự mình xử lý.”

“Cái gì?” Hoàn Tổ trợn to đôi mắt lộ ra vẻ tổn thương sâu sắc, “Hắn rời đi sao không nói trước một tiếng?”

La Chấn sắc mặt âm ỉ. Phải nói chứ, Hoàn Tổ căn vặn như vậy là không đúng, không công bằng. Nhưng những lời này, nói rõ hay không là do Phạm Trình tự mình quyết định. “Hoàn Tổ, Phạm Trình còn có thể trở lại, đến lúc đó có lẽ hắn sẽ nói với em một việc, chuyện liên quan đến tương lai các em.”

“Chuyện gì? Sao trước khi đi hắn không nói với nô tỳ? Là trong nhà đã định hôn? Hay là hắn có người yêu khác? Có nỗi khổ tâm gì đến nỗi hắn ra đi mà không nói lời từ biệt? Ngay cả thời gian nói lời ‘tạm

biệt' cũng không có ?” Chưa gì mà Hoàn Tố đã nghĩ đến tình huống xấu nhất, “Hắn không nói cho rõ ràng gì cả mà đã yên lặng không một tiếng bỏ đi, thật là xấu đến cực độ!”

La Chấn thở dài một hơi, “Nếu có một ngày hắn nói với em sự thật, lúc đó hy vọng rằng tuy em không thích nhưng cũng đừng tỏ vẻ chán ghét sợ hãi. Nếu hắn không nói tiếng nào mà đã tránh em xa thật xa, em cũng nên tin tưởng rằng trong lòng hắn thật sự có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ. Nhưng tuyệt đối không phải như em đang nghĩ.”

“Có phải tiểu thư đã hiểu rõ mọi chuyện rồi đúng không? Nhưng ngài chưa định nói cho nô tỳ?”

“Chuyện này là chuyện giữa em và Phạm Trình, cần do chính miệng hắn nói.”

“Nô tỳ hiểu.” Hoàn Tố khép mi buông mắt, bộ dạng phục tùng, ánh mắt u ám.

La Chấn xoa trán: đôi này đường tình nhất định lại không bằng phẳng. Không biết trong cõi u minh, vị thần tiên nào chịu trách nhiệm kết nối sợi dây tình cảm và sợi dây hôn nhân? Làm sao để phân biệt rõ ràng thế nào là tình mà thế nào là duyên? Duyên và phận được định đoạt như thế nào?

La Chấn ôm một bụng tâm sự nặng nề trở lại nội viện, vừa bước vào trong phòng thì liền bị một con nhện lớn mật mật thiết thiết cuốn lấy chặt chẽ, “Nương tử về rồi! Chi Tâm nhớ nương tử!”

La Chấn nhắc cái đầu đầy những sợi tóc mềm mại nhả nhụi đang dụi vào cần cổ mình ra, “Lại có chuyện gì vậy?”

“Nương tử đi thật lâu, Chi Tâm theo thật lâu, Chi Tâm nhớ nương tử nhớ nương tử.”

Những lời tâm tình này, hắn nói hoài không biết ngán, nàng cũng nghe hoài không ngán. La Chấn ôn nhu: “Bảo Nhi đâu?”

“Nương tử chỉ muốn Bảo Nhi, không muốn Chi Tâm!”

Kể từ khi có Bảo Nhi, đúng là nàng đã lơ là hắn rất nhiều, hèn gì mà gốc tử này có chút “khuê oán”(*). Ngón tay nhỏ nhắn của La Chấn chọt chọt gò má phồng lên của hắn, “Không được tức giận nha, nếu không hôm nay Trần nhi ngủ cùng Bảo Nhi à.”

(*oán trách nơi khuê phòng)

“Hôm nay nương tử ngủ cùng Chi Tâm hả?” Đây thật sự là một chuyện kinh hỉ, đôi mắt đẹp của Chi Tâm lấp lánh tỏa sáng, “Nương tử vẫn thích Chi Tâm phải không?”

“Đúng.” Thật cũng vô phương hò hét với gốc tử này, “Chúng ta đi tìm Bảo Nhi?”

“Bảo Nhi đang chơi với mẹ, nương tử chơi cùng Chi Tâm!”

Khi nhìn vào một đôi mắt to đẹp hiền lành thiện lương thế này, La Chấn phải thừa nhận rằng, bây giờ mà hắn có nói muốn trăng sáng trên trời thì nàng cũng sẽ nghĩ cách lấy xuống cho hắn.

“Nếu Chi Tâm ngoan, Trần nhi sẽ ở cùng chàng nha.”

“Chi Tâm ngoan nè, Chi Tâm ngoan nè, Trần nhi cùng Chi Tâm, Trần nhi cùng Chi Tâm!” Chi Tâm chồm chồm môi đỏ mọng, ôm lấy nương tử hôn tới tấp.

La Chấn ôm cổ của hắn, nghĩ đến mấy đời tình cảm trái ngang Nhân – Yêu khác biệt của Phạm Đình, nghĩ đến đường tình xa cách gập ghềnh của Khởi nhi, nghĩ đến tình cảm trước mắt mập mờ không rõ ràng của Hoàn Tố, mà mình có thể cùng tương công thân mật ôm nhau lưỡng tình lưu luyến, hạnh phúc này thật sự đáng phải quý trọng.

“Nương tử, không thấy Phạm Phạm cùng Phạm Đình nha.”

“Bọn họ cần rời đi một thời gian.”

“Phạm Phạm đi rồi, Chi Hành cũng không có ở đây, Chi Tâm không có bằng hữu nữa, Chi Tâm thật đáng thương...”

“Gốc tử, chàng có Trần nhi, có Bảo Nhi, còn chưa đủ à?”

“Vậy Trân nhi phải thương Chi Tâm thật nhiều nha.”

Lời ngon tiếng ngọt nhu tình mật ý của đôi tình nhân thì lúc nào cũng cảm thấy không đủ, chẳng ngán bao giờ.

Nhưng mà bởi vì yêu nhau quá sâu, tình ý quá nồng nên đã làm cho ông Trời đổ ky, bất ngờ đưa tới một khảo nghiệm khác đầy sóng gió...

“Nương tử. Chi Tâm đi dệt lụa hoa, dệt xong rồi nương tử cùng Chi Tâm nha.”

“Được, tướng công thêu lụa xong rồi. Trân nhi sẽ theo tướng công chơi.”

“Vậy Chi Tâm đi nha.”

“Ừ.”

“Nương tử không hôn Chi Tâm?”

“Thối gốc tử, còn không đi, ta đánh chàng đó nha.”

“Chi Tâm đi, nương tử không cần đánh Chi Tâm...”

La Chấn ngồi ở trong thư phòng, đem từng trường mục nhất nhất làm rõ ràng, lại truyền cho mấy nhà quân sự tập hợp báo cáo thu chi lời lãi gần đây. Khi mọi chuyện làm xong thì cùng đã sắp trưa, đột nhiên nhớ lại sáng nay cùng tướng công từ biệt thì tên gốc đó cứ dính lấy dây dây dưa dưa, bờ môi ngọt ngào, nụ cười đầm đìa: có nên tới tú phường tìm hán không? Tên gốc đó tất nhiên sẽ mừng rỡ nhảy nhót không thôi?

“Tiểu thư, tiểu thư! Tiểu thư, việc lớn không tốt, tiểu thư, đã xảy ra chuyện!”

La Chấn trong lòng cả kinh: Hoàn Tố tuy tuổi còn nhỏ nhưng gặp chuyện ít khi nào hoảng loạn. Thanh âm này sao nghe hốt hoảng quá vậy?

“Tiểu thư!” Hoàn Tố như muốn phá cửa mà vào, “Cô gia bị quan binh bắt đi!”

“... Em nói rõ ràng chút.” La Chấn đôi mi thanh tú nhíu chặt lại. “Em nói Chi Tâm đó hả? Chi Tâm làm sao vậy?”

“Mới vừa rồi có một hòa thượng cùng một đội quan binh xông vào trong cửa hàng nói cái gì lung tung bắt yêu nghiệt gây họa cho nước, sau đó đem Cô gia giải đi.”

Yêu nghiệt? Trong phút chốc, thân thể La Chấn như rớt vào hầm băng, tất thấy tâm khảm xương cốt đều lạnh lẽo run rẩy. “Sao em không ngăn lại?”

“Bọn họ là quan binh, hơn nữa lại có công văn bắt người của quan phủ. Hòa thượng dẫn đầu nghe nói còn là Quốc sư nữa. Nếu nô tỳ động thủ, đánh thắng hay không còn chưa biết chắc được, mấu chốt là thật sự cũng không thể cứu được Cô gia. Chuyện này vừa nhìn là đã thấy không phải chuyện đùa, không phải hễ nô tỳ xuất thủ là cứu được...”

... Hoàn Tố nói rất có lý, chỉ tại mình vừa gặp chuyện thì liền rối loạn, nhưng mà nhưng mà... Tướng công... Tướng công chàng...

Trân nhi, Trân nhi, vì sao bọn họ rất muốn bắt Chi Tâm. Trân nhi...

Nàng đột nhiên lấy tay ôm ngực, tâm linh cảm ứng giữa hai người lại xuất hiện: lần này tướng công thật sự đã xảy ra chuyện!

“Chấn nhi, Chấn nhi!” Nhi lão Lương gia ôm Bảo Nhi cuống cuống tiến tới. “Chấn nhi, ta nghe nói quan binh tới cửa hàng chúng ta, chuyện gì xảy ra vậy?”

La Chấn hít sâu vào, rồi lại hít sâu vào, lúc này, nàng không thể bình loạn, không thể kinh hoàng. Nàng cần tỉnh táo, cần ổn định tâm trí, phải tìm hiểu để biết rõ diễn biến chuyện này như thế nào.

Vương Vân giọng gấp gáp hỏi: “Chấn nhi, tú phường có gây chuyện phiền toái gì à? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“Cha, mẹ, hai người cứ ôm Bảo Nhi trở về bên viện của cha mẹ, chuyện này giao cho con dâu xử lý là được rồi.”

“Nhưng mà ta nghe người ta nói giống như đã bắt người nào đi vậy? Là ai? Phải...”

“Công công, bà bà.”

Lương gia Nhị lão giật mình cùng nghĩ: từ lúc gả về đây, con dâu vẫn xưng bọn họ là cha mẹ, tiếng công công bà bà này nghe thật là xa lạ.

“Lúc này không phải là thời điểm để hoảng loạn, chúng ta đừng nên dọa Bảo Nhi. Xin Nhị lão cứ ôm hân trở về viện nghỉ ngơi, khi con dâu biết rõ ngọn nguồn thì chắc chắn sẽ bẩm báo rõ ràng với Nhị lão.”

Lương Đức gật đầu nói: “Cũng được, nơi nào cần cha ra mặt thì phải báo ngay với cha.”

“Cám ơn cha.”

Tiến bước cha mẹ chồng, La Chấn ngã quỵ xuống ghế bành làm bằng gỗ lê vàng, trầm giọng nói: “Hoàn Tố, em đi nói cho quản gia biết, nghiêm cấm bọn hạ nhân tùm năm tùm ba bàn luận chuyện vừa xảy ra trong cửa hàng, nếu chuyện truyền tới tai Nhị lão, ta nhất định sẽ không tha!”

“Dạ!” Hoàn Tố sử dụng khinh công trác tuyệt nhanh chóng phi thân đi truyền lệnh của chủ tử.

Trần nhi, vì sao bọn họ bắt Chi Tâm? Trần nhi, Chi Tâm nhớ Trần nhi...

La Chấn một tay ôm ngực, cảm thấy lục phủ ngũ tạng đau đớn vô cùng.

Trần nhi, bọn họ nói Chi Tâm là yêu nghiệt, Chi Tâm không phải.

...Yêu nghiệt? Yêu nghiệt? Tại sao quan phủ xác định tướng công nhà mình là yêu nghiệt? Phạm Đình là yêu nghiệt nhưng đã đi rồi không phải sao? Tại sao tội danh này lại rơi trên đầu tướng công? Tướng công, tướng công, tướng công...

Khi người đem ta nhét vào gầm giường, ta đã nghe người cùng Lương thiếu phu nhân mật đàm. Ta hiểu được người không phải là thường nhân, ngay cả Lương Chi Tâm.....

La Chấn dùng nửa canh giờ suy nghĩ thì đã hiểu được mạch lạc: chuyện này nhất định có liên quan đến Lục Vương gia.

Thử nghĩ mà xem, đường đường Quốc sư khi vừa phát hiện hiện tượng kỳ dị trên trời, chẳng lẽ lại không bắt bẻ Lục Vương gia từng nhiều ngày ra vào Lương gia sao, cũng đã từng giao tiếp cùng Phạm Đình nhiều ngày, xem có gì khác thường hay không sao? Chuyện này sẽ không bởi vì Phạm Đình đã rời đi mà kết thúc. Nếu Quốc sư truy hỏi đến Lục Vương gia, Lục Vương gia sẽ làm gì? Thúc đẩy cho Phạm Đình rời đi, hay là...

Nàng không muốn lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử, nhưng mỗi họa lần này lại liên quan đến Chi Tâm, nàng nhất định phải xem xét kỹ càng tất cả mọi khả năng có thể xảy ra.

La Chấn đến phủ xin gặp Lục Vương gia.

“Lương thiếu phu nhân, Vương gia chúng tôi không có ở bên trong mời ngài ngày khác lại tới.”

Không có ở bên trong phủ? La Chấn đứng trong phòng tiếp khách, từ trong đáy lòng dâng lên một sự tức giận bằng giá: vị Lục Vương gia này đương nhiên là trốn tránh không muốn gặp rồi?

“Quản gia, dân phụ có một câu xin chuyển cáo đến Lục Vương gia.”

“Mời Lương thiếu phu nhân nói.” Quản gia thật khách khí bởi chủ tử đã nhiều lần dặn dò không được phép khinh mạn.

“Người bởi vì làm chuyện sai trái mà chột dạ trốn tránh không muốn gặp thì nói chung cũng coi như là thiện lương hơn so với kẻ chẳng biết xấu hổ cứ thê thốt phủ nhận, xin thay dân phụ chúc mừng Vương gia.”

Nàng quay đầu, vội vã bước đi. Nàng muốn cứu tướng công, không có thời gian ở chỗ này tốn công thừa lời vô ích.

“Lương thiếu phu nhân.” có người kêu nàng.

La Chấn chậm rãi quay đầu, ánh mắt lãnh đạm âm trầm, “Lục Vương gia, ngài đã chịu ra?”

Hàng Niệm Nhận không thể cãi lại đối với một câu lạnh lẽo như vậy: “Mời đến phòng khách nói chuyện.”

Bên trong phòng khách, chủ khách ngồi xuống. La Chấn một chữ cũng không mở miệng nói, chỉ im lặng đợi vị thư sinh miệng lúc nào cũng nói trung hiếu nhân nghĩa mà thánh nhân dạy bảo lên tiếng trước.

“Bổn vương sẽ nghĩ cách chiếu cố cho Lương thiếu gia.”

“Vì sao Vương gia phải làm việc này?”

“... Hả?”

“Dân phụ hỏi vì sao Vương gia phải chỉ ra và xác nhận tướng công nhà ta là yêu nghiệt?”

“... Người...” Hàng Niệm Nhận mặc dù không dự định phủ nhận hành vi của chính mình, nhưng nữ tử này cứ thế mà nói thẳng không kiêng không kị nên hắn không khỏi có mấy phần khó chịu, “Tướng công nhà người vốn chính là yêu nghiệt!”

Cảm xúc của La Chấn vẫn bình thản như cũ, “Làm sao mà thấy được?”

“Hôm đó người cùng Phạm Đình đối thoại Bổn vương đã nghe được toàn bộ, người dám nói tướng công nhà người là một người bình thường?”

“Xin hỏi Vương gia, Quốc sư của quý quốc bảo vệ quý quốc đã bao nhiêu năm?”

“... Năm mươi năm. Thì sao?”

“Tướng công nhà ta năm nay hai mươi hai tuổi, nếu chàng là yêu nghiệt thì với pháp lực của Quốc sư quý quốc vì sao cho tới bây giờ mới phát hiện?”

Dù sao không phải là người giỏi nói dối, Hàng Niệm Nhận sắc mặt đỏ thẫm, cứng lưỡi im lặng.

“Nếu Lục Vương gia thẳng thắn nói với dân phụ rằng đây là vì ngài muốn giữ được lòng của người mình yêu nên mới có hành động lần này, dân phụ may ra còn có thể khâm phục Lục Vương gia chí tình chí nghĩa.” về xem thường không thêm che giấu ánh lên trong đôi mắt đẹp của La Chấn, “Dị năng của tướng công nhà ta là được trời cao ban cho, là phần thưởng cho sự tinh khiết chí thiện của chàng, không như ánh mắt thể nhân thiên cận, nhận thức thô thiển, chỉ hươu bảo ngựa thì cũng phải thôi...”

Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng nhưng đã làm cho mi tâm của Hàng Niệm Nhận nhuộm sự xấu hổ không thể nghi ngờ gì nữa, cái kẻ có “Ánh mắt thiên cận, nhận thức thô thiển, chỉ hươu bảo ngựa” là chỉ mình.

“Quốc sư quý quốc tự mình ra mặt lòng bắt, nếu hắn quả thật có pháp nhân như người nói thì hắn phải vừa nhìn là đã biết ngay rằng tướng công nhà ta tuyệt đối không phải là yêu vật, nhưng hắn vẫn cố chấp mang chàng đi, thật là một chuyện khiến người ta chê cười.”

“... Những lời này người có thể nói trước mặt Bổn vương, Bổn vương sẽ làm như không nghe thấy, nhưng người nên vì Lương gia mà suy tính thiệt hơn, trước mặt người khác nên cẩn thận ngôn ngữ thì tốt hơn...”

“Tạ Vương gia chỉ điểm. Dân phụ cáo lui.” Ý nghĩa mỉa mai của La Chấn không hề giảm, sau khi hành lễ liền nhanh nhẹn bỏ đi.

“Người...” Hàng Niệm Nhận biết rằng trong cảm nhận của cô gái này đã chán ghét hắn đến cực điểm, “Bổn vương sẽ phân phó chiếu cố chu đáo Lương thiếu gia.”

“Dân phụ trước khi tới đây đã từng xem qua phong tục tập quán của quý quốc, ngày xưa người bị xem là yêu nghiệt đều bị đem lên đài hỏa thiêu, lấy lửa tôi luyện, có đúng không?”

“... Đúng, nhưng chẳng qua đó cũng là cần thiết...”

“Vương gia nói chiếu cố nghĩa là có thể miễn được việc lấy lửa tôi luyện tướng công nhà ta sao?”

Hàng Niệm Nhận ngẹn lời.

Không hề chờ đợi hần đáp lại, La Chấn đã ngay lập tức hành lễ rồi thoái lui. Tất cả những người bảo thủ đều tự xem mình như là một hóa thân của chính nghĩa nhân gian, nếu như thế, nàng sẽ làm cho hần cuối cùng phải áy náy cắn rứt. Với tâm tính của người này, nếu đã sinh lòng áy náy tất nhiên sẽ nghĩ cách bồi thường lại, như vậy, sẽ khiến cho hần phải thực hiện như lời hần nói mà đi chăm sóc tướng công.

“Chấn tỷ tỷ!” La Chấn vừa bước chân vào phong khách Lương gia, người đang chờ bên trong đã tiến đến ôm chặt lấy nàng.

La Chấn đẩy lòng ấm áp, đôi mắt sáng ảm ướt lệ. “Thiều nhi...”

Lúc này trừ Hoàn Tổ, bên cạnh nàng đều là những người không hiểu được tâm tình của nàng, nên khi thấy công chúa tuy thân phận cao quý nhưng vẫn là bạn bè tình thân như tỷ muội này đã không đợi nàng tới cửa nhờ vả mà tới tận đây an ủi. Làm sao mà La Chấn không thấy lòng nảy sinh ảm áp cho được?

“Chấn tỷ tỷ.....” Ngọc Thiều cầm chặt tay nàng. “Ta sẽ giúp tỷ, bất luận là tỷ muốn ta làm cái gì ta cũng sẽ giúp tỷ!”

La Chấn gương cười. “Thiều nhi, có những lời này của muội là đủ rồi.”

“Chấn tỷ tỷ có muốn gặp Lương công tử không? Ta có thể nói Vương gia an bài giúp tỷ.

“... Không gặp.”

Ngọc Thiều hơi sững sờ. “Chấn tỷ tỷ không gặp?”

Hoàn Tổ bên nghe cũng quá ngạc nhiên. “Tiểu thư, hiện tại Cô gia hiển nhiên là đang cực kỳ nhớ người...”

“Ta mà gặp Chi Tâm thì trong lòng tất nhiên sẽ đại loạn.” La Chấn rũ mắt. “Nếu gặp chàng nhưng lại không có cách nào để đem chàng từ nơi đó ra ngoài, cảm giác đó... cảm bằng giết chết ta.”

Đây là... cái gọi là tình cảm đó sao?— Ngọc Thiều đột nhiên sững sờ. Nếu như có một ngày Cửu Vương gia lâm vào cảnh khốn cùng, nàng sẽ như thế nào? Nếu nàng đối mặt với sự sống cái chết, thì Cửu Vương gia sẽ đối với nàng như thế nào?

“Thiều nhi, muội giúp ta chăm sóc Chi Tâm. Ta không biết quyền uy của Quốc sư ở Hàng Hạ quốc có thể lớn đến mức nào, muội giúp ta hỏi thăm Cửu Vương gia được không?”

Ngọc Thiều gật đầu cương quyết. “Chấn tỷ tỷ yên tâm, ta sẽ làm theo. Đồng thời, ta sẽ viết thư cho phụ vương, cầu xin lão nhân gia lấy thân phận là vua của một nước mà hỏi Quốc quân Hàng Hạ quốc chuyện này. Ta cùng sẽ cầu xin Vương gia dẫn ta gặp mặt Lương công tử, nói với hần rằng tỷ rất nhớ hần.”

.....

Nương tử, vì sao bọn họ muốn giam Chi Tâm?

Bởi vì bọn họ ngu xuẩn. Tướng công, chàng sợ không?

Chi Tâm không sợ, nhưng mà, Chi Tâm nhớ nương tử.

Trần nhi cũng nhớ tướng công... Bọn họ có đánh tướng công không?

Không có nữa... Chỉ là đóng cửa nhốt Chi Tâm, không cho Chi Tâm gặp nương tử, Chi Tâm nói rất nhớ nương tử, bọn họ cũng không chịu thả Chi Tâm đi gặp nương tử...

Tướng công, hãy nghe ta nói, nếu có người làm chàng đau, có ý đồ tổn thương chàng, chàng nhất định phải kêu Phong ca ca cứu chàng, hiểu chưa? Nếu bọn họ chẳng qua chỉ là nhốt chàng lại một chỗ mà thôi thì chàng cũng không cần làm gì hết, cứ chờ ta là được rồi.

Nhưng mà, Chi Tâm nhớ nương tử, lòng đau đau lắm...

Trần nhi nhất định sẽ cứu tướng công ra...

.....

La Chấn không biết đây có phải thật sự là thanh âm từ đáy lòng của nàng nói liền tới Chi Tâm hay không, nhưng nàng chỉ cần dựa vào nhịp đập tâm giao này để khiến cho mình không bị nỗi lo sợ đánh ngã.

“Tiểu thư...” / “Thiếu phu nhân...”

Hoàn Tố cùng Phình nhi bày ra hai khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng nhìn thân thể mảnh mai của chủ tử.

“Phình nhi, người cùng bảo mẫu giúp lão gia, phu nhân trông coi Bảo Nhi, trong khoảng thời gian này, người không cần hầu hạ ta.”

“... Vâng.”

“Hoàn Tố, em viết thư cho Chi Hành thiếu gia, kêu hắn cấp tốc quay về.”

“Dạ!”

Chuyện liên quan đến tướng công, La Chấn không dám sơ xuất. Nàng cần trợ giúp, cũng cần phải có người cùng kề vai sát cánh nỗ lực với nàng để lo toan mọi việc vì tướng công.

“Còn nữa...”

“Ân công nương tử, ngài không cần phải lo lắng.” Một thân ảnh bạch y hiện ra trong phòng. “Ta lập tức có thể đi trao đổi để đem ân công về.”

23. Chương 23: Lo Quân Như Đốt

“Người cũng đã biết?”

Phạm Đình gật đầu, mặt hiện vẻ xấu hổ, “Ta không ngờ rằng... Người kia vậy mà lại dám làm chuyện đó, hần...”

“Cũng chả có gì kỳ quái cả.” La Chấn nhếch miệng cười lãnh đạm. “Nếu là để cứu tướng công, ta cũng sẽ không từ thủ đoạn.”

“Ân công nương tử yên tâm, Phạm Đình có thể...”

“Đem người trao đổi để đưa tướng công về, ta cũng không đồng ý.” La Chấn lắc đầu, “Người nên hiểu, người mới chính là người mà bọn họ muốn bắt. Nếu người đi, chính là có đi mà không có về, dù ta có dốc hết toàn lực hiện có cũng không thể nào cứu được người.”

“Cũng không hần, Quốc sư chưa chắc làm...”

“Nhưng vẫn có khả năng làm khó được người, không phải sao? Nếu làm khó được thì có nghĩa là người phải chết là không thể nghi ngờ, có đúng không?” La Chấn vẫn tiếp tục lắc đầu.

“Tướng công nhà ta mặc dù trí lực hơi ngốc, nhưng chàng sinh trưởng ở nhà đại phú, ăn trắng mặc trơn từ trước đến nay, chưa bao giờ chịu nổi khổ giam cầm tù hãm. Chàng bị bắt đi, lòng ta như bị lửa đốt, cho nên, ta sẽ dốc hết toàn lực bằng mọi giá cứu chàng. Sự trợ giúp của người, La Chấn đương nhiên sẽ không cự tuyệt, nhưng bây giờ còn chưa phải là lúc đem tính mạng của người đi đổi lấy bình an cho chàng. Huống chi, nếu bọn họ đã biết về năng lực của tướng công, người đi cũng chưa chắc đổi được tướng công trở về.”

“Như vậy, Phạm Đình cần làm gì?”

Từ khi kết hôn cùng Chi Tâm đến nay, mặc dù đã trải qua một đoạn chia lìa ngay lúc ban đầu, thế nhưng giai đoạn đó chỉ có đau khổ tương tư chứ không phải lo lắng cho an nguy của tướng công, mặc dù đau khổ nhưng cũng không có nỗi lo lắng thất ruột thất gan như thế này.

Lần này, mỗi khi nhớ đến Chi Tâm một thân một mình ở trong khốn cảnh không thể tự do, nàng không cách nào ngủ được. Trao đổi với Chi Tâm thông qua nhịp đập của trái tim cũng giống như uống rượu độc để giải khát, càng nói càng thương nhớ, càng nói càng đau đớn.

Nàng chịu đựng hành hạ này, nắm rõ ngọn nguồn sự việc cho cha mẹ chồng, mẹ chồng khóc lóc kể lể đến ngắt xiu, càng làm nàng cảm thấy khó khăn hơn. Đến khi Ngọc Thiều công chúa mang tin tức đến lại càng khiến nàng gần như suy sụp.

“Vương gia nói, ở Hàng Hạ quốc, Quốc sư cùng ngang hàng với Tướng Quốc, địa vị vững như bàn thạch. Hơn nữa, khi chuyện liên quan đến tai họa yêu nghiệt thì cho dù là Quốc quân cũng không thể buông lời tùy ý. Ta theo Vương gia vào cung vốn định gặp mặt Lương công tử một lần, nhưng bị Quốc sư hết lòng ngăn cản nên không được như mong muốn.”

Nếu ngay cả Vương gia mà cũng không thể tùy ý nói năng với Quốc sư, vậy chẳng hóa ra Quốc quân của chính nước mình và hoàng tử con ông cũng không có thực quyền hay sao?

Đường đường là Vương gia mà muốn thăm tù cũng không thể thăm, như vậy là muốn chứng tỏ người bị tù này phạm trọng tội, hay là chứng tỏ người ngăn cản này có quyền lực lớn hơn? Như vậy miễn bàn là “Trọng tội” hay là “Quyền lớn”, việc tướng công có thể thoát thân cũng không thay đổi được rồi, phải không?

.....

Nương tử, cái gia gia không có tóc đó hỏi Chi Tâm có năng lực làm trời mưa hay không?

Không thể.

Hắn bảo Chi Tâm kêu Phong gia gia. Phong bá bá ra, tại sao hắn muốn Chi Tâm gọi ra?

Hắn biết chàng nhìn thấy được Phong gia gia?

Đúng vậy a, hắn nói hắn cảm giác được bên cạnh Chi Tâm có “Người”...

.....

Nếu trước đây chẳng qua chỉ là phỏng đoán, nhưng nay nàng đã có thể khẳng định Quốc sư chắc chắn đã biết Chi Tâm không phải là yêu không phải là lạ. Nếu đã biết như thế mà hắn vẫn tiếp tục giam cầm mà không thả Chi Tâm ra, chẳng phải rắp tâm muốn thương lượng gì đó sao?

Vốn dĩ La Chấn dự tính rằng: lúc mẹ chồng dẫn nàng tiến cung, nàng sẽ ôm Bảo Nhi vào yết kiến Quốc hậu, lấy cốt nhục của hai người để chứng minh tướng công là người trần mắt thịt... Nhưng với tình hình hiện nay, tất nhiên là sẽ phí công thôi?

Trở lại trong phòng, nhìn bức lụa thêu câu đối do chính tay Chi Tâm làm đang treo trên vách tường:

“Tử sinh khê khoát, dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão”.

Câu này chính nàng đã từng nói với tên gốc đó rằng trong thơ là ước nguyện của nàng, nghe thế hắn liền bỏ ra mấy ngày liền để viết tới viết lui chữ này cho thật đẹp. Sau khi học được nghề dệt lụa hoa, hắn liền không chậm trễ dệt những chữ này thành bức tranh đang treo trên tường kia. Nói rằng mỗi ngày đều nhìn sẽ nhập tâm, sẽ có thể nắm tay nương tử đến già thật già.....

“Tiểu thư, người sao vậy?” Hoàn Tổ đi vào, kinh hãi khi thấy chủ tử tựa bên cạnh ghế dựa, một tay ôm ngực, một tay nắm chặt thành quyền, sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt sâu thẳm. “Tiểu thư, Phạm Đình đã đem Chi Hành thiếu gia với cả Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư đến đây rồi, người...”

“... Đỡ ta đứng lên.”

“Để em kêu Chi Hành thiếu gia xem mạch giúp tiểu thư, sắc mặt của người...”

“Không sao.” La Chấn xua tay, ngồi vào trước kính vuốt mái tóc mây, “Bọn họ đang ở đâu?”

“Chi Hành thiếu gia đi thăm Lương lão gia cùng Lương phu nhân trước, hai vị tiểu thư lập tức tới đây ngay.”

La Chấn đánh thêm chút phấn hồng lên má. “Mời vào đi.”

“Tiểu thư, người không cần phải lo lắng. Cô gia sẽ không việc gì đâu...”

“Ta biết.” Một thoáng ánh cương nghị sắc sảo ẩn hiện càng làm cho má lúm đồng tiền thêm xinh đẹp tuyệt trần. “Bởi vì ta sẽ không để chàng xảy ra chuyện.”

Bất luận phải trả cái giá cao đến mức nào, bất luận đối thủ là ai, nếu hắn rắp tâm làm hại Chi Tâm, nàng sẽ không tiếc dùng hết thấy các thủ đoạn để phá hủy đối thủ, sợ gì trời long đất lở, sợ gì ngọc đá cùng tan!

“Tỷ tỷ!” La Khởi, La Đoạn chạy tới. Lương Chi Hành sau đó cũng đến.

Nhìn thấy những người thân đang đến gần, vẻ mặt La Chấn càng trở nên bình tĩnh, “Các muội tới vừa đúng lúc, sau khi cha mẹ chồng đến Ngọc Hạ quốc, hai muội thay ta chăm sóc tốt nhị lão nhé. Bảo Nhi và Chi Tri cũng cùng đi, vừa có người già vừa có trẻ nhỏ, cực khổ cho các muội rồi.”

La Đoạn. La Khởi ngạc nhiên thắc mắc nhìn nhau. “Tỷ tỷ, bọn muội đến để cùng tỷ...”

“Chi Hành là đệ đệ Chi Tâm, hẳn lưu lại là đủ rồi.” Thừa dịp vị Quốc sư kia còn chưa chú ý đến Lương gia, nàng cần bài bố chu toàn trước mọi việc.

“Hoàn Tổ, em đi đưa cho mọi người ở tú phường ba tháng tiền công, nói cho mọi người nếu hai tháng sau mà tú phường vẫn không mời bọn họ làm trở lại, bọn họ có thể tìm sinh kế nơi khác.” Quay sang nhìn Lương Chi Hành. “Lương gia bên này cũng làm như vậy, đưa bốn tháng tiền công.”

“Tỷ tỷ, tỷ an bài như thế, chẳng lẽ đã dự tính đến tình trạng xấu nhất?” La Khởi nhú mào, thanh âm lo lắng hỏi.

La Đoạn miễn cưỡng cười một tiếng, cố gắng hóa giải sắc mặt lạnh lùng của trưởng tỷ “Tỷ tỷ, chuyện về sau chắc sẽ không tệ như vậy. Quan phủ bắt tỷ phụ vì một lý do hoàn toàn là hoang đường, sao tỷ phụ có thể là yêu nghiệt cho được? Lời đồn không đâu như vậy tự nó sẽ tan...”

“Chi Hành, người nói thử xem?”

Về mặt Lương Chi Hành càng đậm nét lạnh lùng. “Xin theo đại tẩu.”

La nhị tiểu thư, La tam tiểu thư đều bối rối không hiểu, “Tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? Sao tự nhiên ở đâu lại có lời đồn yêu nghiệt này vậy? Chẳng lẽ.... Có liên quan đến Phạm Đình?”

“Ba vị tiểu thư La gia quả nhiên đều khôn khéo hơn người.” Phạm Đình đẩy cửa tha thướt lướt vào. “Sao Tam tiểu thư lại đoán ra là chuyện có liên quan đến Phạm Đình?”

La Khởi cười khẩy. “Chúng ta nhắm mắt không tới nửa khắc, mở mắt ra đã từ Ngọc Hạ quốc đến Hàng Hạ quốc rồi, chuyện này nếu người bình thường thì không thể nào làm được như vậy. Hơn nữa thành Cao Diên ai cũng biết sủng cơ của Tấn Vương có thuật phân thân, chúng ta có ngu không biết hai cũng phải biết một chứ?”

Phạm Đình cười thản nhiên nói: “Tam tiểu thư cực kì thông minh, chẳng trách được hoàng tử Vô Thụ ưu ái đến thế.”

Nụ cười La Khởi hơi thu lại. “Lúc này, đề tài này cũng không thích hợp.”

“Cho nên Phạm Đình cũng không định tiếp tục đề tài này.” Phạm Đình hướng tới La Chấn nhún gối thi lễ. “Ân công nương tử, Phạm Đình đã thay ngài đưa Chi Hành thiếu gia về đây. Bước kế tiếp ta sẽ đi tìm Lục Vương gia, nếu hắn không thể nghĩ được cách cứu ân công ra, Phạm Đình lập tức đi trao đổi để đem ân công về.”

“Trước hôm nay thì ta còn trông mong rằng hắn có thể cứu tướng công nhà ta. Nhưng nếu Cửu Vương gia đã ra mặt mà còn không gặp được tướng công, Lục Vương gia chẳng lẽ sẽ có khác biệt gì sao? Nếu vị Quốc sư này biết rõ tướng công không phải yêu không phải nghiệt nhưng vẫn giam giữ chàng, người ra mặt không những không đối được tướng công về mà còn uống mạng dâng người tận tay họ.”

Nghe những lời này, La Đoạn, La Khởi chỉ hiểu là sự tình nghiêm trọng hơn so với những gì mình lường trước, nhưng riêng Lương Chi Hành thì mặt mày biến sắc thấy rõ. “Ý Quốc sư muốn như thế nào?” Vì bảo hộ Chi Tâm, hắn đã cố gắng che dấu chặt chẽ tài năng thiên phú của Chi Tâm, ngay cả người thân cận nhất hắn cũng ngầm miệng như hến. Vậy mà vẫn không bảo vệ được sao?

“Ta cũng muốn biết.” Đôi mắt đẹp của La Chấn ẩn hiện nước mắt.

“Không bằng cứ để cho Phạm Đình đi gặp vị Quốc sư đó trước, cố gắng tìm hiểu thì cũng có thể biết được một hai chuyện.”

“Theo như Lục Vương gia nói, trong tay Quốc sư có Trảm Yêu kiếm. Người đi gặp hắn có nắm chắc là sẽ toàn mạng trở về hay không?”

Phạm Đình cong đôi môi tuyệt đẹp. “Trảm Yêu kiếm không thép nào chém gãy, không vật cứng nào phá hủy, nhưng thứ khác được nó cũng không khó tìm. Chỉ cần ăn công nương tử đem tã vải mới nhất của Bảo Nhi cho Phạm Đình mượn dùng một chút, thanh Trảm Yêu kiếm kia sẽ giống như đồng sắt vụn...”

“Lương Thiếu phu nhân!”

Người mới đến tức giận rống to, chỉ đố lại cái liếc mắt lạnh nhạt của La Chấn. “Lục Vương gia giá lâm tới tậ xá có gì chỉ giáo?”

“Vì sao người để cho Phạm Đình đi rồi mà lại quay lại, rồi lại sai khiến nàng đi trao đổi lấy tự do cho trưởng phu người?”

La Chấn thưởng thức hương thơm bên trong chén trà nhỏ, nhàn nhã như người vô phận vô sự. “Bản lĩnh của Phạm Đình không phải một phạm nhân như ta có thể sai khiến được. Nếu nàng có làm cái gì thì đương nhiên đó là do chính nàng muốn làm.”

“Người bắt buộc người khác báo ân, thật là bản sắc của gian thương!”

“Đa tạ Lục Vương gia tán thưởng.” La Chấn đôi mi thanh tú hiện ra sự lạnh nhạt, “Ngài tìm tới cửa chỉ để phát tiết sao?”

Hàng Niệm Nhạn sắc mặt xanh mét, lông mày nhíu chặt, “Nếu người không khuyên Phạm Đình bỏ chủ ý đó đi thì Bốn vương cũng chẳng sợ người ta nói là Bốn vương ý thể hiếp người!”

La Chấn lạnh lùng mỉm cười. “Bởi vì chuyện của tướng công nhà ta mà cha mẹ chồng ta bệnh nặng liệt giường, bắt đắ dĩ phải tha hương đến đất khách quê người để tĩnh dưỡng thân thể. Mà La Chấn thì cũng chẳng còn tâm trí đâu mà xử lý lo liệu chuyện trong ngoài của Lương gia, làm cả Lương gia phải lâm vào đường cùng. Lương gia đã như thế, Vương gia còn muốn lần hiếp người tới như thế nào nữa? Tịch thu tài sản và giết cả nhà sao? Vậy mong Vương gia đồng ý cho La Chấn được nhốt cùng với tướng công, để cho vợ chồng chúng ta đoàn tụ có được không?”

“... Người... Nếu tướng công nhà người thật sự vô tội tất nhiên chẳng cần sợ cái gì! Cho tới bây giờ hắn vẫn không thể ra tù, đủ để thấy rõ ràng Bốn vương cũng đâu có xử oan cho hắn!”

“Coi như tướng công nhà ta quả thật là yêu là quái là ma là quỷ, nếu hắn chưa từng hại người, vậy chính là vô tội!” Đôi má thanh tú của La Chấn như đọng cả tầng băng sương. “Nếu Vương gia là người chính nghĩa đến như thế, vì sao người còn tự ý thả Phạm Đình sau lưng Quốc sư quý quốc?”

“Vì muốn cứu tướng công nhà người mà người không tiếc hy sinh người khác?”

“Đúng vậy, ngó đi ngó lại, chẳng lẽ Vương gia cũng không giống như thế sao?”

Hàng Niệm Nhạn chưa từng chịu người khác quát mắng đến như thế nên sắc mặt xanh đen muốn nổi cơn tức giận, nhưng lại nghe La Chấn càng nói câu chữ càng sắc bén, khí thế bức người:

“Vương gia luôn miệng chỉ trích người khác gian trá hèn hạ, vậy ngài hành động tự tung tự tác thì chẳng lẽ không thẹn lúc ngẩng mặt nhìn đời? Liệu ngài có thể thản nhiên mà nói với thánh nhân trong lòng ngài rằng việc ngài chỉ điểm và xác thực tướng công nhà ta quả thật chỉ là vì chính nghĩa trong lòng ngài chứ không có chút nào vì lợi ích cá nhân không?”

“Người.....”

“Có hành vi của tiểu nhân mà còn muốn tìm một cái cớ quân tử để biện hộ cho chính mình, đây có phải chính là sự thật mà Vương gia cố giữ lấy?”

Miệng lưỡi bén nhọn của nữ nhân này đâm thẳng vào góc tối âm u sâu trong lòng khiến cho Hàng Niệm Nhạn khó chịu đến cực điểm. Bỗng hắn bật ra một tiếng gầm thét:

“Nếu tướng công nhà người thật sự vô tội. Bốn vương sẽ toàn lực cứu hắn, mà người không nên sai khiến Phạm Đình làm chuyện ngu xuẩn!”

“Vương gia chưa chắc làm được.”

La Chấn mặt mày đầy vẻ khinh thường. “Cứu Vương gia ngay cả gặp mặt tướng công nhà ta mà cũng không gặp được, ngài thì có năng lực gì?”

“Cứu vương đệ chi là một Vương gia nhân rồi kém cỏi, gặp phải chuyện bị tiểu nhân gây khó dễ cho là chuyện thường. Bốn vương tất nhiên khác biệt rồi!”

Hàng Niệm Nhận lửa giận hừng hực, phẩy tay áo bỏ đi.

La Chấn cố gắng kích động làm Lục Vương gia tức giận ngất trời, nhưng vẫn không có khả năng thay đổi bất cứ chuyện gì. Hàng Niệm Nhận đúng thật là nói được làm được, tìm Quốc sư cất vắn tiến triển sự việc, nhưng Quốc sư đưa lời khéo léo lảng tránh, đồng thời cũng nhẹ nhàng cự tuyệt đề nghị muốn gặp “Yêu phạm” của Vương gia.

Lúc Ngọc Thiều công chúa báo tin này thì La Chấn cũng đã thất vọng hết sức rồi, chuyện này chẳng qua cũng chỉ khẳng định thêm một lần nữa địa vị chí tôn của Quốc sư ở Hàng Hạ quốc mà thôi. Nàng cần phải tìm lối tắt khác.

“Hồ Tộc từ lúc sinh ra đã có khả năng đọc được tâm trí của con người, con lừa ngốc kia là có tâm địa khác chứ không có nghiêm nghị chính trực như hần vắn tỏ vẻ, hần nhất định là có mưu đồ gì đó đối với ân công. Tức là nói, hần đã dự đoán được rằng có gì đó trên người ân công.”

Trước đây, như đã tuyên bố, Phạm Dĩnh đã một mình tìm đến đấu với Quốc sư. Một hồi đại chiến đó hẳn nhiên là kinh người, người ở thế giới phạm tục không thể nào thăm dò hiểu rõ được. Cái mà người phạm quan tâm chính là trận đại chiến này có mang đến kết quả như họ vọng không mà thôi.

Phạm Dĩnh lúc đi có đề phòng nên đúng là Trảm Yêu kiếm của Quốc sư không thể làm hại được nàng, nhưng nàng cũng chỉ có thể bảo toàn thân thể mà rút lui. Nhưng cho dù “yêu quái thực sự” đã ra mặt rồi mà vẫn không đổi được bình an cho Chi Tâm nên càng khiến cho La Chấn mất đi kiên nhẫn cuối cùng.

“Chi Hành, đệ đi dán bố cáo: Lương trạch gần đây gia sự không yên, quý quái quấy phá, cần tìm cao nhân trong thiên hạ. Phạm người nào có tài cán có thể trấn quỷ đuổi yêu cho Lương trạch thì tiền thưởng là một trăm vạn lượng; người nào có thể trảm quỷ trừ yêu thì tiền thưởng năm trăm vạn lượng!”

“Đại tẩu.....” Lương Chi Hành chăm chú nhìn nét mặt quyết đoán ‘được ăn cả ngã về không’ của nàng, rồi kính cẩn gật đầu, “Được. Chi Hành đi ngay!”

Vì cứu tướng công, đồ cưới của nàng cùng tất cả tài sản Lương gia đều dốc ra hết một lần! Nàng nghĩ và làm như thế, Chi Hành cũng không có ý phản đối, bởi vì đối với họ, Chi Tâm còn trân quý hơn hết thảy mọi thứ trên thế gian này cộng lại.

Trọng thưởng được ban bố, tất nhiên phải có đông phụ, hưởng chi treo thưởng lớn như vậy lần đầu tiên mới nghe. Bố cáo dán ra, khắp thành náo động, người đến ứng thí rất nhiều. Thế nhưng có rất ít người có sức mạnh thực sự, ngay cả tam chiêu ngũ thức của Hoàn Tổ mà cũng đánh không lại, đừng nói đến chuyện thử một lần đạo lực pháp thuật với Phạm Dĩnh.

Lương gia dù sao cũng là hoàng thượng, làm những việc kinh thiên động địa như thế không khỏi rêu rao thiên hạ. Năm ngày sau, chuyện này kinh động đến Quốc quân Hàng Hạ quốc, ngài liền hạ chiếu triệu kiến chủ sự Lương gia là Lương Đức vào cung. Nhưng sau lại biết Lương Đức ôm bệnh phải tới nước khác để tĩnh dưỡng, vì vậy Quốc hậu cho đòi dâu cả Lương gia – La Chấn yết kiến.

“Bốn cung đã nghe Quốc sư bẩm báo qua: xác thực Lương Chi Tâm thân thể là người phạm trần không sai, nhưng lúc còn nhỏ đã bị tai họa xâm nhập vào thân thể, khiến tâm trí si ngốc. Trước đây Quốc sư không xem xét bởi vì mầm tai họa trước đó còn ẩn núp chưa xuất hồn, nay nó đã phát triển yên ổn mới xuất hiện hiện tượng kỳ lạ.

Vì vậy, Quốc sư tạm giữ Lương Chi Tâm ở trong cung, muốn làm phép trừ tai họa kia trong cơ thể. Một khi đã trừ hết đương nhiên sẽ để cho Lương Chi Tâm bình yên về nhà. Người thân là thê tử, vì phu quân mà sầu lo là lẽ thường tình, khó tránh khỏi tâm trạng thất thường.

Bổn cung hiện tại cam kết với người, việc của Lương Chi Tâm sẽ không liên lụy đến Lương gia. Người cứ quản lý công việc như bình thường, từ từ đợi việc trừ bỏ tà ma xong sẽ đưa tướng công người về nhà, không nên hành sự như vậy mà phá hủy tương lai của Lương gia.”

La Chấn quý xuống đất cung kính nói: “Dân phụ thật sợ hãi. Từ khi tướng công bị Quốc sư bắt đi, cả thành đều đồn đại âm ỷ rằng tại Lương gia có yêu ma, tôi tớ cao thấp ở Lương gia đều sợ hãi mà tìm đi nơi khác, cả Lương phủ luôn ở trong trạng thái hoảng sợ lo âu thường xuyên. Dân phụ thật bất đắc dĩ mới phải tìm cao nhân đắc đạo trong thiên hạ với mong muốn bảo vệ việc buôn bán của Lương gia, gia đình bình an.”

“Chuyện này...” Trên mặt Quốc hậu hiện lên sự thương xót đồng cảm, thở dài nói. “Nói như thế đúng là đã làm khó một phụ nữ mảnh mai như người. Quốc sư là người có tu vi cao nhất ở Hàng Hạ quốc, Bổn cung sẽ xin Quốc sư làm phép tẩy uế để mọi người hiểu rõ sự việc vấn đề cho Lương gia. Trước mắt, Lương gia đang trong thời buổi rối loạn, người đừng làm cho người ta có thêm cảm giác sai lệch.”

“Quốc hậu đã có lời, dân phụ tất nhiên sẽ tuân mệnh, như vậy dân phụ có thể cả gan xin Quốc sư giá lâm đến Lương trạch trong một ngày gần đây để làm phép cho Lương gia được không?”

Quốc hậu cho phép, La Chấn khấu tạ, đáy mắt tràn đầy dự tính kiên quyết: nàng không muốn lưới rách cá chết, nhưng cũng không ngại ngọc đá cùng vỡ.....

“Tiểu thư, người vừa vào cung liền có người đến đáp ứng bố cáo.”

“Lại bị em một cước đá ra khỏi viện?”

Hoàn Tổ le lưỡi. “Có nô tỳ thiếu chút nữa bị người ta một cước đá ra khỏi viện thì có á.”

“Á?” La Chấn nổi lên một tia hứng thú. “Người đâu?”

“Đang ở đại sảnh uống trà, hơn nữa...” Hoàn Tổ ghé sát vào chủ tử nhỏ giọng nói. “Hắn đã phát hiện ra Phạm Đình ở trong hầm ngầm.”

La Chấn hí hóp mắt, “Đẫn ta đi gặp hắn!”

“Không cần, Lương Thiếu phu nhân, bản đạo ở chỗ này.” Trâm cài bằng gỗ, đạo bào màu xám râu dài đến ngực, kiếm đeo trên lưng, nói là tiên phong đạo cốt cũng không quá. Nhưng trên mặt không có khí chất bình lặng của người xuất gia mà trong ánh mắt sáng quắc kia ẩn chứa sự lợi hại sắc bén.

“Đạo trưởng xưng hô như thế nào?”

“Bản đạo Khứ Ác.” (trừ bỏ tội ác)

“Vậy Khứ Ác đạo trưởng sẽ trừ yêu?”

“Chí hướng của Bản đạo bình sinh chính là tận trừ những gì thuộc về yêu quái.” Khứ Ác lão đạo mỉm cười thâm thúy. “Vả lại bản đạo còn biết Lương Thiếu phu nhân dán thông báo tìm người trừ yêu quái nhưng không phải là vì muốn trừ cái vị đang ẩn trong hầm ngầm của Lương gia kia.”

La Chấn đưa tay mời. “Mời đến phòng khách nói chuyện.”

“Bản đạo cùng Lương công tử phải nói là cố nhân.” Trong phòng khách, sau khi an tọa. Khứ Ác đạo trưởng chậm rãi nói:

“Lúc Lương công tử ba tuổi, là lúc có duyên gặp mặt với bản đạo một lần. Năm đó, bởi vì một câu nói của bản đạo mà khiến cho Lương công tử cùng Lương Thiếu phu nhân mới có mối Lương duyên đầy trắc trở thế này. Thật ra, Lương Thiếu phu nhân cũng là cố nhân bản đạo. Lúc đó, bản đạo sờ cốt(*) cho Lương công tử, Lương Thiếu phu nhân đang được ẵm trong tay lệnh đường bằng quan nhìn xem đấy.”

(* sờ cốt: một dạng bói toán tương lai thông qua việc sờ nắn, xem xương cốt của người được đoán)

Lúc tướng công ba tuổi, vị đạo trưởng này chính là người đã đưa ra kết luận tướng công là trời sinh góc nghếch?

“Bản đạo chu du thiên hạ vô tình gặp được Lương công tử. Khi đó thật sự vui mừng vô cùng. Một người được tài năng thiên phú như thế, đã vậy lại có phúc khí tràn đầy, thật là hiếm thấy. Nhưng bản đạo lại lo

ngại trời xanh lấy tuổi thọ ngắn ngủi để đổi lại, nên đặc biệt tại thời điểm đó — lúc chưa thể đoán trước được tương lai của một con người, đã cắt bớt đi thần trí để Lương công tử hơi si ngốc một chút, nhằm lấy những tiếng cười nhạo của thế nhân mà làm tăng tuổi thọ cho hắn.”

“Vậy theo ý kiến của đạo trưởng, vị Quốc sư kia thật sự xem tướng công nhà ta là yêu nghiệt?”

Khứ Ác vuốt râu cười một tiếng, “Lương Thiệu phu nhân cực kỳ thông minh, không phải là đã nghĩ ra rồi sao?”

La Chấn lắc đầu nhăn mày, “La Chấn phạm phu tục tử, mặc dù nghĩ được một nhưng không nghĩ tới hai, ít nhất cũng không thể thăm dò được Quốc sư rốt cuộc có rắp tâm gì đối với tướng công nhà ta.”

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội.”(*) Khứ Ác trầm giọng nói. “Mặc dù Lương thiếu phu nhân vì bảo vệ Lương công tử mà ‘bưng kín miệng bình’, nhưng dị năng của Lương công tử vẫn là ngọn ngành của tai họa.”

(* Thất phu vô tội, hoài bích có tội: Kẻ thường dân vốn không có tội, chỉ vì có ngọc bích trong tay, bị người khác ghen ghét mà thành kẻ có tội.)

“Đường đường là một Quốc sư, lại là cao tăng đắc đạo, mà cũng có lòng dạ hẹp hòi sao?”

“ ‘Quốc sư’, hai chữ này cũng đã nói lên ý nghĩa của nó, nghĩa là Hoà thượng đứng đầu cả một nước, chứ không phải nghĩa là vị sư của thiên hạ bá tánh, trong lòng tất nhiên cũng có chút mong muốn đối với quyền vị. Huống chi, vị Quốc sư này vốn không phải là một vị có lòng dạ rộng rãi, không phải là một vị thánh có thể chấp nhận việc trăm sông cùng chảy.”

“Đạo trưởng với tướng công nhà ta có nhân duyên sâu xa đến thế, liệu có thể giúp La Chấn cứu tướng công hay không?”

“Không, đến cuối cùng, người duy nhất có thể cứu Lương công tử chỉ có Lương thiếu phu nhân.”

La Chấn đôi mi thanh tú có chút giương cao. “Xin đạo trưởng chỉ giáo.”

“Phúc khí lớn nhất kiếp này của Lương công tử chính là cưới được Lương Thiệu phu nhân làm vợ.” Khứ Ác mắt nhìn thấu huyền cơ. “Lương Thiệu phu nhân thông minh, biết giao thiệp, nếu phát huy thỏa đáng sẽ nhất định làm cho Lương công tử bình yên không ngại.”

“Đạo trưởng đang chỉ điểm cho La Chấn? Có thể thẳng thắn bèn mê hay không?”(*)

(* Thẳng thắn bèn mê: nói cho rõ ràng để hiểu thấu đáo đến tận cùng vấn đề, để không còn ngu si mù mờ – hình như câu này trong thuyết Phật Giáo.)

“Lương Thiệu phu nhân thông minh tuyệt đỉnh, bản đạo không nên nhiều lời. Nhưng Lương Thiệu phu nhân có một câu nói đúng cực kỳ, bản đạo cùng Lương công tử có nhân duyên khá sâu. Thêm vào đó, bản đạo từ nhỏ đã ‘tật ác như cừu’ (ghét cái ác như kẻ thù) nên đương nhiên sẽ không đứng nhìn tên trọc kia đồ kị lấy việc công làm việc tư, biết điều ác mà vẫn đứng đưng. Lương Thiệu phu nhân cần bản đạo tương trợ thì cứ đến Vô Tiên Quan ở ngoài thành tìm bản đạo...”

Khứ Ác đạo trưởng nhẹ nhàng tiêu sái bước đi. La Chấn lại lâm vào trầm trở: theo ngụ ý của đạo trưởng, mình cũng không cần “ngọc đá cùng vỡ” vẫn có thể cứu được tướng công? Nhưng mà, nàng đã lo lắng hết lòng, lao tâm khổ trí đến quá mệt mỏi rồi mà vẫn là không cứu vãn được chút nào. Đã đưa Bảo Nhi, Chi Tri đi, đưa cha mẹ chồng đi, là đã tính toán đến kết quả xấu nhất rồi, bây giờ còn có con đường nào khác có thể đi nữa?

.....

Nương tử, Chi Tâm nhớ nương tử nhớ nương tử nhớ nương tử...

Quốc sư kia lại muốn tướng công làm cái gì sao?

Gia gia không có tóc a? Hắn mấy ngày rồi không có tới nói chuyện với Chi Tâm. Có rất nhiều ca ca đầu trọc nhìn Chi Tâm, nhưng mà bọn họ không cho Chi Tâm đồ ăn gì hết, bọn họ nói Chi Tâm phải gọi Phong gia ra bọn họ mới cho ăn...

Phanh! – Bàn tay trắng nõn của La Chấn nắm thành nắm đấm đập mạnh xuống bàn.

Nương tử, nương tử, nàng không để ý tới Chi Tâm...

Tướng công... chàng đói không?

Bắt đầu đói bụng rồi, hiện tại Chi Tâm cùng Hoa Hoa ca ca thành bằng hữu, nó sẽ đem đồ ăn cho Chi Tâm ăn đó.

... Hoa Hoa ca ca nào?

Nó nói nó là ngự miêu mà cái gì công cái gì chủ thích nhất.

Có một ngày Chi Tâm rất đói bụng rất đói bụng, nhưng mà lại không muốn Phong gia gia Phong bá bá cũng bị giam lại thật đáng thương giống như Chi Tâm, liền quay ra ngoài cửa sổ để gọi người. Sau đó, Hoa Hoa ca ca đã tới, cá nó tha đến đều ăn rất ngon đó... Nhưng mà, Chi Tâm nhớ nương tử, vừa nghĩ đến nương tử là tim đau rất đau đó.....

Tướng công, bọn họ hôm nay bắt đầu bỏ đói chàng chỉ là bước đầu tiên, nếu phát hiện việc bỏ đói không có hiệu quả, nhất định sẽ dùng biện pháp khác... Trần nhi không muốn tướng công bị thương, nếu tướng công bị thương, tim Trần nhi cũng sẽ thật đau, tướng công nhất định đừng để cho tướng công của Trần nhi bị thương nha, hiểu chưa?

Được, Chi Tâm không để cho Trần nhi đau. Chi Tâm sẽ không bị thương nữa, nương tử không bị đau...

.....

“Đại tẩu.” Lương Chi Hành vội bước tiến vào sảnh, thấy La Chấn đang có dáng vẻ tái nhợt, tim đập mạnh và loạn nhịp. “Vị đạo sĩ kia cũng không cứu được đại ca sao?”

La Chấn chậm rãi mở mắt, ánh mắt trầm định, mặt mũi cũng khôi phục vẻ ưu nhã như cũ, “Ta sẽ cứu.”

“Đệ cũng vậy.” Lương Chi Hành nhú mày kiên quyết. “Thật ra thì tiểu đệ có một biện pháp.”

La Chấn hơi giật mình. “Đệ nói xem.”

“Chi Hành biết y thuật, có thể cứu người sống, cũng có thể làm cho người chết.”

“... Cho nên?”

“Tuy là Quốc sư quyền cao chức trọng, nhưng ở Hàng Hạ quốc cao nhất vẫn là hoàng quyền. Chúng ta có thể tìm một người trong hoàng tộc có đủ trọng lượng, làm cho người rất được quan tâm này bị hôn mê, sau đó lấy y thuật để ra điều kiện, đổi lấy bình an cho đại ca.”

La Chấn đứng bật dậy, tim đập mạnh. Không thể nghi ngờ, biện pháp của Chi Hành vô cùng mạo hiểm, nếu làm không khéo sẽ phải dâng toàn bộ Lương gia ra để bồi thường. Nhưng, biện pháp này dù dễ dàng... Người nào đủ trọng lượng?”

“Tiểu đệ biết rõ, phương pháp này cực kỳ nguy hiểm, không phải vạn bất đắc dĩ thì không nên dùng.”

“... Không.” La Chấn mắt đẹp lóe lên ánh sắc sảo. “Nếu dùng đúng phương pháp, đây sẽ là một kế sách thần kỳ hạng nhất.”

Từ khi Chi Tâm xảy ra chuyện, đây là lần đầu La Chấn tới cửa bái phỏng Ngọc Thiệu công chúa.

Ngọc Thiệu vì không thể giúp La Chấn nên trong lòng vẫn mang áy náy sâu sắc. Hơn nữa trời sinh tính nàng đa sầu đa cảm nên vì vậy mà mắc phải chút bệnh nhẹ. Khi bước ra đón thì bệnh vừa mới khỏi, nét thanh tú còn mang hai phần bệnh sắc.

“Chấn tỷ tỷ, thật xin lỗi...”

La Chấn đỡ nàng ngồi lên giường, mình cũng ngồi trên ghế mà Dung Hội đưa đến. “Không nên suy nghĩ nhiều, ta tới vừa là thăm bệnh vừa cũng muốn tìm hiểu một số tình huống từ công chúa.”

“Chấn tỷ tỷ cứ nói.”

“Ở Hàng Hạ quốc, địa vị của Quốc sư có thật là không thể lung lay? Cho dù là Vương tộc Hoàng thân quốc thích cũng cần phải nhìn sắc mặt hần mà nói chuyện?”

Ngọc Thiều mày liễu khê chau, “Nghe Vương gia nói, Quốc quân, Quốc hậu xác thực là vô cùng tôn trọng Quốc sư, chùa chiền của Quốc sư có khi còn tráng lệ hơn so với phủ của Tướng quốc. Chỗ ngồi của Quốc sư khi lâm triều chiếm vị trí cao nhất, chỉ vền vện ở dưới bậc thềm ngọc của Quốc quân mà thôi, lên điện cũng không cần phải hành đại lễ quỳ lạy, chưa nói đến ‘tam công cửu khanh’(*) mà sợ là ngay cả Hoàng tử Vương tộc cũng không được ban loại quy cách đãi ngộ này.”

La Chấn ánh mắt chợt lóe, “Đối với chuyện này chẳng lẽ Vương Công quần thần cũng chưa từng bao giờ có nửa điểm phê bình kín đáo?”

“Chấn tỷ tỷ nghĩ có biện pháp phải không?” Ngọc Thiều mừng rỡ. “Ta biết mà, khi đó ta bị độc phát, Chấn tỷ tỷ đã cứu ta, lại còn đưa phương pháp giải độc cho phụ hoàng còn muốn phụ hoàng phái thị nữ bên cạnh để bảo vệ ta, ta liền biết trên đời này sẽ không có bất kỳ chuyện gì có thể làm khó được tỷ!”

La Chấn thấy cô công chúa nhỏ này tuy đã trở thành người có chồng nhưng vẫn có diện mạo trẻ con ngây thơ chất phác liền bật cười. “Thiều nhi cho rằng không có gì mà ta làm không được sao?”

“Đúng vậy, Chấn tỷ tỷ ở trong lòng Thiều nhi vốn là như vậy!”

“Nếu thật sự ta không có gì mà làm không được thì bữa giờ ta cũng đâu cần phải sầu lo một chỗ vì bó tay.” La Chấn thu lại nụ cười. “Chẳng qua ta thật sự đang có một biện pháp muốn thử một lần.”

“Cần Thiều nhi giúp một tay không?”

“Người chỉ cần nói cho ta biết.” La Chấn cúi thấp đầu. “... trong Vương tộc Hàng Hạ quốc, quyền lực của người nào có khả năng chống lại Quốc sư?”

Sau một lúc nín sợ, Ngọc Thiều phút chốc hai mắt tỏa sáng, “Ta hiểu rồi. Chấn tỷ tỷ muốn...”

“Xuyết—” La Chấn đưa ngón tay áp lên môi, con mắt truyền thâm ý. “Có thể giúp ta thăm dò một phen được không?”

“Dĩ nhiên không có vấn đề.”

Ngoài cửa Dung Hội gõ nhẹ bấm: “Công chúa, Vương gia trở về phủ.”

Khi Cửu Vương gia — Hàng Thiên Dư thân hình cao lớn, mặt lạnh lùng cương nghị thông thả bước vào phòng, thấy hắc dùng ánh mắt chăm chú cương chịu để nhìn Ngọc Thiều công chúa kiều mỹ khả ái thì trong lòng La Chấn đột ngột khê động: không biết vị Cửu Vương gia này có đúng thật là một Vương gia nhân nhả kém cõi như lời của Lục Vương gia hay không?

Chú thích

* Tam công ( ) dùng để chỉ ba chức quan cao cấp nhất trong triều đình phong kiến Trung Quốc.

Tam công có xuất xứ từ nhà Chu, gồm ba chức quan là Thái sư ( ), Thái phó ( ), Thái bảo ( ). Bắc Ngụy gọi là tam sư.

Đến thời tiền Hán (Tây Hán), tam công bao gồm:

Thừa tướng: (sau đổi thành Đại tư đồ) quản lý về hành chính, giúp vua cai trị dân, quản lý các công trình, nắm thu chi cả nước...

Thái úy: (sau đổi thành Đại tư mã) quản lý về quân sự.

Ngự sử đại phu: (sau đổi thành Đại tư không) phụ trách giám sát, nắm giữ văn thư.

* Cửu khanh gồm 9 vị quan phụ trách các công việc khác nhau như:

1. Lang trung lệnh: quản lý túc vệ thị tòng, thủ vệ cung điện, trắc môn.
2. Vệ úy: quản lý cung môn. bảo vệ các đồn lính.
3. Thái phó: phụ trách việc hoàng đế sử dụng ngựa và mã chinh toàn quốc
4. Đình úy: chương quản hình sự và thẩm phán.

5. Điền khách: phụ trách tiếp đãi các dân tộc ít người quy phục về với triều đình và đối ngoại.

6. Trĩ túc nội sử: coi về thuế má, kho tiền và thu nhập quốc gia.

7. Tổng chính: coi sóc tiền tài trong hoàng tộc và đồ đạc trong thất.

8. Thiếu phủ: phụ trách sự việc trong cung đình.

9. Phụng thường: phụ trách chế độ lễ nghi và cúng tế.

Vốn hai nước Hàng Hạ và Ngọc Hạ dùng hôn ước để liên minh với nhau, lúc ban đầu đính ước là giữa Thất Vương gia – đệ đệ ruột cùng một mẹ với Quốc quân Hàng Hạ quốc và tiểu Công chúa mà Quốc quân Ngọc Hạ quốc yêu thương nhất — rốt cuộc lại bị Cửu Vương gia ôm được mỹ nhân đem về.

Nguyên nhân của chuyện này là do năm đó Cửu Vương gia tháp tùng theo vị huynh trưởng này đi sứ Ngọc Hạ quốc, vừa gặp giai nhân là đã yêu, cố ý muốn thỉnh cầu...

Một vị Vương gia nhân nhả kém cỏi không làm việc không quyền vị lại có thể thay đổi hôn ước đã định trước của hai nước được sao? Vả lại Cửu Vương gia kia lông mày ngang tàng như dãy núi Hoàng Sơn, đôi mắt ẩn chứa cả Cửu Châu(*), cốt cách tuấn kỳ, tuyệt đối không phải là một con cá cảnh vật vờ trong ao tù chật hẹp.

Một người như vậy, bị Quốc sư nhả nhận từ chối, có thật là trong lòng không có chút khúc mắc nào không?

(*Cửu Châu: chỉ 9 khu vực hành chính của Trung Quốc thời xưa, sau dùng để chỉ Trung Quốc)

“Tiểu thư, phía trước có người cản xe ngựa của chúng ta.”

La Chấn ngừng suy nghĩ, “Người nào?”

Hoàn Tố hừ nói: “Là một hòa thượng, nói Quốc sư muốn mời tiểu thư đi qua bên đó gặp mặt.”

Mắt đẹp đột nhiên lạnh lẽo, La Chấn đôi môi xinh đẹp mỉm cười. “Được, vậy thì đi gặp mặt. Để cho hắn đi trước dẫn đường.”

Hoàn Tố truyền lời nói ra, nghe được trước xe có người hét lớn: “Lớn mật, yết kiến Quốc sư mà còn dám lấy xe thay đi bộ!”

La Chấn lạnh lùng quát lại: “Quốc sư là cao tăng đắc đạo chẳng lẽ cũng so đo những thứ lễ nghĩa tầm thường này sao? Nếu Quốc sư không so đo, nhưng đệ tử các người lục căn không sạch lại thay Quốc sư so đo, chẳng phải đã vô tình đánh mất danh tiếng Quốc sư sao?”

Trước xe không một tiếng động, sau lại có tiếng nói của một người khác: “Theo bản tăng.”

Qua nò có thể thấy được chủ, qua đồ có thể thấy được sư. Lời nói của một tiểu hòa thượng đủ để cho người khác có thể cảm nhận được phẩm cách của Quốc sư. La Chấn nghĩ ngợi như thế. Mà đợi đến lúc gặp được mặt Quốc sư rồi mới biết tiểu hòa thượng kia có hung ác chỉ thực sự như giọt nước trong đại dương, chưa đủ đạo hạnh.

“Người chính là Lương Thiếu phu nhân, thê tử của Lương Chi Tâm?”

Bên trong Quốc sư, Quốc sư ngồi trên bệ cao ngất ngưỡng. Quốc sư thân thể khổng lồ, đầu tròn tai lớn, trán vuông môi rộng, nếu toàn thân không khoác lên chiếc áo cà sa hoa hoa lệ lệ tượng trưng cho thân phận lại tỏa đầy khí chất giàu có phú quý thì cùng coi như là có ba phần tướng mạo giống Phật, cũng khó trách có thể đứng vững ở triều đình Hàng Hạ hơn năm mươi năm. Dựa vào cái thể xác hời hợt này xem như có thể tạm thời hù dọa thế nhân.

La Chấn hơi cúi đầu. “Dân phụ tham kiến Quốc sư.”

Quốc sư nhướng đôi lông mày tuyết trắng lên, đôi mắt ánh lên tia sắc bén, thanh âm như chuông đồng, nói: “Người bề ngoài nhìn không tầm thường, thật là ngoài dự liệu của bản tăng.” Tự xưng “Bản tăng” nhưng giọng điệu lại tràn đầy kiêu ngạo khinh người, bản tăng không bản, bản tăng cũng không tăng.

“Thí chủ chắc cùng biết bản tăng kêu thí chủ tới vì chuyện gì chứ?”

“Dân phụ chỉ là người bình thường, sao phỏng đoán được tâm tư Phật pháp rộng lớn như biển của Quốc sư?”

“Trước mặt bốn Quốc sư, người chỉ là tiểu phụ nhân bị hữu mà đòi đùa bốn tâm cơ.” Quốc sư đúng là không có thói quen tự xưng là “Bần tăng” nên đã thay đổi ngay. “Phu quân nhà người đang ở tù lao, người cũng đã chạy vạy nhiều nơi, vậy mà lúc này còn làm bộ như vô sự, cho là có thể thoát khỏi mắt của bốn Quốc sư sao? Trước mặt bốn Quốc sư mà dám khoe khoang sự nhanh nhẹn linh hoạt phạm tục thì chẳng khác nào như dòng suối nhỏ múa may trước biển cả bao la, chỉ tự rước lấy nhục mà thôi.”

“Trong lao tù, là yêu nghiệt, không phải là tướng công nhà ta.”

“Hả?”

“Nếu là tướng công nhà ta thì với lòng từ bi của Quốc sư lẽ nào lại đi nhốt người vô tội?”

“Thí chủ xem ra cũng có mấy phần tuệ căn. Thân thể phu quân thí chủ bị yêu nghiệt xâm nhập, khiến thần trí si ngốc không tỉnh táo. Bốn Quốc sư vì muốn trừ yêu thanh chương nên đã từng nghĩ cách giúp hẳn. Nhưng yêu nghiệt hấp thu tinh túy trên người phu quân thí chủ đã lâu, nếu phu quân của thí chủ không tình nguyện thì khi bốn Quốc sư mạnh tay trừ yêu nhất định sẽ tổn thương đến thân thể của phu quân thí chủ.

Bốn Quốc sư lòng đầy từ bi, cũng không nguyện thấy chuyện này. Mà phu quân thí chủ ngu dại đã lâu, không thể nào nghe được lời Phật pháp của bốn Quốc sư. Nếu như thí chủ một lòng muốn cứu phu quân thì nên dùng tấm lòng yêu thương mà khuyên nhủ phu quân thí chủ làm theo lời Phật pháp của bốn Quốc sư, có như vậy vợ chồng mới có thể đoàn tụ.”

Nói xong, một đôi pháp nhãn nhìn chằm chằm vào thiếu phụ đang rũ mi chăm chú lắng nghe, không khỏi hơi ngẩn ra. Phụ nhân này sắc mặt bình thản, mắt cũng không thể hiện sự kinh hãi, hẳn lấy đạo hạnh trăm năm tu hành mà cũng không nhìn thấu được tâm tư. Chẳng lẽ một phụ nhân nho nhỏ này coi vậy mà cũng không tầm thường?

“Nếu người không thể khuyên phu quân thuận theo ý nguyện của Phật tổ, bốn Quốc sư buông tay không làm phép cho hẳn, thì không đầy ba năm sau phu quân người nhất định sẽ toàn thân hóa yêu mà làm hại nhân gian, hồn phách của phu quân người cũng phiêu tán không còn tồn tại, đến lúc đó cả phu quân lẫn nhà cửa tài sản của người cũng không còn nữa.”

Lời nói đã ngừng nhưng vẫn không nghe thấy hồi âm. Quốc sư mày trắng thừa thốt dựng thẳng, ánh mắt sắc bén còn hơn cả phạm phu trong thế gian, tức giận: “Phụ nhân Lương thị, ý người thế nào?”

La Chấn ngẩng đầu, đôi mắt đẹp không chút gợn sóng. “Dân phụ ngu dốt, không biết Quốc sư muốn dân phụ như thế nào?”

“Khuyên nhủ phu quân thí chủ nghe lời khuyên răn của Phật tổ, cam tâm tình nguyện để bốn Quốc sư làm phép trừ yêu.”

“Dân phụ không khuyên.”

“.... Cái gì?”

“Tướng công dân phụ vì bị yêu nghiệt xâm chiếm nhiều năm, sợ là hồn phách đã sớm không còn nữa, như vậy đã không còn là tướng công của dân phụ, xin Quốc sư cứ tận lực làm phép, không cần bận khoăn về thân thể của tướng công dân phụ. Đây gọi là diệt cỏ tận gốc, vì muốn dân trăm họ, vì Hàng Hạ quốc. Quốc sư xuống tay không cần phải cân nhắc nhân từ.”

Đôi mắt Quốc sư chột lóe tia sắc bén, “Hồn phách của phu quân người còn hay không, bốn Quốc sư làm sao có thể không biết? Hồn của phu quân người bị yêu nghiệt áp chế, mặc dù tồn tại rất yếu ớt nhưng nếu kịp thời diệt trừ yêu nghiệt thì cũng không khó sống lại.”

“Tướng công đã dính những khí chất không sạch sẽ, sao dân phụ còn dám đến gần?” La Chấn lắc đầu, vẻ mặt đầy sợ hãi. “Quốc sư, tính dân phụ nhất gan hèn yếu, cho dù cuối cùng cũng trừ được yêu, nhưng một tướng công như vậy dân phụ cũng không dám tới gần nữa. Xin Quốc sư cứ tùy ý xử trí hẳn đi thôi.”

“Người, đồ phụ nhân con buôn này!” Quốc sư lớn tiếng nổi giận quát, “Phu quân người mỗi ngày đều nhắc nhớ người, người lại bạc tình đến vậy. Người ác phụ đến mức này quả thật là sỉ nhục Hàng Hạ quốc!”

La Chấn sợ hãi đứng dậy, cúi đầu run rẩy. “Quốc sư, xin thông cảm dân phụ trần tục tầm thường, không dám lại gần yêu quái, dân phụ cáo lui!” Giọng nói đã lạc hẳn đi, rồi với sự giúp đỡ của nha hoàn liền xoay người hấp tấp bỏ chạy.

Đôi mày bạc trắng của Quốc sư nhướng cao, gạt bỏ lo lắng vốn có trong lòng: lúc mới đầu thấy phụ nhân này bình tĩnh bình thản còn cho là nàng tâm cơ khá sâu, hoá ra là vì bạc tình mà xem sự việc chẳng liên quan gì đến mình.

Ngồi vào bên trong xe, đôi xe vững vàng tiếp tục hành trình, một hồi lâu rồi Hoàn Tố mới bối rối mở miệng hỏi: “Tiểu thư, vì sao người không nhân cơ hội này để gặp được Cô gia một lần? Đã nhiều người muốn đều không gặp được, khó có được một cơ hội như vậy.”

“Nếu ta gặp Chi Tâm, bất luận thế nào cũng không diễn được thái độ hung ác bạc tình, Quốc sư tất nhiên sẽ phát giác ra. Có Chi Tâm thì đủ để kiềm chế ta, có ta cũng đủ để kiềm chế Chi Tâm. Nếu Quốc sư lấy tánh mạng Chi Tâm ra uy hiếp, bắt ta khuyên Chi Tâm kêu Phong Thần, hoặc lấy mệnh của ta uy hiếp Chi Tâm, khiến cho Chi Tâm tuân mệnh, đều làm cho hấn đạt được mong muốn.”

La Chấn má lúm đồng tiền động một tầng băng sương. “Ta cùng với Chi Tâm không gặp mặt. Quốc sư thủy chung không thể đi con đường này, còn phải giữ thể diện đường đường là một Quốc sư mà không bạc đãi Chi Tâm quá mức. Nếu gặp, sợ là hậu quả khó lường.”

Hoàn Tố nghĩ đến mà sợ hãi, ôm ngực nói, “Nói như vậy, hôm nay là do hấn còn muốn giữ thể diện Quốc sư nên thủ đoạn còn chưa có quá mức nhân phẩm. Nếu hấn bị dồn đến mức chó cùng rứt giậu, tất sẽ cứng rắn bắt tiểu thư đi uy hiếp Cô gia?”

“Có nhiều khả năng.”

“Một người như thế sao có thể là Quốc sư của một nước? Quốc quân Hàng Hạ quốc mắt bị mù rồi hay sao?”

“Nhỏ giọng một chút.” La Chấn liếc mắt cảnh cáo nha đầu nhanh mồm nhanh miệng của mình, “Quốc sư đúng thật là người thông thiên đạt lý hiểu chuyện trời đất, lại có được một chút pháp lực. Người này mặc dù không coi trọng lợi ích, nhưng rất coi trọng danh vọng địa vị. Mà đối với khát vọng về danh vọng đã đạt đến cảnh giới cao nhất rồi.

Làm Quốc sư Hàng Hạ quốc, nhờ vào pháp thuật mà đã có được sự sùng bái cực hạn, tất nhiên sẽ không thể dễ dàng tha thứ cho việc còn có người có năng lực hơn hấn tại Hàng Hạ quốc. Cho nên, sau khi phát hiện sự tồn tại của tướng công thì hấn đâm ra sợ hãi. Hấn sợ là dị năng của tướng công một khi được chiêu cáo thiên hạ thì sẽ thay thế địa vị của hấn.”

“Dị năng? Cô gia có dị năng gì? Còn Phạm Đình... Phạm Trình?” Hoàn Tố cau chặt đôi mày liễu, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú biến loạn, “Đây cũng là sự thật mà tiểu thư muốn cho Hoàn Tố hiểu rõ? Phạm Đình, Phạm Trình cũng không phải người thường? Mà Cô gia...”

“Chi Tâm là thân thể thường nhân, chẳng qua là có một ít năng lực trời cao ban cho mà thôi.”

“Ý tứ của tiểu thư chính là Phạm Trình cùng Phạm Đình đều không phải là thân thể thường nhân? Là... yêu?”

La Chấn không trả lời, Hoàn Tố cũng đã biết đáp án, suy sụp ngồi phịch ở trên nệm.

La Chấn có thể thông cảm tâm tình của nàng lúc này, chính nàng ban đầu khi biết Chi Tâm trong người mang năng lực trời cho thì tim đập mạnh và loạn nhịp mất một lúc mới bình tĩnh được, huống chi Hoàn Tố cần phải tiếp nhận sự thật là Phạm Trình là ngoại tộc hóa thành hình người.

“... Nói cách khác, cái gọi là yêu quái mà Quốc sư vốn muốn bắt chính là tỷ đệ Phạm gia, không ngờ là lại làm cho hấn phát hiện ra Cô gia?”

La Chấn gạt đầu than nhẹ.

“Vậy bọn họ muốn cái gì? Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, đã vậy còn liên lụy Cô gia trở thành người chịu tội thay, bọn họ muốn làm cái gì?”

“Aizz...” La Chấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang run rẩy kích động của nha đầu, ôm nàng tựa vào khuỷu tay mình. “Cho dù không có bọn họ, chỉ cần Quốc sư phát hiện được sự tồn tại của tướng công cũng sẽ không bỏ qua. Mà Phạm Trình tất nhiên là đang bị Phạm Dĩnh áp chế nhốt lại, nếu không với tu vi của hắn nhất định sẽ đánh không lại Quốc sư, có đi cũng chỉ là uống công dâng tánh mạng cho chúng mà thôi. Em muốn hắn toi mạng sao?”

“Không, không.” Hoàn Tố kích liệt lắc đầu. “Em dĩ nhiên không muốn... Nhưng mà, tiểu thư, hắn... Sao hắn không nói cho em biết? Hắn...”

“Còn rất nhiều cơ hội. Đợi khi nào gặp hắn, em chính miệng hỏi hắn đi.”

“Nhưng mà Cô gia làm sao bây giờ? Trước đây nô tỳ cho là Quốc sư kia chẳng qua là có mưu đồ nhòm ngó tài sản hoặc bảo bối gì đó của Lương gia, nhưng hiện tại cái hắn muốn là bản lãnh của Cô Gia, hắn lại là nhân vật hạng nhất hạng nhì ở Hàng Hạ quốc, nếu hắn không tha chúng ta làm như thế nào cứu Cô gia?”

“Hạng nhất hạng nhì sao?” La Chấn nghĩ tới mấy chữ này, trên dung nhan xinh đẹp tuyệt trần đã hao gầy rất nhiều mang đầy mỉa mai. “Nếu Quốc quân Hàng Hạ quốc biết rằng ở trong suy nghĩ của dân chúng, Quốc sư là một kẻ ham quyền trọng thế, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào?”

“Tiểu thư...”

“Tìm nơi khất cái tụ tập trong thành, cho mỗi người một lượng bạc, đem tin tức Quốc sư còn được vinh hiển hơn tam công cửu khanh, quý trọng hơn Vương công hoàng thân tung ra ngoài.”

Hoàn Tố mắt tròn chột sáng. “Nô tỳ đi an bài ngay!”

“Không vội.” La Chấn kéo lại nha đầu đang nóng lòng muốn thử. “Tốt nhất là nên soạn ra một bài đồng dao, để cho trẻ con có thể truyền miệng nhau đọc về đọc phổ là tốt nhất.”

Hoàn Tố cải trang mà đi. La Chấn một mình trở về Lương trạch, cả một nội viện lớn như thế chỉ có một mình Chi Hành đang đứng bất an.

“Đại tẩu!”

“Ừ?” Nhìn thần sắc hắn, La Chấn nhẹ giọng hỏi. “Lại xảy ra chuyện gì?”

“Là Phạm Dĩnh.” Chi Hành sắc mặt trầm trọng, “... Nàng bị thương.”

La Chấn cả kinh, “Chuyện xảy ra khi nào? Nàng ở nơi nào?”

“Nàng mới vừa trở lại, bị thương nặng, hiện đang ở trong Thủy Diệp cư. Đệ đã cho nàng ăn Hộ Tâm hoàn, nhưng sợ là...”

La Chấn không kịp nghe tiếp đã nhanh chân chạy tới Thủy Diệp cư.

“Phạm Dĩnh!” Phạm Dĩnh máu dính đầy áo trắng đang thoi thóp nằm trên giường, bên cạnh là nha đầu Phính nhi là người duy nhất còn ở lại Lương trạch, đang cầm khăn vải lau mặt cho nàng, vẻ đẹp kinh thể tuyệt sắc của Phạm đại mỹ nhân bây giờ đã thành màu xám trắng thê lương ảm đạm. “Phạm Dĩnh... Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?... Người đi cứu Tâm sao?”

“... Ân công nương tử... “Phạm Dĩnh cố mở đôi mắt đẹp, mấp máy đôi môi trắng bệch, “... Ta đã hiểu cái gì gọi là đại kiếp nạn ngàn năm một lần...” (Thiên kiếp)

La Chấn không đành lòng nhìn mỹ nhân như vậy, nét cương quyết ẩn hiện trên khuôn mặt. “Không cần nói nữa! Phính nhi, đi lấy toàn bộ thuốc tốt nhất ở Lương gia ra!”

Phính nhi nức nở nghe lệnh thối lui, Phạm Dĩnh vẫn còn hé môi nói: “...Thì ra, đại kiếp nạn cũng không chỉ là ngũ lôi oanh đỉnh.... Mệnh Phạm Dĩnh đã định như thế.... Chi tiếc, Phạm Dĩnh chưa cứu được ân công... đã bị Khốn Yêu trận gây thương tích...”

“Người quả thật đã đi cứu tướng công?” La Chấn rưng rưng quả trách, “Không phải đã nói với người là ta có biện pháp cứu tướng công thoát khỏi khốn cảnh sao? Người biết rõ Quốc sư đã theo dõi người, sao lại còn cố ý dẫn thân vào nguy hiểm như vậy? Người thông minh là vậy, sao lại phạm phải chuyện ngu ngốc đến thế này.... Không bằng, không bằng người tiết kiệm chút khí lực, không cần gắng gượng bảo trì hình dạng người, ta sẽ nghĩ cách cứu người...”

“... Vô ích thôi... Tâm mạch đã đứt... Nhờ vào linh châu trong cơ thể, ta mới có thể quay về nơi này...”

Cầm thấy ngón tay mình không thể bắt được mạch, La Chấn giật mình hoảng hốt, “... Làm sao mà vô ích được? Ta nhất định sẽ nghĩ cách cứu người... Đúng rồi. Khử Ác đạo trưởng! Người biến về hình dạng hồ ly, ta mang người đến Vô Tiên Quan ngoài thành. Khử Ác đạo trưởng nhất định có thể cứu người!”

24. Chương 24: Hóa Quân Ách Nan

“Bần đạo không cứu được nàng, Khốn Yêu trận kia được thiết kế riêng để bắt mình nàng, đã đánh gãy kinh mạch toàn thân, tâm mạch cũng bị đứt đoạn, cho dù là Đại La thần tiên giáng thế cũng khó mà cứu nàng được một mạng...”

Không, không!

Khử Ác đạo trưởng dứt lời như vậy. La Chấn bước chân loạng choạng run rẩy, vừa đưa tay vuốt lông hồ ly trắng như tuyết mềm mại đang nằm trong ngực vừa yếu ớt bước ra khỏi cửa. Nàng không tin, một sinh vật xinh đẹp tuyệt sắc như thế phải là tạo vật thần kỳ của trời đất chứ, có thể nào dễ dàng biến mất như vậy được?

“Lương phu nhân.” Khử Ác đuổi theo nàng ra ngoài, đưa cho nàng một bình bạch ngọc nhỏ, “Bên trong là đan dược, một ngày ăn ba viên vào giờ Thìn, Mùi, Dậu thì có thể giúp nàng chống đỡ được mười ngày. Sau mười ngày, nàng chỉ có thể tự cầu phúc cho mình.”

La Chấn nhanh chóng đưa tay ra cầm thật chặt. “Nếu có thể bảo hộ nàng một ít thời gian, sao đạo trưởng không đưa thêm một chút?”

“Đan dược này bần đạo tốn hai mươi mấy năm tìm kiếm đủ dược liệu mới luyện được thành trăm viên, nếu không phải là thấy con hồ ly này thật sự có chút linh khí chết đi thì rất đáng tiếc, nếu không phải là bần đạo với Lương Chi Tâm cũng có một chút nhân duyên... thì hẳn là bần đạo đã luyện tiếc không đem đan dược ra cho con hồ ly này ăn rồi.”

La Chấn nước mắt rơi thành giọt, từ từ rút xuống bộ lông tuyết trắng của Tuyết Hồ. “Đạo trưởng là thế ngoại cao nhân, thật sự không còn cách nào để cứu nàng sao?”

“Lương Thiệu phu nhân đối với một con thú mà cũng có lòng từ bi như thế thật là khó thấy.” Khử Ác vuốt râu tán thưởng. “Bần đạo đã từng nói, Lương Thiệu phu nhân có thể cứu Lương công tử. Nếu người muốn cứu con hồ ly này tất nhiên cũng có thể.”

“Ta?” La Chấn nhăn mày, “Sao đạo trưởng không chỉ giáo luôn cho La Chấn rốt cuộc nên làm thế nào?”

Khử Ác độ lượng cười một tiếng. “Người bên ngoài hồng trần vốn không nên can thiệp quá nhiều vào chuyện trong hồng trần. Bần đạo tin chắc rằng chỉ cần Lương Thiệu phu nhân có ý chí kiên định, tâm linh thông tuệ, thì hết thảy mọi việc nhất định có thể biến nguy thành an.”

Ý chí kiên định, tâm linh thông tuệ? Như thế nào là ý chí kiên định? Như thế nào mới có thể có tâm linh thông tuệ đây?

***

“Chấn tỷ tỷ, cứ để muội ra làm cái người kia đi.” La Chấn vừa mới ôm Tuyết Hồ trở về tới cửa phủ, công chúa Ngọc Thiệu như cơn gió chạy tới chào đón nàng bằng những lời này.

Bởi vì tâm tình La Chấn đang chìm trong bi thương nên tức thời không thể hoàn toàn lĩnh hội được là ý gì. “Người kia? Người nào?”

“Lấy an nguy của muội uy hiếp Vương gia, để chàng cứu Lương công tử ra”

“... Thiệu nhi?” La Chấn kinh ngạc đứng sững lại. Không thể phủ nhận, nàng xác thực từng nghĩ tới việc làm cho Cửu Vương gia đổi đầu với Quốc sư, nhưng nàng chưa bao giờ nghĩ rằng sẽ lợi dụng tình cảm tỷ muội với Ngọc Thiệu.

Cửu Vương gia đối với Thiệu nhi nhiệt tâm và chuyên chú, bởi vậy qua đó có thể thấy được tính tình của hắn. Lục Vương gia là huynh đệ ruột cùng một mẹ của hắn, nếu như lấy tính mạng Lục Vương gia uy hiếp sẽ có khả năng thành công cao, bởi hắn nhất định sẽ không bằng quan.

“Chính là, Chấn tỷ tỷ cũng không thể quá cứng rắn nha, lấy tính tình Vương gia mà nói, chàng ghét nhất là bị người khác uy hiếp... Hi, muội tin tưởng Chấn tỷ tỷ nhất định sẽ cân nhắc dùng biện pháp vừa phải...”

Tiểu Công chúa này. “Thiệu nhi, không nhất định là muội, chuyện này đều do Lục Vương gia khởi xướng, vậy thì phải do hắn gánh vác trách nhiệm...”

“Chấn tỷ tỷ, dùng muội, nhất định phải dùng muội!” Giọng Ngọc Thiệu thanh thúy mà lại khẩn trương, “Làm vậy không chỉ là giúp tỷ mà cũng là giúp muội nữa.” Công chúa trong đôi mắt đẹp ẩn ẩn lệ quang,

“Từ khi thấy tỷ đối với Lương công tử tình cảm sâu đậm như vậy, Thiệu nhi thường xuyên nghĩ đến chuyện của chính mình. Làm người để liên minh hai nước, trong cuộc hôn nhân chính trị này, muội lại có thể được gả cho một Vương gia tài mao vẹn toàn, văn võ song toàn như vậy nên cảm thấy mình rất may mắn. Sau Tân hôn không bao lâu thì Thiệu nhi...” — xấu hổ cúi đầu “... đã yêu Vương gia. Vì thế, Thiệu nhi muốn biết, Vương gia hắn có yêu muội hay không?”

La Chấn đưa một tay ra cầm tay nàng. “Cửu Vương gia hắn có yêu muội.”

“Thiệu nhi cũng cảm giác được. Nhưng chàng có thể giống như Chấn tỷ tỷ đối với Lương công tử hết lòng, tận tâm mà không giữ lại chút nào hay không?” Ngọc Thiệu đôi má phấn hồng, cong môi nhỏ nói:

“Chấn tỷ tỷ chớ nói Thiệu nhi tham lam. Thời điểm Mẫu phi tạ thế, Thiệu nhi thương tâm cực kỳ, phụ hoàng cũng thương tâm cực kỳ, nhưng chỉ một năm sau, người liền có một ái phi khác, chỉ còn lại một mình Thiệu nhi là ôm lòng thương đau vĩnh viễn. Muội chỉ muốn biết, trên đời này liệu có ai có thể yêu Thiệu nhi, yêu đến không thể thay thế hay không?”

“Thiệu nhi...”

“Chấn tỷ tỷ yên tâm. Thiệu nhi cam đoan với tỷ, chỉ cần Vương gia muốn thì chàng tất nhiên có thể kèm chế được Quốc sư. Lúc trước, khi Quốc sư cự tuyệt không cho chàng thăm Lương công tử, chàng dễ dàng bỏ qua là bởi vì chàng lười nhất so đo cùng người khác mấy việc nhỏ nhặt.... A, ý muội muốn nói là, chuyện Lương công tử đối với chàng là chuyện nhỏ, chàng nổi giận là vì.... Muội bởi vì nghĩ chàng không có đem hết toàn lực nên từng oán trách chàng.”

Ngọc Thiệu ôm lấy La Chấn, mềm mại cọ cọ vào người, “Chấn tỷ tỷ, đáp ứng nha. Nếu như muội không thể khiến cho chàng phát uy được thì tỷ hãy tìm Lục Vương gia.....”

La Chấn cười mà mắt ngẩn lệ, “Chẳng có ai giống như muội cả, giúp người mà còn phải cầu xin, muội nha...” Ngọc Thiệu công chúa đúng là “trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường”, cứ nhìn đôi mắt Cửu Vương gia luôn dừng lại trên mặt nàng đầy chuyên chú cương chiêu thì cũng rõ, những việc hắn có thể làm vì nàng tuyệt đối không chỉ chừng này.

“Chấn tỷ tỷ đồng ý rồi phải không?” Ngọc Thiệu vui vẻ nhảy nhót rồi nhào ra phía nàng ôm chầm một cái. “Quá tốt rồi... A, đây là...”

“Hồ ly.” Sau khi dùng đan dược của Khử Ác đạo trưởng thì rõ ràng nhịp tim đập của Phạm Đình đã có tiết tấu vững vàng hơn một chút, nhưng làm sao để cứu nàng, vẫn là khó giải. “Một con hồ ly bị thương.”

“Hồ ly? Là tỷ tỷ nuôi sao?” Ngọc Thiệu lấy ngón tay sờ nhẹ chóp mũi Tuyết Hồ, “Trời, nó thật là xinh đẹp, sao lại bị thương vậy?”

“Bị người đả thương.” La Chấn thoáng liếc thấy bên ngoài phòng có một người nào đó đang cùng Chi Hành bước vào, “Ta đang nghĩ cách cứu nàng.”

“Trong cung có thầy thuốc chuyên chữa trị cho thú vật, muội mời đến giúp Chấn tỷ tỷ nhé?”

“Thầy thuốc trong cung sợ là không cứu được nàng. Nàng bị người tổn thương tới tâm mạch, phải dùng phương pháp phi thường mới có hy vọng được cứu.”

“Vậy sao? Vật nhỏ thật đáng thương, xinh đẹp như vậy...”

“Nàng bị đả thương sao?!” Hàng Niệm Nhận bỗng đứng dậy, nhìn chăm chăm vào con hồ ly trắng như tuyết đang nằm trong lòng La Chấn, sắc mặt lập tức trắng bệch có thể so với màu lông Tuyết Hồ. “Nàng nguyên hình cũng hiện ra rồi! Nàng bị thương ra sao? Ai tổn thương nàng đến như vậy?”

La Chấn lạnh lùng cười: “Ai làm nàng bị thương, người nào có thể làm nàng bị thương, Lục Vương gia nên biết rõ ràng nhất mới phải.”

“... Quốc sư?” Hàng Niệm Nhận hai mắt mở to, “Người vẫn bắt nàng đi có đúng hay không? Người vẫn còn sai nàng đi dối trượng phu về cho người có phải hay không? Người tên gian thương điêu phụ này, người...”

Ngọc Thiều công chúa mỹ nhan trầm xuống, “Lục Vương huynh, bốn công chúa còn đang ở đây, huynh nói chuyện với bằng hữu của bốn công chúa có phải nên có chừng mực một chút hay không?”

“Cứu đệ muội, ở đây không có chuyện liên quan đến người!”

“Bốn công chúa đúng là không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng Lương thiếu phu nhân là bằng hữu của Bốn công chúa, huynh nếu muốn cho Bốn công chúa lưu lại ba phần mặt mũi, thì chớ nên nói năng vô lễ!”

Hàng Niệm Nhận đã gần như người điên cuồng, “Bốn vương nói, nơi đây không có chuyện của người, mau tránh ra cho Bốn vương!”

“Lục Vương gia vênh váo hung hăng cả vú lấp miệng em như thế, Bốn công chúa làm sao dám tránh?”

“Thiều nhi, người đừng...”

“Công chúa...”

“Mau tránh ra —”

La Chấn và thị nữ thiếp thân của Công chúa — Dung Hội đều muốn khuyên ngăn Công chúa, cần phải biết là một người đang trong cơn thịnh nộ hận nhất là có người khác đối chọi gay gắt với mình, hơn nữa lúc này Lục Vương gia đang nổi giận phần nộ công tâm, sợ là lại càng không cho phép người khác chắn ở trước mắt. Nhưng trong ngực La Chấn có Tuyết Hồ đang trọng thương, Dung Hội thì lại đứng cách chủ tử hơi xa một chút, nên khi Lục Vương gia giơ cánh tay gạt ra thì cũng chỉ có Chi Hành ở ngay sau lưng hắn là kịp tới cứu, nhưng vẫn đã muộn một bước.

Thân thể nhỏ nhắn của Công chúa dưới cái gạt tay thịnh nộ của Lục Vương gia liền ngã sang một bên. Chi Hành xuất thân ra đỡ cũng chỉ kịp chụp lấy cổ tay nhỏ nhắn của công chúa. Nhưng cũng bởi vì nắm chặt nên Công chúa thay vì ngã nghiêng lại chuyển ra thành ngã phần lưng xuống, cái gáy trực tiếp đập xuống sàn phòng khách Lương gia được lát bằng gạch nhám thạch cứng.

“Thiều nhi!”

“Công chúa!”

Bàn tay Chi Hành kê vào gáy của Công chúa, lấy ra một tay đầy máu tươi. “Lục Vương gia, công chúa bị ngã đả thương.”

Thiên thượng vô nhị nhật, Hàng Hạ hữu nhị chủ.

Quốc quân hoàng uy nghiêm, Quốc sư phật uy vũ.

Trạm bỉ tam công cao, tự bì Quốc tướng phủ.

Xuất gia bất tị tục, hòa thượng mãnh như hổ.

Cái khác:

Quốc sư đại, Quốc sư cường, Quốc sư đệ tử dã uy vũ.

Chích tuân Quốc sư mệnh, bất tri quốc hữu chủ.

Xuất môn hảo khí phái, bài tràng tái Vương tử.

Lộ nhân tị bất cập, nhất tiên lạc trần thổ.

(“Trên trời không có hai thái dương, Hàng Hạ quốc có hai chủ.

Quốc quân Hoàng uy nghiêm, Quốc sư Phật uy vũ.

Đứng cao hơn Tam công, chùa ở ngang với Quốc tướng phủ.

Xuất gia không tránh tục, hòa thượng mạnh như hổ.

...

Quốc sư đại, Quốc sư cường, đệ tử Quốc sư cũng uy vũ.

Chỉ tuân lệnh Quốc sư, chẳng biết nước có chủ.

Xuất môn thật khí phái, phô trương như Vương tử.

Người qua đường không tránh kịp, một roi liền ngã xuống đất.)

“Đây là... cái gì?” Quốc quân nhìn tờ giấy được Cửu hoàng đệ trình lên, ngưng mày hỏi.

Hàng Thiên Dư chân mày khê nhúc nhích, “Lời đồng dao(*) mà bọn trẻ con ở Vạn Uyên thành đang truyền miệng nhau ca hát khắp đầu đường cuối ngõ.”

(* đồng dao: thơ ca dân gian truyền miệng của trẻ em, có nhiều loại: bài hát, câu hát trẻ em, lời hát trong các trò chơi, bài hát ru em....)

Quốc quân giận dữ, đập bàn, “Đây là lời nói nhảm nhí lộn xộn đặt điều hoang đường! Nhanh chóng đem người gây chuyện bịa đặt ra công lý, trừng phạt để răn đe!”

“Hoàng huynh ý tứ là, đem toàn bộ trẻ con ở Vạn Uyên thành bỏ tù?”

“... Trẻ con không biết, tội ở song thân!”

“Bắt vài người thôi? Hay là hể nhà nào trong thành có trẻ nhỏ là bắt tất? Huống chi, đem cha mẹ của lũ trẻ bắt bỏ vào ngục giam, bọn chúng sẽ không hát tiếp hay sao? Hoàng huynh cũng nói, trẻ con còn nhỏ chưa biết gì.” Hàng Thiên Dư mày kiếm giương cao, “Bài đồng dao như vậy, hoàng huynh ngoại trừ tức giận kể truyền miệng, mà không nghĩ đến điều khác sao?”

“Cửu Vương đệ có ý gì?”

“Thần đệ còn nghe bọn hạ nhân mới được phủ chọn mua về nói, trên phố có nhiều câu nói đang được lưu truyền: ‘Vị thế của Quốc sư còn vinh hiển hơn Tam công Cửu khanh, tôn quý hơn cả Hoàng thân Vương công, muốn bức đoạt ngôi vua’, muốn ngăn lại miệng lưỡi thế gian sợ là không dễ đâu.”

“... Như thế nào lại vậy?” Quốc quân lông mày như muốn dựng thẳng đứng, “Quốc sư là cao tăng đắc đạo, hẳn nên biết chừng mực mới phải... Cái câu ‘Thiên thượng vô nhị nhật, Hàng Hạ hữu nhị chủ’ ngôn luận đại nghịch bất đạo như vậy, là từ đâu mà có? Người đâu! Mau truyền Quốc sư tới gặp trẫm.”

“Dạ, còn có...” thái giám trực ngoài cửa bước vào nghe xong khẩu dụ, lĩnh thánh mệnh, nhưng lại chần chờ chưa đi. “Còn không mau đi đi!”

“Nô tài đi ngay, nô tài còn có một lời muốn mau chóng chuyển Cửu Vương gia...”

Hàng Thiên Dư hơi ngạc nhiên, “Có lời muốn nói với Bổng vương? Nói cái gì?”

Ngón tay thái giám chỉ ra ngoài cửa cung, “Vừa rồi, có người trong phủ Vương gia truyền lời, nói Cửu vương phi bị người ngộ thương, thương thế nghiêm trọng.....”

“Cái gì?” Cửu Vương gia cùng Quốc quân gần như đồng thanh. Cửu Vương gia tất nhiên là sốt ruột cho ái thê, mà Quốc quân thì lại nhớ tới thân phận Cửu vương phi chính là Công chúa Ngọc Hạ quốc.

“Hoàng huynh, thần đệ cáo lui!”

“Được, được, được, người nhanh đi đi, truyền cho Ngự Y viện tìm mấy đại phu y thuật cao minh đi theo người luôn!”

“Công chúa thế nào rồi?” Nghe tiếng bước chân của Chi Hành, La Chấn quay đầu vội hỏi. Lục Vương gia ngồi một bên cũng đứng lên.

Chi Hành khẽ lắc đầu, “Tuy miệng vết thương không nguy hiểm đến tánh mạng, nhưng não bộ của Công chúa lại bị chấn động quá lớn, thần trí lâm vào hôn mê sâu. Chi Hành dùng châm cứu cùng thuật Huân Hương đều không hiệu quả. Chi Hành còn có một biện pháp có thể thử một lần.”

La Chấn đôi mi thanh tú nhíu lại. “Sao lại đến nỗi như thế?”

Hàng Niệm Nhận quát nô tài vừa trở về đứng sau lưng: “Ngự y đâu, sao còn chưa tới?”

“Không cần, Lục Vương huynh, thê tử của tiểu đệ, tiểu đệ quan tâm là được rồi.” Vừa nghe tiếng Hàng Thiên Dư thì người cũng xuất hiện, nghiêng đầu lệnh cho mấy ngự y đi theo tới. “Nhanh vào chẩn bệnh cho Vương phi!”

Ngự y phụng mệnh vội vàng đi vào. Hàng Thiên Dư đảo mắt nhìn qua mọi người đang ngồi, trầm giọng nói: “Các vị ngồi đây đừng đi, Bổng vương còn muốn biết là ai ngộ thương thê tử của Bổng vương.” Rồi sau đó, cũng sải bước vào trong phòng.

Hàng Niệm Nhận sắc mặt nghiêm chỉnh, “Lương thiếu phu nhân, chuyện Bổng vương làm, Bổng vương sẽ chịu trách nhiệm.”

La Chấn lãnh đạm trả lời: “Dân phụ có cần phải cảm tạ Vương gia không đùn đẩy trách nhiệm cho người khác không?”

Hàng Niệm Nhận không đề ý tới ẩn ý trong lời nói nồng đậm giễu cợt của nữ tử này, ngón tay chỉ vào Tuyết Hồ trong ngực nàng. “Người đem nàng giao cho Bổng vương, Bổng vương sẽ mời cao nhân chữa trị.”

“Cao nhân nào?” La Chấn nhếch môi cười mỉa. “Quốc sư quý quốc ư?”

Hàng Niệm Nhận sắc mặt cứng lại. “Người...”

“Nếu Vương gia thật sự lo cho nàng thì đừng tranh đoạt cùng La Chấn, rời khỏi ta, nhất định nàng sẽ chết là điều không thể nghi ngờ.”

“Người có thể cứu nàng?” Mắt Hàng Niệm Nhận hiện tia kích động. “Người thật có thể cứu nàng?”

“Nếu ta không thể cứu, trên đời này cũng không ai cứu được.”

“Nếu người có thể cứu nàng, nếu có thể cứu nàng. Bổng vương, Bổng vương nguyện ý.....”

“Lục vương huynh, nghe nói là huynh ngộ thương Thiều nhi?” Hàng Thiên Dư bước nhanh từ phòng trong ra, mặt lạnh mắt lạnh. “Không biết tiểu đệ làm sai chỗ nào mà cần phải lấy thê tử tiểu đệ ra để trút giận?”

Trên mặt Hàng Niệm Nhận lộ vẻ thẹn thùng khom người khiêm nhượng, “Cửu vương đệ, thật ra là do vi huynh quá khích, nên có hành vi không thỏa đáng làm ngộ thương Cửu đệ muội. Bây giờ vi huynh hướng Cửu vương đệ tạ lỗi.”

“Tạ lỗi? Thiều nhi hôn mê sâu, hô hấp yếu, những cái này ngự y thay nhau nói nhưng lại không biết nguyên do tại sao. Lục Vương huynh có tạ lỗi nhiều hơn thì như thế nào, Thiều nhi có thể lập tức tỉnh lại được sao?”

Lương Chi Hành cung kính chắp tay phía trước. “Cửu Vương gia, vì bình an của Cửu Vương phi, thỉnh ngài nhắc nhở mấy vị ngự y một chút: Cửu Vương phi gầy bị đập mạnh vào nên bị chấn động rất lớn, vì vậy theo ý của thảo dân, không nên dùng phương cách trị liệu quá kịch liệt.”

“Người là...”

“Thảo dân Lương Chi Hành.”

“Người chính là Lương Chi Hành?” Trên mặt Hàng Thiên Dư hơi có nét vui mừng. “Cao ngự y vừa rồi có nhắc tới người, nói người ở Vạn Uyển thành có chút danh tiếng, chữa khỏi một số chứng bệnh nan y. Người đã xem mạch Vương phi, có nắm chắc là sẽ chữa khỏi cho Vương phi không?”

“Xác thực là không dễ, nhưng thảo dân cùng đã nghĩ tới một số phương pháp trị liệu. Chỉ có điều là đối với ngự y hoàng gia thì những phương thuốc này sợ là có phần thiên về mê tín.”

“Bất kể là cái dạng phương thuốc gì, Bồn vương chỉ cần thê tử của Bồn vương bình an tỉnh dậy mà thôi. Vương phi khỏi bệnh, Bồn vương nhất định trọng thưởng.”

“Trong phương thuốc này cần một vị thảo dược đặc biệt, mà loại thảo dược này lại cực kỳ không dễ tìm.”

“Lương gia là hoàng thượng được liệu (vua kinh doanh được liệu), được liệu trong được phòng hoàng gia đều có từ Lương gia, cái này chắc cũng không cần Bồn vương tương trợ đúng không?”

“Cỏ này tên sợi là Hoán Hồn Thảo (cỏ gọi hồn), sinh trưởng ở khu vực đồi núi trùng điệp, có điều hình dáng bên ngoài của vị dược thảo này lại không khác với những loại cỏ dại bình thường, từng có người vì tìm nó mà hao tổn nhiều năm mà không có kết quả. Thảo dân cũng từng tìm kiếm nhiều năm, cũng không được.”

“Nói cách khác, ngày nào mà người chưa tìm được loại dược thảo này thì ngày đó thê tử của Bồn vương cũng không tỉnh lại được?”

“... Thảo dân hổ thẹn. Nhưng mà...” Chi Hành do dự mãi, cuối cùng cũng nói ra, “Cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp. Trên đời này còn có một người có thể liếc mắt một cái thì phân biệt được ngay dược thảo này từ trong đám cỏ dại.”

“Người nào?”

“Gia huynh Lương Chi Tâm.”

“Lương Chi Tâm?” Trong đôi mắt Hàng Thiên Dư lập tức phát ra toàn tia sắc bén. “Đừng nói với Bồn vương, người là đang nhân cơ hội này mà uy hiếp?”

Lương Chi Hành nghênh đón khí thế uy hiếp Vương giả, mặt không biến sắc. “Thảo dân không dám.”

La Chấn tiến lên, thông dong nói:

“Cửu Vương gia, tướng công của dân phụ đúng thật là có khả năng đặc biệt có thể nói chuyện với hoa cỏ cây cối, đồng thời có thể nhờ chúng giúp đỡ. Việc Chi Hành đã từng cứu vô số người không khỏi có liên quan đến khả năng của tướng công dân phụ.

Tuy khả năng này là được trời xanh ban phú. nhưng cũng bởi vì đó mà bị Quốc sư ngộ nhận là yêu nghiệt đem giam giữ trong ngục. Chuyện này nếu không tự trải nghiệm thì khi nghe qua tất nhiên cảm thấy rất hoang đường. Cửu Vương gia không tin, không ngại hỏi Lục Vương gia một chút xem vì sao mà tướng công dân phụ bị Lục Vương gia cố ý đẩy tới trước mặt Quốc sư?”

Hàng Thiên Dư đưa mắt dò hỏi nhìn huynh trưởng, người này mặc dù trên mặt lúng túng xấu hổ, vẫn gật đầu xác nhận.

“Có thật là hẳn có thể tìm được vị thảo dược người muốn, mà chỉ cần tìm được vị thảo dược này thì thê tử của Bồn vương có thể tỉnh lại?”

“Chỉ cần có Hoán hồn thảo, thảo dân nắm chắc rằng có chín phần sẽ cứu được Vương phi tỉnh lại.”

“Được.” Hàng Thiên Dư trong mắt chợt lóe, “Bồn vương bất kể Lương Chi Tâm là người hay là yêu, nhưng có thể cứu thê tử của Bồn vương thì hẳn chính là ân nhân cứu mạng của Bồn vương, Bồn vương tất nhiên

sẽ trả tự do cho hắn! Nhưng mà, nếu đến cuối cùng là các người có ý định lừa gạt, Bồn vương chắc chắn sẽ cho các người hối hận!”

“Công chúa là tỷ muội với dân phụ từ lúc còn là khuê nữ, dân phụ há có thể lấy tính mạng của Công chúa ra mà nói giỡn hay sao? Nhưng.....” La Chấn nhíu mi, “Tướng công nhà ta là bị Quốc sư bắt giữ, Vương gia thật sự có thể cứu được sao?”

“Bồn vương nói được thì làm được!”

“Chi Hành, từ lúc nào mà đệ với Công chúa lại có thể ăn ý được như vậy?”

Trong Bách Thảo Viên của Lương gia, bởi vì toàn bộ người làm công đã cho nghỉ việc nên nơi này là khu vực kín cổng cao tường cửa đóng then cài. Một mình bận rộn làm việc cả đêm ở nơi này xong. Chi Hành vừa trở lại tiền sảnh thì đã thấy La Chấn đang ngồi bên trong, vừa lấy đầu ngón tay đùa giỡn tai mũi con Tuyết Hồ nằm ở trên bàn, vừa hỏi thẳng khi thấy hắn bước vào.

Lương Chi Hành khuôn mặt bình thản, “Đại tẩu khi nào thì phát giác ra?”

“Lúc Công chúa ngã xuống đất, lấy khoảng cách của đệ hoàn toàn có thể cứu kịp, nhưng đệ chỉ nắm lấy cổ tay nàng, mà bởi vì cái nắm chặt kia khiến thế ngã của nàng thay vì ngã ngang sườn, nàng lại ngã quay lưng, vừa vịn đập vào gáy.

Công chúa ngã xuống đất không dậy nổi, với phẩm hạnh thầy thuốc của đệ thế mà lại không ra tay cứu chữa liền, ngược lại trước tiên đối với Lục Vương gia báo ra thương thế của Công chúa. Mà lúc ban đầu công chúa ngã xuống đất, ta còn thấy mí mắt của nàng di động, sau khi đệ chẩn đoán một phen thì lại biến thành hôn mê sâu.”

Đôi mắt đẹp của La Chấn ẩn hiện ý cười khôn khéo, “Ta trừ bỏ suy đoán rằng trước khi ta về đến nhà thì người và công chúa đã đạt được thỏa thuận hành động ăn ý nào đó, thì còn có thể đoán được cái gì nữa đây?”

Lương Chi Hành mỉm cười nhẹ nhàng. “Đoạn nhi thông minh xảo quyết sợ là vĩnh viễn cùng không theo kịp nổi lý trí bình tĩnh của đại tẩu.”

“Nếu nha đầu kia nghe được đệ nói như vậy, đệ sẽ phải tranh luận dài dài với nàng đó.” La Chấn mỉm cười, “Còn Thiệu nhi cái nha đầu kia nữa, đã hiệp nghị quyết định trước với đệ rồi mà còn làm bộ sợ ta không đáp ứng, Aiz—...”

“Công chúa tới cửa, không nhìn thấy đại tẩu liền đưa ra đề nghị với Chi Hành. Đương nhiên đề nghị này Chi Hành cầu còn không được, liền sai người đưa tin tức Phạm Đình bị thương tới phủ của Lục Vương gia, dẫn dụ Lục Vương gia tới đây.

Kế hoạch lúc đầu là Chi Hành ngằm lấy ngân châm đâm vào huyệt đạo Lục Vương gia khiến cho ngộ thương Công chúa. Không nghĩ tới Lục Vương gia vừa thấy con Tuyết Hồ này bị thương thì lên cơn giận dữ đến như vậy, không đợi thực hiện theo kế hoạch an bài lúc ban đầu, hắn đã ra tay với công chúa. Lúc công chúa ngã xuống đất, thì cái gáy còn cách đất nửa tấc, một tay máu tươi mà Chi Hành chìa ra kia là do bóp vỡ túi máu gà đã giấu trước ở trong tay áo.”

“Cho nên....” La Chấn tựa tiểu phi tiểu, “Màn thuyết phục kia của đệ về Hoán Hồn thảo cùng chỉ là do đệ hư cấu mà ra?” có thể tùy cảnh mà bình thản nói ra những lời giả tạo suông sẻ như thế, thật không dễ nha.

“Về Hoán Hồn thảo đương nhiên là giả, bởi vì Chi Hành chợt nhớ trước kia đại ca có nói qua về Thâu Hồn thảo nên liền lấy ra dùng một chút....”

Thâu hồn thảo... Ừm... La Chấn tim thót một cái.

“Sau khi Đại ca trở lại, chúng ta vẫn cần lên núi một chuyến, tìm chút thảo dược đem về, mặc dù không thể gọi hồn thu hồn gì gì, nhưng là để cho công chúa bổ thân dưỡng thân.....”

... Gọi hồn? Thu hồn?

Bần đạo đã từng nói, Lương thiếu phu nhân có thể cứu Lương công tử, Nếu phu nhân muốn cứu con hồ thú này tất nhiên cũng có thể....

La Chấn che miệng, ngăn lại một tiếng thốt ra kinh sợ: nàng cơ hồ đã quên rằng tướng công của mình....

“...Trân nhi Trân nhi, nàng mau nhìn, đây là Chi Tâm nuôi, Chi Tâm đi ngoài thành chơi thì nó kêu Chi Tâm mang nó về. Chi Tâm gọi nó là Tiểu Hoàng nhưng nó không thích, nó nói nó gọi là..... Sao, Tiểu Hoàng người tên gì a.... A, Thâu hồn thảo, nó nói nó có thể thu hồn người lại nha.....”

“Chi Hành!” La Chấn đột nhiên đứng bật dậy.

“Hả?” Thấy đại tẩu thanh quý nho nhã xinh đẹp đột nhiên hô to. Chi Hành hơi ngạc nhiên. “Đại tẩu, như thế nào...”

“Tiểu Hoàng của Chi Tâm trông ở nơi nào?”

“... Hả?”

“Tiểu Hoàng nói, thời điểm hoa cúc vàng nở, lá cây của nó có thể thu hồn người.....”

“Chi Tâm, Tiểu Hoàng nở hoa chưa?”

“.....”

“Nương tử! Nương tử!”

... Tướng công?

“Nương tử, nương tử, nàng đang ở đâu?”

Tướng công, đã xảy ra chuyện gì? Cái tên đầu trọc kia đó lại làm khó dễ chàng sao?

“Nương tử, nương tử, nàng đang ở đâu? Chi Tâm nhớ nương tử....”

Tướng công... Tướng công?! La Chấn nghiêng ngả lão đảo đầy cửa ra, thân thể nhỏ nhắn liền bị ôm lấy thật chặt, “.... Chi Tâm?”

“Trân nhi, Trân nhi, Trân nhi, Trân nhi...”

Quả nhiên là tướng công rồi? La Chấn nuốt vào trong cổ họng một tiếng nức nở nghẹn ngào, lệ trào khỏi mi, ngược đôi mắt mơ hồ vì ngập nước ngắm nhìn. “Chàng đã trở lại thật rồi sao?”

Chi Tâm gương mặt đen bầm, đầu tóc rối tung, trên mặt nước mắt còn rơi loạn xạ, đâu còn một chút nào bộ dáng tuấn mỹ như lúc trước? “... Nương tử, nương tử, Chi Tâm không thấy nương tử... rất đau rất đau, thấy nương tử, vẫn còn đau nha....”

La Chấn nâng khuôn mặt bầm, môi hôn lên liên tục, thanh âm run rẩy: “Chi Tâm, Chi Tâm của ta! Chi Tâm, Chi Tâm...”

“Nương tử, nương tử. Chi Tâm không cần hôn như vậy.”

“Cô gia, tiểu thư, muốn hôn thế nào, tắm rửa sạch trước hãy nói, nô tỳ đưa nước tới!”

“Chi Tâm không cần nước, không cần tắm, Chi Tâm muốn nương tử, muốn nương tử hôn nữa... Hoàn Hoàn, người tránh ra!”

Hoàn Tố trợn trắng mắt, đặt xuống thùng nước mà nàng đã mất công sức đem tới rồi nói, “Tiểu thư, người đem Cô gia tắm rửa sạch sẽ rồi từ từ hôn cũng không muộn.”

Chi Tâm phồng má, nhúu mày, “Hoàn Hoàn người tránh ra, người ở nơi này, nương tử không hôn nữa!”

Hảo tâm còn bị mắng nha. Hoàn Tố trưng cái mặt mếu máo ra. “Cô gia ngài đối với nô tỳ không tốt, vậy nô tỳ không đi, nô tỳ cứ ở lại chỗ này nhìn, chính là không cho tiểu thư hôn ngài nữa.”

“Không muốn, không muốn đâu!” Chi Tâm hét dậm chân lại vùng vẫy, “Nương tử, kêu Hoàn Hoàn đi đi, Hoàn Hoàn khi dễ Chi Tâm!”

“Thối tướng công, vậy mà lại bị một tiểu nha đầu khi dễ!” La Chấn vừa cười vừa rơi lệ, “Nha đầu Hoàn Tố, sao còn không đi xuống làm cho Cô gia nhà em một ít thức ăn, muốn tiểu thư ta lột da em sao?”

“... Nương tử, không cần lột da, lột da rất đau đó...”

Hoàn Tổ cảm động đến rơi nước mắt. “Cô gia, ngài thật là thiện lương...”

“Đánh mông nàng là được rồi, giống đánh Bảo Nhi vậy đó!”

“...” khuôn mặt nhỏ nhắn phụng phịu, nhún gối chào, “Nô tỳ cáo lui.”

Chi Tâm đắc ý cười hi hi, “Nương tử, Hoàn Hoàn đi rồi, hôn lại hôn lại!”

Đối với đôi mắt đang mở to khấn cầu giống như một con tiểu cầu tham ăn, La Chấn thần nhiên nói, “Tướng công, tắm rửa xong tùy ý cho chàng hôn.”

“Nương tử, cha mẹ với Bảo Nhi đâu?”

“Đi tìm cha kia mẹ kia của Chi Tâm rồi.”

“Chu gia gia, Lý bá bá giữ cửa đâu?”

“Về nhà dưỡng lão rồi.”

“Liên Hương, Hà Hương tỷ tỷ đâu?”

“Về nhà lấy chồng rồi.”

“Vây.....”

“Thối ngực tử!” La Chấn vỗ vào lưng trần của hắn. “Hỏi thăm hết mọi người, sao không hỏi xem Trân nhi có khỏe hay không?”

“A, vậy Trân nhi có khỏe hay không?”

Hung hăng niết một cái lên vành tai đẹp như ngọc vừa được rửa sạch trắng tinh, La Chấn múc một gáo nước gội lên đỉnh đầu hắn, “Không khỏe!”

“Trân nhi không khỏe?” Chi Tâm trong thùng tắm ồn ào đứng bật lên, một thân đầy bọt nước mà ôm chặt nương tử, “Tại sao Trân nhi không khỏe?”

“Bởi vì Trân nhi nhớ Chi Tâm.” Ngón tay nhỏ nhắn của La Chấn miết lượn theo hàng lông mày đen như mực của hắn, nhìn thẳng vào đôi mắt sáng như ngọc của hắn, này môi hồng răng trắng, này tuần mỹ vô cùng, rốt cục giờ đã có thể đưa tay chạm được rồi. “Trân nhi vừa nghĩ đến Chi Tâm, tâm liền đau thật đau.”

“Nhưng Chi Tâm không có để cho bọn họ đánh Chi Tâm, khi bọn họ muốn đánh Chi Tâm thì Chi Tâm gọi Phong ca ca Phong bá bá đuổi bọn họ đi. Chi Tâm rất nghe lời, Chi Tâm không có để cho Chi Tâm bị thương, nương tử cũng đau sao?”

Tên ác tăng lục căn không tịnh kia! La Chấn mắt đẹp hơi trầm xuống, lúm đồng tiền như hoa cười hiện ra. “Trân nhi không nhìn thấy Chi Tâm, sẽ đau a.”

“Vây về sau Chi Tâm không để cho người ta mang Chi Tâm đi nữa! Khi đó bọn họ đến muốn Chi Tâm đi theo bọn họ, Chi Tâm không biết đi rồi có gặp nương tử hay không, bọn họ tốt hay là xấu. Bọn họ không để cho Chi Tâm gặp nương tử, Chi Tâm ghét bọn họ!”

“Ừ, bọn họ cực kỳ đáng ghét.” La Chấn hôn lên đôi môi mỏng nhờ tắm rửa mà trở nên đỏ tươi của hắn, “... về sau tướng công không cần khách khí với bọn họ nữa...”

Bốn cánh môi dán chặt vào nhau, đẩy đưa dây dưa, Chi Tâm tình sinh ý động, đem tiểu nương tử nhỏ nhắn ôm vào thùng tắm, hết sức triền miên. Một đôi uyên ương đem một thùng nước lạnh làm thành lửa nóng hừng hực...

Then cửa nhẹ vang lên, tiếng bước chân ngày càng gần, Hoàn Tổ dè dặt ở bên ngoài hỏi: “Cô gia, tiểu thư, nô tỳ làm chút thức ăn, hiện tại Cô gia có thời gian ăn không?”

“Không có thời gian, Chi Tâm đang ăn nương tử.....”

Hàng Hạ quốc thời gian gần đây có một việc kinh động cả trên triều đình và dưới dân chúng, đó là việc hai vị Lục – Cửu Vương gia cùng đối đầu với Quốc sư.

Nghe nói, vào ngày nào đó giờ Thìn, Cửu Vương dẫn theo vệ đội của Vương phủ mình xông thẳng vào Quốc Sư Uyển của Quốc sư được xây dựng trong hoàng cung, mang đi “yêu phạm” đang bị Quốc sư nhốt bên trong....

Lúc chuyện xảy ra, Quốc sư đang ở Quốc Tự cầu phúc cho Quốc quân, nghe được tin này tất nhiên là không thể nhẫn nhịn được liền dẫn theo đệ tử tìm đến Cửu Vương phủ để hỏi rõ lý do. Mà Cửu Vương gia cũng không khách khí, ra lệnh cho vệ đội lập tức xua đuổi vị “khách không mời mà đến” này. Lúc đó Lục Vương gia cũng đang ở Cửu vương phủ, liền triệu tập vệ đội của mình tiến đến hộ giá, cứ thế tình hình càng lúc càng thêm ác liệt, cuối cùng náo động tới Quốc quân.

“Quốc quân, Cửu Vương gia không những xông thẳng vào bên trong Quốc Sư Uyển mà Quốc quân đã ban thưởng cho thần, phá hủy tất cả đồ đạc khí cụ, còn đả thương vô số đệ tử của vi thần, mang đi ‘yêu phạm’, vi thần thật là không biết Cửu Vương gia muốn như thế nào.”

Quốc quân không khỏi nổi cơn thịnh nộ, “Cửu vương đệ, vì sao ngươi lại có hành động thất thường như vậy? Quốc Sư Uyển là nơi mà trăm ban cho Quốc sư, trong đó có bảo vật trấn giữ và khí cụ để cầu phúc giúp bảo vệ Hàng Hạ quốc ta vạn năm bình an, nếu ngươi làm mất những thứ này thì tương lai sẽ ra sao?!”

“Hoàng huynh.” Cửu Vương gia cau mày, “Hoàng huynh lời này không ổn. Nếu muốn Hàng Hạ quốc của chúng ta vạn năm bình an thì ở trên cần dựa vào biện pháp chính trị thánh minh của Hoàng huynh, ở dưới cần dựa vào sự kính yêu ủng hộ của dân chúng. Lại nói thêm, ngoài ra còn cần cả ngàn vạn quân lính để bảo vệ quốc gia, chứ đâu phải dựa vào những khí cụ kia. Người đời nên kính sợ quỷ thần, nhưng nếu đem quỷ thần đặt lên trên muôn dân bá tánh thì không khỏi ngu dốt.”

“Làm càn!” Quốc quân trầm giọng quát, “Cửu vương đệ nói vậy là có ý châm chọc trăm là hôn quân tại Trung Nguyên ‘Không hỏi thương sinh(*), hỏi quỷ thần’ sao?”

(* thương sinh: muôn dân bá tánh)

Hàng Thiên Dư lúc này cúi người quỳ xuống, ngẩng mặt nghiêm túc lạnh lùng. “Thần đệ chưa bao giờ nghĩ thế, Hoàng huynh thánh minh ra sao cứ nhìn Hàng Hạ quốc hưng thịnh thái bình cũng đủ thấy. Nhưng thần đệ không muốn cái gọi là quyền uy của một Quốc sư lại có thể cùng ngang hàng với Hoàng quyền.”

“... Ngang hàng?” Quốc quân sửng sốt.

“Quốc sư thân là một hòa thượng vùng hẻo lánh, đáng ra nên phổ độ chúng sinh, nhưng khi Quốc sư tiến vào hồng trần vạn tượng lại có hành động tham quyền cố vị, đã sớm xa cách với những lời răn dạy của nhà Phật. Đệ tử của Quốc sư ở Vạn Uyển thành còn dám hoành hành trên đường hơn so với các vệ đội của các nhà Thân vương, các quan lớn quan tam phẩm mỗi tháng phúng vào Quốc Tự kỳ trân dị bảo còn trân quý hơn so với Hoàng cung. Mà mỗi khi Quốc sư xuất hành, thì các nghi thức nhà Phật tiền hô hậu ủng rầm trời, cũng có thể so sánh với Hoàng huynh.....”

“Cửu Vương gia!” Quốc sư mày thưa dựng đứng, đôi mắt sắc bén nhìn trừng trừng:

“Đường đường là một Vương gia mà lại ăn nói bừa bãi, đây là đạo lý gì? Vi thần đến đây bảo vệ Hàng Hạ quốc là được Phật Tổ sai khiến, sao lại gọi là tham quyền cố vị như lời Vương gia nói được? Nghi thức xuất hành của vi thần toàn là được Thánh thượng ban ân, đệ tử vi thần tất cả là người trong Phật môn cũng tuyệt đối không so được với Thân vương vệ sĩ.

Về phần việc thu nhận kỳ trân dị bảo lại càng giả dối đặt điều, người ngoài hồng trần lấy những thứ tục vật kia để làm gì? Vương gia tự tiện xông vào nơi ở mà Thánh thượng ban cho vi thần, mang ‘yêu phạm’ đi, nếu bởi vì yêu nghiệt đó mà làm tổn hại đến nhân gian Hàng Hạ quốc. Vương gia có thể gánh vác hậu quả sao?”

Được hấn nhắc nhở, Quốc quân cũng nhớ lại chuyện chính của sự việc tranh chấp lần này, “Cửu vương đệ, vì sao ngươi mang ‘yêu phạm’ đi?”

Quốc sư mồm miệng phản bác cũng không khiến cho Hàng Thiên Dư có một tia hoảng sợ, Quốc quân đặt câu hỏi, hần cũng thông dong đáp: “Người này mặc kệ là người hay là yêu, hần có thể cứu Công chúa Ngọc Hạ quốc thì hần chính là ân nhân của Hàng Hạ quốc chúng ta.”

“Hần có thể cứu Công chúa Ngọc Hạ quốc?” Quốc quân vui mừng, “Công chúa thật sự có khả năng bình an vô sự ư?”

“Lương Chi Tâm có khả năng đặc biệt có thể liên hệ nói chuyện cùng vạn vật, hần có thể dễ dàng tìm được một loại thảo dược mà người đời phí mấy năm tìm kiếm cũng không tìm được. Có loại thảo dược kia, công chúa sẽ có khả năng được cứu sống. Quốc sư, người giam Lương Chi Tâm chẳng qua là muốn lấy được phần năng lực này đúng không?”

Quốc sư vừa nhếch môi muốn biện bạch chối bỏ thì Lục Vương gia đứng bên cạnh này giờ đã mở miệng nói: “Thiên thượng vô nhị nhật, Hàng Hạ hữu nhị chủ. Quốc quân Hoàng uy nghiêm, Quốc sư Phật uy vũ.... Quốc sư, người nghe qua bài đồng dao này chưa?”

Quốc sư chấn kinh.

Quốc quân Hàng Hạ quốc sắc mặt đại biến.

“Cửu vương đệ, nghe nói Quốc Sư Uyển được Quốc sư bày bố trận pháp kỳ dị, đệ làm sao xông vào được?”

Một hồi tranh luận ‘giương thương múa kiếm’ bất phân thắng bại, Quốc quân liền đuổi mọi người lui ra. Hai huynh đệ Hàng Niệm Nhận, Hàng Thiên Dư vừa bước chân ra khỏi ngự thư phòng thì người trước đã vội vàng cần người sau giải đáp thắc mắc.

“Lương Thiệu phu nhân tiến cử với ta một vị đạo trưởng có phương pháp phá giải trận pháp quỷ dị kia được Quốc sư bố trí có thể vây hãm yêu quái và cũng có thể khiến người ta quay mòng mòng một mồi. Nếu không, mấy người được ta bồi dưỡng kia cũng không phải là đối thủ của Quốc sư.”

“Bồi dưỡng?” Hàng Niệm Nhận kinh ngạc, “Cửu vương đệ, đệ vẫn muốn một ngày nào đó sẽ lật đổ Quốc sư?”

Hàng Thiên Dư cười lạnh. “Bổn vương đúng là thực mất hứng. Một kẻ vốn chỉ là một tiểu hòa thượng tu tại gia mới xuất gia mà thôi, chỉ bởi vì sống lâu hơn người thường một chút thì liền không biết trời cao đất rộng là gì.

Bất quá, không thể không nói, hần thật sự có vài phần thực lực. Trận pháp kia quả thật có chút cao thâm, nếu như không có Khử Ác đạo trưởng thì ta cũng chỉ còn có cách hỏa thiêu Quốc Sư Uyển, nhưng nếu làm như vậy thì lại sợ đả thương Lương Chi Tâm.

Nhắc đến mới nhớ, vị Lương thiếu phu nhân kia thế mà lại quen biết được một cao nhân như Khử Ác đạo trưởng, cũng thật không phải là một nữ tử tầm thường đâu.”

Lương Thiệu phu nhân? Hàng Niệm Nhận nghĩ đến sắc mặt châm chọc của nàng, lông mày run rẩy, “Nữ nhân kia, tốt nhất là nên cứu được Phạm Dĩnh, nếu không Bổn vương....”

“Phạm Dĩnh là ai?”

“.... A! Không phải ai cả...”

“Lục ca ca, Cửu ca ca, chờ một chút, chờ Trần Châu một chút!”

“Hửm?” Nghe thấy tiếng gọi mềm mại này, Lục Vương gia, Cửu Vương gia không hện mà cùng dừng bước, xoay người lại.

Một thân ảnh hồng y nhảy chân sáo chạy đến, nhào vào bên trong cánh tay mở rộng của bọn họ, “Cửu ca ca, là ca ca mang Chi Tâm đi phải không? Ca ca đem Chi Tâm trả lại cho Trần Châu đi!”

***

Giữa trưa mùa thu, ánh mặt trời chan hòa trong nội viện. Chi Tâm trên người chỉ mặc bộ trung y màu xanh lơ nằm trên ghế dài, giầy giầy đập đập cái chân dài hướng lên trời, miệng thì oa oa như con nít: “Nương tử, nương tử, Chi Tâm muốn ăn cháo, Chi Tâm muốn ăn cháo, muốn ăn, muốn ăn, rất muốn ăn!”

La Chấn bưng bát cháo thịt, thấy xú ngốc tử này bộ dáng ăn vạ làm nũng của hắn thì vừa tức vừa buồn cười, đem cháo để lên trên một cái bàn con. “Sao không ăn đi?”

Chi Tâm mở đôi môi hồng nhỏ, “Nương tử dứt!”

“Thối ngốc tử muốn ăn đòn có phải không?” La Chấn miệng thì trách như thế nhưng vẫn giơ thìa dứt cho hắn, “Cháo này ăn có ngon hơn cá mà ngự miêu ca ca của chàng tha tới không?”

“Ăn ngon, nương tử dứt ăn ngon nhất, cá của ngự miêu ca ca không có ăn ngon bằng của nương tử, Công chúa dứt cũng không có ngon bằng nương tử dứt.”

“Công chúa?” La Chấn khẽ giật mình, cầm khăn lau ít cháo dính khoe môi hắn, “Công chúa nào?”

“Có một lần miêu ca ca ngồi gần người với Chi Tâm thật lâu. Công chúa đi tìm nó, thì thấy Chi Tâm. Công chúa từ nóc nhà bỏ xuống đó nha. Về sau, nàng luôn lấy thiệt nhiều đồ ăn ngon cho Chi Tâm ăn, nhưng mà cũng không có ăn ngon bằng nương tử dứt đó.”

Chả trách Khử Ác đạo trưởng nói ngốc tử này ‘phúc trạch duyên hậu’(nhiều phúc, nhiều duyên), ngay cả khi thân đang ở cảnh khốn đốn mà cũng có một vị Công chúa trèo tường ra tay tương trợ, làm sao có thể không gọi là ‘hậu’ đây?

“Ăn cháo xong rồi, đi tìm cho bằng hữu của Trân nhi — Công chúa Ngọc Thiều một chút dược liệu có thể bổ thân kéo dài tuổi thọ có được không? Chi Tâm có thể gặp lại Trân nhi là toàn dựa vào sự trợ giúp của nàng đó.”

“Công chúa Ngọc Thiều đó thật tốt nha, Chi Tâm thích nàng!”

La Chấn bật cười, cầm đuôi thìa gõ nhẹ lên cái trán trơn bóng của hắn, “Cửu Vương gia tất nhiên sẽ không vui khi nghe chàng nói thế đâu.”

“Tiểu thư, Cửu Vương gia đến đây, đang ở đại sảnh.”

“Cửu Vương gia đến đây lúc này, có phải bệnh của Công chúa phát sinh biến cố gì không?” Mặc dù biết rõ không có khả năng này, nhưng La Chấn không đoán ra ngoại trừ Thiều nhi, còn có chuyện gì có thể làm phiền đường đường là Cửu Vương gia đăng môn viếng thăm.

Lúc này trong đáy lòng Hàng Thiên Dư cũng có vài phần khó xử. Nhưng sự tình lại có liên quan đến ấu muội và bạn thân của ái thê nên nhất định phải đi đến đây một chuyến. “Lương Thiều phu nhân, thân thể Lương công tử điều dưỡng có tốt không?”

“Vương gia cứ yên tâm, tướng công nhà ta ngày mai có thể lên núi tìm hái dược thảo cho Ngọc Thiều Công chúa được rồi.”

“Cái này... Bổng vương cũng không phải là vì chuyện đó mà đến.” Hàng Thiên Dư đang liên tục do dự có nên nói hay không.

Sở trường của La Chấn là xem sắc mặt người khác, tất nhiên cảm giác được Cửu Vương gia có gì khác thường, đôi mày thanh tú nhíu lại thành một đường. “Cửu Vương gia có chuyện gì phân phó?”

“... Lương Thiều phu nhân và Lương công tử... tình cảm phu thê tốt đẹp chứ?”

“... Hả?”

“Là như thế này.” Hàng Thiên Dư vẫn không có thói quen ấp úng, muốn một lời làm rõ:

“Lần này Lương công tử bị Quốc sư giam giữ, ‘nhân họa đặc phúc’(*)...” Nói đến nửa đường, lại thấy câu “nhân họa đặc phúc” dùng chỗ này thật sự cũng không ổn lắm.

(* Nhân họa đặc phúc: trong cái rủi có cái may)

“Vương gia, ngài cứ nói thẳng đừng ngại.” La Chấn mỉm cười, “Tướng công nhà ta đến tột cùng vì cơn tai họa này mà có được cái dạng phúc khí gì?”

Lương thiếu phu nhân này thật là nhạy cảm a. “Bổn vương có một ấu muội tên là Trân Châu, năm nay mười hai tuổi, là ái nữ mà Tiên hoàng lúc sáu mươi tuổi mới có được, nên lúc sinh thời Tiên hoàng cực kỳ thương yêu trân trọng.....”

... Sau đó thì sao? La Chấn chăm chú nhìn Cửu Vương gia sắc mặt khó xử, chậm rãi đợi hắn nói tiếp.

“Lúc Lương công tử bị giam giữ, bởi vì Quốc sư ra sức ngăn cản nên người ngoài khó có thể đi vào. Tầm cung của Trân Châu nằm gần Quốc Sư Uyển nhất, và lại người nàng nhỏ nhắn nên được con mèo dẫn đường chui vào, quen biết Lương công tử.....”

... Cho nên? La Chấn trong lòng dự cảm xấu dần hình thành, “Vị công chúa này... sẽ không coi trọng Chi Tâm chứ?”

“Lương Thiếu phu nhân thật sự thông minh, một lời đúng ngay vấn đề.” Hàng Thiên Dư vỗ trán. “Rốt cuộc không cần làm Bổn vương khó xử.”

“... Có lẽ là công chúa còn nhỏ, trẻ người non dạ nên tâm huyết nhất thời dâng trào thôi.”

Hàng Thiên Dư lắc đầu cười khổ, “Lương Thiếu phu nhân... Nếu Trân Châu là nữ nhi một gia đình bình thường a. Bổn vương có lẽ cũng sẽ kết luận như thế, nhưng nàng là.... tình hình của nàng và Lương công tử có chút giống nhau, cho nên nàng nếu muốn cái gì thì Quốc quân và Quốc hậu tất nhiên sẽ thỏa mãn.....”

“Vậy sao?” Lại thêm một Diêu Y Y nữa?

“Lúc tiểu muội được sinh hạ thì đã có vài phần si chứng, năm đó trước lúc phụ hoàng băng hà từng liên tục căn dặn mấy huynh đệ chúng ta nhất định phải đối với Trân Châu hết sức thương yêu.....”

“Xin hỏi Vương gia, ngài hôm nay đến đây là muốn khuyên La Chấn nhường tướng công của mình sao?”

Hàng Thiên Dư nhún mày cười, “Nếu như Bổn vương muốn làm như thế thì sẽ không đến thăm quý phủ trước khi Lương công tử đi tìm được thảo cho Thiệu nhi.”

“Nhưng mà, theo như La Chấn thấy, ngài cũng không có ý khuyên Công chúa Trân Châu bỏ đi chủ ý này.”

“Nếu nàng là một đứa trẻ bình thường thì Bổn vương dù răn dạy hay là bỏ mặc không để ý tới, đều có thể làm. Nhưng nàng là một đứa trẻ khiến cho người khác đau lòng nên Bổn vương không thể làm vậy.”

Bởi vì thấy Lương thiếu phu nhân là bạn thân khuê phòng của Thiệu nhi, thêm nữa Lương Chi Tâm lại là ân nhân cứu mạng của Thiệu nhi, nên Bổn vương hôm nay đến đây để thông báo trước với Lương Thiếu phu nhân một tiếng.

Quốc quân và Quốc hậu có lẽ sẽ dùng tới một chút thủ đoạn nhằm thành toàn cho Trân Châu. Lương thiếu phu nhân phải có sự chuẩn bị. Mà Bổn vương tuy không có giúp Trân Châu, nhưng cũng không cách nào giúp Lương thiếu phu nhân được.”

La Chấn gật đầu, nụ cười ảm đạm nơi khóe môi. “Cửu Vương gia thật xứng danh nam tử, khó trách Thiệu nhi lại yêu Vương gia như thế.”

Hàng Thiên Dư đôi mắt sâu thẳm chợt lóe, “... Thiệu nhi nói vậy?”

La Chấn mỉm cười, “Vương gia cũng không biết sao?”

“Khụ.” Hàng Thiên Dư che miệng ho khan một tiếng, “Lương Thiếu phu nhân là bạn tốt của Thiệu nhi, Quốc quân, Quốc hậu nếu xét về mặt này thì có lẽ sẽ có ít nhiều cố kỵ. Bổn vương cũng sẽ cứu vãn một chút.”

Vị công chúa kia tất nhiên không phải như Diêu Y Y giả vờ ngu dại, lại thêm bối cảnh xuất thân rất hiển hách, gấp mười lần Diêu Y Y. Như vậy xem ra, Lương gia Nhị lão vẫn nên tiếp tục lưu lại ở Ngọc Hạ quốc là thỏa đáng nhất.

25. Chương 25: Chọc Quân Kỳ Ghen

Quốc sư tất nhiên không cam tâm. Bất kể là Lương Chi Tâm đang tiêu dao ở bên ngoài, hay là Cửu Vương gia ra mặt đối đầu làm khó dễ, không nghi ngờ gì đều là những hành động khiêu chiến đối với Phật uy. Năm mươi năm mới gây dựng được một cơ nghiệp như vậy, há có thể dễ dàng phải tay buông tha sao?

Hắn không chịu dễ dàng buông tay, người khác cũng không chịu từ bỏ ý đồ. Để có một cuộc lật đổ đuổi vị Quốc sư “thần thánh bất khả khi” có quyền lực còn hơn chính mình này ra khỏi triều đình, Cửu Vương gia đã lập kế hoạch từ rất lâu. Ngày thường dễ dàng bỏ qua, khoan nhượng bởi vì là người chưa chọc tới trên đầu mình, nay nếu đã muốn gây sự trước thì sẽ không để cho đối phương có cơ hội lật ngược thế cờ.

Hai phe giao phong, giữa những người ủng hộ tất nhiên là những trận gió giạt sóng trào, mưa rền sấm dữ. Đến khi ngoài đường bắt đầu xuất hiện bài đồng dao truyền miệng thứ ba, thì cũng có nghĩa việc Quốc sư suy tàn đã là việc chắc chắn.

Hàng hạ hữu song chủ, hữu tăng hữu hữu tục.

Phật mệnh đại vô biên, tục thính tăng tổ chủ...

(Hàng hạ có hai chủ, có tăng cũng có dân. Phật mệnh lớn khôn cùng, dân nghe tăng làm chủ.)

Người làm Vua tối kỵ nhất việc “nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà”, nên mặc kệ là bài đồng dao này phát sinh từ đâu, lời bài ca nhất định sẽ khiến cho Quốc quân trong lòng nảy sinh kiêng kỵ.

Vì thế, Quốc quân lấy lý do tranh chấp đã gay gắt dẫn đến triều chính bất an, thu hồi Quốc Sư Uyển trong cung, tước đi chức vị Pháp sư Trụ trì tại Quốc Tự, tạm thời tới đảm nhiệm vị trí Trụ trì Hoàng gia Gia Tự (Chùa dành riêng cho Hoàng gia), hàng ngày cầu phúc bình an cho Hàng Hạ Quốc.

Từ một hòa thượng đứng đầu quốc gia xuống làm một trụ trì giữ chùa nhỏ, cảnh ngộ như vậy, có thể nói là đã rớt xuống ngàn trượng. Quốc sư rút kinh nghiệm xương máu của việc rớt xuống ngàn trượng này, chợt nghĩ ra rằng tất cả sự việc đều bắt nguồn từ Lương gia.

Những lời đồn đãi này đều phát sinh ra gần đây, mà gần đây thì xét khả năng người có thể gây ra họa này, ngoại trừ Cửu Vương gia, chính là Lương gia với tài lực hùng hậu.

Bản thân mình với Cửu Vương gia từ trước đến nay “nước sông không phạm nước giếng”, chẳng có xung đột gì ngoài việc khéo léo từ chối không cho hắn thăm Lương Chi Tâm một chuyến. Nhưng chuyện này nhất định là không đủ để khơi mào giận dữ của Cửu Vương gia đúng không?

Mà sự việc liên quan đến Lương gia Thiếu phu nhân bình tĩnh thông dong kia lại không giống. Nữ tử kia, may mắn sự sáng suốt đặc biệt, mắt giấu sự khôn khéo, tuyệt đối không phải là một nhân vật tầm thường. Có sai là sai ở chỗ, lúc ấy cho là một nữ tử nhỏ nhỏ chắc chắn sẽ không dám đùa bỡn tâm cơ ở trước mặt đường đường một Quốc sư.

Cuối cùng bị vỏ ngoài che mắt, dễ dàng xem nhẹ mà bỏ qua. Giờ nghĩ kỹ lại, đúng là sau việc triệu kiến nàng tại Quốc Tự thì các lời đồn đãi kia mới như cỏ dại lan tràn dần dần nhiều lên... Nếu quả nhiên là nàng ta, vậy theo như lời Phật dạy, phải làm sao để hồi báo lại nàng kia đây?

***

Chi Tâm nghe lời lên núi hái dược thảo. Lúc trở về thì trừ các loại thảo dược dùng để dưỡng thân cho Công chúa Ngọc Thiều, còn mang về được thảo để bổ tâm phục mạch cho Phạm Đình.

Thu Hồn Thảo đúng là thần kỳ, một năm trừ mùa xuân ra thì ba mùa còn lại đều nở rộ hoa vàng rực rỡ. Sau khi Chi Tâm hỏi thăm Tiểu Hoàng tỷ tỷ của hắn thì được biết cứ lấy những đoá hoa này hầm thành canh, là có thể cứu được người chết, cải tử hoàn sinh, cho dù hồn phi phách tán cũng có thể thu hồi về được.

Phạm Đình ăn vào, ba ngày sau nhịp tim phục ổn, năm ngày sau có thể biến thành hình người, sắc mặt trắng bệch không huyết sắc rút đi, vẻ diêm lệ dần dần xuất hiện lại. Sau đó, chỉ còn cần nghỉ ngơi điều tức nữa mà thôi.

“Nương tử, tại sao Phạm Đình còn ngủ? Nàng mệt lắm hả?”

“Đúng vậy, nàng vì cứu Chi Tâm nên bị người ta đả thương, thật sự là rất mệt.”

“Vì cứu Chi Tâm à?” Đôi mắt to của Chi Tâm long lanh ánh lệ, “Phạm Đình thật đáng thương, vì cứu Chi Tâm, bị người ta đả thương, nàng thật đáng thương.”

“Nàng cũng không đáng thương, nàng là đáng kính.” La Chấn lau mặt chải tóc cho Phạm Đình, “Nhưng nàng lại yêu sai người, đó mới thật sự là đáng thương.”

“Yêu sai ai a....”

“Tiểu thư, tiểu thư, rất nhiều người đến tụ tập ngoài cửa, bảo là muốn trực đuổi Lương gia yêu nghiệt!” Hoàn Tố thờ hồng học chạy tới. “Nô tỳ đã đóng chặt cửa rồi, nhưng sợ là bọn họ không chịu bỏ qua.”

“Tiểu thư, làm sao bây giờ? Yêu nghiệt mà bọn họ nói là Phạm Đình hay là....”

“Là Chi Tâm.” La Chấn khề nhần mày, cân nhắc:

Những người bên ngoài đều là dân thường, mà dân thường hễ một khi đã tạo thành nhận thức thì sẽ rất ngoan cố không thể dễ dàng phá bỏ, trừ phi có một lực lượng có đủ sức mạnh để thay đổi nhận thức của bọn họ. Hôm nay, bất kể người nào thuộc Lương trạch ra mặt giải thích thì cũng phí công mà thôi. Như vậy, nàng cũng không cần giải thích.

“Khóa kỹ đại môn, mặc cho bọn họ ở bên ngoài kêu la.”

“Nếu bọn họ phá cửa hoặc dùng biện pháp khác vào đây thì làm sao bây giờ?”

“Ngu ngốc, đương nhiên là đá ra!”

Hoàn Tố mắt hạnh tròn tròn, gần từng tiếng, “Tên lỗ mãng này, người nói ai ngu ngốc!”

“Ngu ngốc, ngay cả nói ai ngu ngốc cũng không biết, thật là đồ ngốc mà.”

“Thối dã nhân, hắc dã nhân.....”

La Chấn chống tay lên má lắc đầu, từ khi gả cho tướng công thì hình như mình không còn là người phạm nữa thì phải, nếu không, thấy Phạm Trình đột ngột xuất hiện sao lại không hề kinh ngạc? Còn Hoàn Tố này nữa, cũng giống như nàng luôn? Chủ tớ các nàng thật đã được mở mang kiến thức, đầy kinh nghiệm a.

“Nương tử của ân nhân, cha ta đã cho người đi ngăn cản những ngu dân ở bên ngoài kia rồi, ngài không cần phải lo lắng.”

“Phụ thân người cũng tới đây?” Đến lúc này, La Chấn chỉ có thể nói gập “Yêu” mà không “Quái” (lạ) rồi. Nằm trên giường kia là một con mỹ hồ ly, đứng trước mặt đây là một vị hắc hồ ly, bên ngoài còn có một lão hồ ly, chẳng trách Lương trạch này bị người ta công kích....

“Vị này chính là Lương Thiếu phu nhân, nương tử của ân nhân?”

La Chấn còn đang mải suy nghĩ, trong phòng đã có thêm một “Người” khác. Tuy rằng kiến thức rộng lớn, nhưng La Chấn cũng tròn mắt ngơ ngẩn: “Người”... người này là phụ thân của Phạm Đình, Phạm Trình ư? Là “lão” hồ ly đó ư?

Người này mặt mày trơn phẳng bóng loáng, hai mắt sâu như đại dương, khiến người ta không cách nào đoán ra tuổi tác là bao nhiêu. Tuy tuổi tác khó đoán, nhưng cũng không làm trở ngại vẻ đẹp tinh xảo xuất chúng, khí phách thần tiên của hắn. Trên người khoác một bộ bạch y thanh thoát, mái tóc đen mượt như thác đổ, đi ra ngoài nhất định sẽ là một vị mỹ nam tử làm cho người ta hoa mắt thần mê, tâm tư hỗn loạn cho mà xem.

Chung quy gặp được một nam tử diện mạo có thể ganh đua cao thấp với tướng công nhà mình, hơn nữa, tướng công vốn nhiên trong sáng, còn vị này phiêu diêu thoát tục, tuy khí chất khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kỳ diệu. “.... La Chấn nên xưng hô như thế nào với các hạ?”

“Phạm Trù.”

Phạm... Trù? Thật đúng là tiện lợi. “Phạm...” có Phạm Đình, Phạm Trình ở đây, gọi thẳng tên họ hình như không ổn, “... Phạm cư sĩ, mời ngồi.”

Phạm Trù cảm ơn, vén áo cúi người, vạt áo trắng như tuyết vẽ thành một đường vòng cung, tóc đen phiêu tán, khiến cho La Chấn lầm tưởng mình may mắn thấy được thần tiên, “Các hạ tới để thăm Phạm Dĩnh sao?”

“Phạm Dĩnh may mắn được Lương Thiếu phu nhân tương trợ đã vượt qua được ngàn năm đại kiếp nạn, tại hạ xin đa tạ tận đáy lòng.”

“Phạm cư sĩ không cần phải khách khí. Phạm Dĩnh đã nhiều lần giúp ta, tính đúng ra thì nàng cùng là ân nhân của ta.”

La Chấn cũng không còn cảm thấy kỳ lạ nữa. Phạm Trình tu vi thấp nhất trong nhà cũng đã sống được mấy trăm năm, Phạm Dĩnh cũng có ngàn năm đạo hạnh, nếu như hai người bọn họ có khả năng bảo trì dáng vẻ thanh xuân tuần tú thì vị đang đứng trước mắt đây sao lại không làm được? Nếu người ta cao hứng, biến thành trẻ con cùng độ tuổi với Bảo Nhi chắc cũng có thể?

“Dân chúng ngoài kia đều là nghe lời đồn đãi truyền miệng nên nói Lương công tử là yêu nghiệt, lại thêm bên trong có người xúi giục, nên mới có hành động vậy phủ. Đám ngu dân ngoan cố kia vừa mới muốn phóng hỏa đốt nhà, tại hạ đã sai người ngăn cản.”

Phóng hỏa đốt nhà? Nguy hiểm thật a. “Phạm cư sĩ nói vậy là đã biết lời đồn đãi này xuất phát từ nơi nào rồi phải không?”

“Lương thiếu phu nhân chắc phải là người hiểu rõ ràng nhất, bởi đối phương chẳng qua chỉ là dùng phương thức đầu trí mà ân công nương tử từng sử dụng giờ đem phản hồi lại mà thôi.”

“... Quốc sư?” La Chấn nhếch môi mỉm cười. “Cao tăng đắc đạo mà cũng có thù tăt báo sao?”

“Quốc sư đúng là có cốt chất và ngộ tính để tu luyện thành tiên, chẳng qua trong lòng lại quá mức khát cầu đối với danh vọng, vì vậy cuối cùng khó thành đại khí.” Phạm Trù than thở một tiếng như có phần nuối tiếc. “Tại hạ đã ngăn trở những lời đồn đại trong dân chúng, nếu Lương thiếu phu nhân cần, tại hạ sẽ thiết lập kết giới xung quanh Lương trạch...”

La Chấn xua tay, “Không cần, Lương trạch chỉ là một nhà dân bình thường, chỉ cần lấy người đến canh giữ là được rồi, nếu có cái gì huyền bí khác ngược lại còn xác nhận lời đồn đại là sự thật. Mặt khác, nếu dân chúng vậy phủ đã lui, xin mời Phạm cư sĩ và nghĩa sĩ đi cùng vào phủ nghỉ ngơi, cũng để cho La Chấn thuận tiện biểu lộ lòng biết ơn.”

“... Nghĩa sĩ đi cùng?” Phạm Trù hơi giật mình, “Việc này chỉ có hai người tại hạ cùng với Trình nhi mà thôi.”

... Lại là mình tự biểu lộ ra là một phạm nhân kém cỏi? La Chấn tự giễu cười một tiếng, “Hoá ra ‘tát đậu thành binh’(*) là chuyện có thật. La Chấn thật sự được mở rộng tầm mắt.”

(* Tát đậu thành binh: rải những hạt đậu ra và làm phép thuật biến những hạt đậu đó thành binh lính)

“Đối mặt với chuyện kỳ lạ mà mặt không biến sắc như thế, Lương Thiếu phu nhân thật sự làm cho người ta rất bội phục. Nhưng, tại hạ còn có một chuyện muốn nhờ...” Tuy rằng sớm biết tiểu tử Phạm Trình kia cùng với nha đầu của Lương Thiếu phu nhân đều đã biến mất tầm hơi từ trước. Phạm Trù vẫn quay đầu nhìn thoáng qua sau lưng.

“Ngàn năm đại kiếp của tại hạ đã qua, cần tiếp tục vân du tứ hải để tìm kiếm hồn phách thê tử. Phạm Dĩnh trước mắt vẫn còn yếu, thỉnh Lương Thiếu phu nhân tạm thời thu dụng nàng một thời gian. Đứa nhỏ này tình cảm quá si, khó được cùng Lương Thiếu phu nhân hợp ý, xin thay mặt tại hạ trông coi một chút.”

“Tìm kiếm hồn phách tôn phu nhân?” La Chấn hơi ngạc nhiên. “Phạm Dĩnh từng nói rằng ngươi đã dùng thời gian năm trăm năm đem hồn phách tôn phu nhân tìm về trong cơ thể rồi.....”

Phạm Trù thở dài lắc đầu, “Vẫn chưa được. Ta chỉ là không muốn Dĩnh nhi tự trách mình quá mức mà thôi. Kỳ thật, luyện yêu hỏa lợi hại ra sao phải gặp mới biết, với pháp thuật của tại hạ hôm nay gặp phải cũng chưa chắc có thể toàn thân mà trở ra.

Tại hạ dùng ngọc quan ngàn năm chỉ có thể phục hồi nguyên vẹn thân thể thể tử, bảo trụ đến hơi thở cuối cùng. Về phần hồn phách, trong năm trăm năm qua tại hạ đã đi khắp sông núi bốn biển, cũng chưa thu về được. Nhưng bởi vì thể tử còn một tia mạch đập, nên tại hạ thủy chung tin tưởng rằng nàng còn có cơ hội hoàn hồn.”

“Phạm cư sĩ không phải có thể biết trước được sự việc sao? Sao không bấm đốt ngón tay xem tình hình trước mắt của tôn phu nhân thế nào?”

Phạm Trù cười khổ. “Tính không tới, cũng xem không tới được. Thầy bói thường thường chỉ có thể xem cho người chứ không thể xem cho chính mình. Ngay cả là thần cùng không thể hể tính là được.”

“Nói vậy, Thu Hồn thảo đối với Phạm phu nhân cũng không hiệu quả?”

“Thu Hồn thảo là kỳ dược chữa được thương thế, nếu người mới bị nội thương nặng bắt đầu dùng ngay thì có mấy phần hiệu quả trị liệu. Nhưng hôm nay, hồn phách thể tử tứ tán đã lâu, bất kỳ thảo dược nào cũng chỉ có thể giữ được thân thể nàng mềm mại mà thôi.”

Nhìn lông mày khoé mắt của nam nhân này đều tỏ rõ sự lưu luyến thể lương. La Chấn chợt cảm thấy thốn thức: ngay cả khi là một vị thần, thời gian năm trăm năm cũng là dài đằng đặc đúng không? Hao tổn một thời gian dài như vậy chỉ để tìm kiếm hồn phách của thể tử đã mất, bất kể là người hay yêu, đều có thể xứng danh tình thâm như biển.

“Phạm cư sĩ yên tâm, La Chấn và Phạm Đình đã từng hoạn nạn có nhau, có thể nói tình như tỷ muội, nàng ở chỗ này bao lâu, La Chấn sẽ chăm sóc bấy lâu. Nhưng xin hỏi, chuyện tư mật như vậy, ngay cả đến Phạm Trình người cũng giấu, vì sao lại chịu nói cho La Chấn?”

“Chuyện này...” Phạm Trù cũng giật mình ngơ ngẩn: Đúng vậy, vì sao? Chỉ vì vừa gặp nữ tử này đã cảm thấy có thể phó thác tín nhiệm?

“Nương tử!” Chi Tâm ở trong viện chờ đã lâu mà không thấy nương tử trở về, tìm đến tiền thính, “Nàng đang nói chuyện với ai vậy? Nàng không để ý tới Chi Tâm nha.”

La Chấn ngược mắt lên nhìn, bật cười, “Tướng công, đây là phụ thân Phạm Phạm, chàng cũng tới chào một chút.....”

“À.” Chi Tâm xoay người lại, đột nhiên đôi mắt đẹp trừng lớn, “Chi Tâm ghét hẳn!”

“... Tướng công?”

“Chi Tâm chán ghét người, người đi đi, không cho người đến gần nương tử của Chi Tâm!” Chi Tâm dang rộng hai tay, che phía trước nương tử, một đôi con ngươi tinh khiết lại tràn ngập chán ghét, nhìn Phạm Trù gầm rống: “Người dám tiếp cận nương tử Chi Tâm nữa, Chi Tâm sẽ đánh người! Người đi, người đi mau!”

La Chấn mơ hồ mờ mịt, cầm tay Chi Tâm. “Tướng công, rốt cuộc có chuyện gì? Đó là Phạm...”

“Nương tử!” Chi Tâm ôm chặt lấy nàng. “Trần nhi là nương tử của Chi Tâm, chỉ là của Chi Tâm!”

“Chi Tâm?” La Chấn cảm giác được tướng công run rẩy nhưng lại không biết gốc tử này rốt cuộc đang sợ cái gì, chỉ đành khẽ vuốt ngực hắn trấn an, ôn nhu an ủi. “Chàng sao vậy?”

Phạm Trù xoắn chặt mày, một đôi bích nhân ôm nhau trước mặt rõ ràng là một hình ảnh hoàn mỹ đến vậy, tại sao ngực lại có cảm giác khó chịu quẩn lầy?

“Nương tử, Chi Tâm ghét người này, không cho hắn ở nơi này được không?”

“Cho dù hắn là phụ thân của Phạm Phạm? Lại còn vừa giúp chúng ta đuổi người xấu đi?”

“Mặc kệ hắn là ai, hắn đáng ghét, Chi Tâm ghét hẳn.”

Được thôi, tướng công ghét, nàng còn có thể làm gì khác được đây? “Phạm cư sĩ, tướng công nhà ta tính tình đơn thuần, xin chớ trách móc, chẳng qua là...” Mối cáo lui sao? Đối với một người vừa mới ra tay giúp đỡ mình, như thế có quá thất lễ hay không?

Cũng may Phạm Trù chủ động chào từ già, “Tại hạ cáo lui, Phạm Đình cùng Phạm Trình nhờ hai vị chiếu cố.”

Phạm Trù cốt cách tiên nhân nhanh nhẹn bước đi. Chi Tâm vẫn còn ôm chặt lấy nường tử không thả, giống như sợ rằng lỡ buông lỏng tay thì nường tử sẽ bay đi mất không thấy được nữa. La Chấn đưa tay nâng cái đầu đang chôn trên cần cổ mình ra, hai tay ôm lấy hai bên gương mặt hấn, khi thấy được nét hoảng sợ trong mắt ngọc tử thì nàng cũng bị dọa ngây người,

“Tướng công, rốt cuộc làm sao vậy? Trên người phụ thân của Phạm Phạm có cái gì đó không đúng sao?”

“Hấn đáng ghét!” Chi Tâm hôn lên đôi mi thanh tú của nường tử, “Đây là của Chi Tâm!” Lại hôn lên chóp mũi của nường tử, “Cái này cũng của Chi Tâm!” Ngay sau đó, trên má, trên trán, mỗi lần hôn xuống một cái đều nói một câu xác nhận chủ quyền. La Chấn bị hấn hôn đến đầu óc choáng váng, dở khóc dở cười, cho đến khi miệng bị che lấp cũng tùy theo hấn.

Nhưng đến cuối cùng, Chi Tâm vẫn không nói ra xem là Phạm Trù vốn không quen không biết rốt cuộc đã trêu chọc hấn chỗ nào. Đây là lần đầu tiên ngọc tử này ngậm chặt miệng. La Chấn cũng không có hỏi tới, để sau đi, vì còn có chuyện quan trọng hơn cần truyền thụ cho hấn hiểu.

“Tướng công, chàng thích Công chúa Trân Châu sao?”

“..... Không thích!”

“Vậy à?” La Chấn nheo mắt, “Nàng không phải là bằng hữu của chàng sao?”

“Chi Tâm không làm bằng hữu của nàng, Chi Tâm chỉ cần nường tử, nường tử cũng chỉ cần Chi Tâm, không cần người khác!”

Tốt lắm, lời này làm nàng cảm thấy vô cùng hưởng thụ. “Nếu Quốc quân Quốc hậu cho truyền chàng tới, cho chàng cưới công chúa Trân Châu, chàng biết phải nói thế nào không?”

“Quốc quân, Quốc hậu là cái gì?”

“Chính là những người có quyền lực rất lớn, hơn nữa rất nhiều người cùng phải nghe bọn họ.”

“Chi Tâm chỉ nghe lời của nường tử.”

“Nếu bọn họ bảo chàng cưới công chúa Trân Châu, chàng nên nói như thế nào?”

“Không cưới, không cưới. Chi Tâm có nường tử a..... không cần cưới người khác!”

“Ngoan quá, nếu bọn họ hỏi chàng, chàng cứ trả lời giống như vậy là được rồi.”

Để ngăn chặn triệt để người dân bao vây công phá Lương phủ, Quốc quân ban xuống một đạo thánh chỉ: “Hàng Hạ hưng thịnh, lại gặp may mắn, được trời ban Lương gia Chi Tâm. Quốc sư xét lăm, chỉ người thành yêu, sinh ra tin đồn thất thiệt trong dân gian, gây ra các hành động sai lầm...”

Dân chúng từ nhỏ đã luôn có hành động tránh né đối với quan quyền, huống hồ đây là chỉ dụ của Quốc quân. Chỉ trong một đêm, Lương Chi Tâm đã từ yêu nghiệt biến thành trời ban giáng phúc cho Hàng Hạ. Ở ngoài Lương trạch những lời trách móc mắng chửi giờ đã thối lui, đổi thành hoa tươi quả ngọt. Hoàn Tố thấy vậy bèn mắng to diêm xấu, La Chấn ngược lại lại tận lực thu nhận vào rồi phân phó Phạm Trình đưa đến nơi ở của các khất cái trong thành, quả thật thiện tâm tích đức tuy mệt mỏi nhưng hạnh phúc.

Mà La Chấn cũng đã đoán trước được, sau khi đạo thánh chỉ này được ban ra thì kế tiếp tất nhiên sẽ có động tác khác. Quả nhiên, hôm sau, Quốc hậu truyền tới ý chỉ, triệu Lương thiếu phu nhân vào cung yết kiến.

La Chấn bố trí cho tướng công một đồng công việc thêu lụa, khiến cho ngọc tử suốt ngày thích dây dưa này thả nàng ra, rồi sửa soạn trang phục ngay ngắn, tiến cung gặp Quốc hậu nường nường xem ngài làm thế nào “Bức Lương nhường phu” đây.

“Lần trước gặp qua, ngươi còn là một tiểu phụ nhân gầy yếu lẽ loi khiến người thương tiếc, sao mới qua mấy ngày mà lại thành đại mỹ nhân xinh đẹp rồi?”

Trong tấm cung Quốc hậu, sau khi ban cho ngồi. Quốc hậu trêu ghẹo như thế. Thế mới biết, nàng ám áp động lòng người như thế thật là khác xa một trời một vực so với lần gặp trước vô cùng nghiêm nghị sáng giọng nha.

La Chấn cúi đầu. “Quốc hậu quá khen.”

Quốc hậu đưa đôi mắt đẹp dưới đôi mày phượng đánh giá thiếu phụ đang ngồi trước mặt, trên gương mặt xinh đẹp tự phụ hiện lên một chút ý tán thưởng. “Bổn cung từng nghe Quốc hậu Ngọc Hạ quốc đề cập tới người, nói người là một người thông minh lanh lợi trong thiên hạ, bất kể ở nơi nào cũng sẽ là nhân vật đứng đầu. Nếu người là nam nhi, chắc chắn đã bị bắt vào triều làm quan rồi.”

“Dạ đó chỉ vì Quốc hậu Ngọc Hạ quốc muốn tăng bốc dân phụ thôi. Dân phụ là một thương nữ, chỉ biết tính toán những cái lợi nhỏ, cho dù được xem như là nam nhi cũng sẽ không bỏ đi bản sắc thương nhân, nào có bản lĩnh gì mà vào triều làm quan.”

“Quá khiêm tốn rồi.” Quốc hậu âm chuyển một cái. “Lương thiếu phu nhân, phải nói nha. Quốc quân cũng được coi là một nửa bà mai trong mối lương duyên của người cùng Lương Chi Tâm đó.”

“Dân phụ tạ Quốc quân thành toàn.”

Tiểu nữ tử này thật sự làm cho người ta tán thưởng, không nhanh không chậm, nói rõ từng chữ êm dịu mượt mà. Mặc dù nàng ấy xuất thân thương nhân, nhưng ngay cả nhiều nữ nhi Hoàng Gia còn không sánh kịp một phần thanh quý tú nhả này. Một người như vậy, đem Trần Châu giao cho nàng hẳn cũng thóa đáng?

“Lương Thiếu phu nhân cùng Lương Chi Tâm tình cảm có tốt không?”

“Dân phụ cùng tướng công rất tốt.”

“Vài ngày trước đây, bởi vì sai lầm của Quốc sư mà Lương Chi Tâm phải chịu ủy khuất. Quốc quân và Bổn cung đều cảm thấy áy náy quá mức. Cũng may trời cao an bài chuyện gì cũng đều có dụng ý. Người ta hay nói ‘mất mùa sản được mùa khoai’(*) mà.”

Quốc hậu ngón tay nhỏ nhắn khẽ vuốt búi tóc, nụ cười rạng rỡ chói lóa. “Có lúc, một đoạn nhân duyên thật rất cần lão Thiên thành toàn. Năm đó, vì nhân duyên giữa Lương Chi Tâm với người mà Quốc quân đã gửi thư cho Quốc quân Ngọc Hạ quốc, lúc đó cũng không ngờ rằng sẽ có một ngày Lương Chi Tâm lại trở thành con rể Hoàng Gia.”

* Nguyên văn: Thất chi tang du, thu chi đông ngưng: mất cây dâu cây du, thu được góc đất hướng Đông, mất cái này được cái khác (thành ngữ đảo lại một chút: được cái này mất cái kia)

“Con rể Hoàng Gia?” La Chấn nhún mày: Vị Quốc hậu này, nói một đồng chuyện linh tinh, kéo tới kéo lui, kéo đến cuối cùng lại không nói hai lời mà cứ thẳng tuột vào vấn đề chính.

“Trong khoảng thời gian Lương Chi Tâm bị giam giữ, âm kém dương sai thế nào mà lại quen biết được với ấu muội của Quốc quân là Công chúa Trần Châu. Công chúa Trần Châu là tiểu Công chúa mà Tiên hoàng lúc sinh thời yêu quý nhất, bình thường rất xinh đẹp khả ái, riêng chỉ có một điều là trời sinh tâm tư nàng thiếu đi vài phần linh hoạt. Nàng với Lương Chi Tâm cũng coi như là được ông trời tác hợp cho.” Quốc hậu khép hờ đôi mắt đẹp, ngắm nghía quan sát nét mặt tinh tế của thiếu phụ trước mặt.

“Nhưng mà, người cũng nên yên tâm. Trần Châu tuy là công chúa nhưng hãy còn nhỏ, chưa tới tuổi đại hôn. Sau nghi thức thành thân, không cần thiết phải về phủ Công chúa mà ở lại Lương gia cùng người, kêu người một tiếng tỷ tỷ thì người cũng nên thương yêu chăm sóc. Đợi đến Công chúa đến tuổi cập kê viên phòng, người vẫn là tỷ tỷ chứ không cần phân lớn nhỏ. Đến lúc đó người cũng đã lớn tuổi, cứ để cho nàng thân cận bên Chi Tâm nhiều nhiều là tốt rồi.”

La Chấn cười thầm bản thân mình ngây thơ. Nàng cho rằng bất kể như thế nào Quốc hậu tuyên mình vào là chỉ muốn truyền đạt ý định, rồi trưng cầu ý kiến của nàng dưới danh nghĩa là chính thất Lương Thiếu phu nhân. Ai mà nghĩ được người ta đã tự quyết định, đã xem như chuyện đã định rồi ban lệnh xuống. Hoàng Gia ơi là Hoàng Gia, chẳng lẽ thật có thói quen miệng vàng lời ngọc?

“Quốc hậu, xin hỏi, tại sao ngài nói những lời này? Ngài nói lời này làm dân phụ thật là mờ mịt.” La Chấn mặt đầy mơ hồ. “Ngài đang nói là... công chúa Trần Châu nảy sinh tình cảm với tướng công nhà ta? Ngài

cho là ngài là người Hoàng Gia, dân phụ là vợ được Lương gia cưới hỏi đàng hoàng thì nên hiểu biết chủ động nhường nhịn, mà trong lòng thì càng phải nên vui mừng chấp nhận ư?”

Quốc hậu ngần ra, “.... Lương Thiếu phu nhân, người dường như đang chỉ trích Bôn cung?”

“Quốc hậu, ngài rất rõ là dân phụ không dám.” La Chấn cúi đầu thi lễ, “Dân phụ cũng biết rõ, nếu dân phụ kháng cự, ngài tất nhiên sẽ có biện pháp để làm cho dân phụ phải thuận theo. Cho nên, dân phụ không thể làm gì khác hơn là yên lặng chờ đợi Quốc hậu ngài chỉ giáo.”

Quốc hậu hai tròng mắt híp lại, “Lương thiếu phu nhân, người đang khiêu chiến với Bôn cung?”

La Chấn lắc đầu. “Dân phụ không dám.”

Quốc hậu hít một hơi, ổn định tâm thần, “Bôn cung không muốn lấy quyền lực ép buộc người. Nhưng người là thương nữ hẳn cũng hiểu. Công chúa gả cho Lương gia là một chuyện tốt biết bao nhiêu đối với Lương gia. Người có thể dựa vào chuyện hôn nhân này mà đẩy Lương gia lên đỉnh cao như thế nào.”

“Công chúa thật muốn gả cho Chi Tâm sao?” La Chấn không đáp mà hỏi vặn, “Ngài nói Công chúa tuổi còn quá nhỏ, liệu công chúa Điện Hạ có biết tình yêu nam nữ là cái gì không? Nếu Công chúa còn có chỗ không rõ, nhưng Quốc quân Quốc hậu đã đứng ra là chủ gả Công chúa cho tướng công nhà ta, một ngày kia nếu gặp được người mà Công chúa chân chính yêu thương thì Công chúa Điện Hạ nên xử trí như thế nào?”

Chuyện này...

Quốc hậu hơi giật mình, điểm này đúng là nàng cũng chưa từng nghĩ qua. Trân Châu dù sao cũng còn nhỏ, đã vậy lại hơi ngây ngô, hôm nay thích Lương Chi Tâm hình như cũng giống như thích một món đồ chơi, ngày mai hứng thú lại không còn.....

Đường đường là Hoàng thất, không thể đường đột a.

“Quốc hậu, dân phụ có một đề nghị. Nếu Công chúa nay tuổi vẫn còn quá nhỏ, không bằng trước tiên đừng nói đến việc hôn ước, mà xin Công chúa Điện Hạ với tướng công nhà ta cứ lấy danh nghĩa huynh muội mà gặp mặt nhiều lần, hoặc có thể cứ đến Lương gia ở cũng được. Đợi đến lúc công chúa trưởng thành đến tuổi cập kê, nếu đến lúc đó công chúa vẫn không thay đổi ước nguyện ban đầu, chúng ta không ngại bàn lại chuyện hôn sự.”

Quốc hậu cau mày, “Đây cũng là phương pháp xử lý thỏa đáng nhất, chẳng qua là đến lúc đó liệu người có thể cam tâm cùng Công chúa hầu hạ một chồng hay không?”

“Nếu đường đường là một Công chúa mà không ngại ủy khuất, nguyện cùng dân phụ hầu hạ một chồng, dân phụ sao có thể so đo?”

“Người coi vậy cũng hiểu chuyện.” Quốc hậu nét mặt đẹp đẽ quý phái cuối cùng cũng giãn ra nở một nụ cười.

“Chuyện này Bôn cung còn cần xin phép Quốc quân. Người tên là La Chấn phải không? Bôn cung định kêu thẳng tên người luôn, La Chấn, chuyện người nghĩ đến hoàn toàn thỏa đáng, làm việc cũng biết chừng mực, thảo nào có thể đem gia nghiệp phát triển lớn như vậy. Bôn cung rất thích người.”

Về phần ‘Yêu thích’ này xin miễn thứ cho kẻ bất tài không dám nhận. La Chấn mi mắt buông xuống. “Tạ Quốc hậu ưu ái.”

“Lại nói, lần này bởi vì chuyện của Chi Tâm mà buôn bán của Lương gia bị trì hoãn khá lâu, nên sớm bắt đầu khôi phục lại đi thôi. Tư cách hoàng thương này, mặc dù chưa chắc tiếng nói của Bôn cung có trọng lượng, nhưng cũng có thể thay các người giữ lại.”

“Tạ Quốc hậu...”

“Bẩm Quốc hậu. Cửu vương phi cầu kiến ở bên ngoài.”

“A?” Đôi mày phượng của Quốc hậu giãn ra. “Mau mời vào.” Quay đầu nhìn La Chấn, “Lúc còn khuê nữ, người và Cửu vương phi là bạn tốt có phải không?”

“La Chấn may mắn, từng có một đoạn thời gian của thời thiếu nữ cùng trải qua với Công chúa.”

“Thật tốt quá, vừa đúng lúc mọi người có thể cùng nhau nói chuyện cho vui, sau này người cần phải thường xuyên vào cung nói chuyện với Bẩm cung..

Cùng nương nương nói chuyện, La Chấn cũng không phản đối. Là một nữ thương nhân, có bỏ ra thì phải có thu vào. Nếu chỉ cần nói mấy câu chuyện phiếm cùng Quốc hậu mà có thể đưa tới nguồn tiền tài cuồn cuộn, có sao lại không làm?

“Chấn tỷ tỷ chẳng những là bằng hữu với Thiệu nhi, mà còn là ân nhân cứu mạng Thiệu nhi nữa đó. Thiệu nhi yêu thương Chấn tỷ tỷ như chị ruột của mình. Quốc hậu à, nếu ngài khi dễ Chấn tỷ tỷ, Thiệu nhi cũng không ưng thuận đâu đó.”

Ngọc Thiệu Công chúa nữa làm nũng, nữa nghiêm túc, quăng lời này cho Quốc hậu, vẻ mặt Quốc hậu trong nháy mắt có chút xấu hổ. Cũng may, ba nữ nhân đều là cao thủ đáng nể mặt, chỉ thoáng qua một chút rồi bầu không khí cùng chuyển thành hòa thuận. Đến lúc chia tay lại có vẻ lưu luyến. Còn ý định tâm tư mặt mũi về sau thế nào thì mỗi người tự đáy lòng mình đều hiểu.

“Chấn tỷ tỷ, tỷ yên tâm, nếu Quốc hậu ép người quá đáng, muội liền cầu xin phụ hoàng đem tỷ cùng Lương công tử về Ngọc Hạ quốc! Muội sẽ không để cho nàng ta khi dễ tỷ!” Bên trong xe, Ngọc Thiệu giờ nắm đấm, giọng nói ngọt ngào lúc này lại mang đầy vẻ đánh đấm.

La Chấn nhìn thấy Công chúa hồn nhiên lại ra vẻ thần thái ngang ngược liền bị chọc cho bật cười. “Bất luận thế nào, tỷ không thể nào để cho muội bởi vì tỷ mà bất hoà với Quốc hậu. Muội cần phải biết, đây là nhà chồng của muội, mà trong tương lai thì muội phải sống ở đây mãi mãi. Nếu mất hoà khí với người nhà chồng, nhất là với nhất quốc chi mẫu, khổ sở nhất chính là Cửu Vương gia.”

“Hừ, nếu Vương gia không giúp một tay, muội cũng theo tỷ trở về, không cần chàng nữa!”

La Chấn điểm lên chóp mũi hình hình của nàng, mỉm cười nói: “Bộ muội muốn làm cho ngay cả Cửu Vương gia cũng đâm ra ghét tỷ sao? Nếu tỷ bắt có c ái thê của hần, hần nhất định sẽ liệt tỷ vào hàng ngũ địch nhân bị thống hận nhất.”

“Vậy Chấn tỷ tỷ có thể cùng người khác chia xẻ Lương công tử sao?”

La Chấn không đáp mà hỏi ngược lại: “Thiệu nhi có thể không? Thiệu nhi có thể cùng người khác chia xẻ Vương gia sao?”

“Thiệu nhi không biết.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Thiệu bị bao phủ bởi nỗi hoang mang, “Chưa nói đến nam nhân thuộc Hoàng thất mà chỉ nói quan lớn nhỏ trong triều hay các nhà giàu có thôi, người nào mà chẳng tam thê tứ thiếp, mỹ nhân vô số? Nếu Vương gia muốn nạp thiếp, muội có thể phản đối sao?”

Đối với những chuyện thị phi trong Hoàng Gia, La Chấn lẽ nào lại không biết, dù sao Công chúa từ nhỏ đã sống ở trong hoàn cảnh như thế. “Cha tỷ đối với mẹ tỷ rất chuyên tâm. Cho dù mẹ chỉ sinh ba người tỷ muội chúng ta, không có con nối dõi, cha cũng chưa bao giờ có tâm tư gì khác.

Tỷ nhớ từ lúc tỷ còn nhỏ cho đến lớn vẫn không ngừng có người đến nhà muốn làm mai cho cha nạp thiếp, cũng có những người thân thích dẫn nữ nhi tươi trẻ đến nhà tỷ nói là muốn báo đáp La gia, cam nguyện để cho nữ nhi của họ kéo dài hương khói cho phụ thân, nhưng đều bị phụ thân đuổi ra cửa.

Cho nên, hôn nhân không có người thứ ba tham gia giống như của cha và mẹ tỷ, theo tỷ nghĩ mới đúng là hôn nhân chân chính. Người một lòng một dạ đến già vẫn không thay đổi, dù là trong tình cảm hay trong hôn nhân, có người thứ ba tham gia vào nhất định sẽ khiếm khuyết.”

“Người một lòng một dạ đến già vẫn không thay đổi?” Đôi mắt đẹp của Ngọc Thiệu bởi vì nghe một câu đầy mơ mộng này mà trở nên ước ướm. “Tình cảm như vậy thật là đẹp.”

“Thiệu nhi cũng nên đem suy nghĩ của muội nói cho Vương gia biết. Muội cũng muốn Vương gia chỉ có một mình muội, không phải sao?”

“Cho chàng biết? Chàng sẽ không cười muội mơ mộng hão huyền chứ?”

“Nếu hần thật sự yêu muội thì sẽ không.”

“Như vậy, tỷ càng không thể nào chấp nhận cùng người khác chia xẻ Lương công tử phải không?”

“Đúng!” La Chấn liếc mắt nhìn sang mỉm cười. “Cho nên, tỳ muốn nghĩ cách để cho Công chúa tự mình mở miệng buông tha hôn sự này.”

“Tiểu thư, Phạm Đình đã tỉnh lại!” Nàng đang đi tới Thủy Điện cư, Hoàn Tố như hỉ tước nhảy nhót nghênh đón mà báo tin mừng.

“Thật sao?” La Chấn vội vã chạy vào phòng trong, màn trướng đã được vén lên, Phinh nhi đang đút cho mỹ nhân ngồi trên giường ăn. Bên cạnh, có thể nhìn thấy Phạm Trình đang lăm mồm nhạo báng có chút hả hê. Nàng cười hỏi: “Phạm Đình, trở lại nhân gian cảm giác như thế nào?”

Phạm Đình ngẩng mặt, lúm đồng tiền đẹp như hoa mùa xuân, “So với bị đầu trâu mặt ngựa vây quanh, tư vị khá hơn một chút.”

Phạm Trình xuy lỗ mũi một tiếng. “Xi! Nếu người dễ dàng chết như vậy. làm sao xứng với câu nói ‘tai họa kéo dài ngàn năm’ chứ?”

“Tiểu tử thú vị, người cứ tận dụng lúc người ta gặp khó khăn đi, bằng không sau này đừng trách tỳ tỳ ta không cho người cơ hội!”

Một đại mỹ nhân sinh sắc sinh hương cuối cùng cũng ‘điềm dữ hoá lành’(*), qua được một kiếp. La Chấn vui mừng tự đáy lòng, vui vẻ nói: “Phinh nhi, đi phòng bếp nấu chút thuốc bổ cho Phạm cô nương, trong được phòng có cái gì tốt cứ việc lấy ra. Hoàn Tố, nói cho Chi Hành thiếu gia, đến gặp mấy người trung thực tin cậy mời họ trở lại tiếp tục làm việc.”

(* Nguyên văn: hữu hiểm vô ngại – gặp chuyện nguy hiểm nhưng không bị điềm dữ.)

Hai nha hoàn dạ một tiếng rồi ai làm việc nấy. Hoàn Tố rời đi, cũng thuận tiện lôi Phạm Trình theo. La Chấn ngồi ở trên giường, vỗ nhẹ hai má đại mỹ nhân, “Khó mà tin được mười mấy ngày trước người còn hấp hối, giờ đã sống lại rồi.”

“Phạm Đình có thể vượt qua được kiếp này hoàn toàn nhờ vào ân công nương tử. Khi đó mặc dù ta suy yếu vì bị thương nặng, nhưng ta cảm giác được ân công nương tử đã rơi lệ vì Phạm Đình.”

“Người đó, vốn không quen tuân theo lễ thói người đời thì cũng đừng thốt mấy lời đó ra miệng nha.” La Chấn nghĩ đến thời điểm mình bất lực, Phạm Đình vẫn thủy chung làm bạn bên cạnh nàng, tình nghĩa ‘hoạn nạn cùng chia’ này nếu chỉ quy về hành động báo ân mà thôi thì không khỏi quá nông cạn.

“Ta lấy thân phận ân công nương tử ra lệnh cho người, trong vòng mười ngày phải nhất định đem đại mỹ nhân tươi sáng trở về như cũ cho ta. Nếu không, người chẳng những làm trái mệnh lệnh của ân công nương tử, còn có thể hại ta phụ lời phó thác của phụ thân người đó.”

“ ‘Phụ thân người’? Phụ thân ta đã tới?”

“Phụ thân người chẳng những đã tới mà hơn nữa còn phó thác người và Phạm Trình cho ta, cho nên, phải biết nghe lời nha.” La Chấn mỉm cười nói, mượn cơ hội sờ sờ gò má trơn bóng của đại mỹ nhân, “Phải nói nha, người chả giống phụ thân người tí nào, có phải giống mẹ người hơn hay không?”

“Mẹ ta là mỹ nhân đẹp nhất trong Hồ Tộc, ta chỉ có thể giống bà tám phần.” Đôi mắt của Phạm Đình trở nên âm trầm, tràn ngập ánh hổ thẹn, vẻ bất rút lại quay về trên khuôn mặt, “Nếu không phải ta kháng kháng một mực không chịu nghe lời, mẹ cũng sẽ không.....”

“Sao lại tới nữa rồi?” La Chấn hồi hận mình nhất thời nhanh miệng chạm đến nỗi đau của đại mỹ nhân, nệm nệm cái cảm nhẹn vì bệnh của nàng.

“Đại mỹ nhân, chuyện đã qua, người cần gì vẫn luôn tự trách? Mẫu thân vì cốt nhục của mình có thể làm bất cứ chuyện gì. Điểm này sau khi ta có Bảo Nhi càng rất tin tưởng mà không hề nghi ngờ. Chuyện mà mẹ người làm vì người, trên đời này đã và vẫn sẽ có rất nhiều người mẹ cũng cam tâm tình nguyện làm vì con cái.”

Aiz—, chẳng trách Phạm Trù phải nói dối rằng hồn phách thê tử đã trở về vị trí cũ trong thân thể thê tử. Chuyện đã nhiều năm như vậy rồi mà Phạm Đình vẫn áy náy mãnh liệt như thế, chắc ngay thời điểm ấy sợ là đã đau thương đến không muốn sống nữa luôn không chừng?

“Nhưng nếu ta sớm nghe lời mẹ khuyên bảo thì sẽ không hại mẹ đến thế. Lúc ta mới vừa quen biết người kia, mẹ liền nói cho ta biết, người kia cổ hủ đến tận xương, coi đạo đức chính thống quan trọng hơn tất cả, sớm muộn gì cũng sẽ thương tổn ta.

Nhưng mà ta lại cứ nhất nhất trầm mê, xem tính tình cổ hủ không thay đổi của hắn thành người nhã nhặn thư hương mà ta thích nhất, đem tính cách không biết linh hoạt thay đổi xem thành chính trực hiệp nghĩa mà ta coi trọng...

Mẹ đã từng là người trong mộng của tất cả nam nhân trong Hồ Tộc, vì cứu ta, bà đã lấy tu hành ngàn năm để cắt đứt dây thừng trói yêu, đem ta thoát khỏi Luyện Yêu hỏa, nhưng chính bản thân bà lại bị lửa liếm thân mình, thân thể xinh đẹp gãy giữa trong lửa. Lúc phụ thân cứu được bà về chỉ còn một thân thể tróc da rách thịt, dung nhan hủy hết.....”

Một cô gái kỳ mỹ yêu mị gãy giữa giữa Liệt Hòa? La Chấn lắc đầu, không muốn tưởng tượng đến tình cảnh quá mức thê thảm này.

“Thật ra, khi đó mẹ lựa chọn phương thức vô cùng thê thảm như vậy, ngoài việc cứu ta ra, còn bởi vì lúc ấy bà đang cực độ thương tâm...” Phạm Đình cắn môi, “Có một hôm trở về, ta nhìn mẹ trong ngọc quan, không thể chịu đựng nổi hổ thẹn tự trách trong lòng thêm nữa, lại bị hành hạ bởi nỗi tuyệt vọng đối với người kia, đã nghĩ đến việc lấy cái chết để tạ tội. Phạm Trình ngăn ta lại vì không muốn ta tiếp tục làm chuyện ngu ngốc, hắn nói ra tâm tình của mẹ khi đó. Hắn nói, nếu khi đó không phải là mẹ đã tuyệt vọng đối với cha, có lẽ bà đã có phương thức khác...”

“Vậy ư?” Mặc dù La Chấn luôn không có hứng thú đối với chuyện riêng tư của người khác, nhưng phải thừa nhận, đề tài này làm nằng rất tò mò muốn tìm hiểu. “Phụ thân người thâm tình như vậy, tại sao mẹ người còn có thể tuyệt vọng?”

“Cha đúng là yêu mẹ, hơn nữa yêu mẹ nhất.”

Yêu nhất? La Chấn nhíu mày, “Yêu nhất, nhưng không phải là yêu duy nhất một người?”

“Cha ta... cha là nam nhân xuất sắc nhất Hồ Tộc, số cô gái ngưỡng mộ cha rất nhiều, cha có lúc... Hơn nữa, lúc đó cha cho rằng cha chỉ cần yêu mẹ nhất là đủ, thỉnh thoảng dừng chân trước một ‘bụi hoa’ nào đó cũng không làm trở ngại thâm tình của cha đối với mẹ...”

Bởi vì vậy nên mẹ thường xuyên rơi lệ, có mấy lần còn rời nhà trốn đi. Mỗi lần như vậy cha đều đến cầu xin mẹ khoan dung tha thứ. Mẹ lại quá yêu cha, nên mặc dù mỗi lần đều thương tâm thất vọng đến cực độ nhưng lần nào cũng đầu hàng trước lời ngon tiếng ngọt của cha mà trở về bên cạnh cha.

Mẹ từng nói với ta, nữ nhân tha thứ và thỏa hiệp với chuyện nam nhân lưu luyến bên ngoài, không những không làm cho nam nhân lãng tử quay đầu trở về, ngược lại lại biến thành một loại dung túng, càng làm nam nhân ý lại sự thâm tình của người mà mặc sức tổn thương. Tuy rằng cha yêu mẹ, vĩnh viễn cũng sẽ không rời bỏ mẹ, nhưng cha vẫn không ngừng làm cho mẹ thương tâm.

Có một lần Phạm Trình nói cho ta biết, trước khi ta gặp chuyện không may, mẹ đi Mai Khê một chuyến, đó là nơi phụ thân và mẹ thuở ban đầu quen biết và yêu nhau. Khi trở về, mẹ ôm Phạm Trình khóc lớn, nói rằng lại lừa nằng, đã đáp ứng nằng không tái phạm sai lầm, thế mà lại có thể triền miên cùng nữ tử khác ở nơi nằng có kỷ ức tốt đẹp nhất. Sau đó, mẹ nghe tiếng kêu thảm thiết mà ta cách không truyền tới...”

La Chấn im lặng. Là nữ tử, chính mắt thấy nam nhân mình yêu cùng với nữ tử khác cá nước thân mật, đó là loại đau đớn không chịu nổi đến thế nào? Vả lại, có lẽ không chỉ một lần....

“Ta nghĩ khi đó mẹ cứu ta thì đồng thời cũng muốn hoàn toàn hủy diệt chính mình? Bởi vì chỉ có như thế, mẹ mới có thể không thương tâm vì cha nữa.” Phạm Đình lau đi giọt lệ trên mặt. “Cha không trách ta, mà chúng ta cũng không cách nào trách cha được, bởi vì sau khi mẹ gặp chuyện không may, cha gần như trở nên điên cuồng. Khi đó chúng ta rất sợ rằng cha sẽ không chịu nổi mà rời đi cùng mẹ.”

La Chấn lắc đầu, trong lòng vẫn tràn đầy hoang mang. Một nam nhân dùng năm trăm năm để đi tìm hồn phách thê tử, lại không thể chung thủy về mặt thân thể, vậy là sao nhỉ? “Như vậy, phụ thân người chưa bao giờ buông tha việc tìm kiếm mẫu thân người là bởi vì bất rứt? Hay là vì tình yêu?”

“Bởi vì cha yêu mẹ, cha yêu mẹ cực kỳ! Ngoài mẹ, cha sẽ không cưới nữ nhân nào khác!” Phạm Đình nhắm mắt rơi lệ, “Nhưng dù gì đi nữa, cũng bởi vì ta mà mẹ gặp đại kiếp nạn, lời Phạm Trình nói cũng không thể khiến ta tốt hơn. Suốt thời gian dài, mỗi lần nhìn mẹ trong ngọc quan, ta đều tự trách biết vậy đã chẳng làm. Nếu không gặp người kia, nếu không phải ta u mê không chịu tỉnh ngộ, mẹ sẽ không nằm ngủ say trong đó, cha cũng sẽ không thương tâm.”

“Thương tâm sao?” Giọng La Chấn lãnh đạm, “Ai thương tâm hơn so với ai?” Một loại thương tâm đến mức phải dùng phương thức hủy thân diệt thần để cắt đứt, một loại trở nên điên cuồng thì phải so như thế nào?

“Phụ thân chính là trời sinh tính đa tình. Mẹ cũng nói, năm đó gả cho cha thì đã biết nhất định cha sẽ làm cho nàng thương tâm nhưng rồi mẹ vẫn gả cho cha. Hơn nữa, mẹ chưa bao giờ hối hận, mẹ không hận cha, chẳng qua chỉ oán mình không thể làm cho cha hồi tâm chuyển ý.”

Biết rõ nhất định thương tâm mà vẫn còn gả? Cho nên, dù thật thương tâm cũng không oán hận? La Chấn tự biết nếu không phải là người trong cuộc thì không cách nào hiểu được thâm tình đằm đuối đến thế này. Nhưng mà kể từ đó, sự khâm phục cùng cảm động của nàng đối với Phạm Trù liền hoàn toàn tan rã, hóa thành hư không.

“Mẹ người không hận phụ thân người, chỉ trách chính mình, tự trách đến nỗi tình nguyện hủy thân diệt thần. Nếu thật như thế... Chẳng trách tại sao Phạm Trù thủy chung không tìm được hồn phách của thê tử.”

Nếu nàng là thê tử của họ Phạm kia, nhất định là chỉ cầu mong cho hồn phi phách tán, chứ không nguyện trở về bên trong cỗ thân thể kia để rồi tiếp tục chịu phần hành hạ dày vò này? “Nếu mẹ người vĩnh viễn không thể tỉnh lại, phụ thân người sẽ như thế nào?”

“Mẹ vĩnh viễn không tỉnh, cha cũng sẽ vĩnh viễn không ngừng tìm kiếm cùng chờ đợi.”

“Đúng vậy, đối với các người mà nói, thời gian là vĩnh viễn. Có thời gian dài vô tận để nghiệm chứng thâm tình không thay đổi, nhưng cũng sẽ vì thế mà dễ khiến người ta không cảm thấy sợ hãi, không biết trân trọng, cho rằng sẽ còn thời gian để bù đắp tất cả, còn thời gian để làm lại từ đầu.”

Đôi môi đẹp của La Chấn nhếch lên ý cười mờ nhạt. “Bất quá, phụ thân người không đem chuyện mẹ người gặp tai kiếp mà giận chó đánh mèo sang người, cũng có thể xem như chưa làm mất phong độ của người làm cha. Hắn không phải là một phu quân tốt, nhưng có thể gọi là một phụ thân tốt.”

“Cha đã dùng hành động để xin thứ tội cho mình. Nhiều năm như vậy, có vô số nữ tử muốn trở thành thê tử của cha, nhưng cha trước sau chưa từng quan tâm. Cha thủy chung tin tưởng rằng mẹ cuối cùng sẽ tỉnh lại.”

“Trước kia phụ thân người chẳng phải cũng đem mẹ người thành thê tử duy nhất đó sao? Nhưng điều đó vẫn không ngăn được hắn bên ngoài tìm hoa, không phải sao? Nếu trước kia trong nhà có thê tử xinh đẹp còn không thể khiến cho hắn hồi tâm, thì nay đã qua thời gian năm trăm năm, hắn cũng không thể vì thân thể nằm trong quan tài kia mà thủ thân như ngọc?”

Khuôn mặt diễm lệ của Phạm Đình mang vẻ mờ mịt, ngược mắt hỏi: “Ân công nương tử, người rất ghét cha ta sao?”

Ghét? La Chấn nhíu mày suy nghĩ kỹ, chợt cười vui vẻ. “Phụ thân người đối với tình cảm sâu hay nông, đúng hay sai, ta không có quyền xen vào. Cho nên, ghét hay thích cũng chưa nói được, ngược lại tướng công của ta hình như vô cùng ghét hắn đấy.”

“Ân công ghét cha ta? Vì sao?”

“Bởi vì hắn làm cho người ta chán ghét!” có người la to.

“Tướng công.” La Chấn nghiêng đầu. “Thêu lụa xong rồi?”

Chi Tâm tức giận nhảy vọt đến trước mặt Phạm Đình, nắm tay thành quyền la ầm lên: “Bảo cha người cách nương tử Chi Tâm xa một chút a, nếu không Chi Tâm sẽ rất tức giận đó!”

Chẳng lẽ là ngốc tử kia có phần quan sát mình mẫn khác hẳn với người thường, thế mới khiến cho hắn biết Phạm Trù khắp nơi lưu tình nên đâm ra e sợ rằng người nọ sẽ hạ thủ với nương tử nhà hắn? Nếu thật là như thế thì chỉ có thể nói ngốc tử này suy nghĩ nhiều quá.

La Chấn chau nhẹ đôi mày ngài. “Tướng công, bất kể là Phạm Đình hay là phụ thân của Phạm Đình, đều là người đã từng giúp chúng ta, không thể thất lễ như thế.”

“Mặc kệ, mặc kệ! Nương tử chỉ là của Chi Tâm, không cho phép người khác giành nương tử của Chi Tâm! Phụ thân Phạm Phạm là người Chi Tâm ghét nhất, Chi Tâm không cho hắn trở lại!”

“Được rồi.” Mắt thấy mặt Phạm Đình có chút lúng túng, La Chấn vội vàng kéo hắn. “Phạm Đình, nhanh tỉnh dưỡng cho tốt bản thân nhé, chớ phụ lòng yêu thương của mẹ người đối với con gái yêu. Tướng công, đi thôi.”

Nói xong, kéo lấy ngốc tử vẫn còn đang hoa chân múa tay đến chỗ nào đó vắng vẻ không người mà thi hành gia giáo.

26. Chương 26: Hoa Đào Tập Quân

“Người đi đi, Chi Tâm ghét người!” Khuôn mặt đẹp trai của Chi Tâm đỏ hồng lên, quát lớn với thiếu nữ xinh đẹp tóc búi như ở trong cung, quần áo màu hồng đào đang nhắm mắt tò tò đi theo phía sau mình.

“Chi Tâm.” Thiếu nữ quần áo màu hồng đào mím đôi môi như cánh hoa. dáng vẻ rất ủy khuất. “Đừng ghét Trần Châu, Trần Châu thích người...”

Chữ “thích” còn chưa nói xong, lời vừa ra khỏi miệng ngược lại khiến Chi Tâm kích động như một con khỉ con nhảy loạn lên. “Không cho phép người thích Chi Tâm! Người thích Chi Tâm, nương tử sẽ không thích Chi Tâm. Chi Tâm chán ghét người!”

“Người ghét Trần Châu?” Khuôn mặt mềm mại thoáng chốc trắng bệch, mắt to đen nhánh chợt hiện ra vẻ sáng trong như ngọc trai. “Chi Tâm, không phải người nói Trần Châu là của bằng hữu của người sao? Giờ sao người lại ghét Trần Châu rồi.....”

“Người không phải là bằng hữu của Chi Tâm! Bằng hữu sẽ không gả cho Chi Tâm. Tại sao người muốn gả cho Chi Tâm? Chi Tâm đã có nương tử rồi, người gả cho Chi Tâm, nương tử sẽ không cần Chi Tâm, Chi Tâm muốn nương tử, không cần người!”

Những hạt ngọc trai sáng trong hóa thành nước, chảy xuống vành mắt, thấm ướt gò má thiếu nữ non nớt. “Nhưng mà, nhưng mà Quốc quân ca ca nói chỉ có gả cho Chi Tâm. Trần Châu mới có thể cùng Chi Tâm vĩnh viễn ở chung một chỗ. Trần Châu muốn cùng Chi Tâm chơi. Trần Châu muốn cùng Chi Tâm nói chuyện, Trần Châu sẽ không để cho nương tử của Chi Tâm không cần Chi Tâm, người cũng sẽ không phải không muốn Trần Châu nữa.”

“Không được, không được!” Chi Tâm giậm chân, “Người vừa tới, nương tử liền bỏ đi. Nương tử không muốn gặp Chi Tâm, Chi Tâm chỉ biết không thấy nương tử, không gặp nương tử được nên Chi Tâm cũng rất chán ghét người!”

Hai từ “chán ghét” được lặp đi lặp lại liên tục chắc chắn là một thể hiện của sự ghét bỏ mà Công chúa Trần Châu chưa bao giờ phải chịu đựng qua. “Oa—” một tiếng, lệ chảy thành thác. “Chi Tâm... Oa... Đừng ghét Trần Châu... Trần Châu thích Chi Tâm... Oa...”

“Người, người đừng khóc nữa...” Làm cho tiểu giai nhân khóc, Chi Tâm có chút luống cuống. “Chi Tâm cũng không phải là rất ghét người... Nhưng mà, nhưng mà người vừa tới nương tử đã đi. Chi Tâm... Chi Tâm vẫn là rất chán ghét người!”

“Oa...” Tiểu giai nhân khóc càng to, nước mắt đầy áo. “Chi Tâm ghét Trần Châu... Oa... Trần Châu làm cho Chi Tâm ghét... Oa...”

Tiếng khóc này phát ra đã đem người chạy tới: mama tùy thân của công chúa, và luôn cả La Chấn.

Mama chậm chậm chạy thẳng một đường lại, miệng cúi kinh quát: “Công chúa, công chúa ngài sao vậy? Ai dám khi dễ công chúa, lão nô truyền cho thị vệ đem hấn giam lại!”

La Chấn đáp lại, “Mama, ai dám khi dễ Công chúa đâu? Trước tiên ngài nên hiểu chuyện cho rõ ràng, rồi trở lại làm khó dễ cũng không muộn.”

“Người——”

Mama không nghĩ tới bà đường đường là mama tùy thân đi theo công chúa lại bị một thương phụ dám lên mặt chế nhạo như thế. Mặt thì biến sắc còn miệng thì muốn phát tác.

La Chấn lúc này đã quay về mặt ôn nhu sang phía Công chúa, nói: “Tại sao Công chúa Trân Châu khóc vậy? Ai khi dễ người, nói cho tỷ tỷ nghe.”

“Hu hu hu... Trân Châu tiếng khóc không ngừng, ngược đôi mắt dầm lệ rưng rưng nhìn một nữ nhân có đôi mắt ôn nhu đang nhìn mình chăm chú, lại dùng tiếng nói dễ nghe nói với mình, “...Người là ai? Trân Châu không biết người... Hu hu...”

La Chấn thản nhiên, “Ta là nương tử của Chi Tâm, Quốc hậu có ý chỉ để người gọi ta là tỷ tỷ.”

Hai canh giờ trước:

Quốc hậu truyền chỉ đưa Công chúa đến Lương phủ, trong đó viết: “Lương phủ Thiếu phu nhân hiền đức thực ý, tướng mạo song toàn. Công chúa còn nhỏ, xin chỉ bảo nhiều...” vân vân, coi như mở màn cho chuyện Công chúa cùng tướng công nhà nàng bồi dưỡng tình cảm. Dưới đôi mắt sắc bén đang nhìn chăm chú của mama tùy thân, nàng thức thời quay sang ngốc tử nói một câu:

“Quốc hậu đưa tới tiểu nương tử muốn kết hôn với chàng, chàng cùng người ta chơi đùa đi”, sau đó quay người bước vào thư phòng vùi đầu sửa sang lại đồng sổ sách bị bỏ hoang phế từ lâu. Ngốc tử muốn cùng đi, lại bị nàng liên tục dọa nạt xua đuổi. Khi đó, trong mắt tiểu công chúa chỉ có mỗi mình Chi Tâm, tất nhiên chưa phát hiện ra sự tồn tại của nàng.

“... Người chính là nương tử của Chi Tâm?” Công chúa khóc thút thít, “... Chi Tâm ghét Trân Châu... Người đừng cho Chi Tâm ghét Trân Châu, có được không?”

“Cái gì?” mama tùy thân cất giọng the thé. “Lương Chi Tâm, người thật to gan! Người dám ghét Công chúa, lão nô sẽ bẩm báo chuyện này cho Quốc hậu, để cho Lương gia các người...”

La Chấn không thèm để ý tới vị mama chó cạy gần nhà gà cạy gần chuồng này, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của công chúa đang loang lổ nước mắt, nhoeo miệng cười quan tâm. “Trân Châu, Chi Tâm không ghét người. Trân Châu đáng yêu như thế. Chi Tâm làm sao chán ghét người được?”

“Thật, thật sự?” Trân Châu nấc cụt một cái, cầm tay áo lau lệ hỏi.

Aiz—, rõ là trẻ con mà! La Chấn tâm mềm nhũn, lấy khăn lau nước mắt trên mặt nàng. “Sẽ không ai ghét một người đáng yêu như người. Chi Tâm không ngoan, ta thay người mắng hấn có được không?”

Tiểu công chúa nước mắt lã chã lúc này lắc đầu, “Đừng mắng Chi Tâm ...”

“Đừng mắng Chi Tâm, nương tử. Chi Tâm ngoan, Chi Tâm ngoan mà...”

La Chấn ngó lơ tên ngốc đang tận lực thay nàng gây phiền toái, vẫn dõ dằn an ủi Công chúa khóc lóc đáng thương như cũ: “Đừng khóc, Chi Tâm không thương Trân Châu, tỷ tỷ thương Trân Châu, tỷ tỷ nấu bánh trôi ngọt ngào cho Trân Châu ăn, có được không?”

Theo Ngọc Thiều nói, vị tiểu công chúa này thích nhất là đồ ngọt. Thật vừa vặn, mặc dù không thể nói là nàng tinh thông những món ngon, nhưng duy nhất món bánh trôi lại nấu rất ngon, nhìn đứa nhỏ này thật khiến cho người ta đau lòng, thôi thì nấu cho nàng ăn một lần đi cũng được.

“Nương tử nương tử, Chi Tâm muốn ăn, Chi Tâm muốn ăn bánh trôi ngọt ngào, nương tử còn chưa nấu cho Chi Tâm ăn, không thể nấu cho người khác ăn!”

La Chấn làm như không thấy Đại cẩu dang dậm chân kêu la ầm ĩ, hai mắt ôn nhu nhìn Tiểu Công chúa. “Có muốn ăn bánh trôi không?”

Trần Châu gật gật cái đầu nhỏ, “Muốn ăn, muốn ăn!”

“Nương tử, Chi Tâm muốn ăn!”

La Chấn ôm bờ vai mảnh khảnh của Trần Châu. “Đi thôi, theo tỷ tỷ...”

“Lương thiếu phu nhân!” Mama tùy thân nghiêm mặt lạnh lùng hà khắc, ngăn ở trước mặt. “Người tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện có ý đồ cân não gì với công chúa. Cho dù người thông minh, bất quá cũng không thể thông minh hơn các nhóm chủ tử trong cung muốn đùa giỡn tâm cơ tính toán với lão nô, ngài đừng tưởng rằng lão nô không biết trong lòng ngài đang xoay trở tâm tư gì...”

“Bà biết cái gì?” La Chấn má lúm đồng tiền hơi cứng lại, mắt nhìn sắc bén lạnh lẽo, “Ta nhớ trong chỉ dụ của Quốc hậu có nói ta nên đối đãi với công chúa như muối tữ ruột thịt, không sai chứ? Nếu ngài sợ ta động chân động tay gì trong bánh trôi của Công chúa, ngài là nô tài trung thành bảo vệ chủ tử hẳn sẽ không ngại vì Công chúa mà thử đồ ăn trước đi. Còn nếu là muốn ngăn cản ta thương yêu Công chúa, làm cho Công chúa không ăn được bánh trôi ngài thích nhất.....”

“Đừng! Trương mama, người đi đi. Trần Châu muốn ăn bánh trôi, người đừng hung dữ với tỷ tỷ nữa!”

“Công chúa...”

“Cửu ca ca nói Trần Châu là chủ tử, người là nô tài của Trần Châu, người phải nghe lời Trần Châu. Người không nghe Trần Châu, Trần Châu liền nói cho Cửu ca ca!” Trần Châu nghiêm nhiên là bất mãn đối với người không để cho nàng được hưởng lộc ăn, chu mỏ kêu to, còn nhảy tưng tưng lên. “Người mau tránh ra đi. Trần Châu muốn ăn bánh trôi ngọt ngào!”

“Người không được ăn. Chi Tâm muốn ăn, nương tử không cho nàng ăn, cho Chi Tâm ăn!” có người so với nàng còn lớn tiếng hơn, nhảy còn cao hơn.

Liếc nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Công chúa bĩu bĩu chực khóc. La Chấn gơ tay gõ lên trán ngọc tử. “Chàng ngoan ngoãn đi dẹt hết tơ tằm kia đi rồi mới có ăn.”

Chi Tâm đương nhiên rất bất mãn việc nương tử nhất bên trọng nhất bên khinh, không phục nói: “Nàng ấy không dẹt lùa, tại sao có thể ăn?”

Học được cách tranh luận rồi? “Thối ngọc tử, bởi vì Công chúa đáng yêu hơn so với chàng.”

“Nàng ấy làm sao đáng yêu hơn Chi Tâm được? Nương tử, Chi Tâm đáng yêu nhất!”

Trần Châu ập úng động môi, “Chi Tâm, cùng ăn với Trần Châu có được hay không? Cùng nhau ăn cũng rất ngọt đó, có được không?”

“Không được!” Nương tử đối với Trần Châu tốt hơn so với Chi Tâm, Chi Tâm rất tức giận, Chi Tâm không vui! Chi Tâm rất không vui! “Người rời khỏi nương tử ta là tốt nhất, nương tử nàng đừng ôm nàng ấy!”

Chuyện này... là sao vậy?

“Người tránh ra, người đừng quấy nương tử!”

“Tỷ tỷ thích Trần Châu, Trần Châu không rời tỷ tỷ!”

“Nương tử mới không thích người, nương tử chỉ thích Chi Tâm!”

“Chi Tâm nói dối, tỷ tỷ thích Trần Châu, tỷ tỷ cho Trần Châu ăn bánh trôi! Bánh trôi ngọt ngào!”

“... Chi Tâm cũng ăn bánh trôi ngọt ngào!”

Cái này... La Chấn không biết nên khóc hay nên cười.

Từ một chén bánh trôi. Tiểu công chúa dường như đã ‘di tình biệt luyện’(*), bây giờ mục tiêu dây dưa biến thành nàng. Ngay cả buổi tối đi ngủ, tiểu Công chúa cũng muốn cùng nàng ngủ chung giường, nhưng bởi vì Chi Tâm tận lực ngăn trở nên khó được như mong muốn.

(* Di tình biệt luyến: đem tình yêu chuyển sang đối tượng khác)

Nhưng ngày hôm trước, La Chấn bị tiểu Công chúa cuốn lấy thực sự không buông, thuận tiện ôm nàng làm gối ngủ luôn. Bởi vậy cho nên Trần Châu hoàn toàn trở thành kẻ thù của Chi Tâm.

Cùng Công chúa ngủ chung một đêm đã khiến cho Chi Tâm từ một Đại Cầu ngoan ngoãn vui vẻ vâng lời biến thành một con sói con giương nanh múa vuốt. Mỗi ngày vừa thấy Trần Châu, không nói hai lời, đôi mắt hung hăng nhìn chằm chằm buông ngay một câu. “Người đáng ghét!”

Công chúa lúc đầu còn ôn nhu thuận theo, mặc hấn quát nạt, nhưng sau lại bị Chi Tâm quát hoải đến nóng nảy, cũng sẽ nho nhỏ cãi lại. Vì vậy, bên tai La Chấn không phút nào được thanh tĩnh. Cho dù từ trước tới giờ mỗi khi đối mặt với sổ sách thì lòng La Chấn lúc nào cũng yên tĩnh như nước, thì bây giờ cũng bị những tiếng huyền não này quấy nhiễu mà gợn sóng.

“Tướng công, thêu lụa hoa xong rồi à?”

“... Chưa!”

“Vậy sao chàng còn không đi?”

“Nàng ấy quần nường tử, Chi Tâm không đi!”

“Công chúa cũng đâu phải là nam tử, chàng so đo cái gì?”

“Mặc kệ mặc kệ, nường tử chỉ có thể thích Chi Tâm!”

Công chúa Trần Châu đổ thêm dầu vào lửa, nhào lên ôm lấy La Chấn, “Tỷ tỷ, người thương yêu Trần Châu, Trần Châu thích người!”

Tiểu Công chúa này nha, La Chấn vừa quay đầu sang muốn nhẹ nhàng an ủi thì Chi Tâm đã chọt tiến lên ngăn cản Trần Châu bằng một sức mạnh mà xưa giờ chưa bao giờ dùng đến. “Người cút ngay!”

“Tướng công?” La Chấn kinh hãi giương mắt nhìn Trần Châu bị ngốc tử xô mạnh ra, nàng bất ngờ nên không cứu kịp, “Tướng công, cứu nàng!”

Chi Tâm cũng bất ngờ ngoài ý muốn, vội vàng kêu gọi “bằng hữu” lúc nào cũng có mặt ở khắp nơi. “Phong ca ca mau cứu!”

“Tỷ tỷ, từ xa đã nghe náo nhiệt rồi, tỷ cãi nhau với tỷ phu hả?”

Thật hoàn hảo, có người vừa trùng hợp đi tới trước cửa, đỡ được thân thể nho nhỏ của Công chúa. La Chấn vui mừng, “Khởi nhi!”

.....

“Tỷ tỷ, muội với Ngọc Vô Thụ hoàn toàn cắt đứt rồi.”

La Chấn kinh ngạc.

Khuôn mặt xinh đẹp của La Khởi đong đầy tổn thương sâu đậm bên trong. Nàng vượt ngàn dặm đường đến gặp tỷ tỷ mà nàng có thể thẳng thắn trao đổi tâm tư tình cảm nhất, chính là vì muốn bày tỏ chuyện đau khổ trong lòng. Lúc này, nàng không cần phải kiên cường giả bộ rằng không có việc gì nữa.

“Trước đó vài ngày, sủng cơ kia của Tấn Vương đã qua đời vì bệnh.”

Qua đời vì bệnh? Hình nhân bằng giấy kia của Phạm Đình sao? Cũng chẳng lạ, thân thể thật ở đây còn suýt nữa thì bỏ mạng, thân bằng giấy đương nhiên cùng phải từ trần thôi... Nhưng chuyện này thì có liên hệ gì đến việc Khởi nhi và Nhị hoàng tử đường tình gián đoạn?

“Sủng cơ của Tấn Vương bệnh qua đời, Tấn Vương đau thấu tâm can đến không muốn sống. Mà lúc đó, người cùng thất hồn lạc phách còn có Ngọc Vô Thụ.” La Khởi cắn môi dưới, muốn nổi đau thể xác có thể chống đỡ đau đớn trong tâm hồn.

“Lúc vị sủng cơ này còn sống thì Ngọc Vô Thụ đã vô cùng yêu thích, còn khi chết đi cũng có thể khiến hấn hết sức thương tâm. Thấy hấn như thế, muội liền hỏi hấn có phải đã yêu nàng ấy hay không. Lúc đó, hấn

lập tức thổ lộ thẳng với muội những thanh âm tận nơi đáy lòng mà trước giờ hắn luôn tránh né. Hắn nói: Nếu gặp gỡ Phạm Đình trước khi gặp muội thì có lẽ sẽ yêu thương nàng ấy, nhưng bởi vì trong lòng đã có muội trước rồi, nên Phạm Đình chỉ là Hồng nhan tri kỷ thôi.”

“Hồng nhan tri kỷ?” La Chấn mỉm cười: các nam nhân thật đúng là có lòng tham vô đáy, có người yêu tri âm còn muốn thêm Hồng nhan tri kỷ.

“Đúng vậy đó, Hồng nhan tri kỷ.” La Khởi cười một tiếng châm chọc, “Muội nghe xong lời này liền quay đầu đi. Hắn đuổi theo...”

...

“Nàng đang tức giận cái gì?”

“Ta không nên tức giận sao?”

“Chỉ bởi vì ta có tình bạn bè thân thiết với Phạm Đình sao?”

“Tình bạn bè thân thiết? Quả nhiên là có tình cảm rất chân thành tha thiết...”

“Khởi nhi, giọng điệu chua ngoa như thế không thích hợp với nàng!”

“Như thế nào mới thích hợp với ta, là làn gió an ủi mệnh mông, rộng lượng sao? Bao dung đến mức làm như không thấy? Kỳ thật, lúc ở Tấn Vương phủ, lần đầu tiên người nhìn thấy Phạm Đình thì đã yêu phải không? Chẳng qua là người đã đồng ý với ta trước, còn nàng lại là ái thiếp của Vương thúc người, nên người đành đem tình cảm mãnh liệt đó áp chế xuống phải không?”

“Khởi nhi, đó là một con người, sinh mệnh một người cứ như vậy mà mất đi, chẳng lẽ nàng chỉ nhớ rõ những chuyện nhỏ nhặt ghen bóng ghen gió như vậy thôi sao? Tuy đó là một người mà nàng không quen biết, khi người ta chết đi cũng không nên quá thờ ơ chứ?”

...

La Chấn thở dài một hơi, “Lúc trước muội đã gặp Phạm Đình ở Lương trạch, biết người thật của nàng là ở chỗ này, nên cũng biết rằng ‘người’ ở Tấn Vương phủ chẳng qua là kết quả của thuật che mắt mà thôi.

Nhưng Ngọc Vô Thụ không hiểu được. Lúc sinh mệnh người đó mất đi thì muội không có một chút nào thương tiếc là bởi vì muội biết ‘người’ chết đi không phải là một sinh mạng con người.

Hắn nổi giận, là bởi vì hắn không biết muội biết. Mà muội nổi giận, nguyên nhân cũng không phải vì hắn không biết.” Hừm.... thật lộn xộn. Nói năng rối rắm như vậy chẳng phải sẽ làm cho càng vòng vèo thêm? “Muội nổi cơn tức giận là bởi vì...”

“Hắn động tâm với Phạm Đình.”

Đúng, đây mới là vấn đề mấu chốt. Trong ba người tỷ muội các nàng, tính tình Khởi nhi là ôn nhu chan hòa nhất, nhưng cổ chấp cũng bậc nhất, sự “kiên trì” đối với nàng mà nói là “khăng khăng một mực đến cực đoan” cũng không phải là quá. “Muội với hắn đã chấm dứt thật sao? Hắn cũng mặc cho muội đoạn tuyệt?”

“Sau lần cãi nhau đó, chúng ta không gặp mặt nữa.” La Khởi buồn bã tựa đầu vào trong ngực tỷ tỷ, ghen ngào nói.

“Muội tới nơi này chính vì không muốn làm cho cha mẹ quan tâm, chỉ muốn khóc một lần cho vơi, rồi quên người này đi...”

La Chấn vỗ vỗ bả vai của tiểu nha đầu, “Khóc đi. Khóc cho đã đi, rồi còn phải bước tiếp.”

Bất kể là Người hay Yêu cũng đều phải đối mặt với chuyện tình đau khổ sao? Người phạm trần thì cần lo lắng nhan sắc suy tàn không duy trì được sự sủng ái, cần lo lắng một nàng mặt hoa da phấn nào đó trẻ hơn đẹp hơn sẽ đoạt mất một phần mắt và tâm của người yêu. Mà mẫu thân của Phạm Đình, dù vĩnh viễn có một khuôn mặt thanh xuân xinh đẹp không phai tàn, nhưng vẫn không thoát khỏi nỗi thương tâm. Còn nàng thì sao? Cùng tương công yêu nhau sâu đậm, nhưng sóng gió lại đến không ngừng.

“Tỷ tỷ, người đang ở đâu? Người ra ngoài cùng Trần Châu đi, tỷ tỷ! Tỷ tỷ!”

Nhìn xuyên qua màn cửa sổ lụa hoa thấy bên trong viện có một bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn đang nhảy nhót tung tăng La Khởi ngẩn ra. “Nàng là ai vậy?”

La Chấn cười khở. “Đó là một cửa ải mà ta lại cần vượt qua.”

“Lương Thiều phu nhân!”

La Chấn than thầm một tiếng với Ông Trời, rồi thản nhiên quay đầu lại. “Có chuyện gì phân phó?”

Người đi tới là mama tùy thân của Công chúa Trân Châu, cao giọng hà hiếp. “Lương Thiều phu nhân, người dở trò tâm cơ với Công chúa, bốn mama đã bắt hết cho Quốc hậu!”

“... Vậy thì sao chứ? Đôi mi thanh tú của La Chấn nhường nhẹ lên.

Nét mặt già nua ngang dọc nếp nhăn của mama tùy thân đầy vẻ đắc ý, “Lương Chi Tâm là Phò mã được chỉ định cho Công chúa, người tác động lên Công chúa không có gì hơn ngoài việc muốn Công chúa nghe lời người nói mà thay đổi chủ ý, người cho rằng những trò gian trá đó của người có thể lừa gạt được người nào? Ngay cả bốn ma ma cũng không thể gạt được chớ đừng nói là Quốc hậu. Quốc hậu đã từng nói, nếu người dám đầu độc đầu óc của Công chúa, thì sẽ lập tức để Công chúa cùng Phò mã thành hôn!”

Thật đúng là Diêm vương dễ nhìn, tiểu quỷ khó chơi. La Chấn gật đầu vuốt cằm nghiêm nghị nói: “Được, ta đây lập tức đi cầu kiến Quốc hậu, đem những lời nói này của ma ma bẩm cho Quốc hậu nghe. Nếu Quốc hậu thật sự muốn đẩy nhanh ngày thành hôn của Công chúa lên kéo muộn, thì Lương gia cũng sẽ sớm chuẩn bị cho tốt.”

“Người...” Ma ma tùy thân ngẩn ra.

“Mà điều kiện duy nhất của ta chính là muốn vị ma ma tùy thân của Công chúa là ngài đây phải rời khỏi Lương gia. Ngài nói xem, Quốc hậu có đáp ứng ta không?”

“... Người vọng tưởng!” Ma ma tùy thân cả giận nói. “Lão nô là do Quốc hậu phái đến ở bên cạnh bảo vệ Công chúa, sao Quốc hậu lại có thể đáp ứng tâm ý của một nữ tử thương nhân như người được, người...”

“Làm càn!” Khuôn mặt thanh tú của La Chấn trầm xuống. “Quốc hậu đối với ta hoàn toàn là hiền đức lễ nghĩa. Công chúa còn gọi ta một tiếng ‘tỷ tỷ’, người chỉ là một tên nô tài mà lại dám lên giọng khinh mạn bốn phu nhân như thế, muốn gì đây? Bảo vệ công chúa có cao thủ thị vệ do Cửu Vương gia phái tới, khi nào thì đến lượt người? Có tin là bốn phu nhân sẽ dựa vào lý do này đem người đuổi ra khỏi Lương phủ không?”

Mama tùy thân da mặt co quắp, mặc dù há miệng lại quát không lên tiếng. Nữ tử này mặt mày lạnh lùng, bà ta không hề nghĩ ngờ một chút nào rằng nàng không phải là đang phô trương thanh thế.

La Chấn chẳng thèm lãng phí tâm tư với bà ta, quay đầu dời chân lập tức rời đi. Lúc trước bị Quốc hậu gây áp lực, mặc dù có sợ nhưng không nguy và vẫn hóa giải được, nhưng trong đáy lòng vẫn không khỏi tích tụ ba phần oán khí. Sau này lại bởi vì nghe chuyện về mẫu thân Phạm Dĩnh nên không khỏi cảm thấy buồn bã mất mát. Cho đến vừa mới đây, nhìn thấy tình cảm tổn thương của Khởi nhi lại làm cho nàng yêu thương cùng sốt ruột.

Đủ loại tâm tình đan xen, vừa đúng lúc mama kia lại chọc vào, nên nàng không khỏi đem toàn bộ bức bối ầm ứ trút xuống bà ta, coi như là nàng cầu người được người đi.

Nhưng La Chấn quên một chuyện.

Mama kia là người đã tự mình bỏ ra khỏi tình cảnh hắc ám nhất thế gian, lúc này lại phải nhận phản kích từ một thương nữ mà lúc đầu bà ta tưởng rằng có thể dễ dàng áp chế, không nghĩ cùng biết ngay là trong lòng bà ta sẽ chất chứa oán hận. Nhưng không biết một nô tài thì làm thế nào để phục thù?

Bên trong Lương trạch, khi La Khởi từ xa thấy mặt Phạm Dĩnh thì thái độ xã giao không chê vào đâu được, sau đó thì liền thản nhiên lướt qua nhau. Phạm Dĩnh lại gọi nàng lại. “La Tam tiểu thư, không muốn cùng Phạm Dĩnh nói chuyện một chút sao?”

La Khởi lạnh nhạt quay đầu. “Vì sao phải nói chuyện?”

“Vị Hoàng tử Vô Thụ.”

“Được thôi.”

La Khởi không muốn giả bộ rằng mình không hề bị bất kỳ ảnh hưởng gì, từ lúc nàng và Ngọc Vô Thụ chia tay trong tức giận, nàng hàng đêm lấy nước mắt rửa mặt không phải là giả, lòng lúc nào cũng như có ai khoét một lỗ vô cùng đau xót cùng không phải là giả. Phạm Đình không phải là người khởi xướng, nhưng sự tồn tại của cô ấy ở giữa nàng và Vô Thụ là sự thật.

Có nói chuyện thì cũng chẳng giúp được gì thêm cho quan hệ giữa nàng và Ngọc Vô Thụ. Nhưng nói ra mà khiến cho nàng không còn tồn tại gút mắc trong tim đối với Phạm Đình thì cũng không phải là chuyện xấu.

Hai vị nữ tử xinh đẹp đều có tâm sự riêng bước từng bước nhỏ tiến vào bên trong đình. Người hầu bưng tới nước trà trái cây, im lặng lui tới một góc phía sau.

Hai mỹ nhân bên trong đình ngồi yên lặng hồi lâu, cuối cùng Phạm Đình mở lời trước: “Hoàng tử Vô Thụ rất yêu La Tam tiểu thư.”

La Khởi cười một tiếng, không nói. Ngọc Vô Thụ dĩ nhiên là yêu nàng, hồi mới đầu thì chỉ coi đây là một kiểu “gặp dịp thì chơi” giữa một hoàng tử và dân nữ. Lúc bắt đầu diễn tuồng này chắc hẳn cũng không ngờ là phải hao tổn khá nhiều khí lực, diễn tới diễn lui, cuối cùng diễn giả thành thật.

Chẳng qua là nàng quá tham lam, muốn độc chiếm toàn bộ tình cảm dành cho nữ tử từ tận đáy lòng của nam nhân này, kể cả tình cảm dành cho người yêu hay là tình cảm dành cho hồng nhan tri kỷ.

Nếu trong lòng nam nhân này còn giữ riêng lại một góc nhỏ dành cho một cô gái khác, nàng sẽ không nhận được mà lấy đại bộ phận giang sơn mà mình đã chiếm được kia đem ra so sánh ghen tỵ với cái góc phong cảnh nhỏ nhỏ đó. Nước quá trong ắt không có cá, trời sinh tính mình như thế, sợ là ngay cả mình cũng không chịu đựng được chính mình nữa là.

“Ngay từ lúc Phạm Đình chỉ là ‘bằng hữu’ của Tấn Vương thì trong bữa tiệc gia đình tổ chức tại Tấn Vương phủ đã quen biết được Hoàng tử Vô Thụ. Hoàng tử Vô Thụ đối với Phạm Đình chẳng qua chỉ là thưởng thức. Giống như người ta thưởng thức một đồ vật bằng ngọc tinh xảo đặc sắc, một vật báu vô giá mà thôi.

Xin tin tưởng Phạm Đình, ta hận nhất loại nam tử bạc tình phụ lòng. Nếu Hoàng tử Vô Thụ là một kẻ nông cạn đứng núi này trông núi nọ, người không muốn nói chuyện với hắn nhất sẽ là ta.”

“Ta tin tưởng ngươi, nhưng không tin hắn.” Đôi mắt thản nhiên thẳng thắn của Phạm Đình đã loại bỏ một tia khúc mắc cuối cùng trong nội tâm của La Khởi đối với vị giai nhân tuyệt sắc này. “Chỉ cần một hư ảnh của ngươi mà còn có thể mê hoặc một đám nam nhân, chỉ có thể nói là ngươi quá mức xinh đẹp, khiến cho bọn hắn yêu mà không cưỡng lại được*.”

(*Nguyên văn: ‘tình bất do kỷ’ – yêu mà không khống chế ép buộc kiểm soát được bản thân, chắc cái này lấy từ câu ‘thân bất do kỷ’)

Phạm Đình sắc mặt sốt ruột, “Hoàng tử Vô Thụ đối với ngươi tuyệt đối là thật lòng thật dạ. Khi hắn và ta nói chuyện thì rất nhiều đề tài là về ngươi. Lúc hắn nói tới ngươi thì hai mắt đều sáng lên, bất luận kẻ nào nhìn vào cũng tin rằng hắn yêu ngươi vô cùng.

Ta đã từng thấy sự phản bội triệt để nhất và sự nông cạn vô ơn bạc nghĩa nhất nên đã mất lòng tin đối với nam nhân từ lâu. Nhưng ta tuyệt đối không mong muốn nhìn thấy La Tam tiểu thư bởi vì tức giận nhất thời mà đánh mất lương duyên mà trời cao đã an bài cho ngươi. Hoàng tử Vô Thụ tuyệt đối xứng đáng để La Tam tiểu thư giao phó trái tim.”

“Nói sau đi.” La Khởi dời mắt, không muốn nói nhiều hơn nữa. Nếu như mình cũng yêu thích hâm mộ một ‘Lam nhan tri kỷ’* thì liệu Ngọc Vô Thụ có thể dễ dàng tha thứ hay không? Nếu hắn có thể, thế thì nàng cũng có thể thử một lần.

(* Hồng nhan tri kỷ: dùng cho nữ; Lam nhan tri kỷ: dùng cho nam).

“La Tam tiểu thư...” Aiz—, chẳng lẽ trời đất đã tạo nên một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ đẹp như vậy mà chỉ bởi vì nàng vô tâm can dự vào thì đường tình liền lạc lối?

“Phạm cô nương.” La Khởi nhìn sắc mặt trầm trọng của nàng ấy, nói: “Việc này xin người đừng để ý nữa được không.”

“Sao?”

“Ta biết người bản tính lương thiện, người không muốn bởi vì mình mà khiến ta cùng Ngọc Vô Thụ trở thành người lạ. Nhưng ta muốn xin người đừng tham gia vào chuyện này. Nếu bởi vì Ngọc Vô Thụ nghe lời người khuyên bảo mà đến tìm ta, ta với hắc kiếp này sẽ không thể nào tiếp tục được nữa.”

La Khởi kiên quyết như vậy càng làm Phạm Dĩnh thêm thổn thức. May mắn là La Khởi nói ra, chứ nếu không ‘lợn lành chữa thành lợn què’, chẳng phải càng làm cho lương duyên thêm lầy đường lạc lối? “La Tam tiểu thư, người thật sự cứ vậy mà buông tay đối với Hoàng tử Vô Thụ sao? Các người đã vượt qua được nhiều chuyện như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy đáng tiếc sao?”

‘Vượt qua được nhiều chuyện như vậy?’ Quả nhiên là hắc đã dốc trọn tâm can đối với vị hồng nhan tri kỷ này rồi.

“Ta cùng Ngọc Vô Thụ vốn là trắc trở trùng trùng. Bởi vì đoạn tình cảm này mà ta phải nhận những ủy khuất mà trước giờ chưa bao giờ phải chịu, điều duy nhất động viên ta kiên trì chỉ là tình yêu của hắc.” Ý sợ hãi lộ ra trong đôi mắt xinh đẹp của La Khởi. “Nếu ngay cả tình yêu này cũng không còn thuần túy nữa, ta kiên trì thêm thì có ý nghĩa gì?”

“Tỷ tỷ, tỷ nghĩ sai rồi a!” La Khởi nhìn tiểu Công chúa đang dính vào trên người La Chấn, chỉ cảm thấy buồn cười, “Nàng yêu không phải tỷ phu mà là tỷ đúng không?”

La Chấn vẫn chưa cảm thấy thoải mái.

Tiểu công chúa rất thích quần lấy nàng, theo như vị Quốc hậu kia tính tình dễ chịu như vậy, nói không chừng vì vậy mới đem công chúa gả cho Chi Tâm. Chính là, tiểu công chúa thật là khiến cho người khác thương yêu, nàng thực sự không thể thương tổn... thật khó khăn a. “Trần Châu, đến bên cạnh ngồi, bằng không Chi Tâm đến đây...”

“Chi Tâm?” Hiện nghe thấy hai chữ ‘Chi Tâm’ này, Trần Châu công chúa như nai con trong mắt tràn đầy hoảng sợ, thân mình bé nhỏ lại cuộn thành một đoàn chui vào trong lòng La Chấn, “... Chi Tâm ở nơi nào a?”

Bởi vì nàng phạt hắc, nên đang ở trong phòng cấm đầu thêu lụa hoa chứ đâu. Đối với việc lỡ tay làm Trần Châu bị thương, ngốc tử kia cũng có chút hối hận, vậy nên mới ngoan ngoãn lĩnh phạt. “Trần Châu yên tâm, hắc không dám lại đánh người.”

Công chúa phồng cái miệng nhỏ nhắn, “Chi Tâm thật hung dữ a. Tỷ tỷ, Chi Tâm hung dữ như vậy, tỷ không sợ sao?”

La Chấn sàu a: một người thuần khiết vô tội như trẻ con như thế, cứng rắn cũng không đành lòng, mềm cũng không phải...

“Thiếu phu nhân!” Phình Nhi hốt hoảng vội vàng chạy tới, “Có vị công tử gia đến đây, đang cùng Phạm cô nương tranh cãi ầm ĩ náo nhiệt!”

La Chấn đôi lông mày thanh tú nhíu lại, ánh mắt thông minh lưu chuyển, ôm bả vai Trần Châu, “Trần Châu, Lục ca ca của muội đến thăm muội, muốn đi gặp hắc hay không?”

“Lục ca ca tới rồi? Trần Châu muốn đi, Trần Châu muốn đi! Đi tỷ tỷ!”

Xem ra, tiểu công chúa ở đây, đều không phải là hoàn toàn vô ích, ít nhất còn dễ dàng đuổi được vị Lục Vương gia đáng ghét kia hơn.

***

“Người nhất định phải gả cho Bốn vương!”

“Ta vì sao phải gả cho người?” Phạm Dĩnh mệt mỏi hỏi lại. Nam nhân này thật sự là phiền phức. Nàng thân thể chuyển biến tốt, tâm tình không tệ, mới thỉnh Phình Nhi bưng chút trà bánh điểm tâm muốn ở

trong đình thư giãn sau giữa trưa. Ai ngờ tên nam nhân này vọt đến, trừng mắt muốn nàng gả cho hắn, là nàng bệnh, hay là hắn bệnh?

“Người vì sao không lấy Bồn vương?!”

“Ta vì sao phải gả cho người?!”

Hàng Niệm Nhận nghe giọng nàng thờ ơ như không liên quan đến mình, giận không có chỗ phát tiết, “Người yêu Bồn vương không phải sao?”

“Phụt—” một tiếng, Phạm Đình một miệng trà hoàn toàn phun ra, bắn tung tóe đến trên mặt nam nhân này.

“Người—” Hàng Niệm Nhận đen mặt, lấy tay áo lau mặt, “Người nữ nhân này, có thể cẩn thận một chút hay không?”

Phạm Đình nhú mày, sóng mắt liếc ngang, “Ta chính là ngõ ngược khó thu như thế, không biết cẩn trọng như thế. Cho nên, được Lục Vương gia ưu ái, bồn cô nương không dám tiếp nhận. Còn nữa, Lục Vương gia tự khen mình như thế, cũng thỉnh có chừng có mực.”

“Người là nói người không thương bồn vương?”

“Ta khi nào thì làm cho Vương gia ảo tưởng, khiến Vương gia cho rằng ta yêu người?”

“Người nếu như không thương ta, năm đó vì sao... Ủy thân cho ta?”

Phạm Đình khê cười giễu, “Ta nhớ rõ người đã từng nói, súc sinh không biết nhân gian liêm sỉ, nếu muốn phát tình, gặp ai cũng có thể làm chồng, nào có để ý đến cái gì trinh tiết...”

“... Ta không nhớ rõ!”

“Ha, Vương gia lựa chọn trí nhớ kiếp trước thật có thứ tự rõ ràng. Vậy người nhớ rõ cái gì? Cùng ta hàng đêm tham hoan, cá nước giao hòa? Hay là ‘Chỉ nguyện làm uyên ương không làm tiên’?”

“Người, người nữ nhân này, nói chuyện không cảm thấy xấu hổ...”

“Người đã quên sao?” Phạm Đình tay chống cằm trên bàn đá, ánh mắt kiêu mị quyến rũ, “Ta vốn là súc sinh, không biết cảm thấy thẹn. Đúng rồi, người còn có nhớ hay không, người bởi vì cùng ta tham hoan, kết quả thi cử thất bại, nhiều lần trách ta mê hoặc người, hoàn toàn đã quên ta từng nhiều lần khuyên người đọc sách, thúc người tiến bộ như thế nào. Bây giờ nghĩ lại, con người có khi so với súc sinh càng không biết xấu hổ hơn nha.”

“Người...” Lời của nàng làm hắn tức đến đầu muốn bốc khói, thần thái của nàng lại làm ngũ tạng hắn như muốn thiêu đốt, “Đừng có bày ra bộ dáng trên chọc, ngả ngớn như thế, còn ra thể thống gì?”

“Người quản ta...”

“Lục Lục, người như vậy không được nha. Người như vậy, Phạm Đình sẽ không gả cho người.”

Hả? Hàng Niệm Nhận trừng mắt với cái đầu người không biết từ nơi nào nhô ra, “Chuyện này liên quan gì đến người?”

Chi Tâm đắc ý dương cổ, thật thà nói: “Lúc trước nương tử gả cho Chi Tâm, chính là Chi Tâm theo đuổi được. Nếu muốn cưới được nương tử xinh đẹp, không thể làm giống người như vậy a.”

“... Người, biết thật sao?”

“Hừ, Chi Tâm đương nhiên biết, bằng không Chi Tâm làm sao có thể có được nương tử xinh đẹp!”

Chuyện gì xảy ra thế này?

Khi La Chấn dẫn Trần Châu đến nơi thì thấy Phạm Đình đang ngồi phòng mang trợn má, bộ dạng chán muốn chết, mà mắt thì lại đặt ở chỗ hai nam tử đang sóng vai ngồi trên tảng đá dưới bóng cây cách đó hơn một trượng, La Chấn cũng thuận thể nhìn qua, một người trong đó nhìn quen mắt vô cùng, chính là người mỗi đêm ngủ ở bên cạnh mình chứ ai.

Nhưng hần và tên còn lại tại sao lại có cái tư thế như bạn tốt ngồi bên nhau như thế... đây mới chính là điều làm cho nàng kinh ngạc.

“Bổn vương sao làm như vậy được!” Khe khẽ bàn luận này giờ, Hàng Niệm Nhận chợt đứng lên. “Đường đường là nam nhi, há có thể làm những chuyện mất khí phách nam tử như thế? Bổn vương không giống người...”

Chi Tâm đôi mắt đen sáng thuần khiết, thật vô tội nói: “Nếu người không học theo Chi Tâm, thì không lấy được nương tử xinh đẹp đó. Lục Lục người không muốn lấy vợ sao?”

“Bổn vương...” Hàng Niệm Nhận mặt mũi cứng đờ, “Bổn vương có thể áp dụng biện pháp khác!”

“Nhưng biện pháp của người Phạm Dĩnh không ưng á.”

“... Bổn vương còn có biện pháp khác!”

“A.” Chi Tâm cũng không thèm để ý phương thức theo đuổi thô bỉ của mình bị người ta xem thường, hảo tâm đề nghị. “Vậy Lục Lục phải nhanh nha, chờ Phạm Dĩnh lành thương thế, đột nhiên biến mất, người đuổi không kịp đâu. Người không có Phong ca ca giúp một tay, đuổi không kịp Phạm Dĩnh đâu.”

“Vậy...” Mi mắt Hàng Niệm Nhận lại run rẩy một trận, “... Người lặp lại lần nữa.”

“Cái gì?” Chi Tâm chớp mắt to không hiểu.

“Lặp lại lần nữa biện pháp người vừa mới nói...”

“Lục Lục muốn cưới Phạm Dĩnh à?”

“... Khụ... Đúng vậy!”

“Vậy thì không thể quá ầm ĩ nha...”

“Xuyt, nhỏ giọng chút...”

Hai người hạ thấp giọng làm người đứng xem khó nghe được thêm chi tiết gì.

La Chấn khiêm tốn hướng Phạm Dĩnh thỉnh giáo. “Xin hỏi, bọn họ đang làm gì?”

“Ân công đang truyền thụ phương pháp theo đuổi thô bỉ cho Lục Vương gia.”

“... Ta nghe Chi Tâm kêu Lục Vương gia là ‘Lục Lục’ à?”

“Ân công nương tử không có nghe lầm.”

“Mà Lục Vương gia cũng không có phản đối cái tên thân mật này à?”

“Ân công nương tử không có nhìn lầm.”

“Có thể nói cho ta biết, trước khi ta tới đã xảy ra chuyện gì không?”

Phạm Dĩnh miễn cưỡng thở dài một tiếng, “Như ân công nương tử thấy đó thôi, đó chính là chuyện đã phát sinh.”

“Lục ca ca!” Trần Châu đang như một miếng keo dính chặt trên cánh tay La Chấn, lúc này bay ra như chim tước, “Lục ca ca tới thăm Trần Châu phải không?”

Hàng Niệm Nhận quay đầu lại, liếc thấy muội tử của mình, cách đó không xa là La Chấn. Nữ tử này mỗi lần gặp đều làm cho mình toàn thân bứt rứt khó chịu một cách khó hiểu, bởi lần nào gặp nàng hần cũng đang trong những tình huống có mấy phần chật vật, trên mặt Hàng Niệm Nhận không khỏi ngượng ngùng. Hần đỡ lấy tiểu muội yêu quý, “Trần Châu, dạo này khỏe không?”

Trần Châu ngược cao cái đầu nhỏ, vẻ mặt xán lạn, “Tỷ tỷ thương Trần Châu, Trần Châu rất tốt!”

“Tỷ tỷ?” Hàng Niệm Nhận nhướng cao đôi lông mày, “Tỷ tỷ là ai?”

“Chính là tỷ tỷ đó...” Đôi mắt đen tinh khiết của Trần Châu chợt liếc qua Chi Tâm, cao giọng làm nũng, “Lục ca ca, Chi Tâm khi dễ Trần Châu! Mau giúp Trần Châu đánh hần!”

“Sao?” Hàng Niệm Nhận nhìn tiểu muội cảm phần giờ tay chỉ hướng, “Hắn khi dễ muội ư?”

“Ừ, Lục ca ca phải thay Trần Châu trút giận đó, hắn khi dễ Trần Châu!”

“Làm sao có thể?” Hàng Niệm Nhận búng tay vào giữa trán tiểu muội, “Tiểu hài tử chớ nói lung tung, cũng chính miệng muội nói hắn tốt, không phải là hắn thì không chịu, bây giờ sao lại nói là hắn khi dễ muội? Muốn làm cho hắn khi dễ người ta còn khó hơn là làm cho trời trút Đại Hồng Thủy xuống nữa đó.”

“Lục ca ca, thật mà...”

“Được rồi tiểu nha đầu, nếu đã xuất cung rồi thì đi chơi cho đã đi!” Hàng Niệm Nhận vỗ vỗ cái ót tiểu muội như đuổi tiểu cầu, “Lương Chi Tâm, Bốn vương mời người đến tửu lâu bên ngoài phủ uống một chén nhé?”

“Hả, uống rượu?” Chi Tâm con người lấp lánh.

La Chấn đuôi mày hơi động.

“Đúng, uống rượu.” Hàng Niệm Nhận vung tay vô cùng hào khí, “Có đi hay không?”

“...Uống rượu đó nha?” Chi Tâm đưa mắt nhìn sang nương tử, “Uống rượu đó nha?”

La Chấn muốn cười lại nhịn, còn chưa kịp để ý trả lời cho khát vọng nóng bỏng trong mắt ngọc tử này, Hàng Niệm Nhận đã nói: “Chuyện nam nhân, hỏi nữ nhân làm gì? Đi, nam nhân chúng ta đi uống rượu!”

“Ah, các nam nhân đi uống rượu!”

“Ấn công, người này đã từng hại ngài, cùng hắn đi uống rượu phải cẩn thận kéo hắn lại hại ngài nữa...”

Hàng Niệm Nhận hung hăng trừng mắt với nữ nhân luôn chê bai hiềm khích phá đám mình. “Chuyện nam nhân, nữ nhân ít chen vào đi!”

Vì một câu nói này của Lục Vương gia mà thoáng chốc liền khiến cho lòng hăng hái của Chi Tâm tăng lên cao ngất, vung tay lên nói: “Đúng, chuyện nam nhân, nữ nhân ít chen vào!”

La Chấn nhú đôi mày lại.

“Đi!”

“Đi!”

Chi Tâm kề vai sát cánh với người kia đi xa đã được mười mấy bước nhưng trước sau vẫn không nghe âm thanh của nương tử, nhiệt tình đột nhiên xuống thấp, thấp thỏm dừng bước, cẩn thận quay đầu lại. “Nương tử, Chi Tâm đi uống rượu nha.”

“Chuyện nam nhân, nữ nhân ít chen vào không phải sao?” La Chấn cười tươi như hoa.

Chi Tâm dẫu môi mỏng lên. “Nương tử...”

Thối ngọc tử! La Chấn cất bước tiến đến, đưa bàn tay trắng nõn sửa lại vạt áo cho hắn, “Đi đi, rượu nhiều hại thân, không được quá chén đấy.”

“Ách, nương tử! Nương tử thật tốt a.”

Hàng Niệm Nhận nhìn phu thê nhà người ta ngọt ngào ấm áp như thế, không nhịn được liền bắn ánh mắt sang nữ nhân không tìm không phổi trong lòng hắn kia. Người nọ, môi anh đào lấm nhấm, không tiếng động cho hắn hai chữ:

Nằm mơ!

La Chấn đã quên một chuyện. Nàng đúng là đã dặn dò tướng công nhà mình uống rượu không được quá chén, tướng công nhà nàng cũng quả thực là xem mệnh lệnh của nương tử là đúng. Nhưng đối với một người chưa bao giờ uống rượu như Chi Tâm thì có cái gì để so sánh đo lường?

Vì vậy buổi chiều khi quay về thì Chi Tâm đã say mềm, lúc Phạm Trình đến đỡ còn vừa hát vừa gọi to, nhìn cây đại thụ kêu “Chi Hành”, hướng về phía cái cốc gọi “Bảo Nhi”, chỉ duy nhất là không nhận lầm nương tử nhà hắn mà thôi.

“Nương tử, ta cho nàng biết, uống rượu không tốt đâu, Chi Tâm không thích!”

Bị mùi rượu của hắn xông ra làm đầu óc choáng váng, lại bị hai cánh tay dài của hắn ôm chặt đến nỗi muốn thở cũng khó khăn, La Chấn cả giận: “Không thích còn uống nhiều thế này? Còn để cho chàng uống rượu một lần nữa thì ta không phải là nương tử của chàng!”

“Nương tử là nương tử của Chi Tâm, nương tử chỉ là nương tử của Chi Tâm!” Chi Tâm la to đến Ông Trời còn nghe thấu. “Trân nhi chỉ là của Chi Tâm!”

“Hoàn Tố, Phạm Trình, đem ngốc tử này ném lên trên giường đi!”

Phạm Trình, Hoàn Tố hợp lực đem Chi Tâm say mềm ném lên giường, Phạm Trình cởi giày Chi Tâm, Hoàn Tố đem nước tới, để cho La Chấn lau mặt sạch sẽ cho kẻ say.

“Nương tử, nàng là của Chi Tâm nha, nàng không phải là của Phạm Trù kia...”

Ách? La Chấn nghĩ mình nghe nhầm, Phạm Trình lại giật mình đánh thót.

“Tướng công, say rồi thì ngủ ngoan đi, ít nói chuyện mê sảng.” La Chấn tháo tóc hắn, lau qua mặt hắn, ôn nhu nói bên tai.

“Ừm.” Chi Tâm miệng mếu máo, nhắm mắt an tĩnh lại.

“Tiểu thư, Cô gia lần đầu say rượu, sẽ không nôn ra đầy giường chứ?”

“Ta sẽ trông nom, các người nghỉ ngơi đi.”

“Dạ, sáng mai nô tỳ nấu canh giải rượu cho Cô gia, ngài...”

“Phạm Trù, Trân nhi bây giờ là nương tử của Chi Tâm, nếu người dám giành, Chi Tâm sẽ đánh người, sẽ hung hăng đánh người đó!” Chi Tâm lật người, lăm bằm lăm bằm, lại nói một câu say rượu như vậy.

Phạm Trình sắc mặt biến loạn.

Đôi mi thanh tú của La Chấn xiết chặt, “Tướng công, mê sảng càng nói càng thái quá, ngủ nhanh đi.”

“... Nhưng mà, nương tử chỉ có thể là của Chi Tâm, nương tử chỉ có thể muốn Chi Tâm.”

“Ta dĩ nhiên chỉ cần chàng.”

“... Phạm Trù rất đáng ghét, nương tử đừng để ý đến hắn đó.”

La Chấn hôn nhẹ lên giữa trán hắn, “Trong lòng ta, ai cũng không sánh bằng tướng công, ngủ thôi.”

Nàng vẫn chưa suy nghĩ gì nhiều, chỉ nghĩ rằng có thể đó là do ngốc tử này thấy tướng mạo Phạm Trù có khả năng ganh đua cao thấp với hắn, lại cảm giác người này có lực hấp dẫn không tầm thường đối với nữ tử, vì vậy hắn mới có cảm giác nguy cơ rình rập nên nhớ đến trong cơn say.

Nhưng Phạm Trình đang đứng một bên lại không phỏng đoán như thế.

Không phải người thường, đương nhiên sẽ có góc độ nhìn khác thường. Mặc dù Phạm Trình tu vi nông cạn, nhưng vẫn không phải là người phàm. Hắn cảm giác được một điều, những lời nói lúc say của ân nhân có dị năng thiên phú của mình tuyệt đối không phải là lời vô căn cứ. Cha của mình, cùng nương tử của ân nhân, chắc chắn phải có mối liên hệ nào đó.....

27. Chương 27: Bị Nguy Biệt Quân

“Quốc sư, ngài đường đường là Quốc sư, lưu lạc đến tình thế hôm nay, ngài cam tâm sao?”

“Người lời này là có ý gì?”

“Quốc sư, ngài có muốn biết là người nào hại ngài tới mức này không?”

“Người đến cùng là có mục đích gì, cứ nói thẳng đi.”

“Phụ nhân Lương gia kia, chẳng lẽ ngài sẽ không hận ư?”

“Bổn Quốc sư là người nào? Sao lại cùng giới phàm phụ chấp nhật?”

“Quốc sư ngài là đắc đạo cao nhân, ngài ngực mang rộng lớn, từ bi vì hoải, quả thật thần thể...”

“Xảo ngôn làm màu, miệng lưỡi trơn tru, tục không chịu được!”

“Dạ, dạ, lão nô biết sai! Quốc sư ngài từ bi như thế, không cùng so đo với phàm phu tục tử, nhưng lão nô tức giận thay Quốc sư nha.”

“.... Người định làm gì?”

“Phàm phu kia quá mức kiêu ngạo, thật sự cần phải giáo huấn. Ngài xin hãy giao cho lão nô mượn hai ba tên đệ tử, lão nô tự có biện pháp vì Quốc sư ngài ra khẩu khí!”

“Thôi đi! Bổn Quốc sư ta sao lại cùng một phụ nhân dung tục như người thông đồng làm vậy!”

“Dạ, dạ, dạ...”

“Nhưng Lương gia phụ nhân trời sanh tính ngoan độc, ti tiện như vậy, lưu lại trần thế, chắc chắn sẽ làm hại nhân gian, làm hại muôn dân, bá tánh.”

“Đúng vậy đúng vậy, Quốc sư ngài vì muôn dân bá tánh trong thiên hạ, vì Hàng Hạ quốc bình an, để hàng yêu trừ ma, tất nhiên sẽ không ngồi nhìn phàm phu kia tiêu dao bên ngoài thiên phạt...”

“Bổn Quốc sư sẽ không đem đệ tử cho người mượn, nhưng bổn Quốc sư niệm tình người có lòng diệt trừ ác tâm, sẽ chỉ điểm người một vài.....”

***

Không ngờ Hàng Niệm Nhận và Lương Chi Tâm lại trở thành bạn tốt, việc này trước đây tuyệt đối không thể tưởng tượng. La Chấn đối với việc này mặc dù không vui nhưng cũng không có xuất lực ngăn trở.

“Nương tử, nàng muốn tới cửa hàng sao?”

“Ừ, ngày hôm qua chàng thuê lựa đến tận khuya, hôm nay nghỉ ngơi cho tốt đi....”

“Chi Tâm muốn cùng Lục Lục đi uống rượu nha.”

Ngốc tử này là uống rượu thành nghiện có phải hay không? Chưa kịp chải đầu cho hấn La Chấn nhẹ nhéo lỗ tai hấn một cái, “Còn dám uống rượu say, ta sẽ qua ngủ với Hoàn Tổ đấy.”

“Không say, Chi Tâm không say!” Chi Tâm nhe răng cười hì hì, trở lại ôm lấy eo nhỏ nương tử, đầu ở trên thân người nương tử thơm mềm cọ cọ, “Nương tử, Lục Lục là bằng hữu Chi Tâm, bằng hữu có thể uống rượu, nam nhân có thể uống rượu nha.”

La Chấn đương nhiên biết tâm tư ngốc tử này. Chi Hành yêu quý Chi Tâm, vì hấn là huynh đệ Chi Tâm, đối đãi với Chi Tâm như với huynh trưởng; Phạm Trình kính Chi Tâm, vì Chi Tâm là ân nhân hấn, đối đãi với Chi Tâm liền thêm vài phần kính cẩn.

Vậy nên, Hàng Niệm Nhận là người duy nhất xem Chi Tâm như “Bằng hữu” mà đối đãi, khiến Chi Tâm cực vì vui sướng. Huống chi, phần kết giao này làm thỏa mãn đáy lòng mong mỏi của Chi Tâm: là được người khác đối xử như một nam nhân.

La Chấn rất hiểu rõ Chi Tâm, thấy hấn vui vẻ như vậy, mặc dù không thích cái tên đầu óc cổ hủ Hàng Niệm Nhận kia nhưng cũng không ngăn cản bọn họ lui tới. “Nam nhân xác thực là có thể uống rượu, nhưng Trần Nhi không thích nam nhân say rượu.”

“Vậy Chi Tâm không uống say, Trần Nhi liền thích đúng không?”

Ngốc tử này, mấy ngày gần đây sao chỉ toàn dây dưa vấn đề này, nàng đâu chỉ thích hấn, là quá yêu hấn mới đúng! “Ta không thích chàng, thì sẽ thích ai chứ? Nhưng thật ra, chàng có xác định bằng hữu Lục Lục kia đối với chàng không có tâm tư gì khác không?”

“Hấn muốn cưới Phạm Đình a. Hấn nói nương tử thật khó chơi như vậy, mà Chi Tâm có thể lấy được nương tử, nên hấn muốn hảo hảo lãnh giáo Chi Tâm, làm cách nào mới có thể cưới được nương tử xinh đẹp a!”

Vậy sao... La Chấn hung hăng niết vành tai ngọc tử, “Chàng cũng cho rằng nương tử nhà chàng thật khó chơi hử?”

“Đâu!” Chi Tâm kêu lên ủy khuất, nhưng biểu tình lại thật là vui mừng, “Nương tử thương Chi Tâm, sẽ không khó chơi nha.”

Chải đầu, chỉnh trang y phục cho hẵn xong, thả người rời đi. La Chấn nhìn theo hướng hẵn rời đi, bất chợt nhớ ra: thói ngọc tử nói bóng gió là nàng nếu không thương yêu hẵn, thì thật là người khó chơi sao?... Thói ngọc tử này!

“Tiểu thư, nô tỳ đi mua cháo thịt, ngài ở đây chờ nô tỳ là được rồi.”

La Chấn nhìn theo nha đầu bên người đi vào Đức Lai cư, bất thành linh cảm thấy có nguy hiểm đến gần. Vội giơ tay chụp lấy túibeutel đang đập thành thạch đeo trên cổ, thì bỗng một mùi như đàn hương Phật gia liền vây quanh lại đây.

Đến lúc này, La Chấn trong miệng muốn kêu nhưng không lên tiếng được, hai tay muốn giãy dụa cũng không còn chút sức lực nào, chỉ đành ngoan ngoãn mặc cho chính mình bị hai phụ nhân nâng lên, nhét vào sau xe ngựa bên cạnh. Khoảnh khắc mảnh vải cửa xe đang buông xuống, nàng thoáng nhìn thấy thân ảnh của Hoàn Tố vui sướng xách cặp lồng nhảy nhót đang chạy đến.

“Tiểu thư!” Hoàn Tố quay lại không thấy nàng đâu, ban đầu vẫn chưa có bao nhiêu kinh hoàng, kêu gọi xung quanh, cùng với chủ tử bên trong xe ngựa chỉ cách một mảnh vải mà vượt qua.

Cùng lúc đó, Chi Tâm bỗng ném văng chén rượu, bất ngờ đứng lên, “Nương tử đã xảy ra chuyện! Phong ca ca người sao không nói sớm?”

Có “Người” rất ủy khuất, “Bọn họ lúc mưu tính không phát sinh ở trong gió, ta làm sao biết được?”

...

“Có tìm được nương tử không?” Phạm Trình trở lại bị Chi Tâm níu chặt, hỏi.

Đến chiều tối, tất cả tráng đinh của phủ Lục Vương gia, phủ Cửu Vương gia cùng với Lương phủ phái ra đi tìm đã tấp nập trở về, đều báo lại là không có kết quả. Bởi vì Phạm Trình không dám tùy tiện phô trương pháp thuật, nên cũng tay không mà quay về.

“Bốn vương đã an bài người canh giữ ở bốn cửa thành, trừ phi bọn bắt cóc đã ra khỏi thành trước lúc Bốn vương bố trí người, bằng không nếu tìm trong thành, nhất định có thể tìm được Lương thiếu phu nhân.” Cửu Vương gia Hàng Thiên Dư nói.

Ngọc Thiều lo lắng, khuôn mặt nhỏ nhắn vì thế mà nhăn lại, “Nay cả thành Vạn Uyển ai cũng biết Lương phủ cùng Hoàng tộc có quan hệ thân thiết, bọn họ lại còn dám bắt cóc Chấn tử tử, là hám tiền hay bị mất trí đây?”

Hàng Thiên Dư nhíu mày nói: “Lương gia có tiền của thế gian đều biết, nhưng nếu bọn chúng chỉ có mục đích là tống tiền, mà chúng ta bố trí như vậy, ngược lại còn lộng xảo thành chuyện’(*)”.

(*Lộng xảo thành chuyện: biến khéo thành vụng, lợn lành chữa thành lợn què.)

“Không sai.” Hàng Niệm Nhạn chen vào nói, “Bọn tống tiền biết có Hoàng gia nhúng tay vào, chỉ sợ lúc cùng đường liều chết, chó cùng rứt giậu, hại đến tánh mạng Lương thiếu phu nhân.”

“Cũng chưa hẳn là vì tiền tài đâu.” Hàng Thiên Dư thấy thê tử càng lo sợ, thì vội vàng khuyên giải, “Lương thiếu phu nhân xuất thân là đại thương gia Ngọc Hạ quốc, thuở nhỏ sinh trưởng trong cảnh giàu có sung túc, tất nhiên là đối với bọn bắt cóc tống tiền có đề phòng chặt chẽ, trong lòng cũng tất nhiên càng thêm đề cao cảnh giác. Người cơ trí như Lương thiếu phu nhân, mà không lưu lại dấu vết nào, đủ để thuyết minh bọn chúng không phải chỉ là bọn cướp bình thường.”

Bọn họ thảo luận đến khô cổ họng, mới hoảng hốt thấy người nên lên tiếng nhất, từ đầu tới cuối vẫn chưa nói lời nào: Lương Chi Tâm cúi đầu im lặng, La Khởi thì ngưng mày trầm tư.

“Lương công tử, không tìm thấy Chấn tử tử, người...”

“La Tam tiểu thư, đối với lệnh tỷ mất tích, người thấy thế nào?”

La Khởi mặt không đổi sắc, điềm tĩnh nói: “Bất kể là mục đích gì, bọn chúng cũng không phải bọn cướp bình thường. Bản thân ta khi còn bé đã từng bị bắt cóc, vì thế phụ thân tìm cho chúng ta nha hoàn bên người biết võ công, ngoài ra ba chị em chúng ta cũng đã thương lượng cách ứng phó khẩn cấp, như để lại trâm cài, vòng khuyên để đánh dấu, ném khăn lụa để ra hiệu. Tỷ tỷ khi gặp chuyện là người bình tĩnh nhất, trừ phi là không có bất kỳ cơ hội nào, nếu không tỷ ấy sẽ không thúc thủ chịu trôi dạt.”

Nàng vừa nói xong thì Hoàn Tố đang thút thít ở trong góc bỗng nhiên òa khóc lớn, “...Tam tiểu thư, là nô tỳ vô dụng, nô tỳ không bảo vệ tiểu thư...”

“Hiện tại không phải là lúc nói việc này.” La Khởi mặt cười bình thản, “Người ở bên cạnh tỷ tỷ đã lâu như vậy, cũng biết rõ tỷ tỷ không thích nhất là người khi gặp chuyện trước tiên lại hoang mang, mất phương hướng.”

Hoàn Tố lúc này mới cố nuốt vào nước mắt giàn giụa, vì nén khóc mà ho khan không ngừng. Phạm Trình đứng bên cạnh nàng, giơ tay xoa nhẹ bả vai, im lặng an ủi nàng.

Phạm Đình không rảnh mà quan tâm đến tên đệ đệ trước đây cứ khăng khăng một mực sẽ không ‘động tâm’ của mình, mắt đẹp hướng về phía Lương Chi Tâm, “Ân công, Phong Thần cũng truy tìm không được, có đúng không?”

Chi Tâm vừa cùng mỗi “Người” lần lượt nói xong, trên gương mặt xinh đẹp không phải là suy sụp, khóc lóc như mọi người đều nghĩ, mà là vẻ mặt như nường tử của hần đã từng dạn dò qua: khi không cười không nói trông thật trang túc* an bình.

(*trang túc: trang nghiêm, nghiêm túc)

“Phong bá bá nói, người này rất am hiểu về Chi Tâm, vì đối phó Chi Tâm, nên đặc biệt dùng một vài biện pháp ngăn cách gió, nơi nường tử ở, không có gió.”

“Mà người này, đối với túi thêu được ta thi triển qua pháp thuật tránh ma quỷ trên người ân công nường tử cũng thực hiểu biết. Túi thêu của ta, có thể đẩy lui giết, cướp, ám thương, độc xâm đến tất cả các hành vi bất chính, gây rối. Nhưng ta là yêu, nên vật gì được ta thi triển qua pháp thuật tối kỵ nhất là Phật giáo và Đạo giáo. Hiển nhiên, người bắt ân công nường tử rất biết rõ điểm ấy.

Hơn nữa, ta dùng vài phương pháp thấu thị, cũng không tìm ra nơi ân công nường tử ẩn thân. Chứng tỏ xung quanh nơi ân công nường tử bị nhốt được người dùng Chính Pháp(*) để bày kết giới phòng không. Xin hỏi các vị, ân công nường tử khi nào thì đã đắc tội với một pho tượng Thần – Phật như vậy đây?”

(* Chính Pháp: có hai loại: Phật pháp của Phật giáo và pháp thuật trừ yêu của Đạo giáo)

Phạm Đình đang nói thì hơi dừng lại, trong lời nói đã miêu tả rõ ràng.

“Không có khả năng!” Hàng Niệm Nhận lắc đầu, quả quyết nói, “Quốc sư dù sao cũng là cao tăng đắc đạo, như thế nào lại đi làm cái loại chuyện này chứ?”

“Người nếu thấy không có khả năng, sao ta còn chưa chỉ ra là ai, người đã nghĩ ra rồi?” Phạm Đình trên mặt vờ tức giận ngậm mĩa mai, “Quý Quốc sư đắc đạo, dựa vào cốt chất, nhờ thiên phú, nhưng tâm hần cơ bản vẫn là phàm tục, thậm chí theo địa vị hần tăng lên, lòng dạ càng hẹp hòi khó có thể là người khoan dung. Nếu không như thế, hần sao lại không chấp nhận được Lương công tử? Sở Hàng Hạ quốc xuất hiện vị thần tiên khác mà thay thế hần sao?”

“Nhưng mà, cho dù là như thế, hần cũng không có khả năng làm cái chuyện bắt người này. Chưa tính từng là Quốc sư bảo vệ Hàng Hạ quốc, một phàm nhân sống hơn một trăm tám mươi tuổi, trải qua gần hai trăm năm ‘thương hải tang điền’(*) lòng dạ cũng sẽ không tính toán so đo...”

(*Thương hải tang điền: bãi bể nương dâu, thế sự xoay vần. Chỉ sự thay đổi lớn lao trong cuộc đời.)

“Ta sống còn lâu hơn hần mà lòng dạ vẫn hẹp hòi như cũ đó thôi, hay là nguyên do ta không phải là ‘Người’ mà là ‘Yêu’ sao?”

“Người...”

“Quốc sư đúng thật là không có khả năng tự mình làm chuyện này, nhưng nếu có vài người bên ngoài cam tâm tình nguyện làm thay hẳn, sợ là Quốc sư cũng sẽ ngồi ngoài xem thành quả này.” Hàng Thiên Dư trầm ngâm, “Bây giờ, trước mắt cứ tìm cái lý do đến tìm Quốc sư hiện đang ở Gia Tự dò hỏi một phen...”

“Không được!” Chi Tâm như nghĩ ra được điều gì, thông suốt đứng dậy, quả quyết nói, “Người không cần đi tìm lão đầu-không-tóc, Chi Tâm đi tìm Khứ Ác gia gia!”

Phạm Đình lên tiếng đồng ý: “Ân công nói đúng. Nếu quả nhiên là Quốc sư gây nên, Vương gia đi chỉ sợ dẫm thảo kinh xà, nói không chừng còn làm cho hấn chó cùng rút giậu.”

Hàng Niệm Nhạn nhíu chặt hai hàng lông mày, “Người đối với Quốc sư dùng từ ngữ diễn đạt có thể không...”

“Đều là lúc nào rồi mà người còn so đo này nọ!” Phạm Đình quát, đảo mắt lại nói, “Đến nay thì, xác thực chỉ có Khứ Ác đạo trưởng là người mới có khả năng phân cao thấp cùng lão Quốc Sư kia mà thôi, nhanh đi Vô Tiên Quan thỉnh Khứ Ác đạo trưởng mới đúng.”

“Khứ Ác gia gia không có ở Vô Tiên Quan, Chi Tâm đang thỉnh Phong gia gia tìm hẳn.” Giữa trán Chi Tâm chưa bao giờ từng có nếp nhăn mà nay nhăn lại thành những ngọn núi nho nhỏ, “Chi Tâm phải cứu nương tử, các người đừng làm loạn nữa, làm chậm trễ Chi Tâm cứu nương tử!”

***

Trong lúc mọi người còn đang xôn xao thảo luận tìm cách, thì La Chấn cũng từ trong mê man tỉnh lại.

Khi tỉnh lại, đối mặt với chung quanh hắc ám, trước mắt chỉ có một ngọn đèn dầu, nhận ra tình cảnh như vậy La Chấn cũng không cảm thấy kinh ngạc hoảng hốt, nhưng mà, dưới ánh đèn dầu chập chờn kia hiện ra nét mặt già nua, lại khiến nàng phải sợ hết hồn, “Tùy hành ma ma?” (ma ma tùy thân đi theo công chúa)

Tùy hành ma ma kéo lên da mặt nhão nhét nhăn nheo, lạnh lùng cười một cái, “Lương thiếu phu nhân, không nghĩ tới đúng không?”

Đúng vậy, thật không ngờ. Người này, trong cung lẫn lộn đã vài thập niên, gặp nhiều thứ tàn nhẫn cùng hắc ám trên đời này nhất, có thể sống đến bây giờ, đã là một lão nô thành tinh. La Chấn thừa nhận, là mình đã đánh giá thấp lão ác nô được đào tạo trong hoàng cung này nên mới gặp kiếp mạng hôm nay.

Nghĩ kỹ như thế, La Chấn cử động chân tay một chút, cũng may, vẫn chưa bị trói.

“Lão nô sẽ không trói người, lão nô cũng sẽ không đối với người có bất kỳ lăng nhục nào.” Tùy hành ma ma đẩy ngọn đèn đến gần nàng, để mình không bỏ qua bất kỳ biến hóa nhỏ nào trên mặt nữ tử này. “Người biết không? Người ngày đó cả vú lấp miệng em*, thật là khiến lão nô mất hứng. Lão nô trước đó đã suy nghĩ không biết bao nhiêu biện pháp để làm thế nào mới có thể hồi báo Lương thiếu phu nhân đây. Đột nhiên, đã nghĩ đến lý do khiến rất nhiều chủ tử ở trong cung làm sao mà bị phát điên đến chết. Lương thiếu phu nhân thông minh như vậy, có thể đoán được rồi chứ?”

(* cả vú lấp miệng em: vênh vào hung hăng, lên mặt bắt nạt người)

La Chấn lắc đầu, “Xin chỉ giáo.”

Tùy hành ma ma ngồi xuống, vẻ mặt đầy hứng thú giống như tán gẫu chuyện vui, “Trong cung, nếu có chủ tử phạm vào tội lớn, hình phạt tệ nhất không phải là ban chết, mà là giam cầm ở trong mật thất không chút kẽ hở. Nhiều năm không thấy mặt trời, nhiều năm không người hỏi thăm, nhiều năm một người một chỗ trong mật thất, cuối cùng, đều phát điên mà chết. Lương thiếu phu nhân, tương lai sẽ vĩnh viễn ở trong gian hầm này.... Ngài thấy thế nào?”

La Chấn nhíu mày, phóng mắt liếc nhìn xung quanh một vòng, vuốt cằm, “Đích thật là trừng phạt đủ ác.”

Biểu hiện chỉ như thế sao? Bất quá, tùy hành ma ma cũng không sốt ruột, mặt dám nói, không đến mười ngày, vẻ thông dong trên mặt phụ nhân này chắc chắn rồi sẽ biến mất, đến lúc đó lại đến thưởng thức cũng không muộn.

“Lương thiếu phu nhân yên tâm đợi, đến thời gian dùng bữa, trên cửa có tấm chắn mở ra, sẽ có người đưa cơm cho ngài. Chẳng qua là, việc ăn uống sinh hoạt chỉ giới hạn ở trong phòng này, không khỏi ủy khuất ‘cầm y ngọc thực’ Lương thiếu phu nhân rồi.”

Lương thiếu phu nhân cũng không cần phải lo lắng cho Lương công tử, lão nô hầu hạ công chúa thật tốt, cũng sẽ hảo hảo phụng dưỡng Lương công tử, sẽ nhìn bọn họ vợ chồng ân ái đến đầu bạc răng long. Tương lai sinh lân nhi* ái nữ, lão nô sẽ đến báo tin vui cho Lương thiếu phu nhân. Điều kiện tiên quyết là, nếu Lương thiếu phu nhân có thể chống đỡ cho đến lúc đó.”

(*Lân nhi: con cháu Hoàng gia)

Lão tiện nô này! La Chấn mạnh mẽ đè xuống phần nô trong lòng, “La Chấn tạ ơn ma ma đã không giết.”

“Một tháng sau, hy vọng Lương thiếu phu nhân còn có thể sạch sẽ xinh đẹp như vậy, lão nô cáo từ.” Tùy hành ma ma hành lễ, rất có vài phần đáng vẻ cung nhân lui bước mà đi, khi còn cách cửa thềm đá một bước, quay đầu u ám nói:

“Đã quên nói cho Lương thiếu phu nhân, ở trên bàn bên cạnh, có dao gỗ, que trúc, ngài về sau nếu không chịu nổi tịch mịch dày vò muốn tự sát, mấy thứ này sẽ giúp ích một chút, nhưng cũng chỉ có thể là giúp ích một chút thôi. Trong cung, sau khi các chủ tử dùng chúng để tự sát, cũng chết không thể mà sống cũng không song, rất là thống khổ a. Còn nữa, trên tường toàn bộ được dán vải bông, chính là sợ ngài luẩn quẩn trong lòng mà lấy đầu đập vào tường, gương mặt xinh đẹp như vậy mà bị đập thành huyết nhục mơ hồ, không phải đáng tiếc sao?”

“Ma ma nghĩ thật chu đáo.”

“Không dám, không dám! Hầu hạ các chủ tử trong cung, khó tránh khỏi tâm nhân có phần nhìn xa trông rộng thôi. Lương thiếu phu nhân, lão nô lúc này là thật cáo từ.”

Cánh cửa mở ra rồi vội đóng lại để lộ một đường sáng xuyên qua rồi nhanh chóng biến mất. La Chấn giờ ngọn đèn lên cao, đem vị trí hoàn cảnh từng tắc từng tắc thăm dò. Quả nhiên là chỉ có bốn vách tường, vô song vô dũ(*), chặt chẽ không có kẽ hở. Trên bốn vách tường bằng đá, quả nhiên là có dán vải bông bảo vệ. Bên trong ẩm ướt, nấm mốc, chỉ có duy nhất một cái bàn và một chiếc giường nhỏ, trên bàn quả thật bày ra que trúc, dao gỗ, trên giường trải chăn nệm cũng không keo kiệt. Xem ra, tùy hành ma ma rất muốn nàng sống được lâu dài chút đây, tất nhiên liên quan đến việc chịu tra tấn cũng lâu dài chút rồi.

(* dũ: cửa sổ, khoét giữa vách hay tường, xung quanh có khuôn, trong có chấn song đóng chéo thành hình mũi trám gọi là dũ.)

Chẳng qua là, mục già này sao giống như ‘chó ngáp phải ruồi’, may mắn tìm được một nơi kín không kẽ hở như thế này để giam nàng nhỉ? Gió cũng không xuyên qua được, chứ đừng nói gì tới hoa cỏ sâu bọ hay thú vật. Tướng công a, chàng có thể tìm được nương tử nhà chàng không đây?

“Tỷ.” Phạm Trình bất ngờ nhảy ra, lắc mình ngăn ở phía trước mặt Phạm Dĩnh đang mải mê trầm tư, suy nghĩ.

Phạm Dĩnh giờ tay đánh vào ót hần, “Xú tiểu tử, hù chết ta!”

Phạm Trình từ trước đến nay chưa bao giờ ngoan ngoãn cam chịu bị ức hiếp, lúc này lại không có bất kỳ phản bác nào, “Tỷ, ngươi có muốn cứu nương tử của ân nhân không?”

“Nói nhảm!”

“Kỳ thật trừ bỏ Khứ Ác đạo trưởng ra thì còn có một người có thể tìm thấy và phá vỡ được cái kết giới của tên Quốc sư đầu heo kia.”

“Ai?” Phạm Dĩnh nhíu mi, “Ngươi vừa rồi ở trong phòng sao không nói?”

“Cha.”

“A!” Phạm Dĩnh đôi mắt sáng ngời, “Đúng a, ta làm sao có thể đã quên cha. Nhưng mà...” đại mi nhăn lại, “Cha bốn biển là nhà, chúng ta muốn tìm cũng không dễ dàng đâu. Nay ta trọng thương chưa lành, không cách nào dùng linh châu để gọi...”

“Ta lấy linh châu trên người ta triệu hồi, cha tất nhiên có thể nhanh chóng đến rồi.”

“Người? Tu vi của người có thể không chế được không đó?” Đệ đệ này, thuở nhỏ tham ngủ lười biếng, không muốn nhất là thực lộ hấp nguyệt(*) tu đạo kham khổ. Khi còn bé nhờ vào cha cùng mẹ luyện thành đan kéo dài sinh mệnh cho hắn, sau nếu không có mẹ mạnh mẽ ép buộc hắn, đến bây giờ, không chừng vẫn còn là một con hồ ly dần dần vô dụng đấy.

(* thực lộ hấp nguyệt: ăn sương hút nguyệt. Phương pháp tu đạo)

“Người đừng có coi khinh bổn thiếu gia được không? Cùng lắm thì dùng trước, sau ta lại đổi nguyệt hấp đường một tháng là được chứ gì.”

Phạm Đình ngược lại giật mình, bản tính đa nghi hiển lộ, “Ngay cả vì ân công đã cứu người một mạng, người cũng ít có lúc hào phóng như vậy, người đối với ân công nường tử sẽ không.....” Mặt bốn cột, mắt đẹp liếc ngang, có một phen thâm ý khác, “Người ta đôi là thần tiên quyến lữ nha, người đừng động tâm tư khác, huống chi người còn có nha đầu Hoàn Tổ a.”

“.....Người nghĩ đi đâu vậy?!” Phạm Trình tròng mắt liếc tỷ tỷ xảo quyết này, “Ta lúc trước có một câu có lẽ cũng không có nói sai.”

“Nói cái gì?”

“Lương thiếu phụ nhân.... Kiếp trước, có lẽ quả nhiên là con hồ ly.”

Ách? “Có ý tứ gì?”

“.... Không có gì.” Phạm Trình nhớ lại phụ thân có đề cập đến chuyện hồn phách mẫu thân từng nghiêm dặn bảo, chính mình hiểu được rồi không nên lộ ra cho tỷ tỷ biết nhiều, “Việc quan trọng bây giờ, là trước tiên mời cha đến, cứu được ân công nường tử đã rồi hẵng tính sau.”

Phạm Đình trực giác xú tiểu tử này có chuyện giấu giếm nàng, nhưng bây giờ không phải là lúc truy cứu, “Cha muốn thỉnh, Khử Ác đạo trưởng cũng muốn thỉnh, cả hai không khỏi làm chậm trễ.”

“Chuyện này....” Quên đi, có lẽ là phán đoán sai. Nếu suy đoán của mình là thật, lấy tu vi cao thâm của cha, khi tiếp xúc với ân công nường tử sao lại không hề nhận ra?... Hơn nữa, nếu quả thật như hắn đang nghĩ, thì có thể làm sao?

Phạm Đình liếc xú tiểu tử đang nhăn mày, “Người thất thần làm cái gì? Còn không mau đi gọi cha?”

“Ta đột nhiên nghĩ đến, có lẽ không nói cho cha là thượng sách.”

Phạm Đình mắt đẹp chợt híp lại, “Người rốt cuộc biết được chuyện gì?”

Sao nhất thời sơ sẩy, đã quên tỷ tỷ này có bao nhiêu khó chơi? “.... Người nghĩ nhiều rồi!”

Nghĩ nhiều? Có quỷ mới tin! “Có liên quan đến cha? Có liên quan đến ân công? Có liên quan đến ân công nường tử?” Phạm Đình mỗi lời phát ra, đôi mắt đẹp thông minh càng nhìn chăm chú về phía trước một phần, cố gắng tìm ra một chút khác thường từ trên mặt xú tiểu tử dám giở trò giấu giếm trước mặt nàng.

Đối với khuôn mặt quốc sắc thiên hương mà người khác mê mẩn này, Phạm Trình lại thấy chỉ có gian trá xảo quyết, hắn một tay đẩy ra, cười xù: “Người sao lo nhiều chuyện như vậy? Ta đã nói không có việc gì thì sẽ không! Người rốt cuộc có muốn cứu ân công nường tử hay không?”

Xú tiểu tử, giấu đầu hở đuôi. “Người nóng vội như vậy, chính là thật sự có vấn đề!” Phạm Đình nhăn mày liều, trầm ngâm nói, “Ta nghĩ không ra, ân công nường tử cùng cha lại có liên quan gì?”

“Nàng là....”

“Nàng là cái gì?” Lời này phát ra từ người thứ ba đột nhiên vừa đến.

“Nàng là ——” Phạm Trình ngạc nhiên quay đầu, “Cha?”

Nói đến tám chắn trên cửa kia, biên độ đóng mở được nắm giữ vừa đúng, không để xảy ra một chút hơi gió nào. Cẩn thận chặt chẽ không chệch vào đâu được như thế khiến cho La Chấn hoài nghi, kẻ địch kia, thật sự là tùy hành ma ma sao?

Sau khi tỉnh lại, tiếp nhận lời răn dạy thông suốt của tùy hành ma ma, ngày đầu tiên, La Chấn vẫn chưa vội vã suy nghĩ cách thoát thân. Ngủ qua một ngày một đêm, ăn một vài miếng thức ăn nguội nhạt trong chén gỗ, La Chấn khoác tấm chăn trên vai, cả ngày ngồi trên giường nhỏ, yên lặng không tiếng động.

Thấy nàng im hơi lặng tiếng, tên gác cửa không khỏi có vài phần hoảng hốt, đoán là người bên trong bị choáng hoặc là bị chết ngạt rồi cũng nên. Kiểm chế hơn nửa ngày, hắt lại nhin không được mở tấm chăn ra nhìn vào bên trong. Nhưng chỗ đặt giường lại ở nơi tầm mắt không thể tới, tất nhiên là khó thấy được chút manh mối nào.

Người phía trên đã sớm có phân phó, người bên trong quỷ kế đa đoan, phải tránh nói chuyện với nàng. Vậy nên xem xét xong, hắt kéo tấm chăn đóng lại, không để ý tới.

Nhưng, thời gian lại qua một đêm. Sáng sớm hôm sau, bên trong vẫn như cũ không nghe được một tia động tĩnh, đưa đồ ăn sáng vào cũng không thấy người nhận lấy, tên trông cửa không khỏi có vài phần hoảng sợ. Dù sao, bọn họ chỉ là người nhận mệnh, một mực không biết được thân phận người bị giam giữ, nếu xảy ra chuyện không may, không biết có bị trách tội hay không. Sau khi bàn bạc, cần nhắc một hồi, họ phân công một người đi báo tin trước.

Bên trong Lương trạch, tùy hành ma ma rốt cục cũng mãn nguyện nhắm mắt theo đuôi mà theo sát tiểu công chúa. Một đường đi chỉ thấy mọi người vẻ mặt không yên, mục bên ngoài thanh sắc bất động, tất nhiên là trong lòng mừng thầm: nhân vật lợi hại như thế mà bị mình nắm trong lòng bàn tay xoa nắn, chẳng phải sướng khoái sao?

Nhưng, bon tay sai từ ngoại trạch đưa tin đến, báo là người bị giam trong mật thất có khả năng đã chết ngạt, lúc này trong nội tâm mục vui sướng một chút: Trừng phạt với phụ nhân kia vừa mới bắt đầu, sao lại có thể làm mất lạc thú như vậy chứ?

“Công chúa, lão nô có một số việc cần xin nghỉ, lão nô sẽ để lại vài nha đầu hầu hạ ngài thật tốt...”

Trần Châu khuôn mặt nhỏ nhắn nước mắt giàn dụa, “Sao không thấy tỷ tỷ? Trương ma ma người có biết tỷ tỷ đi nơi nào hay không?”

“Chuyện này lão nô làm sao biết được. Công chúa ngài cũng bảo trọng ngọc thể, đừng vì người lạ mà thương tâm. Ngài có bất trắc gì, Quốc hậu sẽ trừng phạt các nô tài...”

“Trần Châu mặc kệ, Trần Châu muốn tỷ tỷ! Chi Tâm không có ở đây, tỷ tỷ cũng không, Trần Châu muốn tỷ tỷ! Người nhanh đi tìm tỷ tỷ!”

“Công chúa, lão nô có thể đi nơi nào tìm chứ? Ngài đừng vì một người không liên quan mà làm khó Trương ma ma a...”

“Trần Châu muốn tỷ tỷ, Trần Châu muốn bánh trôi ngọt ngào của tỷ tỷ, Trần Châu mặc kệ! Mặc kệ! Người đi tìm tỷ tỷ cho Trần Châu, người nhanh đi tìm!”

Tuy là đầu óc đơn thuần nhưng chung quy vẫn là vị công chúa cao quý, vả lại anh trai và chị dâu (Quốc quân và Quốc hậu) của Công chúa chỉ sợ nô tài bên người tiểu muội khi dễ chủ tử thuần thiện (lương thiện, thuần khiết), nên ngày thường dạy dỗ tiểu muội nhiều nhất là như thế nào sai sử đe dọa nô tài, “Người không đi tìm tỷ tỷ cho Trần Châu, Trần Châu đi nói cho Cửu ca ca người khi dễ Trần Châu!”

Trương ma ma bị công chúa dồn ép làm cho nóng nảy, “Công chúa, ngài đừng vờ ngớ ngẩn làm như không biết nữa, nữ nhân kia đối với ngài có ý định bất lương! Nàng chết đi, Lương công tử mới có thể trở thành Phò mã của ngài, ngài tìm nàng về làm cái gì?”

Lời này, phiêu tán trong không khí, theo gió mà đi...

Đang cùng Hoàn Tổ tìm kiếm dấu vết để lại ở nơi nương tử mất tích, Chi Tâm đột nhiên xoay mình cứng đờ, “Hoàn Tổ, Phong bá bá nói, nương tử mất tích có thể cùng ma ma bên người Trần Châu có liên quan.”

Hoàn Tổ trợn tròn mắt, “Cô gia sao ngài nghe thấy được? Quả nhiên là cái lão tiện nô kia làm?”

Chi Tâm nắm chặt hai đấm, “Phong bá bá nghe thấy được lời của mục ta..., còn nói trong mắt của mục ta có sát khí với nương tử!”

“Nô tỳ bây giờ đi lột da cái lão tiện nô kia!”

“Không được!” Chi Tâm giang cánh tay ngăn lại Hoàn Tổ đang khí thế bồng bồng, “Người không thể lột da của bà ta a!”

“Cô gia, đã không tìm thấy tiểu thư, ngài còn thiện lương từ bi...”

“Người để bà ta dẫn chúng ta đến chỗ nương tử, rồi hãy lột da nha!”

“.....”

“Tỷ phu, ta hỏi thăm được rồi!” La Khởi cùng nha đầu Nhân nhi vội vàng từ đầu đường chạy lại, “Người bán đậu hũ ở góc đường cái kia nói tại ngày đó hình như thấy một người giống tỷ tỷ bị kéo vào một chiếc xe ngựa đen che kín mít, đi về hướng đông! Chúng ta lại đi bên đường hỏi thăm...”

“Hoàn Tổ người đi lột da, Chi Tâm cùng Khởi Nhi đi hỏi thăm nha!”

“Dạ, cô gia!” Hoàn Tổ thật là kích động: Tiểu thư mất tích, cô gia giống như trưởng thành một chút, cũng coi như trong cái rủi có cái may a.

La Chấn bị nhốt trong tù thất, cũng không thể kết luận biện pháp của mình có hiệu quả hay không.

Không tiếng động giả chết, nếu tên thủ vệ tiến vào trong xem xét, nàng liền nghĩ cách lợi dụng thời cơ của mở làm cho gió vào. Còn nếu tên thủ vệ chạy tới tùy hành ma ma truyền tin, bên ngoài không chỗ nào là không có gió tất nhiên sẽ nghe thấy. Vô luận như thế nào, có gió, nàng cùng tướng công liền có thể tâm ngữ tương ứng. Hiển nhiên, cũng có thể tên thủ vệ chẳng quan tâm ngó ngang đến nàng, vậy nàng cũng phải thay đổi phương pháp khác thôi.

“Bên trong.... Có tiếng vang sao?”

“.... Không có .... Có đưa thư đến không?”

“Có thư...”

Nghe thấy thanh âm ‘soạt soạt’ mơ hồ ở ngoài cửa, La Chấn nhẹ thở dài một hơi nhẹ nhõm, mặc dù không có mười phần nắm chắc, ít nhất có một cơ hội. Kế tiếp, sợ là phải cần vài phần vận khí rồi.

Cảm thấy hình như có người kéo tấm chắn cửa ra, xác nhận quả thật không thể nhìn thấy tình hình bên trong, thì căn dặn: “Ma ma cho phép ta vào xem xét người ở bên trong rốt cuộc là chết thật hay giả chết, cửa này không được mở lớn quá, đủ cho ta đi vào là được rồi.... Cẩn thận cẩn thận, ma ma đã nói trăm ngàn lần không được mở lớn!”

“Vì sao? Sợ người chạy thoát à? Có chúng ta canh giữ, lại có cánh cửa lớn này đã khóa kỹ, nàng một nữ nhân có thể chạy thoát sao?”

“Ma ma đã phân phó, ma ma nói Quốc sư đã nhiều lần căn dặn....”

....Quốc sư? Hay cho một tên cao tăng đắc đạo nha.

“Quan hệ gì đến Quốc sư? Nữ nhân này rốt cuộc có lai lịch gì?”

“Quên đi, hai người các ngươi theo ta tiến vào! Người nếu đã chết, nhanh chóng khiêng đem ra ngoài chôn, nhất định không được động mạnh gây ra bất kỳ tiếng gió nào!”

La Chấn khoắc chắn trên vai, dựa vào tường đá mềm mại, cúi đầu nín thở.

“Này... người rốt cuộc đã chết chưa? Sao lại có tư thế này? Người, đi xem!”

Nghe thấy tiếng bước chân đến gần, La Chấn hé mắt, lén thấy có ngón tay thăm dò dưới mũi mình, còn có hai người khác đứng trước giường. Nàng bất ngờ vùng vẫy khoắc trên vai, phủ lên đầu chúng, từ một góc giường khác nhảy xuống đất, chạy đến thêm đá.

“....Bị lừa rồi! Bắt lấy nữ nhân này!”

La Chấn mũi chân vừa bước trên thêm đá, trong miệng hô to: “Chi Tâm, cứu ta!” vừa kéo tấm chắn cửa kia ra, liền có gió tiến vào, có gió, là có thể tìm tướng công.

“Con đàn bà thôi, dám lừa lão tử, bắt được chúng tao phải giáo huấn mày!”

Chung quy vì một ngày chưa ăn cơm, La Chấn thể hự lực đoản(*), mới bước được ba bậc, truy binh đã đuổi tới. Có một bàn tay từ phía sau tóm lấy tóc nàng....

(* thể hự lực đoản: thể lực yếu ớt)

28. Chương 28: Thoát Khốn Phùng Quân

Nữ tử Ngọc Hạ Quốc rất xem trọng mái tóc, tóc bị người động vào chuyện nhục nhã chỉ kém sau thất trinh. La Chấn lớn lên ở nơi giàu sang, tôn quý, khi nào thì có người dám động vào một sợi tóc của nàng? Tất nhiên là trong lòng nổi giận, gờ tay nhỏ xuống trâm vàng trên búi tóc, xoay tay lại đâm!

“A ——” trên tay đau nhức, hắc kêu lên thảm thiết, một chưởng khác lúc này tát đến, “Thối kỹ nữ!”

La Chấn gờ trâm lên chống đỡ. Nữ nhi lực đạo tất nhiên là mãnh mai, trên cổ tay bị va chạm lúc này sưng lên, mà cây trâm cũng đâm rách lòng bàn tay đối phương. Bất chấp cổ tay đau đớn, nàng nhấc chân chạy hướng về phía trước, “Chi Tâm! Chi Tâm cứu ta!”

“Trần Nhi!” Như vì đáp lại tiếng kêu cứu của nàng, cánh cửa sắt nặng nề ầm ầm mở rộng ra, hiện ra một thân ảnh thon dài đứng ngược sáng.

“Tướng công!” La Chấn phút chốc mừng như điên, vươn tay chạy đến người vừa đến.

Bọn người truy đuổi tất nhiên sẽ không bỏ qua, theo sau đánh tới, tại lúc ngón tay vừa chạm vào quần áo La Chấn thì một cổ cuồng phong cuộn cuộn xoáy lên, gom hết bọn người phía sau hai người, một loạt ném văng ra.

Mà cùng lúc đó, La Chấn liều mạng toàn lực đẩy nam tử đang ôm lấy nàng ra, hoảng sợ trừng đôi mắt đẹp, “Người.... Người....”

“Nương tử!”

La Chấn quay đầu, thấy tướng công nhà mình, “....Chi Tâm!”

Chi Tâm vừa ngự phong (cưỡi gió) tới, nhìn thấy nam nhân kia đang đứng gần nương tử, “Người cút ngay, rời xa nương tử của Chi Tâm!”

Lấy tốc độ nhanh như gió, Chi Tâm chen mình vào giữa người nọ cùng nương tử nhà mình. Người kia mặt trầm như nước, y phục bay lên như bướm xoay đến bên kia La Chấn, gờ tay muốn nắm.

La Chấn mày liễu nhíu lại, đẩy tay hắn ra, “Phạm cư sĩ, thỉnh tự trọng.”

Chi Tâm đem nương tử ôm vào trong cánh tay, đỏ mặt kêu to, “Nương tử là của Chi Tâm, người tránh ra!”

Phạm Trù hai mắt chỉ chăm chú nhìn La Chấn, “Ta tránh mưa qua đêm ở miếu Nguyệt lão, gặp Nguyệt lão, mới biết được người thể mà lại uống canh Mạnh bà đầu thai làm người....Vì sao? Chúng ta từng nói qua, chẳng lẽ người đã quên?”

La Chấn sững sờ nhìn lại nam tử này trong đáy mắt đầy đau thương thảm thiết, nàng chớp chớp đôi mắt sáng, không rõ nguyên do.

“Nương tử đừng nhìn hắn, nhìn Chi Tâm!” Chi Tâm kéo khuôn mặt có đôi má lúm đồng tiền thanh tú của nương tử lại, đem cả mặt mình phủ lên, “Chi Tâm rất nhớ nương tử nha.”

“Tướng công.” La Chấn mắt đẹp rưng rưng. Ở dưới lòng đất tối tăm không có ánh mặt trời, nàng chưa từng hoài nghi Chi Tâm sẽ đến cứu nàng. Bây giờ có thể tựa vào trong lòng hắn, nàng chân chính hiểu được chỉ có trong vòng tay ôm ấp này mới có thể đem đến cho nàng ấm áp, yên lòng. “Trần Nhi cũng nhớ chàng!”

“Nương tử vẫn chỉ cần Chi Tâm có phải không?”

“Thối ngốc tử, Trần Nhi cho tới bây giờ đều chỉ cần Chi Tâm a.”

“Nương tử không lừa Chi Tâm nha.”

“Trần Nhi khi nào đã lừa gạt chàng?”

“Vậy nương tử néo lỗ tai Chi Tâm được không?”

La Chấn bật cười, “Đứa ngốc, néo lỗ tai chàng là không lừa chàng hả?”

“Trần Nhi néo lỗ tai Chi Tâm, chính là thật yêu thật yêu Chi Tâm, Chi Tâm liền thật vui thật vui.”

“Thối ngốc tử! Như vậy có đủ hay không?”

“Đau nha.... Nương tử lại néo! Đau nha.... Nương tử lại néo!”

Hai người một bên chàng chàng thiếp thiếp, nồng tình mật ý, hoàn toàn đã bỏ quên người bên cạnh.

Phạm Trù thấy một màn này, nói là đau triệt nội tâm cũng không đủ. Nữ tử trước mắt, trí tuệ thanh nhã, giáo hoạt cường hãn, rõ ràng so với thê tử uyển chuyển hàm xúc, nhu tình như nước của hần hoàn toàn bất đồng. Nhưng trong cơ thể của nàng, vậy mà lưu lại linh hồn của thê tử hần, đã uống một chén canh Mạnh Bà quên hết tất cả!

Hần không biết là nên xem nữ tử này là người đã đoạt lấy linh hồn thê tử, hay là muốn trái lương tâm thừa nhận rằng thê tử thật sự đã rời bỏ hần mà đầu thai đây?

“Đừng để chúng chạy thoát! Ma ma đã dặn, thật sự không được, đi thỉnh đệ tử Quốc sư hỗ trợ!” Bị Phạm Trù đánh xỉu nằm ở trong hầm, sau một lúc lâu tên gác cửa tỉnh lại, lạng quạng vấp ngã bò càng ra ngoài, rầm rĩ hét lớn, “Nhanh đi báo cáo Quốc sư!”

“Cái gì Quốc sư? Cái gì ma ma?” cửa lớn tiểu viện bị người từ bên ngoài đá văng, khoanh tay thông thả đi vào là người có khuôn mặt thâm trầm lạnh lẽo Cửu Vương gia – Hàng Thiên Dư, “Dem toàn bộ nô tài trong viện này mang về Vương phủ của Bốn vương, Bốn vương sẽ nghiêm hình khảo vấn!”

“Tỷ phu lần này thực khiến cho muội nhìn với cặp mắt khác xưa nha.”

Giúp La Chấn tắm rửa thay quần áo xong, La Khởi một bên giúp tỷ tỷ chải vuốt sợi tóc mây, một bên vui rạo rực nói: “Tỷ tỷ xảy ra chuyện, tỷ phu đúng là phi thường bình tĩnh, như một đứa nhỏ trong một đêm dường như trưởng thành, tỷ tỷ khổ tâm không có uống phí a.”

“Còn không phải vẫn là cái đáng vẽ kia sao!” La Chấn mặc dù không cho là đúng, nhưng đuôi mày khước mắt lại hết sức ôn nhu, “Muốn hần lớn lên, thật khó.”

“Ai nha tỷ tỷ à, tỷ phu ở trước mặt tỷ, tất nhiên là vĩnh viễn không trưởng thành a... tại tỷ yêu chiều tỷ phu thôi.” La Khởi lựa chọn số trăm cài vòng khuyên ở trên bàn, “Cài trăm nào đây?”

“Trăm gỗ đi. Trăm gỗ là Chi Tâm mua tặng cho tỷ. Mỗi lần cài lên, ngốc tử kia liền thật cao hứng.”

Nhìn tỷ tỷ sắc mặt hạnh phúc ngọt ngào, làm La Khởi đột nhiên có vài phần cô đơn, gượng cười nói:

“Trước kia, muội không có bài xích tỷ phu, là vì Khởi Nhi tin tưởng vào trí tuệ và ánh mắt của La gia đại tiểu thư, tin tưởng tỷ tỷ lựa chọn tất có đạo lý của mình. Hiện tại, Khởi Nhi đã hiểu rõ vì sao tỷ tỷ lại chọn tỷ phu. Người có tình cảm chuyên tâm một lòng không đổi như thế, bản tính thành tâm thành ý như thế, thật sự muốn không thích cũng khó.”

La Chấn như nhìn ra được phiền muộn của tiểu muội, “Sau khi nói chuyện rõ ràng với Phạm Đình, muội cùng Ngọc Vô Thụ trong lúc đó vẫn chưa có tiến triển gì sao?”

“Chuyện đã qua, không nói cũng vậy thôi.” Hiển nhiên, La Khởi không muốn nói nhiều đến chuyện này, “Không bằng nói một chút về phụ thân Phạm Đình đi.”

“...Hần?” La Chấn đôi mi thanh tú hơi chau lại, “Nói đến hần làm cái gì?”

“Tỷ tỷ chưa phát giác ra người này khi nhìn tỷ ánh mắt rất kỳ quái sao? Tỷ phu đối với hần cũng có nhiều phòng bị a, ánh mắt nhìn chằm chằm hần như là đề phòng kẻ trộm vậy. Còn nữa, lúc vừa mới tiến vào

trong viện để cứu tử, tử phu vốn muốn đi theo, nhưng phụ thân Phạm Đình lại kêu tử phu ở lại. Hắn làm cho Khởi Nhi cảm giác như là hắn hình như không vui khi tử và tử phu thân mật ở chung vậy đó.”

La Chấn dứt khoát lắc đầu phủ nhận, nói: “Là muội lo lắng nhiều rồi, tử cùng với người này không hề có chút quan hệ nào, hắn có thể nhìn tử thành cái dạng gì chứ? Cùng lắm, hắn là ân nhân cứu mạng của tử, nhưng Phạm gia đối với Chi Tâm nhớ mãi không quên ân cứu mạng, như vậy là hòa rồi.”

“Không chỉ như vậy a tử tử...”

“Được rồi.” La Chấn không muốn thảo luận quá nhiều về người không có liên quan, “Mau giúp tử tử trang điểm cho tốt, tử muốn đi Cửu vương phủ, tìm hiểu xem Quốc sư đắc đạo bán tiên kia cùng lão ma ma chớ cậy gần nhà, gả cậy gần chuồng đó như thế nào cấu kết thông đồng với nhau được.”

Vả lại, việc này nếu không có Cửu Vương gia tới không sớm không muộn, vừa đúng lúc nghe thấy mấy tên canh cửa kia kêu gào, chứ muốn từ trong ‘miệng gang lưỡi thép’ của Trương ma ma tra hỏi rõ ràng, đều không phải là chuyện dễ đâu. Mụ ta thế nhưng là một lão nô tài đã từng trải qua cực hình khổ ải trong cung đấy.”

“Việc này, cũng là nhờ tử phu a.” La Khởi cài thêm trâm hoa khác vào tóc mây của tử tử, khuôn mặt nhỏ nhắn cười tươi như hoa, nói:

“Lúc đó Tử phu biết được chuyện tử tử mất tích có liên quan đến lão ác nô kia, thời điểm nghe thấy tiếng tử tử kêu cứu, hắn liền gấp không thể chờ đi cứu tử tử. Muội nghĩ ác nô kia dù sao cũng là người trong cung, lại là ma ma tùy thân của Công chúa, cần phải có một người có địa vị cao đích thân đến mới có thể ra lệnh kiểm chế vừa có thể khiến cho mụ ta hết đường chối cãi.”

Vì thế, muội cùng tử phu thương lượng, chia làm hai đường, muội đi mời phu quân của Ngọc Thiều công chúa Cửu Vương gia. Nhưng Khởi Nhi cước bộ tất nhiên chậm a, chỉ thấy tử phu trong không trung nói nói mấy câu, ngay sau đó Khởi Nhi liền đứng ở trước cửa Cửu vương phủ. Chứ nếu không, Cửu Vương gia làm sao đến đúng lúc như vậy? Tử phu a, đúng là một vật báu vô giá, tử tử phải thật coi trọng nha.”

“Tiểu nha đầu, hôm nay muội khen ngợi Chi Tâm thoải phòng phóng đại như vậy, tử sẽ hoài nghi muội đối với hắn có rắp tâm gì khác a.” La Chấn xinh đẹp nhẹ nhàng uyển chuyển đứng lên, đầu ngón tay kéo kéo gò má tiểu muội, “Đừng cho là muội muội ruột của tử, dám mơ ước Chi Tâm của tử tử, tử vẫn sẽ không bỏ qua cho muội. Bất kỳ ai. Đều không được.”

“Người gọi Chi Tâm tới có chuyện gì?” Chi Tâm nhìn chằm chằm nam nhân này, trong tròng mắt đen thuần khiết tràn đầy vẻ đề phòng mà trước nay chưa từng có.

Phạm Trù quay đầu, lạnh nhạt hỏi: “Lương công tử, người lần đầu tiên gặp Phạm mỗ đã biết được ta cùng với Tàng Trân có quan hệ phải không?”

Chi Tâm tay nắm thành quyền, giương cao cổ, quả quyết nói: “Trân Nhi là nương tử của Chi Tâm!”

“Ta cùng với Tàng Trân có ngàn năm nhân duyên, từng ước hẹn thiên thu muôn đời bên nhau. Tàng Trân vì cứu Đình Nhi mà thân thể bị thiêu rụi, hồn phi phách tán. Năm trăm năm qua ta kiên trì tìm kiếm, chính là muốn đem hồn phách của nàng tìm về trong cơ thể, để nàng sống lại. Đến cuối cùng lại biết nàng chuyển thể làm người...” Phạm Trù lắc đầu, giữa chân mày khắc rõ nỗi đau đớn thống khổ, “Tàng Trân là thê tử của ta...”

“Trân Nhi là thê tử của Chi Tâm, Trân Nhi chính là nương tử của một mình Chi Tâm!”

Phạm Trù thở dài nói: “Lương công tử được trời cao ban cho dị năng, người nhìn qua Phạm mỗ, liền thấy được Tàng Trân kiếp trước. Người hẳn là đã tận mắt nhìn thấy ta cùng Trân Nhi từng có nhiều thời gian tốt đẹp biết mấy, nàng từng yêu ta rất nhiều...”

“Không có gì đẹp cả!” Chi Tâm cổ họng nuốt xuống một cái lại cao giọng nói, “Khi đó, Trân Nhi luôn khóc. Người ôm người khác ở phía trước cười đến cao hứng, ngay tại cách đó không xa Trân Nhi khóc rất thương tâm.... Trân Nhi từng quỳ khóc cầu xin Nguyệt gia gia, nguyện cả đời sau nhất định không cần gặp lại người!”

Phạm Trù sắc mặt phi biến, “Người...”

“Sau đó, Trần Nhi bị lửa đốt thật đau thật thảm, liền từ trong thân thể chui ra, phiêu phiêu, nhẹ nhàng bay bay thật lâu. Người đuổi tới phía đông, Trần Nhi liền tránh sang phía tây, vĩnh viễn muốn cách người thật xa thật là xa.... Có một ngày, Quỷ Sai ca ca đi bắt hồn, vốn dĩ không định bắt Trần Nhi, nhưng Trần Nhi tự nguyện đi theo bọn họ, còn đến xin bà bà xinh đẹp một chén canh uống, khi đó Chi Tâm ở ngay phía trước.... Trần Nhi ăn canh, thành tiểu bảo bảo....”

“.... Không, sẽ không!” Chi Tâm từng câu từng chữ nói ra, như biến thành từng mũi dao nhọn, mạnh mẽ khắc lên trái tim Phạm Trù. Đau đớn mãnh liệt, đau đến thất kinh bát lạc, truyền tới xương cốt tứ chi, lộ trên gương mặt xinh đẹp méo mó. “Tàng Trần sẽ không tránh né ta! Ta cùng với Tàng Trần ngàn năm bên nhau tình cảm tích tụ ngang với trời biển, có nhật nguyệt làm chứng. Tàng Trần đa tình ôn nhu như vậy, nàng sẽ không phụ ta!”

“Người khi dễ Trần Nhi, còn không muốn Trần Nhi không khi dễ người, người thật đáng ghét!” Chi Tâm giơ tay nhắc chân kêu to, “Trần Nhi của Chi Tâm không phải là Trần Nhi kia, Trần Nhi này là của Chi Tâm, chính là của Chi Tâm! Trần Nhi là của một mình Chi Tâm, Chi Tâm chỉ cần Trần Nhi, không cần người khác!”

“.....Chúng ta có hơn ngàn năm bên nhau, kỷ niệm tốt đẹp có vô số kể, mà người chứng kiến, chỉ thấy thời điểm nàng khóc lóc thôi sao? Ta cùng Trần Nhi thề non hẹn biển, ngọt....”

“Người đáng ghét!” Chi Tâm thật tức giận, khuôn mặt tuấn tú vì thế mà trở nên đỏ đậm, mắt đẹp trợn trừng, “Chi Tâm sẽ không làm cho Trần Nhi khóc! Một lần cũng sẽ không! Trần Nhi khóc, Chi Tâm sẽ rất đau rất đau! Khi đó, Trần Nhi thường thường khóc, thường thường thương tâm, Chi Tâm nhìn thấy, nhưng Chi Tâm không ở nơi đó, Chi Tâm không an ủi Trần Nhi được, Chi Tâm cũng rất đau lòng! Người làm cho Trần Nhi rơi lệ, người không biết Trần Nhi thương tâm, người đáng ghét!”

Làm sao Phạm Trù lại không biết ái ân thương tâm chứ? Lúc đó, sống cuộc sống không bị gò bó, tự do phóng khoáng, dù biết là hoang phí tình cảm nồng nàn của kiều thể, nhưng hẳn có thời gian, có năm tháng vô tận vô tận, nghĩ sẽ từ từ bù đắp cho nàng, nên dù có biết cũng không sợ.

Nhưng lúc chứng kiến thân thể thê tử bị thiêu hủy đến hồn phi phách tán ngay trước mặt, cảnh tượng lúc đó liền tuyên thành ác mộng vĩnh viễn của hắn.

Nhiều năm tìm kiếm thê tử nhưng không được. Trong suốt những năm tháng đó, hắn cũng từng trong hoảng hốt nhận ra nàng không muốn để hắn tìm thấy. Chẳng qua là hắn không muốn tin mà thôi. Cho đến khi tình cờ gặp được Nguyệt lão, được tận mắt nhìn thấy thê tử trong thời khắc đó dứt khoát kiên quyết....

“Quốc sư nói Lương gia phụ nhân là yêu phụ, vì muôn dân bá tánh, nên sai khiến lão nô dùng Phật gia mê hương làm nàng hôn mê, sau đó giam vào mật thất....” Trương ma ma đầu dán tại trên mặt đất, vạ phần hoảng sợ. Trên da thịt vì nhận đủ quyền cước của nha đầu Lương gia thương phụ kia mà đau đớn co lại. “Lão nô... Lão nô chỉ là nghe lệnh....”

Hàng Thiên Dư ngồi chính giữa chủ tọa, lạnh nhạt hỏi: “Ngụ ý của người là chịu Quốc sư sai khiến nên mới vu hãm Lương thiếu phu nhân là yêu quái, rồi tự mình vụng trộm bố trí giam cầm sao?”

“Cầm địa kia không phải lão nô tìm!” Trương ma ma vội vàng ngẩng đầu biện bạch, “Là Quốc sư chỉ thị lão nô, địa giới kia trước đây được dùng làm nơi Quốc sư giam cầm yêu quái, bốn phía có bày trận pháp Hàng Yêu....”

“Phải không?” Hàng Thiên Dư bất động thanh sắc, “Sao theo như Bồn vương tra được, nhà tù kia không phải là Quốc sư sở hữu. Mười ngày trước, nơi đó vẫn là chỗ ở của một hộ dân, là người ra giá mua lại.”

“.... Lão nô nói dối, lão nô đáng chết! Nhưng nơi dân thường cư trú này, đích thật là Quốc sư sai sử lão nô mua lại, vì Quốc sư cho rằng căn hầm trong nhà kia ở hướng Chí Dương, dễ khắc yêu nhất....”

“Như vậy, cho rằng Lương thiếu phu nhân là yêu quái, là người, hay là Quốc sư?”

“Lương thiếu phu nhân nàng....”

“Chẳng lẽ đến lúc này người còn muốn nói, Lương thiếu phu nhân quả nhiên là yêu?”

“Vương gia.....”

“Người cho rằng người so với Bồn vương thông minh hơn sao? Người bắt quá chỉ là thân xác phàm thai, vì sao có thể mạnh miệng chắc chắn rằng Lương thiếu phu nhân là yêu? Còn nữa, Vương phi của Bồn vương cùng Lương thiếu phu nhân là thanh mai trúc mã, sao cũng không có phát hiện? Hay Trương ma ma là tiên nhân không phải người thường?”

“Vương gia thánh minh!” Trương ma ma xem ý tứ Cửu Vương gia biểu hiện rõ là đứng về phía Lương gia thương phụ kia rồi. Vì bảo toàn tính mệnh, đành phải thỏa mãn ý Cửu Vương gia, buông tha Lương gia phụ nhân kia vậy.

“Lương thiếu phu nhân ôn lương hiền lành, Tứ Đức (Tam tông tứ đức) vẹn toàn, là một nữ tử hiếm thấy. Nhưng Quốc sư cho rằng hần hôm nay gặp nghèo túng đều là do Lương thiếu phu nhân bày quỷ kế, thế nên đã sai khiến lão nô đi cảnh cáo Lương thiếu phu nhân một chút.

Nguyên ý của Quốc sư, là muốn đem Lương thiếu phu nhân nhốt ở trong hầm ngầm kia, không cho ăn uống, nhốt chừng trăm ngày. Nhưng lão nô sợ hại đến mạng người, nên dấu sau lưng Quốc sư đưa lương thực cho Lương thiếu phu nhân, còn bố trí gian hầm kia thoải mái một chút....”

“Người đã có phần thiện tâm này, vì sao còn muốn thay Quốc sư làm việc?”

Trương ma ma nét mặt già nua thảm thiết như là đang khóc tang, vừa nức nở vừa nói: “Lão nô sợ a, Quốc sư tìm tới lão nô, lão nô nếu không thuận theo làm việc Quốc sư phân phó, chỉ sợ cũng bị trở thành yêu quái bị bắt đi.....”

“Nô phụ lớn mật!” Sau tấm bình phong, đột nhiên truyền đến một tiếng quát lớn, Quốc sư thân hình to lớn bước vội ra, khí thế凛冽, “Dám can đảm vu hãm bỗ Quốc... bần tăng, miệng lưỡi hoang đường, thật là một kẻ ngu muội ngoan cố!”

“Quốc sư?” Trương ma ma kêu lên một tiếng, lập tức nghĩ lúc này không phải hần chết thì là mụ chết, tánh mạng quan trọng nhất, không thể khinh thường, “Quốc sư, lão nô nói có gì sai sao? Lão nô thật là y theo ngài chỉ thị mà làm việc! Ngài nói Lương thiếu phu nhân là yêu phụ, chỉ sợ sẽ gây họa nhân gian, muốn lão nô trợ giúp ngài một tay. Lão nô hết thầy hành động, đều là xuất phát từ lòng trung thành đối với Hàng Hạ quốc, còn có đối với ngài thờ phụng, ngài.....”

Quốc sư mắt trừng muốn nứt ra, “Người nô phụ này, ăn nói lung tung, đáng giận đến cực điểm!”

“Quốc sư, ngài cũng không thể thề thốt phủ nhận a. Lão nô thay ngài chịu trách nhiệm đừng lo, nhưng ngài không thể không niệm tình lão nô hảo.....”

“Điều phụ, thật to gan..... Bần tăng không ngại tái hiện lại tình cảnh ngày ấy!”

“Quốc sư ngài.....”

Hàng Thiên Dư khuỷu tay chống lên tay ghế, nắm tay đỡ lấy gò má, thờ ơ lạnh nhạt xem một màn trò hay này.

Mà La Chấn cùng Quốc hậu được Công chúa mời đến bên trong phủ ngắm hoa, đang ở gian kế bên, càng cảm thấy buồn cười hơn.

Con người và chạm trong cuộc sống cũng sẽ có lúc bộc lộ nhân phẩm hèn kém, hạ cấp, mặc kệ là tu vi cao thâm bậc nào, đều đã lộ rõ. Những người này, khi sinh ra là những đứa trẻ sơ sinh không tỳ vết, nhưng ngấm vào chảo nhuộm, liền bị nhuộm ra tạp sắc không giống nhau. Cho nên, Chi Tâm của nàng là báu vật quý hiếm đáng quý cỡ nào a.

“.... Chuyện này... này thật hoang đường!” Quốc hậu nghe được từng tiếng lại từng tiếng vạch tội, mắng nhiếc lẫn nhau, phượng nhan đoan trang lúc này trắng bệch không còn chút máu, bàn tay trắng nõn mềm mại vỗ lên bàn án, “Người đầu, lỗi lão nô kia giam vào cung nô khổ, giáng làm nô tài quét dọn cấp thấp nhất! Dem Quốc sư giao cho Quốc quân tự mình xử lý!”

Đường đường là Quốc sư, là ma ma tùy thân của Công chúa, vậy mà lại xảy ra tranh chấp như vậy, này không phải là chuyện xấu đáng chê cười sao. Vì vậy mặc dù Quốc hậu xử lý mọi chuyện quyết đoán lợi hại, nhưng vẫn không khỏi cảm thấy rất mất mặt.

“Lương thiếu phu nhân, Bản cung thật có lỗi. Người chịu khổ bị giam cầm, Bản cung sẽ bồi thường ổn thỏa. Cho dù vậy Bản cung cũng vẫn còn thiếu người một cái nhân tình, sau này có chỗ cần thì cứ tìm đến Bản cung.”

“Tạ Quốc hậu.” La Chấn nghĩ: nếu mình lúc này muốn giải trừ hôn ước giữa Công chúa và Chi Tâm, không biết phượng nhan Quốc hậu sẽ biến hóa như thế nào đây.

“Đúng rồi, Lương thiếu phu nhân, không biết Trân Châu cùng Chi Tâm ở chung thế nào? Đây một đôi tuấn nam mỹ nữ...”

Xem đây, lại đến rồi. La Chấn mi mắt rũ xuống, lạnh nhạt cười không nói.

“.....Nga.” Quốc hậu thoáng nhìn nữ tử này thần sắc lạnh nhạt ngăm mĩa mai, không khỏi có vài phần ngưỡng ngấp, “Việc này không vội, cứ để cho bọn họ ở chung thêm mấy ngày đi. Bản cung nghe nói, Trân Châu thực thích người, có phải không?”

“Dân phụ cùng Công chúa quả thật rất vui vẻ. Công chúa ngày thơ nhu thuận, luôn khiến người không tự chủ mà yêu thương.”

“Vậy thì tốt!” Quốc hậu vừa lòng cười, “....Đúng rồi, Lương thiếu phu nhân, nhà mẹ đẻ Bản cung có họ hàng thân thích là buôn bán tơ lụa. Thời gian gần đây muốn tìm người cung cấp hàng mới. Bản cung lại nghe nói nhà mẹ đẻ Lương thiếu phu nhân là thương gia tơ lụa lớn nhất Ngọc Hạ Quốc, vậy việc buôn bán này giao cho người, người thấy thế nào?”

Thế này mới đúng a. Nàng là một thương nhân, đối với thương nhân nên nói chuyện làm ăn buôn bán, nghĩ muốn đối tốt với nàng, chỉ cần khiến nàng có lợi không phải sao? “Quốc hậu ngự ban cho La gia cơ hội phát tài này, La gia tất nhiên là cao hứng. Bất quá, nếu là thương gia lui tới, vậy lấy quy củ của thương gia đi, đợi Quốc hậu đích thân xem qua hàng hóa La gia trước. Xem xong, lại trao đổi cũng không muộn.”

“Người làm việc quả nhiên là thoải mái.” Quốc hậu đối với nữ nhân này càng thêm thưởng thức, “Lương gia là hoàng thương, người lại yêu thích Công chúa như thế, chúng ta đã không phải người ngoài. Sau này gặp Bản cung, người không cần hành lễ của dân thường nữa, khi tự xưng cũng không cần cường điệu xưng ‘dân phụ’ nữa. Bản cung ban cho người một thẻ bài, bất cứ lúc nào cũng có thể tiến cung gặp Bản cung, xem như người đã là muội muội Bản cung rồi.”

“Tạ Quốc hậu ân thưởng!”

Từ “Muội muội” này, tuy không khỏi có chút động chạm, nhưng có khả năng mang đến lợi ích tất nhiên là không nhỏ, vì vậy La Chấn vui lòng nhận thôi.

Nếu là được Quốc hậu yêu thương, La Chấn tất nhiên sẽ không lãng phí, việc đầu tiên hồi phủ là lập tức giao cho Khởi Nhi phụ trách bàn bạc mọi việc cùng thân nhân của Quốc hậu. Nhưng mà ai có thể nghĩ đến, Khởi Nhi sau một chuyến bàn bạc này, không chỉ kiếm về tiền tài cuộn cuộn, cũng kéo về cho La Tam tiểu thư một gốc cây hoa đào nở rộ. Kia tất nhiên là nói sau, tạm thời gác lại.

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ!” Trân Châu như nai con nhảy nhót lại đây, theo sau có vài cung nữ đang trái ngăn phải đỡ, canh chừng che chắn lỡ nàng có bị ngã.

La Chấn vững vàng đỡ được bé nai con xinh đẹp này, “Tiểu công chúa, hôm nay có tốt không?”

“Không có tỷ tỷ, không tốt!” Trân Châu hờn dỗi, đầu nhỏ chui vào trong lòng La Chấn. Không nghĩ tới lại bị một bàn tay to kéo lại, xách lên khỏi mặt đất.

“Người cách xa nương tử Chi Tâm một chút!”

“Ai nha ai nha....” Hai mũi chân đi giày nhỏ của Trân Châu treo lơ lửng đập đá trong không trung, hai tay nhỏ bé hoảng sợ vung vẩy tứ phía, “Chi Tâm thối, mau thả Trân Châu xuống dưới!”

“Người cách xa nương tử Chi Tâm, Chi Tâm sẽ buông người ra!”

“....Chi Tâm người xấu, Trân Châu ghét người!”

“Chi Tâm cũng ghét người! Thực ghét người!”

“Lương thiếu phu nhân, chuyện này...” Các cung nữ tự nhiên biết vị nam tử đối với công chúa không chút khách khí này là ai, nên không dám có bất kỳ vượt quá khuôn phép, nhưng chủ tử bị người ta không hề tôn trọng xách lên như vậy, cũng không thể làm như không thấy được.

“Chi Tâm, để công chúa xuống.”

“Không để!”

“Không để ư?” La Chấn mắt đẹp khẽ híp lại: Ngốc tử này hôm nay lá gan không nhỏ? “Chàng dám nói không để?”

Chi Tâm ai ai oán oán nhìn nương tử, dẫu đôi môi đỏ mọng, “Nương tử thương Trần Châu, không thương Chi Tâm, Chi Tâm thực mất hứng!”

“Mất hứng vậy chàng tính xách công chúa vậy mãi không để xuống sao?”

“Nương tử thương Chi Tâm, Chi Tâm để xuống!”

Tướng công này a, sao càng ngày càng làm cho nàng... “Thả công chúa xuống.”

“Nương tử thương Chi Tâm sao?”

“...Ừ.”

“Nương tử không thương Trần Châu?”

“...Ừ.”

“Nha!” Chi Tâm mừng rỡ, ném tiểu công chúa trong tay, liền đến ôm nương tử hân, “Trần Nhi thật tốt, Chi Tâm thích Trần Nhi!”

“..... Oa..... Đau quá...” Mặc dù được đám cung nữ nhanh chóng đỡ lấy, nhưng bị Chi Tâm ném, cái mông nhỏ nhẹ chạm đất Công chúa vẫn đau đến khóc lớn, vừa khóc lóc nước mắt giàn dụa, cái miệng nhỏ nhắn vừa thao thao bất tuyệt, “...Oa ...Chi Tâm thôi, Trần Châu chán ghét Chi Tâm! Oa.....”

La Chấn thấy tiểu công chúa khóc đến đáng thương, muốn đưa tay ra, “Trần Châu...”

“Nương tử, đừng để ý đến nàng!” Chi Tâm ôm nương tử quay đầu bước đi, “Đi, Chi Tâm vừa thêu lụa hoa xong nha, Trần Nhi đi xem tấm lụa thêu của Chi Tâm được không? Chi Tâm thêu Mẫu đơn tỷ tỷ đó, rất đẹp nha.”

Ngốc tử này là đang ý đồ lừa gạt nàng sao? La Chấn nhướn miệng mỉm cười, mê mẩn nhìn bộ dáng ngốc tử đắc ý lừa được mình, thật nhanh đã quên mất công chúa đằng sau, cam nguyện bị ngốc tử này “Lừa” đi.

Phía sau bọn họ, bỏ qua một bên tiểu công chúa đang khóc nháo mắt mắt không nói, sau mấy bụi thanh trúc, lộ ra thân ảnh phụ tử Phạm Trình.

“Cha, người xác định nàng quả nhiên là...”

“Ừ.”

“...Vậy phải làm sao đây?” Phạm Trình đôi mày nhíu chặt thành chữ ‘ ’, cắn khoăn, “Ân nhân nương tử lại là... Sao có thể như vậy? Vậy phải làm như thế nào đây?”

“Còn có thể như thế nào?” Phạm Trù thanh âm nhẹ nhàng, “Nên như thế nào thì thế ấy.”

“...Cha muốn làm gì?” Phạm Trình vội hỏi.

“Ta còn đang suy nghĩ.”

“Việc này có nên nói cho tỷ tỷ hay không?”

“Tạm thời không cần.”

“Cha sẽ không thương tổn ân nhân chứ?”

“Hắn là ân nhân của người, không phải sao?”

Phạm Trình âm thầm xem xét dò la sắc mặt phụ thân, trên mặt không chút biểu cảm, hỉ nộ khó lường, thì đáy lòng không khỏi lo sợ, lại không biết nên quyết định như thế nào: Là nên làm cho hôn phách của mẹ sớm trở về thân thể, hay là khuyên cha nhẫn nại chờ ân công nương tử dương thọ kết thúc?

“Nương tử, sổ sách Chi Tâm xem xong rồi.”

“Ngoan.” La Chấn tâm tư còn đang chăm chú trên những con số trong sổ sách, thuận miệng đáp.

“Nương tử, nàng thích Chi Tâm có phải không?”

“Ừ.”

“Thích nhất Chi Tâm có phải không?”

“Ừ.”

“Nương tử chỉ thích Chi Tâm được không?”

“....Được.”

“Vậy hôn nhẹ có được không?”

“...Được.”

Chi Tâm cười hì hì, đầu tiên lại gần, ở trên gò má thơm của nương tử ‘chụt’ một cái. La Chấn giơ một tay qua loa vỗ đầu hấn cho có lệ, ánh mắt vẫn chưa rời khỏi mấy con số.

Chi Tâm hôn xong vẫn còn lưu lại hương thơm của thê tử, dặc ý phồng má hướng về bóng người ngoài cửa sổ, “Nương tử, hôn lại được không?”

“....Được ....Hử?” La Chấn đáp ứng xong, hình như ý thức được ngốc tử này hỏi xin cái gì, ngẩng đầu định quát hấn, vừa vận môi nhỏ bị hấn ngậm lấy. La Chấn mặc dù cho rằng làm việc này ở thư phòng thật là không nên, nhưng nghĩ đến chính mình vừa mới vượt qua được một kiếp ‘hữu kinh vô hiểm’, Chi Tâm quần lấy nàng cũng là phải thôi, cho nên, chiều hấn hôn cho thỏa nguyện vậy.

“Nương tử....”

La Chấn nâng lên môi đỏ bị ngốc tử ngậm đến ướt át, xinh đẹp diễm tình, mỉm cười, “Thối ngốc tử, hôn cũng hôn rồi, vì sao còn ỷ khuất nhìn ta như vậy?”

“Chi Tâm thích nương tử.”

“Ta biết a.” Lời này không đem lỗi tai của nàng ra đóng thành kén, sợ cũng mài mòn môi ngốc tử này rồi.

“Chi Tâm chỉ thích nương tử.”

“Ta cũng biết a.” Lời này, nàng cũng nghe hoài cũng không chán đâu.

“Nương tử cũng chỉ thích Chi Tâm, mặc kệ nương tử trước kia thích ai, hiện tại chỉ thích Chi Tâm!”

Trước kia thích ai..... La Chấn khê nhúu đôi mi thanh tú, “Khởi Nhi dọa chàng hử?”

Nàng nghĩ: chắc là La Khởi cảm thấy vị tướng công bảo bối này của nàng cần phải bị hù dọa hai ba lần mới trưởng thành chín chắn được, nên đem chuyện trước kia của nàng cùng Giang Bắc Hồng từng qua lại rồi thêm thắt vài chỗ kể cho hấn nghe. Vì thế, ngốc tử này liền tự hù dọa chính mình.

“Khởi Nhi không dọa Chi Tâm, nhưng mà Chi Tâm sợ a.”

“Sợ cái gì?”

“Sợ nương tử không cần Chi Tâm!”

Đứa ngốc! La Chấn khê hôn hấn một cái, chớp đôi mi dài, “Thời điểm chàng không nghe lời ta, vẫn đi gặp Diêu Y Y, ta lúc đó quả thật có nghĩ là chàng lại không nghe lời, ta liền không cần chàng nữa.”

“Chi Tâm không thích Y Y, không thích người khác, nương tử cũng không thích người khác, đúng không?”

“Khởi Nhi nếu không có dọa chàng, ta làm sao có người khác chứ? Thối tướng công, chàng lại suy nghĩ lung tung vớ vẩn cái gì đúng không?”

Không có người khác nha, Chi Tâm mừng rỡ, “VẬY nường tử không thích Phạm Trù có phải không?”

Phạm Trù? La Chấn lẩm nhẩm trong lòng sau lại nhăn mày nói, “Làm sao lại nhắc đến hắn?”

“Nường tử trước kia thích hắn a...”

La Chấn mi nhãn lại càng nhăn, tròn mắt nổi lên nghi hoặc, hờn giận nói, “Ta thích hắn khi nào?”

“A? Nường tử không biết sao!” Trên khuôn mặt tuần tú của Chi Tâm đầu tiên là mờ mịt, sau đột nhiên mừng rỡ, “Nường tử thật sự không biết a.”

“Ta chưa bao giờ thích hắn, biết cái gì?” La Chấn ngón tay hung hăng điểm điểm lên trán hắn, “Ta làm sao có thể không thương tướng công một lòng chuyên chú si tình, lại đi thích một tên phong lưu khắp nơi lưu tình như vậy? Thối tướng công, còn dám hoài nghi ta cùng với hắn có cái gì khúc mắc, ta sẽ không tha cho chàng a.”

“Hi hi.....” Chi Tâm đắc ý hướng người ngoài cửa sổ bĩu bĩu môi, ôm chặt nường tử lại hôn lên môi thơm.

Mà người ngoài cửa sổ kia, Phạm Trù một chưởng đánh mạnh lên song cửa sổ. Tiếng nổ lớn kia khiến La Chấn kinh ngạc, “Tiếng gì....”

“Nường tử, mặc kệ, hôn hôn...”

“Chắc là gió thổi ngã chậu hoa, chàng đi xem...”

“Không phải xem a... Chi Tâm nhờ Phong ca ca nâng dậy là được rồi, mau tới hôn nha!”

“Thối ngược tử...”

29. Chương 29: Tâm Duy Ngô Quân

Phạm Trù không rõ chính mình vì sao còn nhần được, nữ nhân này dựa vào cái gì đã lấy linh hồn thê tử hắn còn đối với hắn “Không thích” sao?

“Người muốn làm cái gì? Muốn dùng pháp lực cưỡng lấy đi linh hồn người sống sao?” Hắn đang định dời đi thì đã có “Người” chặn đường.

Phạm Trù cả gương mặt và ánh mắt đều lạnh lùng, “Đúng như vậy, có cái gì không được?”

“Đương nhiên là không thể.”

“Đó là thê tử của Phạm mỗ, người bên ngoài không có quyền chiếm cứ.”

“Người sai lầm rồi, linh hồn kia không chỉ thuộc về thê tử của người đâu. Ở kiếp trước, nó là của thê tử người. Sau khi đầu thai, tất nhiên là thuộc về một người khác.

Nếu người dựa vào việc mình tu luyện có được pháp thuật, có được dương thọ vô biên liền muốn cố ý xoay chuyển vòng Luân Hồi, mà cưỡng ép lấy đi linh hồn của người đang sống, thì đó là sát sinh. Kẻ sát sinh tội không thể tha, người muốn bị Thiên Khiển (trời trừng phạt) đến hồn phi phách tán sao?”

“Nếu Phạm mỗ thật muốn làm, người cho là người ngăn được sao?”

“Không hắn, nếu tổ tôn ba người chúng ta liên thủ, kết quả cũng chưa biết được đâu. Hơn nữa, nếu người quả thật dám nghịch thiên mà ngoan cố dùng pháp thuật lấy đi hồn phách người khác, phần hồn phách này cũng không thể rót vào trong cơ thể của thê tử người, ngược lại còn khiến cho hồn phách dương thọ chưa dứt bị giam cầm ở Uổng Tử Thành(*), không thể siêu sinh.”

(*) Nhiều người sống có nghe nói đến Uổng Tử Thành, và chỉ nghe một chiều về nó. Còn Đại Đế Phong Đô nói :

“Uổng Tử Thành nằm về bên phải của Điện thứ mười. Thế gian hay lầm nghĩ rằng, những người bị tai nạn chết bất ngờ (bất đắc kỳ tử) đều phải vào trong thành này. Nếu điều đó là thật, thì những người chết oan chết ức đều là tốt hết cả sao ? Cho đến giờ vẫn còn thấy rất nhiều oan hồn chưa tiêu hết phần hận, những kẻ tự tử, những kẻ bị hại... vẫn còn đang chịu sự hình phạt trong các địa ngục, chưa biết ngày nào được đi đầu thai.

Vào trong Thành Uổng Tử này, chỉ có những người “Trung hiếu tiết nghĩa, xả thân vì nước (tận trung báo quốc), hoặc tử tiết thành thân. Vì chết bất ngờ nên chưa thấm định kịp, phải tạm thời ở đây, chờ ngày đi đầu thai nơi phước địa hoặc được phong thần. Như vậy, đây là nơi dành riêng cho những người tốt ở tạm chờ xét. Đó mới đúng là nghĩa của Uổng Tử (chết oan, uổng mạng) vậy. (link tham khảo) — MTY

...

“Ngữ khí của các hạ, làm cho ta hiểu lầm các hạ là chủ quân sinh tử Diêm Vương không bằng.”

“Ta tuy không phải Diêm Vương, nhưng việc này còn có thể biết được một chút.”

Chi Tâm bỗng đứng ngửa đầu: Phong gia gia, hấn muốn làm cái gì?

“Lấy đi hồn phách phu nhân người.”

.....Hấn muốn giết nương tử sao?

“Đúng, đó là giết.”

Hấn... hấn... hấn... hấn... đáng ghét! Phong gia gia, người phải bảo hộ nương tử, bằng không Chi Tâm rất tức giận ! Sẽ rất tức giận!

“Đó là đương nhiên, ngay cả không phải vì phu nhân của người, chuyện ác này ta cũng sẽ không ngồi yên làm ngơ được.”

Phạm Trù hừ lạnh một tiếng, phi thân bay đi. Hấn xác thực đã nghĩ muốn cưỡng ép lấy đi hồn phách của nữ tử kia, đem thả lại trong cơ thể thê tử. Nhưng mà, hấn cũng hiểu được nàng là thê tử chuyển thế, lấy hồn nàng, đó là lấy mệnh của nàng. Nói theo cách khác thì cũng như hấn tự tay giết chết thê tử..... Hấn làm không được! Nhưng, luôn luôn có biện pháp khác....

.....

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, cứu mạng, cứu mạng a...” La Khởi khuôn mặt thanh tú nhăn nhó đau khổ, nhắc váy vội vàng chạy vào nội thất, đẩy Trần Châu đang tựa sát bên tỷ tỷ ra, cùng Trần Châu không sai biệt lắm đem thân thể kiều nhỏ của mình nhét vào trong lòng tỷ tỷ, “Tỷ tỷ, mau cứu cứu Khởi Nhi, Khởi Nhi muốn chết!”

Có phải nên chúc mừng Khởi Nhi hoa đào nở rộ nhiều đóa hay không nhỉ? La Chấn khê nhếch đôi môi xinh đẹp lộ ra lúm đồng tiền, nhìn ra có chút hả hê vui sướng khi người gặp họa, nhàn nhạt nói: “Biểu đệ của Quốc hậu thật sự đáng ghét như vậy sao?”

“Tỷ tỷ, biểu tình của tỷ nói cho Khởi Nhi, tỷ thực không thương muội ruột của tỷ nha.”

“Đào lý bất ngôn, hạ tự thành khê(*). Tam tiểu thư nhà ta mị lực như vậy, tỷ có thể nói cái gì đây a?”

*Đào lý bất ngôn, hạ tự thành khê (thành ngữ): Nguyên ý: là cây đào không nói được, không dẫn dụ người, nguyên do là cây đào ra hoa kết trái, mọi người ở phía dưới đi tới đi lui, đi thành một cái đường nhỏ. Ngụ ý: con người chỉ cần chân thành, có tấm lòng đẹp là có thể làm người cảm động. – MTY

(tham khảo thêm tại đây)

...

Quốc hậu cho cơ hội buôn bán, La gia nữ nhân tất nhiên phải thật nắm chắc rồi. Sau ngày hôm đó, La Khởi tiến cung bàn bạc, không ngờ, lại bị đưa đến bàn bạc với biểu đệ họ hàng xa của Quốc hậu là Triều Ninh, rồi được hấn “Phá lệ thưởng thức”.

Nếu vị thân thích của Hoàng gia này là vị ỷ thế hiếp người thì còn dễ dàng đối phó, nhưng khiến người bất đắc dĩ là, nam nhân họ Triều này cũng coi như là một nhân vật tuần lã, trừ bỏ lúc theo đuổi quấy rối giai

nhân để tranh thủ chút ưu ái, thì cũng có chút khí thế bức người, cư xử cũng tính là khiêm nhường hữu lễ. Cho dù La Chấn có tâm thỉnh Ngọc Thiều tương trợ, cũng chỉ trích không ra vị quý công tử này có chỗ nào không phải.

“Muội đã nhiều lần nói cho hần là muội không thích hần, hần lại nói muội có thích hay không là tự do của muội, xin cứ tự nhiên, tương tự chứng tỏ rằng, muội cũng không thể ngăn cản hần thích muội. Muội thỉnh cầu hần đừng theo muội nữa, hần lại nói đường ở dưới chân mỗi người, muội cứ việc đi đường của muội, hần cũng cứ việc đi đường của hần, sở dĩ đồng hành, là bởi vì đường chúng ta phải đi trùng hợp là một con đường..... Người này, làm cho người ta rất vô lực a, có đúng không? Ai da, người tránh ra đi... tỷ tỷ là của ta.” La Khởi đem Trân Châu công chúa vừa muốn dính đến đấy ra, một mình độc chiếm ôm ấp của tỷ tỷ, “Tỷ tỷ mau nghĩ cách giúp Khởi Nhi đi, người như vậy, nên đuổi đi như thế nào?”

Đuổi đi không tốt đâu.(mối làm ăn mà) “Muội quả thật chán ghét Triều công tử đến mức phải đuổi đi sao?”

“Chưa nói tới chán ghét, cũng không thể nói rõ là thích nha.”

“Không bằng, muội đổi biện pháp ứng đối đi. Muội xem hần là một bằng hữu bình thường mà đối đãi, đừng đi quản hần đối với muội là lưu luyến hâm mộ hay là thương thức cái gì.

Nếu làm bằng hữu, với tính tình của muội thì, muội ngược lại càng có thể gây khó dễ bắt chẹt hần từng li từng tý. Tin chắc là một vị theo đuổi mỹ nhân lâu như vậy mà vẫn không thành sẽ cam tâm tình nguyện đồng ý trước tiên làm bằng hữu, Triều công tử sẽ không cự tuyệt mới đúng. Bất quá, nếu muội cho rằng người kia không đủ tư cách làm bằng hữu của muội, muội đã chán ghét hần tới cực điểm, thì tỷ tỷ ta sẽ nghĩ biện pháp thay muội tống cổ hần.....”

La Khởi nghiêm ngắc thật lâu sau, lắc đầu, “Tự xét lòng mình thì, hần có tài thức có tu dưỡng, nếu không phải hần đang yên đang lành tự tiện chọc giận muội, thì làm bằng hữu vẫn là có thể a.”

“Nếu như thế, vậy cứ thử làm bằng hữu một chút đi!” La Chấn khê vuốt tóc mây ầu muội, “Cũng đỡ cho muội tránh cũng không thể tránh, lui không thể lui, ngược lại chính mình phiền não.”

La Khởi suy nghĩ một lát, thở dài nói: “Aizz, cẩn thận nghĩ lại thì tên Triều Ninh kia cũng không làm cho người ta chán ghét quá. Chính là tâm trạng muội không tốt, mới dễ sinh buồn bực, đem đổ lên người khác. Vậy cứ theo như tỷ tỷ nói đi, làm bằng hữu trước, để việc buôn bán thảo luận xong đã. La gia nữ nhi mặc kệ là lúc nào, đều không thể quên mục đích chính: không có lợi nhuận không phải thương gia.”

La Chấn mỉm cười nói: “Tốt lắm, Khởi Nhi của chúng ta đã trở lại.”

Kì thực là người làm tỷ tỷ này, nàng lại có một phen tâm cơ khác.

Tình hình giữa Khởi Nhi và Ngọc Vô Thụ, xem như đang ở trạng thái giằng co. Tình huống ái muội không rõ ràng như vậy không có lợi cho tương lai của Khởi Nhi. Mặc kệ là đoạn tuyệt hay nối lại, là hợp hay là phân, chung quy phải có kết luận rõ ràng minh bạch thì Khởi Nhi mới có thể sắp xếp tốt cho cuộc sống sau này chứ.

Nếu Triều Ninh kia xuất hiện có thể làm cho hồ nước lặng này lại có thể lưu chảy thì cũng không phải là xấu. Hay đến cuối cùng sự tình vẫn không thể khởi biến, thì ít nhất cũng để cho vị Triều công tử này phân tán tâm tư Khởi Nhi một chút cũng tốt, miễn cho tiểu nha đầu kia một mặt đắm chìm trong tình cảm tan vỡ, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn hao gầy, trong lòng sầu khổ còn muốn giả vờ kiên cường trước mặt người khác.

Cuối thu, khí trời bắt đầu vào đông, khắp nơi cỏ cây hoa lá xơ xác, héo rũ, nhưng trong hoa viên Lương gia, các loại cúc quý hiếm vẫn nở rộ như cũ, ánh vàng rực rỡ thật khiến cho người cảm thấy sáng khoái. Chi Tâm quần trong tấm trường bào bằng gấm mà nương tử đã may cho hần, cùng vị bằng hữu mới ngồi trong hoa viên, trò chuyện rất náo nhiệt.

“Lục Lục, người tới xem, Chi Tâm mới thêu được tấm lụa thêu câu đối này a.”

“Cái này quả thật là người thêu sao?”

“Đúng a.”

“Vì người biết thêm những cái này, cho nên nương tử nhà người mới thích người sao?”

“Chi Tâm lúc không biết thêm, nương tử đã thích Chi Tâm, sau Chi Tâm biết thêm, nương tử càng thích Chi Tâm a.” Chi Tâm lắc đầu nguầy nguậy một cách sung sướng, hận không thể sinh ra thêm một cái cái đuôi đến lắc lắc, để khoe khoang tâm tình cực tốt của mình.

Thấy người khác đường làm quan rộng mở như thế, Hàng Niệm Nhận trong lòng dao động. Lương Chi Tâm một người đơn thuần như thế, cũng cưới được một nương tử khó chơi như vậy, sao chính mình lại không đổi phò được nữ tử xảo quyệt Phạm Đình kia a?

“Tử sinh khế khoán, dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão.”

(Tử sinh hay xa cách, vẫn cùng người thề nguyện. Nguyện nắm chặt tay người, bên nhau đến già.)

Hàng Niệm Nhận ngâm câu thơ trên tấm lụa kia, tình cảnh tốt đẹp kia với hắn thật là vô hạn xa vời, càng cảm thấy buồn nản, “Lương Chi Tâm, người nói Phạm Đình nữ nhân kia rốt cuộc khó chịu cái gì a?”

“Nàng đang giận người a.”

“Nhưng mà, Bồn vương đã dùng mọi cách lấy lòng nàng, nàng còn muốn như thế nào nữa?”

Chi Tâm lắc đầu, “Người như vậy không được nha, Lục Lục, người không thể làm một chút đã thấy chán a. Người đã từng đốt Phạm Đình a, Phạm Đình đương nhiên rất rất tức giận, người phải liều mạng cầu liều mạng theo đuổi mới có thể đó nha. Người nếu không liều mạng cầu, Phạm Đình chắc là sẽ không gả cho người rồi.”

“Aizz—” Hàng Niệm Nhận mặt ủ mảy chau, chen tới ghế đá ngồi chung với Chi Tâm, “Bồn vương thật sự là bội phục người a, nương tử người khó chơi như vậy, mà người cũng cưới được, đã vậy còn đối xử với người thật tốt. Bồn vương không còn lời nào để nói.”

“Việc này người đã nói qua rồi a.” Lục Lục thật ngốc, có một câu mà nói hoài, khó trách Phạm Đình không để ý tới hắn a.

“Lương Chi Tâm, ta hỏi người một việc.”

“Nói a.”

“Chẳng lẽ người chưa từng làm chuyện gì khiến cho nương tử nhà người thương tâm sao?”

“Không có!” Chi Tâm kiêu ngạo hất hàm nói, “Chi Tâm chưa từng làm chuyện gì khiến cho nương tử thương tâm!”

“Làm sao có thể? Nàng chưa từng giận người sao?”

“Chi Tâm đã từng làm cho nương tử tức giận nha, nhưng mà Chi Tâm sẽ không làm cho nương tử thương tâm.....” Chi Tâm đang ngẩng mặt nói, thì thấy Phình Nhi dẫn theo một cái bóng quen thuộc đi quang qua, “Lục Lục, người kia Chi Tâm có điểm chán ghét nha! Hắn từng đứng cách nương tử thật gần đó.....”

Hở...

La Chấn chớp chớp đôi mi thanh tú, bằng không, nàng nên phản ứng như thế nào bây giờ? Chẳng lẽ có ai quy định người nghe chuyện xưa còn phải tan tình vào trong đó, động dung động tính sao?

“Phạm cư sĩ, ngài cùng tôn phu nhân tình cảm vợ chồng xác thực cảm động sâu sắc vô cùng, La Chấn cũng đa tạ các hạ đã thoải mái nói ra hết. Có điều, La Chấn tự biết bản thân không phải là tri kỷ của ngài, cũng chưa nói tới ‘nhất kiến như cố’ (mới gặp đã thân), nên ngài cũng không cần phải đem phần tín nhiệm này giao cho La Chấn đâu.”

“Người——” Phạm Trù buồn bực lại không thể phát câu, vừa nổi giận lại vừa uất ức. Hắn là người trong Huyền môn (giới huyền huyền), đương nhiên biết công dụng của bát canh Mạnh bà kia thần kỳ như thế nào, hơn nữa, ở trong Thông Thiên kính, hắn nhìn thấy nàng uống từng chút không thừa lại một giọt.....

“Ta chưa từng có thói quen tâm sự với người khác, sở dĩ lần đầu tiên gặp người liền kể với người một ít chuyện cũ trước kia, thời điểm ta từng rất hoang mang. Nếu không gặp Nguyệt lão, ta khả năng vĩnh viễn cũng không cách nào hiểu được cái cảm giác xa lạ mà quen thuộc với người kia từ đâu mà đến. Bởi vì, trước kia người chẳng những uống canh Mạnh bà, còn ăn cả Thu Tiên thảo – tấy đi tiên cốt, khiến ta không thể cảm nhận được hơi thở của người ở đâu, cũng khiến ta bỏ lỡ nhân sinh của người.....” (nói dài dòng dễ sợ)

“....Phạm cư sĩ à, có một điều ngài nên biết rõ, La Chấn phạm là người trần tục, những việc huyền bí gì gì đó, hoàn toàn vượt ngoài phạm vi hiểu biết của La Chấn. Cho nên, ngài làm ơn có thể nói rõ ràng để hiểu một chút không, chứ đừng có vòng vo nữa.”

“Rõ ràng dễ hiểu phải không?” Phạm Trù rút cục mắt đi mấy ngàn năm tu luyện duy trì bình tĩnh, oán giận nói, “Người chính là Tàng Trân chuyển thế! Như vậy, đã đủ rõ ràng dễ hiểu chưa?”

La Chấn chớp chớp hàng mi thanh tú, trong mắt đẹp tràn đầy nghi hoặc, thật lâu sau, vẫn chưa lên tiếng.

“Nếu không phải nàng nhất thời tùy hứng ăn Thu Tiên thảo, thì ta tại sao có thể tìm thấy nàng chứ? Nàng muốn giận dữ ta, cũng không nên làm cái loại sự tình kia chứ! Một bát Mạnh bà thang, một cây Thu Tiên thảo, làm cho chúng ta tuyên cách năm trăm năm, nàng đã hài lòng chưa?”

“.....Khoan khoan!” La Chấn khê giơ lên bàn tay trắng nõn, duyên dáng thụt tha bước đi, trước cười rồi nói, “Phạm cư sĩ.”

“Sao?”

“Ta có thể thông cảm ngài vì tưởng niệm quá độ mà ‘huyễn giác huyễn ngôn’(*), nơi này nếu không có người thứ ba, ta có thể xem như chính mình chưa từng nghe qua. Chính là, thỉnh ngài đừng ở trước mặt tướng công nhà ta nói ra những lời này, ta thực cảm tạ ngài.”

(* huyễn giác huyễn ngôn: thấy ảo giác nói chuyện tưởng tượng)

“Nàng.....!”

“La Chấn còn có việc cần làm, thứ lỗi không phụng bồi.” La Chấn đoan trang tao nhã từ lễ, xoay người rời đi.

“Nàng đứng lại!” Gương mặt tinh xảo của Phạm Trù bao trùm oán giận, “Nàng biết rõ ta không phải huyễn giác huyễn ngôn, nàng biết rõ ta từng câu từng chữ là thật! Nếu không, tại sao Lương Chi Tâm thấy ta, lại như thế nào có phản ứng như vậy? Nàng.....”

“Tỷ tỷ, tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu? Bọn họ nói tỷ tỷ đi hướng bên này, Trân Châu tìm không thấy tỷ!” Từ đầu con đường lát đá nhảy ra một thân cung y màu hồng nhỏ bé. Thấy La Chấn, tiểu nhân nhi chạy càng gấp hơn, khiến cung nữ thị vệ phía sau đuổi theo lại vất vả.

La Chấn chưa bao giờ hoan nghênh vị tiểu công chúa dính người như bây giờ, cười khanh khách nghênh đón, “Trân Châu, lại muốn ăn bánh trôi sao?”

“Bánh trôi nha.... Bánh trôi rất ngọt, Trân Châu muốn ăn, Trân Châu muốn ăn!” Trân Châu cười lộ đôi má lúm đồng tiền giống như hoa nở rộ, bỗng nhiên héo xuống, “Nhưng mà, Chi Tâm... Chi Tâm nói, nếu hắc không có ở đây, tỷ tỷ một mình nấu bánh trôi cho Trân Châu, hắc sẽ tức giận, hắc sẽ hung dữ với Trân Châu a.....”

Khởi Nhi luôn nói Chi Tâm sau khi trải qua chuyện nàng mất tích bỗng nhiên trưởng thành, theo nàng thì, gốc tử kia đích thực là mở rộng không ít kiến thức nha, lại còn học được kỹ xảo uy hiếp người nữa chứ. “Không cần quản hắc, Trân Châu đáng yêu, tỷ tỷ thương người.”

“Thật sao thật sao? Tỷ tỷ đi mau, nấu bánh trôi ngọt ngào, Trân Châu muốn ăn, tỷ tỷ thương Trân Châu, Trân Châu không sợ Chi Tâm!”

La Chấn nắm tay tiểu công chúa đang rú ra rú rít không ngừng lập tức rời khỏi.

Trân Nhi, trước mặt ta rời đi, nàng lại quả quyết như thế sao? – Phạm Trù trong mắt tràn đầy lẫn lộn: có buồn có oán có khổ có cay, cũng có lạnh lạnh kiên định: Ta dù có liều mạng, cũng phải khiến nàng quay về trong lòng ta!

Làm sao có thể?... Không có khả năng!... Đúng, tuyệt đối không thể.

La Chấn nấu xong bánh trôi, đưa cho cung nhân viên kiểm tra xong, Trần Châu ăn tất nhiên là vui vẻ thoải mái. La Chấn ngồi bên cạnh, nhìn như là đang nhàn hạ ngắm tướng ăn ngây thơ của tiểu công chúa, kì thực trong lòng dậy sóng, kinh hoàng khó nén được bình tĩnh.

Kiếp trước? Kiếp này? Kiếp trước là hồ? Chuyển thế làm người? Sao mà cuộc sống bình thản của mình từ lúc gặp được tướng công đến giờ, liền càng lúc càng quý dị a.....

“Tỷ tỷ, Trần Châu ăn bánh trôi ngọt ngào xong rồi, Trần Châu còn muốn.”

La Chấn mỉm cười, “Ta chỉ nấu một chén, sau rồi lại ăn.”

Trần Châu chu cái miệng nhỏ nhắn không nhéo, “Tỷ tỷ.”

“Đồ ngọt ăn nhiều sẽ ngấy, ăn ít mới có thể nếm được mỹ vị trong đó nha.” La Chấn cong ngón tay điểm điểm lên cái mũi nhỏ nhắn mềm mại của tiểu công chúa, “Trần Châu phải làm tiểu công chúa ngọt ngào nhu thuận .....”

“Tỷ tỷ lại lừa tiểu hài tử rồi. Khi còn bé, tỷ cứ như vậy liên tục lừa rồi hù dọa Khởi Nhi và Nhị tỷ.” La Khởi miệng cười tủm tỉm, sải bước thong thả vào phòng, lên án tỷ tỷ bất lương. Trần Châu thấy nằng, lúc này kích động luôn vào trong áo La Chấn, mở hai mắt to xoẹt xoẹt nhìn chăm chăm nằng.

La Khởi cảm lọn tóc quét lên khuôn mặt tròn vo nhỏ nhắn của tiểu công chúa đang trương ra, “Công chúa điện hạ, chẳng lẽ còn nghi ngờ ta cùng người tranh giành hay sao? Tỷ tỷ ta đây đã trưởng thành, không thêm chấp nhặt với người.”

“Hứ!” Trần Châu hất đầu qua một bên, rất không cho là đúng.

La Chấn liếc nhìn sắc mặt muội tử, “Muội mới trở về sao?”

La Khởi vuốt cằm, tự châm trà uống qua một ngụm, nhẹ thở dài nói: “Tên Triều Ninh này cũng không phải chỉ là cái gối thêu hoa. Muội đem tơ lụa trong đồng đồ cưới tỷ tỷ làm hàng mẫu cho hần xem, hần không có một chút qua loa, từng chút từng chút hỏi thật là cẩn thận, hiển nhiên là người trong nghề. Muội nói đến tận giờ ngo... nói đến miệng đắng lưỡi khô a.”

“Thấy tâm tình của muội, tựa hồ cũng không tệ lắm nhỉ?”

La Khởi le lưỡi làm mặt quỷ với tiểu công chúa đang phòng bị nghiêm ngặt, “Có thể a, nếu Triều Ninh không phải là một đối thủ thương trường ngang sức ngang tài, Khởi Nhi sợ là không có phần tâm tình này.”

“Một khi đã thường thức như vậy, vì sao không cho người ta cơ hội được mời uống một chén trà? Chẳng lẽ là vị công tử Triều Ninh này keo kiệt thế?”

“Lần này bàn bạc ở Vân Lai cư, tất nhiên là có trà rồi. Nhưng lúc đầu không rảnh để ý tới, đợi hoàn tất hết thấy chi tiết vừa vặn là buổi trưa, đang chuẩn bị dùng chung cơm trưa. Lúc này tỷ phu cùng Lục Vương gia lên lầu. Bọn họ ba nam nhân nâng cốc vui vẻ, muội ở bên tất nhiên là không ổn, liền thức thời hồi phủ.” La Khởi le lưỡi đắc ý với tỷ tỷ, “Muội tử của tỷ thật sự là người chu đáo, trí tuệ lanh lợi a.”

Aizz—, hiếm khi thấy được Khởi Nhi tâm tình tốt, mình lại trở thành người không thức thời rồi, “Ngọc Vô Thụ đến đây.”

La Khởi má lúm đồng tiền đang cười bỗng ngưng lại, “...Ở nơi nào?”

“Ở.....” Aizz—, Nhị hoàng tử à, không phải La Chấn không ‘bánh ít đi, bánh quy lại’, thật sự là, Khởi Nhi là muội muội của ta, ta không thể để cho nàng tiếp nhận ủy khuất, “Ở Thường hiền. Hần vào phủ, nha đầu dẫn hần tới gặp ta, vừa vặn gặp Phạm Đình đang ngồi.....” Việc sau đó, không nói cũng hiểu đi?

Đôi mắt đen của La Khởi nổi lên tầng sương mù, môi đỏ mọng cùng nếp nhăn trên mặt khi cười cũng trở nên lạnh cứng, “Muội đã biết.”

La Chấn kéo tay nhỏ của ấu muội, “Khởi Nhi, muội cùng Ngọc Vô Thụ nói chuyện cho xong đi. Mặc kệ muội dự định trong lòng như thế nào, cứ nói ra hết, mới có thể không để lại tiếc nuối a.”

“Được!” La Khởi gật đầu, trên mặt xinh đẹp lộ ra hàn ý rét lạnh, “La gia nữ nhi không sợ nhất chính là cùng người đàm phán, thảo luận thông suốt, cũng tốt vừa tránh bồi thường cho người mua, miễn cho lúc giao hàng, hai bên bất lợi.”

Chuyện này.... La Chấn bị tiểu nha đầu này làm cho đau thất tâm can, “Mặc dù trải qua tổn thương, mới có thể chân chính trưởng thành. Nhưng tỷ càng muốn muội vĩnh viễn là Khởi Nhi xinh đẹp động lòng người, trí tuệ hơn người, không cần phải chân chính tiếp nhận phần đau xót này.”

30. Chương 30: Tâm Duy Ngô Quân

“Nói như vậy, người ban đầu cùng chúng ta ba hoa khoác lác kia chính là người, sau đó, người ủy thân cho Tấn Vương thúc đó chỉ là thể thân của người sao?”

Phạm Đình bưng trà đến bên miệng, dung nhan diễm lệ ý cười nhợt nhạt, “Biết ngồi ở trước mặt người là một ngoại tộc, Nhị hoàng tử vốn không có nửa điểm kinh ngạc sao?”

“Có một chút.” Ngọc Vô Thụ nói, “Chẳng qua, dung mạo của người xinh đẹp siêu quần bạt tụy như vậy, đáp án này cũng hợp tình hợp lý.”

“Chỉ là cái túi da mà thôi. Tin tưởng rằng người sinh trưởng ở Hoàng gia như Nhị hoàng tử sớm đã nhìn quen thể gian tuyệt sắc, cái chú trọng nhất sớm không phải những thứ này a. Nhị hoàng tử thích La tam tiểu thư, là vì dung mạo Tam tiểu thư sao?”

“... Khởi Nhi?” Ngọc Vô Thụ thoáng nhíu mày, khuôn mặt tuấn tú thần sắc phức tạp khó phân biệt, “Aiz—, nàng có một chút tính trẻ con, nếu có đối với người thất lễ, ta lúc này thay nàng tạ lỗi vậy.”

“Nhị hoàng tử thay Tam tiểu thư tạ lỗi, điều này nói rõ ở trong lòng Nhị hoàng tử vẫn xem Tam tiểu thư là người của mình sao?” Phạm Đình cười tươi, “Hy vọng Nhị hoàng tử có thể cùng Tam tiểu thư sớm ngày ký kết lương duyên....”

Phanh ——

Cửa Thường hiên, một đoạn cây khô héo sau bị trở thành hình ảnh là một cái cọc gỗ bị người đá bay thẳng đến trên cửa, then chốt cửa cũng bởi vì vậy mà lạch cạch mở rộng ra! “Cái gì lương duyên? Nữ nhân lăng lơ như người mà cũng dám cùng người khác nói chuyện lương duyên gì?!”

“Người...” Phạm Đình đứng bật dậy, “Cổ hủ không đối xử nam nhân, người đang mắng ai?”

“Mắng người! Mắng xử nữ nhân phóng đảng này, làm trò trước mặt nam nhân người lại cùng nam nhân khác mất đi mây lại, liếc mắt đưa tình, người không biết xấu hổ!” Hàng Niệm Nhạn say rượu mặt đỏ tới mang tai, thân hình nghiêng ngả, tiếng mắng chửi người lại thẳng hướng trời cao.

“Xử nam nhân, người có tư cách cái gì mắng bốn cô nương? Uống rượu vào hướng nữ nhân mượn rượu làm càn, người mới không biết xấu hổ!”

“Nếu không phải người cố tình chọc tức ta, ta vì sao phải đi uống rượu giải sầu hả? Người xử nữ nhân này, đồ nữ nhân xấu xí vô tâm vô phé!”

“Lục Lục, uống rượu say mắng nữ nhân thật không tốt nha, Chi Tâm uống rượu sẽ không mắng chửi nương tử nha.” Người nào đó khoác lên bả vai Lục Vương gia, đỏ mặt say rượu, hảo tâm nhắc nhở.

“Xì!” Lục Vương gia ngày thường ‘một bụng thi thư’ đầy lễ nghi quy củ lúc này lại rất là khinh thường nói, “Nương tử nhà người đem người làm bảo bối, người đương nhiên không nỡ mắng rồi! Nữ nhân này nếu đối xử với ta giống nương tử nhà người, ta cũng đem nàng trở thành bảo bối yêu thương! Nhưng đó, người nhìn đi nhìn đi, nữ nhân này thời điểm nhìn thấy ta, ánh mắt đều như muốn giết người, chẳng lẽ không nên mắng sao?”

“Không thể mắng nha. Chi Tâm nếu biết người muốn mắng Phạm Đình, sẽ không mang người trở lại đâu.”

“Hừ!” Hàng Niệm Nhận nhú mày vung cánh tay, chân trước chân sau bước một cái lão đảo xém chút nữa là ngã sấp xuống, “Người thì ‘nói dễ hơn làm’(*) rồi! Người sao không thêm nghĩ xem nường tử nhà người khi nhìn người là cái dạng ánh mắt gì, mềm mại đến băng còn muốn tan ra. Còn người xem nữ nhân kia đi, giống như luôn muốn cắn Bồn vương một ngụm, chẳng lẽ không nên mắng?”

(* Nguyên văn: Trăm trước thuyết thoại bất yêu đông [ ]: chỉ đứng nói nên không đau thắt lưng, câu thành ngữ này có liên quan đến điển tích. Ý chỉ người không ở trong trường hợp của người khác nên không hiểu, chỉ biết nói, tương tự như ‘nói dễ hơn làm’)

“Không....”

Một người khác luôn luôn tại phía sau canh chừng che đỡ hai nam tử lúc này bất đắc dĩ mở miệng: “Chi Tâm huynh, Lục vương huynh say rồi, hay là dìu hắn đến phòng khách quý phủ nghỉ tạm đi đã, đỡ cho hắn làm chuyện hối hận....”

Hàng Niệm Nhận say rượu nhưng lỗ tai vẫn còn thính, nghe xong lời này tất nhiên là thực mất hứng, “Không hối hận! Bồn vương làm một chuyện gì cũng không hối hận! Bồn vương làm cho người xem!” Nói xong, đột nhiên đẩy hai người ra, loạng choạng rảo bước hướng đến nữ nhân đang đứng cách đó vài chục bước.

Phạm Đình đứng dậy nghênh diện với Ngọc Vô Thụ, không lùi mà còn tiến tới, thông dong chờ hắn: Ta muốn chờ xem, nam tử này muốn làm cái gì? Đánh ta? Đá ta? Hừ, xem ta không đem gân cốt trên người người từng cái từng cái rút ra đan giỏ thì..... Ngộ ngộ ngộ!

“Oa—!” Chi Tâm há mồm, con người màu đen tinh khiết mở to, “Hóa ra Lục Lục người lúc muốn hôn sẽ mắng chửi người nha. Chi Tâm sẽ không vậy đâu, Chi Tâm muốn hôn nhẹ, nường tử sẽ cho hôn nhẹ.....”

“Người ——” Phạm Đình đẩy xú nam nhân này ra, phi phi vài hóp đầy mùi rượu bị nam nhân này thổi vào, “Người muốn chết phải không? Dám phi lễ bổn cô nương!”

Lục Vương gia thẳng lưng ‘cây ngay không sợ chết đứng’, hùng hồn nói, “Nữ nhân của ta, ta đương nhiên muốn hôn, người quản ta!”

“Ai là nữ nhân của người? Người xú nam nhân này... nằm mơ!”

Hàng Niệm Nhận chưa kịp rống lại, Chi Tâm đã nói: “Lục Lục, Phạm Đình thực thích người hôn nha, người hôn lại đi.”

Phạm Đình mặt phấn lập tức ửng hồng, “Ân công, ai thích hắn hôn a, người....”

“Người thích a... bằng không người sẽ không nhìn Lục Lục như vậy. Nường tử mỗi lần nhìn Chi Tâm như vậy, chính là muốn Chi Tâm đến hôn, Chi Tâm sẽ hôn nhẹ.... A nha! Đau....” Người nào đó lỗ tai đột nhiên bị nhéo, ngũ quan tuấn mỹ nhăn nhó, giọng nói thanh thúy oa oa thảm thiết, “Nường tử, Chi Tâm đau a!”

“Đau chết chàng!” La Chấn nhỏ giọng mắng: Thối gốc tử! Ngón tay lại thêm ba phần khí lực, “Lại uống rượu có phải hay không? Miệng đầy hồ ngôn loạn ngữ, cũng không sợ xấu hổ hả?” Kì thực, nàng làm sao không biết gốc tử này cho dù không uống cũng đâu có thiếu mấy lời kinh người này, chủ yếu là nàng tìm cho mình lý do để che dấu xấu hổ thôi.

“Hắc hắc, nường tử nàng nhéo đi nhéo đi, Chi Tâm không đau nha.” Chi Tâm không quản bằng hữu Lục Lục hắn là hợp hay phân, ôm lấy nường tử nhà mình, “Nường tử, Chi Tâm buồn ngủ quá nha, trở về được không?”

“Mới vừa rồi còn nhao nhao náo nhiệt lắm mà, kinh động đến cả Phình Nhi phải tìm ta báo tin, sao bây giờ lại mệt rồi?” La Chấn không để ý tới gốc tử đang làm nũng dính chặt lấy mình, “Lục Vương gia, ngài muốn làm việc đó, tốt nhất nên tìm một nơi kín đáo. Mặc kệ là say hay tỉnh, có một số việc thật sự không thích hợp làm giữa ban ngày ban mặt.”

“Ân công nường tử, sao ngài cũng hòa theo ân công hồ đồ rồi!” Phạm Đình mặt đỏ ửng như ráng chiều, dậm chân một cái, hung dữ nói: “Xú nam nhân, cách xa bổn cô nương ngoài trăm thước!” rồi nhấc chân bước nhanh ra ngoài hiên.

“... Người muốn Bồn vương cách người ngoài trăm thước, Bồn vương lại càng muốn gần người trong một thước!” Hàng Niệm Nhận mượn rượu giả điên, đuổi theo sau.

“Hi, nương tử, Lục Lục chơi thật vui a, có phải hay không?”

La Chấn vỗ vỗ lên khuôn mặt đỏ gay của hắn, “Hắn chơi vui hay không không liên can đến chàng, một lát nữa sẽ tìm chàng chậm rãi tính sổ.”

“Tính sổ? Chi Tâm sẽ a... nương tử đã dạy Chi Tâm, hì hì, Chi Tâm rất có khả năng...”

Không cùng hắn ‘ông nói gà bà nói vịt’ nữa, La Chấn hướng một vị nam tử áo bào viền sắc vàng nhạt khác hơi cúi chào, “Triều công tử, hoan nghênh quang lâm tề xá.”

Triều Ninh ôm quyền hoàn lễ, “Lương thiếu phu nhân ở trong Vạn Uyển thành phương danh lan xa, hôm nay được gặp, quả nhiên là phong thái điệu bộ thật tốt. Khó trách La Tam tiểu thư tuổi còn nhỏ, lại có thể hiểu biết như vậy.”

La Chấn nhoén miệng mỉm cười, “Hiểu biết của Khởi Nhi rõ ràng cùng ta không có quan hệ gì. Người của La gia thì đã định trước là thương nhân rồi, ở trong bụng mẹ đã biết gầy bàn tính, dặt thù. Triều công tử nếu muốn tìm hiểu Khởi Nhi, còn thỉnh trước nên hiểu biết về La gia.”

“Đa tạ Lương thiếu phu nhân chỉ điểm...”

“Ninh Ninh người thích Khởi Nhi, người mau đi tìm Khởi Nhi đi! Người không được cùng nương tử nhà ta nói nhiều!” Chi Tâm lên mặt, giơ bàn tay che lại mặt phần nương tử, “Ninh Ninh đi mau đi a.”

“Tướng công, bỏ tay ra.” Ngốc tử này, sao lại thần hồn nát thần tính như vậy, quả nhiên là bị Phạm Trù dọa sợ hãi có phải không?

“Không được, Chi Tâm không cho phép người khác nhìn nương tử! Cũng không cho nương tử nhìn người khác!”

“Chi Tâm huynh, tại hạ đi tiếp La tam tiểu thư, xin hỏi La tam tiểu thư hiện ở nơi nào?”

“Nương tử, Khởi Nhi ở nơi nào a?”

La Chấn dựa vào trong lòng tướng công đầy mùi rượu, cũng không vội ép hắn bỏ tay ra: Nếu như vậy có thể làm cho ngốc tử an tâm, thì tùy hắn đi. Về phần Triều Ninh.... “Khởi Nhi ở thư phòng tiền viện, đang hạch toán bảng giá đơn đặt hàng của Triều công tử.”

Triều Ninh cảm ơn rồi đi, bên tai La Chấn lại vang lên tiếng chất vấn: “Tỷ tỷ, tên kia là ai? Hắn như thế nào lại quen biết Khởi Nhi? Các người lại vì sao giúp hắn? Chẳng lẽ hắn không biết Khởi Nhi đã có hôn ước trong người sao?”

Nhị hoàng tử thanh âm từng tiếng như quát người như vậy, La Chấn há có thể không thành toàn cho hắn đây?

“Người kia, là biểu đệ của Quốc hậu Hàng Hạ Quốc, vì hắn có ý định cùng La gia thông thương nên mới cùng Khởi Nhi quen biết. Về phần hôn ước của Khởi Nhi, theo ta được biết thì Hoàng gia cũng không có chính thức hướng La gia cầu hôn, nên không tính nha!”

Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu! Khởi Nhi là tiểu cô nương sống một mình, được người thương thức đến yêu thích có gì không thể? Chúng ta không có cố ý giúp Triều công tử, chẳng qua là Triều công tử từ nhân phẩm đến gia thế đều tốt cả, nếu có thể thúc đẩy một đoạn giai thoại, có sao lại không làm chứ?”

La Chấn kéo bàn tay tướng công xuống, giọng nói nhẹ nhàng, thần sắc nhã nhặn, nhất nhất đáp lại từng chất vấn của Nhị hoàng tử.

La gia đại tiểu thư thông dong bình tĩnh trước sau như một, khiến cho Nhị hoàng tử xem thì mắt sạch phong độ trầm ổn. “Tỷ tỷ, người biết rõ ta cùng với Khởi Nhi đã...”

“Người cùng Khởi Nhi cũng không có hôn ước.” La Chấn mặt không chút biểu cảm, lần lượt nói.

“Ta từng nói qua, không phải Khởi Nhi thì không cưới!”

“Người ta từng nói, lúc đang nói thì đầy khí phách, nhưng không ngăn nổi mai sau gió thổi vô hình. Câu ‘Không phải Khởi Nhi thì không cưới’ này, cũng không phải là ‘Không phải Khởi Nhi thì không yêu’. Điều Khởi Nhi muốn hẳn không chỉ là một đoạn hôn nhân mà thôi.”

Ngọc Vô Thụ sắc mặt trầm xuống, “Lòng ta đối với Khởi Nhi như nào tự ta rõ ràng nhất. Điều ta có thể cho Khởi Nhi, tuyệt đối không chỉ hôn nhân, mặc dù mỗi hôn sự này rất nhiều nữ tử khát cầu cũng không được đấy!”

“La gia tuy là thương gia, nhưng từng nữ nhi đều được xem như là công chúa mà nuôi lớn, La gia chưa từng khiến ai ủy khuất càng không thể để người khác ủy khuất mình, kể cả Hoàng gia.” La Chấn cao ngạo cười một tiếng, “Mỗi hôn sự rất nhiều nữ tử khát cầu mà cũng không được này, La gia cho tới bây giờ cũng không lạ gì.”

“....Khởi Nhi rốt cuộc đã nói cái gì với tỷ?”

“Khởi Nhi đã nói, tức là Nhị hoàng tử đã làm.”

Danh tiếng nữ nhi La gia sở dĩ ở Ngọc Hạ Quốc nổi danh không thôi, hẳn là có liên quan đến miệng lưỡi nhạy bén này a? “Trong lòng ta yêu cho tới bây giờ đều là Khởi Nhi. Mặc kệ La đại tiểu thư người nghĩ Bồn vương như thế nào, nhưng mà, thỉnh La đại tiểu thư đừng trở thành vật cản giữa ta cùng Khởi Nhi!”

“La Chấn là người trưởng thành, tất nhiên sẽ không phá hư nhân duyên của người khác.” Trước con mắt đang trừng lớn đầy tức giận của Ngọc Vô Thụ, La Chấn nắm tay Chi Tâm ung dung thẳng bước nhắc chân đi ra, cách vài chục bước lại thản nhiên bỏ lại một lời: “Điều kiện tiên quyết là, nếu là nhân duyên trong lời nói.”

“Nương tử.”

“Ừ.”

“Trân Nhi.”

“Ừ?”

“Nương tử.”

“....Thối ngược tử, làm cái gì?”

“Chi Tâm thích nương tử, Chi Tâm thích Trân Nhi!”

“Chàng say rượu nói... ta không tin.”

“Nương tử tin tưởng đi... tin tưởng đi!” Chi Tâm dậm chân hét lớn, “Chi Tâm không phải là đồ quỷ sứ đáng ghét kia, nương tử tin tưởng Chi Tâm a!”

“Đồ Quỷ sứ đáng ghét là ai?” Còn “kia”?

“Phạm Trù là ‘quỷ đáng ghét’ số một, cái cây(Thụ) kia là ‘quỷ đáng ghét’ số hai a!”

“Ngọc Vô Thụ làm gì trên chọc chàng sao?”

“Nương tử trước kia cùng hẳn làm Chi Tâm bức bối.... Hẳn đáng ghét. Còn có, cái Tần Vương kia cũng thật đáng ghét! Chi Tâm ghét người giành nương tử với Chi Tâm, hừ!”

Ngốc tử này nha! La Chấn giơ ngón tay gãi gãi cái cổ đang dương cao của hắn, “Ngốc tử, ít quần người khác đi. Chàng lại uống đến người đầy mùi rượu nữa, ta liền đem chàng ném cho A Hắc A Hoàng ăn đó....”

Ngốc tử nào đó cười khanh khách, “Nương tử thương Chi Tâm, nương tử sẽ không a!”

“Thối ngược tử!” La Chấn cười mắng, nói xong lại nhón chân, ‘chục’ một cái lên khoe miệng tướng công đang tràn đầy sung sướng.

Chi Tâm cổ họng ô ô, vội kéo eo nhỏ của nương tử, đem bốn cánh môi chặt chẽ kết hợp cũng một chỗ.....

“Người thấy chưa?”

Phạm Trù con người mắt lạnh lùng, lạnh nhạt nói, “Thì tính sao?”

“Người ta hai vợ chồng ân ái ái ái, nàng đời này so với kiếp trước lúc cùng người ở chung một chỗ thì hạnh phúc hơn vạn lần. Nếu thật như lời người nói yêu nàng, thì không nên phá hư cuộc sống hạnh phúc trước mắt của nàng mới đúng.” Phong Thần đóng cửa nhàn nhã vuốt râu, khí định thần nhàn nói.

Phạm Trù mi mắt rũ xuống, sáng giọng, “Phong Thần, người là Phong Thần chứ không phải Nguyệt lão, đừng có bon chen vào chuyện nhân duyên.”

“Nếu là người khác, bản tôn tất nhiên là sẽ không để ý, nhưng sự tình liên quan đến Lương Chi Tâm, bản tôn liền không thể không để ý!”

“Nếu ta lúc này ra tay, người thật có thể bảo vệ được nàng sao?” Phạm Trù giọng nói và dáng điệu đều lạnh như băng, “Người nói người có tổ tôn ba người, chẳng lẽ Phạm mỗ không có phụ tử ba người?”

Phong Thần cũng không vừa, không khách khí nói, “Phụ tử ba người các người thật có thể liên thủ sao? Phạm Đình cùng La Chấn tình như tỷ muội, Lương Chi Tâm với Phạm Trình còn có ơn cứu mạng, Hồ tộc các người xem trọng có ân tất báo, làm vậy không phải lấy oán trả ơn sao?”

“Nếu bọn họ xác thực biết được kia là mẫu thân bọn họ chuyển thế, làm sao lại không thể?”

“Chắc! Chắc!” Phong Thần lắc đầu, hút môi thối(nói) ra: “Năm đó thê tử người ở trong điện Diêm Vương, Diêm Vương thương tiếc nàng tu hành hơn ngàn năm không dễ, từng nhiều lần hỏi nàng thật sự bỏ được hay không. Thê tử người gật đầu không chút do dự. Diêm Vương còn hỏi, cuộc đời nàng bất hạnh lớn nhất có phải cùng người quen biết hay không. Thê tử người đáp, cuộc đời nàng bất hạnh lớn nhất là yêu người. Nàng còn thỉnh cầu Diêm Vương, kiếp sau đừng cho nàng gặp lại người.”

Phạm Trù đau thương khép chặt hai mắt, “.....Thật tàn nhẫn – Trần Nhi!”

Phong Thần bật cười, “Nàng tàn nhẫn? Người sẽ không quên người đối xử với nàng như thế nào chứ?”

“Trước khi cùng nàng thành thân, ta đã nói với nàng, ta tuy không vì nàng dừng lại, nhưng nàng vĩnh viễn là người ta yêu nhất...”

“Cho nên, nàng không hận người, chỉ hận chính mình. Cho nên, nàng tự biết bất hạnh của mình không phải quen biết người mà là yêu người.” Phong Thần không một chút ý tứ e ngại nào, đem từng lời nói ra thấu triệt minh bạch, mặc dù nói mấy từ buồn nôn kia khiến hắc muốn lú lười a, “Nàng uống cạn bát canh Mạnh bà, còn ăn cả Thu Tiên thảo, chính là muốn hoàn toàn ngăn cách với kiếp trước, không lưu lại cho mình bất kỳ đường lui nào. Hơn nữa, lúc nàng cứu nữ nhi người, trong tay rõ ràng có Tị Hỏa Châu (ngăn lửa), lại quảng đi không cần. Người cho rằng, đây là vì sao?”

“Cái gì?!” Phạm Trù đôi mắt đẹp đột nhiên mở to đầy hung bạo, trên gương mặt hoàn mỹ: ngạc nhiên, chấn kinh đau đớn, sợ hãi, lần lượt xen kẽ nhau.

Không, không! Muốn hắc làm sao có thể tin là: Nàng vì thoát khỏi hắc, không ngờ lại dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào sao? Dù nàng biết rõ sẽ khiến cho nữ nhi nàng yêu thương nhất thương tâm cả đời, cũng vẫn không hối tiếc sao? Nhưng mà, nàng từng nói là nàng yêu hắc cơ mà, vô luận long trời lở đất, vô luận biển cạn núi mòn, vẫn sẽ ở bên hắc mà.....

“Người hại nàng kiếp trước chưa đủ sao, còn muốn hại nốt kiếp này? Hơn nữa còn ngay tại lúc nàng đạt được hạnh phúc sao?” Phong Thần chậm rãi thổi xong, ung dung đóng cửa bám lên ngọn cây Thanh Tùng, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trần Nhi, nàng dùng phương pháp ngọc nát đá tan, chỉ vì muốn rời bỏ ta mà đi sao? Phạm Trù thủy chung vẫn không thể tin chuyện này là thật. “Phong Thần, nếu ta tra ra người lừa Phạm mỗ, Phạm mỗ không ngại cùng người ngọc nát đá tan đâu!”

Phong Thần ‘hảo tâm’ còn chỉ cho hắc biện pháp, “Người cùng Nguyệt lão có giao tình, Kim cổ Nhân duyên kính của hắc có thể chiếu soi nhân duyên trên đời từ quá khứ đến tương lai. Tộc trưởng các người cũng có Pháp kính, người chỉ bằng có thể thử một lần.”

“Không nhọc người lo lắng!” Phạm Trù lớn giọng quát, bạch y hóa thành mây, lập tức biết mất.

Phong Thần lắc cái đầu bạc trắng như tuyết, lẩm bẩm nói: “Ôi, nghĩ đến lão nhân gia ta ‘dữ nhật đồng huy, dữ nguyệt đồng thọ’(*), như thế nào lại bị một tên tiểu tử chưa ráo máu đầu trút giận nửa ngày chứ? Lão nhân gia bị khi dễ a.... Mao đầu nha đầu, người nếu đã nghe thấy được, còn không ra đi?”

Nửa ngày ẩn nấp, Bạch y nhân nhi hiện ra thân hình nhỏ bé, gương mặt trắng bệch hé ra má lúm đồng tiền diễm lệ, nước mắt như mưa, khóc không thành tiếng, run run nhỏ giọng nói “.... Nói cho ta biết, đây không phải sự thật....”

(* Dữ nhật đồng huy, dữ nguyệt đồng thọ: ý là thọ cũng ngang ngửa với mặt trăng, mặt trời)

Đúng là ‘Không phải người một nhà thì không vào chung một cửa’ mà, người nhà Phạm gia sao ai cũng đều thích lừa mình dối người thế nhỉ? Nhưng Phong Thần không phải vị thần lương thiện gì, sẽ không miễn cưỡng mình đi an ủi lòng người.

“Thật sự, thiên chân vạn xác, già trẻ không gạt.”

“.... Nguyên lai....” Phạm Đình ôm mặt quỳ xuống đất, “Hồn phách mẹ ta chưa bao giờ trở về vị trí cũ....”

“Không trở về vị trí cũ, là vì nàng không muốn trở về. Vả lại nay nàng đã đầu thai làm người, sống được rất là khoái hoạt, người tội gì phải để chính mình lưng đeo tội lỗi chứ?” Thật là, tự nhiên muốn lão nhân gia hấn đảm đương cái công việc niệm niệm như Bồ Tát này, thật mệt nha.

“Đầu thai làm người? Nói như vậy, ân công nương tử quả nhiên là... Nàng là...”

“Đúng vậy.”

Trời xanh a! Phạm Đình thân thể mềm mại chấn động: Sự thật như thế, nàng nên buồn hay vui đây?

“Rõ thật là, không thể hiểu nổi một nhà các người. Các người đã nhìn quen nhân thế vô thường, sớm đã nhìn thấu sinh tử. Sao đến bây giờ, vẫn còn dây dưa cho một đoạn chuyện cũ từ mấy trăm năm trước?” Phong Thần hết lắc đầu lại thở dài, thở dài xong lại lắc đầu, một bộ rất ‘thương xót’ ngẩng đầu rồi nằm ngửa trên ngọn cây Thanh Tùng — lăn ra ngủ.

Phạm Đình lắc đầu ai oán: Phong Thần, người vô tình vô dục, bản thân có thể ung dung tự tại. Người cũng biết, trên đời này có bao nhiêu sinh vật không thể giống người được tiêu sái như vậy....

“Dĩnh Nhi, người.... quỳ trên mặt đất làm cái gì?”

Phạm Đình hai mắt đầm lệ ngẩng đầu lên, nam nhân này là, là... đúng là hấn! “Đều là người, đều là người hại mẹ ta! Người tên nam nhân lang tâm cầu phệ này, người xú nam nhân này từ trong ra ngoài từ da đến cốt đều đáng giận tới cực điểm! Ta hận người!”

“.....” Nữ nhân này lại không khỏe chỗ nào chứ?

***

“Khởi Nhi!” Ngọc Vô Thụ một tay vén lên góc áo, chạy lên bát giác khoan đình phía trên núi giả. Trong đình, nam tử kia ngồi bên cạnh giai nhân làm hấn cực kỳ chóng mặt.

“Vô Thụ.” La Khởi nâng mắt nhìn hấn một cái, “Người tạm thời chờ ta cùng với Triều công tử bàn xong công chuyện.”

Chờ? “Nàng....”

“Tam tiểu thư.” Triều Ninh nói, “Vải lụa của La gia tất nhiên là không thể soi mói rồi, nhưng lụa sáng bóng hình như kém hơn một chút. Nhớ rõ một lần Tam tiểu thư đưa cho Triều mỗ, còn có một loại gấm ở trong đêm có thể phát kim quang, ban ngày lại ẩn hiện hào quang như mây ngũ sắc, lần này vì sao không đem đến?”

“Hừm, không có sao?” La Khởi lật tìm trong xấp tơ lụa mẫu kia, quả nhiên không thấy hàng mẫu mà đối phương nhắc đến, ngừng mảy nghĩ nghĩ, “Có lẽ là tối hôm qua khi ta hạch toán bảng giá để quên ở thư phòng rồi. Thế nào, Triều công tử đối với loại gấm Hà Quang (mây ngũ sắc) cũng có hứng thú sao?”

“Mỗi dịp cuối năm, vì có nhiều nghi thức lễ mừng, nên tần phi trong cung đều phụng phí đặt lễ phục, tất cả đều do y phường Triều thị cắt may khâu thành. Trước đây đa phần là dùng loại vải gấm Ấn Nghê (ấn hiện sắc cầu vòng), nhưng ngày đó ngẫu nhiên thấy được loại gấm Hà Quang này, từ màu sắc đến chất liệu, cũng hơn Ấn Nghê một bậc, Triều mỗ muốn lấy ra thử một lần.”

“Nếu là để may cung trang, gấm Hà Quang chỉ có thể xem như lựa chọn trên trung bình thôi, La gia còn có một loại Yên La gấm, tuy là dùng để làm trang phục mùa đông, nhưng cũng có thể phiêu dật linh mỹ. Trong thiên hạ, cũng chỉ có La gia mới có thể dệt nhuộm nên, là độc môn tuyệt kỹ của Nhị tỷ nhà ta nha. Nếu thêm kỹ thuật thêu lụa ‘độc bộ thiên hạ’ của đại tỷ nữa, kia quả nhiên là xa hoa, tuyệt vời.”

“Thật sao? Yên La gấm này có thể cho Triều mỗ xem được không?”

“Năm đó tỷ tỷ xuất giá, Nhị tỷ gấp rút hai ngày hai đêm, dệt ra Yên La ba màu: đỏ cam, vàng, tím để làm của hồi môn cho tỷ tỷ. Nếu Triều công tử muốn xem, tỷ tỷ hẳn là sẽ không cự tuyệt.”

Hai người bàn bạc, vẻ mặt hưng phấn, đôi mắt sáng ngời, hiển nhiên là phi thường hợp ý.

Ngọc Vô Thụ nổi giận đùng đùng, cảm thấy rõ ràng, giờ này khắc này, mình thật giống như một gốc cây không người nào để ý. “Khởi Nhi, chuyện của nàng khi nào mới nói xong?”

La Khởi kinh ngạc, “Vô Thụ ngươi còn ở đây sao? Cái này...” Nàng còn tưởng với tính tình của hắn chắc đã sớm xoay người đi rồi chứ, “...Thật có lỗi, việc tư có thể nói sau không?”

“Tốt, việc tư ‘Chúng ta’ bàn lại sau.” Ngọc Vô Thụ đem hai chữ “Chúng ta” nhấn mạnh rõ ràng, ôn nhu cười, “Nhìn nàng thảo luận mệt như thế, ta đi chuẩn bị cho nàng chút điểm tâm bổ dưỡng nha.” Nói xong, lòng bàn tay vuốt nhẹ trên gò má xinh đẹp của La Khởi một cái, rồi cất bước rời khỏi.

Triều Ninh nhìn kỹ thấy trên mặt La Khởi thoáng qua một chút ngơ ngẩn rồi biến mất, đáy lòng tỉnh ngộ: Người này chắc chắn là ‘nhất phương cự thạch’ ở đáy lòng giai nhân rồi, mình nếu muốn mở ra cánh cửa kia tiến vào chiếm giữ trái tim người đẹp, thì tảng đá này phải được dời đi. Bất quá, tảng đá này, hẳn là khối đá cứng rắn khó dời nha.

Mặt trời mọc lên ở phía đông, hơi ẩm đầu đông thật là ấm áp dễ chịu. Trong Lương gia nội viện, vang lên tiếng Chi Tâm đang oa oa cạc cạc.

“Nương tử, Chi Tâm không ăn thịt!”

“Nương tử, Chi Tâm không ăn cơm!”

“Nương tử, Chi Tâm không ăn đồ ăn!”

Đang chăm chú cúi đầu thêu, khuôn mặt xinh đẹp La Chấn của nghiêm lại, nói, “Chàng còn gọi tới gọi lui nữa, ta đem chàng chặt ra cho A Hắc ăn!”

Nương tử giả vờ tức giận, người nào đó tự nhiên ngoan ngoãn, vuốt vuốt hai lỗ tai giống như khối vàng, “Nương tử, Chi Tâm ngoan Chi Tâm ngoan, nương tử thương nha.”

“Ăn cơm nhanh chút, ăn xong đến thử quần áo.”

Chi Tâm mừng rỡ, “Nương tử lại làm quần áo cho Chi Tâm sao?”

“Đúng vậy, không làm cho Đại cậu này, còn làm cho ai chứ?”

“Hi hi.”

Phạm Đình đứng chân ở cửa viện, nhìn vào bên trong viện tình cảnh bên dưới mái hiên tất cả đều đập vào mắt, hình ảnh ân ái triền miên này trước đây làm nàng cực kỳ hâm mộ, cực kỳ tán thưởng, nhưng lúc này tâm tình lại không biết xác định như thế nào. Ân công nương tử, là.... Mẹ sao? Nguyên lai, Thiên niên Bàng ngọc quan chỉ duy trì thân thể của mẹ, mà hồn phách của mẹ đã không hề lưu luyến mà rời đi....

“Phạm Đình, ngươi ở nơi này làm cái gì a?” Chi Tâm cảm giác được có người ngoài hiện diện, ngẩng đôi mắt đẹp thuần khiết lên, thanh thúy hỏi.

La Chấn nở đôi má lúm đồng tiền khê ngẩng đầu, hai mắt bắt gặp ánh mắt phức tạp của Phạm Đình, vẫn cười nói, “Phạm Đình là bị Lục Vương gia truy đuổi quá chặt, hay là chịu không nổi được Nhị hoàng tử thưởng thức, nên chạy đến nơi thanh tĩnh này?”

Vẻ thản nhiên cười nói, thanh nhã xinh đẹp tuyệt trần này, mặc dù không giống mẹ tuyệt sắc khuynh thành, nhưng phần ôn tồn này, từ lúc nàng đầu tiên nhìn thấy, đã có cảm giác thân cận. “....Ân công ....Nương ....Nương....”

“Nương tử!” Chi Tâm lấy khăn lau miệng với tay xong, “Chi Tâm ăn xong rồi, thử quần áo mới nha!”

“Không được!” La Chấn vươn tay đập một cái lên tay ngực tử, “Rửa mặt đi đã!”

“Đau mà! Nương tử xấu!” Chi Tâm bĩu môi, nhưng lệnh vợ không dám cãi, chạy vào trong phòng rửa mặt rửa tay, rất nhu thuận.

La Chấn nhìn Phạm Đình, “Có chuyện gì muốn nói với ta sao?”

“....Cha ta có tìm đến ngài hay không?”

“Có.”

“Như vậy, ngài cái gì đều đã biết rồi?”

“Ta cái gì cũng không biết.” La Chấn đầu đẹp khê lắc, hai tay lên xuống đều đặn, khâu nốt khuy áo lên vạt áo tướng công, “Ta chẳng qua chỉ là một người phạm tặc, mọi chuyện chứng kiến hay suy nghĩ, đều là chuyện hồng trần phạm tặc. Không có việc gì ngoài giúp chồng dạy con, quản gia, xử lý công việc, những cái khác cũng không phiền nhiễu quá nhiều đến cuộc sống của chúng ta.

Đừng nói là không cách nào thẩm tra lời phụ thân người nói, ngay cả là sự thật, thì như thế nào? Ta cùng với tướng công cũng giống như nút và khuy áo này, ai rời ai đi cũng sẽ không còn đầy đủ. Bất kỳ chuyện gì hay là ai khác, cho dù là hoa mỹ hoa sắc, cũng chỉ để tô điểm thêm cho cuộc sống của chúng ta mà thôi.”

“.... Người thật sự cái gì cũng không nhớ sao? Vì sao....” lại vụt đi không cần Tị Hỏa Châu, lại cam nguyện chết chứ? Chẳng lẽ người không từng nghĩ rằng, sẽ khiến cho nữ nhi người đau thương chịu tội ngàn đời sao?

“Không có vì sao cả.” La Chấn thản nhiên cười nói, “Ta tuy là phạm nhân, nhưng ta nghĩ, nếu trời xanh đã an bài vòng Luân Hồi không ngừng nghỉ, khẳng định là muốn cho từng linh hồn lần nữa có cơ hội làm lại từ đầu. Mặc kệ là kiếp trước như thế nào, đường làm quan rộng mở hay là thất vọng nghèo túng, khi đầu thai sống lại, đó hoàn toàn là một người mới.”

“Nhưng mà, cha ta....”

“Cha người đáng ghét, cha người là tên ‘quỷ đáng ghét’ số một, hắn còn muốn đến cướp nương tử, Chi Tâm ghét hắn!” Chi Tâm mặt đỏ bừng bật nước, gấp đến không thể chờ cho lau khô, nhảy ra, “Phạm Đình, nếu người giúp phụ thân của người cướp nương tử, người cũng là người Chi Tâm ghét nhất luôn!”

Lời Chi Tâm đang nói... bị Phạm Trình, Hoàn Tố đang tiến vào cửa viện nghe hết vài trong tai. Hoàn Tố còn đang ngờ vực, thì Phạm Trình đã tiến lên nói: “Ân nhân, nhưng thân thể mẹ ta cũng đang chờ đợi hồn phách trở về vị trí cũ, một nhà chúng ta chờ đợi một khắc kia đã năm trăm năm rồi.”

“Phạm Phạm!” Chi Tâm nắm tay trợn mắt, “Chẳng lẽ người cũng muốn giết chết nương tử Chi Tâm, lấy đi hồn phách nương tử?”

31. Chương 31: Phi Quân Mạc Chúc

Sao lại trở nên náo nhiệt rồi? La Chấn day day trán, nội tâm vì bị quấy nhiễu thanh tĩnh mà lắc đầu ai thần.

“Phạm Phạm, người nói đi, người có phải muốn giết nương tử hay không?”

“Ta chưa nói...”

“Cái gì?” Hoàn Tổ chợt quay đầu, đôi mắt to tròn nổi giận trừng Phạm Trình, “Người muốn giết tiểu thư? Người dám giết tiểu thư?”

Phạm Trình đôi mày rậm chau lại, “... Chuyện này không liên quan đến người!”

“Sao chuyện không có liên quan đến ta? Chuyện của tiểu thư là chuyện của ta!”

“Người không biết...”

“Ta xác thực không biết, nhưng mặc kệ là nguyên nhân gì, người nếu ý niệm trong đầu dám động hại tiểu thư, người chính là kẻ thù của ta!”

“... Người rốt cục thừa nhận, ở trong lòng người, tiểu thư nhà người quan trọng hơn ta có phải không?”

Sau một lúc lâu, quay qua nhìn lại hai phe vẫn đang âm ỹ nhao nhao không ngớt, tai phiền khiến tâm phiền, La Chấn khép mi, nói: “Các người cứ từ từ tranh cãi, âm ỹ xong rồi nói cho ta biết kết quả. Tướng công, đi thôi.”

“Ừ.” Chi Tâm vui vẻ đuổi kịp nương tử vẫn không quên quay đầu cảnh báo, “Phạm Phạm, người nếu dám tổn thương nương tử, Chi Tâm sẽ đánh người a!”

Phạm Trình trừng ra khuôn mặt đen xì, yên lặng không nói.

“Nương tử, đi thư phòng hay là đi cửa hàng?”

“Đều không đi, hôm nay ta mang tướng công đi miếu Uyên Ương chơi.”

“A! Nương tử thật tốt!”

Người trong cuộc thì dắt tay nhau đi rồi, còn lại người âm ỹ cũng mất hứng. Phạm Đình thở dài: “Trình Nhi, mặc kệ như thế nào, người cũng không thể thương tổn ân công nương tử được, trước khi dương thọ của nàng chấm dứt, không được cưỡng ép lấy đi hồn phách của nàng!”

“Ta sao có được bản lĩnh đó!”

“Có bản lĩnh cũng không được làm!”

“Vậy người muốn mẹ phải đợi nàng dương thọ hết mới có thể trở về sao?”

“... Mẹ... không về được.”

“Người nói cái gì?”

Phạm Đình nước mắt bi ai, “Mẹ không về được. Sau khi ta đạt được pháp lực ngàn năm, từng vì mẹ bói quẻ, mẹ không về được. Nhưng cha pháp lực cao hơn ta, cha nói mẹ ba hồn bảy vía đã trở về vị trí cũ, chỉ cần Hộ tâm linh châu là có thể sống lại, cho nên, ta vẫn tình nguyện tin tưởng là pháp lực mình yếu ớt bói ra sai rồi. Nhưng mà, nay biết được ân công nương tử đó là.... Cho nên, mẹ không về được.”

“Người nói vậy!”

Phạm Trình như thế nào cũng không chấp nhận được. Lúc hắn còn là một con ấu hồ, đã mất đi mẫu thân, đến nỗi hắn cơ hồ đã quên đi tư vị khi được bàn tay mềm mại kia ôm vào trong lòng. Nhưng trước khi xảy ra chuyện của Phạm Đình, mẫu thân đã ôm hắn mà khóc, nước mắt tuôn trào... hình ảnh đó đã dồn nén trong lòng hắn từ lâu, rất lâu.... không sao quên được. Hắn ước là được trở về thời khắc kia, để lau đi nước mắt trên má mẫu thân, làm tan hết nỗi sầu trong lòng.... “Ta có thể chờ ân nhân nương tử dương thọ tận, nhưng mẹ nhất định sẽ trở về!”

“Các người đang nói...” Hoàn Tổ nghe xong sau một lúc lâu, cuối cùng có chút hiểu được, “Các người nói tiểu thư là các người...”

Phạm Trình hừ lạnh, “Chuyện nhà chúng ta, người ít hỏi đến đi!”

“.... Ách?”

“Trong lòng người không phải chỉ có tiểu thư nhà người sao? Cách ta xa một chút!”

“Người.....” Hoàn Tố khuôn mặt nhỏ nhắn bị lời nói lạnh lùng, tàn nhẫn của hắc dã nhân này chọc cho giận thành trắng bệch, cả giận nói, “Ta xác thực muốn cách người xa một chút! Nhưng bốn cô nương nói cho người biết, nếu tên hắc dã nhân người dám cả gan hại tiểu thư nhà ta, bốn cô nương trước tiên lột da của người làm khăn quàng lông chó!”

Khăn quàng lông “Chó”? Hắc là hồ ly đó, là sinh vật trong Tam giới có linh khí thiên phú nhất nha.... Phạm Trình hai mắt trợn muốn nứt ra, há mồm muốn phản kháng, nhưng người ta dễ gì cho hắn cơ hội, đã phi thân rồi đi.

“Nguyên lai, người đối với mẹ khát vọng so với ta còn cố chấp hơn.” Phạm Đình buồn bã nói.

“Ta nhất định sẽ làm cho mẹ trở về!”

“Nếu là, chính mẹ không muốn trở về thì sao?”

Kiếp trước, Phạm Trù, hồ ly, hồ thê, hồ mẫu.....

Chuyện hoang đường như vậy sao có thể có thể rơi xuống trên đầu mình được chứ? Con Hồ ly si tình, chỉ vì yêu mà nhận hết ngàn năm tra tấn, chỉ vì tình mà khóc hết mấy đời nước mắt si tình kia, sao có thể là mình được? Ngay cả là đầu thai cách mấy đời, thay đổi bề ngoài mất đi trí nhớ, bản chất linh hồn cũng sẽ không thay đổi a?

Trượng phu nhiều lần cùng nữ nhân bên ngoài hoan hợp, thê tử cũng bấy nhiêu lần thương tâm lại không thể không lựa chọn cách tha thứ.

Ôn hòa khoan dung độ lượng rộng rãi như thế, tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, những phẩm chất tốt đẹp như thế, đời nào nàng có được, kiếp trước thì còn may ra a. Huống chi, khoan hoà độ lượng rộng rãi như thế cũng chẳng khiến cho nam nhân cảm động hồi tâm chuyển tính, ngược lại còn không biết sợ hãi chút.

“Tỷ tỷ!” Trần Châu một thân áo mũ cung ngọc, như một viên Trân Châu nho nhỏ, sáng chói mắt nhào vào trong lòng nàng.

La Chấn nhìn chăm chú tiểu công chúa khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại, trong đầu suy nghĩ không ngừng:

Đáng yêu nhu thuận như tiểu Trần Châu đây, nàng còn không để cho Trần Châu đem tướng công đi dù chỉ một tẹo, làm sao có thể dễ dàng tha thứ cho nam nhân của mình dính lấy nữ nhân khác không chỉ một lần chứ? Cho dù nàng cực kỳ yêu ngốc tử kia, nhưng chỉ cần hắn có một tia bất trung, cũng sẽ không dung túng.....

“Trần Châu, người cút ngay!” Chi Tâm thấy ôm ấp thơm tho mềm mại của nương tử bị người khác chiếm cứ, chân vốn đã bước trên cang xe, lại nhảy xuống, quay đầu hô to.

Tiểu công chúa ôm chặt lấy La Chấn, chu miệng phồng má nói: “Không, tỷ tỷ thơm thơm, Trần Châu thích!”

“Người đáng ghét, người cút ngay!” Chi Tâm thấy nương tử đưa mắt ý cảnh cáo, nên không dám nhấc tay kéo ra, đành phải quẩn đất lằng xằng chạy quanh nương tử, ủy khuất không thôi, “Nương tử, nàng ta tới làm cái gì a?”

“Công chúa từ lúc vào Lương phủ, chưa từng bước ra khỏi cửa, cứ như ở trong cung vậy, ta mang nàng cùng chúng ta đi giải sầu một chút.....”

“Không muốn không muốn, Chi Tâm không cần nàng, nương tử cũng không cần nàng a.”

“Ngoan đi.” La Chấn kéo đầu to của Chi Tâm lại, hôn cái ‘chóc’ lên cằm hắn, “Tướng công ngoan ngoan, chàng phải yêu thương Trần Châu tiểu công chúa như muội muội nha.”

“Chi Tâm không cần muội muội, chỉ cần nương tử.....” Được nương tử hôn ngọt ngào, khuôn mặt tuấn tú căng thẳng của Chi Tâm hơi giãn ra, nhưng ánh mắt nhìn tiểu công chúa vẫn là hung hăng không chút hảo cảm.

“Nhanh lên xe đi, nếu muộn sẽ không dẫn chàng đi chơi nữa.”

“Không muốn không muốn a... Chi Tâm cùng với nương tử đi chơi.... Xì, Trần Châu đáng ghét!” Chi Tâm xốc chân dài lên, hai bước đã tiến vào toa xe, “Nương tử mau tới!”

“Ta cùng công chúa ngồi ở xe sau.”

“Nương tử!” Chi Tâm không muốn đâu, nhưng không muốn cũng không thay đổi được sự thật là nương tử bỏ hấn ở cùng Trần Châu. đành trơ mắt nhìn nương tử nắm tay Trần Châu cùng tiến lên xe ngựa phía sau, hấn quyết định, nhất định phải đuổi ‘hạt châu’ đáng ghét kia đi!

La Chấn ôm tiểu công chúa thuần khiết vô tội, tuy trong lòng có chút hổ thẹn nhưng cũng không cảm thấy hối hận. Đối với thiên hạ ngậy thơ trong lòng mà đùa giỡn tâm cơ, tự đáy lòng nàng không muốn a, nhưng nàng không thể cho phép người khác chia xẻ tướng công a.

Trước mặt Chi Tâm, nàng cố ý thiên vị, cưng chiều Trần Châu, đó là để ngốc tử sinh ra ác cảm với Trần Châu. Tuy rằng, đối với tiểu Công chúa này, nàng thực sự thích cũng nguyện yêu thương, nhưng sự tình có liên quan đến tướng công, nàng đành dùng chút tâm cơ vậy.

Hai chiếc xe một trước một sau, từ Lương gia đại môn chậm rãi đi ra. Ngoài sáng trong tối, tất nhiên không thể thiếu thị vệ Hoàng gia đi theo bảo vệ. Mà “Người” nào đó, cũng từ nơi mà không phạm nhân nào nhìn thấy được, phù phù bay theo. Cùng lúc đó, một vị khác cũng đuổi theo.

“Như thế nào?” Người nói vân vê mấy sợi râu trắng như tuyết, tâm tình nhàn rãi, vui vẻ, “Hiểu rõ, biết rõ thê tử ngươi là chết như thế nào rồi hả?”

Bạch y nhân thanh thoát đối với ‘Người’ dính dai như da trâu này xem như không thấy, “Không quan hệ tới các hạ.”

“Đúng a!” lão Phong Thần nhe răng cười hề hề, “Thật là không có quan hệ gì với ta. Nhưng người theo nàng đến miếu Uyên Ương, không phải là muốn mượn pháp lực của Nguyệt lão dùng sao, để nàng nhớ lại chuyện cũ cùng người trước kia sao?”

“Đúng thì như thế nào? Người ngăn được?”

“Ta ngăn không được, nhưng ta khuyên người tốt nhất không cần, hoặc là, cũng có thể nói là cảnh cáo a.”

“Phạm mỗ đã nói qua, chuyện không có quan hệ tới các hạ.”

“Nàng bây giờ đã hoàn toàn không nhớ đến chuyện kiếp trước, đối với người lạnh nhạt vô động, người có lẽ còn có thể ủy trách cho bát canh Mạnh bà kia. Nhưng nếu sau khi nàng nhớ lại, vẫn tiếp tục cự tuyệt người, cách xa ngàn dặm, đả kích như vậy người làm sao chịu nổi?”

Làm sao chịu nổi? Đúng vậy, làm sao có thể chịu đựng được loại đả kích này!

Phạm Trù từ xa đưa mắt nhìn nữ tử vẻ mặt lạnh nhạt ngồi trong góc xe; nỗi đau đớn nhen nhóm thành oán hận phần nộ như một cây đuốc, hừng hực đốt cháy cả lục phủ ngũ tạng hấn, ngũ quan tuần mỹ như được chạm trổ vì thế mà trở nên vạm vỡ.

***

“Đừng nói với ta là người chưa nhớ ra!” nàng vừa mới hồi phục trí nhớ, e ngại sẽ dọa sợ nàng nên hấn hao hết khí lực toàn thân mới có thể đứng vững kiềm chế chính mình không tiến lên lay lay đôi vai nàng, “Ta mượn Nguyệt lão Kim cổ Nhân Duyên Cảnh, đồng thời thiết lập nên kết giới này, người một khi bước vào, sẽ nhớ lại hết thấy kiếp trước.”

“Thì tính sao?” La Chấn khẽ nhướng đôi mày thanh tú, mắt đẹp hơi nâng, “Ngay cả khi ta nhớ ra rồi, người lại tính như thế nào?”

“Người.....” Tính như thế nào ư? Làm sao hấn biết được? Lại làm sao có thể biết được chứ?! Hấn cứ ngỡ rằng, một khi nàng nhớ lại, hiển nhiên sẽ trở lại là thê tử của hấn, sẽ xem hấn như trời, xem hấn như sinh mạng, chỉ yêu mình hấn; sẽ ôm lấy hấn mà khóc, vì li biệt mà kẻ lẽ, sẽ dùng đôi mắt si tình mà nhìn hấn.....

Nhưng nàng, từ lúc tiến vào, trừ bỏ xuất hiện vài vòng xoáy tuyền gọn sóng trong đôi mắt đẹp kia, ngoài ra hẳn không phát hiện ra cảm xúc của nàng có một chút phập phồng biến hóa nào, ngược lại còn lạnh lùng cứng rắn như băng, xa lạ giữ khoảng cách với hẳn..... Không, Trần Nhi của hẳn sẽ không đối với hẳn như thế, Trần Nhi của hẳn a....

“Trần Nhi, nàng nói cho ta biết, nàng có nhớ ta không?”

Có nhớ không ư? Hẳn đã khổ tâm an bài như thế, nàng làm sao có thể không nhớ ra được chứ!— giấu trong tay áo La Chấn, từng ngón tay thon dài đã nắm chặt lại, đâm vào lòng bàn tay.

Tuy Phạm Trù, Phạm Đình đã nhiều lần nói cho nàng biết: nàng với Hồ ly tư sắc đẹp nhất thế gian kia có cùng chung một linh hồn, nhưng nàng cũng không chút để ý và cũng không có cách nào kiểm chứng cái chuyện tình cảm tổn nhiều tâm tư kia.....

Nhưng mà, một bước tiến vào chỗ này, chuyện cũ hiện ra như thủy triều dâng cao, cuộn cuộn tràn vào mỗi nơi trong ký ức nàng.

Nàng có thể cảm nhận được nữ tử tuyệt sắc kia từng nổi thất vọng, thương tâm, đau đớn, tuyệt vọng, từng cái từng cái chồng chất lại từ năm này tháng nọ cho đến thiên thu ngàn đời... mãi cho đến khi trong lòng đau đến chết lặng, như giếng cạn vô lan.... Loại cảm giác này, rõ ràng mạch lạc, xuyên thấu qua phế phủ, đâm thẳng vào nơi sâu nhất trong tim nàng.

Nàng không còn là một người ngoài cuộc chỉ đứng xem nữa, những nỗi đau kia thương kia, là thân kinh thân chịu(*). Nàng thậm chí còn nhớ rõ, một lần cuối cùng khi thấy bị người phản bội, thì tâm đã như tro tàn... thân thể hấp hối đến chết bị lửa thiêu đốt đến nứt da rách thịt, rồi hồn phách cũng theo đó mà ra.....

(* thân kinh thân chịu: tự thân mình trải qua, chịu qua)

“Trần Nhi.....”

“Lệ tấn tâm tác hôi, ái khước ý vi tấn. Tương tư dữ quân tuyệt, thử khứ dĩ vô quy.”

(Lệ cạn lòng như bụi, yêu nhưng cũng thành tro. Tương tư cùng quân tuyệt, một đi đã không về.)

(MTY: ta ngu si, văn phong có hạn, nên chỉ dịch thơ được như vậy.)

Môi anh đào mở ra rồi đóng lại, thốt ra chính là những lời ly biệt. Khi đó, trong lòng mất hết hy vọng, cuộc sống không còn một chút cảm giác, nàng từng đem những chữ này, khắc trên hòn đá nơi hai người gặp gỡ. Không ngờ một lời thành sấm, nàng quả thật thiếu chút nữa là ở trong ngọn lửa kia hóa thành tro tàn.....

“Trần Nhi nàng nói cái gì?” Phạm Trù cúi người vươn tay ra, muốn nâng mặt nàng lên, nghe rõ lời nàng nói nhỏ.

“Đừng chạm vào ta.” Đôi môi đỏ mở ra, từng từ lạnh như băng; nàng ngẩng đôi mắt đẹp sâu thẳm như giếng đen. Khiến cho đôi tay của nam nhân khựng lại ở giữa không trung. “Người làm cho ta nhớ lại kiếp trước, rồi người cho rằng ta và người sẽ như thế nào? Có phải người cho rằng một khi ta đã nhớ lại, sẽ nhào vào lòng người chăng?”

....Hẳn đã nghĩ như vậy ....nhưng mà, nghĩ như vậy có gì không đúng chứ? Bọn họ đã trải qua mấy trăm năm biệt ly, sinh tử cách biệt mà. “Trần Nhi, ta biết nàng giận ta, nhưng đã lâu như vậy, nỗi giận của nàng chẳng lẽ còn chưa tan? Nàng vẫn còn trách ta sao?”

Nữ tử lắc đầu, “Không, ta không giận cũng không trách người.”

“Trần Nhi....” Sắc mặt nam nhân trầm xuống, hẳn không thể vui mừng khi nàng không giận không trách hẳn. Hẳn biết hẳn không có cách nào quay lại quá khứ lại càng không thể bào chữa cho chuyện phóng đảng mình đã làm, hẳn nguyện sau này dùng tình yêu sâu đậm của mình giải tỏa đi oán hận của nàng. Nhưng mà, nàng lại nói nàng không trách không giận.....

“Ồ đêm tân hôn, người nói cho thê tử của người, nàng vĩnh viễn là người người yêu nhất. Thê tử của người vì một lời này mà khóc lệ thành hai hàng. Người lúc ấy nghĩ rằng nàng là vui mừng mà khóc đúng không?” Đôi mắt đẹp bình lặng không chút gọn sóng, “Đó là bởi vì nàng hiểu được, dù nàng đã lấy thân báo đáp gả

cho người làm vợ, nhưng vẫn không thể thay đổi được người, nàng đã dự liệu được chính mình nhất định sẽ có kết cục thương tâm.”

Phạm Trù quát lên: “Đừng có luôn miệng lấy ‘Nàng’ mà nói, nàng chính là người, người chính là nàng!”

Nữ tử lạnh lùng cười một tiếng, “Người vĩnh viễn chỉ nghe những lời chính người muốn nghe, bản lãnh lớn nhất của người thủy chung là tránh nặng tìm nhẹ.”

Phạm Trù sắc mặt cứng lại, “Người dựa vào cái gì mà nói như vậy? Chẳng lẽ người chỉ nhớ rõ ta làm cho người thương tâm, không nhớ rõ những ngày tháng chúng ta khoái hoạt sao?”

“Người thật là nực cười!” Nam nhân này, mấy ngàn năm rồi mà vẫn tiếp tục chưa trưởng thành sao? “Thê tử người sở dĩ rời đi, là vì thương tâm nhiều hơn khoái hoạt. Ngay cả cái thời điểm mà người gọi là khoái hoạt đó, nàng cũng không quên đó chính là biểu hiện giả dối tạm thời mà thôi. Lúc người ôm nữ nhân khác, khoái hoạt này tựu thành cũng chỉ như bọt biển vừa chạm vào đã tan, thật châm chọc mà đắm vào lòng người!”

Nàng không muốn thấy lại chút bọt biển này, cũng không muốn lại tiếp nhận sự châm chọc kia. Nàng đối với người từ thất vọng đến tuyệt vọng đến không còn gì lưu luyến nữa, cho nên, nàng lựa chọn rời đi. Như vậy, người nghĩ nàng nhớ kỹ cái gì đây?”

Phạm Trù lão đảo lui bước, sắc mặt gần như tái nhợt. Nguyên lai, tình cảnh lão Phong Thần thích xen vào việc người khác kia đã nhắc nhở hắn lại thực sự xảy ra. Khôi phục trí nhớ, lại không khôi phục được chuyện năm xưa; ký ức đã trở lại, nhưng tình yêu thì không. Nữ tử này có linh hồn và trí nhớ của Trần Nhi, nhưng Trần Nhi chưa bao giờ từng dùng những lời lạnh lùng, cứng rắn, khắc nghiệt như vậy mà nói Trần Nhi đã đối với hắn ‘tuyệt tình tuyệt ái’... Nguyên lai, đây chính là đả kích nặng nề đó sao?...Vậy muốn hắn phải làm sao chịu đựng được đây?!

“Thê tử của người từng nói với người, người là cả đời của nàng, người vì vậy mà đắc chí, lại chưa bao giờ dùng tình cảm tương tự như vậy mà hỏi đáp nàng.”

Từ xưa đến nay, trên thế gian, nam nữ trả giá trong tình yêu vĩnh viễn sẽ không công bằng. Nhưng nàng là thê tử của người, ngay cả việc thê tử nên được đối xử chân tình và tôn trọng mà người cũng không làm được, một trạng phu như người thì có lợi ích gì?”

Không, hắn không thể chịu được, không thể chịu được nữ tử này dựa vào linh hồn Trần Nhi mà nói những lời bén nhọn cay nghiệt như thế! Phạm Trù hốt hoảng hô to: “Người cầm mõm! Người không phải là Trần Nhi của ta, người không phải!”

“Ta xác thực không phải là Trần Nhi của người.” Khuôn mặt xinh đẹp của La Chấn vì hình bóng người nào đó hiện lên trong tim mà trở nên mềm mại, khóe môi vì cười mà hé ra, “Ta là Trần Nhi của Chi Tâm, là nương tử của tướng công nhà ta, ta với người, không hề có một chút can hệ.”

Nữ tử này, vì muốn hắn đau đớn nên dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào sao? “Lương Chi Tâm có thể cho người cái gì? Là vì hắn tâm trí si ngốc, có thể mặc cho người xoa, vắn, sai khiến sao? Hay là hắn được trời che chở, trong người mang dị năng ư? Người kiếp này, đến tận cùng là có tâm địa gì, kiêu căng như vậy, nông cạn như vậy?”

Kiêu căng? Nông cạn? “Người cho rằng, như thế nào mới không kiêu căng, như thế nào mới không nông cạn? Là mặc người ‘dựa hồng ôm thúy’, nàng tự si tình không hối hận sao? Là mặc người ‘nhân quá thiên phạm’(*), nàng tự giữ mình trong sạch sao? Là mặc người ‘nhìn ngang liếc dọc’, còn nàng trong mắt chỉ có một mình người sao? Là mặc cho người ‘hái hoa trộm hương’, nàng tự nuốt lệ vỡ vui sao? Là mặc người.....”

(* “Nhân quá thiên phạm” : người đi qua ngàn cánh bướm, trải qua thế sự, ý chỉ người phong lưu, từng trải. Minh không tìm được thành ngữ tương ứng nên để câu 4 chữ luôn cho hay.)

“Người im miệng, người ngậm miệng!” Trần Nhi của hắn, tại sao trở nên miệng lưỡi sắc bén như thế? Không chứa lối thoát như thế? Trần Nhi ôn tồn đa tình của hắn đã đi đâu rồi?

“Ta nếu cần người sai khiến hay xoa vắn thì có thể sai người làm, lấy tài lực của La gia, thỉnh trăm tên hạ nhân tiểu nhị để sai bảo cũng không có nói chơi, còn không thì phiên Chi Tâm của ta. Khi ta mới quen hắn,

Chi Tâm tuy chỉ là một si nhi, nhưng một si nhi có trái tim tinh khiết như vàng, một si nhi ngây thơ lương thiện như trẻ con; ta yêu, chính là một Chi Tâm như vậy.”

Ta yêu, chính là một Chi Tâm như vậy....

Phạm Trù đôi mắt sinh ánh lửa, lên tiếng quát: “Người yêu Lương Chi Tâm? Người làm sao có thể yêu Lương Chi Tâm? Sau khi khôi phục trí nhớ, người còn dám ở trước mặt ta nói người yêu Lương Chi Tâm sao?”

“Ta vì sao không dám?” La Chấn nhướng mày khiêu khích, “Người chưa được ta cho phép, đã sử dụng pháp thuật giam ta ở đây, là coi thường ta một phạm nhân nữ tử không hề có sức phản kháng hay sao? Hành vi của người như thế, cùng với cái tên Quốc sư kia có khác gì nhau đâu? Các người cái dạng tâm địa này, cùng một giuộc với nhau cả, mà cũng có thể tu luyện đắc đạo, thật đúng là làm người ta phải hoài nghi thể gian này chữ ‘Đạo’ chân lý ở đâu?!”

“Người.... Người ít đánh trống lảng, né tránh vấn đề đi!” Ngay cả kiếp trước là hồ ly, Trần Nhi cũng không có biến đổi tâm cơ nhiều như vậy, vô mồm lợi hại như thế... Bát canh Mạnh bà kia, cây Thu Tiên thảo kia, lại có thể khiến nàng hoàn toàn thay đổi như thế sao? “Ta không quan tâm người vì người khác mà đã động tâm dụng tình, nhưng ta tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ người sau khi nhớ lại kiếp trước mà trái tim vẫn thuộc về người khác!”

“Vậy người muốn như thế nào? Đem ta vĩnh viễn giam ở đây, chờ ta dương thọ kết thúc rồi trả lại hồn phách cho thể tử người sao? Hay là trực tiếp kết liễu ta, để cho vợ chồng các người đoàn tụ? Ta không ngại nói cho người biết, đổi một cái thân xác, cũng không thay đổi được cái gì.” La Chấn lời nói lạnh nhạt, dung nhan thanh tú bình thần, nhưng trong lòng lại không giống ngoài mặt bình thần vô lan như vậy. Nàng sợ a, sợ người này cường lấy hồn phách của nàng, khiến cho nàng cùng tướng công âm dương xa cách. “Ta lấy diện mạo La Chấn đi yêu tướng công, người có lẽ còn có thể an ủi chính mình. Nếu ta lấy diện mạo Tăng Trần đi yêu tướng công, người chịu được sao?”

“Người.... Ta hiểu rồi! Người cùng Trần Nhi khác nhau, là ở trái tim kia. Trái tim Trần Nhi còn đang trong thân thể Trần Nhi, người tuy có trí nhớ của Trần Nhi, nhưng không trái tim của nàng, tất nhiên cũng không có yêu.....”

Người này, có đúng thật là đã sống hơn ngàn năm không trời? La Chấn không biết nên khóc hay cười, “Không có trái tim kia, tất nhiên là không yêu, nhưng cũng không hận, đúng không? Vậy tại sao ta lại nhớ rõ từng hận người như thế? Hận đến khấn cầu trời xanh để cho ta và người đời đời kiếp kiếp sẽ không gặp lại; hận đến tình nguyện bỏ đi tiên cốt để cùng người tách ra; hận đến tâm ý chết lặng lại hận không thể hận, oán không thể oán thành người dưng?”

Phạm Trù hai mắt tỏa sáng, “Vì yêu mới có thể sinh hận! Người hận ta, đúng là vì người yêu ta!”

Trời ạ! La Chấn ngao ngán khế lắc đầu: Người này, ngàn năm ngây thơ không thay đổi, chỉ biết tự kỷ, muốn nghĩ những gì mình nghĩ, nghe chính mình muốn nghe. “Vì Yêu sinh Hận có lẽ đúng vậy, nhưng Hận đến Vô Hận, vậy là cái gì?”

Vì Yêu sinh Hận, Hận đến Vô Hận, đó là.... Vô Yêu? Phạm Trù mở miệng còn chưa nói, La Chấn lại khế cười nói: “Người lại muốn nói, không yêu là vì ta không có trái tim Tăng Trần đúng không? Từ Yêu đến Hận, từ Hận đến Vô Hận, đều cũng là nàng ta. Người cứ lặp đi lặp lại như vậy, rốt cuộc muốn như thế nào?”

Tâm tư bị người vạch trần, Phạm Trù có chút khó chịu, “Người không có quyền thay Trần Nhi kết thuận yêu hay không yêu!”

“Vậy người cần gì phải thiết kế ta tới đây....”

“Nương tử! Nương tử!”

“Tướng công!” La Chấn bất ngờ đứng dậy, chạy đến nơi có thanh âm.

“Nương tử, nàng đừng cử động, Chi Tâm sẽ tìm được nàng nha. Nàng cứ đứng ở nơi đó, không nên cử động nha!”

“Ừ.” Chỉ nghe thấy tiếng không thấy người, La Chấn đáp ứng. Phóng mắt nhìn xung quanh, rõ ràng là chỗ cây cối bên ngoài miếu Uyên Ương, mình cùng tướng công lúc tân hôn đã từng tới đây du ngoạn, con đường phía trước lại dường như có núi non trùng điệp tầng tầng lớp lớp, hoảng hốt khó phân biệt, đây chính là khác nhau giữa phàm nhân và người đắc đạo sao?

“Trân Nhi, Lương Chi Tâm làm sao xứng đáng cho người yêu? Sao người có thể lúc nhớ ra ta còn gọi hấn là ‘Tướng công’? Vậy người đặt ta ở chỗ nào?”

La Chấn một mực chăm chú quan sát xung quanh, thuận miệng đáp: “Lúc nương tử nhà người còn sống, người khi đó có thể cùng nữ tử khác làm chuyện vợ chồng, đối với việc này, người cần gì phải cảm thấy kỳ quái chứ? Người không ngại gọi đây là bạc tình, thì ta cũng không ngại.”

“Người.....” Lời trách móc này, trực tiếp đem sắc mặt Phạm Trù nghẹn thành trắng bệch. Năm đó tìm hoan trộm hương khiến thê tử thương tâm, hấn tất nhiên là biết. Nhưng mặc kệ thê tử thương tâm như thế nào, cũng chưa bao giờ đối với hấn chưa ngoa chỉ trích giống như thế này.....

“Nương tử, Chi Tâm đã ngủ được mùi nương tử rồi, nương tử không nên cử động nha!”

La Chấn trong lòng thầm mắng: Thối tướng công, nương tử chàng mỗi ngày đều có tắm rửa, lấy đâu ra mà có mùi gì?

Phạm Trù biết Lương Chi Tâm sắp phá được kết giới mình thiết hạ, thời gian không còn nhiều, “Trân Nhi, đi theo ta!”

“Tại sao ta phải đi theo người?”

“....Người nhất định phải đi theo ta!” Hấn đã nghĩ, Trân Nhi phục hồi trí nhớ của kiếp trước thì hết thảy mọi chuyện sẽ giải quyết dễ dàng.... Đã không như sở liệu, hấn chỉ còn cách phải đem nàng an trí nơi ổn thỏa, từ từ mà tìm về tâm ý của nàng.

La Chấn không thể giãy ra cánh tay nam nhân đang nắm chặt cổ tay nàng, đánh đấm cũng bất động, tức thì không chút do dự, cúi đầu xuống, làm một hành động không hợp với hình tượng thanh quý tao nhã của La gia đại tiểu thư —— há mồm cắn lên cổ tay kia!

“Người ——” Phạm Trù quay đầu, không buông tay không phải vì không đau, Trân Nhi dùng hết toàn lực một mực cắn xuống như vậy, khiến cho cổ tay hấn máu tươi đầm đìa, cũng đem tim của hấn tổn thương ra đầm đìa máu tươi.

Hoảng hốt nhớ lại, sau khi thành thân, Trân Nhi lần đầu tiên thấy hấn cùng với nữ tử khác triền miên, bị phần quay đầu, đau đớn mà bỏ đi. Hấn đuổi theo sau. Trân Nhi vùng kiếm hướng hấn đe dọa, hấn nhắm mắt chờ chết. Trân Nhi khóc lại càng khóc to hơn, nước mắt giàn giụa, thanh kiếm kia lại không hướng hấn vùng xuống. Cuối cùng, Trân Nhi lại cầm thanh kiếm hướng đến cần cổ trắng nõn của chính mình mà hạ xuống, đúng lúc đó, hấn nhân cơ hội kiếm chế nàng, rồi đem nụ hôn hòa với nước mắt bi ai của Trân Nhi.....

“Nguyệt gia gia, Chi Tâm ghét người, người giúp người khác cướp đi nương tử Chi Tâm, Chi Tâm ghét người!”

“.... Đây, đây, đây.... nào có a?”

“Ai nói không có? Chính là người chính là người, Chi Tâm chán ghét người!”

“Ai ai ai.... Được được, ta đi cứu nương tử người.....”

Nghe thấy giọng nói của tướng công, La Chấn đáy lòng tức giận dâng trào, đôi mắt đẹp lạnh lẽo, sắc bén như lưỡi đao nhìn về phía nam tử, răng ngọc đem đôi môi của hấn đang mạnh mẽ phủ lên môi nàng kia, cắn ra máu.

“Phạm huynh, người đã vượt quá quy củ!”

Một cổ lực đánh về phía Phạm Trù, Phạm Trù bất đắc dĩ buông nữ tử trong ngực ra, “Nguyệt huynh, người làm cái gì?”

“Phạm huynh, tiểu thần đã nói qua, người muốn làm bất cứ chuyện gì, phải là nàng cam tâm tình nguyện. Nàng kiên quyết không đi theo người như thế, người tất nhiên phải thả nàng. Hơn nữa, người lại càng không nên có ý đồ xâm phạm!”

“Trân Nhi là thê tử của ta!”

“Nàng là thê tử của người khác.”

“Nàng là thê tử chuyển thế của ta!”

“Đã chuyển thế, thì kiếp này không còn là thê tử của người!”

“..... Chiều theo cách nói của người, thì ta lấy lại những thứ thuộc về thê tử của ta cũng không có gì là quá đáng đúng không?”

“Ừa—” cảm giác buồn nôn mãnh liệt, Trân Nhi xoay người ôm ngực, nôn nhiều đến mức văng tới cả đây.

Một nửa là thực, một nửa là giả vờ, La Chấn không chút nào che dấu cảm giác buồn nôn của mình đối với tên nam nhân cường hèn này. Nàng biết, phạm là nam nhân, thì đều không thể dễ dàng chấp nhận nữ tử ghét bỏ như thế a? Huống chi là một người tự cao như Phạm Trù, rất chi là tự tin quá độ a. Hắn dám xâm phạm nàng, thì phải nhận lấy phần nhục nhã này!

Quả nhiên, hành động này khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ của Phạm Trù trong nháy mắt bị lột sạch nhan sắc sở hữu, “Trân Nhi! Người.... Người được lắm!”

“Trân Nhi, Trân Nhi! Chi Tâm đến đây.... Trân Nhi làm sao vậy?” Một cái bóng dài từ chỗ cây cối dày đặc mây mù vội vàng chạy tới, đỡ lấy nương tử đang nôn đến hự nhược.

“Oa ——” La Chấn xoay người, nhào vào trong ngực của hắn, lên tiếng khóc lớn.

“Trân Nhi.....” Chưa từng thấy nương tử như thế, Chi Tâm sợ tới mức chân tay luống cuống, “Trân Nhi, nàng đau làm sao? Trân Nhi đừng khóc nha, Chi Tâm thổi cho nàng, phù phù sẽ hết đau, Chi Tâm thương nàng nha.....”

Ngốc tử này, ngốc tử này..... “Chàng sao không đến sớm? Hu hu hu.....”

“Không thấy nương tử Chi Tâm thật là sốt ruột, nhưng mà nhưng mà, Chi Tâm ban đầu tìm không thấy đường, Phong ca ca cũng tìm không thấy, Trân Châu còn quần lấy Chi Tâm không thả. Chi Tâm khi đó thật là khó chịu.... Chi Lan tỷ tỷ cho Chi Tâm uống chút sương sớm, Chi Tâm mới không khó chịu. Phong ca ca đem Trân Châu mang đi, Phong bá bá đi tìm Phong gia gia.... Nương tử, Chi Tâm phù phù cho nàng nha.... Không đau không đau, phù—.... Không đau không đau, phù—.....”

32. Chương 32: Yêu Quân Không Dời

“Hắn có thể cho người cái gì?” Phạm Trù sắc mặt tái nhợt, gằn từng tiếng, “Hắn nếu không có dị năng, có thể cho người cái gì?”

“Vậy người có năng lực cho ta cái gì?”

La Chấn chùi sạch nước mắt lên vạt áo của tướng công nhà mình, lạnh lùng quay đầu, nói: “Nếu người không có mấy ngàn năm tu hành, thì người như thế nào? Người suốt ngày mặc sức trêu hoa ghẹo nguyệt, khắp nơi lưu tình. Ban đầu cưới vợ, còn biết thu liễm che dấu, đến cuối cùng thì dứt khoát bỏ mặc thê tử người thương tâm. Người như vậy, có cái quái gì đáng để nhờ cậy hả?”

“Ta không có bỏ mặc người thương tâm! Ta chính là....” Chính là cho rằng, thê tử sẽ hiểu rõ là: Nàng không cần để ý đến những nữ nhân này, bất luận năm tháng vô tận ra sao, bất luận hắn trải qua muôn hồng ngàn tía thế nào, vĩnh viễn không có bất kỳ người nào có thể thay thế được nàng....

Mãi đến lúc thê tử rời đi, bất luận nữ nhân tuyệt sắc kiêu my kiêu gì đều không thể làm lòng hấn nổi lên vui thích, hay chinh phục được nữ nhân cương liệt kiêu ngạo đến đâu cũng không làm hấn động tâm thỏa mãn, rốt cuộc hấn mới bừng tỉnh biết rằng, chính mình đã đánh mất trân bảo độc nhất vô nhị....

“Nương tử, đừng nhìn hấn, đừng nói chuyện với hấn, hấn là người xấu nha.” Chi Tâm xoay mặt nương tử lại, vỗ về dụ dỗ, “Nương tử nàng khóc lại đi a... Chi Tâm phù phù cho nàng.”

Ngốc tử này, ngốc tử này.... mình sao có thể gặp được ngốc tử này chứ? Là ông trời thương xót nàng sao? La Chấn cười như hoa nở, hai mắt sương mù đầm lệt, rồi nhón chân hôn lên đôi môi mỏng hồng của tướng công.

“Ngô.....” Nương tử sao không khóc nữa ta? Nương tử dựa vào Chi Tâm khóc, thật tốt a, tuy rằng tim Chi Tâm thật đau đau a... nhưng Chi Tâm không sợ đau, Chi Tâm muốn nương tử dựa vào Chi Tâm.... Tuy rằng được nương tử hôn nhẹ cũng thật tốt a....

Hai người thân mật không coi ai ra gì khiến Phạm Trù lại khó nhẫn nhịn, phi thân muốn tiến lên, lại bị “Người” vừa vặn ngăn lại. “Nguyệt huynh, người làm cái gì?”

“Phạm huynh, ‘nhân duyên do trời định, duyên tận chó cưỡng cầu’”

“Người là thần tiên giúp người thành duyên, nhưng lại đi làm cái việc chia rẽ phu thê sao?”

“Người là một người ích kỷ, làm việc không khỏi cực đoan bỉ ổi. Người thế mà lại thiết lập xuân cục* cho Lương Chi Tâm cùng Trân Châu công chúa, nếu Lương Chi Tâm không được vạn vật tương trợ, người đã hại cả đời một nữ nhi vô tội!”

(* xuân cục: bẫy tình)

Phạm Trù lơ đãng xem thường nói, “Ta bố trí xuân cục kia, đã nghĩ tới khả năng không cản trở được Lương Chi Tâm. Nhưng nếu có thể vây khốn hấn, cũng không thành toàn cho một đoạn nhân duyên sao?”

“Nhân duyên của thế gian đều do ta dẫn dắt, nhân duyên của Lương Chi Tâm là chính tay ta dệt lên tác thành hấn cùng với La Chấn thành vợ chồng, cũng là duyên định ở kiếp trước, không phải người muốn can thiệp là có thể cắt đứt được đâu.”

“Kiếp trước?”

“Lương Chi Tâm mấy đời làm việc thiện, tích lũy thiện duyên vô số. Ba kiếp trước, hấn vì cứu một con Bạch Hồ bị thợ săn bắn bị thương, nên lấy máu của mình mớm cho nó ăn. Trước khi Bạch Hồ kia đầu thai làm người, đã ứng thuận hai nguyện vọng: Thứ nhất, vĩnh viễn không muốn gặp người; Thứ hai, báo ân cứu mạng. Kiếp này nàng trở thành thê tử Lương Chi Tâm, chính là cầu nhân đắc nhân, người há có thể can thiệp quá nhiều?”

“Nàng nói vĩnh viễn không muốn gặp ta, nhưng vẫn gặp không phải sao?” Phạm Trù ánh mắt chột trằm xuống, “Nói như vậy, chỉ cần cắt đứt sợi dây tơ hồng của bọn họ, liền vô sự?”

“Phạm huynh, không nói đến tiểu thần có cho người cơ hội cắt đứt hay không, ngay cả dù người có cắt đứt rồi, thì người và nàng cũng đã duyên tận, cố ý cưỡng cầu tất vô Thiện quả (kết quả tốt đẹp).”

“Vô Thiện quả, vậy đó chính là Ác quả (kết cục thảm hại) rồi đúng không?” Phạm Trù cười lạnh, “Ác quả, chung quy so với Vô quả (không có kết quả) còn tốt hơn.”

“Phạm huynh!” Vị thần tiên luôn luôn trầm ổn rốt cuộc trở nên nóng nảy, “Cố ý cưỡng cầu, chỉ có thể nhận được nghiệt duyên khiến vợ chồng bất hòa, chẳng lẽ người muốn như vậy sao?”

“Coi như là báo ứng, thì cứ để cho Phạm mỗ tự thực nghiệm xem Ác quả nó là cái dạng gì? Phạm mỗ không sợ tiêu tốn ngàn năm để đổi lấy tâm ý của Trân Nhi, tìm về ái thê của ta!” Phạm Trù vững tâm như sắt, không thể hồi chuyển.

“Người.... Aiz—, quên đi.”

Nguyệt lão biết nhiều lời vô ích, cũng không muốn tốn thêm nước miếng. Thật là hối hận mà. Người này có thể biết được chuyện này, từ đầu đến cuối cũng không phải là không có liên quan đến mình; say rượu tiết lộ Thiên Cơ, đến mượn Kính để thức tỉnh thê tử, đều là sơ xuất của mình.

Nguyên tưởng rằng, với nhận thức của Phạm Trù, hẳn là nên biết ‘sự chớ cưỡng cầu, thuận theo thiên ý’ mới là đạo lý. Chẳng ngờ đến, ngược lại còn khiến cho hắn càng kiên quyết hơn.....

Tóm lại, mình không thể đứng ngoài cuộc mà không quan tâm được. “Nếu người cố ý như thế, tiểu thần cũng không thể bàng quan, đến lúc đó vì các hạ mà dẫn tới tai họa, xin đừng oán trời trách đất.”

“Phạm mỗ đã mất ái thê, dù sống cũng như chết, ngay cả dẫn đến Thiên Khiển (trời phạt), thì như thế nào?”

Aiz—!.... “Phạm huynh, lúc trước nếu không phải người ‘dụng tình không chuyên’, tham hoan ngoài giá thú thì làm sao có ngày hôm nay? Dây tơ hồng kia không phải một khi Tiểu thần dẫn dắt thì sau đó không cần lo nữa. Tơ hồng cũng cần song phương hai người cả đời lấy tâm gắn bó a. Nếu người trong cuộc không biết quý trọng, thì một dây tơ hồng có năng lực trói buộc cái gì? Aiz...”

Thừa dịp Yêu tinh – Thần tiên hai người đang đối thoại dưới mái hiên kia, La Chấn để tướng công lôi kéo mình bỏ trốn mất dạng.

Đợi ra khỏi rừng rậm, trước mắt vừa rộng mở thông suốt thì La Chấn lại thấy trong mạch suy nghĩ có chỗ bị lấp kín, đợi sau khi ý thức thanh tỉnh lại, liền cảm giác có chút chuyện gì đó, bị giữ lại trong đoạn ký ức bị bưng kín kia.

“Tướng công, Trần Châu đâu?”

“Hừ, Chi Tâm nhờ Phong ca đưa nàng về phủ rồi!”

“Thị vệ công chúa đâu?”

“Cũng tiễn bước luôn rồi!”

“Vậy chúng ta đã viếng miếu Uyên Ương chưa?”

La Chấn mắt nhìn ánh tà dương treo ở phía tây, mà trong đầu chỉ nhớ rõ khi nàng cùng tướng công đến đây mặt trời mới nhô lên ở hướng đông, lúc hắn hướng về phía vị thần trên bàn thờ trong miếu Uyên Ương – Nguyệt lão mà lẩm bẩm trò chuyện, thì nàng dẫn Trần Châu lững thững đi dạo ra sau điện..... Một đoạn ký ức không hề có chút dấu hiệu lưu lại rõ ràng, nàng đoán chừng trong không gian này tất có kỳ quái, vì thế quay qua định hỏi tướng công đang tức giận thở phì phò bên cạnh.

“Không bái hắn, Nguyệt gia gia là một lão già xấu, Chi Tâm và nương tử không bái hắn!”

Ủa! La Chấn chớp chớp đôi mi thanh tú, không nói nửa lời. Mặc dù không hiểu được “lão già xấu” kia đã chọc tướng công cái gì, nhưng mà gả chồng theo chồng, nàng nghe lời tướng công cũng không có sai phải không.....

Trong đầu nương tử ý niệm ‘hiền lương thực đức’ đang xoay chuyển thì người nào đó hồn nhiên không biết, hé đôi môi mỏng, cười hì hì, muốn ôn lại phần đắc ý kia. “Nương tử, nàng lại dựa vào Chi Tâm khóc được không?”

“.... Hử?”

“Nương tử dựa vào Chi Tâm khóc a..., nương tử dựa vào Chi Tâm khóc thật tốt nha.”

“Chàng muốn cho ta khóc?” Còn.... “thật tốt” sao?

“Đúng nha, nương tử khóc đi a.... dựa vào Chi Tâm....”

“Thối ngốc tử muốn ăn đòn có phải không? Nương tử là để yêu thương còn không đủ, chàng còn muốn cho nương tử chàng khóc hả?”

“Ai da... Nha, đau á... nương tử.... Nương tử khóc đi.... Nha, đau a...”

***

“Cạc cạc... Ha ha... Di di...”

“Béo tiểu tử nặng như vậy, di di bế người không lên nổi rồi, vẫn là để cho ngón thúc thúc mặt lạnh của người chơi với người đi.”

“Hắc cạc cạc..... Di bồn (trốn)...”

“Cái gì? Béo tiểu tử người mắng di di bồn (ngốc)?”

“....Hắc... hắc... cạc cạc...”

Tiến vào cửa lớn Lương gia, Chi Tâm còn đang mè nheo quần lấy nương tử đòi nàng dựa vào hân mà khóc lại lần nữa, thì tiếng hoan hô nói cười trong đại sảnh đã mơ hồ lọt vào tai.

“....Đoạn Nhi?” Đôi mi thanh tú của La Chấn khẽ nhăn lại, “Một thanh âm khác là...”

Chi Tâm nhảy lên kêu to: “Bảo Nhi! Là Bảo Nhi!”

“Bảo Nhi?”

Có hạ nhân vui vẻ báo lại: “Đúng vậy ạ, thiếu gia thiếu phu nhân, thật là tiểu thiếu gia đã trở lại. Nhị thiếu gia cùng di tiểu thư.....”

Chi Tâm cùng La Chấn nhìn nhau, ngay lập tức này cùng thả tay chạy gấp.

Cuối con đường lát đá xanh, trong đại sảnh Lương gia rộng rãi hoa lệ, nha hoàn Hiệt Nhi của La nhị tiểu thư đang đứng hầu ở cửa. Giữa phòng, có người đang vây quanh Lương Chi Hành vừa nhảy nhót vừa la hét: “Tiểu tử thú không có lương tâm, ngón mặt lạnh người bắt hân cho ta, bốn cô nương muốn đánh nát cái mông béo ú của tiểu tử thú này!”

“....Di bồn ....Cạc cạc ....Bồn bồn...” trên đỉnh đầu Lương Hành là một cục thịt béo được bọc trong bộ quần lụa áo gấm, không sợ hãi mà khua khua cánh tay béo, oa oa chít chít khiêu khích cái người đang ở dưới đất kia.

“Bảo Nhi!” La Chấn, Chi Tâm cùng kêu lên vui mừng.

Cục thịt béo từ trên cao nhìn xuống, tròn mắt đen tròn lúng liếng liếc liếc nhìn hai người vừa vào đến cửa một cái, đầu nhỏ kiêu căng hất qua một bên, “....Thúc cao cao ....Bảo cao cao!”

“Mấy tháng nay, Lương bá phụ, Lương bá mẫu và cha mẹ ở cùng một chỗ rất hoà thuận vui vẻ, vui đến quên cả trời đất, dự định là trong thời gian ngắn chưa trở về Hàng Hạ quốc. Nhưng lại lo lắng cho tỷ phu cùng tỷ tỷ, còn sợ tiểu tử béo này thời gian lâu quá không nhận ra hai người, cho nên liền kêu muội thừa dịp áp tải hoàng hóa, mang hân về thăm tỷ tỷ cùng tỷ phu một chút.”

La Đoạn ở một bên huyền thuyên kể lễ, La Chấn lại cùng cục thịt nhỏ ở trên đùi mình bốn mắt nhìn nhau, đánh giá lẫn nhau.

“....Di um!”

“Hân đang nói cái gì?” Xa cách mấy tháng con đã bi bô tập nói, La Chấn khó hiểu ý nghĩa, đành phải cầu hỏi nhị muội.

“Muốn đi di ta ôm hân a.”

La Chấn nhìn thẳng mặt tiểu béo, quả quyết lắc đầu, ôn nhu phủ quyết, “Không được.”

Đôi má nhỏ phồng lên, “.... Bảo Nhi ....Miu di di um!”

Học một biết mười, La Chấn hiểu tiểu tử béo ý nói là “Bảo Nhi muốn đi di ôm”, nhưng vẫn ôn nhu nói: “Không được.”

“Di um!”

“Không được.”

Liên tục tổ cầu mà không có kết quả, Bảo Nhi thất bại không nhỏ, bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn giống phụ thân, chớp chớp đôi mắt to giống mẫu thân, chực khóc để đòi cho bằng được.

La Chấn bắt vi sở động, vẫn nói: “Không được.”

Bảo Nhi đại mâu chớp chớp, một giọt nước mắt đã trượt ra.

La Chấn vẫn bình tâm tĩnh khí mà nói: “Tướng công.”

Chi Tâm đang lôi kéo Chi Hành tố cáo kẻ lừa chính mình hết lần này đến lần khác chịu khổ như thế nào rồi liên quan đến một đám người đáng ghét ra sao, nương tử gọi, tất nhiên là nhảy đến tuân mệnh, “Trần Nhi.”

“Béo tiểu tử này không nghe lời, chàng ôm hân ra ngoài cửa, hân mà khóc chàng cũng khóc, xem ai khóc to hơn ai.”

Chi Tâm nhảy cẫng, “Chơi thật vui a, hi hi, Chi Tâm ôm Bảo Nhi! Bảo Nhi, để phụ thân ôm nha.”

“Tỷ tỷ?” La Đoạn không biết nên khóc hay cười, “Tỷ ‘cải lão hoàn đồng’ khi nào vậy?” Tỷ tỷ trước giờ kiên cường khôn khéo, nhưng tính tình vẫn luôn có ba phần u buồn, từ lúc gả cho tỷ phu, càng trở nên sáng sủa vui tính hơn nha.

“Vi nương ta ‘cử tử nhất sinh’ sinh ra hân, dám không nhận cha mẹ, đại nghịch bất đạo, nên phạt.” La Chấn điểm điểm lên chóp mũi Bảo Nhi đang sụt sùi, rồi tổng hai cha con bọn họ ra cửa.

Xét thấy người ta là mẫu tử chí thân, La Đoạn mạnh mẽ quyết tâm không để ý tới ánh mắt của Bảo Nhi đang đau thương hê hê cầu cứu di di hân, nàng giơng mắt nhìn chung quanh “Khởi Nhi đâu rồi? Muội ấy viết thư muốn muội áp giải hàng hóa lại đây, sao không thấy muội ấy đến nghiệm thu? Số hàng lớn như vậy, là nhà ai đặt vậy tỷ? Tiền đặt cọc đã thu chưa? Lợi tức có bao nhiêu?”

“Lấy bản tính Khởi Nhi, nếu tiền đặt cọc không có doanh thu, không có lợi nhuận, để gì muội ấy hạ đơn đặt hàng?” La gia nữ nhi đều như thế a, “Là Quốc hậu giới thiệu một mối làm ăn, tài lực của người mua ở Hàng Hạ quốc cũng không thua gì Lương gia, hơn nữa....” Khởi Nhi gần đây phát sinh phiền não so với mình cũng không ít đâu, tình hình chiến tranh giữa Triều công tử và Ngọc hoàng tử gần đây thật là kịch liệt a!

“Khởi Nhi, bộ quần áo này của ngươi là gấm Yên La sao?” Trong áo choàng của giai nhân hiện ra quần áo sắc tím sáng bóng, Triều Ninh chỉ cảm thấy trước mắt chợt sáng ngời, kinh hãi.

La Khởi nhẹ nhàng chân đi ngả nghiêng một vòng, dừng chân giơ tay áo lên, cười yếu ớt hỏi: “Thế nào? Yên La đẹp như vậy, La Khởi có từng nói quá sự thật?”

“Đẹp, thật là là đẹp.” Không biết là khen người, hay là quần áo, Triều Ninh vuốt cằm, khen không dứt miệng.

Yên La, ‘La’ như tên gọi, nhẹ như khói mỏng, mềm như không có gì, sắc tím sáng rực, ôn nhu dán chặt đáng người thiếu nữ yêu kiều nhỏ nhắn, phiêu dật, thanh tú, vạt áo dao động như muốn bay, không chỗ nào chê được.... Về phần là người đẹp, hay là quần áo đẹp, có gì trọng yếu chứ?

“Yên La này tuy mềm mại nhẹ nhàng, nhưng tính hoa chất quý, hơn nữa màu tím này lại là màu cao quý, trong ba người tỷ muội chúng ta, chỉ có tỷ tỷ mặc vào mới có thể... toát ra khí chất đẹp nhất.” La Khởi hươ tay áo, y phục bằng gấm dưới nắng chiều phản xạ ra một mảnh chói mắt rực rỡ, “Hàng năm khi may cung trang, chỉ cần tỷ tỷ của ta mặc Yên La vào trong cung đi một vòng, bảo đảm nhóm cung phi nương nương không chọn nhà khác.”

“Lệnh tỷ thanh nhâ cao quý, khí độ không tầm thường. Khởi Nhi tú ngoại tuệ trung, khôn khéo xinh đẹp. Mỗi người một vẻ thôi. Gấm Yên La này mặc trên người Khởi Nhi, cũng có phong độ tư thái riêng. Được Khởi Nhi biểu diễn như thế, Triều mỗ đối với quyết định đặt trăm tấm Yên La càng thêm tin tưởng rồi.”

La Khởi ung dung tự tin mỉm cười một cái, “Hàng hóa của La gia chưa từng làm cho khách thương thất vọng qua.....”

Lúc Ngọc Vô Thụ bước vào đình ngắm cảnh, chứng kiến được tình cảnh đẹp đến chói mắt: Khởi Nhi cùng người khác hai mắt đối diện nhìn nhau, mà đối phương vẻ mặt si mê không chút che giấu. Ngọn lửa kiêu

chế ở trong lòng kia đã muốn nổi lên bốc cháy mãnh liệt, Ngọc Vô Thụ mặt giãn ra cười nói: “Khởi Nhi, đã vất vả một ngày, mệt mỏi không?”

“Vô Thụ?” La Khởi quay đầu hơi ngạc nhiên, “Người không phải được mời đến hoàng cung Hàng Hạ dự lễ rồi sao, sao về sớm vậy? Người làm sao biết ta ở đây?”

Tình thế trước mặt nghiêm trọng, làm sao có thể an tâm đi dự lễ chứ? Về phần tại sao biết được nơi này, đó tất nhiên là.....

“Ngọc hoàng tử đương nhiên biết được Khởi Nhi ở đâu rồi, chung quanh an bài hộ vệ như vậy cũng không phải là giả a.” Triều Ninh tựa tiểu phi tiểu, giơ ngón tay lên từ xa điểm ‘những vị khách’ đang ẩn nấp dưới đình, “Ngọc hoàng tử vì Khởi Nhi có thể nói là hao tổn tâm cơ. Chẳng qua là sớm biết như thế, trước kia hà tất phải làm vậy?”

“Triều công tử.” Ngọc Vô Thụ mắt đẹp híp thành một đường, “Các hạ bất quá là chỉ khách thương của Khởi Nhi, nhưng người can thiệp vào có hơi quá rồi đấy.”

Triều Ninh chậm rãi phản miệng nghênh đón, “Tại hạ không chỉ là khách thương của Khởi Nhi, mà còn là bằng hữu. Sự tình liên quan đến hạnh phúc Khởi Nhi, tất nhiên sẽ nhiều lời đôi câu, Ngọc hoàng tử hẳn nên thông cảm mới đúng.”

“Hạnh phúc của Khởi Nhi tại hạ sẽ gánh vác, không nhọc các hạ quan tâm.”

“Người muốn gánh vác, Khởi Nhi liền cho người gánh vác sao? Các hạ thật không hổ là xuất thân Hoàng gia, bản lĩnh ‘một bên tình nguyện’ này có thể nói là vô cùng thuần thực đây.”

Ngọc Vô Thụ ánh mắt hơi trầm xuống, đôi môi nhếch lên đường cong sắc bén, “Triều công tử, ‘minh nhân bất thuyết ám thoại’(*), người đối với Khởi Nhi có ý đồ gì Bồn vương đã quá rõ ràng. Khởi Nhi là vị hôn thê của Bồn vương, muốn hoành đao đoạt ái, người cho rằng, Bồn vương thật sự tha cho người sao?”

(* người quang minh chính đại không nói lời ám muội, khó hiểu)

Triều Ninh biết vị Hoàng tử Ngọc Hạ này phát cáu đã đến ranh giới bùng nổ rồi, nhưng vẫn khí định thần nhàn như cũ, “Như vậy, các hạ không tha, chính là vì thân là nam nhân kiêu ngạo, hay là vì người yêu Khởi Nhi đến không mức phải nài nỉ thì không được?”

“Các hạ lấy thân phận gì tới hỏi lời này?”

“Các hạ chỉ cần trả lời.....”

Đôi mắt to xinh đẹp của La Khởi nhìn qua rồi nhìn lại hai nam nhân này, âm thầm lấy làm ngạc nhiên, hai người này đã kích đủ ngấm ngấm hay công khai cũng đã được một lúc lâu rồi, sao chưa thấy ai nghĩ đến việc tới hỏi ý kiến của mình nhỉ? Mắt thấy chính mình đã thành nhân vật dư thừa, thì thức thời nói: “Chúc mừng hai vị ‘nhất kiến như cố’, hứng thú nói chuyện lan tràn, thứ cho La Khởi không muốn quấy rầy, xin cáo từ.”

“Khởi Nhi!”

Giai nhân nhẹ nhàng lướt qua sải bước xuống thềm, hai nam tử theo sau đuổi sát. Lòng mảy của Ngọc Vô Thụ chợt tụ thành ngọn núi nhỏ, “Triều công tử, người sửa lại xưng hô với Khởi Nhi như vậy khi nào? Lấy thân phận của người, gọi Khởi Nhi là La tam tiểu thư mới thỏa đáng nhất!”

“Các hạ quản có hơi nhiều chuyện đó, Khởi Nhi cũng không phải là thê tử của các hạ.”

“Nếu không có phát sinh biến cố, Ngọc mỗ cùng Khởi Nhi sớm hoàn thành đại hôn.....”

“Đã chưa thành hôn, Khởi Nhi vẫn là người tự do. Huống hồ với tài cán của Khởi Nhi, gả cho thương gia mới có thể thi triển hết sở trường, gả vào Hoàng gia người đồng nghĩa với vào nhà giam có gì khác nhau đâu?”

“Triều Ninh, người đề tiện!”

Lời này, chính là điểm yếu giữa Ngọc Vô Thụ và La Khởi.

Nguyên nhân của Hoàng gia thâm sâu như hải, La Khởi đáng ra đã sớm bước qua ngưỡng cửa kia nhưng vì vậy mà mũi chân thủy chung vẫn chần chờ chưa hạ xuống. Không khởi khiến cho Ngọc Vô Thụ chờ đợi từ nhiệt tình tràn đầy đến sinh ra nguội lạnh, khiến hai người sinh ra khoảng cách. Đúng lúc này, Phạm Đình xuất hiện, làm cho hấn sinh ra một tia dao động. Mà Khởi Nhi đối lại chính là không tranh không đoạt, tiêu sái mà bỏ đi xa, cho hấn cảm giác dường như trong tình yêu này, từ đầu đến cuối chỉ có hấn là một người cố gắng mà thôi.....

La Khởi cước bộ dưới chân càng vội vàng không dừng lại.

Ngọc Vô Thụ thấy vậy thì vẻ mặt suy sụp, dừng chân lại, cười khổ nói: “Họ Triều kia, người muốn theo đuổi liền theo đi, nếu mệnh trung thuộc về ta, người có đuổi theo cũng không đến được; nếu mệnh trung không phải là ta, ta đuổi theo cũng vô dụng.....”

Tình địch phân giải hào phóng như vậy, Triều Ninh mặc dù bất ngờ, cũng không khách khí, ôm quyền, “Đa tạ.”

Lời nói của Ngọc Vô Thụ... truyền hết vào tai La Khởi, thân hình chạy gấp hơi khựng lại, cắn chặt môi, khi một giọt nước mắt từ thủy mâu sắp trào ra, lại tiếp tục bước đi, không có nửa điểm do dự.

“... Cạc cạc... Ha ha...”

“Cạc cạc.”

“... Hắc cạc cạc... Ha ha “

“Cạc cạc.”

Nằm trên giường gấm ấm áp, một đôi phụ tử ‘cạc cạc’ không ngừng, thi nhau kêu gào.

“Bảo Nhi, lại đây.” La Chấn giơ bộ quần áo thêu hoa văn mà nàng phải dùng mấy ngày mới thêu xong, cho tiểu tử kia thử.

“... Ha ha... Bắt cạc cạc Bảo Nhi... Cạc cạc...”

“Bắt không được người?” Mới là lạ nha. Đã hiểu rõ ngôn ngữ của con trai, La Chấn một phen giơ tay chop qua, túm được tứ chi đang bò bò đi trốn của tiểu béo, giả vờ cắn lên hai má phúng phính chắc nịch một ngụm, lại vỗ nhẹ lên cái mông nhỏ nức nịch thịt, “Ngoan nào!”

“Mẹ... hắc hắc!” Không đến ba ngày, lại trải qua lúc ban đầu mới sinh, Bảo Nhi đã xác nhận người trước mắt này chính là người thân cận nhất của mình, cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào hết sức lấy lòng, dẫn dụ môi thơm của mẫu thân đưa tới.

Có người rất nhanh đã bò qua, “Bảo Nhi, cũng kêu cha, mau gọi phụ thân a.”

“... Cha... Hi Ha...” Đối với phụ thân có thể cùng mình vui đùa này, Bảo Nhi cũng thực yêu thích a, liền đem bàn tay phì nhiêu nhỏ bé vỗ vỗ vào khuôn mặt đẹp của phụ thân.

La Chấn luồn cái tay nhỏ bé kia nhét vào trong tay áo, “Thử quần áo rồi lại chơi nữa.”

Bảo Nhi hiếu động không chịu yên, đôi mắt to đen nhánh thoáng chốc lóe lên, có lẽ là nhận rõ tình thế bức người thực tại, nên nhu thuận cúi đầu chui vào trong lồng ngực thơm nức, ngậm ngón tay mình, mặc cho mẫu thân xoay qua dờ lại chỉnh áo sửa quần, làm Chi Tâm cực kỳ hâm mộ không thôi, “Nương tử, Chi Tâm không cái quần áo mới nào cả.”

La Chấn trừng mắt từ giả vờ ủy khuất liếc mắt một cái, “Đồ mới chàng cũng có ít sao?”

“Nhưng mà, Chi Tâm còn muốn a.... Bảo Nhi có, Chi Tâm cũng muốn.”

“Đợi ta mặc xong cho con, liền làm cho chàng.”

“Nhưng mà, Chi Tâm muốn mặc cùng lúc với Bảo Nhi a.”

La Chấn giơ tay hướng đỉnh đầu ngón từ vỗ vỗ, “Ngoan đi!”

Bảo Nhi học theo, bàn tay nhỏ nhắn cũng muốn ‘thăm hỏi’ đầu phụ thân, bị mẹ hắt nghiêm mặt ngăn lại, “Bảo Nhi, nếu con dám khi dễ phụ thân, mẹ sẽ đánh cái mông nhỏ của con!”

Người nào đó vẫn còn đang che mặt vờ khóc, “Hu hu, nương tử, Chi Tâm cũng muốn quần áo mới, nương tử thương Bảo Nhi không thương Chi Tâm, hu hu.....”

La Chấn thay quần áo cho tiểu béo xong, nhét vào trong ngực ngực tử, “Ôm con.”

Chi Tâm ôm con tổ khổ, “Hu hu, Bảo Nhi, phụ thân thật đáng thương, Bảo Nhi có quần áo mới, phụ thân không có.”

“... Cha... Cha... Bảo Nhi phù phù—.....” khuôn mặt nhỏ nhắn của Bảo Nhi dán lên gương mặt anh tuấn của lão cha, chu mỏ phun nước miếng, phù phù thành thực an ủi.

“Bảo Nhi thật ngoan, chỉ có Bảo Nhi thương phụ thân, nương tử không thương Chi Tâm.....”

Đối với hai cha con như người nhà trời này! La Chấn nín cười, trốn ra cửa phòng thanh tĩnh. Nhưng mà, ngực tử nào đó không chịu bỏ qua, ôm con xuống giường, đuổi sát theo sau, “Nương tử, Chi Tâm thật đáng thương.... Bảo Nhi, phụ thân thật đáng thương, mẹ con không thương phụ thân... Nương tử, nàng thương Chi Tâm được không.....”

“Thối ngực tử, chàng nếu không im lặng, ta sẽ đánh luôn cả chàng.” La Chấn nổi giận quát.

Chi Tâm lúc này liền ngậm miệng, chỉ dùng đôi mắt đẹp đen bóng như ngọc đầy oan ức, ủy khuất. La Chấn tuyệt thân lại đi, ngực tử vẫn đi theo, không dám nói, nhưng lại lăm bả lăm bầm muốn nương tử cấp cái công bằng.

Bảo Nhi cho là phụ thân đang đùa với hắn, vì thế cạc cạc chíp chíp hòa cùng hắn, đồng thời bất ngờ giơ bàn tay nhỏ bé núp lấy mái tóc đang xõa sau vai của mẫu thân. La Chấn vừa ‘đánh đại nhân vừa phòng tiểu nhân’, một nhà ba người cứ một đoàn dây dưa như vậy, từ nội viện ra ngoại viện, từ ngoại viện đến thư phòng.....

“Người có ánh mắt kia là ý gì? Tiểu thư người ta một nhà ba người hoà thuận vui vẻ như vậy, người ít động cái tâm tư không đứng đắn gì đó cho ta!” Hoàn Tổ mắt hạnh trợn lên, quát nạt đe dọa người bên cạnh.

Mấy ngày nay, nàng vì đề phòng thằng nhãi này làm hại tiểu thư, hầu như là dùng hết tâm tư. Cũng bởi vì vậy, nguyên lai sớm chiều chung đụng, hai người mỗi lần gặp mặt nhau, vẫn tiếp tục sắc mặt không hòa hảo, hứng thú nảy sinh khi đầu vô mồm chọc tức nhau cũng ít đi không còn như trước. Tình cảm mơ hồ của đôi trẻ nhỏ lay động, dĩ nhiên bản chất thay đổi.

“Ta nhớ rõ, mẹ ta cũng từng ôm ta như vậy, nhưng nàng hiện tại, chỉ nhớ rõ đứa con trong lòng nàng mà thôi.”

“Người còn chưa hiểu rõ ràng sao?” Hoàn Tổ lông mày dựng thẳng, “Cho dù người nói là sự thật, tiểu thư là người.... Mỗi người đều có Luân Hồi, đều có kiếp trước kiếp này, nếu người người ai cũng giống người cứ mãi dây dưa chuyện kiếp trước kiếp này không tha như vậy. Đây chẳng phải là làm rối loạn thứ tự Luân Hồi sao? Vậy bát canh Mạnh bà trong truyền thuyết kia chẳng phải thùng rỗng kêu to sao?”

“Người....” Phạm Trình trong lòng tràn đầy chua xót không có được một tia an ủi, ngược lại còn bị trách móc dồn dập, tất nhiên là buồn bực, “Người thì biết cái gì? Người trừ bỏ dùng mọi cách bảo hộ tiểu thư nhà người, còn có thể làm cái gì?”

“Ta đương nhiên là không hiểu. Ta chỉ là một người bình thường, không nhìn thấy quá khứ tương lai, lại càng không biết cái gì ‘mệnh số huyền bí’. Ta chỉ biết, tiểu thư hiện tại chính là tiểu thư, nếu có quan hệ gì với người, thì cũng chỉ là mối quan hệ giữa nương tử của ân nhân và người chịu ơn mà thôi. Người không thể bởi vì bản thân người bất thường liền muốn khuấy rây cuộc sống bình thường của người khác được!”

“Thật là một tiểu nha đầu khéo mồm khéo miệng.” Tuyệt y thanh thoát, tóc đen như bọc, Phạm Trù giống như thần tiên hạ xuống, “Nếu người muốn, người cũng có thể trở thành người bất thường, cùng Trình Nhi, cùng tiểu thư nhà người, vĩnh viễn gần nhau.”

Phạm Trình gương mặt căng thẳng, “Cha, ngài không thể thương tổn nương tử của ân nhân!”

Đôi mắt của Phạm Trù bỗng trầm xuống, “Người không phải thực hoài niệm mẹ người sao?”

“Nhưng mẹ đã chết rồi.....”

“Nói bậy!” Phạm Trù con người đầy phẫn nộ, “Vi phụ sẽ đem mẹ người về!”

“Mang về thì có thể thế nào đây?” khuôn mặt Phạm Trù chán nản nhợt nhạt, lắc đầu ai oán: “Mẹ ở trong nhà của chúng ta, thời điểm chân chính khoái hoạt có được bao nhiêu? Từ lúc bản thân bắt đầu hiểu chuyện, con chỉ nhìn thấy mẹ đó là khóc nhiều cười ít, con làm sao có thể vì sự ích kỷ của chính mình mà cướp đi hạnh phúc của mẹ chứ?”

“Người nói cái gì?” Phạm Trù vẻ mặt phiến. Thê tử không khoái hoạt sao? Nguyệt lão đã từng nói qua, La Chấn cũng đã từng nói qua, nhưng hẳn đều có thể cho phép chính mình không tin. Nhưng chính nhĩ tử của mình sao có thể cũng nghĩ như thế?

“Ai nói cho người, mẹ người không khoái hoạt? Mẹ người yêu nhất là cha, thương nhất chính là các người, ở chung một chỗ cùng cha và các người, nàng sao lại không khoái hoạt chứ?”

“Con có mắt, có thể tự nhìn thấy. Gương mặt đầy nước mắt của mẹ, tổn thương khổ sở của mẹ, tất cả đều rõ mồn một trước mắt. Cũng là bởi vì mẹ yêu cha nhất, nên cha mới trở thành người... thương tổn mẹ nhất. Thương tổn đến mức mẹ tình nguyện vứt bỏ không cần hai chị em mà mẹ thương nhất; dùng phương thức thê thảm, quyết liệt nhất mà rời đi, đổi lấy khởi đầu mới.....”

Có “Người” lắc lư đong đưa bay tới, “Con của người so với người còn hiểu chuyện hơn, một tiểu nha đầu lại càng biết nhận thức hơn người, các hạ vẫn không thể tỉnh ngộ sao?”

Phạm Trù đột nhiên trừng mắt tức giận, “Người bắt quá chỉ là một Phong Thần nho nhỏ, đừng ở một bên huyên náo!”

33. Chương 33: Ngộ Quân Tiểu Quỷ

Trong thư phòng, La Chấn đem hai kẻ dở hơi một lớn một nhỏ đuổi tới gian bên trong mà chơi đùa, một mình ngồi trước bàn dài xem sổ sách.

Trong phòng, hai cha con đùa giỡn ồn ào một lúc lâu, tiểu béo nhìn xuyên qua cửa sổ dài, trông thấy mẫu thân yêu dấu, giang hai tay nhỏ: “... Mẹ ôm!” Bảo Nhi kỳ quái a, mẹ vì sao không nhìn Bảo Nhi, Bảo Nhi thực đáng yêu nha...

“Mẹ đang xem sổ sách, không thể ôm con nha, phụ thân ôm con cũng rất tốt a.”

....Nhưng là, phụ thân không có thơm thơm như mẹ a, thơm thơm của mẹ đây, Bảo Nhi thích nha.... “Mẹ.... Mẹ ôm!”

“Bảo Nhi phải ngoan nha, phụ thân cũng rất muốn muốn mẹ ôm, nhưng phụ thân sẽ nhịn, con cũng phải nhịn a.....”

....Phụ thân tranh mẹ với Bảo Nhi sao? “....Mẹ, mẹ không ôm cha...”

“Thối Bảo Nhi, con không muốn mẹ ôm phụ thân, phụ thân sẽ ghét con đó.”

“Phụt—...”

“Thối Bảo Nhi dám phun phụ thân, phụ thân cắn Bảo Nhi!”

“....Cạc cạc .... Ha...”

La Đoạn nhẹ nhàng bước vào, đẩy cửa thư phòng, trước nhìn quanh trong phòng, Bảo Nhi thấy nàng nhưng không vui mừng kêu to giống như trước đây mà vẫn cùng lão cha huyên náo đến cao hứng, La Đoạn khinh thường bĩu môi, “Béo tiểu tử không có lương tâm, thấy cha mẹ đã quên đi đi, uống công ta thương người!”

La Chấn ngồi trước bàn nhú mảy nhàn nhặt hỏi: “Đau lòng như vậy, sao không nhanh chóng hoàn thành hôn sự của muội cùng Chi Hành, tự mình sinh một đứa ra mà thương?”

“Còn không phải vì hôn sự của Khởi Nhi biến đổi bất ngờ làm muội phân tâm sao. Đúng rồi, tỷ tỷ, mau đi xem Khởi Nhi một chút, nghe hạ nhân nói, nha đầu kia hôm qua khóc một đêm, đến bây giờ còn chưa ăn một hạt cơm, có phải là muốn chết hay không đây?”

***

“Họ Triều kia, người muốn theo đuổi liền theo đi, nếu mệnh trung thuộc về ta, người có đuổi theo cũng không đến được; còn nếu mệnh trung không phải là ta, ta đuổi theo cũng vô dụng.....”

Lời này, ban đầu nghe thấy chỉ là hơi đau đớn, tinh tế nghĩ lại, lại như một thanh đao sắc nhọn cắt rời tâm tể, đau đến thất kinh bát lạc, đến xương cốt tứ chi.

“Hắn thật sự nói như thế sao?” La Đoạn mảy liễu dựng đứng, mắt hạnh mở to, “Hắn đã cho là nữ nhân La gia chúng ta không có hắn thì không sống được đúng không?”

“Nhị hoàng tử nói như thế cũng không có gì sai.” La Chấn thở dài, mắt nhìn dung nhan xinh đẹp gầy yếu của ấu muội, “Hắn có quyền lựa chọn đối với đoạn tình cảm này nên buông hay không buông tay a.”

“Tỷ tỷ, sao tỷ có thể nói như vậy?” La Đoạn rất không đồng ý, “Lúc trước, là hắn chủ động trêu chọc Tam nhi, quấy rối ‘một mảnh xuân tình’ của nữ nhi nhà người ta. Nay toàn thân tiêu sái trở ra, sao có thể như vậy được? Vậy lúc trước cần gì phải lại đây?”

“Từ trước đến nay, một đoạn tình cảm không phải là một người có thể tự biên tự diễn được. Khởi Nhi đã đáp lại tình cảm của Ngọc Vô Thụ, thì đã là chuyện giữa hai người bọn họ rồi. Tương lai kết quả mặc kệ tốt xấu thế nào đều là trách nhiệm của hai người. Khởi Nhi có thể lựa chọn rời khỏi, Ngọc Vô Thụ tất nhiên cũng có thể lựa chọn không tái tranh giành. Chỉ là, Khởi Nhi, muội thật sự muốn buông tay như vậy sao?”

La Khởi hai mắt đầm lệ đột nhiên ngừng.

“Lúc trước, Giang Bắc Hồng vì báo thù mà tiếp cận tỷ, nếu tỷ không tiếp nhận hắn bày tỏ, thì toàn bộ kế hoạch của hắn sẽ thất bại. Cho nên, cho dù ngay tại thời điểm đó, tỷ cũng chưa từng hận hắn.” La Chấn cầm cây lược gỗ trước kính trang điểm, chải vuốt một đầu tóc đen hơi rối cho ấu muội:

“Khởi Nhi, muội phải suy nghĩ kỹ, muội thương tâm như vậy là vì muội đối với Ngọc Vô Thụ tơ tình khó dứt, hay là vì người ta dễ dàng buông tay nên không cam lòng?”

Nếu muội đã yêu hắn đến mức trừ hắn ra không còn có thể là ai khác, thì muội có thể bỏ xuống lòng tự tôn mà lôi kéo hắn trở về hay không? Tỷ cam đoan, nếu muội muốn, hắn liền có thể quay đầu. Nhưng, nếu muội thủy chung không thể không đi so đo hắn đối với Phạm Đình thưởng thức, thủy chung không thể quên được hắn đối với Phạm Đình có khả năng có một tia động tâm, thì hai người tuy thành vợ chồng, cũng vẫn còn lo lắng thâm trầm chồng chất. Như thế, đoạn tuyệt chẳng phải là rất tốt hay sao?”

La Đoạn mặc dù bất bình thay tiểu muội, nhưng lời tỷ tỷ nói thật là không có chỗ để soi mói. Trước đây Khởi Nhi cùng Ngọc Vô Thụ tình cảm hai người nhìn như ổn định, nhưng bởi vì thân phận, cũng có khói mù ngấm di động bên trong. Đã vậy còn gặp chuyện Xương Lương vương Quận chúa, rồi đến Phạm đại mỹ nhân tuyệt sắc khuynh thành, trước sau gặt hái sau, con đường phía trước lại càng xa vời. Nếu Khởi Nhi thật sự cắt đứt được, Ngọc Vô Thụ cũng không có ý nổi lại, thì tất cả không hẳn đều là chuyện xấu.

“Tỷ biết, nữ nhi phần lớn là khẩu thị tâm phi. Khởi Nhi nè, muội tuy rằng miệng nói cùng Ngọc Vô Thụ đoạn tuyệt, nhưng trong lòng vẫn có hi vọng đúng không?” Chải đầu xong, La Chấn cầm khăn đã được thấm nước ấm, lau lên dấu tích loang lổ vì nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của ấu muội, “Cho nên, thời điểm hắn chân chính buông tay, muội liền chịu không nổi đúng không? Vô luận là như thế nào, muội chỉ cần để ý làm chuyện mình muốn, bất kể là tranh giành hay là buông tay, chỉ cần không để cho mình lưu lại tiếc nuối là được.”

“Khởi Nhi đã biết.” Gương mặt tiêu tụy được tỷ tỷ thu chỉnh đổi mới hoàn toàn, nỗi lòng cũng đổi mới hoàn toàn, “Chính là, Khởi Nhi cần thời gian.”

“Được!” La Chấn vỗ nhẹ bả vai của nàng, “Nhớ kỹ, muội là La gia Tam tiểu thư, giàu có thiên hạ, giá trị phi phàm, mặc kệ là lúc nào, muội cũng không có hai bàn tay trắng.”

La Khởi khuôn mặt đẹp đầy dấu vết đau thương, cười lên tươi sáng, “Đúng vậy a, muội không phải nữ tử đau khổ vì bị người vứt bỏ, thật sự không cần phải tự làm cho bản thân mình bị thương đến ‘thiên nhân cộng phần’(trời cao cũng nổi giận) đúng không?”

“Nhóc Tam cứ việc nghỉ ngơi đi, chuyện kiếm hàng cùng Triều gia, giao cho tỷ là được.” La Đoạn tiếp lời nói.

Ăn một chén canh ngân nhĩ đường phèn, uống qua một chén trà sâm an thần, La Khởi an ổn nằm ngủ. La Chấn, La Đoạn lại ở bên bồi gần nửa canh giờ, dặn tiểu nhân tỉ mỉ hầu hạ, rồi cùng nhau rời đi.

“Tỷ tỷ, nếu tỷ là Khởi Nhi, sẽ làm như thế nào?”

“Vậy nếu muội là Khởi Nhi thì sao?”

“Chuyện này.....”

La Chấn mỉm cười, “Cho nên, chúng ta cũng không phải là Khởi Nhi, mặc kệ chúng ta cùng Khởi Nhi có thân thiết đến đâu, cũng không thể thay Khởi Nhi quyết định, cũng không có quyền xen vào nên làm như thế nào hoặc không nên làm như thế nào, bước tiếp theo, chúng ta chỉ có thể đứng nhìn xem muội ấy muốn đi hướng nào. Dù sao, đó là cuộc đời của muội ấy. Tương tự khả chúng, muội cũng như thế.”

“Vậy tỷ tỷ thì sao? Cuộc sống của tỷ tỷ đã giải quyết tốt sao?”

“Tỷ?” La Chấn nhíu mày, “Tỷ thì thế nào?”

“Muội cùng với Phạm Đình qua lại cũng không tệ, từ trong miệng nàng muội biết một chút chuyện xưa. Chuyện xưa thật hay giả như thế nào muội mặc kệ, muội chỉ muốn biết, đứng giữa một Phạm Trù ‘vô sở bất năng’(*) và tỷ phu ‘trời sinh thuần thiện’, tỷ tỷ chẳng lẽ không có một tia lưỡng nan sao?”

(*Vô sở bất năng: ý chỉ tài giỏi, không có gì là không làm được.)

Ngữ khí La Đoạn không giống đang nói đùa. La Chấn cũng thu hồi vẻ mặt trêu chọc, “Theo ý của muội, tỷ có thể lưỡng nan cái gì?”

“Không có sao?” La Đoạn mắt hạnh sáng lên, “Tỷ tỷ từ nhỏ, mặc kệ là tâm tư hay là nhân giới đều cực cao, cho nên cha mẹ mới muốn tìm nam tử xuất sắc nhất thiên hạ để xứng đôi với tỷ. Tỷ thích tỷ phu, là vì tỷ phu có thể cho tỷ một tình cảm chân thành thuần khiết. Nhưng nếu tỷ tỷ gặp một nam tử nổi bật bất phàm lại là người từng cùng tỷ yêu nhau cực độ, trong lòng tỷ chẳng lẽ không có một tia dao động sao? Tỷ tỷ mặc dù vĩ đại, nhưng cũng không phải thánh nhân a.”

La Chấn hé môi cười nhạt, “Tỷ không phải thánh nhân, cho nên chỉ thấy được trước mắt. Không nói đến đối với cái mà muội gọi là ‘Cực độ yêu nhau’ tỷ không có nửa điểm trí nhớ, trước khi gặp Chi Tâm, tỷ chẳng lẽ chưa từng gặp qua nam tử xuất sắc sao? Mỗi nữ nhân trước khi gặp được một nửa của đời mình, đều từng có vô số tưởng tượng đối với bạn đời tương lai. Nhưng một khi người nọ xuất hiện ở trước mắt mình, toàn bộ tưởng tượng, kỳ thật cũng thành tưởng tượng mà thôi. Đã nhận định hắn, thì chỉ là hắn.”

Có lẽ, trên đời này có ngàn dạng người, cũng có ngàn dạng tình yêu, nàng không thể một lời nói hết. Nàng chỉ biết, nàng yêu Chi Tâm, dù trên đời này có bao nhiêu nam tử so với Chi Tâm xuất sắc hơn cũng không có vấn đề gì. Cũng giống như nữ tử dung mạo so với nàng đẹp hơn, tính tình so với nàng ôn nhu hơn, đứng ở trước mặt Chi Tâm, hắn cũng chỉ cần chính nàng.

La Đoạn vỗ tay mừng rỡ, “Tỷ phu giao cho Đoạn Nhi nhiệm vụ, Đoạn Nhi hoàn thành!”

Ách? La Chấn khẽ nhíu đôi mày liễu, “Đừng nói với tỷ, những lời này, là Chi Tâm nhờ muội hỏi đấy.”

“Cũng không phải chỉ là tỷ phu thôi đâu. Hai ngày trước tỷ phu nhờ Đoạn Nhi hỏi tỷ tỷ, có phải chỉ thương hắn, không thương người khác hay không. Vừa vặn muội cũng tò mò, liền hỏi thôi.”

Ngốc tử kia, mà lại có tâm nhân này sao?

“Chưa hết nha, tỷ phụ vì muốn nhờ Đoàn Nhi giúp hẳn, nên đã thêu một bức ‘Đào viên đồ’ mà Đoàn Nhi yêu nhất đến hồi lộ Đoàn Nhi a. Ai ya, tỷ phụ thật là đáng yêu đó nha.”

La Chấn hồ nghi liếc nhìn, “Là hẳn hồi lộ? Không phải muội nhân cơ hội áp chế sao?”

“Oan uổng a, tỷ tỷ. Tiểu muội cho dù thích ‘nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của’, cũng không đến phiên trên đầu tỷ phụ bảo bối của tỷ tỷ đúng không?”

“Quả nhiên là hẳn chủ động đưa cho muội sao?” Mà... Ai dạy ngốc tử này chứ?

“Ôi!, tỷ phụ càng ngày càng khiến cho người ta thích, tỷ tỷ nhất định phải giám sát chặt chẽ a. Viên tiểu Trân Châu kia hiện tại không làm nên trò trống gì, nhưng mà, đừng có đợi đến một ngày lại thành tảng đá lớn chắn giữa tỷ tỷ cùng tỷ phụ mới lo a.”

Con bé tinh quái này, nghiễm nhiên là xem diễn đến nghiện có phải hay không? “Đừng chỉ lo nói chuyện người khác. Chi Hành là nam tử chân tình trên đời khó được, muội nếu không nắm chặt, cẩn thận hẳn làm cho người khác sinh mơ ước đấy.”

La Đoàn phồng đôi má phẫn, mắt đẹp khê đảo, “Tên ngốc mặt lạnh bộ dạng cứng ngắt ngu ngơ như vậy, cũng chỉ có bốn tiểu thư là đủ can đảm cho hẳn ba phần thưởng thức thôi. Ai có can đảm đến tranh giành cao thấp với bốn tiểu thư chứ?”

Nếu không trước mắt mình có nhiều chuyện phải lo, La Chấn cũng không ngại nghĩ cách làm cho Nhị tiểu thư ăn vài bình dấm chua đầu, cũng miễn cho con bé này dắc ý như thế...

Nhân ngày lễ lớn của Hàng Hạ quốc, trong cung lễ nghi đa dạng, Hàng Niệm Nhận tiến cung ứng lễ, phụng bồi khách quý từ các quốc gia đến chúc mừng, bận tới mất tối mũi, thật vất vả mới được một ngày nhàn hạ, liền hướng Lương gia mà đến. Ở trong Lương phủ, hạ nhân đang dẫn hẳn tiến vào, mới đến ngoài cửa hoa viên, đã nghe thấy tiếng cười nói vang đầy trời. Tiếng người, giọng trẻ con, tiếng chó sủa, đều là những thanh âm trong trẻo nhất.

Chi Tâm đỡ con trai cứng, vừa đi theo cầu nhi, vừa la lớn, “A Hắc người chạy chậm một chút, đừng làm ngã Bảo Nhi đó.”

Một con đại hắc cầu sải bước vòng quanh, nhanh nhanh chậm chậm, chỉ vì muốn tiểu oa nhi đang cười trên lưng cười vui.

“...Ha ha ....Cạc cạc ha!” Lão cha được trời ưu ái của nhà mình đã ra lệnh, tất nhiên hung khuyến cúi đầu nghe theo, khiến cho người được hưởng lợi nhất là béo tiểu tử hiển nhiên là không chút kinh sợ rồi.....

“Lương Chi Tâm!”

“Lục Lục người đã đến rồi a!” Chi Tâm nhìn thấy Hàng Niệm Nhận, lập tức ôm lấy đứa con như hiến vật quý, “Lục Lục, người xem, người xem, đây là Bảo Nhi của Chi Tâm đó!”

“Con của người?” Hàng Niệm Nhận không có hứng thú đối với béo oa nhi đang phát ra thanh âm kỳ quái từ cái miệng đầy nước miếng, nhưng nhìn một nhà người ta, thấy Lương Chi Tâm có vợ đẹp con ngoan, lại khiến cho Lục Vương gia nhìn mà phát thèm, tâm lại càng thêm hơn.

“Đúng a, là nương tử sinh cho Chi Tâm. Hẳn gọi là Bảo Nhi, là bảo bối của Chi Tâm và nương tử a.”

Người có được bảo bối còn ít sao? “Người chỉ biết có bảo bối của người rồi mấy ngày gần đây, có đem chuyện của ta quảng ra sau đầu không đấy?”

“Người nói Phạm Đình sao?” Chi Tâm chớp đôi mắt to đen trong sáng, “Chi Tâm nói với nàng về người rất nhiều lời tốt a... nhưng mà, Chi Tâm nói nhiều lời hay cũng vô dụng a, còn phải xem Lục Lục làm như thế nào a. Tựa như khi đó Chi Tâm nếu không có chạy tới Ngọc Hạ Quốc tìm Trân Nhi, Trân Nhi sẽ không gả cho Chi Tâm làm nương tử đâu.”

Là như thế sao? Hàng Niệm Nhận mi tâm cau lại, “Bốn vương làm còn chưa đủ nhiều sao?”

Chi Tâm đùa nghịch cánh tay béo của con, lắc đầu to, thật thà nói: “Chi Tâm không biết a. Chi Tâm chỉ biết là nếu Trân Nhi không lấy Chi Tâm làm chồng, Chi Tâm vẫn sẽ tìm Trân Nhi tìm Trân Nhi, cho đến khi Trân Nhi gả cho Chi Tâm làm nương tử mới thôi.”

“....Vậy, vậy còn gì là mặt mũi nam nhân?”

Nghe hần nhai đi nhai lại luận điệu cũ rích, Chi Tâm chép chép miệng, “Không có Trân Nhi, Chi Tâm sẽ không vui vẻ, có thiệt nhiều thiệt nhiều một đồng lớn mặt mũi để đó cũng sẽ không khoái hoạt. Hơn nữa, không có Trân Nhi, cũng không có Bảo Nhi để chơi vui như vậy a.” Thiệt tình, Lục Lục thật đáng thương mà, Chi Tâm nói nhiều như vậy cũng không nghe, khó trách không lấy được nương tử....

“Vậy... Nữ nhân xấu xí kia ở nơi nào?”

“Phạm Dĩnh hôm nay sáng sớm đã đi tìm cái cây (Thụ) kia rồi.”

“Nàng đi tìm Ngọc Vô Thụ?” Lục Vương gia làm sao có thể giữ được bình tĩnh, “Xú nữ nhân, nàng ta chính là ‘bất an vu thất’ có phải hay không?”

“Cái gì là ‘bất an vu thất’ a, Lục Lục?”

“Nữ nhân nên có bộ dáng nữ nhân, giúp chồng dạy con, may vá nữ hồng mới là trách nhiệm, bổn phận của các nàng.....”

“Nhưng mà....” Chi Tâm nghiêng đầu vắt óc nghĩ, Bảo Nhi trong ngực cũng học theo lão cha nghiêng cái đầu nhỏ, “Lúc nương tử xem sổ sách, cùng người nói chuyện làm ăn là thời điểm đẹp nhất a. Chi Tâm thích nhìn Trân Nhi khi đó nhất. Nhưng mà, thời điểm nương tử làm quần áo cũng đẹp nhất á.....”

“Người——” quả thực hết thuốc chữa mà!. Nhưng mà.... Người ta có thể ôm kiêu thê về, trước mắt còn có ái tử để yêu thương.... “Xú nữ nhân đi tìm Ngọc Vô Thụ làm cái gì?”

“Ngày hôm qua, Khởi Nhi nói, nàng và cái ‘Cây’ kia kết thúc rồi. Phạm Dĩnh nghe xong thực sốt ruột, khuyên Khởi Nhi Khởi Nhi không nghe, phải đi tìm cái ‘Cây’ kia....”

“Chuyện tình cảm người khác nàng nhiệt tâm như vậy làm gì?” Có thời gian, sao không nhìn ngó đến hần lấy một cái? “Nàng chẳng lẽ không biết chính vì nàng, nên Khởi Nhi cùng cái ‘Cây’ kia mới có thể gặp trắc trở như vậy? Hừ, xú nữ nhân không biết suy nghĩ!”

“Lục Lục người nếu lo lắng sao không chạy nhanh đi tìm Phạm Dĩnh đi?”

“Ai nói....” Lục Vương gia lời nói hung hãn tự động tiêu tán. Aiz—, người một nhà đều năm lần bảy lượt nói đến chỗ này, còn già mồm cãi chày cãi cối đến khi nào đây. Huống hồ ở trước mặt Lương Chi Tâm, bất luận kẻ nào đều là vật trong suốt giống nhau, gắng gượng chống đỡ cũng chỉ khiến cho bằng hữu gốc tử này cười thầm cao hứng thôi. “Người có biết bọn họ gặp mặt ở nơi nào không?”

“Ở Bách hợp lâu ngoài thành .....”

“Người đi theo ta!” Hàng Niệm Nhận một tay kéo hần, vội vàng bước đi.

“Vì sao muốn Chi Tâm đi?”

“Người và ta đến đó uống rượu, miễn cho xú nữ nhân kia cho là Bồn vương đặc biệt vì nàng mà đến đó.”

“Nhưng mà....” Lục Lục chính là đặc biệt vì Phạm Dĩnh mà đi a. Chi Tâm không kịp nhắc nhở, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một đạo thân ảnh, lập tức như lâm đại địch, khuôn mặt đẹp cứng rắn nói, “Không được! Lục Lục, Chi Tâm không thể đi với người, Chi Tâm muốn ở nhà bảo hộ nương tử!”

Lục Vương gia xì mũi cười cợt nói, “Nương tử nhà ngươi thần thông quảng đại như vậy, còn cần người bảo hộ sao?”

“Lục Lục, Phạm Dĩnh là nương tử của người phải bảo vệ, người đừng lôi kéo Chi Tâm a... Chi Tâm phải bảo vệ nương tử mình!” Chi Tâm giãy cánh tay ra, hai tay ôm thân hình nhỏ nhỏ của tiểu béo, sải bước hiên ngang hướng người nọ nghênh đón.

“Lương Chi Tâm?!” Hần mà cũng cự tuyệt người khác sao?

“Nương tử!”

Trong phòng ẩm áp, La Chấn đang gầy bàn tính vừa mới ngửa mặt lên, trong lòng đã dư ra một tiểu nhi tử. Tiểu tử kia rất dính mẫu thân, liền hết sức dính lại cọ cọ, ấn cái miệng nhỏ nhắn ‘chặc chặt’ lên gò má trắng mịn của mẫu thân. La Chấn một bên hưởng thụ con trai nhiệt tình, một bên hỏi: “...Tướng công, không phải đã nói cho chàng biết ta có việc phải làm sao, chàng ôm con tới làm cái gì?”

Chi Tâm ôm cả nương tử và con, “Trần Nhi là nương tử của Chi Tâm, Trần Nhi còn sinh Bảo Nhi cho Chi Tâm, hứ!”

La Chấn nghe ra manh mối, nhìn theo hướng ánh mắt của tướng công đang chăm chăm đầy uy hiếp, dưới tàng cây sồi xanh ngoài cửa sổ, là người biến mất mấy ngày nay: cha con Phạm Trù, Phạm Trình.

“...Nương ...Bảo!” Bảo Nhi không cho phép tầm mắt mẫu thân không ở trên người mình, giãy giụa chân nhỏ, giương cái tay nhỏ bé, cực lực thu hút chú ý của mẫu thân, “Bảo hết... Nương!”

La Chấn vỗ vỗ cái mông nhỏ núc ních thịt của hân, “Mẫu thân ngoài Bảo Nhi ra, ai cũng không thương được chưa?”

Béo tiểu tử đạt được mong muốn, a a toét miệng nhỏ nhắn, “... Nương xương Bảo Nhi.... Cạc cạc ha!” Bộ dáng nhỏ bé đáng yêu, khiến mẫu thân muốn hôn rồi lại hôn.

“Người đã sinh con cho hân!” Phạm Trù không nhìn tới ánh mắt đe dọa bất thiện của Lương Chi Tâm, không muốn nghĩ đến trường hợp khiến một nam nhân cuồng loạn muốn giết người này, đạm thanh nói.

La Chấn nhíu mày: “Thì tính sao?”

“Người đã báo ân xong rồi, đã không còn nợ hân, nên đi thôi.”

“Người mới nên đi!” Chi Tâm bỗng nhiên nhảy dựng kêu to, “Người dám cướp đi nương tử Chi Tâm, Chi Tâm sẽ không đáp ứng!”

“Tướng công lại đây ngồi xuống, ôm Bảo Nhi, ta còn có một đồng lớn sổ sách phải xem.” Bộ dáng ngốc tử lúc này thật sự là khiến người ta yêu thương mà. Nếu không có đôi mắt nhìn trừng trừng, nằng nặt định phải ở trên trán hân không in vài cái dấu hôn là không được a.

“Nương tử không phải sợ, Chi Tâm sẽ bảo hộ nương tử cùng Bảo Nhi! Chi Tâm sẽ không để cho người khác khi dễ nương tử!”

“Một ít râu ria ngoại nhân, đừng đi để ý tới.” Cùng con trai bốn mắt trao đổi, La Chấn vui vẻ nói, “Chàng nếu không lại đây, hôm nay khoản tính không được rõ ràng, ngày mai sẽ không thể cùng chàng đi ăn cháo thịt a.”

“Nương tử.....”

“Râu ria ngoại nhân?” Phạm Trù hừ lạnh, “Người càng cố ý nói như thế, ta và người càng rối rắm khó cắt đứt. Người nói như vậy, sợ là ngay cả chính người cũng không rõ ràng: người là đang nói cho người khác, hay là đang cảnh cáo chính mình?”

Như thế mà cũng tưởng tượng ra được, La Chấn nghĩ đến mà buồn cười. Mà Chi Tâm sớm cao giọng quát lớn: “Cha của Phạm Phạm, người thật sự thật đáng ghét nha! Người trước kia thực có lỗi với Trần Nhi, Trần Nhi mới rời bỏ người. Trần Nhi hiện tại không phải là Trần Nhi trước kia, người còn quần quít lấy không tha, còn muốn từ trong tay Chi Tâm và Bảo Nhi cướp Trần Nhi đi, người căn bản là không yêu Trần Nhi! Chi Tâm sẽ không để cho người lại khi dễ Trần Nhi của ta!”

“Người dựa vào cái gì nói ta không yêu Trần Nhi.....”

Hàng Niệm Nhạn xuất phát từ hiếu kỳ trong lòng, bám đuôi mà đến, không ngờ thấy được một hồi kịch ‘tranh giành tình cảm’ này. Chi Tâm nói năng lời nói rất có khí phách, nghe được trong lòng hân ngọn lửa sôi sục: Lương Chi Tâm vì bảo vệ người mình yêu, có thể kiên quyết không biết sợ như thế, chính mình trái lại còn sợ đầu sợ đuôi, chẳng phải là kém cỏi nhiều sao?

Quả quyết gặt đầu, cũng nhanh chóng đi theo đuôi giai nhân.

Suốt cuộc tranh cãi đấu vô mồm, dù Chi Tâm chiếm thượng phong hay là tạm nghỉ, đều không thay đổi được quyết định trong lòng nàng. Sở dĩ, La Chấn không cố ý ra mặt bảo vệ, mặc kệ một mình Chi Tâm chống lại Phạm Trù, coi như để cho tướng công rèn luyện a.

“Người dựa vào cái gì nói ta không yêu Trần Nhi?” Phạm Trù đối mặt nghênh đón Lương Chi Tâm, xem nam nhân này như là kẻ thù truyền kiếp, “Thời điểm ta cùng Trần Nhi quen biết bên nhau, người còn không biết đang ở nơi nào kia!”

“Chi Tâm hiện tại là tướng công của Trần Nhi, Chi Tâm có thể nói người không yêu Trần Nhi! Cái thời điểm kia Chi Tâm không ở nơi đó, nhưng Phong gia gia làm phép để cho Chi Tâm thấy được, khi đó Trần Nhi khóc, Chi Tâm rất tức giận cũng rất khổ sở. Khi đó nếu Chi Tâm có ở đó, nhất định sẽ mang Trần Nhi rời đi!” Chi Tâm gân cổ hùng hồn nói hợp tình hợp lý, “Người biết Trần Nhi lâu như vậy, còn hại Trần Nhi khóc thương tâm như vậy, người chỗ nào gọi là yêu Trần Nhi hả? Người yêu Trần Nhi, sao còn đi ôm người khác chứ?”

La Chấn mỗ mỗ cái miệng nhỏ nhắn đỏ rực trước mắt, cùng con mắt qua mày lại đưa tình: Bảo Nhi, phụ thân rất lợi hại có phải không? Con phải học phụ thân nha, tương lai cũng phải đối với nường tử toàn tâm toàn ý, mới có người toàn tâm toàn ý yêu con nha.

“Mặc kệ ta cùng Trần Nhi trong lúc đó đã từng phát sinh chuyện gì, tình cảm của ta đối với Trần Nhi như nào không đến phiên người hoài nghi. Trên đời này, phương thức bày tỏ tình yêu không chỉ có một. Trần Nhi đối với ta, từ trước đến nay là không thể thay thế, là thê tử duy nhất của ta, là nữ nhân duy nhất có thể sinh con dưỡng cái cho ta! Cái thời điểm kia, nếu người có thật sự xuất hiện, đối với Trần Nhi mà nói thì người bất quá chỉ như một người qua đường, người sẽ không mang Trần Nhi đi được. Khi đó Trần Nhi, toàn tâm toàn ý chỉ yêu một mình ta!”

“Khi Chi Tâm đi đến trên cây cầu kia, Bà Bà xinh đẹp không cho Chi Tâm ăn canh, chính là muốn Chi Tâm tẩy sạch tâm. Chi Tâm đi ở phía trước, quay đầu nhìn thấy Trần Nhi. Trần Nhi đang nói với Diêm gia gia, nàng không bao giờ muốn gặp lại người nữa, kiếp sau, làm chó làm heo đều được, chỉ cần không gặp lại người. Nếu Trần Nhi yêu người, người cũng yêu Trần Nhi, Trần Nhi như thế nào nói như vậy?”

Làm heo làm chó đều được.... Lương Chi Tâm trời sinh lương thiện thuần khiết giống như hải đồng, ngay cả trong cơn thịnh nộ, lời nói ra cũng sẽ không có sắc bén kinh người. Nhưng những lời này, từng chữ như lưỡi dao, từng câu như mũi nhọn, lưỡi dao sắc nhọn đâm tới chính giữa ngực Phạm Trù, trong nháy mắt hạ màn, khiến hắn ngỡ là mình cứ như vậy chết đi.....

Thấy chưa, không thể giữ mình trong sạch, tự tạo ra nhược điểm, trước sau rồi cũng sẽ gặp lúc thích hợp bị người ta nắm được, Bảo Nhi, tương lai phải tránh nha. — La Chấn nháy mắt nói thầm với con xong, ngửa mặt nói: “Phạm cư sĩ, nhiều lời vô ích, mời người quay về nơi nên trở về đi.”

“Người.... Người kêu ta là cái gì?” Sắc mặt Phạm Trù trắng bệch như tuyết, vừa kinh hoàng vừa đau thương, “Chẳng lẽ người.... Trí nhớ của người....” Không còn nữa sao?

“Ta không biết người từng làm cho ta nhớ lại cái gì, nhưng cũng chẳng quan trọng.” La Chấn xoa xoa lỗ tai như khối vàng cực kỳ giống tướng công của con trai, đem thân mình tiểu béo hiếu động không lúc nào yên, ôm vào trong ngực mình, nói:

“Trên đời mỗi người đều có thể lựa chọn phương thức yêu của chính mình. Nhưng mà, mặc kệ là loại tình yêu nào, đặc biệt là hôn nhân, đều không thể thiếu trung thành và tôn trọng lẫn nhau. Nếu làm không được thì dứt khoát cứ làm lãng tử phong trần du hí nhân gian của người, rời xa hôn nhân đi.

Các hạ động một tí là đem chữ ‘Yêu’ treo lên khóe miệng, hết lần này đến lần khác cường điệu nhấn mạnh người đối với vong thê thâm tình không đổi gì gì đó. Nhưng thê tử của người lại chưa từng có được một chút trung thành và tôn trọng của người. Cái gọi là tình yêu sâu cạn không đến phiên người khác bình luận đúng không? Vậy thì, các hạ đối với tôn phu nhân ‘yêu tận tình khó’ rồi kiên quyết rời đi có câu oán hận gì không?”

Phạm Trù vài lần muốn nói, đều bị nàng giơ tay ngăn lại. Miệng lưỡi của nàng linh hoạt, lập luận sắc sảo, khí phách bình tĩnh như chỉ huy ngàn quân, hắn chưa kịp tin đây hoàn toàn là Trần Nhi nói ra, bỗng dưng, giật mình ngơ ngác như là đã tông mệnh.

“Ta tạm thời tin tưởng La Chấn cùng tôn phu nhân có liên quan, mới vừa rồi người trần đầy tự tin nói tại cái thời điểm kia, tướng công ta có ở đó cũng không cách nào từ bên người các hạ mang tôn phu nhân rời đi, có lẽ xác thực đúng như vậy. Giống như người ở kiếp này cũng không cách nào từ bên người tướng công mang La Chấn đi được thôi. Mỗi người mỗi nhân duyên, có gì phải ghen tỵ với người khác?”

“Ta nghĩ, ta rút cuộc cũng không cách nào dễ dàng tha thứ cho người dùng thân xác này trưng ra gương mặt lạnh nhạt với ta...”

“Cha!” Phạm Trình đột nhiên duỗi cánh tay đập lên lưng phụ thân, “Không thể!”

Phạm Trù nheo mắt, “Chẳng lẽ người không muốn mẹ người hồn về thân thể ư?”

“Trình Nhi đương nhiên muốn, nhưng cha vì sao không thể chờ?”

“Chờ? Ta đã đợi năm trăm năm!”

“Vây đợi thêm vài thập niên nữa thì ngại gì? Cha có thể đi Phiếu Miểu Phong, một ngày trên đỉnh núi, bằng một năm ở nhân gian. Cha chỉ cần vượt qua hai ba tháng, đợi ân nhân nương tử ‘thọ chung chính tẩm’(*), lại đến đón mẹ về nhà.... Hơn nữa, cha hướng Duyên Thiện đạo trưởng học phương pháp Hoàn Hồn còn chưa thuần thực, nếu lấy hồn phách mẹ cũng không thể làm cho thuận lợi trở về cơ thể, chẳng lẽ ngài muốn cho mẹ bị nhốt trong Uổng Tử Thành sao? Chẳng lẽ ngài đã quên Duyên Thiện đạo trưởng nhiều lần nhắc nhở —— ‘Thuận theo tự nhiên’ sao. Huống chi, ngài còn sinh lòng muốn giết ân công nương tử!”

(*Thọ chung chính tẩm: sống đến già rồi chết tại gia, chết vì già, chết vì điều tự nhiên chứ không bị cái gì tác động đến, cũng có nghĩa là ‘hai tay buông xuôi’.)

Chi Tâm đột nhiên ôm lấy kiều thê, trong đôi mắt thuần khiết trào dâng phần nộ cùng sợ hãi, “Người dám tổn thương nương tử Chi Tâm, Chi Tâm liều mạng với người!”

Bên kia, Phạm Trình còn đang van nài khuyên bảo: “Cha, ân nhân có khả năng khống chế vạn vật, muốn đấu thật sự, chỉ có thể lưỡng bại câu thương mà thôi, càng sẽ liên lụy người vô tội. Năm trăm năm chờ đợi đã chờ được, làm gì tiếc rẻ mấy chục xuân thu nữa?”

Phạm Trù hai mắt cùng Lương Chi Tâm so chiều thật lâu sau, lại nhìn lướt qua khuôn mặt lạnh nhạt của La Chấn, rồi từ từ đem một hơi từ đáy lòng thở ra, chậm rãi nói: “Hôm nay, ta buông tha các người, nhưng đồng thời cũng không nói rõ là ta quả thật cho các người vài thập niên.” Nói xong, đẩy cánh tay Phạm Trình ra, xoay người bước đi, thân ảnh thon dài ẩn tiến sau thân cây sồi xanh.

“Hắc dã nhân, hoàn hảo người không tính là ngu hiểu, bằng không ta là người đầu tiên không buông tha người!” Hoàn Tổ cầm kiếm từ chỗ ẩn nấp nhảy ra, liếc mắt nhẹ quát.

Phạm Trình lạnh nhạt nói: “Nếu thực nổi lên tranh chấp, người tốt nhất tránh thật xa cho ta!”

“Hừ, người cho là bốn cô nương thân thể phạm thai không làm gì được các người là phải không? Bốn cô nương mấy ngày nay sở dĩ không hầu hạ ở trước mặt tiểu thư, là vì đi theo Khứ Ác đạo trưởng học nghệ. Các người nếu thực sự có người dám đụng vào tiểu thư, bốn cô nương sẽ cho các người đẹp mặt!”

“Xi, người học mấy cái da lông này đánh thì bại được ai?”

“Thối dã nhân, Khứ Ác đạo trưởng không hàng phục được người sao?”

Khứ Ác đạo trưởng? La Chấn nội tâm vừa động. Theo lời nói, hành động của hắn cũng thấy được, Phạm Trù này xem ra cũng không thể kiềm chế được bao lâu. Cho dù tướng công có thể khống chế vạn vật, thì năng cũng chỉ là một phạm nhân, nếu lúc tướng công không có bên người, khó tránh khỏi hung hiểm..... Hoàn Tổ nha đầu thật ra là nhắc nhở năng, là nên ‘lo trước khỏi họa’ đây.

“Phong gia gia nói, Phạm Phạm bọn họ mấy ngày nay ở trên Phiếu Miểu Phong!”

“Phiếu Miểu Phong? Trên đó, là nơi ở của Duyên Thiện đạo trưởng, đồng môn của ta. Duyên Thiện là một phạm nhân tu luyện thành tiên, pháp lực mặc dù không cao thâm bằng Phạm Trù, nhưng pháp thuật là huyền môn chính tông, đã thoát phạm chất, thành tựu tiên cốt, không sợ thiên kiếp, không sợ phù chú. Hắn cùng với Phạm Trù tình nghĩa tâm đầu ý hợp, xem ra, Phạm Trù là hướng hắn xin giúp đỡ đây.” Khứ ác vuốt râu, trầm ngâm thở dài, “Nếu Phạm Trù thực sự được Duyên Thiện tương trợ, thì khó giải quyết đây.”

Chi Tâm phồng má, “Khứ Ác gia gia gốc, sợ cha Phạm Phạm.”

“Ai nói chứ?” Khứ Ác tuy lớn tuổi, nhưng lòng háo thắng lại không yếu chút nào, “Bần đạo không phải sợ hấn. Chính là, hấn cũng làm không ít chuyện tạo phúc nhân gian, chết dưới kiếm bần đạo chỉ có ác yêu, đương nhiên không thể vô cớ làm khó dễ rồi.”

“Hấn muốn giết nương tử, còn không ác?”

“...Trừ phi bần đạo gặp được đúng lúc hấn cưỡng lấy linh hồn người sống, nếu không sẽ không thể xuất thủ...”

“Hừ, chính là Khứ Ác gia gia sợ, còn lừa Chi Tâm không sợ, hừ! Khứ Ác gia gia nhát cáy, Chi Tâm không để ý tới người!”

“Ai nha ai nha, bần đạo không có sợ a.... Chi Tâm người cũng không thể hiểu lầm bần đạo. Ai ai ai... người đừng đi, người nghe bần đạo nói thôi.... Người muốn báỉ bần đạo làm sư hay không? Ui da... tiểu hài tử thối, buông râu bần đạo ra.....”

34. Chương 34: Cùng Quân Nhàn Quan

“Biểu ca, Y Vân biết biểu ca xưa nay không thích ăn thịt, đặc biệt vì biểu ca làm món Cà tím kho tàu(1), ca ném thử đi!”

“Biểu ca, ném thử món Tam tiên diện(2) này đi, Y Hồng tuy dùng tất cả đều là nguyên liệu chay, nhưng bảo đảm biểu ca có thể ăn thấy mùi thịt cá a.”

Lương Chi Hành nhú mày, “Đều bày vẽ làm gì, ta muốn ăn, thì sẽ tự nhiên ném thử. Các người ngồi xuống dùng bữa đi.”

“Dạ, biểu ca.” Hai mỹ nhân ngoan ngoãn thuận theo như tiểu bạch thỏ, cùng lên tiếng trả lời, khóe mắt lại không quên ngắm gương mặt anh tuấn của nam tử, rõ ràng là nữ nhi hoài xuân, sinh tâm rồi.

Tình cảnh này, khiến cho La Chấn ngồi đối diện dùng bữa mà đáy lòng cười đến thất điên bát đảo, trên mặt vẫn bình thản chịu đựng gian khổ, môi anh đào chậm rãi nhai nuốt các món tương công gấp đến cho mình, tay mềm cầm thìa dứt cho tiểu oa nhi trong ngực đang đợi ăn.

Hai vị này, vừa nghe tin Chi Hành trở về là lập tức tới thăm đấy. Vợ chồng Lương Nhị lão gia từ lúc tha hương trốn nợ, trở về đã thấy không nhà không cửa, liền sống nhờ nhà mẹ đẻ của Nhị phu nhân.

Đoạn thời gian trước, Lương gia gặp phải đại biến cố, mọi người tất nhiên là tránh càng xa, sợ bị dính nửa điểm can hệ. Nay gió yên sóng lặng, Chi Tâm theo chỉ thị của Hoàng gia, từ yêu nhân biến thành tiên nhân, Lương gia lại cùng Hoàng gia đi lại thân cận, tất nhiên là tình hình đại biến rồi. Không nói tới buôn bán thịnh vượng chưa từng có, mỗi ngày trong nhà lúc nào cũng có khách đến như Vân Lai cư, hai chị em Ngụy gia này cũng vậy, chỉ có khác là mục đích trong đó thôi. Vấn đề trước mắt là, hai vị tiểu thư này giống như đối với Chi Hành sinh ra kỳ vọng bên ngoài quan hệ biểu huynh biểu muội, chuyện này càng náo nhiệt đây.

“Tỷ tỷ, tỷ còn nhịn nổi hả?” La Khởi bên cạnh nhỏ giọng hỏi.

“Trước mắt xem sao đã.” Nhưng mà dục vọng muốn cười quá mạnh mẽ, nhịn được cũng thật vất vả a.

“Nếu Nhị tỷ trở về thấy tình hình này, không biết sẽ như thế nào nhỉ?”

“Đây chẳng phải là điều tỷ và muội mong đợi sao?”

“Lần này, sẽ dạy cho ‘người no bụng không biết nổi khổ người chịu đói’ – Nhị tỷ cảm thụ được mùi vị dấm chua là như thế nào.” La Khởi trong con ngươi lóe lên ánh tinh quái, lại trông thấy Bảo Nhi trước ngực tỷ đang chu chu cái miệng nhỏ nhắn nhai nhai ăn đến là ngon, nhịn không được cúi đầu hôn một cái, “Béo tiểu tử, con đoán xem, di Hai con sẽ giống như bình dấm chua bốc hỏa tận trời hay là ra vẻ hào phóng nhỉ?”

“... Ha dất... Di khương khương... Bảo hi!” Di di thơm thơm, Bảo Nhi thích!

“Aiz—, không ngờ Bảo Nhi của chúng ta thật khiến người yêu thích nha. Béo tiểu tử, lớn lên đừng giống như cha người, mang tới nhiều hoa đào, khiến cho nương tử tương lai của người hao tâm tổn sức nha.”

Chi Tâm không đồng ý, “Khởi Nhi, Chi Tâm không có nuôi hoa đào, Chi Tâm thích nương tử, nương tử thích hoa gì, Chi Tâm cũng thích hoa đó.”

“Tỷ phu, hiện tại, người bên kia còn có một gốc cây hoa đào nụ hoa chưa nở đấy.” Hướng La Khởi ám chỉ, là người đang ngồi ở vị trí đầu bàn nhỏ đang được cung nữ hầu hạ dùng bữa – Trần Châu tiểu công chúa, “Này, đến cuối cùng, còn không biết như thế nào mới có thể dùng bữa đây.”

“Khởi Nhi người thật ngốc, hiện tại là mùa đông, Hoa đào tỷ tỷ đi rồi a... Hoa mai tỷ tỷ còn chưa ra, không có hoa a.”

“Mặc kệ là hoa đào hoa mai, tỷ phu người mặc dù không tự tay ngắt hoa, trên hoa là được, người có biết hoa duyên của người làm cho tỷ tỷ phiền lòng không?”

“Khởi Nhi thật kỳ quái nha...” Chi Tâm dứt cho nương tử một ngụm cháo, nghiêng đầu hỏi, “Trần Nhi, Chi Tâm không dưỡng hoa, Khởi Nhi sao cứ nói Chi Tâm có hoa duyên?”

La Chấn đem thìa cháo ngọt tử đưa đến nhét trở lại vào trong miệng hắn, “Khởi Nhi trên đũa chàng thôi.” Quay đầu nhìn La Khởi đang hứng thú đầy mặt, “Muội có thể thoải mái trên đũa như thế, tỷ có nên cho rằng, muội quả thật đã nghĩ thông suốt rồi không?”

La Khởi mỉm cười, “Trước kia, nghe người ta nói người sống trên đời, luôn luôn có rất nhiều thứ người nhất định không chiếm được, muội lúc trước còn không rõ. Nay cuối cùng nghĩ thấu rồi. Chuyện giữa muội và Ngọc Vô Thụ, vấn đề lớn nhất không phải thân phận dòng dõi. Hắn kiêu ngạo, muội bướng bỉnh, giống như hai đường thẳng song song, đem muội và hắn mãi chia ra ngăn cách. Muội cũng thực may mắn, vấn đề như vậy đột nhiên xuất hiện lúc muội chưa cùng hắn thành thân, mới có thể kịp rút lui.”

“Tức là, muội không muốn đi giành lại hắn?”

“Giành lại hắn trở về, cũng bất quá lại là một vòng tuần hoàn khác mà thôi.” Trải qua một lần tan vỡ, trước kia khuôn mặt La Khởi nhỏ nhắn tròn như trứng ngỗng nay gầy thành hình dạng hạt dưa, cằm nhọn ra, mắt đẹp sâu thẳm, tươi cười đậm đậm, “Mẹ thường nói, chồng và vợ, là duyên phận lớn nhất thế gian, có vài người không thể trở thành vợ chồng, đều do nhân duyên kiếp trước tích lũy không đủ.”

“Muội thật sự đã nghĩ thoáng, hơn nữa là cân nhắc rồi mới quyết định, vậy thì tốt rồi.....”

(1) ‘Cà tím kho tàu’ hay còn được gọi là ‘Cà tím om’, nguyên liệu chủ yếu là cà tím.

(2) Một món mì chay, nguyên liệu từ các loại rau củ được cắt lát mỏng, bày thành 3 mặt, nguyên liệu chủ yếu: nấm, măng, cà chua, rau chân vịt,... tùy vào thị hiếu người ăn.

“Tỷ tỷ, Nhóc Tam!” La Đoạn vẽ mặt hào hứng, đầu mày cuối mắt đều lộ nét cười, sải bước vào phòng, “Đoán xem ta hôm nay bàn được mấy mối làm ăn a? Tầm lựa ‘Đào viên đồ’ của tỷ phu thật hữu dụng a, chỉ cần nhờ vào mặt tiền cửa hiệu Triều gia ngăn ra, một buổi sáng liền tiếp hơn mười đơn đặt hàng, trừ đi vài người ra giá bất hợp lý, thì còn lại mười nơi là có thể.... Hừm?” Một bên huyền thuyên kể lễ hiến báo thu hoạch, một bên để cho nha đầu tùy thân hầu hạ rửa tay lau mặt xong, xoay mình phát giác vẻ mặt trên chốc của tỷ, muội, liền theo ánh mắt hai người tìm ngọn nguồn. “.... Lương Chi Hành, người có khỏe không?”

Chi Hành làm sao không phát giác tâm tư muốn xem diễn của La gia tỷ muội. Trước đây hai vị biểu muội này sợ nhất là khuôn mặt lạnh của chính mình, bây giờ được mẫu thân khích lệ, giống như chưa từng biết sợ mà tiến lên. La Đoạn đã trở lại, hắn tuy biết hai biểu muội này tất sẽ chọc nha đầu kia chán ghét, nhưng hắn không có bất kỳ chỗ nào trái với lương tâm, nên thản nhiên nói: “Y Hồng, Y Vân, vị này là La gia Nhị tiểu thư — La Đoạn, cũng là vị hôn thê của biểu ca, các người nhanh ra mắt đi.”

Ngụy gia tỷ muội lặng lẽ liếc mắt dò xét nhau, cùng duyên dáng đứng dậy, nhẹ cúi người hành lễ, “Y Hồng / Y Vân ra mắt La nhị tiểu thư.”

La nhị tiểu thư? La Chấn thầm than thở: Đúng là tỷ muội một nhà mà, tuy rằng đấu đá lẫn nhau, nhưng cũng tương tự Điều mỹ nhân (Điều Y Y) uy dùng phương thức khác nhưng kết quả lại giống nhau: Lời nói

ra liền tự động bỏ qua chữ “Vị hôn thê” rồi.

La Đoạn một ngón tay quần sợi tóc, thản nhiên ngồi xuống, “Hai vị này là...”

“Y Hồng, Y Vân, là hai hòn ngọc quý trên tay cậu ta, Y Hồng là chị, Y Vân là em.”

“Nha, nguyên lai là biểu muội a.” La Đoạn miệng cười tươi đẹp như hoa đào nở rộ, “ ‘Biểu ca biểu muội’ này, nguyên lai trong ‘Hí văn tiểu thư’ (sách nhỏ về hí kịch) là ngụ ý thủ đoạn bịp bợm a. Nói vậy, hai vị biểu muội thuở nhỏ đã đối với biểu ca các người cũng không phải không có khao khát đúng không?”

“Đoạn Nhi, không thể nói bậy...”

Thanh âm lạnh nhạt của biểu huynh chưa quát xong, đã bị Ngụy gia thứ nữ – Y Vân ngắt lời: “La nhị tiểu thư tuy là lời nói đùa, nhưng là hợp lý. Thuở nhỏ cô cô đã xem Y Vân như con dâu tương lai, biểu ca giỏi về y thuật, vừa vặn Y Vân cũng nhận biết được mấy vị được thảo, có thể làm hiền thê của biểu ca a.”

“A?” La Đoạn lông mi cong vuốt khê giường lên, liếc nhìn trưởng nữ Ngụy gia, “Người thì sao? Người lại có sở trường nào có thể giúp biểu ca người?”

“Y Hồng am hiểu việc bếp núc, biểu ca sau một ngày làm lụng vất vả, có thể ném được mỳ thực mà Y Hồng dụng tâm chuẩn bị, làm phụ nữ đã có chồng, không phải như thế sao?”

“Làm phụ nữ có chồng, hẳn là như thế sao?” Thật đúng là được mở mang kiến thức, tăng hiểu biết a, nhận được chỉ giáo rồi, “Xin hỏi hai người các người, có từng đọc sách, biết được mặt chữ chưa?”

“Đương nhiên đọc qua.” Hai người tự tin tràn đầy, “Chúng ta không dám xưng Liễu Như tài (1), nhưng phụ thân cũng từng thỉnh danh sư đã dạy chúng ta cầm kỳ thư họa. Đối nội, chúng ta có thể làm hiền thê của biểu ca, đối ngoại, cũng có thể phối hợp chu đáo.”

(1) Liễu như tài: Là một phép ẩn dụ ý nói nữ tử thông minh, có tài năng thi văn.

La Đoạn cầm đũa chấm nước canh, ở trên mặt bàn làm bằng gỗ lê viết hai chữ, “Như vậy, xin hai vị nói cho ta biết, hai chữ này đọc như thế nào?”

Ngụy gia nhị nữ đoan trang quay đầu, chưa kịp nghĩ liền đọc ra: “... Tu... Sĩ(*)... Người ——” hai người mặt mày phi biến, “Người dám chửi chúng ta?”

(*Tu sĩ: xấu hổ, hổ thẹn)

“Coi như các người còn không có gốc đến bắt tội.”

“Người dám chửi chúng ta? Biểu ca, người xem nàng ——”

“Chửi mắng các người thì như thế nào? Không biết cảm thấy xấu hổ, bà đây đánh các người thì như thế nào?” La Đoạn mắt hạnh xinh đẹp tròn tròn, mũi chân đột nhiên đá ra.

Trong ba vị tiểu thư La gia, La Đoạn trời sanh tính tình hoạt bát hiếu động nhất, cũng là người duy nhất học hai ba quyền cước công phu từ nha đầu của mình. Theo chân nàng nhắc lên rồi hạ xuống, là hai cái ghế tròn ngã sắp xuống tấm thảm lông trải trên sàn gạch nham thạch, tất nhiên, hai người ngồi trên ghế cũng không thể may mắn thoát khỏi.

La Đoạn động tác gọn gàng lưu loát, đến nỗi Chi Hành ngồi ở giữa hai biểu muội cũng không cứu kịp, chỉ có thể trơ mắt nhìn hai người ngã ngay tại chỗ, nối tiếp là tiếng khóc nức nở.

“... Biểu ca, người này khi dễ Y Hồng... Hu hu hu...”

“... Người trước mặt biểu ca dám khi dễ chúng ta, người nữ nhân này, thật ác độc.... Hu hu hu.....”

La Đoạn trên cao nhìn xuống, nheo mắt nói: “Các người cũng không đem bốn cô nương để vào mắt đúng không? Biểu ca các người đã nói cho các người biết ta là vị hôn thê của hắn, các người còn dám trước mặt bốn cô nương hướng biểu ca các người đưa tình diễn ý. Lão hổ không phát uy, người cho bốn cô nương là mèo bệnh có phải hay không?”

“... Người vọng tưởng!” Ngụy gia nữ nhi thấy biểu huynh một mực cầm đầu lo ăn, không hề có ý giúp đỡ, mà dưới mông mặc dù có trải thảm dày, nhưng đang là mùa đông cũng không chịu được gió lạnh, đành phải

đỡ nhau bò lên, tất nhiên là không quên mở miệng bác bỏ, “Cô cô đã nói, bà căn bản sẽ không thừa nhận cửa hôn sự này. Không có cha mẹ cho phép, người đã tự xưng là vị hôn thê của biểu ca, người mới không biết xấu hổ, làm nhục nữ tặc!”

“Ai da, chuyện này cũng không dễ đâu nha. Biểu ca các người đã bán mình cho bốn cô nương rồi, nếu không thành trọng phụ của ta được, liền là nô lệ của ta. Như thế nào, hai vị muốn gả chồng theo chồng, tùy bản cô nương sử dụng sao?”

“Người nói vậy!” Y Vân thân biết ở địa bàn nhà người khác, không thể tùy ý phát huy bản chất đánh đá được, đành phải cố gắng tranh luận, “Biểu ca đường đường là Lương gia Nhị thiếu gia, Lương gia gia sản bạc triệu này ít nhất có một nửa là của biểu ca, biểu ca sao có thể bán thân cho người? Người La gia Nhị tiểu thư này, làm việc lỗ măng, lời nói không thoả đáng, không sợ khiến người chê cười sao?”

La Đoạn xì bật cười, “Thì ra là thế. Nói vậy biểu ca các người được các người yêu thích như thế, là nhờ gia sản Lương gia có công lao hàng đầu a? Chỉ tiếc, các người tính lầm rồi. Lại nói, luận về gậy bàn tính, không có mấy người có thể đánh thắng được nữ nhi La gia đâu.”

“Người.... Người rốt cuộc muốn nói gì?”

“Gia sản của Lương gia, Lương Chi Hành mấy may một chút cũng không được chia, đều là của tỷ phu ta đấy. Nói như vậy, các người đã nghe rõ chưa vậy?”

Ngụy gia tỷ muội giật mình kinh ngạc, sắc mặt trắng xanh lần lượt thay đổi. Đang một mực ngồi bên cạnh xem đến thật thú vị – Chi Tâm lại nóng nảy, “Không phải, Đoạn Nhi, Chi Tâm không.....”

“Suyt, tướng công.” La Chấn giơ tay ra dấu, “Không nên quấy rầy người ta nói chuyện.”

“Nhưng là, Chi Tâm không thể giành Chi Hành.....”

“Không có ai đoạt của Chi Hành. Tướng công nếu như dùng bữa xong rồi, liền đi thêu lụa hoa đi.”

“Trân Nhi.....”

“Nhanh đi đi.” Cầm khăn lau lau khóe miệng tướng công, La Chấn ôn nhu nói, “Tấm ‘Phúc Thọ tinh đồ’ này tiền đặt cọc nửa năm đã nhận trước rồi, nhất định phải hoàn thành trước ngày hai mươi tháng này nha, làm lễ ngày mừng thọ của người khác cũng không tốt đâu.”

“A—” nhìn vào đôi mắt sáng trong suốt của nương tử vẫn ôn tồn như trước, Chi Tâm yên lòng: Nương tử thương Chi Tâm, sẽ không đi giành cái gì của Chi Hành. Chi Tâm nghe lời nương tử đi thêu lụa, nương tử nói, đã thu tiền, là phải chịu trách nhiệm a.

“Nhìn thấy chưa?” Tỷ phu rời đi rồi, La Đoạn càng không câu nệ, “Tỷ phu nhà ta đối với tỷ tỷ của ta nói gì nghe vậy. Tài sản Lương gia này nếu không có tỷ tỷ của ta, thì từ lúc trước đó vài ngày đã bị xâm chiếm không còn một cắc rồi, nay thuộc về sở hữu của tỷ tỷ ta là chuyện đương nhiên thôi, Lương Chi Hành một đồng tiền cũng không có được. Bất quá, có các người một đôi cam nguyện noi theo tỷ muội Nga Hoàng Nữ Anh(*) này, đem thâm tình gửi gắm cho hần, hần chắc hần cũng sẽ sống được khoái hoạt tự tại.....”

(*Trong truyền thuyết Trung Quốc cổ đại kể rằng vua Nghiêu có hai người con gái, người chị là Nga Hoàng, em là Nữ Anh, cùng gả cho Thuần để làm vợ. Chi tiết tham khảo: baike.baidu.com)

Nha đầu không biết giữ miệng này! — Lương Chi Hành mi tâm hơi nhú lại, ngằm trừng mắt nhìn nàng liếc mắt một cái, tự châm một ly trà chậm rãi uống.

“Các người.... Người thật sự là vô sỉ. Tòa nhà họ Lương này, mỗi cửa hàng trên đường cũng họ Lương, người dám lòng muông dạ thú.....” Hai người mặc dù đối với La Chấn sinh ra đổ kị ghen ghét: đều cùng là nữ tử mà nàng lại có được cẩm tú phú quý(giàu sang gấm vóc). Nhưng cũng không dám lên án mạnh mẽ “Các người”. Thủ đoạn của Lương thiếu phu nhân ngay cả cô cô xảo quyết của các nàng cũng phải e ngại đến tận xương, các nàng ai dám đụng chạm chứ? Vả lại người ta cùng Hoàng thân qua lại thân mật, chính mình nịnh bợ sợ còn không kịp, nào dám tiện đường tiện thế.

“Biểu ca, người không cần lo lắng, Ngụy gia chúng ta là hậu thuẫn của người, cho dù mạo hiểm liều chết cũng sẽ đến trước kiệu Quốc quân Quốc hậu kêu oan, thay người đem.....”

“Ta đương nhiên không cần lo lắng.” Lương Hành điềm nhiên thổi lá trà nổi trên mặt nước trà, mi mắt vẫn không nâng lên, “Tài sản của Lương gia, ta xác thực không có một hào, thì có gì ngạc nhiên?”

“Biểu ca, cô cô nói....”

“Mẹ ta nói cái gì thì các người tìm bà phụ trách đi. Nếu bà thật sự xem trọng các người, hai vị biểu muội gả cho lão nhân gia bà ta cũng không sao.”

“Người ——” mặc dù thuở nhỏ nhiều lần bị vị biểu ca lãnh ngữ ít lời này thường xuyên làm cho ghen hờn, nhưng vẫn là chịu không nổi a, “Biểu ca, người bị yêu nữ này mê hoặc có phải hay không? Cô cô là mẹ ruột của người, người không thể không hiểu...”

Yêu nữ? La Đoạn nương đôi mày như lưỡi đao, lại nâng mũi chân lên, nhắm đúng vào cái mũi của kẻ đang huyền thuyên một cước. Y Hồng “Bùm——” một cái, nằm úp sấp xuống đất, tư thế cực kỳ bất nhã.

“Hai nữ nhân họ Ngụy kia, muốn cùng bốn tiểu thư tranh giành nam nhân cũng phải tự lượng sức mình, hai người các người so với Diêu Y Y còn ngu hơn năm phần, chỉ xứng cho bốn tiểu thư khai vị trêu chọc một chút cho đỡ buồn thôi. Tính tình của ta vốn không tốt, lại để cho ta thấy hai người các người ở trước mặt nam nhân của bốn tiểu thư ‘tao thủ lộng tư’(*), bốn tiểu thư sẽ đem các người ném vào lồng heo làm heo nuôi lấy thịt!”

(* tao thủ lộng tư: làm duyên làm dáng, tán tỉnh, ơng ẹo)

Nam nhân của bốn tiểu thư? Người nói nhanh miệng, người nghe chú ý. La Chấn, La Khởi ý vị thâm trường nhìn chăm chú, Lương Hành khoe mắt nhuộm sắc cười, trông thật phi thường hưởng thụ.

Bị người đánh mắng, hai nữ nhân khóc như hoa đào gặp mưa, “Biểu ca.... Nàng.... Nàng ý thế hiếp người như thế, người cũng không quản?”

“Luận bối phận, nàng là biểu tẩu, dạy các người một ít đạo lý làm người cũng là phải.” Chi Hành thần nhiên nâng mí mắt, hai mắt tràn đầy nhu hòa dừng trên lệ nhan xinh đẹp của Đoạn Nhi, lại lạnh nhạt quay đầu nhìn về phía hai vị biểu muội hoa dung thất sắc, “Trở về bẩm báo mẹ ta, Chi Hành ở Ngọc Hạ Quốc đợi bọn họ, bất cứ lúc nào cũng có thể đến đường lão.”

“Biểu ca!” hai nữ nhân dậm chân hờn dỗi, Chi Hành bất vi sở động. Nếu là ở nhà, hai người sợ là sớm đã có một phen cuồng phong bão táp, xé gió động trời rồi. Nhưng trước mắt, các nàng còn biết cân nhắc, thanh âm nặng nề. “Biểu ca, cô cô sẽ không cho phép người làm như vậy. Người chờ đi, chúng ta sẽ nhờ bác thay chúng ta xả hận!”

Ngụy gia tiểu thư phẩy tay áo bỏ đi, hai nàng lúc này đương nhiên không ngờ được, tương lai ngày nào đó, ngay cả ở trước mặt cô cô của các nàng, La gia Nhị tiểu thư cũng không một chút do dự, một cước, không, hai cước đem các nàng từ bên người Chi Hành lưu loát đá văng ra. Tuy là cô cô nổi danh gian xảo, nhưng lúc chống lại con dâu mạnh mẽ lại có thể làm gì được đây?

“Lương Chi Hành, người mà cũng biết thương xót sao, nếu bên cạnh người lộ cái loại mặt hàng dây dưa này, bốn cô nương sẽ hoài nghi ánh mắt chính mình nha.” La Đoạn nhún nhún vai, quay mắt lên mâm cơm, “Aiz—, đồ ăn đều lạnh hết rồi. Vì kia hai tiểu nhân kia, làm lỡ bốn cô nương dùng bữa, không đáng giá.... Hả, người làm cái gì?”

“Hiệt nhi, người phân phó phòng bếp, nấu vài món ăn đưa đến Triều Vân viên cho tiểu thư nhà người.” Chi Hành nắm cổ tay giai nhân rời đi.

“Người làm cái gì?”

“Nàng thật ham kiếm tiền, mấy ngày nay vì buôn bán đi sớm về khuya, ăn xong cơm rồi nghỉ ngơi thật tốt cho ta!”

“Người quản ta.... A, người lo lắng cho ta sao, ngọc mặt lạnh?”

“... Đừng có nói nhảm nhiều nữa, nhanh chút đi!”

“Xi, thừa nhận lo lắng cho ta sẽ chết sao, ngọc mặt lạnh không hiểu tình thú gì cả.”

“Cho dù ta lo lắng cho nàng thì như thế nào? Nam nhân không thể lo lắng cho nữ nhân của mình sao?”

“Ý ý ý.....”

Đôi oan gia vui vẻ này, cuối cùng cũng tu thành chính quả rồi. La Chấn mỉm cười nhìn theo, bỗng nhiên trên hàm hơi đau, cúi mắt nhìn xuống đối diện với một đôi con người trong suốt chưa lui ý xấu vì vừa mới làm chuyện xấu xong, “Xú tiểu tử, dám cắn mẹ?”

“... Cạc cạc.... Cạch cạch....”

“Tiểu tử bất hiếu, xem mẹ như thế nào đánh ngươi?!”

“... Cạc cạc.... Ha cạc cạc....” Bảo Nhi la hét vui vẻ xoay thân mình béo nho nhỏ, ở trong khuỷu tay mẫu thân mặc sức nhõng nhẽo.

La Khởi thở dài, thấy tỷ tỷ cùng tỷ phụ chuyên tâm không dời, Nhị tỷ cùng Chi Hành thì ‘tình hữu độc chung’, nàng tin tưởng thế gian còn có tình yêu tồn tại, chẳng qua là, cần vận khí và cần cơ duyên.

Phạm Đình gần đây, có nhiều chuyện phiền muộn.

Chuyện thứ nhất, là Ngọc Vô Thụ cùng La Khởi, một đôi như Kim Đồng Ngọc Nữ được trời đất tạo nên này lại vì chính mình mà sinh ra khoảng cách. Nguyên tưởng rằng theo Nhị hoàng tử ‘ngàn dặm truy thê’ sẽ có kết quả viên mãn, cũng không ngờ tới.... Nàng có gặp qua Ngọc Vô Thụ, cũng đã thử khuyên giải an ủi, nhưng đối phương lại chỉ lắc đầu cười khổ....

Chuyện thứ hai, ân công nương tử.... Phụ thân đối với nương cố chấp nàng là người rõ ràng nhất, bất quá, nếu cha không thể đợi cho ân nhân nương tử dương thọ kết thúc, nàng nên đứng về bên nào đây?

Chuyện thứ ba, Hàng Niệm Nhận.... Cái tên nam nhân ngu ngốc kia, rốt cuộc muốn như thế nào? Đã muốn nói rõ nói cho hắn biết mình không có lòng dạ nào với hắn, vẫn còn năm lần bảy lượt dây dưa là như thế nào? Hắn không phải trước giờ là tên cổ hủ cố chấp, yêu da mặt thể diện nhất hay sao? Không phải đã vô thanh vô tức biến mất một thời gian sao? Sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện.....

Nhưng, trong những chuyện phiền muộn này, khiến nàng đau lòng xót dạ nhất, vẫn là chuyện hờn phách của mẫu thân. Nàng muốn gọi mẫu thân quay về để một nhà đoàn tụ, phần này bức thiết tất nhiên là không thể nghi ngờ.

Nhưng ân công nương tử rõ ràng là có tướng công ân ái, có kiêu nhi khả ái. Nếu vì chính mình một nhà viên mãn phải trả giá đắt bằng sự chia rẽ của một gia đình hạnh phúc khác, nàng làm sao an lòng được chứ? Huống chi, nếu thật sự mẹ có trở lại, là có thể trở về một nhà viên mãn sao? Năm trăm năm trôi qua, khúc mắc của mẹ, bản tính của cha.... Còn nữa, nếu con dâu trưởng khôn khéo kiên cường của Lương gia biến mất, thay vào đó là mẫu thân u buồn sầu muộn, nàng làm sao có thể vui cười mà gặp lại đây?

“Phạm Đình, ngươi đứng chờ ở chỗ này là có việc tìm ta sao?” La Chấn đang trở về nội viện, gặp tuyệt thế giai nhân một mình đứng trước cửa.

“Ân công nương tử....” Phạm Đình ngược mắt, trong đôi mắt trong veo như hồ thu lộ vẻ phức tạp khó hiểu.

Aizz—, Phạm đại mỹ nhân dùng loại ánh mắt tràn đầy tình cảm tôn kính như khi Bảo Nhi nhìn nàng, thật sự là làm người ta không thoải mái nha. La Chấn thản nhiên cười, nói: “Thông cảm, ta là phạm nhân, không chịu nổi thời tiết rét lạnh này, vào trong phòng nói chuyện đi.”

Trong phòng, phân phó Phính Nhi pha trà nóng, bưng trái cây điểm tâm lên. Xuyên qua khói trà lượn lờ, La Chấn nhìn vị tuyệt sắc mỹ nhân này, “Nhìn ngươi mang bộ mặt sầu thảm, là vì chuyện của Khởi Nhi, hay còn có nguyên nhân khác?”

“Tình cảnh hiện giờ của Nhị hoàng tử cùng Tam tiểu thư, Phạm Đình cũng có trách nhiệm, không bỏ qua được.”

“Ngươi nha, trời sinh là một viên Thất Khiếu Linh Lung Tâm(*), tuệ chất tự nhiên. Duy nhất không đủ, đó là quá dễ tâm vào chuyện vụn vặt. Việc này Khởi Nhi đều đã nghĩ thông suốt rồi, biết rõ ràng giữa nàng và Ngọc Vô Thụ có vấn đề, ngươi bây giờ còn so đo cái gì?”

(* Thất khiếu linh lung tâm: thành ngữ, ‘thất khiếu’ đây là cách nói xưa: tương truyền trái tim có bảy lỗ. Dùng để miêu tả người thông minh, khéo léo.)

Phạm Đình trong ánh mắt thoáng chút ngơ ngẩn.

“Làm sao vậy? Là ta nói quá lời sao?”

“... Khởi Nhi đã nghĩ thông suốt ư? Nàng, sao lại làm như thế?”

Mặc dù biết rõ Phạm mỹ nhân đang ‘đánh trống lảng’, La Chấn vẫn nói: “Theo như Khởi Nhi nói, nàng cùng Ngọc Vô Thụ đều có khuyết điểm, là không có cách nào dung hợp với nhau, may mắn là phát hiện sớm, mọi người còn kịp quay đầu lại.”

“Quay đầu lại? Cảm tình đưa ra còn có thể quay trở lại như cũ sao?”

“Bị thương đương nhiên là không thể tránh khỏi, giống như con người sống trên đời không thể tránh khỏi việc ngoài ý muốn, đau khổ, oán hận, khóc lóc qua đi, cuộc sống vẫn còn tiếp tục.”

“Ngài.....” Phạm Đình thần sắc lại mê mang, “Đã từng có lúc, mẹ ta cũng từng nói với ta những lời này.... Nàng muốn ta đối với từng việc học cách tự thỏa mãn, học cách buông tay.....”

La Chấn giật mình.

“Kỳ thật, ta biết việc cha muốn làm là nghịch thiên. Nương đã luân hồi chuyển thế, sẽ không có khả năng có một ngày hoàn hồn. Nhưng ta vẫn có một chút tư tâm, hy vọng nương có thể trở về.” Phạm Đình ngước mắt, trong mắt có hơi nhiều loại tình cảm tôn kính, yêu thương làm La Chấn cảm thấy không được tự nhiên, “Ngài và mẹ rất khác nhau, mẹ dịu dàng u buồn, ngài kiên định tự tin, mẹ mềm mại như nước mùa xuân, ngài lại dẻo dai giống như tơ lụa. Ngài yêu một người, giống như có thể ‘nghĩa vô phản cố’(*), lại không thể dễ dàng tha thứ phản bội. Ngài chưa hề ủy khuất chính mình, ngài so với mẹ sống khoẻ hoạt hơn.”

(* Nghĩa vô phản cố: làm việc nghĩa không chùn bước)

“Cái này.....” La Chấn thật là không biết nên nói từ gì.

“Nếu cùng là linh hồn của mẹ, ta sẽ không so đo là ở trong thân xác nào, chỉ cần mẹ sống được hạnh phúc là tốt rồi.”

Ừ, thật là tốt a..., nhưng mà.....

“Cha ta sẽ không từ bỏ ý đồ, ngay cả ta có khuyên, cha cũng sẽ không nghe. Nhưng mà, ân công nương tử xin nhớ kỹ, ta sẽ giúp ngài.”

“Theo ý người nói, phụ thân người không chịu đợi cho ta ‘thọ chung chính tẩm’ sao?” Nàng tất nhiên sợ chết a, nhưng chuyện ‘thọ chung chính tẩm’ như vậy, cho dù sợ cũng sẽ đến a. Chuyện sau khi chết, lúc còn sống không cần lo lắng nhiều quá. Bình tĩnh mà nói thì sau khi linh hồn bị Phạm Trù bắt đi lại như thế nào? Vẫn là linh hồn của nàng, nàng liên sở hữu thôi, đến lúc đó nàng không chọn Phạm Trù, hẳn có thể làm gì nàng chứ?

“Ngài rốt cục tin tưởng ngài là mẹ ta chuyển....”

“Ba người phụ tử các người lời nói chính xác như một như thế, sẽ để cho ta không tin sao?” La Chấn thở dài bất đắc dĩ nói, “Nếu mỗi người đều có kiếp trước kiếp này, ta đối với việc chính mình có được kiếp trước cũng không nên bắt ngờ có phải hay không?”

“Ngài mặc dù không giống với mẹ, nhưng trong lúc lơ đãng lại có một ít chỗ tương tự như mẹ khiến ta kinh ngạc. Lời này, mẹ ta từng nói qua không sai một chữ.” Xem xét kỹ điều này, Phạm Đình quyết tâm lại càng kiên định hơn, nếu cha nghịch thiên, cưỡng ép lấy đi linh hồn, nàng tất nhiên sẽ nghĩ cách ngăn trở.

“Cha đi tìm hảo hữu, chính là đạo hữu lúc trước đã giúp hấn tránh được Thiên kiếp – người đã tu luyện thành tiên, hình như là –Duyên Thiện đạo trưởng, đã chỉ cho cha ta một ít pháp thuật huyền môn chính tông, để cha ta gia tăng nội lực thâm hậu, sợ là Khử Ác đạo trưởng cũng khó đối phó. Nhưng, kiếp trước cha mắc nợ hạnh phúc của ngài, ta chưa từng có một lần tương trợ; kiếp này, ta tuyệt đối sẽ không để cha phá hỏng cuộc sống mỹ mãn của ngài.”

Phạm đại mỹ nhân nói lời này, có thể nói là cảm động lòng người. Nhưng hồi lâu sau La Chấn hiểu được, vài lời nói ra nghe thì cảm động đấy, nhưng nếu không thể thực hiện, thì đối với người nghe tràn đầy kỳ vọng lại giống như thành phần bội, chẳng thà lúc trước người nói không nói, người nghe không nghe thấy thì hơn a.

“Chi Tâm, Chi Tâm, Chi Tâm!” Khứ Ác kéo theo chùm râu dài, liên thanh kêu gọi, đuổi theo người nào đó phía trước đang chạy nhanh như gió, “Lương Chi Tâm ngươi vì sao không đếm xỉa tới bản đạo a?”

Chi Tâm ôm con, thở phì phì cầm đầu chạy đi, không để ý đến lão nhân vô dụng không thể giúp đỡ nương tử ở phía sau.

“Lương Chi Tâm, ngươi là hài tử ngoan, không thể học theo lũ con buôn trên đời làm cái chuyện qua sông đoạn cầu a. Huống chi, bản đạo cũng chưa nói là không giúp được nương tử ngươi a.... Ui da! Ngươi đột nhiên đứng lại cũng không thể nói trước cho bản đạo một tiếng sao?”

Chi Tâm đôi mắt to chớp chớp, con ngươi đen trong vắt, sùng bái cùng cảm kích mạnh mẽ tuôn ra. Bảo Nhi trong lòng hân hoan cũng trừng đôi mắt nhỏ long lanh nước làm như tha thiết lắm. “Khứ Ác gia gia, ngươi có thể giúp nương tử sao?”

Tự xưng là tu thân dưỡng tính, giỏi kiềm chế – Khứ Ác đạo trưởng lúc này chán nản, “Ngươi khi nào học được tính nóng như vậy chứ? Có thể giúp thì ngươi kêu bản đạo ‘Gia gia’, không thể giúp chính là ‘Lão nhân’?”

“Ngươi có thể giúp hay không nha?.”

Bảo Nhi cũng nhe răng nhỏ, “Cạc cạc!” giơ bàn tay béo nhỏ ra, túm lấy chùm râu dài lúc ẩn lúc hiện ở trước mắt.

“Có thể giúp, đương nhiên có thể giúp!” Khứ Ác nhảy lùi ba bước, né tránh tiểu ma thủ tàn phá, “Chính là, biện pháp này ngươi phải đồng ý, nếu ngươi hối tiếc, thì không thể thi triển được rồi.”

“Có thể giúp nương tử không?”

“Đó là đương nhiên.”

“Có thể giúp nương tử Chi Tâm sẽ không hối tiếc!”

“Nhìn bộ dạng ngươi đối với nương tử xem như bảo bối thế kia, thật không chắc chắn a.” Khứ Ác lắc đầu, “Biện pháp kia là phương pháp vô cùng đặc biệt, cũng rất nguy hiểm, sai từng bước sẽ..... Tóm lại, hiện tại ta trước tiên nghĩ cách bảo vệ nương tử ngươi đã, cái biện pháp kia khi nào vạn bất đắc dĩ thì dùng.....”

“Biện pháp gì?” Nghe thấy tiếng con trai La Chấn ra cửa nghênh đón, vừa vặn nghe thấy Khứ Ác chốt hạ một câu, “Đạo trưởng hiện tại không thể nói sao?”

“Aizz—, biện pháp này dẫn tới hung hiểm, một cái không tốt sẽ.....”

“So sánh với hiện tại La Chấn lúc nào cũng đề phòng bị người bắt hồn, cái nào hung hiểm hơn nữa?”

“Này..... trước vào phòng, đợi bản đạo thiết lập kết giới, lại nói chuyện tiếp a. Nếu Lương thiếu phu nhân đối với phương pháp này có thể tiếp nhận, còn thỉnh thuyết phục Chi Tâm phối hợp mới được. Sợ nhất là hân không thuận theo a.....”

“Nhị hoàng tử phải đi về sao?” Phạm Đình chân mày đầy lo âu, “Vậy quả nhiên là các hạ cân nhắc kết quả rồi?”

Ngọc Vô Thụ làm như vô sự, cười cười, “Ta lần này, mượn danh nghĩa là tham dự lễ mừng Hàng Hạ quốc đi sứ đến đây. Hiện giờ, tất nhiên là nên trở về, làm sao còn cân cân nhắc mà đi.”

“Nhưng Nhị hoàng tử mục đích chân chính vẫn chưa.....”

“Phạm Đình, ngươi đã khuyên ta nhiều lần, đã hoàn thành trách nhiệm của bằng hữu rồi, đa tạ.”

Nghe hân hiển nhiên không muốn nhiều lời, Phạm Đình nhú mi hỏi: “Nếu La tam tiểu thư gả cho người khác, ngươi thật sự có thể thần nhiên vô vị sao?”

Giữa chân mày Ngọc Vô Thụ co lại một chút không thể nhìn rõ, lại hé môi cười cười, “... Nếu, nàng gả cho người khác, liền chứng minh rõ ràng nàng đối với Vô Thụ dụng tình không đủ, ta còn có thể như thế nào đây?”

“Các người làm sao lại đến bước này chứ?” Phạm Dĩnh thở dài ai oán, “Người khởi hành về nước, La tam tiểu thư cũng quay về chỗ cũ... Aizz—.”

“Quay về chỗ cũ?” Ngọc Vô Thụ mâu quang chợt lóe, “Cái gì gọi là quay về chỗ cũ?”

“Chính là trở lại lúc trước a. Coi như chưa bao giờ cùng người quen biết, mỗi người đều trở lại vị trí của riêng mỗi người.”

“Nàng.....” Một mạch tức giận nhuộm thắm khóe mắt đuôi mày, “Đây là nàng chính mồm nói?”

“Ân công nương tử nói La tam tiểu thư đã nghĩ thông suốt, cũng xác định mình cùng Nhị hoàng tử nhất định không thể trở thành vợ chồng. Sáng nay khi La tam tiểu thư xuất môn bàn bạc, khí sắc tinh thần cũng tốt hơn nhiều, có lẽ là sự thật.” Phạm Dĩnh ngầm quan sát sắc mặt đối phương, nàng không chắc những lời nói ra có thể khiến Nhị hoàng tử lại nản lòng thoái chí mà hoàn toàn ngược lại hay không. Nhưng việc đã đến nước này, đành phải ‘có bệnh mà chữa loạn’ thôi, thuốc nếu không chữa đúng bệnh, thì cùng lắm cũng duy trì tình hình như lúc này mà thôi.

Ngọc Vô Thụ đột nhiên xoay lưng đi. Cái gì gọi là nhất định không thể trở thành vợ chồng? Nếu không phải nàng cố tình gây sự, bọn họ bây giờ nói không chừng đã là vợ chồng! Cho tới nay, hẳn đều là người chủ động, nàng chỉ đứng ở chỗ cũ; nay hẳn hơi lui bước, nàng thế mà lại quay đầu bước đi, này tính là cái gì?

“Quên đi.” Phạm Dĩnh trong thanh âm ảm đạm trộn lẫn mỗi mọt, bàn tay trắng nõn che trán, liếc trộm hướng Nhị hoàng tử, quyết định hạ một liều nặng nữa, “Phạm Dĩnh cảm thấy bản thân đã đem hết toàn lực, hai vị nếu không thể quay lại vu hảo, có lẽ thật sự là duyên phận không đủ. Kỳ thật, Nhị hoàng tử có Xương Lương vương Quận chúa thân phận tương xứng, Tam tiểu thư có Triều Ninh công tử môn đăng hộ đối, coi như là mỗi người đều có nhân duyên.....”

Ngọc Vô Thụ sắc mặt bỗng dưng trầm xuống, “Phạm cô nương, người không làm người hoà giải, cũng không cần phải làm Kiều thái thú(2) đâu.”

Ái chà! Thế nào, là đang mắng nàng ‘loạn điểm uyên ương phổ’ sao? “Nhị hoàng tử, người cho tới bây giờ nói chuyện với Phạm Dĩnh chưa từng dùng khẩu khí nặng như vậy đâu.”

Trên mặt Ngọc Vô Thụ chưa trút bỏ sắc lạnh, trầm ngâm không nói.

“Xem ra, ta không nên nhiều lời nữa, Nhị hoàng tử đã rất rõ ràng ở trong lòng của người, Phạm Dĩnh phân lượng cùng La tam tiểu thư căn bản không thể giống nhau mà nói rồi.”

“Ta chưa từng có nói qua người cùng Khởi Nhi phân lượng như nhau.”

Aizz—, vị Nhị hoàng tử này, làm vậy thật không sợ thương tổn ‘trái tim nữ nhi yếu đuối’ của nàng sao? Phạm Dĩnh mỉm cười xinh đẹp nói, “Vây chúc Nhị hoàng tử hồi hương một đường thuận gió, cáo từ.”

Khẽ nhún người chào, Phạm Dĩnh nhẹ nhàng trở về. Nàng là một con hồ ly tinh mà thôi, xác thực không thể làm Kiều thái thú được. Tiếp theo, Nhị hoàng tử có vượt qua được kiêu ngạo của Hoàng tộc, Tam tiểu thư có thu liễm được tính bướng bỉnh quý tộc, để hai người nở hoa kết quả hay không, thật sự phải xem duyên phận của chính họ rồi.

35. Chương 35: Mang Theo Quân Tiểu Tránh

Đúng là biện pháp mà Khứ Ác đạo trưởng đưa ra thật sự có mấy phần hung hiểm, cho nên nếu như chưa đến mức quá bất đắc dĩ thì La Chấn cũng không chuẩn bị áp dụng. Dù sao, từ ngày Phạm Trù bỏ đi tới nay cũng đã gần một tháng nhưng vẫn không thấy hần lộ diện lần nào nữa. Có lẽ hẳn đang ở trên Đỉnh Phiêu Miểu lạng lẹ chờ cho năm tháng trôi qua. Nếu có thể được như thế tốt quá rồi, nàng cầu còn không được.

“Ân công nương tử, Phạm Dĩnh đi Đỉnh Phiêu Miểu một chuyến để thăm dò một chút hành tung trước mắt của phụ thân, cũng là để tránh cho ngài suốt ngày phải thấp tha thấp thỏm vì chuyện này.”

La Chấn coi lòng đầy cảm kích với phần dụng tâm này. Phạm Đình cứ hể mở miệng là đều dùng cách gọi “ân công nương tử”, nhưng so ra thì mình nợ người ta nhiều hơn mới phải chứ? Trước đây đã dốc sức giúp đỡ trong chuyện của Diêu Y Y, sau đó giúp lừa dối Tấn Vương, vừa mới đây, khi trận ôn dịch mới xảy ra thì bảo vệ và đưa gia quyến nhà mình rời xa khỏi chỗ này; cho đến lúc sau này lại gặp chuyện Chi Tâm bị giam, nàng ấy bôn ba khắp nơi, không tiếc đem thân dính vào nguy hiểm, thiếu chút nữa đưa cả tính mạng...

“Từng chuyện từng chuyện tình nghĩa sâu đậm đến thế không thể chỉ vì một chuyện của kiếp trước mà có thể một mực coi như không có Phạm Đình, người bảo trọng...”

“Không cần nhiều lời, kiếp trước ngài vì ta mà chết, kiếp này ta vì ngài mà bận rộn.” Phạm Đình thản nhiên cười, chuẩn bị để đi xa một chuyến.

Phạm Đình vừa mới chuẩn bị đi, Chi Tâm đã đem tin tức tiết lộ cho bạn tốt, “Lục Lục, Phạm Đình phải đi đó nha, người có định đuổi theo hay không?”

Hàng Niệm Nhận vừa nhận được tin liền vội vã chạy đến Lương phủ, nhưng hình bóng giai nhân đã xa khuất tầm mắt, lập tức hỗn hển tức giận, “Nữ nhân này thật đúng là vô tình quá phải không?”

Chi Tâm nói này nói nọ, loay quanh lòng vòng để trấn an, La Chấn lại thật là rồi rảnh trên người, “Lục Vương gia nhớ lại chuyện trước kia rồi à?”

“Bảy tám phần gì đó, lúc thì vô cùng rõ ràng, lúc thì mơ hồ như cảnh trong mơ, có lúc rõ ràng là đã nhớ ra điều gì đó, có lúc lại không biết tại sao hoàn toàn không có dấu hiệu gì.” Hàng Niệm Nhận ngoan ngoãn nói xong rồi mới ý thức được mình đang nói chuyện với ai. Bởi vì hắn và Lương gia thiếu phu nhân này rất không tình nguyện mà có một danh phận sư đồ, nên hắn vẫn luôn kính nhi viễn chi. “...Người nói cái này làm chi?”

Làm như không hề cảm thấy vẻ đề phòng của đối phương, La Chấn vẫn nói: “Tình cảm của người đối với Phạm Đình nảy sinh từ lúc nào vậy? Từ lúc Lục Vương gia nhớ lại chuyện cũ? Bởi vì những ký ức kia, Vương gia liền đem lòng theo đuổi một Phạm Đình vẫn luôn tồn tại trong ký ức của người?”

“Người rốt cuộc muốn nói cái gì?”

“Ta muốn nói, nếu Vương gia thân cận Phạm Đình chỉ là vì muốn bù đắp lại những thiếu khuyết tình cảm của kiếp trước, vậy thì xin đừng lãng phí khí lực.” La Chấn cầm chén trà lên uống, qua mép chén trà nhìn vào gương mặt đen xì xụ xuống đối diện, coi như hài lòng, “Không có Vương gia, Phạm Đình sống vẫn vui sướng như cũ, mấy trăm năm cũng đã sao đâu?”

“Người dựa vào cái gì mà kết luận ta thân cận Phạm Đình chỉ là muốn đền bù thiếu nợ tình cảm? Nữ nhân kia đáng ghét như vậy, từ lúc gặp ta ở tú phường Chi Tâm liền tìm mọi cách trêu đùa gây khó dễ cho ta, ta nợ nàng hồi nào?”

“Nếu không nợ, nay Phạm Đình đi rồi, Vương gia có tính toán gì không?”

“...Nàng chung quy cũng trở về thôi chứ gì?”

Giữa ban ngày ban mặt, La Chấn đầu tiên là hướng lão Thiên gia xin xá tội, rồi nói: “Lương phủ không phải là nhà của nàng, nàng có gì cần thiết ở đây đâu mà phải nhất định quay về?”

“Nàng không trở lại nữa ư?!”

“Cũng không nhất định là sẽ không trở lại. Bất quá, ai biết đó là lúc nào? Nàng trường sinh bất lão mà, không chừng vài chục năm sau nàng mới nhớ tới mà hiện thân lại thăm viếng, vẫn giữ vẻ thanh xuân diễm lệ như cũ, mà ta và người lúc ấy là những kẻ đã đẩy về gió sương của tuổi già.”

“Đúng nha.” Chi Tâm chớp mắt, gật đầu, “Phạm Đình sẽ không già, Lục Lục người quá già rồi, Phạm Đình sẽ không cần người.”

Mặt Hàng Niệm Nhận lần lượt thay đổi hết xanh lại trắng.

Chi Tâm lại vui vẻ ra mặt, dựa sát vào thê tử ngồi xuống, “Hi, nương tử sẽ không buông tay. Chi Tâm có già như phụ thân, nương tử cũng sẽ muốn Chi Tâm, có phải không nương tử?”

La Chấn nhếch miệng mỉm cười, “Khi chàng già như phụ thân thì ta cũng sẽ già như mẫu thân mà. Chẳng qua là ta hy vọng tướng công già nhanh hơn ta một chút.”

“Tại sao vậy nương tử?”

La Chấn nửa thật nửa giả, “Bởi vì tướng công dáng dấp rất đẹp trai, chỉ khi nào tướng công già trước rồi thì ta mới có thể yên tâm già sau nha.” Bằng không, sẽ phải mất công đuổi những thứ hoa đào này kia ra ngoài sao?

“Nương tử, Chi Tâm đẹp trai hả?”

“Dĩ nhiên, tướng công của ta đẹp trai nhất.”

“Hi, nương tử đẹp nhất, Chi Tâm thích.”

Thâm ý của nữ nhân này là muốn hấn ở đây mà thưởng thức phu thê bọn họ chàng chàng thiếp thiếp ngọt đến phát ngáy sao? Hàng Niêm Nhận quay đầu bước đi.

“Lục Vương gia.”

“Còn việc gì nữa?”

La Chấn lấy tướng công làm đệm, thoải mái dựa vào, “Phạm Đình bị người tổn thương vừa sâu vừa nặng, đến nỗi mấy kiếp mấy đời cũng không chân chính khỏi hẳn.”

Nếu người muốn chiếm được trái tim của nàng một lần nữa thì cần phải trả giá, mà phải trả giá tuyệt đối lớn hơn cái mà người muốn bỏ ra. Nếu Vương gia vẫn xem thể diện của mình quan trọng hơn những thứ khác, hay là nên sớm buông tay thì tốt hơn đấy.”

“Đúng nha đúng nha, nếu người không làm giống như Chi Tâm, thì sẽ không đuổi kịp để lấy Phạm Đình làm nương tử đâu.”

La Chấn mỉm cười liếc mắt, “Thối ngốc tử, giống chàng cái gì?”

“Chi Tâm yêu thương Trân nhi a, Chi Tâm hiểu rõ Trân nhi nhất, Lục Lục phải thương yêu Phạm Đình giống như Chi Tâm thương yêu nương tử mới được nha.”

“Sao ta không cảm thấy chàng hiểu rõ ta nhất nhỉ?”

“Đau đầu đó, nương tử phải cảm thấy chứ.”

“Không cảm thấy.”

“Đau, cảm thấy.”

“Không cảm thấy.”

“...Ai da, nương tử khi dễ Chi Tâm!”

La Đoạn chuyển này đi thăm tỷ tỷ cùng Chi Hành, kiếm được tiền đầy ví, lại vô cùng sung sướng đầm đìa khi dạy dỗ được hai ả háo sắc kia dám mơ ước Chi Hành, tất nhiên là rất đắc ý phần chấn.

“Tỷ tỷ, Khởi nhi, khi ta trở về sẽ lập tức gửi tới đây nhóm hàng thứ hai mà Triều công tử đặt. Các người phải nhớ, ta với hấn viết rất rõ ràng trên văn kiện là phí chuyên chở sẽ do hấn trả, lúc thu tiền không được quên đâu nha.”

La Khởi cong cong đôi mi thanh tú nói: “Nhị tỷ, so ra thì dường như muội tính toán bạc khá hơn nha.”

La Đoạn cong môi xinh hồng hồng trả lời: “Nhưng ta sợ nhóc tam nhà ta thấy sắc óc khờ, rồi quên tính một khoản này đây thôi.”

“Xi, chẳng lẽ bốn cô nương chưa từng thấy qua nam tử có sắc à?”

“Nhưng vị Triều công tử này chẳng những có sắc mà còn có lòng đoạt sắc nha, đối với nhóc tam nhà ta cứ như là hồ rình mồi vậy.”

“Nhị tiểu thư yên tâm, bản cô nương định lực siêu quần, tất nhiên không bị sắc đẹp mê hoặc, sẽ bảo vệ mỗi một văn tiền của La gia.”

La Chấn thấy Chi Hành đang nói lời từ biệt với Chi Tâm nhưng đã nhú lông mày vẻ mặt bất đắc dĩ, thiện tâm thích thú nhắc nhở, “Đoạn nhi nên lên đường đi thôi.”

“Tỷ tỷ đuổi muội hả? Tỷ với Bảo nhi giống y nhau, đều hết yêu Đoạn nhi rồi! Thối Bảo nhi, đi đi phải đi, người còn toét miệng cười cái gì, uống công yêu thương người, cái đồ lang sói giả thỏ này!”

Hoàn Tố hiền lành lại hiểu nhân tâm, ôm Bảo nhi tiến lên, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu chủ tử đưa ra để cho Nhị tiểu thư tàn phá một phen.

“...Cạc cạc, di... di ầu...” – Di di xấu! Bảo nhi rất không thích ngón tay đang nắm hai má của mình kia, bèn giơ tay kéo xuống nhét vào trong miệng, lại rước lấy mắng móc của bà di vừa chọt hiểu ra hần muốn nói gì.

“Nhóc con bại hoại, tiểu tử thúì, đi đi cùng người ân đoạn nghĩa tuyệt... Ủa, Hoàn Tố, sao ta cảm thấy dạo này cực ít gặp người đó nghe, người bạn rợn cái gì vậy?”

Đã được chủ tử dặn dò phải kín miệng đối với chuyện của Phạm Trù, Hoàn Tố tất nhiên không dám nói gần đây mình luôn đi gặp Khử Ác tập luyện pháp thuật để bảo vệ tiểu thư. “Tú phường gần đây buôn bán tốt quá nên nô tỳ vui mình ở đó.”

“Quả nhiên tỷ tỷ tính toán đúng chỗ, như vậy, đồ cưới của người trong tương lai sẽ không cần tỷ tỷ tốn tiền thu xếp ha. Xem ra khi trở về ta cũng phải nghĩ biện pháp để tránh tiêu tiền cho đồ cưới của Hiệt nhi mới được.”

La Chấn sợ nói thêm gì nữa thì Hoàn Tố sẽ lỡ miệng, làm cho người nhà lo lắng, “Đoạn nhi, nếu người không khởi hành, sợ rằng chưa kịp có người giành Chi Hành thì Chi Hành của người cũng đã đi rồi.”

“Hần dám... Ờ, ngốc mặt lạnh kia, sao người lên thuyền nhanh như vậy? Đây dù gì cũng là quê hương của người...”

La nhị tiểu thư lên đường, một đường thuận buồm xuôi gió, về đến nhà việc đại sự đầu tiên chính là chuẩn bị chỗ vật phẩm mà Triều gia đặt, thật là bận đến tối tăm mặt mày. Năm ngày sau, một thiệp mời được đưa tới La phủ, trên có ấn triện riêng của Quốc Hậu đương triều, mời Khởi nhi vào cung ngắm mai. Quốc Hậu có mời, La gia tất nhiên không dám chậm trễ, Thích thị tự mình vào cung kiến giá, phân trần rằng ái nữ thật sự đi thăm tỷ tỷ chưa về.

Lần này Quốc Hậu mời là do sự thỉnh cầu của Nhị Hoàng tử Ngọc Vô Thụ vốn đã về nước nhiều ngày trước. Nay, giai nhân vẫn ở lại nước khác chưa về, những tính toán đoạt giai nhân chất đầy một bụng của Nhị Hoàng tử thất bại, đương nhiên là có giận có oán có tức, quả thật rất muốn đơn giản là ngoảnh mặt quên đi. Nhưng hần cũng hiểu, nếu ngoảnh mặt, nghĩa là dự báo rằng hần và giai nhân sẽ hoàn toàn cắt đứt. Trong khoảnh khắc đó, hần cũng không thể xác định được liệu chính mình có thể thật sự bỏ được hay không...

“Ta sẽ không đoạt hồn phách của người.”

Bên trong phòng đọc sách ầm ập, bàn tính thường dùng bỗng nhiên rạn nứt, bởi vì còn vài phần sổ sách phải đối chiếu, La Chấn phân phó nha hoàng bên cạnh chạy nhanh đến thư phòng lấy bàn tính dự trữ. Nha hoàn vừa mới bước chân đi thì đã thấy Phạm Trù áo trắng tóc đen đứng cách sau lưng năm bước.

“Cho dù thế nào, người là một sinh mạng, ta sẽ không chiếm đoạt hồn phách của người, chặt đứt dương thọ của người.”

“Vậy các hạ tính thế nào?”

“Theo ta trở về Lang Hoàn phủ. Sau khi người thấy thân thể vốn có của mình, tất nhiên sẽ hiểu rõ hồn người nên về nơi nào, do chính người lựa chọn.”

“Nghe ngụ ý của các hạ, nghĩa là ta có thể tự do lựa chọn như ta muốn?”

Phạm Trù gật đầu.

“Nếu lựa chọn của ta là không đi cùng người thì sao?”

Bên trong đôi mắt tuyệt đẹp nổi lên ánh tức giận, Phạm Trù trầm giọng nói: “Ta dường như mới nói là người cần phải thấy thân thể vốn có của người, mới có thể lựa chọn.”

Xa xa loáng thoáng truyền lại thanh âm cười vui vẻ của Chi Tâm và Bảo nhi, La Chấn lắc đầu, cười nói: “Không, lựa chọn của ta chỉ có thể là không đi cùng người.”

Phạm Trù mắt lạnh nhú lại, “Ta nghĩ người nên hiểu rõ rằng việc này cũng không thể người muốn là được.” Nói chưa xong, tay áo đã vung lên, một cỗ gió xoáy muốn chụp lấy thân thể La Chấn cuốn đi.

La Chấn cũng thật sự có lay động vài cái, nhưng khi gió đi qua vẫn đứng nguyên ở chỗ cũ.

“Người...”

“Bùa chú của Khử Ác đạo trưởng quả nhiên dùng tốt thật.” La Chấn nhìn đáy tay áo dán phù của mình, rồi từ từ chậm chậm lấy ra trong tay áo một vật, “Không biết vật này có hữu dụng đối với các hạ hay không?”

Sắc mặt Phạm Trù khê biến, xoay người tránh thoát miếng bùa màu vàng mà La Chấn ném tới, lạnh nhạt nói: “Người cho là chỉ một miếng bùa là có thể làm khó dễ được ta?”

“Đúng là một miếng bùa thì không làm sao cản được người, nhưng nó có thể đưa bần đạo tới.” Sau lưng Phạm Trù có người ngáp một cái rồi lều lều lên tiếng, “Lương thiếu phu nhân, bần đạo đúng là nghe được một tiếng kêu của miếng bùa kia nên lập tức bỏ dậy giữa giấc ngủ trưa mà chạy tới. Người phải dạy Lương Chi Tâm để ý đến bần đạo đi chứ, hắn là một tiểu bằng hữu có thể cùng chơi đùa tốt như vậy, bần đạo đã mấy trăm năm không có gặp được...”

Phạm Trù cười lạnh: “Khử Ác, người cho rằng người là đối thủ của ta?”

“Không thử làm sao biết?”

“Thử đi, người sẽ hối hận!”

“Không thử ngay cả cơ hội hối hận cũng không có nha.”

Nói qua nói lại chưa xong, thân hình đã động, từ bên trong đến bên ngoài, từ dưới đất lên không trung.

La Chấn xem cuộc chiến qua khung cửa sổ, Hoàn Tổ tới cùng Khử Ác giờ đứng cạnh bên nói: “Tiểu thư, xem ra trong đầu Phạm Trù đã suy nghĩ ý niệm cướp ngài, may nhờ ngài đã có phòng bị trước.”

“Khó lòng phòng bị mãi mãi, Khử Ác đạo trưởng cũng không thể đánh bại Phạm Trù, hắn vẫn sẽ đến, lần sau, tất nhiên phải biết chuẩn bị đầy đủ.”

“Vậy, vậy bây giờ làm sao đây?”

“Có lẽ, đến cuối cùng, đều phải ‘một lần vất vả suốt đời nhàn nhả’, chắc là phải dùng biện pháp của đạo trưởng thôi.”

“Nhưng mà, nghe nói Cô gia vừa nghe xong biện pháp này liền hét to không được, thiếu chút nữa thì kéo xoẹt bộ râu của đạo trưởng xuống...”

La Chấn bật cười, “Tại tên ngốc đó lo lắng quá mức đấy thôi. Thật ra thì đạo trưởng nói có hung hiểm là vì cố gắng hù dọa hắn để chọc chơi cho vui. Chẳng lẽ đạo trưởng không biết lúc trước ta cứu Phạm Đình về bằng cách nào sao?”

“Bảo nhi, lúc này phụ thân đang dặt lựa nha. Mẹ con nói phụ thân là người nhanh nhất, tốt nhất trong tất cả những người dặt lựa hoa đó. Bức tranh phúc này thật dài thật dài, phụ thân vụng trộm thêu thật lâu, còn phải hoa văn thật lâu nữa mới có thể xong tốt được, là lễ vật phụ thân muốn tặng cho mẹ nha.”

“...cạc cạc, phụ thân... Bảo...” Phụ thân và Bảo Nhi lợi hại giống nhau!

“Nếu phụ thân đem bức đồ này đưa cho mẹ, mẹ nhất định sẽ thật vui vẻ. Mẹ một khi vui vẻ, sẽ hôn phụ thân đó nha.”

“...Ha cạc, Bảo... Cha... Mẹ... Bảo!” Bảo nhi ngoan hơn phụ thân, mẹ sẽ hôn Bảo nhi!

“Bảo nhi, bí mật của phụ thân đều đem nói ra hết cho Bảo nhi rồi đó, con không thể tranh mẹ với phụ thân nữa nha. Bí mật này phụ thân không nói cho ai biết hết, bàn thêu lụa này cũng giấu ở đây, sợ mẹ con biết...”

“... Bảo... Mẹ!” Bảo nhi nói cho mẹ!

Chi Tâm lập tức trợn to mắt, lấy tấm bạt đập hàng che kỹ bàn thêu lụa lại, xách thùng con trai bất hiếu đang ngồi trên giường nhỏ bước ra cửa, khi tới ngoài sáng liền kề sát mặt con trai mà nói: “Bảo nhi, con không thể bán đứng phụ thân như vậy được!”

“Bảo... Mẹ... xôm!” Bảo nhi muốn mẹ hôn! Chuyện đại sự liên quan đến “thân mẫu” nên khuôn mặt nhỏ nhắn béo ụt ịt lúc này rất chi là nghiêm túc.

“Phụ thân hôn Bảo nhi, Bảo nhi đem mẹ tặng cho phụ thân hôn nha!”

“Bảo... Mẹ... Hôn!”

La Chấn rào bước tiến vào sân liền thấy hai cha con đang đối diện nhìn nhau, đáng dấp lời lẽ vô cùng nghiêm túc.

“Tướng công, ta có lời muốn nói với chàng.” La Chấn đi vào trong phòng đã được đốt lò sưởi ấm áp, ngoắc ngoắc tay gọi hai người còn đang bốn mắt nhìn nhau ngoài cửa sổ.

Chi Tâm nhếch môi mỏng, ôm con trai vui vẻ chạy vào, “Nương tử muốn hôn Chi Tâm sao?”

“Hông, hông!” Bảo nhi lên tiếng kháng nghị.

La Chấn quét mắt một vòng nhìn hai khuôn mặt tuấn mỹ lớn nhỏ đang tràn đầy vẻ mong mỏi, thần nhiên cười, “Được được, hôn nhẹ.” Đầu tiên là hôn vào giữa trán con trai, nhay nhay dụi dụi khiến cho Lương tiểu thiếu gia vui mừng toe toét, Lương gia Trưởng công tử oán trách, lại đem môi xinh dừng ở khoé miệng ngốc tử, “Được chưa?”

“Nương tử hôn Bảo nhi trước!” Chi Tâm mặc dù hoan hỉ nhưng vẫn còn bất mãn.

“Ngồi xuống cái đã, ta có lời muốn nói với chàng.” Nhìn hai phụ tử rõ ràng thân mật dựa sát vào nhau, thế nhưng hai khuôn mặt bên trên lại tách nhau ra cùng thở phì phì trông rất đáng yêu, La Chấn hết sức bất đắc dĩ, bèn hạ quyết tâm, nhất định phải chặt đứt hoàn toàn gốc rễ của tai họa ngầm, để tránh cho cuộc sống tươi đẹp của nàng cùng tướng công và ái tử lúc nào cũng bị uy hiếp.

“Tướng công, Khứ Ác đạo trưởng...”

“Cái lão đầu hư đồn đó, Chi Tâm không để ý đến hắn!”

“Đúng, cái lão đầu hư đồn, tuy nhiên biện pháp của hắn cũng không phải là không thể dùng được.”

“Không muốn, không muốn!” Chi Tâm đột nhiên nhảy dựng lên, dậm chân kêu to, “Lão đầu hư đồn không cứu được nương tử, còn làm cho nương tử... Chi Tâm không cần, Chi Tâm muốn nương tử!”

“Nhưng mà tướng công đã quên rồi sao, chàng có thể...”

“Bảo nhi, Bảo nhi, mẹ muốn rời khỏi chúng ta, Bảo nhi có thể để cho mẹ rời chúng ta đi không?”

“Hông hông! Hông hông... Oa oa...” Bảo nhi kháng nghị, môi mỏng hồng hồng trề xuống khóc lớn.

Đúng là một đôi bảo bối! La Chấn tức cười, vươn tay ôm lấy nhóc con đang khóc bù lu bù loa trong tay tướng công, vỗ nhẹ nhẹ dụi dụi, ôn nhu an ủi.

Bảo nhi dụi khuôn mặt đầy nước mắt vào lồng ngực mềm mại của mẫu thân, cánh tay béo mập choàng qua gáy ngọc của mẫu thân, chu cái miệng nhỏ nhắn, “Mẹ... Bảo nha?” Mẹ thương Bảo nhi mà?

“Đúng rồi, mẹ thương Bảo nhi, Bảo nhi là trân bảo quý nhất mà trời xanh ban tặng cho mẹ, mẹ dĩ nhiên là thương Bảo nhi chứ.”

“...Hông Bảo... nha?” Không rời Bảo nhi đi nha?

“Mỗi một lần mẹ phải rời Bảo nhi đi đều là vì muốn làm cho Bảo nhi vui vẻ hơn. Nếu không, làm gì có thể lực nào có thể buộc mẹ rời khỏi Bảo nhi được?”

“Bảo... hít mẹ... Mẹ...” Bảo nhi thích mẹ.

Aiz. La Chấn kéo bé vào trước ngực, hôn vài cái trên gương mặt nhỏ nhắn, “Mẹ cũng thích Bảo nhi, mẹ yêu Bảo nhi.”

Chi Tâm bên cạnh ao ước thêm thường không dứt, lắc lắc ngón tay đầy vẻ đáng thương vô cùng, lại vịn phần ngực thơ, “Nương tử, còn Chi Tâm?”

Thối ngốc tử! La Chấn kéo hẳn cùng ngồi chung trên ghế dài với mình, đem mình cùng Bảo nhi đều tựa trước ngực hẳn, “Tướng công, chúng ta là người một nhà như vậy nè, có được không?”

“Tốt nha, tốt nha, Chi Tâm có nương tử, có Bảo nhi, vui sướng nhất!”

“Vì để chúng ta vĩnh viễn có thể vui vẻ sống mãi cùng nhau, chúng ta không thể cho phép người khác quấy rầy, đúng không?”

“Đúng đúng.”

“Nhưng chúng ta nếu không theo Khứ Ác... A, không theo phương pháp của lão đầu hư đồn mà làm, chỉ sợ vĩnh viễn sẽ bị người khác quấy rầy. Hơn nữa, nói không chừng có một ngày ta sẽ thật sự biến mất, vĩnh viễn không thấy lại được chàng và Bảo nhi.”

“Nhưng mà...” Chi Tâm vui đầu vào trong mái tóc của nương tử, “Nhỡ nương tử không về được thì làm sao bây giờ? Khứ Ác gia... Không, vẫn là lão đầu hư đồn! Lão đầu hư đồn nói có hung hiểm mà.”

“Hắn đang trêu chọc tướng công, tướng công quên sao? Tiểu Hoàng tỷ tỷ của chàng...”

Thuyết phục xong một tướng công vô cùng miễn cưỡng, còn phải an bài mọi chuyện khác.

Chuyện chủ yếu nhất chính là công chúa Trân Châu. Từ cái ngày Chi Hành giúp Tiểu công chúa thoát nguy hiểm của xuân cục* do Phạm Trù bày bố ở miếu Uyên Ương, La Chấn liền để cho Tiểu công chúa sống yên ổn ở trong phủ, một bước cũng không đi ra ngoài, mỗi ngày dùng một chén chè ngọt để trấn an.

Nếu mình chọn dùng biện pháp của Khứ Ác đạo trưởng, ắt phải an bài cho Tiểu công chúa một chút, dù sao chuyện này cũng liên quan đến hoàng gia, thế nào cũng chuyện bé xé to. Về phần sau chuyện này nên chu toàn cho cây tiểu hoa đào thiện lương này như thế nào... nghĩ sau cũng không muộn.

(*xuân cục: bấy tình, vãn cớ tình)

Về phần việc buôn bán của Lương gia cũng bớt được việc.

“Khởi nhi, những thứ này là trưng mục mấy khách hàng lớn của Lương gia, bởi vì mới vừa báo cáo kết quả cung ứng hàng hoá hồi mùa thu xong, cho nên muối cũng không cần tốn quá nhiều tâm tư vào đây, lúc cần cung cấp hàng có cần thì lật xem là được. Những thứ này là sổ sách báo cáo thường ngày ở tất cả các cửa hàng của Lương gia, mỗi ngày tất cả cửa hàng đều sẽ đem trưng mục ngày đó giao đến trước giờ Tuất, xem tình hình hiện nay, lãi gộp đạt được từ ba đến năm trăm lượng bạc mỗi ngày là bình thường. Nếu không nằm ngoài phạm vi này thì cũng không cần can thiệp quá nhiều đến các cửa hàng kinh doanh...”

La Khởi mày cong chau lại, vẫn không hiểu lắm, “Tỷ tỷ, lúc này trời cuối đông là lạnh nhất, vì sao tỷ phải xuất ngoại du ngoạn ngay lúc này? Tỷ phu cũng coi như được đi, nhưng Bảo nhi còn nhỏ, hẳn chịu đựng được sao?”

“Một năm có bốn mùa, chỉ mùa đông thì có chút thanh nhàn hơn. Từ khi tỷ gả vào Lương gia thì ngày nào cũng làm lưng vất vả, không thừa dịp này xuất ngoại lữ hành giải sầu, sợ là lại không có cơ hội.”

“Tỷ tỷ khổ cực thật. Trừ việc buôn bán của Lương gia, còn phải đề phòng tỷ phu quá đào hoa!”

La Chấn búng búng chớp mũi tiểu muội, “Cho nên muội đồng ý giúp tỷ tỷ chứ?”

“Khởi nhi dĩ nhiên sẽ giúp tỷ tỷ, nhưng mà cây tiểu hoa Đào kia phải làm sao bây giờ?”

“Giữ lại thôi, giao cho Khởi nhi. Nếu Quốc Hậu hỏi tới còn có thể để cho Triều Ninh chống đỡ dùm. Muội đã hỏi thăm rõ ràng, đương kim Quốc Quân có thể bước lên để vị ngày nay ít nhiều đều nhờ vào Triều gia

nắm đó ra tay giúp đỡ. Hiện nay nếu Quốc Hậu muốn cho ái tử của mình được phong làm thái tử cũng sẽ dùng không ít vàng bạc của Triều gia như trước.

Trong thời gian tỷ tỷ không có ở nhà, nếu thật sự có kinh động đến Quốc Hậu, Triều gia ra mặt chắc chắn có thể hoá giải mấy phần. Chỉ hy vọng khi tỷ tỷ trở lại thì cũng đã nghĩ xong phương pháp chấm dứt triệt để, để họ hiểu dù tiểu hoa Đào đáng yêu nhưng vẫn không thể trồng vào vườn hoa của tỷ phu. Vườn hoa của tỷ phu chỉ có thể của tỷ tỷ, một người một phương.”

Khởi nhi thông minh đến thế, lo xa đến thế, có một muội muội như vậy nàng thật có phúc, “Khởi nhi, Triều Ninh là một chính nhân quân tử, mặc dù tỷ tán thành muội qua lại với hắn, nhưng tuyệt đối không muốn muội bởi vì bị thương tổn tình cảm mà tiếp nhận theo đuổi của hắn. Hôn nhân liên quan đến chung thân, không yêu mà thân thiết không có kết quả.”

Ngọc Vô Thụ kia từng vì nhóc Tam của La gia mà học dệt lụa hoa, đã dệt trong lòng Khởi nhi một cái lưới, bao bọc chặt chẽ khó phai mờ, biến mất càng không dễ dàng. Nếu trong lúc Khởi nhi còn chưa hoàn toàn giải thoát mà lại đường đột tiếp nhận tình cảm của người còn lại thì đó chính là tai hoạ suốt đời của hai người, làm không tốt không cẩn thận còn có thể thành chuyện ba người.

“Khởi nhi hiểu, nếu Triều Ninh không thể khiến cho Khởi nhi yêu hắn, hắn cũng chỉ có thể là một bằng hữu mà thôi.”

“Chi Tâm, người nói cái gì, người muốn chúng ta...”

“Đúng.”

“Không được. Trời có bốn mùa, nhật nguyệt luân phiên nhau, cày bừa trồng trọt vụ xuân thu, thay đổi tiết khí* là theo quy tắc thể gian, ngàn lần không được loạn xạ.”

(*tiết / tiết khí: như Lập Xuân, Thanh Minh, Đông Chí... một năm có 24 tiết khí)

“Phong gia gia, Phong bá bá, Phong ca ca, các người đang nói cái gì vậy? Các người nói không thể loạn xạ, các người cùng nói thì càng loạn xạ!”

“...”

“Mới vừa rồi còn nói loạn xạ, sao bây giờ đều không nói lời nào nữa?”

“...Người đem lời của chúng ta nói cho nương tử nhà người biết, nương tử nhà người sẽ tự hiểu.”

“Nói thì nói! Nương tử của Chi Tâm thông minh nhất, Chi Tâm để cho nương tử mắng các người!”

“...”

“Nương tử, nương tử!” Chi Tâm lay tỉnh thê tử đang ôm Bảo nhi ngủ trưa, “Nương tử, nàng nghe Chi Tâm nói nha...”

La Chấn nửa tỉnh nửa mê nghe tướng công cảm giận tố cáo lại xong, che miệng ngáp nhẹ một cái, khép đôi mắt đẹp lại nói:

“Chàng nói cho bọn họ biết, nếu nói xuân hạ thu đông phải theo quy tắc thể gian, cũng có nguyên nhân để phải nghi ngờ thuyết này. Trên ‘Địa Vực Chí’ có ghi, cách đây hai nghìn năm có La Sát Quốc, bốn mùa đều là mùa xuân. Cách đây hai nghìn dặm có Vạn Vật Quốc, bốn mùa đều là mùa hạ. Nếu bọn họ cố chấp ngoan cố tuân theo như thế, không biết thay đổi tùy tình thế, đúng là uống mấy ngàn năm làm thần tiên.”

“Phong gia gia, Phong bá bá, Phong ca ca, nương tử nhà ta nói...”

“Chúng ta đã nghe được, nương tử nhà người quả nhiên... rất khó đối phó.”

“Nương tử nói thật hay, các người nhất định phải nghe đó!”

“Nhưng mà phải tùy thuộc vào tình cảnh, chính bởi vì khu vực không giống nhau, những cái đó đều là chuyện ngoài ngàn dặm...”

“Các người thật ngốc a, nếu là chuyện ngoài ngàn dặm, đi mượn tới là được rồi, rất ngốc nha. Thì ra trên đời chỉ có nương tử thông minh nhất!”

“ ... ”

Đối mặt với căn nhà trống không, còn người thì đi mất, Phạm Trù không thể nào dẹp nổi cơn tức giận. Nữ nhân kia, cho là đi khỏi chỗ này thì thật sự có thể không bị gì sao? Nàng sao lại khờ dại cho rằng hẳn sẽ không có cách nào biết được hành tung của nàng chứ? Dù có kết giới của Khứ Ác hay của Phong Thần bảo hộ, chẳng qua chỉ là thời gian sớm hay muộn mà thôi!

“Cha, hẳn là ân nhân của chúng ta, chúng ta gây ra chuyện thật sự quá đáng lắm rồi, đã vậy còn ép nường tử của ân nhân vì tránh né chúng ta mà phải xa xứ.” Phạm Trình trên mặt hiện vẻ xấu hổ, giọng buồn rầu nói.

Phạm Đình cười nhẹ, “Chẳng phải người ghen tỵ với Bảo nhi đó sao? Sao lúc này lại quên?”

“Người bốt nói mấy lời đâm bị thóc, thọc bị gạo đó đi!” Phạm Trình lạnh lùng phản kích, “Chẳng lẽ người không hy vọng mẹ trở về à?”

“Ta đương nhiên hy vọng chứ, nhưng ta càng hy vọng mẹ vui vẻ hơn!”

“Người...”

“Hai người các người im miệng.” Về mặt Phạm Trù đông lại như băng, chậm rãi xoay người lại, mắt nhìn thẳng vào nữ nhi, “Người cũng cho rằng trước kia mẹ người cũng không vui vẻ sao?”

“Trên đời có nữ nhân nào đối mặt với việc trọng phụ tầm hoan bên ngoài mà vui vẻ được chứ?”

“Lời như vậy sao lúc trước người không nói với ta? La Chấn kia lại có lực ảnh hưởng lớn đến như vậy à, khiến cho người có thể nói chắc rằng mẹ người không vui vẻ?”

Phạm Đình nhẹ lắc đầu, cười một tiếng khó hiểu, “Nếu cha muốn khẳng khẳng nghị rằng những lời này là do nường tử của ân nhân dạy Đình nhi nói, Đình nhi biết rằng cho dù có nói cái gì đi chăng nữa thì cha cũng sẽ kết luận như thế, thôi thì tùy cha vui vẻ là tốt rồi.

Nhưng mà Đình nhi quả thật rất hối hận. Đình nhi khi đó chỉ lo niềm vui của riêng mình, cứ việc đứng đưng nhìn mẹ nhiều lần rơi lệ khóc thầm, không những không đến an ủi thông cảm cho đau khổ của mẹ, mà còn nhiều lần làm trái với những điều mẹ đã dặn dò, khiến cho mẹ ngoài thương tâm còn phải quan tâm đến Đình nhi, thật bất hiếu.”

Lời nói của nữ nhi khiến cho trái tim Phạm Trù thắt chặt, con người tối sầm u ám.

“Trước khi mẹ đi cứu con đã từng ôm lấy Trình nhi mà khóc, cha không ngại thì hỏi Trình nhi một chút xem khi đó mẹ nói cái gì.”

Phạm Trù mắt liếc sang con trai. Người sau sắc mặt cứng lại, nghẹn giọng không nói.

“Mẹ người đã nói cái gì? Tại sao người chưa bao giờ nhắc lại với ta?”

Phạm Trình thâm liếc mắt trừng tỷ tỷ một cái, bất đắc dĩ nói: “Mẹ nói, kiếp sau nếu vẫn là hồ ly, cũng sẽ không tu luyện đạo pháp, cứ làm một con súc sinh chỉ biết ăn ngủ là tốt nhất. Kiếp sau nếu là heo là chó hoá thành thức ăn cho người ta, sẽ cảm tạ trời xanh nhân từ...”

...Làm chó làm heo gì cũng được cả, chỉ cần không gặp mặt người...

Kiếp sau nếu là heo là chó hoá thành thức ăn cho người ta, sẽ cảm tạ trời xanh nhân từ...

Lời Lương Chi Tâm nói lúc trước, bây giờ nghe chính con mình lặp lại, sao trên cõi đời này lại có một lưỡi dao sắc bén cắt sâu vào tâm khảm đến nhường này? Phạm Trù lấy tay ôn ngực, cắn chặt răng hỏi ra một câu: “Vì sao mẹ người lại nói như vậy?”

Phạm Trù cúi đầu, vẻ mặt tuyệt vọng đến tái mét không thở được của mẹ khi đó như hiện ra trước mắt, mà chính mình lúc đó lại không nhìn ra được tư vị buồn đau, lại không biết làm thế nào để an ủi trái tim đau thương của mẹ.

36. Chương 36: Hồn Cách Quân Bờ

Phạm Trù chợt gào to: “Nói, vì sao mẹ ngươi lại nói như vậy?!”

“Mẹ, mẹ... Mẹ nhìn thấy... cha cùng nữ nhân khác ở Mai Khê...”

Cái gì? Trong nháy mắt, mặt Phạm Trù không còn một tia huyết sắc. Trân nhi nàng... Nàng thế nhưng đã nhìn thấy? Nàng...

Trước kia, hắn đánh chết cái nết không chừa, nhiều lần chộc cho Trân nhi vừa khóc vừa quay về tộc. Nước mắt của Trân nhi cũng đã đả động làm hắn thương yêu Trân nhi hơn, vì thế cuối cùng có một ngày quyết định đoạn tuyệt tất cả nợ phong lưu, chuyên tâm đối đãi ái thê.

Mà hôm đó, Hồng Hồ dính dây dưa nhất tìm đến, mặc dù hắn trưng ra mặt lạnh lời tuyệt, hay là hạ giọng dùng lời hay ý đẹp khuyên nhủ cũng không cắt được kẻ dây dưa kia, cho đến khi phải đáp ứng có một đêm hoan ái cuối cùng với Hồng Hồ. Cho đến sau đó hắn mới phát giác nơi đang vui vẻ chính là nơi hắn bắt đầu quen biết với thê tử. Mắt thấy Hồng Hồ đắc ý cười quỵn rũ, dưới cơn nóng giận hắn ra tay đã thương ả ta, đúng lúc này, thanh âm thảm thiết của thê tử từ trên không trung truyền đến...

Có lẽ Trân nhi tận mắt thấy tình cảnh kia, cho nên nàng từ đau lòng đã chuyển thành tâm như tro tàn, một lòng muốn chết? Thân thể tàn phá nên hồn phách cũng xuất khỏi thân thể mà bay tứ tán, thế nhưng sau khi thân thể hồi phục tốt rồi mà hồn phách cũng không quay về? Gặp quỷ sai thu hồn cũng chịu trôi, uống canh Mạnh bà, nuốt Thu Tiên thảo, lập lời thề nặng, tất cả bởi vì nàng yêu mà không thể yêu?

Thật ra thì trước khi chuyện xảy ra, hắn cũng không phải là không có nhận thấy. Tháng rộng ngày dài, nước mắt thê tử càng ngày càng ít, có lúc còn không đổ lệ, cũng không nổi giận. Bởi vì thê tử bình tĩnh khác thường làm cho hắn cảm thấy lo sợ không yên, cho nên quyết định hồi tâm chuyển tính. Không ngờ rằng, hết thấy lại bị huỷ bởi một lần giao hoan không chút niềm vui thú...

“Cha, người tổn thương mẹ sâu đậm đến không thể tưởng tượng được. Liệu người có thể đền bù cho mẹ mà để cho ân công nương tử cùng ân công ân ái đến già, an ổn vượt qua cả đời này hay không?” Phạm Dĩnh hỏi.

“Không thể nào!” Về mặt Phạm Trù biến xanh lét, miệng khẳng định như đinh đóng cột, “Cha nợ mẫu thân của các người, cha thừa nhận như vậy. Chỉ có đem nàng trở lại, cha mới có thể chân chính bồi thường lại những thua thiệt mà mẹ các người phải chịu.”

“Nhưng, ân công nương tử và ân công yêu nhau sâu nặng, nàng đang sống rất vui vẻ...”

“Nhưng đó không phải là vui vẻ của mẹ các người. Chỉ có khiến hồn nàng quay về thân thể cũ của chính nó, Trân nhi mới có thể chân chính trở về, mới có thể chân chính tiếp nhận bồi thường của cha cho nàng, mới có thể lần nữa làm nàng vui vẻ như ngày xưa.”

Phạm Dĩnh vẫn cố gắng thuyết phục phụ thân, “Cha, nữ nhân một khi đã thật sự chết tâm thì không thể còn khả năng tro tàn lại cháy. Năm đó, Dĩnh nhi bị cái kẻ cổ hủ kia gây thương tích, lúc cơ đốt da rách thì hết sức đau lòng như chết đi sống lại, hơn nữa lại tận mắt chứng kiến mẹ rơi vào tình huống bi thảm, nên lập tức trở nên tuyệt vọng đối với người kia. Cho nên, hiện tại dù hắn cố gắng bù lại nhiều chuyện cũng không thể khiến con khôi phục tâm ý...”

“Hai tình hình trên dưới bất đồng, sao lại đánh đồng như thế được?” Phạm Trù phát tay áo cất bước, “Ngươi có thể không giúp đỡ phụ thân thì cũng đừng nhúng tay vào chuyện này.”

“Aiz.” Phạm Dĩnh đã biết dù có khuyên bảo cũng vô vọng, chỉ đành nhắc chân đuổi theo. Nếu muốn trợ giúp Ân công nương tử, chỉ còn có cách theo sát không rời phụ thân từng giây từng phút thôi.

Cách Vạn Uyển thành hơn một trăm dặm là An Nhân trấn, ngoài trấn mười dặm có một biệt uyển của Lương gia đứng sừng sững ở nơi này. Chỗ này chính là chỗ mà lần này La Chấn lựa chọn làm nơi ‘kết thúc’. Xung quanh yên lặng, cỏ cây vờn quanh theo gió, yên tĩnh thanh nhã hết sức hợp lòng người.

“Hoàn Tố, vì chuyện của ta mà ngươi cùng Phạm Trình cương nhau đến mức độ nào rồi?” La Chấn tay khuấy nồi cháo sữa nấu bằng phomat Tây Vực cho Bảo nhi, thuận miệng chất vấn thiếp thân nha đầu gần

đây đã khôi phục lại vị trí gần gũi sát sườn như trước.

Hoàn Tố cẩn thận tỉ mỉ ủi lại áo choàng của tiểu thư, đáp: “Cương đến không thể cương nữa.”

La Chấn cảm thấy bất ngờ, “Sao lại nghiêm trọng đến thế? Vì chuyện của ta mà làm lỡ nhân duyên của người, người không thấy như vậy sẽ làm tiểu thư nhà người áy náy sao?”

“Không phải bởi vì tiểu thư mà thôi đâu.” Hoàn Tố cẩn môi dưới, trên mặt ngượng ngịu.

Đôi mày thanh tú của La Chấn nhíu lại một đường, “Có chuyện muốn... nói với ta? Nhưng cũng không dự định nói với ta bây giờ?”

“Tiểu thư tính toán như thần.” Hoàn Tố nặng nề thở dài, đầu đẹp rũ xuống, “Người nhà của nô tỳ tìm được nô tỳ.”

La Chấn hơi giật mình, “Người nhà của người? Ta nhớ người đã từng đề cập với ta, bọn họ là...”

“Đúng, chính là bọn họ. Bọn họ tìm được nô tỳ, muốn nô tỳ trở về. Nô tỳ không thể không đáp ứng, bọn họ cũng không phải là những hiệp khách có lòng nhân từ, nếu bởi vì ta mà đả thương tiểu thư, vậy đó là tội nghiệt của Hoàn Tố.”

“Bọn họ lấy ta uy hiếp người?”

Hoàn Tố cười khổ, “Bọn họ mà thật sự muốn hành động một phen thì không phải chỉ ảnh hưởng đến một mình tiểu thư. Nô tỳ biết, với bản lãnh của cô gia, bọn họ không thể đả thương được tiểu thư, nhưng những người khác ở Lương gia hay thậm chí là người của La gia ở Ngọc Hạ quốc liền khó lòng mà phòng bị.”

“Khi nào chuẩn bị đi?”

“Điều kiện để ta đáp ứng an tâm theo bọn họ rời đi chính là ta phải giúp xong tiểu thư vượt qua cửa ải khó khăn trước mắt này nhằm báo ân cứu mạng của tiểu thư. Vốn là muốn chờ chuyện qua rồi mới nói cho tiểu thư hay.”

“Nếu người cũng không muốn trở về chỗ đó, ta có thể giúp người...”

“Không cần, tiểu thư. Nô tỳ cùng bọn họ trở về, chạy thoát được nhiều năm như vậy, trải qua được một cuộc sống thanh thản lâu như vậy, nô tỳ đã thấy đủ rồi. Mặc dù nô tỳ cũng không có thiên phú, mặc dù đó là một ràng buộc, nhưng nô tỳ nên chịu trách nhiệm. Là trách nhiệm của mình, sẽ phải đứng ra đảm nhiệm, đạo lý này nô tỳ học được từ tiểu thư.”

Nha đầu này trước kia ngây ngô xốc nổi, có thể tiến bộ như ngày hôm nay đã khiến cho La Chấn mặc dù vui mừng, nhưng cũng buồn bã. Tiểu nha đầu này mười hai tuổi đã đi theo nàng, hôm nay gần sáu năm, qua năm qua tháng, tất cả những việc cấp bách trong khuê phòng, nhiều chuyện sinh hoạt của phụ nữ, đều chưa từng thiếu mặt nha đầu này tham dự. Hai người danh nghĩa là chủ tớ nhưng thật ra xem như là thân nhân, còn tưởng rằng có thể làm bạn đến già, sao nháy mắt liền đến lúc chia cắt nhau ra?”

“Như vậy, người cùng Phạm Trình...”

“Vốn là người không chung đường, nếu ta trở về nhà, vậy chuyện cả hai cùng tồn tại lại càng không thể, càng không thể nào có tương lai.”

Đúng vậy, nếu Hoàn Tố trở lại gánh vác trách nhiệm giữa đại gia tộc kia thì lập tức sẽ trở thành đối thủ một mất một còn với Phạm Trình – thống lĩnh bất yếu nhân. Trong phạm vi có thể thấy trước mắt, hai người này khó có thể có tương lai tươi sáng được.

Nghĩ kỹ lại, vốn là một mối tình đầu nước chảy thành sông của một đôi thiếu niên, bỗng nhiên giữa chừng lại biến thành kẻ thù không đội trời chung. Có khi tạo hoá thật là trêu người.

“Tướng công, vị này là bà vú ta mời về từ trấn trên. Về sau, mỗi ngày ba lần, kêu Hoàn Tố ôm Bảo Nhi đến để bà vú cho ăn. Thời gian còn lại, lúc nào chàng muốn cũng có thể chơi với Bảo Nhi...”

“Chi Tâm không cần!”

Hử? La Chấn đôi mi thanh tú khẽ chau lại, “Tướng công ý là đang muốn nói cho Trân Nhi biết là chàng không nghe lời?”

“... Chi Tâm nghe lời, nhưng là Chi Tâm muốn ở bên nương tử!”

La Chấn phát tay, cho bà vú được quản gia biệt uyển tuyển chọn kỹ càng kia trước tiên lui xuống, lại kêu Hoàn Tổ âm thầm điều tra xuất thân có thật trong sạch, thể chất có khoẻ mạnh hay không; rồi quay qua kéo cái đầu to của tướng công nhà nàng đang ỷ khuất xuống, “Tướng công vẫn còn lo lắng?”

“Chi Tâm sợ a.”

“Sợ cái gì? Sợ chàng không cứu được ta?”

“Không phải!” Chi Tâm phút chốc ngửa đầu, trên khuôn mặt tuấn mỹ tràn đầy vẻ kiên nghị, “Chi Tâm cứu được nương tử, Chi Tâm nhất định cứu được nương tử!”

La Chấn mỉm cười xinh đẹp, nâng mặt hắn khẽ hôn lên trán hắn, “Vậy tướng công còn lo lắng cái gì?”

Chi Tâm chui vào trong áo nương tử, meo meo oa oa nói: “Chi Tâm sợ nương tử đi... Không trở lại.”

La Chấn vuốt lại sợi tóc trơn bóng của hắn, hưởng thụ cảm giác mềm mại giữa những ngón tay, hỏi: “Ta vì sao không trở lại?”

“... Phạm Trù đẹp hơn Chi Tâm, tài giỏi hơn Chi Tâm, Chi Tâm sợ nương tử nhớ tới trước kia thích hắn, sau đó không cần Chi Tâm...”

Thối ngốc tử! La Chấn ngón tay mềm mại đang xoa lên lỗ tai như khối vàng của hắn bỗng dừng mạnh mẽ, hung hăng nhéo một cái.

“Đau nha!” Chi Tâm mắt to nhìn lên, thấy mặt nương tử bất vi sở động, lại ai oán thêm hai tiếng, “Nương tử, Chi Tâm đau nha, đau quá.”

“Đau chết chàng, đáng đời!” La Chấn ngón tay ngọc điểm điểm lên trán hắn, “Lời ta nói chàng không nhớ rõ sao? Trân Nhi không cho phép Chi Tâm không tin Trân Nhi.”

“Nhớ rõ a, nhớ rõ a, nhưng mà...” đôi mắt đẹp của nương tử nhìn thật nghiêm khắc, Chi Tâm sợ tới mức tự động im tiếng, mấp máy đôi môi mỏng đỏ mọng, chớp chớp đôi mắt rưng rưng, tha thiết nhìn nương tử.

Aiz—, nhìn bộ dáng ngốc tử này, làm cho nàng lại thương lại yêu, không còn chút bực bội vừa nãy. “Mặc kệ thế gian này có bao nhiêu nam tử so với tướng công thông minh hơn, tuấn tú hơn, Trân Nhi cũng không quan tâm. Có thể làm cho Trân Nhi yêu thương động lòng, chỉ có một mình tướng công.”

“Chỉ có Chi Tâm sao?”

La Chấn vuốt cằm, tay mềm mại vỗ về hai má tướng công, “Đương nhiên, Trân Nhi cũng không phải là không cầu hồi báo, Trân Nhi muốn đó là tướng công cũng chỉ có thể có một mình Trân Nhi. Mà điểm này, tướng công vẫn làm rất khá.”

“Ừ, ừ, ừ.” Chi Tâm gật đầu như già tởi, “Chi Tâm chỉ cần nương tử a.”

“Cho nên, tướng công không cần lo lắng, chàng chỉ cần chờ Trân Nhi, nhớ rõ cứu Trân Nhi là tốt rồi.”

“A.” Chi Tâm buông xuống trái tim thấp thỏm nhiều ngày không yên, nằm ở trong lòng nương tử đầy hương thơm, trong lòng không khỏi dao động, rối loạn, hai tay lại không yên phận, rục rịch “Nương tử, Chi Tâm muốn...”

“Nghĩ cũng đừng nghĩ!” La Chấn má lúm xinh đẹp nghiêm khắc, đánh lùi ‘Lộc Sơn chi thảo’ của ngốc tử.

“Vì sao a... Ngày hôm qua nương tử ngủ với Bảo Nhi... Chi Tâm đều không có... Chi Tâm thật đáng thương...”

Tuy đã làm cha, làm mẹ rồi, nhưng mỗi lần nói về chuyện đó vẫn khiến La Chấn xấu hổ nhuộm hồng má phẫn, “Sắc trời còn sáng, chàng cho dù muốn... Cũng phải đợi cho buổi tối!”

“A, vậy Chi Tâm đi trải giường chiếu, Chi Tâm lên giường chờ nương tử. Trời vừa tối, nương tử nhất định phải tới a...”

Này... ngốc tử này!

Đoạn thời gian này, từ lúc La Chấn thành thân tới nay là khoảng thời gian thoải mái nhất. Mỗi ngày, trước mắt không có sổ sách cần phải kiểm tra, không cần để ý quản sự bẩm báo, không cần tuần tra cửa hàng, không cần xuất môn bàn bạc; hai mắt lạng lẽ, chỉ cần đem tướng công cùng Bảo Nhi đồ được vui vẻ, tức là mọi sự đại cát rồi.

Chính là nói việc giúp chồng dạy con, đối với La gia đại tiểu thư mà nói, thật sự là lần đầu tiên trải nghiệm.

“Hoàn Tố, nếu một ngày kia, ta chỉ sống cuộc sống như vậy, có được không?”

Hoàn Tố vừa dứt canh trứng vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Bảo nhi, vừa lắc đầu nói: “Không có khả năng, tiểu thư ngài không có khả năng sống cuộc sống ‘sâu gạo’. Ngài hiện tại cảm thấy mới mẻ thú vị, đó là bởi vì thời gian ngắn ngủi. Lâu ngày, ngài tất nhiên sẽ không chịu an phận ngồi yên. Tiểu thư đã quên, ngài là La gia đại tiểu thư — từ trong bụng mẹ đã biết gây bàn tính sao?”

“Ồ, nguyên lai nha đầu Hoàn Tố hiểu biết ta rõ như thế.” La Chấn thở dài, “Nhưng trộm được nửa rãnh rồi, tư vị thật là tuyệt vời. Về sau, hàng năm ta chắc chắn sẽ giành ra vài ngày như vậy để nghỉ ngơi, hưởng thụ.”

Hoàn Tố liếc nhìn chủ tử, nói: “Nếu thật là như thế, hóa ra là phải cảm ơn sự việc ngoài ý muốn lần này? Nô tỳ phải niệm ba tiếng A di đà Phật mới được...”

“A a a... Cách... Bảo... Xích!” vì lúc Hoàn Tố cùng chủ tử nói chuyện, một muống canh trứng dừng lại ở trước miệng Lương gia tiểu thiếu gia, Bảo Nhi oa oa kháng nghị.

Hoàn Tố vội vàng đưa lên, nhìn thấy cái miệng nhỏ nhắn nhu nhu của Bảo Nhi thật là ngọt ngào, buồn cười nói, “Tiểu tử này dễ ăn dễ nuôi a, khó trách có thể lớn thành một tiểu tử béo đáng yêu thế này, làm cho Hoàn di di hận không thể cắn một ngụm giải hận a!”

“A...” Cái ăn trước mặt, Bảo nhi mở lớn miệng chỉ muốn ăn, không thèm để ý đến vị Hoàn di di nào đó.

“Thối bảo nhi, bây giờ đã muốn khoái hoạt sai sử Hoàn di di rồi, đợi Hoàn di di đi rồi, sợ là đảo mắt một cái người đã quên ta.”

“Người phải đi?”

“Đúng vậy.”

“Đi nơi nào?”

“Nên đi nơi nào thì đi nơi đó...” Hoàn Tố ngẩn người trừng mắt nhìn người trước mắt, “Người —— ”

“Người muốn đi đâu?” Phạm Trình cố chấp hỏi.

“Các người đều đến đây sao?” Hoàn Tố cũng quan tâm hỏi chuyện khác.

“Người nào ngăn hay là lỡ tai kém, ta hỏi người muốn đi đâu, người lại trả lời cái gì.”

“Thối dã nhân, bỗ cô nương cũng hỏi người, người như thế nào không đáp?”

“Khụ!” La Chấn sợ đôi trẻ này sắp tới ly biệt mà còn ngại thể diện nói lời tổn thương, nên lên tiếng ngăn lại, “Người nhà Hoàn Tố tìm đến đây, nàng phải theo người thân về nhà. Bên người Phạm Trình không có ai khác, xác định chỉ có một người đến. Vấn đề đơn giản vậy mà cũng đáng để các người âm ỹ thành như thế?”

Phạm Trình ngẩn ngơ, “Về nhà? Nhà người ở nơi nào?”

“Không cần người...” quan tâm?

“Hoàn Tố.” Nha đầu kia, cả mặt, mày, mũi, ngay cả trên môi đều viết một chữ “nhớ”, miệng còn cứng rắn như vậy làm gì? “Người cùng Phạm Trình qua một bên, bình tâm tĩnh khí mà tâm sự đi. Về phần tán gẫu tới trình độ nào, tùy ý người, chỉ cần đừng giấu diếm tình cảm của mình.”

Dỗ tiểu tử béo đang cự nự ôm đi, La Chấn ôm con ngồi trên cái ghế bành nhỏ, đem chỗ canh trứng còn lại đút vào cái miệng nhỏ nhắn tham ăn đang mở to, “Bảo bối, khi con lớn lên, gặp được nữ tử mà trong lòng ngưỡng mộ, phải học được thẳng thắn thành thực nha. Giống như của phụ thân của con, thích chính là thích, cũng không che dấu tình cảm của mình, mới có thể làm mẫu thân cảm động a...”

“Nguyên lai, chỉ cần thẳng thắn, liền có thể làm người cảm động.”

La Chấn chậm rãi quay đầu, lãnh đạm nói, “Nguyên lai, Phạm Trình cũng không đến một mình.”

“Một lần trước bị vây trong kết giới, Lương thiếu phu nhân từng có lại ký ức kiếp trước, mặc dù đã dùng lời lẽ lãnh đạm đến mức tận cùng mà nói với Phạm Trù, nhưng vẫn không thể khiến cho Phạm Trù lui bước, nguyên nhân không gì khác ngoài hai điều sau:

Một là, Phạm Trù tự lừa mình dối người, cảm thấy La Chấn cũng không hẳn là Tàng Trân, chỉ khi linh hồn trở lại đúng với thể xác thì sẽ thấy kiểu thê dũ dằng trở lại;

Hai là, Phạm Trù cho rằng sau khi thê tử hồi hồn trở về sẽ vẫn còn chưa tiêu hết tức giận, hẳn chỉ cần nhìn được gương mặt quen thuộc từng luôn luôn thuận theo, ngoan hiền đối với chính mình kia thì sẽ luôn có biện pháp để tìm về tình cảm ngày xưa.

Đối với một kẻ ngoan cố như vậy, nếu không áp dụng phương pháp đặc biệt để khiến hắn hiểu được chuyện cũ chỉ là chuyện cũ, hẳn sẽ vĩnh viễn không thể nào buông tay đối với Lương thiếu phu nhân. Chẳng qua là dùng phương pháp này không khỏi có mấy phần hung hiểm...”

“Khứ Ác gia gia, người râu dài, nói cũng dài dòng, người mau nói đi!”

“... Chi Tâm, người rất thất lễ với Khứ Ác gia gia, như vậy không tốt...”

“Lão đầu đáng ghét, người nói hay không?”

“... Khụ khụ khụ, nói nói nói. Kế sách duy nhất hiện giờ là cần Tàng Trân chính miệng nói cho Phạm Trù duyên tình đã tận, khiến cho hắn hoàn toàn chết tâm tuyệt vọng. Cho nên, Lương thiếu phu nhân đồng ý xa hôn, trở lại trong thân thể Tàng Trân...”

“Lão đầu đáng ghét, Chi Tâm giết râu người!”

“Ai da ai da, Chi Tâm, người buông tay, Lương thiếu phu nhân, Lương thiếu phu nhân cứu mạng a...”

“Xi.” Tướng công này, đừng quá đáng yêu như vậy chứ, như thế sẽ làm cho người ta thích, bảo nàng phải làm sao bây giờ...

***

“Trân nhi!”

Đây là...

“Trân nhi, nàng tỉnh rồi sao?”

Thanh âm này là... La Chấn rung lên một cái, mở mắt, động thân muốn ngồi dậy, nhưng rồi lại vì toàn thân nặng nề nên ngã lại trên giường.

“Trân nhi không nên gấp. Bởi mấy trăm năm qua nàng vẫn nằm, hôn phách chẳng qua chỉ mới quay về được ba ngày thôi nên vẫn không thể hoạt động như thường được.”

Hồn về? La Chấn nghĩ ra, mình, hay nói chính xác hơn là hôn phách của mình, đã bị Phạm Trù đoạt lấy, hôm nay dựa vào thân thể mà tỉnh lại, vậy có nghĩa là...

“Nhưng đừng sợ, ta phối nhiều vị dược thảo cho nàng điều trị, không đến mười ngày, nàng đương nhiên có thể xuống giường đi lại. Một tháng sau nàng đã có thể hành động tự nhiên được rồi.”

“Người...” Thanh âm gì kỳ vậy? Khàn khàn sần sật, giống như là tiếng bông vải bị xé rách.

“Cũng đừng vội nói chuyện, dù sao cũng do ngủ say nhiều năm như vậy, giọng nói này nhất thời vẫn chưa thể nghe theo nàng được.”

Cảm giác tay của hắn đặt ở trên trán nàng đang nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve, La Chấn tuy rằng biết thân thể này cũng không phải thuộc về mình, nhưng vẫn không cách nào chịu đựng được sự đụng chạm của nam nhân khác. Chẳng qua là chỉ làm một động tác cau mày thôi cũng tốn rất nhiều khí lực, nàng đành phải nhắm mắt không để ý tới.

“Trân nhi, trước tiên nàng ăn viên đan hoàn này, khôi phục cổ họng.”

La Chấn nhắm mắt, không động cũng không nói.

“Trân nhi đừng cau kính, nếu không vi phu cũng không ngại lấy miệng mớm đâu...”

Nam nhân này, thủ đoạn phong lưu tinh xảo như thế, chẳng trách sẽ thành Hoa Quốc Tình Thánh. “... Ta... tự mình ăn.”

“Tốt, theo ý nàng.”

Trong mắt Phạm Trù đầy ý say đắm cứng chiu làm La Chấn không rét mà run. Thì ra, không có tình yêu thì bất kể có làm cho người ta cảm thấy sung sướng đến thế nào đi chăng nữa cũng chỉ có thể là gánh nặng. Vô tâm thì vô tình, vô tình làm tâm lạnh, tâm cùng tình chặt chẽ không rời.

“Cha.” Hai phiến cửa gỗ được điêu khắc tinh xảo nhẹ nhàng chậm rãi mở ra, Phạm Đình thướt tha lướt vào, “Mẹ đã tỉnh lại à?”

Mẹ? La Chấn nhanh chóng nuốt viên thuốc vào trong cổ họng để tránh cho mình bị nó làm nghẹn chết.

“Được của người sắc kỹ rồi chứ?”

“Dạ kỹ rồi. Được rồi, để con cho mẹ uống vào. Cha trông chừng mẹ đã mười mấy ngày rồi, giờ nên đi điều tức một chút, giao mẹ cho Đình nhi chăm sóc.”

Phạm Trù đưa mắt nhìn chăm chú vào đôi má lúm đồng tiền xinh đẹp chưa hết vẻ tái nhợt của kiều thê, đôi mắt đẹp vẫn còn khép chặt, đôi mi thanh tú nhẹ chau đầy vẻ kháng cự, đáy lòng thở nhẹ một tiếng. Tuy rằng không muốn, cũng không cam tâm, nhưng thời gian còn dài, cũng không thể ép nàng quá. “Cũng tốt, mẹ người thích nhất nói chuyện với người, người ở với nàng nhiều nhiều cũng tốt.”

Bóng người cao dài đứng dậy, tiếng chân nhỏ dần, tiếng đóng cửa truyền đến, một lát sau, nghe Phạm Đình nói thật nhỏ: “Cha ta đi rồi.”

La Chấn mở mắt, nhìn thẳng vào ánh mắt phức tạp của Phạm Đình, ngại ngừng cười nói: “Có thể tìm cái gương để ta nhìn một chút xem hình dáng mình bây giờ ra sao không?” Không biết vị đệ nhất mỹ nhân Hồ Tộc kia sinh ra nhan sắc đẹp tới cỡ nào?

Phạm Đình cười với nàng, ngón tay nhỏ nhắn như lan, vừa phẩy một cái thì trong tay liền có một cái gương đồng mặt lẵng hoa, một tay đỡ La Chấn nửa ngồi dậy để cho mặt soi vào trong kính.

...Ông trời ơi! Người trong kính này có thật là dung mạo hiện tại của mình không? Bên cạnh mình đây đã có một khuôn mặt đẹp đến kinh thiên động địa rồi, vậy mà trong kính lại cũng phản chiếu một khuôn mặt đẹp đến quỷ khóc thần sầu, chẳng trách thế nhân tất cả đều coi hồ ly tinh là thiên địch của nữ nhân, thật vô cùng có lý đó chứ...

“Mặt của mẹ ta rất đẹp phải không? So với Phạm Đình còn đẹp hơn phải không?”

“Mẹ người đâu chỉ có khuôn mặt rất đẹp, mà ngay cả thanh âm tiếng nói cũng... Ủa, ta có thể nói chuyện như thường từ khi nào vậy?”

“Ngài vừa ăn xong dược hoàn, đương nhiên sẽ tốt lên.”

La Chấn thở dài, thật thần phục nha. Thanh âm này uyển chuyển như oanh kêu yến hót, không cần nhìn dung mạo, chỉ cần cất tiếng thôi thì đã có thể đem khớp xương nam nhân nhũn xuống mất ba phần rồi. “Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu”, không biết cây mẫu đơn quốc sắc thiên hương này đã làm cho bao nhiêu người cam nguyện thành quỷ rồi?

La Chấn cười với người trong kính một cái, lại thiếu chút nữa thì bị ánh sáng tươi đẹp đột nhiên xuất hiện làm cho hoa mắt, “...Ta thật sự khó hiểu, mỹ nhân như thế sao lại không giữ được tâm của nam nhân nhỉ? Chẳng lẽ những nữ tử bên ngoài của phụ thân ngươi còn kiều mị hơn gương mặt này hay sao?”

Phạm Đình ngẩn ra cứng đờ, nhất thời không biết đáp lại thế nào.

“Aiz, đáng tiếc, dung mạo thế này không nên rêu rao trên đường, nếu không, ta nghĩ sẽ làm cho muôn người đều đổ xô ra đường một phen để cảm thụ vẻ đẹp nghiêng nước nghiêng thành.”

Đây là thanh âm của mẹ, dung mạo của mẹ, thậm chí là linh hồn của mẹ, nhưng cách nói năng và khí chất lại khác mẹ một trời một vực, chẳng lẽ ký ức của một người lại quan trọng thế sao? “Ngài... ngài trở lại trong thân thể này, chẳng lẽ ngay một chút cũng không thể nhớ lại được chuyện trước kia sao?”

“Có nhớ lại một chút.” Nàng thừa nhận, nàng vào thân thể này xong thì cũng có nhớ lại được những chuyện cũ mà thân thể này đã chịu đựng qua, “Chẳng qua, mặc dù có nhớ lại những chuyện kia, nhưng lại giống như là xem một vở kịch, chỉ là chuyện của người khác mà thôi.”

La Chấn nhẹ khép lại đôi mi thanh tú, tốt nhất là ở trước mặt gương thì đừng nên mở mắt, để miễn cho bị dung nhan mỹ lệ tăng bốc lòng người của Tây Thi trong gương kia làm cho mê hoặc tâm thần. Nhờ đâu đến cuối cùng, tuy Phạm Trù không giữ lại được mình, nhưng chính gương mặt này lại làm cho mình lưu luyến khó rời, tướng công đáng yêu của nàng chẳng phải sẽ khóc đến muốn chết sao?

“Nương tử, nương tử, Chi Tâm muốn nương tử!”

Đã hơn mười ngày nay, hai tay của Khử Ác không phải giữ chặt lấy bộ râu dài mà mình thích nhất nữa, mà đổi lại là đem che hai lỗ tai như tránh sấm sét, “Chi Tâm, ngươi có thể đổi câu khác hay không?”

“Trân nhi, Trân nhi, Chi Tâm muốn Trân nhi!”

“...”

Hoàn Tổ che miệng cười trộm, “Cô gia, nô tỳ ôm Bảo nhi đi dứt ăn, ngài tới giúp tiểu thư lau người thay quần áo được không?”

“Ừ, Hoàn Hoàn, lúc ngươi đi cũng đem lão đầu đáng ghét đi luôn đi.”

“Đem?” Khử Ác xác định tiểu bằng hữu Chi Tâm đúng là rất tức giận, “Chi Tâm, ngươi đừng có ngày ngồi trông chừng nương tử nhà ngươi, mà nên đến phòng ấm bên kia ngó một chút, xem Thu Hồn thảo kia của ngươi...”

“Phong gia gia, Phong bá bá, Phong ca ca đáp ứng Chi Tâm rồi, nhất định sẽ làm cho Tiểu Hoàn tỷ tỷ nở hoa, bọn họ không giống lão đầu đáng ghét, đánh không lại người ta nên sợ người ta!”

“Chi Tâm, bản đạo trình trọng nói cho ngươi biết, bản đạo không sợ Phạm Trù, chưa từng sợ qua!”

Chi Tâm hất đầu, vẻ không tin, chuyên tâm nhìn nương tử trên giường.

“Chi Tâm, ngươi phải tin tưởng bản đạo, nếu không bản đạo không truyền thụ pháp thuật cho ngươi...”

“Lão đầu đáng ghét, đi mau!”

“Ngươi muốn bản đạo đi? Bản đạo còn chưa nói xong với ngươi mà, không bằng thừa dịp thời gian này nương tử của ngươi không có ở đây, ngươi cứ an tâm hướng bản đạo học nghệ đi...”

“Đi ra, đi ra, Chi Tâm tắm rửa thay quần áo cho nương tử, ngươi muốn ở bên cạnh nhìn à?”

“...” Khử Ác vượt lỗ mũi, thối lui khỏi phòng của “đồ nhi” xấu tính này. Aiz, nhất định phải tìm một cơ hội để giáo huấn hẳn phải biết tôn sư trọng đạo, mặc dù danh phận thầy trò này hiện tại chẳng qua là do mình đơn phương tình nguyện mà thôi.

.....

“Khi Phạm Trù muốn bắt Lương thiếu phu nhân đi thì Chi Tâm phải nhào tới ôm lấy Lương thiếu phu nhân, khiến cho Phạm Trù chỉ có thể lấy đi hồn phách của Lương thiếu phu nhân mà thôi, để cho hẳn phải gánh chịu tội danh cưỡng đoạt hồn phách của người đang sống.”

Bần đạo sẽ nghĩ cách bảo vệ thân thể Lương thiếu phu nhân, trong khi đó Lương thiếu phu nhân nhất định phải lấy dung mạo của Tàng Trân nói thẳng trước mặt Phạm Trù rằng nàng đã hết tình đối với hắn. Chỉ như thế, mới có thể khiến hắn chết tâm...”

“Nếu hắn vẫn không thể chết tâm? Nếu hắn tính rằng bất kể thế nào đều phải vĩnh viễn giam giữ nàng tại đó?”

“Cường đoạt hồn phách người đang sống là tội nặng do phá hư luân hồi, đánh loạn luân thường, nếu thời gian kéo dài, nha môn Âm ti nghe được tin, tất nhiên phiền toái sẽ tới gõ cửa tìm hắn. Lúc đó hắn ‘ốc còn không mang nổi mình ốc’ nữa là, còn thời gian đâu mà quấy rầy Lương thiếu phu nhân.”

“Có khả năng pháp thuật của đạo trưởng không linh nghiệm hay không, hoặc là pháp thuật của Phạm Trù quá cao, khiến nàng không trở về được?”

“... Bần đạo có thể đảm bảo, loại khả năng này cực kỳ nhỏ, bần đạo...”

“Khứ Ác gia gia là lão đầu hư đốn, ngay cả chuyện ‘tí teo’ mà cũng không được, Chi Tâm muốn nương tử!”

“Ai da, ai da, Chi Tâm, người là hài tử xấu xa, sao cứ động một chút liền hạ thủ với râu bần đạo vậy?...”

“Aiz.” Tướng công này...

.....

“Đang nghĩ tới ân công?”

La Chấn ngược mắt gật đầu, “Đúng vậy.” Vốn tưởng rằng, nàng tới đây vẫn còn có thể tâm linh tương thông cùng tướng công, nhưng cho đến nay bên tai vẫn không hề có một chút tin tức gì, có thể biết ngay là đã tính toán sai rồi. Nếu không phải là do thể xác này ngăn cản, thì chính là Phạm Trù đã làm biện pháp gì đó ngăn trở sự tương trợ của Phong Thần.

“Yên tâm, ân công phúc trạch khôn cùng, có thần linh tương hộ, không bị gì đâu.”

“Ta tuyệt không lo lắng cho chàng, ngược lại, người đang ở bên cạnh chàng tương đối làm cho người ta bận tâm hơn đó nha. Hiện tại, không chừng chàng đang ép người ta đến muốn điên luôn. Bé ngoan một khi biến thành trẻ hư sẽ càng làm cho người ta nhức đầu hơn mà.” Mỗi khi nhớ lại những cảnh hắn giật râu của Khứ Ác, La Chấn đều phải mỉm cười.

Khứ Ác lão đạo rất nóng lòng muốn có được người tài, một lòng muốn nhận Chi Tâm làm đệ tử cuối cùng. Nhưng rồi không ngờ, một tiểu bạch thỏ ngoan ngoãn đột nhiên hoá thân thành một con nhím nhỏ xù lông ương ngạnh, chính một lão nhân mấy trăm tuổi đến phải oa oa kêu loạn lên...

“Ngài vừa cười, mỗi khi nhớ tới ân công, ngài liền cười cực kỳ ôn nhu.” Phạm Dĩnh đưa mắt nhìn chăm chú hình dáng ngũ quan từng thuộc về mẫu thân, nhưng vẻ mặt và cảm giác hiện tại lạ lùng sao lại nghiêm nhiên khác xa, “Ta hiểu được vì sao ngài phải theo cha trở lại. Nếu cha nhìn thấy ngài lấy dung mạo của mẹ để đối xử thâm tình đến thế với những nam tử khác, nhất định...”

La Chấn nhú mày, “Nhắc đến phụ thân người, mấy ngày nay sao không thấy hắn xuất hiện?”

“Sau khi ngài tỉnh lại, hơi thở của linh hồn ngài sẽ tăng mạnh, cha đang phải tăng cường kết giới bốn phía của Lang Hoàn phủ này.” Phạm Dĩnh che miệng cười duyên, “Nếu cha biết ngài hỏi thăm hành tung của cha, tất nhiên sẽ thụ sủng nhược kinh...”

“Ai hỏi thăm hành tung của ta?” Một thân ảnh như quỳnh hoa ngọc lá, Phạm Trù giống như tiên nhân chợt hiện ra, đôi mắt đẹp như hội tụ bao lớp sóng xuân cuộn cuộn thâm tình, chân thành nhìn chăm chú vào đôi má lún đồng tiền tuyệt mỹ, “Trân nhi nhớ tới ta?”

37. Chương 37: Tâm Hệ Quân Thân

“Người đem ta tới đây liệu có thể thay đổi được cái gì?” Sau khi Phạm Đình lui ra, nhìn thẳng vào đôi mắt nhiệt liệt sâu đậm của Phạm Trù, La Chấn lãnh đạm hỏi.

Phạm Trù không đáp mà hỏi ngược lại: “Trân nhi nhớ ra cái gì?”

“Nhớ lại không ít chuyện.”

Nhìn hai mắt hần bỗng nhiên sáng ngời lên, La Chấn từ từ nói: “Nhưng mà đó là chuyện của người khác.”

Phạm Trù sắc mặt khê biến.

“Ta nhìn thấy nữ tử kia vì tình mà khổ sở, vì tình mà tổn thương, mặc dù cũng có mấy phần thông cảm, nhưng cũng chỉ có thể tỏ vẻ cảm thông, thương xót cho bất hạnh đó.”

Khí lạnh tràn vào đôi mắt Phạm Trù, “Nếu ta xoá đi tất cả ký ức về La Chấn trong đầu nàng, nàng nghĩ sẽ như thế nào?”

La Chấn trong lòng giật thót: nếu thật như thế, hậu quả liên lập tức không thể dự liệu được?

“Nàng cho rằng ta không đoán được tính toán của nàng và Khử Ác sao? Nếu ta đây trước đó đã có ý chí kiên định đề phòng, thì cho dù là quỷ sai có muốn đi tìm hồn phách của một người chưa hết dương thọ cũng không phải chuyện dễ dàng. Mà lúc ta lấy hồn phách của nàng đi thì nàng cũng không có chống cự bao nhiêu!”

Thì ra là sơ sót ở điểm này. Hồ ly mấy ngàn năm quả nhiên không phải là hư danh.

“Theo tính tình của La Chấn, há có thể khoan tay chịu trời hay sao? Ta đã đoán được nên cũng vui vẻ muốn tương kế tựu kế, ta sợ nếu dùng thủ đoạn quá cứng rắn sẽ dẫn thương nguyên thần của Trân nhi đó thôi.”

Phạm Trù cười lạnh, khiến cho La Chấn không khỏi nổi giận, “Cho dù là như thế thì sao chứ? Người cảm thấy lúc trước ta không thương người là bởi vì trái tim không phải của cùng một người, nhưng sự thật chứng minh, hiện thời trái tim này của cùng một người đó thôi. Cho dù ta trở lại trong thân thể của thê tử người, vẫn không phải là thê tử của người.”

Về mặt Phạm Trù cứng nhắc, “Nếu xoá đi ký ức của La Chấn, Trân nhi lập tức có thể trở lại!”

La Chấn nhẹ cau đôi mày liễu, bối rối không hiểu, “Vậy tại sao người không xoá?”

“Hả?” Phản ứng của nàng rất khác biệt so với dự đoán của hần, Phạm Trù thoáng chốc giật mình ngơ ngẩn.

“Nếu xoá đi ký ức của La Chấn thì có thể gọi về tất cả, người nên sớm làm như vậy mới phải chứ?” La Chấn cũng không phải là giả vờ, đúng thật là không rõ nguyên do nên hỏi, “Người muốn chính là một Tàng Trân luôn ngoan ngoãn nghe lời người, chứ không phải là một thê tử có bất cứ dấu vết gì của La Chấn lưu lại. Nhưng sao người lại không nhân lúc ta đang ngủ mê man mà làm cho việc này thành sự thật? Ngược lại hiện tại lại nói với ta giống như lên giọng thông báo cho La Chấn? Không đành lòng sao? Không có khả năng? Hay là... không làm được?”

Khuôn mặt tinh mỹ của Phạm Trù trở nên tối tăm khó chịu. Không đành lòng, có; không làm được, cũng có.

Cường đoạt hồn phách từ trong cơ thể người còn sống thì không phải chỉ có thể xác bị chấn động, mà nguyên thần cũng có hao tổn. Nếu trong thời gian ngắn mà lại liên tiếp chịu thêm tác động lớn như thế, thê tử nhất định sẽ thống khổ không chịu nổi, hần tất nhiên là không đành lòng.

Không làm được, cũng không phải là không có năng lực để thực xuất, mà là, chuyện này có liên quan đến kỷ cương âm dương, nếu luân phiên làm phép, một khi kinh động đến Âm ti, từng việc từng việc phiền toái tất nhiên sẽ tìm đến thân. Nếu Khử Ác, Phong Thần thừa cơ mà vào, sẽ là trường hợp “kiếm củi ba năm thiêu một giờ”...

“Hơn nữa, cho dù người xoá đi ký ức của La Chấn thì thế nào? Lúc trước, người rời khỏi người và đoạn tuyệt cuộc sống đã qua là Tàng Trân thê tử của người, chứ không phải là La Chấn. Nếu xoá đi tất cả mọi chuyện có liên quan đến La Chấn mà vẫn không tìm về được tâm ý của thê tử người, người sẽ tìm lý do gì để ngụy biện lừa mình dối người được nữa đây!”

Nữ nhân này, xảo trá như vậy, xảo quyệt như vậy, có khi còn có bản sắc Hồ tộc nhiều hơn mấy phần so với Trân nhi. “Bất kể nàng nói cái gì cũng không thay đổi được thực tế là hồn của nàng đã thuộc về cổ thể. Nếu ta đã đợi được năm trăm năm, thì có ngại gì thêm chút thời gian để đợi cho Trân nhi hồi tâm chuyển ý.” Thấy nàng mở miệng muốn nói, hần lại nói tiếp, “Nàng không cần hỏi ta nếu đợi không được thì thế nào, bởi vì ta nhất định có thể đợi được.”

La Chấn thầm cắn răng ngọc: Khứ Ác lão đạo, nếu người không thể đem bốn cô nương bình yên vô sự đón về, ta sẽ từng sợi, từng sợi nhổ sạch bộ râu bảo bối của người, khiến chúng nó trọn đời không được siêu sinh!

.....

“Tại sao vẫn không thể đón nương tử trở về? Tại sao? Tại sao? Tại sao?”

Khứ Ác đạo trưởng vẻ mặt khổ sở nói: “Bần đạo đã nói với người rằng thời cơ chưa tới, thời cơ chưa tới rồi mà.”

Chi Tâm dí sát mắt vào lông mày dài cả tấc của lão đạo trưởng đang lui dần về sau, “Lúc nào thì mới đến thời cơ? Nếu nương tử không trở lại, Chi Tâm phải đi tìm nương tử!”

Khứ Ác cả kinh, “Chi Tâm, ngàn vạn lần không thể, lúc này người đi chẳng những cứu không được nương tử nhà người trở về, mà còn có thể xáo trộn toàn bộ an bài của chúng ta.”

“Chi Tâm mặc kệ!” Trên mặt Chi Tâm lúc này không phải là vẻ giận dữ ngây thơ chất phác, mà là sự kiên định và kiên quyết, “Nếu nương tử không trở lại, Chi Tâm nhất định sẽ đi, Chi Tâm nhất định sẽ đi!”

“Này...” Tiểu bằng hữu thật sự làm thế à? Đồ khó bảo, “Chi Tâm, nếu nương tử nhà người có ở đây, tất nhiên sẽ không để cho người đi, người đã đáp ứng với nương tử nhà người là phải an tâm chờ nàng trở lại mà.”

“...Nhưng mà, nhưng mà... Hiện tại nương tử không có ở đây, nương tử không có ở đây, Chi Tâm mới muốn đi tìm! Chi Tâm muốn nương tử!”

“... Mẹ mẹ... Bảo út mẹ!” Một “nhóc tì” nào đó đang ở trong ngực Hoàn Tổ phần khích giương cánh tay, lên tiếng ủng hộ Chi Tâm.

“Bảo nhi!” Chi Tâm đón lấy con trai, xoay khuôn mặt nhỏ nhắn tròn vành vạnh qua Khứ Ác, “Bảo nhi, cái gia gia râu dài này cũng muốn có mẹ nè, chính lão làm hại mẹ con không tính lại nữa đó!”

“...Bảo út mẹ!”

Khứ Ác giãn mặt cười: tên tiểu gia hoả này cốt chất cũng không tồi nha. Nếu Lương Chi Tâm này thành đứa trẻ hư không thu nhận làm đồ đệ được, mình cố gắng nhịn vài chục năm, đem tên tiểu gia hoả này bồi dưỡng thành tài cũng được đó chứ. “Hắc hắc, đây là Bảo nhi phải không? Bảo nhi, người nghe Khứ Ác gia gia nói nha...”

“Bảo út mẹ!”

“Không được nha Bảo nhi, người nghe gia gia nói...”

“Phụt...”

“Lương Chi Tâm, người thật là một đứa trẻ hư đồn, sao lại xúi nhủi tử nhà người phun nước miếng lên mặt gia gia!”

“Làm gì có, tại Bảo nhi chê người làm mất mẹ của Bảo nhi, Bảo nhi tự mình muốn phun chứ bộ...”

“Phụt...”

“Các người một đôi trẻ hư đốn, lão đạo ta thề với trời, lão đạo ta nhất định phải thu một đôi các người làm đồ nhi ahhhhhhhh!”

“Trân nhi, Chi Tâm muốn đi tìm Trân nhi, Bảo nhi, con trông coi mẹ nha.”

“Bảo ún mẹ!”

“Con trông chừng mẹ, mỗi ngày nhớ hôn mẹ nha, mẹ sẽ biết Bảo nhi thật là nhớ mẹ, mẹ sẽ trở lại...”

“Bảo ún mẹ... ún mẹ...”

La Chấn đột nhiên mở mắt, tim đập dồn dập, nàng... nghe được... Tướng công của nàng, con trai của nàng... “Phạm Đình!”

“Đình nhi đi làm tiên được cho nàng rồi.” Người mặc bạch y ngồi cạnh bên giường nhìn nàng ngủ đã lâu, lên tiếng trả lời, “Nàng muốn gì? Ta làm cho nàng.”

“...Người tới khi nào?” Mới vừa rồi là mộng hay là thật? Mình có từng lên tiếng đáp lời không? Nam nhân này có nghe được gì không?

“Lúc nàng vừa mới ngủ thì ta tới.” Phạm Trù di chuyển sang ngồi bên trên giường, giơ tay muốn vỗ về chơi đùa gò má mềm mại có lún đồng tiền còn mang chút vẻ buồn ngủ của thê tử, nhưng lại thấy được ý kháng cự lạnh nhạt đầy trong đôi mắt đẹp, đầu ngón tay cứng lại giữa chừng trên không trung. Hắn cố gắng đè nén nổi tức giận trong lòng một hồi lâu, sau đó mới cười như không có việc gì, nói, “Nghe Đình nhi nói, mới vừa rồi nàng đi lại được hơn hai khắc trong viện, tình hình càng ngày càng tốt có phải không?”

La Chấn nhíu lông mày lại, “Phải nói, người thật sự bảo vệ rất tốt thể xác này.”

“Đâu chỉ là thể xác của nàng, nàng xem, gian phòng của chúng ta chẳng phải là giống như đúc năm trăm năm trước đó sao? A, cũng không giống hẳn, nàng có nhớ trước kia nàng từng nói với ta, nàng muốn nhất là có một cây san hô ở Đông Hải không? Ta đã mang tới cho nàng rồi nè, mà không chỉ có một cây thôi đâu, nàng tới nhìn xem.”

Không cần phải nhìn, lúc nàng mới tỉnh đã nhận ra ngay gian phòng này, cả các cột của toà nhà, ngói thủy tinh, tường ngọc thạch, quỳnh hoa ngọc điệp, tiên hoa kỳ thảo, mây vòng vục lượn quanh, xa hoa như bức hoạ trên tiên cảnh, mặc dù là mùa đông vẫn ấm áp như mùa xuân... Nhưng thế thì sao chứ? Chẳng lẽ hắn quên nàng đưa ra yêu cầu hắn lấy về cây san hô đỏ như lửa giá trị liên thành kia trong trường hợp nào sao?

...

“Trù ca, chàng để cho ta đi đi, van cầu chàng, còn tiếp tục như vậy nữa, ta sẽ chết!”

“Trân nhi, Trân nhi, nàng hãy nghe ta nói, sẽ không bao giờ nữa, sẽ không bao giờ nữa, Trân nhi yêu ta như thế, nàng rời ta được sao?”

“Chàng không thể lúc nào cũng như thế hoài được, luôn luôn vét sạch tình yêu của ta. Trù ca, chàng để cho ta đi có được không? Cầu xin chàng...”

“Ta yêu nàng mà, Trân nhi...”

“A...Tại sao ta lại bắt tử chứ?”

...

Trước đây, những cuộc đối thoại như vậy là tình cảnh mà Tàng Trân gặp phải không chỉ một lần:

Trượng phu ôm trong ngực một nữ nhân không phải là mình... Nhìn gần, là vẻ mặt tươi cười đắc ý của nữ tử, trượng phu thì ánh mắt áy náy, mạnh mẽ cường ngạnh ôm nàng lại, dùng lời lẽ bá đạo để dỗ dành... Cũng không phải là hắn ngang nhiên trắng trợn tham hoa luyến cổ ngoài hôn nhân. Hắn cho là có thể dấu diếm, nhưng lần nào cũng đều là nữ tử trong lòng hắn thông báo trước cho Tàng Trân. Điểm này sợ là đến nay hắn cũng không biết được.

Sau mẫu đối thoại, hắn vẫn tiếp tục dỗ nàng, hỏi nàng muốn cái gì làm quà tặng sinh nhật. Nàng bắt đắc dĩ, tuyệt vọng, chán ghét, khinh thường chẳng thêm nói tới, chỉ buộc miệng nói với chính mình “cây san hô

Đông Hải”, trong lòng nghĩ đến sẽ có một ngày thân xác nàng nên trầm biển rộng, hay là nên được thiêu trong lửa niết bàn mới có thể kết thúc loại dày vò đau khổ liên tục như địa ngục này đây...

Phạm Trù thấy thần sắc nàng, nhất thời tim đập mạnh và loạn nhịp, mừng như điên, “Trân nhi, nàng nhớ ra cái gì?”

La Chấn giương đôi mắt lạnh đậm mỉm cười, “Ký ức của thê tử ngươi vẫn luôn ở đây, không cần ngươi đem bất kỳ đồ vật gì để gọi về. Chỉ là, hình như chung quy chính ngươi không có nhớ đoạn ký ức này thì phải? Đừng nói là ngươi không nhớ rõ cây san hô này được nhắc tới trong tình huống nào nha, sao ngươi còn có thể lấy ra để khoe khoang?”

Nước sôi gặp băng, mặt mũi Phạm Trù trở nên lạnh lẽo, “Ta nghĩ, có chộc giận ta bao nhiêu chẳng nữa cũng không thể thay đổi được gì.”

“Phạm Trù, ngươi không thể trốn tránh mãi được. Chẳng lẽ ngươi sống mấy ngàn năm cũng không thể chân chính đối mặt với quá khứ của mình sao?” La Chấn không nhanh không chậm, không giận không vui, dùng thanh âm mềm mại như oanh như yến mà cho đến nay vẫn chưa quen này, chậm rãi nói:

“Ngươi bắt ta đến đây, nghĩ rằng chỉ cần hồn phách trở lại trên người thê tử ngươi thì liền có thể tìm về hiền thê ôn thuận của ngươi, nhưng sự thật đã chứng minh là không phải như thế. Ngươi sống mấy ngàn năm rồi, vậy mà vẫn ngây thơ mong đợi thê tử ngươi sẽ sống lại như một mẫu thân luôn bao dung tất cả những sai lầm mà con mình phạm phải để bao dung cho hết thảy những lỗi lầm của ngươi.

Ngươi khẳng khái mong đợi nàng khoan dung, mà không nghĩ lại xem mình đã từng lợi dụng sự khoan dung này để tùy ý tổn thương nàng như thế nào.

Trần Luyện Yêu hoả kia, Tàng Trân vứt bỏ Tị Hoả Châu không dùng, lấy chính thân thể mình để cứu nữ nhi. Nàng dùng cách quyết tuyệt như thế để rời xa, như thế cũng đủ để nói rõ rằng nàng đã không còn tính lập lại sự bao dung tràn đầy của nàng cho ngươi, lại để cho ngươi cuối cùng vẫn đứng đưng vô tình mà thương tổn nàng. Cho tới bây giờ, chẳng lẽ ngươi còn không hiểu chuyện này?”

“...Đúng, ta không hiểu, ngươi cũng không cần phải kiên quyết giảng dạy bắt người ta phải hiểu rõ!” Phạm Trù sắc mặt tối tăm, bỗng nhiên găm quát.

“Không, ngươi có hiểu đó chứ, chẳng qua là ngươi không muốn hiểu mà thôi! Tàng Trân chiều hư ngươi, nàng thật đúng như một mẫu thân, bao dung cho ngươi tất cả, tha thứ cho ngươi tất cả, nàng chiều hư ngươi, làm hư ngươi. Ngươi cho rằng, chỉ cần tìm về linh hồn Tàng Trân, sẽ thấy lại Tàng Trân kia, mở lòng của nàng ôm ấp tiếp nhận nỗi sợ hãi của ngươi...”

“Sợ hãi?”

“Đúng, sợ hãi. Mất đi Tàng Trân, ngươi như một hài tử mất đi mẫu thân, không biết làm sao, suốt ngày thấp thỏm lo âu. Trên cõi đời này, luôn có nữ tử thoả mãn được dục vọng nam nhân của ngươi, nhưng lại không có một người thứ hai như Tàng Trân để có thể thoả mãn khát vọng con trẻ của ngươi. Một Tàng Trân mỹ lệ ôn nhu không giữ được sự chung tình của ngươi, nhưng một Tàng Trân ôn tồn bao dung lại có thể giữ được tình thân của ngươi, riêng phương diện này mà nói, bao dung của nàng đối với ngươi thật là không thể thay thế.”

Bị người khác xé rách lớp vỏ tiên nhân nguy trang mấy ngàn năm, Phạm Trù nổi giận đùng đùng, “Nếu biết, vì sao nàng không trở lại?!”

“Ta có tướng công, có con trai, đã không về được nữa.” Đến lúc này, La Chấn không hề phủ nhận mình cùng Tàng Trân đích thực là một thể nữa. Nhưng kiếp trước cùng kiếp này ngăn cách rất rõ ràng, cái chết quả thật như mây khói, đã bay đi thì không quay về được.

“Hơn nữa, cái mà Tàng Trân muốn có từ ngươi chính là tình yêu, không phải là tình thân, tất cả tha thứ và bao dung mà nàng giao ra cũng chỉ là muốn đổi một ngày nào đó ngươi hoàn toàn tỉnh ngộ, nhưng cho đến cuối cùng nàng vẫn không đợi được. Nàng uống xong canh Mạnh bà, đó chính là buông tha mọi chuyện trong lòng, cam tâm tình nguyện tìm lại tình yêu từ đầu. Thế nhưng ngươi đó sẽ không phải là người đã từng thương tổn nàng đến tận xương, tận tủy, tận hồn.”

“Tại sao không được? Nàng đợi ta lâu như vậy, tại sao không thể chờ thêm chút thời gian nữa. Ngày đó... ngày đó ta cùng Hồng Hồ bên dòng suối... là lần từ biệt cuối cùng... Ta đã quyết định chặt đứt với tất cả nữ tử quen biết để chuyên tâm đối đãi với riêng một mình nàng... Nàng chỉ cần đợi ta thêm một ngày thì...”

La Chấn lắc đầu bật cười, nói:

“Tự ngươi nói còn lấp bắp không đủ hùng hồn, là chột dạ đúng không? Thê tử của ngươi thương tâm đến chết tâm, từ thất vọng đến tuyệt vọng, là được tạo thành qua năm này tháng nọ. Hoan lạc của ngươi nơi Mai Khê chỉ là mũi nhọn hắc ám cuối cùng phá huỷ tâm ý của nàng mà thôi. Nếu không có lần đó thì nàng vẫn khắp người đầy thương tích, vẫn sẽ tìm kiếm cơ hội diệt vong như cũ. Huống chi, ngươi dùng một phương thức tổn thương thê tử ngươi như thế để cáo biệt quá khứ, chẳng phải là quá mỉa mai ư? Người không thể cứ vĩnh viễn không chịu trưởng thành như thế được.”

“Vậy Lương Chi Tâm thì thế nào? Lương Chi Tâm ngây thơ, si ngốc, lẽ nào không khiến ngươi giống một mẫu thân hơn hay sao? Chẳng lẽ ngươi có thể có được tình yêu chân chính từ hắc sao?”

“Chi Tâm ư?” Đôi mắt La Chấn trở nên nhu hoà, môi cong lên ngọt ngào.

“Ngươi...” Vẻ xinh đẹp khác thường như thế lại bởi vì một nam nhân khác mà phát ra, khiến cho Phạm Trù phát rét, xoay mình không nhìn.

...Nếu trước mặt ngươi ta lấy diện mạo của La Chấn để yêu thương tương công, ngươi có lẽ còn có thể tự an ủi mình. Nhưng nếu ta lấy diện mạo của Tàng Trân mà yêu thương tương công, ngươi chịu được sao...

“Cái tên ngốc kia đúng là giống như một bảo bối trong bảo khố khiến người ta thương yêu, đã tác động lên tất cả tâm tình mềm mại của ta. Ta cũng chẳng phân biệt rõ đối với hắc có mấy phần là tình yêu, có mấy phần là tình thân, nhưng cho dù ta thương hắc, yêu hắc, ta cũng sẽ không bao dung tất cả các sai lầm của hắc, sẽ không dễ dàng tha thứ trên người hắc, trừ ta ra, lại có hơi thở của những nữ tử khác. Một nữ nhân, nếu thích một nam nhân gần gũi, lại không cho phép hắc gần gũi người khác, không đủ để nói rõ hết thấy sao?”

Thích một nam tử gần gũi lại không cho phép hắc gần gũi người khác...

Lời này Phạm Trù nghe được rất rõ ràng, rõ ràng đến nỗi hắc có muốn tự nhủ rằng mình không nghe thấy cũng không được.

Nữ nhân trước mắt này không phải là một La Chấn mặt ngoài ôn nhu uyển chuyển, bên trong sắc bén, cũng không phải là một Tàng Trân mặt ngoài mềm mại nhưng khí chất cương liệt, mà giống như là dung hợp đan xen cả hai người lại thành một thể. Không hề hồ hững mà đối đáp với hắc, cũng không nhu tình lưu luyến, mà dùng giọng nói dịu dàng ôn hoà, câu chữ êm tai, giống như một vị bằng hữu thân thiết, thế nhưng lại mỗ toát vết thương trong đáy lòng hắc... Nàng xa lạ như thế, hắc nên đối đãi bằng thái độ thế nào đây?

“...Nếu như, tính tình của Trân nhi lúc trước cũng giống như ngươi, hoặc là...”

“Hoặc là ngươi sẽ không yêu nàng. Hoặc là ngay lúc ban đầu, các ngươi đã liên lập tức mỗi người một ngã. Nếu tính tình Trân nhi thay đổi thì đã không phải là Trân nhi. Mà ngươi yêu, chỉ có một Trân nhi kia. Kiếp trước của nàng, kiếp sau của nàng, đều không phải là nàng.”

Phạm Trù im lặng.

Dục tốc bất đạt, uốn quá hoá thẳng, La Chấn cũng im không nói nữa.

Nhập vào thân Tàng Trân, có được ký ức của Tàng Trân, cũng đồng cảm với nàng ấy từ yêu thương rồi trở nên thống hận mà sinh ra giãy dụa khổ sở. Nếu không thể ác ôn đối với Giang Bắc Hồng, vậy thì làm sao có thể xấu xa ác độc đối với một người từng quần quanh mình hơn ngàn năm trời đây? Tàng Trân trước khi chết còn đổ lỗi hết thảy là do tự bản thân mình ngu dại, nàng cần gì phải bao biện làm thay?

Nghĩ thông suốt những điều này, La Chấn trở nên bình tĩnh hoà nhã, hướng dẫn từng bước cho Phạm Trù. Nếu thật sự có thể dùng hoà khí để hoá giải hết mọi việc, chẳng phải là tất cả đều vui vẻ không phải sao?

“Ngươi nói những lời này, không có gì ngoài ý muốn cho ta cam nguyện thả ngươi rời đi, Trân nhi, ngươi quả nhiên thật tàn nhẫn. Lúc trước bỏ đi một cách tàn nhẫn, hiện tại cũng tàn nhẫn như thế.” Phạm Trù trưng

ra một nụ cười cay đắng, bế tắc, lão đạo đứng dậy, cất bước đi ra ngoài. “Trân nhi, ta muốn suy ngẫm xem nên làm gì với người mới tốt, ta vẫn... không thể nào thả người đi.”

Hả? Mắt nhìn bóng dáng chán nản của hắn đóng cửa bước đi, La Chấn cảm thấy được ý thương xót thuộc về Tàng Trân, nhưng bất kỳ kết quả gì, nam nhân này cũng phải nên thừa nhận. Hắn tự lừa dối mình mấy trăm năm, thanh tỉnh sớm một ngày cũng có nghĩa là sẽ được giải thoát sớm một ngày.

“Chi Tâm đâu?” Bên tai thanh tịnh đã lâu vì không thấy đứa trẻ hư kia ngày ngày đến đòi thê tử, lão đạo cảm thấy không dễ chịu cho lắm, bèn chủ động đi vào căn phòng ẩm áp được bố trí kết giới, lại thấy chỉ có mỗi Hoàn Tổ ôm Bảo nhi đang ngồi bên cạnh giường La Chấn.

Hoàn Tổ hành lễ theo như lễ nghi. Nhưng một nhóc con béo mập nào đó lại căng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, phì một tiếng xì xì đầy yêu ma khiến Khử Ác đạo trưởng quắc mắt nhìn trừng trừng, “Tiểu tử thúì, an phận một chút cho sư phụ ta coi! Xem ra là nên gọi mẹ ngươi về sớm một chút để nàng giáo huấn nhóc tỳ không biết tôn trọng kính sư như người cho thật mạnh tay vào!”

Bảo nhi bất kính không sợ, nghênh đầu nhỏ không thềm chú ý tới. Lão đạo thiếu chút nữa thì tức đến nổi bộ râu dài cũng vểnh hết lên, “Tiểu tử thúì...”

“Đạo trưởng, ngài đến tìm Cô gia sao?” Một khi đôi già trẻ cách nhau mấy trăm năm tuổi này mà quấy loạn lên thì cũng không biết đến khi nào mới yên, Hoàn Tổ đành lên tiếng cắt đứt. Mặc dù tiểu thư không có ở đây, nhưng dáng vẻ vẫn là đang ngủ yên, nàng cũng không thể để cho người khác quấy rầy thanh tịnh của tiểu thư được.

“Đúng nha, Chi Tâm đâu rồi? Từ chiều hôm qua đã không thấy đứa trẻ hư kia trở lại quấy rầy bản đạo, sao hắn cũng không trông coi bên cạnh nường tử thế? Hắn đi đâu rồi?”

“Đi tìm tiểu thư nhà ta rồi.”

“À, đi tìm tiểu thư nhà người... Cái gì?!” Lão đạo trợn ngược con mắt, thân hình nhảy dựng lên, tiếng nói càng thêm cao chói lói đến kinh thiên động địa, “Hoàn nha đầu, bản đạo nhớ rõ, tiểu thư nhà người chính là...”

“Đúng vậy đó, công tử Chi Tâm là Cô gia nhà ta, tiểu thư nhà ta là nường tử của Cô gia...”

“Sao, sao, sao... sao người không ngăn hắn lại?”

“Nếu Cô gia đi tìm nữ nhân khác, ta đương nhiên sẽ cản, nhưng nếu đó là đi tìm tiểu thư nhà ta, vì sao ta lại phải ngăn cản?”

Khử Ác hí hóp nhỏ con mắt lại, “Hoàn nha đầu, người cũng giỏi quá nhỉ, ngay cả người cũng dám bắt kính với bản đạo phải không?”

Hoàn Tổ bật cười, con ngươi thông minh đảo quanh, nói nhỏ: “Đạo trưởng, chẳng lẽ ngài không muốn biết sao?”

Khử Ác hồ nghi nhú nhú cặp chân mày trắng dài, “Biết cái gì?”

“Theo cách nói của ngài, tiểu thư nhập vào một thân thể có dung mạo còn đẹp hơn nhiều so với tiểu thư hiện tại, có phải không?”

Khử Ác gật đầu, “Đúng. Trong Hồ tộc, bất luận là nam hay nữ đều là tuyệt sắc hiếm thấy trên nhân gian, huống chi ngày xưa Tàng Trân kia là Hồ tộc đệ nhất mỹ nhân, tất nhiên... Mà việc này thì có liên quan gì đến chuyện Chi Tâm đi tìm tiểu thư nhà người chứ?”

“Trước giờ, tuy có gặp những mỹ nhân đẹp hơn tiểu thư nhưng Cô gia đều thờ ơ, đó là vì đối phương không phải là tiểu thư. Nhưng chẳng lẽ ngài không muốn biết, nếu Cô gia thấy một tiểu thư hiện tại còn xinh đẹp hơn chính tiểu thư lúc trước, thì sẽ như thế nào?”

Ái chà... ý cười gian xảo quyết tràn ra trên mặt lão đạo, “Dường như sẽ rất thú vị nha,”

“Ngài để cho tiểu thư cách hờn, chẳng phải là muốn trừ tận gốc tai hoạ ngầm trong cuộc sống sau này của tiểu thư cùng Cô gia sao? Nhưng nếu có thể nhân cơ hội này thử nghiệm tình cảm lẫn nhau của bọn họ,

chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện đó ư?” Thân là thiếp thân nha đầu của tiểu thư, Hoàn Tố dĩ nhiên không thể thừa nhận là trong lòng mình nghiêng nặng về hướng muốn xem chuyện náo nhiệt, cho nên phải cố mà tìm ra một lý do đường hoàng.

“Đúng, đúng, quá đúng! Hoàn nha đầu, người rất hợp tâm ý của bản đạo. Như vậy, bản đạo lại truyền thụ cho người mấy chiêu Phục Ma Kiếm, người thấy sao?”

“Tạ đạo trưởng, tạ đạo trưởng!”

“Hông... Hông...” Phụ thân, mẹ, bọn họ khi dễ các ngài, Bảo nhi tức giận!

“Ai da, ai da, Bảo nhi, người là tiểu trướng thối, người túm râu bản đạo thuận tay lắm phải không? Buông tay, buông tay, buông tay...”

***

Lang Hoàn phủ, tuy đẹp như tiên cảnh, nhưng vẫn ở tại trên thế gian, ở trên núi non tại trần thế.

Lúc mới tới đây, La Chấn phải lập tức xác nhận điểm này với Phạm Dĩnh ngay, xong mới có thể an tâm tạm thời ở lại. Nếu không, một ngày trên thiên động bằng cả ngàn năm dưới phàm trần, cho dù rằng nàng có thoát ra được như ý nguyện, về đến nhà cũng không thấy được tướng công thân yêu, chẳng phải là phải tội ư?

Từ sau ngày nói chuyện cùng Phạm Trù, nam nhân kia liền ít lộ diện. La Chấn biết rõ, hắn vẫn đang trốn tránh như cũ. Đối mặt không được thì không đối mặt.

Nàng thân thiết cảm nhận được bất đắc dĩ năm xưa của Tàng Trân. Một tướng công chưa trưởng thành như thế, một trượng phu hề làm việc gì sai đều luôn hy vọng được bao dung tha thứ như thế, sợ là ngay cả chính Tàng Trân cũng không biết bản thân mình là thê tử hay là mẫu thân. Ngược lại, tướng công nhà mình mặc dù thuần khiết, mặc dù trẻ con, mặc dù si ngốc, mặc dù ngây ngô, đối với mình lại chăm chú không quên, khắp mọi lúc mọi nơi, lúc nào cũng không quên chú ý chăm sóc. Vì vậy, nàng càng ở lâu cùng ngốc tử, càng thương hắn đậm sâu...

“Lại đang nhớ ân công rồi?”

Tiếng chim oanh đột nhiên phiền nhiễu bên tai, trước mắt là ngón tay đẹp như ngọc lắc qua lắc lại, nàng thu hồi ánh mắt mờ sương, mặt nhớn cười giãn ra, “Phạm mỹ nhân đã nhiều ngày không thấy mặt, đi nơi nào vậy? Đi nhìn oan gia mấy đời của người à?”

“Hắn?” Phạm Dĩnh nhẹ xì một tiếng, “Nghe nói đương kim Quốc Hậu đang xem xét tuyển chọn công chúa nước láng giềng làm Vương phi của hắn, bốn cô nương há lại quấy nhiễu chuyện tốt của người khác hay sao?”

Nếu thật sự việc đó không liên quan đến mình, sao lại biết rõ ràng như vậy? Mặc dù hiểu rõ trong lòng, nhưng La Chấn tự cho mình là phúc hậu, nên không đi vạch trần khúc mắc phức tạp kỳ diệu của Phạm mỹ nhân. “Vậy chắc người không ngại nói cho ta biết, khi nào thì phụ thân người sẽ thả ta rồi đi? Hắn cứ tiếp tục giam ta không thả, kinh động đến nha môn Âm ti, nghe nói sẽ có phiền toái tìm tới cửa đó.”

“Nghe nói, nghe ai nói?”

“Khứ Ác có nói qua, còn có mẹ người nữa.”

“Mẹ ta?” Phạm Dĩnh vui mừng, “Ngài cảm giác được mẹ ta? Ngài có thể đối thoại cùng bà ư?”

“Cũng không phải tất cả...” Hắn là ở trong tình huống này, nàng tức là nàng ấy. Thân thể này dù sao cũng là thân thể Tàng Trân, sau khi linh hồn trở về vị trí cũ, tất cả trí nhớ cùng tình cảm cũng có xu thế chậm chạp tỉnh lại, nhưng cũng không có gì ngoài việc dứt tình cạn yêu không có khả năng tiếp tục đốt cháy với Phạm Trù, những thứ không hiểu lúc này đối với cả hai nàng thật rõ ràng.

Nhưng tính tình Tàng Trân không kiên định như La Chấn, cho nên chỉ có thể mặc cho người đến sau làm tu hú chiếm tổ chim khách, vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Từ lúc dựa vào thân thể này thức dậy, nàng vẫn luôn ở đây. Nàng không muốn để cho các người đoàn tụ một nhà bởi vì nếu một chuyện không cách nào thay đổi mà lại trở thành sự thật thì sẽ gặp tai hoạ ngập đầu. Nàng muốn ta chuyển lời cho các người, nàng sớm đã thành quá khứ, không có khả năng trở về nữa...”

“Vậy người để cho nàng đi ra! Để cho nàng ra ngoài gặp ta, để cho nàng tự mình nói cho ta biết, nàng không cần ta, không cần một đôi con trẻ, không muốn cái nhà này nữa!” Phạm Trù phá cửa mà vào, hai mắt đỏ đậm, rít gào như vậy...

38. Chương 38: Tiểu Thử Quân Tâm

“Phong gia gia, chúng ta còn bao lâu nữa mới có thể đi vào?” Chi Tâm chau lại đôi mày dài xinh đẹp, gương mặt anh tuấn không tì vết căng thẳng, mắt to bình tĩnh nhìn vào nơi tọa lạc tại núi cao xanh ngắt này: nương tử đang ở bên trong đó nha.

“Nếu muốn trực tiếp đánh vào Lang Hoàn phủ cần phải phá bỏ ba tầng kết giới mà Phạm Trù bày ra, nếu không có trở ngại nào, phỏng chừng cần từ ba tới năm canh giờ, nhưng tất nhiên là Phạm Trù sẽ đến đón đánh chứ sao lại không. Thật ra thì người không cần gấp, lúc trước chẳng phải là Phong gia gia đã nghĩ cách để cho các người liên lạc với nhau sao...”

“Người từ từ làm đi nha, Chi Tâm đi đây.”

“Hả?” Phong Thần mặt mày ngạc nhiên, “Người đi đâu vậy?”

“Đi tìm nương tử.” Chi Tâm xắn tay áo, đẩy mấy cành cây lộn xộn hai bên, thẳng tiến về trong chỗ sâu núi cao.

“...Nè nè, Chi Tâm, không phá được kết giới này, làm sao người đi vào?”

“Phong gia gia thiệt dần!”

Thiệt dần? Phong Thần chỉ vào chop mũi mình.

Chi Tâm chân bước vội vã, đầu cũng không quay lại, thanh âm khờ khạo nói: “Chi Tâm không phải là thần tiên, Chi Tâm muốn đi đường, Chi Tâm cứ hỏi Hoa tỷ tỷ, Thụ gia gia là có thể nhận biết được đường. Người thiệt dần thiệt dần, quả nhiên trên đời chỉ có nương tử của Chi Tâm là thông minh nhất, những người khác đều thiệt dần thiệt dần. Nương tử, Chi Tâm rất nhớ nàng...”

“...”

Phạm Trù bày bố kết giới, tiên hay yêu nếu muốn tiến vào đều cần làm phép phá giải. Mà người phạm đi lại trong đó chẳng qua chỉ dễ lạc đường mà thôi, nếu gặp được ngựa quen đường cũ thì sẽ hoàn toàn không gặp trở ngại gì... Hình như đúng là mình có chút “thiệt dần” nha.

***

Bên trong Lang Hoàn phủ, bầu không khí rơi xuống điểm đóng băng.

“Vì sao nàng không dám ra gặp ta?”

“Nàng không phải không dám, chẳng qua là...”

“Chẳng qua là người dồn ép nàng!” Hai tròng mắt Phạm Trù đầu tơ máu đỏ. “Hiện tại, ta không ngại nói cho người biết mọi chuyện người thay nàng nói không đủ làm ta tin. Nếu nàng không ra, người cũng vĩnh viễn ở lại nơi này!”

Nếu nàng đi ra, chẳng lẽ ta có thể đi được sao? La Chấn nhấn lại đôi mày thanh tú. “Nàng không muốn gặp người!”

“Nàng vì sao không muốn gặp ta? Nếu nàng đúng như lời người nói, đối với ta đã cạn tình, tại sao không thể đi ra nói cho rõ ràng? Nói rõ rồi, ta sẽ không dây dưa nàng nữa.” Phạm Trù cười lạnh. “Đây chẳng phải cũng là mục đích mà lúc trước người chịu thuận theo để đến đây hay sao?”

“Cha, ngài...”

Phạm Trù hất bàn tay ngăn cản của nữ nhi ra. “Dĩnh nhi, người lui ra!”

“Cha...” Đứng bên cạnh phụ thân đã không còn không chế được cảm xúc, mặt Phạm Dĩnh đầy vẻ buồn rầu. “Ngài bình tĩnh một chút, đừng tổn thương... mẹ, ngài kích động như thế, chuyện bất lợi gì...”

“Người lui ra!”

“Cha...”

“Tỷ tỷ, đi xuống đi, chuyện của cha với mẹ thì để cho bọn họ tự giải quyết.”

“Phạm Trình?” Phạm Dĩnh kinh ngạc nhìn đệ đệ vừa bất chợt hiện thân. “Mấy ngày qua người đi đâu?”

“Ta đi nơi nào thì ta với tỷ ra ngoài từ từ nói, nơi này cứ giao cho cha và mẹ đi...”

“Trình nhi, Dĩnh nhi, các người ở lại.” Đôi mắt kịch liệt của Phạm Trù phút chốc tỉnh táo như hồ nước âm u, nhìn chòng chọc không nháy mắt vào má lún đồng tiền trước mắt. “Cầu xin mẹ của các người ra ngoài gặp các người.”

“Cha?” Hai người đồng thời giật mình, không hiểu dụng ý của phụ thân.

“Mẹ của các người đối với cha đã hết tình, nhưng không nên cũng hết yêu đối với các người chứ? Cốt nhục tình thân, huyết mạch tương liên, các người gọi mẹ các người ra gặp mặt các người đi.”

Tia kinh hoàng hiện lên trong đôi mắt đẹp khi nghe hắn nói như thế không thoát khỏi được hai mắt như đuốc của Phạm Trù, hắn nhận định được rằng nếu tận dụng hai con trai gái thì nhất định có thể triệu ra được thê tử vốn mềm lòng vì tình thương của người làm mẹ. Nếu tình yêu của hắn nàng cố ý không muốn, nhưng do hai con mà có thể lưu lại được nàng, hắn cũng không so đo. Chỉ như thế, hắn mới có thể lại có cơ hội nắm lại được tâm ý đối phương. Chẳng sợ dù chỉ có một tia cơ hội, hắn cũng phải bắt được!

La Chấn thật sự cảm thấy có mấy phần tình thế cấp bách, há mồm quát lên: “Phạm Trù, người yêu cho tới bây giờ cũng không phải là Tàng Trân!”

“Người nói cái gì?” Phạm Trù mím đôi môi mỏng lại như một mũi dao nhọn, con mắt bắn tia lạnh buốt.

“Người yêu, chẳng qua chỉ là phần cảm giác mà Tàng Trân đem đến cho người, phần bao dung mà người khác không cách nào cho người, trước nay luôn luôn yêu chiều thuận theo mà không ai làm được, người muốn, chỉ là cảm giác này. Người chưa bao giờ quan tâm nàng vui vẻ hay không, chưa bao giờ quan tâm nàng hạnh phúc hay không hạnh phúc, người đem ý nguyện của chính mình đổ lên trên đầu nàng, tùy ý bố trí sắp xếp cuộc đời nàng. Người muốn nàng chỉ là vì người muốn, mà cũng không hỏi nàng có muốn người hay không!”

“...Câm miệng! Người không có tư cách thay Trân nhi phát biểu, người không thay được ý nguyện của Trân nhi!”

“Nếu nàng muốn trở lại thì mấy trăm năm qua đã không tình nguyện làm một cô hồn dã quỷ rày đây mai đó! Uống cho người có mấy ngàn năm tu luyện, sao vẫn không muốn hiểu, một người đã uống canh Mạnh bà thì lối quay về còn quan trọng gì hay sao?”

“Câm miệng, câm miệng, Trình nhi, Dĩnh nhi, các người còn chờ gì nữa? Quỳ xuống, cầu xin mẹ các người trở về!”

Phạm Dĩnh nhận được ánh mắt cầu viện của La Chấn, trong khi tim còn đang đập mạnh và loạn nhịp thì Phạm Trình bên cạnh đã quỳ xuống, lê trên hai đầu gối tiến lại, ôm lấy hai đầu gối mẫu thân. “Mẹ, Trình nhi muốn mẹ gọi con một tiếng Trình nhi một lần nữa!”

La Chấn rún người lui về phía sau, lại bị ẩm ướt trên đầu gối giữ lại. Đây là... lệ của Phạm Trình.

Phạm Trù đúng là hiểu rõ Tàng Trân, hẳn quen thuộc mỗi nhược điểm, mỗi một chỗ có thể uy hiếp của Tàng Trân. Trước đây, trước khi Tàng Trân đi thì trong lòng nàng ấy nặng trĩu bởi nỗi bất rứt sâu sắc đối với hai con. Vì vậy, lúc La Chấn mới gặp gỡ Phạm Trình, Phạm Dĩnh thì chưa bao giờ có cảm giác xa lạ, cũng dễ dàng đón nhận thân phận hồ ly của bọn họ...

Trình nhi, Dĩnh nhi...

Không được, người không thể ra, người ra, chẳng lẽ muốn chịu một đời hành hạ của nam nhân kia một lần nữa?

Bọn họ đã lớn lên, đã có thể một mình đối mặt với cuộc sống, chẳng lẽ người muốn cho Bảo nhi của ta vào lúc này đã mất đi mẫu thân?

Dĩnh nhi của ta, Trình nhi của ta...

Trong thân thể, cảm xúc của hai người tràn ra như gió giật sóng trào, khiến nàng chợt sinh ảo giác, rốt cuộc, mình là La Chấn hay là Tàng Trân? Rốt cuộc, người nào mới thật sự là mình? Người nào nên làm chủ kiếp này?...

“Trân nhi!”

La Chấn giật mình như vừa bị nước đá dội lên đầu: mới vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

“Trân nhi, Trân nhi! Nàng đang ở đâu? Chi Tâm tới đây!”

Chi Tâm? La Chấn run rẩy: là ảo thánh sao? Hay là lời được gió truyền tới?

“Trân nhi, Trân nhi!... Tiểu Ngọc tỷ tỷ, nương tử đâu? Tỷ không phải là nhìn thấy qua à... Tỷ không phải tên là Tiểu Ngọc vậy tỷ tên gì? Quỳnh Hoa... Chẳng phải là tiểu Ngọc dễ nghe hơn à? Cứ gọi tiểu Ngọc thôi... Nương tử, Trân nhi, nàng đang ở đâu?”

Mấy người bên trong phòng đều đồng thời giật mình kinh ngạc. Mà Phạm Trù vẻ mặt âm lãnh càng sâu, hơn nữa, khi nhìn thấy dung mạo xinh đẹp thuộc về thê tử lại vì một nam nhân khác mà hiện ra nụ cười có lúm đồng tiền tuyệt mỹ thì trong nháy mắt sóng dữ mãnh liệt ào ào dội xoáy vào lồng ngực, hắn nghiêng rằng trời trạo, rít từng chữ qua kẽ răng. “Ta vốn không muốn tổn thương người, bởi vì người là kiếp sau của Trân nhi. Cho nên, tướng công của người, con của người ta đừng cũng không đừng. Nhưng hôm nay là hắn ép ta!”

Thấy hắn phun ra lời nói ngoan độc từ sâu trong thân thể thống khổ của hắn, nỗi sợ hãi nhảy dựng lên trong lòng La Chấn, liền chạy theo đuổi sát phía sau. Dưới chân Phạm Trù, cửa bị mở một tiếng mãnh liệt, cửa bị đá văng ra ngoài, giữa nơi nơi là phương thảo kỳ hoa, La Chấn nhìn thấy Chi Tâm đang bồi hồi hỏi thăm khắp nơi.

“Tướng công!”

Vẻ mặt như băng khắc thành của Phạm Trù khi nghe tiếng kêu này càng thêm cứng lại, thân thể mềm mại của thê tử đã như một con hồ điệp lướt qua bên cạnh mình, bay về hướng một nam tử khác.

“...Người là ai vậy?” Chi Tâm bị bóng người vọt tới làm cho sợ hết hồn, nhảy sang một bên, tránh thoát hai cánh tay trắng nõn đang muốn quấn quanh mình, mắt to vụt trở nên sang quắt. “Người gặp qua nương tử của Chi Tâm ư?”

La Chấn nhíu đôi mày lại. “Chàng không biết ta?”

Chi Tâm lắc đầu, đột nhiên hai mắt toả sáng. “Người là hồ ly tỷ tỷ?”

La Chấn hí hửng đôi mắt đẹp. “Sau đó thì sao?”

“Dáng vẻ lúc nói chuyện của tỷ Chi Tâm thấy rất quen thuộc, Chi Tâm từng gặp tỷ rồi sao?”

“Chỉ có dáng vẻ lúc nói chuyện làm cho chàng thấy quen thuộc thôi à?”

Chi Tâm sờ sờ cái gáy, cười ngây ngô nói: “Tỷ tỷ, tỷ muốn mắng Chi Tâm nha. Nương tử mỗi lần muốn mắng Chi Tâm sẽ nhìn Chi Tâm như vậy... Đúng rồi, đúng rồi, tỷ có gặp qua nương tử của Chi Tâm hay không?”

Tỷ tỷ à... thối ngốc tử, dám không biết nàng? “Nương tử nhà chàng đáng vẻ thế nào?”

Chi Tâm hì hì cười ngọt ngào. “Nương tử của Chi Tâm rất đẹp rất đẹp nha.”

La Chấn đảo đôi mắt đẹp, lòng đột nhiên nảy ra ý định trêu chọc, thản nhiên nhếch môi, kiêu mị vô cùng. “Đẹp bao nhiêu? Còn đẹp hơn ta à?”

Chi Tâm nghiêng đầu nhìn người trước mắt, rất hoang mang. “Tỷ...”

“Ta như thế nào? Ta rất đẹp phải không? Còn đẹp hơn so với nương tử nhà ngươi phải không?” Dám nói một chữ “đúng” đi, xem lúc về ta sẽ trị chàng như thế nào nha!

“Không phải... Nhưng mà rất là lạ nha...” Chi Tâm chau ấn đường thành một ngọn núi nho nhỏ. “Tỷ tỷ rất cuộc là ai vậy?”

“Ta là...”

“Nàng là nương tử của ta.” Phạm Trù vươn cánh tay kéo lấy cổ tay nhỏ nhắn của nữ nhân, mắt nhìn Chi Tâm. “Ngươi tới nơi này làm cái gì?”

Hừ! Chi Tâm nhìn hấn, lúc này gương mặt tuần tú trở nên ngay ngắn nghiêm chỉnh, kiêu ngạo nghênh cổ lên. “Ta tới tìm nương...” Bỗng nhiên con mắt trợn trừng lên. “Nàng là tỷ... Nương tử?! Ê ê... buông ra, buông ra!”

Hấn vừa xong tới thì La Chấn đã tự mình thoát khỏi lòng bàn tay của Phạm Trù. Lúc này nàng mới biết một chỗ tốt của thân thể này—lực đạo của Tàng Trăn lớn đến xuất kỳ. Nếu có thể lập lờ đánh lộn con đen đem về cơ thể hiện tại của mình, sau này muốn sửa trị tướng công nhà mình thì càng thêm thuận buồm xuôi gió nha...

“Tỷ là... nương tử sao?” Chi Tâm đem khuôn mặt trẻ thơ dán tới, tò mò quan sát.

La Chấn như cười như không. “Chàng nói xem ta có phải hay không?”

Chi Tâm thẹn đỏ mặt. “Chi Tâm không biết, Phong gia gia không có ở đây, không thể nói cho Chi Tâm, tỷ nói cho Chi Tâm đi.”

Lòng La Chấn lại muốn giở ý chọc ghẹo, chớp chớp con mắt, đá lông nheo qua lại. “Có phải hay không thì có gì quan trọng, chàng không cảm thấy là ta còn đẹp hơn nương tử nhà chàng sao? Ta theo chàng về nhà được không?”

Chi Tâm cau mày. “Ngươi không phải là nương tử.”

La Chấn trợn đôi mắt đẹp. “Sao biết được là ta không phải?”

Chi Tâm bị dọa cho sợ hãi, nhanh chóng lui mấy bước, con ngươi đen trong suốt thuần khiết kinh hãi. “Chi Tâm muốn nương tử kia, nương tử này không tốt.”

Không tốt? “Thối ngốc tử, chẳng phải ta đã nói, bất kể ta biến thành hình dáng gì, chàng cũng đều phải thích đúng không?”

“...Ô ô ô, ngươi thật sự là nương tử?”

“Sao thấy được ta là thật?”

“Những lời này chỉ có nương tử và Chi Tâm biết thôi nha... Nhưng mà nhưng mà, Chi Tâm vẫn muốn nương tử kia...”

“Tại sao?”

“... Nương tử này, Chi Tâm không thể hôn nhẹ, không thể ôm một cái a.”

A? Ngoan vậy à? “Vì sao không thể hôn nhẹ, không thể ôm một cái? Ta cho phép chàng hôn, cho phép chàng ôm...” Môi nàng nhếch nhẹ lên, con mắt ngằm chứa hai đầm lệ hoặc, mang đầy ý xấu cất bước tiến về phía trước.

Chi Tâm ngay lập tức lui về phía sau, gót chân vô ý dẫm phải rễ cây dài trên đất, ngã ngồi xuống. Hắn vừa lấy tay vuốt mông bị té đau, vừa chuôi chuôi lui về phía sau, mặt khổ sở kêu to: “Không thể hôn, không thể hôn, không phải là nương tử, Chi Tâm không hôn được!”

Ha, thật sự nên thêu lại bộ dáng của ngọc tử lúc này để vĩnh cửu lưu giữ, thỉnh thoảng lại lấy ra mà ngắm vào để cúng tế răng cỏ một phen. “Ta cho phép chàng hôn mà còn không hôn hả? Nương tử cho phép chàng hôn đó. Tướng công, ngoan ngoan đừng nhúc nhích...”

Chi Tâm lắc đầu, xua tay, thân thể chồi lui về phía sau từng chút một. “Không được không được, người không nên lại đây. Hôn người nương tử sẽ tức giận. Chi Tâm cũng sẽ tức giận. Chi Tâm không thể hôn người nào khác ngoài nương tử.”

Làm sao bây giờ? Tướng công như vậy thật làm cho nàng muốn nhào qua hôn cho thỏa mãn... Chẳng lẽ, linh hồn nhập vào trên người hồ ly tinh thì tính tình này cũng trở dậy ý thức dụ dỗ hay sao? Nhưng mà, coi như là ngọc tử này thức thời, thật sự nàng cũng không thể để cho bộ dạng thân thể này thân cận cùng hắn được, mặc dù “nàng” đã từng là chính bản thân mình cũng không được. “Tướng công, chàng thật sự không chấp nhận bộ dáng đẹp hơn của ta hiện giờ sao?”

“Đẹp đẹp, nhưng mà nương tử đẹp nhất, Chi Tâm chỉ có thể hôn nương tử... Mặc dù ngươi là nương tử, nhưng không thể hôn... Ui ui, trong đầu Chi Tâm thật loạn tưng phèo, người không nên lại đây, Chi Tâm phải hiểu rõ ràng cái đã, mới có thể gặp người!” Vội vàng hoảng sợ, Chi Tâm lật người bò dậy, ngã sấp ngã ngửa, ù té chạy vào giữa đám hoa và cây cảnh sum suê. Cho đến khi xác định được nương tử mà không phải nương tử kia không còn nhìn thấy mình nữa, mới thở hổn hển không dứt, ngồi xổm xuống, hướng về một bụi hoa cỏ đang lay động vậy gọi dưới tàng cây tùng, mặt trẻ con đầy vẻ khổ sở, chu môi. “Tiểu Tử tỷ tỷ, Chi Tâm làm sao bây giờ?”

Còn lại tại chỗ, La Chấn che miệng cười duyên: tướng công vui nha, vì sao nàng lại có phúc có được một tướng công như vậy...

“Người đùa thật cao hứng quá nhỉ?” Phạm Trù mặt trầm như nước, lạnh giọng hỏi.

La Chấn lấy ngón tay hất tóc mai rũ xuống của mình, thản nhiên nói: “Tướng công nhà ta thấy sắc đẹp mà không dời tâm ý, ta không nên cao hứng sao?”

Phạm Trù hiểu, ở trước mặt Lương Chi Tâm, mình đã thua một khoảng xa.

Trần nhĩ kiếp trước thương tổn tận tâm can, cho nên trước kia đã hạ quyết tâm trong lòng: không phải là người chung tình thì không cần. Vì vậy, khi nàng gặp một Lương Chi Tâm chí tình chí nghĩa tất nhiên là tình sinh ý động, ưng thuận bằng cả tấm lòng.

Vốn định dùng một đôi con trẻ để lay động tình cảm, nhưng nàng cùng Lương Chi Tâm kiếp này cũng có nuôi dưỡng hài tử, vả lại đang gào khóc đòi ăn, đúng là thứ có thể tác động mạnh nhất tới lòng dạ người mẹ, bên nào nặng bên nào nhẹ, không nói cũng hiểu.

Như vậy, hắn nên làm cái gì bây giờ?

“Phạm Trù, người lăn ra đây, khoản nợ kia giữa chúng ta cũng nên thanh toán cho xong đi!”

Ngoài cửa phủ có người kêu gào như vậy, bên trong phủ Phạm Đình lắc nhẹ đầu. “Sao người này lại tới nữa vậy?”

“Người nào?” La Chấn đang nghĩ tới tướng công ngọc tử kia không biết đã chạy tới nơi nào, không yên lòng hỏi.

“Chồn đen Nghiêm Minh thúc thúc.”

“Chồn đen?” La Chấn lông mày đen cau lại. “Chính là chồn đen từng xúi phụ thân ngươi hiểu lầm mẹ ngươi hồng hạnh xuất tường đó hả?”

“Chính là hần.” Bên ngoài tiếng mắng vẫn không dứt, nghe vô cùng kinh thiên động địa. Phạm Đình bưng tai thở dài. “Từ lần đó về sau, vị chồn đen thúc thúc này liền cùng phụ thân tích tụ oán khí, càng tích tụ càng sâu hơn. Phụ thân ta và hần hễ vừa thấy mặt liền đánh nhau, không thấy cũng vượt qua cửa mà đánh. Lần này có thể là nghe được tin tức phụ thân trở về núi nên lại chạy tới khiêu khích.”

“Nghe rất thú vị, đi xem một chút xem thế nào?” Vừa nói La Chấn đã vừa ra khỏi cửa phòng, hào hứng chạy về phía cửa phủ.

Đây quả nhiên không phải là mẹ. Mẹ thích nhiều chuyện như thế hồi nào? Phạm Đình bất đắc dĩ suy nghĩ rồi đuổi sát phía sau.

Thật ra La Chấn cũng không nhiều chuyện, nàng ra cửa là muốn thừa dịp rối loạn để ngó quanh tìm kiếm hành tung của tướng công. Nhưng cửa phủ vừa mới mở đã đón nhận một trận cát đá bay đầy trời, nếu Phạm Đình không kịp thời kéo lại thì nàng đã sớm bị cuốn vào.

“Người ra ngoài làm cái gì? Trở về!” Ở giữa cơn lốc do hai thân ảnh một trắng một đen giao vào nhau mà tạo thành, Phạm Trù quay đầu nhìn lại quát to một tiếng.

La Chấn ngẩn ra, nghe một tiếng cười khàn khàn lỗ mãng: “Úi chà, lão bà ngươi đã trở lại? Tàng Trân, cố nhân gặp nhau, không lên tiếng chào hỏi một cái được sao?”

“Họ Nghiêm kia, ngươi không muốn dùng đôi mắt đó nữa có phải không?”

“Họ Phạm kia, không phải là đã đánh mất lão bà nhanh nhẹn như vậy rồi sao?”

“Muốn chết?”

“Muốn chết chính là ngươi!”

Phạm Đình cùng nàng cách xa chỗ này ra hơn trượng. Bên kia lại có một khu núi đá tro bay khói tấp. “Còn tiếp tục như vậy nữa, núi này không bị bọn hần phá hủy mới là lạ. Ngài đứng ở chỗ này đừng động, để ta đi khuyên bọn họ tách ra!”

Đừng động? Sao có thể thế được. Phạm Đình phi thân đi khuyên can, La Chấn liền lập tức xoay người đi: mắt thấy trời đã tối, bên cạnh tướng công lại không có Phong Thần bảo hộ, chẳng biết sắp sửa tá túc ở nơi nào?

“Họ Phạm kia, lão bà ngươi rất hiểu biết lễ nghi mà, tốt xấu gì cũng đã từng thâm giao nhiều năm, sao luôn miệng kêu mà cũng không tới đánh, ta đi dạy dỗ nàng!”

“Họ Nghiêm kia, ngươi thật muốn chết hử!”

“Năm đó bởi vì ngươi vu cáo hãm hại, lão bà của ta đến bây giờ còn không chịu trở về phủ. Ta đơn giản cũng muốn làm y như vậy với lão bà của ngươi, đỡ phải ầm ục chịu oan uổng từ ngươi...”

La Chấn vội vàng đi tới, hai mắt cố gắng tìm kiếm ở giữa hai bờ hoa và cây cảnh, hồn nhiên không biết tình hình biến cố phía sau. Khi một cỗ kinh phong tập kích tới sau ót, thuận theo phản ứng khẩn cấp thân thể tạo ra, nàng quay chông đón đánh...

La Chấn đứng ngây ra tại chỗ...

“Nghiêm Minh, ngươi dám tổn thương thê tử của ta thì đến hạn phải chết rồi!” Tay phải của Phạm Trù giơ lên không trung sáng ngời, trường kiếm cắm trên tay đâm về ngực chồn đen.

Mà La Chấn đứng ngây ra đó, thay vì nói là bị thể công kích bén nhọn của người khác đánh tới hù dọa đến nỗi không cử động, chỉ bằng nói là bị tình trạng bản thân mình đột nhiên trở tay một cái là thân thể đã bay vào không trung làm cho kinh sợ còn đúng hơn: mình là người trần mắt thịt do người phạm sinh ra, tại sao sau khi gặp tướng công thì lại bị dị biến đến thế?

Nghiêm Minh né tránh mũi kiếm tập kích của Phạm Trù, khắc khắc cười quái dị, “Huấn nhi, Giới nhi, các người một người thì đối phó với Phạm nha đầu, một người thì đem mời dì Tàng Trân của các người về làm mẹ của các người đi!”

Chồn đen vừa nói dứt, hai thân ảnh cao lớn đột nhiên hiện ra, một người ngăn trở trước mặt Phạm Đình, một người thì ở sau lưng La Chấn.

Phạm Đình khẩn trương: Trình nhi kia từ lúc vừa thấy ân công xuất hiện liền biết rằng mình đuối lý nên chạy mất rồi. Nương tử của ân công cho dù có thân thể của mẹ, nhưng làm sao mà biết cách điều khiển pháp lực của mẹ được? “Nghiêm thúc thúc, ngài làm cái gì vậy? Ngài với cha ta đấu thì cứ đấu đi, sao còn đi quấy nhiễu mẹ ta?”

Nghiêm Minh vừa ứng chiến, vừa trả lời: “Phạm nha đầu, căng thẳng khi xưa giữa ta với cha ngươi đều bắt nguồn từ mẹ ngươi hết, không quấy nằng thì quấy người nào?”

“Hèn hạ!” Kiếm trong tay Phạm Trù muốn đâm vào chỗ yếu tại cổ họng đối phương, ý muốn dồn ép người kia rút lui rồi phi thân đi cứu. Đối phương cũng đã thấy được ý đồ của hắn, cố ý lấy chiêu dính chiêu mà dây dưa. Phạm Trù thoát thân không được, chỉ đành phải cất giọng rống dài, “Trân nhi, gạt bỏ tạp niệm, khí vòng quanh thân, tụt vào song chưởng!”

Cái gì? La Chấn vốn đang xê dịch tránh bị người bắt, hắn kêu như thế làm nằng phân tâm lắng nghe, thân thể vốn đã khó điều khiển lúc này lại ngừng lại nên một cánh tay tức thì bị người khác cầm lấy kìm chặt. La Chấn cả kinh, vì thế hợp lực để xoay người tránh đi, liền nghe thấy tiếng vang của quần áo trắng bị xé rách, một bên ống tay áo bị xé xuống hơn phân nửa.

“Lớn mật!” Lúc này sắc mặt Phạm Trù trở nên âm lãnh, trường kiếm đã bức lui đối thủ, muốn đi cứu trợ “ái thê”.

“Họ Phạm, muốn chạy à? Sợ phải không? Sợ thì trước tiên dập đầu cho Nghiêm mỗ một cái rồi đi cũng không muộn!” Nghiêm Minh tất nhiên đuổi dính theo không tha, miệng còn lớn tiếng giễu cợt. Phạm Trù trầm mặt không trả lời một chữ, chỉ khép lại ba ngón cái, trở, giữa của bàn tay trái, chém ra mạnh mẽ.

“Tam Muội chân hảo?” Nghiêm Minh mặt mày thất sắc, cuống cuồng không ngừng thay hình dạng đổi vị trí để tránh sát chiêu, miệng mắng to, “Họ Phạm hèn hạ, dám ra chiêu giết người à?!”

Đối thủ bị thua, Phạm Trù cũng không thừa dịp mà truy đánh, phi thân về hướng La Chấn để cứu viện.

Đúng tại lúc này...

“Trân nhi?” Chi Tâm từ trong đám cây cảnh chui ra, con ngươi hết nhìn đông lại nhìn tây, ngạc nhiên vô cùng, “Nằng ở đây đánh nhau với người khác nha.”

“...Chàng đi vào trong rừng cây, đứng im đừng di chuyển!” Ngốc tử mới vừa nói Phong Thần không có ở quanh đây, tất nhiên phải tránh càng xa càng tốt.

“Trân nhi...Trân nhi!”

“Trân nhi cẩn thận!”

Hai tiếng kêu hoảng hốt, một là của Chi Tâm một là của Phạm Trù.

Vừa mới rồi, bởi vì sự xuất hiện của tướng công nên La Chấn hơi chút thất thần, dưới chân di chuyển chậm một bước, chưởng của đối phương đã tới mặt.

Phạm Trù cách không điều lực, chụp vào sau gáy của kẻ tập kích, mà Chi Tâm thì lập tức oa oa nhào tới, há môi mỏng ra cắn xuống.

“Aaaa...” Kẻ đang la lớn vì đau tất nhiên là kẻ bị cắn, một bàn tay bị người ta gắt gao cắn giữa hai hàm răng, không đau sao được? “Cha, không phải là nói đến giỡn chơi với Phạm thúc thúc một chút thôi sao, sao chơi thật vậy nè? A a, người, tên này sao còn không nhả ra! Ta đá chết người...” một phen túm xuống tìm kiếm phía dưới, Chi Tâm bị chộp vào giữa ngực.

“Tướng công!” La Chấn tức giận nổi lên, ôm lấy Chi Tâm thuận thế chuyển người một cái, tránh được một cước.

“Chi Tâm cắn chết người, cắn chết người, người dám đánh nương tử... Trân nhi, không phải sợ, Chi Tâm bảo vệ nằng... Ui ui, người không phải là nương tử kia, người không nên ôm Chi Tâm như vậy.”

Thối tướng công, lúc này đây nàng thật sự đồng ý cho hấn ôm. “Tướng công, không phải ta đã bảo chàng tránh qua một bên ngoan ngoãn im lặng đừng động dấy sao?”

“Có người đánh Trần nhi, Chi Tâm không thể trốn nha... Ui ui, người buông Chi Tâm ra, Chi Tâm không thể ôm Trần nhi này...”

Nhìn ngốc tử mặt đỏ như gấc, vừa đẩy vừa cự tuyệt, La Chấn không biết nên khóc hay nên cười, đưa môi hôn nhẹ một cái lên trán của hấn, “Ngay lúc này thì Trần nhi sẽ không trách chàng.”

“Không được, không được, người không được hôn Chi Tâm... Hôn nữa, Chi Tâm tức giận đó.” Chi Tâm chui ra khỏi khuỷu tay ôn hương nhuyển ngọc, rất chi là mâu thuẫn, “Người là nường tử, cũng không phải là nường tử, người không phải là nường tử kia, Chi Tâm không thể hôn a...”

Aiz, vì sao nàng lại có tướng công đáng yêu như thế...

“Trần nhi, người đủ rồi đó!” Một phen an bài tỉ mỉ, cái mà Phạm Trù muốn không phải là một kết quả như thế này.

La Chấn quay đầu nhìn lại, mỉm cười thờ ơ, “Người an bài tuồng diễn này là muốn dùng khổ nhục kế hay là muốn anh hùng cứu mỹ nhân?”

“Đều-không-phải.” Phạm Trù mắt bắn ra những tia nhọn hoắc, rít qua kẽ răng từng chữ lạnh lùng.

“Như vậy là muốn cái gì?”

“Ta muốn để cho người thấy rõ sự thật.”

“Xin lắng tai nghe.”

“Hắn ngay cả năng lực bảo vệ người cũng không có. Nếu gặp phải một bọn bất cóc thật, sợ rằng hắn đã nhanh chóng chết dưới tay đối phương. Một nam nhân không thể bảo vệ người, người còn muốn hắn làm chi?!”

La Chấn cảm thấy thật buồn cười, đầu đẹp lắc lắc, “Không hổ là một đời tình thánh, người thật sự hiểu rất rõ nữ nhân ha.”

“Người...”

“Trên đời này, đúng là nữ nhân đều muốn có một nam nhân cường tráng tới bảo vệ mình. Nữ tử nào mà lại không muốn có một nam nhân luôn bên cạnh mình từng phút từng giây để như một ngọn núi cao hùng vĩ che chở, ngăn mưa chắn gió trước mặt mình?” La Chấn liếc mắt một cái nhìn ngốc tử nào đó đang ở cách đó không xa, muốn đi lại không đi, muốn lưu lại thì sợ nàng vô lễ với hấn, cười tươi tắn như xuân về hoa nở, nói:

“Nhưng mà Phạm cư sĩ chớ quên, trên đời này những người có võ nghệ cao cường thần thông quảng đại giống như các hạ, hay là những nam tử có quyền thế hiển hách uy nghi dù sao cũng là số ít. Những nam tử dân gian tầm thường phàm trần kia chẳng lẽ đều không có quyền lấy thê tử, không có quyền có người yêu sao?”

Nữ nhân muốn người bảo vệ không nhất định là người hô phong hoán vũ, không gì không làm được, mà chủ yếu là một người luôn một lòng một dạ muốn bảo vệ mình, luôn có dũng khí sẵn sàng ngăn ở trước mặt mình thời thời khắc khắc. Một khi có việc gì thì cũng không để cho nữ tử ấy phải một mình đối mặt, như thế đã đủ rồi. Về phần tuy có lòng nhưng lực không đủ thì lại liên quan đến thời vận, liên quan đến mệnh số, cứ tùy theo thiên mệnh là tốt rồi.”

“Cho dù bởi vì hấn không bảo vệ được người mà người có thể gặp bất trắc ư?”

Giọng nói của nàng nhẹ nhàng như không, nhưng ánh mắt lại vững như bàn thạch, “Khi hấn không bảo vệ được ta thì tất nhiên là tính mạng chính bản thân hấn cũng không bảo vệ được. Nếu hấn có chuyện, ta há có thể sống một mình sao?”

Phạm Trù biến sắc dữ dội. Từ miệng nàng đã từng nhiều lần phát ra những lời những câu làm hấn đau lòng, làm hấn buồn bực, làm hấn thẹn quá hoá giận, nhưng riêng một câu này đã khiến cho ngũ tạng của hấn

như ngâm trong hàn băng, giá lạnh thấu tim phổi. Rét lạnh khiến cho thanh âm của hắn run rẩy, “Người... người thế mà sẽ vì một nam nhân không bảo vệ được người mà đi tìm cái chết sao? Người...”

“Ai nói Chi Tâm không bảo vệ được nương tử?” Chi Tâm nghe tới nghe lui, đều là những lời mà phụ thân Phạm Phạm dùng để khích bác nương tử rời mình đi, vì vậy thở hổn hển thét lớn: “Phụ thân Phạm Phạm, Chi Tâm có thể bảo vệ nương tử!”

Phạm Trù cười lạnh, “Phong Thần không ở bên cạnh người, ngoại trừ việc tự mình cậy mạnh, người còn có thể làm được gì?”

“Hừ.” Chi Tâm quát mắt nhìn trừng trừng, “Chi Tâm ghét người, Tiểu Ngọc tỷ tỷ cũng ghét người. Trước kia người khi dễ muội muội của Tiểu Ngọc tỷ tỷ, làm cho nàng thương tâm giống như Trân nhi lúc trước. Tất cả các Hoa tỷ tỷ đều chán ghét người!”

“Tướng công?” La Chấn khẽ nhăn mày: sao ngốc tử đột nhiên nói sang hướng khác?

Phạm Trù nhăn lại mày kiếm, “Người rốt cuộc muốn nói gì?”

“Tất cả mọi người đều ghét người, mọi người đều kêu Chi Tâm giúp họ hả giận! Tiểu Ngọc tỷ tỷ, Bạch Lan tỷ tỷ, Phù Dung tỷ tỷ, Dâm Bụt tỷ tỷ...”

Đang lúc La Chấn lo lắng tướng công nhà mình sẽ bị một chuỗi dài ‘tỷ tỷ’ làm mệt chết, Chi Tâm giờ cánh tay thét lên, “Tiến lên!”

Phạm Trù vừa mới chau mày đã thấy bốn phương tám hướng hoa khí bắt đầu khởi động, tụ hợp kéo đến, mà giữa hoa khí ngậm khí cụ sắc bén sáng quắc, tập trung vào đúng chỗ mình. Hắn tung người lên ngọn cây, trầm giọng nói: “Đều là người tu đạo, vốn là nước sông không phạm nước giếng, các vị thật sự muốn nghe lời sai bảo của một kẻ phạm nhân tục tử mà làm mất thể diện sao?”

“Hừ, các tỷ tỷ đã muốn đánh người từ lâu. Người tổn thương rất nhiều tỷ muội của các nàng, người đáng bị đánh, chính các tỷ tỷ muốn cho Chi Tâm gọi các nàng tới!”

“Các nàng không phải là đối thủ của ta.”

“Ồ! Vậy...” Chi Tâm gãi gãi đầu, “Sói ca ca, sói tỷ tỷ, các người giúp các Hoa tỷ tỷ đi...”

39. Chương 39: Liên Lụy Quân Đau

Hoa cỏ nhất tề trời dậy, đàn thú hú dài vang dội, vạn vật chờ phân phó, nếu đại chiến thật sự xảy ra, núi này chắc chắn sẽ bị phá hủy...

Phạm Đình đã chạy đến bên cạnh La Chấn, giọng vội vàng: “Chẳng lẽ ngài thật sự muốn xem hai người bọn họ đánh nhau? Dao kiếm vô tình, dù ai bị thương cũng đâu phải là mong muốn của ngài đúng không?”

La Chấn thở dài, “Vậy theo người nên làm thế nào mới có thể hòa giải? Người nên hiểu, ta nói hòa giải ở đây là nói phụ thân người phải buông tay, để cho ta cùng tướng công nhà ta sống yên ổn qua ngày.”

“... Ngài thật sự kiên quyết muốn rời khỏi cha đến thế sao? Không hề còn một tia lưu luyến nào ư?”

“Nếu như có, thì đã không lấy phương thức thâm quyết liệt đến vậy để rời đi.” La Chấn đầu ngón tay rơi xuống vai Phạm Đình, hai mắt tha thiết có chút trông mong, “Người nói muốn giúp ta, hôm nay liền giúp ta có được không?”

Còn có thể thế nào đây? Mặc dù một ít tư tâm đã từng khiến cho nàng muốn giữ “Mẹ” lại, nhưng nếu cưỡng ép giữ lại, không những không thể viên mãn một nhà mà còn có thể gây họa thành thù. Đến lúc đó, đối với mọi người, đều là tổn thương lớn nhất...

“Theo ý ngài, như thế nào mới có thể làm cho cha thật sự buông tay?”

“Thật ra, bây giờ hắn đã có mấy phần nản lòng thoái chí, chẳng qua chỉ không cam lòng cứ như vậy mà buông tay thôi, chỉ cần có một lý do gì đó không thể cứu vãn được khiến cho hắn thấy đã lấy được công bằng cho chính mình mà thôi.”

“Lý do gì đó không thể cứu vãn được?” Phạm Đình né tránh ánh mắt, mặt hiện lên nét hoảng sợ, “Ta không thể tổn thương cha, cha ta... cha ta cũng khổ...”

Đôi mắt đẹp của La Chấn run rẩy, “Như vậy, người muốn cho mẹ của người trở lại để tiếp tục bị cha người tổn thương? Vậy thì người cho rằng phụ thân người sẽ ăn năn hối lỗi, sẽ lãng tử quay đầu sao? Chưa nói đến việc này có khả năng nhiều hay ít, nếu thật được như thế, mẹ người sẽ bắt kẻ hiềm khích lúc trước mà vui vẻ tiếp nhận sao?”

“Ta...” Phạm Đình bị thương không nói.

“Cha người tổn thương mẹ người, so với Hàng Niệm Nhận tổn thương người, ai nặng hơn ai nhẹ hơn?”

“Chuyện này... cũng không có thể so sánh đúng không?”

“Có lẽ.” La Chấn nhếch môi cười lạnh, “Cha người sẽ không hại tính mạng của mẹ người, mà là lãng trí linh hồn mẹ người, cho nên, trong rất nhiều năm, nàng tuy còn sống cũng như đã chết.”

Lúc người bị lửa thiêu thì nàng lấy thân thay thế, không chỉ vì giải thoát cho chính mình, mà còn muốn cho người nhớ kỹ người thân nhất của người chết dưới tay ai, để cho người rời xa nam nhân nhất định sẽ mang thương tổn cho người. Một trái tim đã chết, người còn muốn để cho nàng tiếp tục sống tiếp những năm tháng trong kiếp hoạt tử nhân* sao?”

(*người thực vật)

Phạm Đình cúi đầu không nói, La Chấn cũng không thuyết phục tiếp nữa, đi tới bên cạnh Chi Tâm đang cùng Phạm Trù bốn mắt cân lường nhìn nhau, “Tướng công, chàng tới đây thì người nào sẽ cho Trần nhi dùng Thu Hồn Thảo?”

“Lão đầu thú và Hoàn Tổ sẽ cho Trần nhi ăn, Phong ca ca cùng Phong bá bá sẽ làm cho Tiểu Hoàng nở hoa nha.”

La Chấn thản nhiên, “Tướng công an bài được thỏa đáng như thế, nên thưởng.”

“Hi.”

Trên trán Phạm Trù đột nhiên nổi lên nhiều sợi gân xanh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người... Người dùng thanh âm đó, dung mạo đó để kêu kẻ ngu kia là tướng công, người thật làm được như vậy sao?!”

“Chẳng phải người đã đoán được mục đích tại sao ta lại ưng thuận mà xa hôn sao?” La Chấn lại trở nên lạnh lùng, “Ta chính là muốn dùng dung mạo này, thân thể này để làm cho người chết tâm đó. Nếu có cơ hội, ta cũng không ngại phá hủy thể xác đã sớm nên trở thành cát bụi này.”

Một ý ác độc hiện lên trong mắt Phạm Trù, “Người dám!”

La Chấn như chợt tỉnh ngộ nhú mày cười, nói: “Thì ra ở trong lòng người, cái vỏ bên ngoài của thê tử người quan trọng hơn linh hồn. Chả trách lúc nàng còn sống, người không chút kiêng kỵ lãng trí tâm linh của nàng, mà sau khi nàng mất, lại bảo quản tử mĩ thân thể này đến thế.”

Mặt mũi Phạm Trù chớp mắt lạnh cứng.

“Tướng công.” La Chấn cầm tay Chi Tâm, “Không cần đánh với hắn. Chuyện quá khứ dù sao đi chăng nữa cũng không cách nào quay trở lại được, tội gì để cho các tỷ tỷ phải động thủ lần nữa? Chỉ cần nhớ rõ vết xe đổ là tốt rồi. Chàng để cho tất cả các vị lui ra, chúng ta đi thôi.”

“Ừ.” Chi Tâm trao đổi với “mọi người” đang cùng vận sức chờ phát động một hồi lâu, sau đó tất cả đều tản đi, quay qua nói với Phạm Trù, “Sau khi nương tử của Chi Tâm trở về, ta sẽ nói Phong gia gia đem trả lại nương tử của người, Chi Tâm chỉ cần nương tử của mình thôi nha.”

“Đứng lại.” Trong mắt Phạm Trù đã đầy vẻ bấn loạn, mặt bình tĩnh gần từng chữ.

Nghe thấy mà làm như không nghe, hai người khoát tay ôm quyền chào một cái rồi đi trước.

“Ta nói, đứng lại.”

Tiếng nói đè nén gần đến mức bùng nổ cũng không khiến cho hai người chậm bước chút nào.

Bắn loạn chuyển thành kích động điên cuồng, trường kiếm lại xuất hiện trong tay phải Phạm Trù.

“Cha, ngài không thể... A!” Phạm Đình bỏ nhào tới lấy thân ngăn cản, bị phụ thân phẩy tay áo đẩy ra.

Thế công của Phạm Trù không vì thế mà dừng lại, người cùng kiếm hòa hợp lại thành một đường ánh sáng trắng, nơi kiếm khí mãnh liệt hướng tới chính là giữa lưng Chi Tâm.

Đối với hành động này, La Chấn đã sớm phòng bị từ trước, thân ảnh nhỏ nhắn nhanh chóng ngăn cản sau lưng tướng công.

Phạm Trù cười lạnh, kiếm phong đang hướng thẳng phía trước chớp mắt một đã vòng ra ngoài, cùng lúc đó, phất tay áo xô nàng ra ngoài ba thước, chưởng trái giấu trong tay áo đột nhiên xuất ra, nhắm vào ngay giữa lưng Chi Tâm.

“Tướng công—” La Chấn nhìn thân thể thon dài của tướng công bay cao cả trượng rồi rơi phịch xuống đất, đôi mắt đẹp kinh sợ nhìn trừng trừng như bỗng chốc biến thành ngu si.

Thật sự hoạch định của nàng rất tốt: đầu tiên là mình lên tiếng châm chọc, rồi cùng tướng công dắt tay đi xa, đương nhiên sẽ chọc giận Phạm Trù. Khi hấn ra tay tổn thương tướng công, nàng sẽ xả thân cứu giúp, kể từ đó:

Một, tất nhiên khiến cho hấn sinh lòng áy náy, không dám dây dưa nữa; hai, khiến cho hấn hiểu ra rằng mình và tướng công là không thể cách xa được; ba, mượn cơ hội hoàn hồn... Ba hệ quả này nàng đã hoạch định chu đáo, đã suy nghĩ chu toàn, và lại sự việc cũng bắt đầu như dự liệu ban đầu của mình, nhưng mà nhưng mà...

Không không không! “Tướng công, tướng công!”

La Chấn ngã ngồi xuống, ôm lấy thân thể đang nằm trên đất của tướng công. Gương mặt tuần tú trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền làm nàng cảm hoảng sợ, không dám lay, không dám rung, chỉ có thấp giọng kêu nhỏ: “Chi Tâm, Chi Tâm, tướng công, tướng công?... Ngoan, nói chuyện cho Trần nhi nghe được không?”

“Ân công! Ân công!” Phạm Đình lập tức chạy tới, gọi không thành tiếng, đưa ngón tay dò bắt mạch trên cổ tay của Chi Tâm, vẻ mặt xinh đẹp căng thẳng, “Ân công... tâm mạch bị tổn thương nghiêm trọng...”

“Nghĩa là sao?” La Chấn ngược đôi mắt long lanh trong trẻo nhưng lạnh lùng, “Người chỉ cần nói cho ta biết, làm sao có thể cứu tướng công của ta.”

Hàn ý trên gương mặt nàng khiến Phạm Đình hiểu, Ân công nương tử đã có oán hận với mình. Đè nén nỗi kinh ngạc thần thờ khác thường trong lòng, Phạm Đình lấy từ trong tay áo ra một viên thuốc, “Đây là Hộ Tâm Hoàn, đầu tiên là bảo vệ tâm mạch của ân công cái đã. Nếu ân công có thể tỉnh lại, với năng lực phân biệt bách thảo của người, tất nhiên là có thể tìm được phương pháp cứu trị... Ah... Hàm của ân công ngậm quá chặt, không đưa thuốc vào được!”

“Ta cúi đầu xuống thì đem khớp hàm tướng công vặn bung ra.” La Chấn lấy viên thuốc từ trong tay nàng ấy, bỏ vào cái miệng nhỏ nhắn của mình, lấy hàm răng tinh tế nhai nhỏ ra. Rồi sau đó cúi nhẹ đầu đẹp, ngay lúc Phạm Đình mở ra được một khe hở giữa hàm răng liền mớm vào trong miệng tướng công, “Tướng công, ngoan, mau nuốt xuống, nếu không Trần nhi sẽ tức giận nha.”

Chi Tâm đang thâm trầm hôn mê như nghe thấy được, cổ họng chuyển động, đem thuốc đắng trong miệng nuốt xuống. Để thưởng, La Chấn hôn nhẹ một cái trên môi hấn, rồi ngược mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đầy vẻ phức tạp của Phạm Đình, “Nếu tướng công của ta không thể tỉnh lại, người có thể cứu được hấn chứ?”

Tuy là dung nhan của mẫu thân, nhưng ánh mắt lại xa lạ như vậy, Phạm Đình cúi đầu, “Ân công được Trời ban riêng phúc lớn, tất nhiên không ngại.”

“Vậy có phải ý nói rằng, nếu chàng không thể tỉnh lại tự cứu lấy mình, người cũng vô pháp cứu chàng?” Cái câu ‘được Trời ban riêng phúc lớn’ này nàng nghe không biết bao nhiêu lần rồi, ngay cả như thế thì thế nào chứ? Chỉ cần một biến cố nhỏ nhỏ cũng có thể xáo trộn sự an bài của trời xanh, thay đổi số phận con người, sao nàng dám để mặc sinh tử của tướng công cho Ông Trời định đoạt được?

Ân công nương tử bề ngoài thanh quý phur Lan, thanh thú nhả nhận như Cúc, một trái tim đầy chất thơ, quả nhiên là phong thái của tiểu nữ khuê các xuất thân không tầm thường.

Thế gia thương nhân lại truyền thụ cho người một bản tính biết mưu đoạt lợi ích, cân nhắc không nhường nhịn nếu có lợi, những tính cách tiềm tàng này đều cất giấu trong người, lúc người ta còn như chưa tỉnh lại trong sự thương thức dung nhan thì đã bị đối thủ không tầm thường này xỏ mũi dắt đi là chuyện thường tình, khó sửa thói quen. Tính cách đặc biệt như vậy, lúc nàng mới tới Lương gia tị nạn thì đã hiểu rõ.

Nhưng cho đến bây giờ, Ân công nương tử mỗi khi đối mặt với mình thì đều thản nhiên cười nói, hòa ái dễ gần. Trong lúc mình phiền não mê muội bởi vì chuyện với Hàng Niệm Nhạn, nàng dùng lời lẽ chỉ dẫn thức tỉnh ý mê; lúc bản thân mình bị thương nặng mạng sống như chỉ mảnh treo chuông, nàng rưng rưng nước mắt bồn ba tìm kiếm phương pháp cứu trị.

Tuy là muốn lợi dụng mình để khiến Tấn Vương dời đi tầm mắt, nhưng trước đó cũng nói thẳng mà không có bất kỳ dối gạt nào. Đối với mình, nàng vẫn thẳng thắn thành khẩn rõ ràng, không hề ra sức nguy trang, khiến cho mình lúc chưa biết thân phận kiếp trước của nương tử ân công thì đã sinh lòng muốn thân cận. Khi biết được sự thật rồi, mới biết rằng bởi có duyên mẫu tử kiếp trước, nên kiếp này mới có tình như tỷ muội...

Nhưng mả vào thời khắc này, đối diện nàng, trên dung nhan của mẫu thân đã hiển lộ một vẻ mặt lạnh lùng khước từ mà ân công nương tử chưa bao giờ thể hiện ở trước mặt mình, khiến nàng sinh lòng thống khổ, “Ân công ngài...”

“Người lại muốn nói cho ta rằng chàng tất nhiên sẽ không sao, đúng không?” La Chấn không muốn lại phải nghe loại lời nói này nữa, dùng khí lực của thân thể mượn xác này ôm lấy Chi Tâm đi về phía chân núi, tướng công của nàng, chính nàng sẽ cứu!

“Người muốn đi đâu?” Phạm Trù ngăn lại đường đi.

Sau khi một chưởng đánh trúng Lương Chi Tâm, kích động muốn giết người điên cuồng đầy trời tản đi, khi hấn ổn định lại thì trong lòng đột nhiên sinh ra hoảng hốt. Hơn nữa, vẻ mặt trống rỗng mất hết huyết sắc của Trần nhi khi chính mắt thấy Lương Chi Tâm té ngã đã khiến cho hấn hoảng hốt bưng tỉnh ngộ: mình thật sự đang mất đi Trần nhi.

La Chấn gương mặt nhìn hấn, giọng nhỏ nhẹ nói: “Xin các hạ đừng chặn đường.”

Mặt Phạm Trù xám như tro đầy thất bại, trầm giọng nói: “Nếu không phải người cố tình chọc giận ta, ta đã không ra tay tổn thương hấn. Trước kia, ta đã từng đem hấn và con hấn uy hiếp người lần nào đâu?”

“Cho nên, ta hấn phải nên cảm tạ người chăng?”

Giọng nói hời hợt, không hồn không lạnh này lại kích thích Phạm Trù thốt lời ác độc: “Bởi chính người, khéo quá hóa vụng! Người tính đúng lúc ta ra tay sẽ thay hấn chịu một kiếm kia, để cho ta phải ngậm hổ thẹn mà thả người. Nếu ta không đoán trước được thì người đã sớm xa hồn mà đi như ý nguyện. Nếu Lương Chi Tâm có gì bất trắc, cũng bởi chính người tự cho là mình thông minh, không trách được người khác!”

“Cho nên, ta không trách các hạ, xin các hạ nhường đường là tốt rồi.”

“Người...” Phạm Trù nghiêng chặt hàm răng, sắc mặt hết xanh lại trắng, “Người muốn đi cũng được, nhưng phải để lại thân thể Trần nhi!”

Nam nhân này, sống mấy ngàn tuổi rồi sao vẫn ngây thơ như thế? “Người cố ý muốn cho nàng ra ngoài gặp người phải không?”

“Cái gì?” Phạm Trù hơi sững sờ, bất chợt tâm ức chấn động, người trước mắt là...

“Cha!” mặc dù muốn giúp La Chấn đưa Chi Tâm bình an trở về, Phạm Đình vẫn tới an ủi phụ thân trước, “Ngài...”

“Ta muốn yên tĩnh một chút.”

“Cha...”

“Dĩnh Nhi, nếu người lo lắng cho nàng thì phải đi ngay đi.”

“Nhưng mà cha...”

“Ta yên tĩnh một chút là tốt rồi. Tốt nhất người nên nhanh chóng đến biệt uyển của Lương gia càng nhanh càng tốt, bởi ta đã mời mấy sơn yêu ngày trước từng thiếu ân tình của cha đi tới nơi đó trước để phá hủy Thu Hồn Thảo, đã muộn...”

Phạm Đình trên gương mặt xinh đẹp kinh hoàng, “Sao cha không ngăn bọn họ lại?”

“Vì sao ta phải đi?”

Chạm được ánh mắt ẩn chứa khiển trách của nữ nhi, Phạm Trù vô lực cười một tiếng, “Ngay cả người cũng muốn trách ta phải không?” hần ngược đôi mắt đẹp không chút gợn sóng nhìn về nơi xa xăm, “... Mẹ người như vậy mà lại dùng những lời đó nói với ta, người nói cho ta biết vì sao ta còn phải giúp nàng?”

“Không có Thu Hồn Thảo, ân công nương tử chỉ có thể vĩnh viễn ở trong thân thể mẹ, cha có thể chịu được sao?”

“Người thật sự cho rằng ta chỉ quan tâm đến một túi da bên ngoài thôi sao?” Nếu ngay cả nữ nhi cũng nghĩ như vậy, thì còn có ai có thể hiểu rõ đây? Vốn tưởng rằng sẽ còn có Trân Nhi, nhưng hôm nay... “Ta bảo trì thân thể mẹ người kỹ lưỡng như thế là để nghênh đón hồn phách mẹ người trở về. Cái mà ta chân chính muốn chính là linh hồn của nàng...”

Phạm Trù suy lực lắc đầu, “Không cần phải lo lắng, cho dù không có Thu Hồn Thảo, với bản lĩnh của Khử Ác cũng sẽ không gặp khó khăn gì làm cho nàng trở lại thân thể La Chấn, người cứ đến đó đem thân thể mẹ người mang về.”

“Vâng.” Phạm Đình mới đi được mấy bước đã nghe hần nói:

“Nếu như người một lòng hướng về bọn họ, thì phải đi mau một chút để đánh lui sơn yêu. Sơn yêu vì còn nợ ta ân tình nên nhất nhất nghe lời ta nói. Vậy nên muốn giữ được Thu Hồn Thảo thì chỉ có cách là đánh được bại họ. Tâm mạch của Lương Chi Tâm bị tổn hại nặng nề, nếu không có Thu Hồn Thảo, sợ là hết cách xoay chuyển.”

Phạm Đình bỗng nhiên quay đầu, “Cha?!”

...

“Ta không muốn gặp người, ta đã khấn cầu trước mặt Diêm Vương vĩnh viễn không gặp lại người nữa, người lại gọi ta ra đây vì cái gì? Người cho rằng, ta đi ra thì có thể thay đổi được cái gì sao?”

“Trân Nhi...”

“Phạm Trù, ngay một khắc lúc ta dẫn thân vào Luyện Yêu Hỏa, không, là sớm hơn, sớm hơn trước đó ta đã không muốn nhìn thấy người rồi. Nếu còn sống mà có thể thoát khỏi được người, ta tội gì phải đi tìm cái chết chứ? Ta tội gì phải ghét bỏ chính bản thân mình, trả giá bằng cái chết để đổi lấy vĩnh viễn đừng gặp lại người?”

“Nàng ghét bỏ chính mình? Trân Nhi, vì sao nàng lại ghét bỏ bản thân mình?”

“Một người tự mình chà đạp lòng tự trọng của bản thân thành bùn, không nên ghét sao?”

“Trân Nhi, đừng nói về mình như vậy, đó là lỗi của ta, bởi ta phụ nàng, nàng...”

“Nếu người đã biết là người phụ ta, vì sao không để cho ta được thanh tĩnh, còn muốn quấy rầy cuộc sống mới hạnh phúc của ta?”

“... Nàng hãy cho ta cơ hội đi, nàng không thể chưa cho ta bất kỳ cơ hội nào mà đã...”

“Cơ hội ư? Người có bao nhiêu lần tầm hoan bên ngoài, ta cũng có bấy nhiêu lần cho người cơ hội. Vậy người tính lại một chút đi, chính người có đếm hết được hay không?”

“Trân Nhi, ta yêu nàng. Nàng hẳn phải biết là không có bất kỳ một người nào có thể thay thế vị trí của nàng trong lòng ta...”

“Phạm Trù, những lời này đã từng làm cho ta mềm lòng, trải qua một lần lửa thiêu, không bao giờ có thể làm cho ta có thể sinh ra được một tia giao động nào nữa. Ta không muốn gặp người, bởi vì, có mấy lời ta cũng không thật sự muốn nói ra với người. Nhưng mà, vì người ép ta, ta đành phải nói rõ cho người biết: ta-không-yêu-người!”

Không phải là ngữ khí oán giận chưa tiêu, cứng miệng nói một đằng mà bụng nghĩ một nẻo, mà là dùng vẻ mặt lạnh lùng, tiếng nói lãnh đạm để nói ra bốn chữ: ‘Ta không yêu người’. Nàng ở trong vòng tay hắn, dưới con mắt chăm chú của hắn, dùng đôi môi anh đào khi xưa từng khiến cho hắn mất hồn mà nói rõ từng chữ này ra. Câu nói đó, đã khiến hắn tan nát cõi lòng, đau thương như muốn chết!

Vì vậy, hắn nhường đường, để cho nàng ôm một nam nhân khác từng bước đi xa khỏi hắn...

Hắn muốn được thanh tĩnh một chút, nhất định phải yên tĩnh một chút, nếu không, chỉ sợ rằng, khí nóng và lạnh đang đấu đá tràn ngập trong lòng sẽ làm cho hắn thân xác chia năm xẻ bảy, tan hoang điêu tàn... Biết đâu, nếu hắn bỏ đi mấy ngàn năm tu hành, đi vào kiếp luân hồi, có thể quên được nỗi đau đớn cực hạn này hay không?

Bên trong biệt uyển Lương gia, một cuộc kịch chiến vừa chấm dứt. Trong đình viện, ba kẻ địch sa lưới bị một sợi dây thừng trời tiên buộc chặt vào chung một chỗ. Hoàn Tố hai tay chống nạnh, dùng mũi chân đá đối phương, vênh vác đắc ý, “Các người thật to gan, cũng không thèm nhìn xem chỗ này là địa bàn của ai. Chỉ mấy con sơn yêu nho nhỏ mà cũng dám đến diễu võ giương oai trước mặt bốn cô nương – người trong tương lai sẽ là thống lĩnh bất yêu nhân, chẳng phải là rảnh quá nên đến tìm chết à?”

Khứ Ác ngồi bên trong hiên, vuốt râu chặc lưỡi, “Hoàn nha đầu, hình như là mấy vị đạo hữu của bản đạo xuất lực nhiều hơn nha. Thống lĩnh bất yêu nhân tương lai như người võ công cũng khá, nhưng còn kém rất xa người có thiên phú bất yêu đấy.”

“Hừ!” Hoàn Tố bĩu môi, “Nếu không phải do tiểu thư nhà ta suy nghĩ chu đáo, sớm đề phòng Phạm Trù, Thu Hồn Thảo chẳng phải là nhất định bị hủy rồi sao? Thu Hồn Thảo mà bị hủy, xem ngài làm thế nào để tiểu thư hồi hồn trở về. Hồn tiểu thư mà không về được, ngài sẽ không thu được Cô gia làm cao đồ (trò giỏi), cao đồ Bảo Nhi càng không được, hơn nữa, cái bộ râu dài mà ngài thích nhất này cũng khó mà vẽ lên nhé.”

“Cạc cạc, a nha!” Bảo Nhi trong ngực Khứ Ác dường như nghe rõ lời châm chọc, chế nhạo của Hoàn Tố, hươu hươu cánh tay nhỏ, túm lấy cái thứ đang đang đưa qua lại trước mắt mình, hứng trí kéo kéo thật mạnh, ngay lập tức làm cho lão đạo đầu đến nhe răng trợn mắt, la oai oái cả ngày, khiến nha đầu Hoàn Tố cười hả hê đến đau cả bụng.

“... A a a, Bảo Nhi buông tay... Hoàn nha đầu, sao người còn không mau tới ôm tiểu tử thú vị này đi... Người không muốn bản đạo đem Thu Hồn Thảo đi cứu tiểu thư nhà người phải không?”

“Thu Hồn Thảo ở đâu? Mau lấy Thu Hồn Thảo đến đây!”

“Thu Hồn Thảo được bản đạo bảo vệ không hao tổn một cọng lông, người lấy Thu Hồn Thảo làm cái gì? Ừa...”

“Cô gia!” Hoàn Tố đang cười to đến gập cả eo, trước tiên là nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch như tờ giấy, hai mắt nhắm chặt của Chi Tâm, tất nhiên là kính sợ rồi ngược mắt nhìn lên, “Người... Người là hồ ly tinh yêu mị từ đâu tới? Người đem cô gia nhà ta từ trong rừng ra à? Mau buông Cô gia nhà ta ra!”

Khứ Ác một tay ôm lấy móng nhỏ của Bảo Nhi, một tay nắm lại cổ áo của Hoàn Tố đang giương nạnh múa vuốt, mỉm cười nói: “Hoàn nha đầu, bản lĩnh khá lên rồi nha, liếc mắt một cái liền nhìn ra được người ta là hồ ly tinh nha!”

“Hồ ly tinh thật hả?” Hoàn Tổ hít vào một hơi, đánh giá xem xét đối phương, “Ta đâu có biết nàng là hồ ly, ta nói vì thấy nàng ôm Cô gia... Ai nha, sao ngươi còn không buông ra hả? Mau buông Cô gia nhà ta xuống!”

La Chấn đem Chi Tâm đặt ở trên giường trong phòng, không rảnh so đo tội đại bất kính của nha đầu này, “Đạo trưởng, ngươi nên nhận ra ta, mau lấy thu Hồn Thảo đến đây, Chi Tâm bị trọng thương!”

Khử Ác cả kinh, lướt thân qua cầm cổ tay Chi Tâm lên, mặt biến sắc, “Sao lại như thế? Bần đạo cũng không có bấm ra Chi tâm có một kiếp nạn này.”

“Số mạng tuân theo lẽ Trời vốn là huyền bí nhiều thay đổi, ai có thể nói rõ ràng được?” La Chấn nhận lấy Bảo Nhi từ trong tay hắn, vội la lên, “Phong Thần nói cho La Chấn, Chi Tâm cần Thu Hồn Thảo chữa trị, xin đạo trưởng nhanh chóng bắt đầu đi!”

“Phong Thần, các hạ làm ăn kiêu gì, sao lại để cho Chi Tâm...” Khử Ác nói được một nửa thì ý thức được rằng lúc này không phải là lúc truy cứu lỗi phải, lạnh nhạt nói, “Sao còn không mau đi xem xem hai tiểu bảo bối của ngươi có thúc giục Thu Hồn Thảo nở ra được chưa?”

Trong hư không, Phong Thần cũng không giải thích, xoay người vội bay đi.

Khử Ác sắc mặt ngưng trọng, “Lương thiếu phu nhân, ngươi chắc hiểu được, hôm nay Phong Thần cam nguyện mạo hiểm bị Trời cao trừng phạt mà thúc giục Thu Hồn Thảo nở hoa, không tuân theo trật tự các mùa. Sau khi hoa nở, cũng chỉ có một mảnh lá là có thể dùng, nếu cho Chi Tâm, ngươi vĩnh viễn sẽ không có cách nào hồi hồn.”

La Chấn sửng sốt. Vĩnh viễn không có cách nào hồi hồn? Vĩnh viễn phải dùng thân thể này sao? Vậy...

Hơn nữa, thân thể này là thuộc về kiếp trước của ngươi, theo lẽ thường thì đã nên xuống mồ từ lâu, bởi vì được ngàn năm Băng ngọc quan cộng với linh đan dược liệu kỳ diệu hỗ trợ che chở mới có thể linh hoạt được như vậy. Rồi đi những thứ bổ dưỡng kia, không đầy một tháng, ngươi sẽ gặp cảm giác toàn thân khó chịu, ba tháng sau, bệnh nhẹ chông chênh, không đến một năm sẽ già nua như bà lão. Không tới ba năm thì ngươi sẽ...

La Chấn dựa vào tư chất của thân thể này mà tìm thấy Phong Thần đã xông vào kết giới, nhờ sức gió mà thăng một đường cách mặt đất mà đi. Bởi vì trong lòng chuyên tâm vào an nguy của tướng công, nên cả thần trí và thể lực đều đã mệt mỏi không chịu nổi. Cho nên, đối với những lời nói của vị đạo trưởng đắc đạo này nàng xem như là gió thổi mây bay, không có khí lực để mà phân tích, nên chỉ tin tưởng không chút nghi ngờ là: Nếu tướng công sống, nàng sẽ chết; còn nếu nàng sống, tướng công sẽ bỏ mình. Phải lựa chọn như thế nào đây?

Thấy vẻ mặt lão đạo trưởng biến đổi không ngừng, La Chấn nhăn mày, “Đạo trưởng, Chi Tâm ‘mệnh ở sớm tối’, ngài còn suy nghĩ cái gì nữa?”

“Ngươi thật sự đã quyết định để cho Chi Tâm sống, ngươi chết ư?”

“Lương gia lấy y dược lập nghiệp, Chi Tâm lại có sở trường phân biệt bách thảo, chỉ cần chàng tỉnh lại, sẽ nghĩ cách cứu ta, La Chấn không nhất định sẽ chết, đúng không? Huống chi, pháp thuật của đạo trưởng ngài không chắc chắn sẽ linh nghiệm, tuy có Thu Hồn Thảo nhưng không cách nào đem linh hồn La Chấn về cố thể, chẳng lẽ trong thiên hạ không tìm ra được một cao nhân nào khác có thể làm cho La Chấn hoàn hồn sao? Huống chi...”

Khụ khụ khụ... Vị Lương Thiếu phu nhân này, nói chuyện cứ đánh thẳng vào mặt chẳng thềm khách khí gì hết vậy. “... Huống chi như thế nào?”

“Huống chi Thu Hồn Thảo năm nay không nở, sang năm chung quy cũng sẽ nở thôi, ta vẫn có cơ hội dựa vào nó để trở về thân thể cũ, điều cần thiết chính là chỉ xin đạo trưởng duy trì tốt thân thể vốn có của La Chấn mà thôi. Chẳng lẽ đạo trưởng đã đoán chắc rằng La Chấn nhất định sẽ chết sao? Dương thọ của La Chấn đã hết rồi sao?”

“Vậy cũng không phải...”

“Vậy sao không làm cho xong đi? Đạo trưởng vẫn còn ở đó dài dòng cái gì?”

Khụ khụ khụ khụ...! Quả nhiên Lương Thiếu phu nhân vẫn khôn khéo không hề thay đổi, tính toán không sai chút nào, thế này chẳng phải là rất giống với lúc bình thường sao? “Bần đạo chỉ sợ Lương Thiếu phu nhân hối hận, dù sao cửa ải sinh tử...”

Hoàn Tố đứng ở một bên há miệng tròn mắt nhìn: Té ra đây là tiểu thư kiếp trước? Té ra đây cũng là hình dáng mẫu thân của hắc dã nhân? Chẳng trách hắc dã nhân luôn miệng nói Hồ Tộc bọn hần ai cũng đều là mỹ nhân, hơn nữa nữ tử Hồ Tộc có thể đem so với tiên nữ Dao Trì, quả thật là đúng như thế thật. Nhưng mà nàng vẫn thích tiểu thư lúc đầu hơn... “Đạo trưởng, không có Thu Hồn Thảo thì ngài thật sự không có cách nào làm cho tiểu thư trở lại trong thân thể ban đầu ư?”

“Cái này...” nửa đồ nhi thật là xấu chuyện. Người xuất gia không nói láo, giả giả thật thật ám chỉ một chút thì có thể, chứ tròn mắt nói láo thì sẽ tổn hại tu vi mất, hắc...

La Chấn mắt đẹp chợt híp lại, “Đạo trưởng, hóa ra này giờ ngài đang trêu chọc La Chấn cho vui?”

“Hắc hắc... Lương Thiếu phu nhân đừng nổi giận, bần đạo chỉ muốn thử một chút tình cảm phu thê giữa người với Lương Chi Tâm mà thôi, hắc hắc...”

Cái gì gọi là già mà không kính? Đang sờ sờ trước mắt đó thôi! La Chấn thầm cắn răng nghiêng lợi, ghi nhớ kỹ món nợ này, “Đạo trưởng, vẫn kính thỉnh ngài phí tâm chẩn bệnh cho Chi Tâm giùm.”

“Đâu có gì, đâu có gì...”

“Hoa Thu Hồn Thảo đã nở rồi, Khử Ác, sao còn không mau qua đây?” Phong Thần trên không truyền âm.

Khử Ác lão đạo đáp một tiếng, bước qua ôm lấy Chi Tâm muốn đi qua bên kia, đột nhiên bị La Chấn ngăn lại, “Lương Thiếu phu nhân, người có ý gì...”

“Ta chợt nghĩ nếu để cho tướng công cứ chết đi như vậy chưa chắc đã là chuyện xấu.”

Những người nghe thấy đều ngạc nhiên: La gia Đại tiểu thư, Lương gia Thiếu phu nhân, đột nhiên óc bị dồn ép đến hồ đồ rồi hay sao?

40. Chương 40: Cùng Quân Năm Tay Tới Già

Lương gia giàu có nhất tại Vạn Uyển thành bỗng dưng phát tang, truyền ra tiếng khóc vang trời, lời đồn lan nhanh như cháy rừng, làm toàn thành chấn động kinh ngạc vô cùng: trưởng tử Lương gia Lương Chi Tâm thuở nhỏ si ngốc, cưới được cô vợ đẹp, trước bị cho là yêu quái, sau lại được chứng minh là bán tiên, nay chết trẻ.

Việc này gây ra nhiều suy đoán nghi ngờ, nhiều nhất chính là Hoàng gia. Hoàng gia trước sau phái ra gần mười vị ngự y bí mật đến dò xét, hết kiểm tra lại sờ soạn thân thể lạnh như băng của Lương Chi Tâm, kết quả muốn miệng một lời: Phò mã chuẩn xác không còn hơi thở, hồn đã rời trần.

Quốc Hậu từng vì vậy mà tuyên La Chấn vào cung, hỏi nguyên do vì sao lại ra ngoài chơi ngay giữa mùa đại đông này khiến cho Lương Chi Tâm trúng phong hàn mà chết. La Chấn lệ rơi đầy mặt, khóc không thành tiếng, thương xót trần thuật lại tướng công Chi Tâm mong mỗi muốn ra ngoài chơi như thế nào, thương xót trần thuật lại nỗi đau làm tang chồng như thế nào, cuối cùng thảm thiết không chịu nổi, thần trí lung lay rồi ngất xuống, bất tỉnh nhân sự.

Nhìn thân thể phụ nhân nhỏ này có nhiều là gầy yếu, có bao nhiêu là thống khổ, Quốc Hậu còn có thể làm được gì. Vả lại cho rằng, một dân phụ chắc chắn cũng không dám đùa giỡn tâm cơ trước mặt Quốc Hậu, đành phái người đón Trần Châu hồi cung, than thở một câu thôi thì vô duyên cùng Lương gia vậy.

Theo phong tục Hàng Hạ Quốc, tang sự cho người hết dương mệnh là: liệm ba ngày, làm tang hai ngày, sau năm ngày thì kết thúc, đem quan hạ táng. Người lại chết trẻ, nỗi buồn càng thêm bi thống, nên sớm đưa đi

an nghỉ dưới mồ. Nhưng do người trong Hoàng gia còn quan sát nhất cử nhất động nên phải kéo dài thêm thời gian.

La Chấn vừa ra khỏi cung về đến cửa nhà, lại phải chống đỡ mà lo xử lý mọi việc động quan đưa ma. La Khởi đứng cạnh nhìn mà không khỏi đau lòng, đã dùng hết mọi cách an ủi khuyên nhủ đều không có kết quả gì, đành phải luôn luôn theo sát cạnh bên, sợ tỷ tỷ suy nghĩ nông cạn mà tìm cái chết.

Ban đêm, mọi vật đã chìm vào trong yên tĩnh, La Chấn đuổi La Khởi và Hoàn Tố đi, một mình quỳ trước linh đường được xây ngay tại sân Lương gia. Đêm đông trong trẻo lạnh lẽo, một mình khoác áo lông mỏng ôm quan tài khóc hoài không dứt. Trời càng về khuya, lụa trắng phát phới, khi bọn mật thám triều đình nấp xung quanh Lương trạch đều đã rút khỏi, nàng dựng thân hình mềm mại đã đông lạnh đến tê rần dẩy, muốn trở về phòng để ôm tiểu tử béo ngủ thẳng một giấc, lại bị một khối hồng quang chặn lại bước chân.

Nàng không nhìn ra đối phương, đoạn ký ức về rừng trúc kia cũng không quay về lại với nàng, nhưng vì đã từng thấy khuôn mặt này trên bệ thờ tại miếu Uyên Ương nên bật thốt lên: “Nguyệt Lão?”

Người tới mỉm cười gật đầu.

Hoàn Tố kinh ngạc quay đầu: “Tiểu thư, ngài nói cái gì?”

“Người không nhìn thấy sao?”

“Thấy cái gì?” Gương mặt nhỏ nhắn của Hoàn Tố ngêch ra.

“Không có chuyện gì, ta chỉ ngây ngô một chút để phòng ngừa có kẻ đã đi mà quay lại đó thôi. Người mau đi ngủ sớm đi, sáng mai còn rất nhiều việc phải xử lý.”

“Vâng, nô tỳ đi chung quanh kiểm tra lại một lần nữa rồi sẽ đi ngủ”. Hoàn Tố khoác thêm áo ấm lên vai chủ tử, rồi tiến đến lầu các Lương gia để xem xét.

“Người” phát ra ánh hồng quang trên mặt mang theo ý cười vui vẻ: “Lương Chi Tâm mạng không nên đứt nhỉ.”

“Nguyệt Lão hiểu được là tốt rồi.” Lời nói của Nguyệt Lão nếu không muốn người khác nghe, tất nhiên bên ngoài sẽ không nghe được, nhưng mình thốt lời thì phải thật chắc chắn cẩn thận.

“Tiểu Thần say rượu thần trí lơ mơ, vì vậy khiến cho Lương Chi Tâm và Lương Thiệu phu nhân gặp phải một chuỗi dài phiền toái. Đáng lý ra tiểu Thần nên dốc lòng tương trợ hai vị giải trừ khốn khó, nhưng trước đó vài ngày phải lên gặp Trời, hôm nay Lương thiếu phu nhân đã tự mình hóa giải. Nợ nhân tình thì phải trả, nếu Lương Thiệu phu nhân còn có chuyện gì cần tới tiểu Thần, xin cứ nói rõ.”

Một lời cho phép để ngỏ tùy ý mình như vậy, phải tóm lấy càng nhanh càng tốt, đây là bài học mà La Chấn đúc kết ra được từ Phạm đại mỹ nhân, “Bất kể chuyện gì, Nguyệt Lão đều có thể giúp một tay sao?”

“Dĩ nhiên là nếu nằm trong khả năng của tiểu thần.”

“Xin hỏi nhân duyên của tiểu muội La Khởi sẽ được kết với ai?”

“Chuyện này...” Nguyệt Lão lộ ra sắc mặt chịu tội, “Thiên cơ không thể tiết lộ, tiểu thần không thể dẫm vào sai lầm cũ.”

La Chấn nhún nhún vai, “Nếu La Chấn xin Nguyệt Lão se giùm một đoạn lương duyên cho một tiểu muội khác của La Chấn thì sao?”

“Tiểu thần sẽ cố gắng hết sức, xin cho biết danh tính, xuất thân cùng với ngày sinh tháng đẻ.”

La Chấn vuốt tay áo được trang trí bằng những hạt trân châu, nhớ tới Công Chúa Trân Châu kia khi bị mang ra khỏi Lương phủ thì khuôn mặt nhỏ nhắn dầy nước mắt, cô nương nhỏ kia thích ở Lương gia đến vậy sao? “Nếu La Chấn muốn nhờ Nguyệt Lão tác hợp một đôi có được không?”

“Tiểu thần cần phải xem trước hai người, nếu mệnh số của cả hai xứng đôi, không ảnh hưởng đến vận số bên ngoài, thì có thể được.”

“Đa tạ Nguyệt Lão, song phương nam nữ là...”

Mọi người đều nghĩ, không còn Lương Chi Tâm, quan hệ thông gia giữa Hoàng gia và Lương gia sẽ đứt đoạn, Lương gia sẽ ngày càng xuống dốc. Hơn nữa, Lương Thiếu phu nhân thường ngày thông minh tháo vát, bây giờ lại bị thương quá độ nên luôn bệnh nằm liệt giường, sau khi được bên nhà mẹ đẻ đón về Ngọc Hạ quốc để điều dưỡng nhưng vẫn vô vọng không khá lên được.

Nhưng sự đời luôn nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Trước khi đi, Lương Thiếu phu nhân đã đem mọi trách nhiệm mình chấp chưởng giao cho Lương gia Tam thiếu gia Lương Chi Tri. Lương Chi Tri tuy là thiếu niên còn nhỏ tuổi, nhưng làm việc quyết đoán, đầu óc thông minh, luôn giữ nguyên tắc làm kinh thương của Lương gia, nên vì vậy có thể tái xây dựng lại hoạt động trong nhà, lại còn được thân thích của Quốc Hậu là Trêu gia giàu có tương trợ, phát triển Lương gia thêm một bậc thịnh vượng...

***

“Nương tử, nương tử, Chi Tâm không ăn dưa.”

“Bên kia có canh hầm...”

“Chi Tâm cũng không ăn canh.”

“Nơi này còn có trà vừa châm.”

“Không muốn, không muốn, Chi Tâm cũng không muốn uống trà!”

“Thối ngốc tử!” La Chấn dời mắt đẹp từ trên lá thư nhìn sang trượng phu, nâng ngón tay nhỏ nhắn lên nhéo vành tai ngốc tử, “Có phải mấy hôm rồi chưa đánh chàng nên giờ lại không ngoan rồi phải không?”

“Hi hi, Chi Tâm muốn nương tử nhìn Chi Tâm vậy đó, đừng đọc thư nữa! Không nên nhìn người khác!”

La Chấn tức cười, xoa xoa vành tai trượng phu, “Chẳng lẽ chàng không muốn biết tình hình của Chi Tri gần đây sao?”

“Chi Tri à?”

“Có chuyện tốt nha!”

“Muốn chứ, muốn chứ, nương tử mau nói đi, nương tử mau... Nói một lần là được rồi, Chi Tâm không nói lần thứ hai!”

Aizz... La Chấn lắc đầu, ngón tay nhỏ nhắn điểm điểm vào gò má đang phồng lên, chăm chú lắng nghe của trượng phu, “Chi Tri đã đính hôn.”

Chi Tâm tròn to hai tròng mắt, “Chi Tri muốn lấy vợ hả?”

“Đúng vậy. Là chuyện tốt đúng không?”

“A ha ha ha... Chi Tri là tiểu hài tử. Chi Tâm lớn rồi mới lấy vợ, Chi Tri mới tiểu hài tử đã lấy vợ rồi, hẳn sướng ghê nha, Chi Tâm thật đáng thương nha!”

“Thối ngốc tử, chàng cũng biết là qua nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ Chi Tri không lớn lên sao? Còn nữa, tại sao chàng lại đáng thương hả?” La Chấn cười một cách cực kỳ đe dọa.

“Chi Tâm không có nha, Chi Tâm thật vui vẻ nha!” Ngoan ngoãn hôn khề nương tử, “Nương tử của Chi Tri là ai vậy?”

La Chấn cười thần bí, “Chàng đoán xem.” Thấy ngốc tử nhíu mày khổ sở nghĩ ngợi, biết ngay là hắn đoán không ra, khoe môi vẽ ra độ cong vui vẻ, “Là người mà chàng quen biết đó nha, Trần Châu.”

Có nên nói là, mối lương duyên giữa Chi tri và Trần Châu có nên xưng tụng nàng là bà mối ngầm không đây? Có đám hỏi với Hoàng gia, Lương gia sẽ càng ngày càng hơn trước, hy vọng Chi Tri xử lý mọi việc cũng có thể bình tĩnh giống như xử sự với mẫu thân tham lam của hắn, có thể dẫn đo đúng mực chuẩn xác để đưa Lương gia từng bước tiến lên đỉnh cao—.

Mẫu thân Lương Chi Tri nghe thấy hẳn tiếp nhận vị trí cao nhất của Lương gia liền nghĩ rằng sự liệu đã thành công, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang tìm tới cửa, muốn hưởng vinh hoa danh dự của một chủ mẫu. Không ngờ rằng, đứa bé Lương Chi Tri kia lấy cớ trong nhà hiện đang có đại tang, sợ uế khí nhiễm vào quý thể của hai vị song thân, nên đưa cha mẹ đến biệt uyển, mỗi tháng đưa năm trăm lượng bạc để phụng dưỡng.

Lương Nhị phu nhân kia ban đầu không đồng ý, làm loạn vài lần, Lương Chi Tri vẫn giữ vẻ mặt khiêm nhường kính trọng, nhưng đầu vẫn hoàn đó như cũ. Lương Nhị phu nhân thay đổi cách thức, tự vào phòng quỹ Lương gia lấy bạc, làm Lương Chi Tri đuối việc vài vị quản sự phòng thu chi không làm tròn chức trách. Cũng nghiêm lệnh, không có đồng ý của hẳn thì phòng ngân quỹ cũng không được chi ra một phân hào nào.

Sau đó, Lương Nhị phu nhân đến tiệm vải, tiệm quần áo, đồ cổ mua thiếu hàng hóa, chủ nợ tìm đến Lương phủ, Lương Chi Tri dùng một chiếc xe ngựa sang trọng, chở thẳng chủ nợ đến cửa biệt uyển...

Nay Lương Nhị phu nhân trừ mừng một hay mười lăm đột nhiên hăng hái đến làm loạn chút chút một hồi cho vui tâm tình, còn ngày thường thì đều thông minh mà yên phận ở trong biệt uyển, nhận mỗi tháng năm trăm lượng bạc.

Lúc ban đầu, La Chấn đọc thư Khởi Nhi, biết được sự việc này, cười một trận no bụng. Nay, Trần Châu được gả vào Lương gia, nàng muốn tự mình đến chúc mừng.

Chi Tâm mở to con ngươi đen nhánh đầy kinh ngạc, “Chi Tri muốn lấy Trần Châu làm nương tử sao? Vậy, vậy... Chi Tri phải tốt giống như nương tử mới được nha!”

“Hử?” La Chấn bất ngờ, “Vì sao phải tốt giống như ta?”

“Trần Châu với Chi Tâm giống nhau mà. Chỉ có tốt giống như nương tử thì mới có thể đối xử tốt với Trần Châu giống như nương tử đối với Chi Tâm vậy đó! Nương tử, nàng viết thư nói Chi Tri đi, nhất định phải bắt hẳn phải tốt giống như nương tử đó...”

Ngốc tử thật là... La Chấn khẽ xoa gò má đẹp như ngọc của trưởng phu, “Tướng công, chàng thật sự rất đáng yêu!”

“Ừ! Chi Tâm thật đáng yêu.”

“Bối chàng mấy đời hành thiện, cho nên kiếp này trời xanh ban thưởng ân phúc cho chàng. Từ khi chàng sinh ra đã có thần linh bảo hộ, chàng thấy Trần Nhi uống canh Mạnh Bà, còn thấy được cả kiếp trước của Trần Nhi. Nếu kiếp sau chàng vẫn có được dị năng này, hy vọng chàng có thể tìm được Trần Nhi.”

“Nương tử.”

“Tìm không thấy cũng không có vấn đề gì, ta tin tưởng, chỉ cần chúng ta không ngừng bận lòng lẫn nhau, thì sẽ có một ngày được gặp lại.”

“Nương tử.” Chi Tâm đem gò má tiến sát vào lòng bàn tay nương tử, giống cún con dụi dụi làm nũng, “Chi Tâm cũng tin tưởng!”

Trần nhỏ này nằm ở biên thùy phía tây Ngọc Hạ quốc, ngày xưa, khi La Chấn buôn đường xa đến đây mở đường buôn bán cho dân chúng, vì vậy, cả trấn được cư dân địa phương đổi tên thành La Trấn.

Lúc đầu tiên đi qua nơi này, có một vị cao thủ về phong thủy đi theo trong đoàn nói rằng: Trấn này phong thủy tốt hiếm thấy, là đất ‘nạp Long nhận Phượng’. Nàng nổi lên lòng hiếu kỳ, khi dừng chân lại mới biết nơi này vừa trải qua nạn sâu bệnh, cả trấn lâm vào nạn đói. Triều đình thì trời cao hoàng đế xa, đến lúc ngặt nghèo thế này, trấn thủ (người đứng đầu trấn) quý xuồng đất khẩn cầu thương khách qua đường cứu giúp tính mạng gần vạn dân tại trấn.

Năm đó La Chấn mười lăm tuổi, sau khi bỏ ra hai vạn lượng bạc mua toàn bộ trấn, rồi mua hết lương thực của một đội thương nhân buôn lương thực khác phân phát cứu giúp cho dân trấn, sau đó tự mình trở về thành Cao Duyên. Thương sự bận rộn, nếu hàng năm trấn thủ mà không có mang sổ ghi chép tăng giảm thu chi của cả trấn, thậm chí biên độ biến hóa dân số đưa tới La phủ, thì nàng dường như sẽ quên sự tồn tại của “La trấn” này, lại càng sẽ không nghĩ tới chuyện đi đến nơi tuyệt hảo này khi muốn tránh nơi kinh thành phồn hoa.

Là ân nhân cứu mạng của toàn trấn, La Chấn đến đây đương nhiên là nhận được đãi ngộ cao nhất. La Chấn dịu dàng từ chối chuyện trấn thủ nhường phủ đệ, tự xây tịnh xá, coi như là cấm nhà trú lại. Qua không bao lâu lại bỏ tiền xây dựng khách điểm để cung cấp chỗ ở cho khách thương lui tới, giao toàn quyền xử lý cho một người khôn khéo được chọn lựa trong số cư dân địa phương, lợi tức thu được mỗi tháng chỉ cần đóng nòng một phần, còn lại tất cả dùng cho trấn sửa chữa xây dựng, ví dụ như học đường, dê đập, mương máng mọi chuyện.

Đời cuộc sống yên ổn, La Chấn mỗi ngày chỉ dành ra chút tinh lực để xử lý chuyện trên trấn, còn tất cả hơn phân nửa thời gian dùng để giúp chồng dạy con. Sĩ tướng công của nàng cũng không nhàn rỗi, khi không thể kề cận bên nàng thì đi làm bạn với một bầy miêu miêu cẩu được Khử Ác lão đạo tương trợ làm phép mang đi từ nhà cũ của Lương gia, một phần thời gian khác thì dùng để truyền thụ lại cho nam tử địa phương nghệ thuật dệt lụa thêu hoa.

Còn về phần vì sao chỉ toàn là đồ đệ nam thôi, đó dĩ nhiên là có nguyên nhân từ mệnh lệnh rõ ràng của nàng... Có ai mà ngốc đến mức đem cá tươi nhà mình đưa đến trước miệng của con mèo khác đâu?

Hoàn Tổ đi rồi, Phạm Trình đi rồi, nên La Chấn tuyển một đôi vợ chồng chất phác từ một thôn khác tới để hầu hạ cha mẹ chồng. Những việc khác phần nhiều là nàng tự mình làm lấy, vẫn chăm được tướng công lúc nào cũng vui vẻ hăng hái, nhi tử ăn ngon ngủ kỹ được trắng trẻo mập mạp. Mà tình cảm giữa nàng và Chi Tâm bình thản trải dài cùng năm tháng, hòa hợp gắn bó, ngọt ngào ôn tồn.

La trấn mặc dù hẻo lánh nhưng vẫn không tránh khỏi có khách tới cửa. Những vị khách quen thuộc ngoài Chi Hành và Đoạn nhi đã thành phu thê, thì Khởi nhi cũng đã mấy lần tới thăm.

Hôn sự của Khởi nhi luôn ‘ba chìm bảy nổi’ pháp phòng liên tiếp, ngoài Triều Ninh, Ngọc Vô Thụ, hình như cũng có vài thí sinh khác xuất hiện hai bên người La Tam tiểu thư, về phần hoa rơi vào nhà nào, phải xem duyên phận trời buộc. Chuyện tình cảm giống như người uống nước, nóng lạnh tự mình biết, cũng giống như ban đầu tiểu muội đã tin tưởng vào nàng khi nàng lựa chọn Chi Tâm, nàng cũng tin tưởng vào quyết định của Khởi nhi.

Dĩ nhiên, trừ khách quen, khách ít thấy mặt cũng ngẫu nhiên có đến thăm.

“Ân công nương tử.”

Một ngày kia, La Chấn đang gầy đàn trong sân, chợt có bóng áo trắng nhanh nhẹn, dung mạo như tiên nhân đi ra từ vườn hồng lá bích, hóa ra là Phạm đại mỹ nhân lâu ngày mới gặp lại. Từ sau khi nàng hoàn hồn ở biệt uyển Lương gia, Phạm Dĩnh có xuất hiện để mang đi thân thể của mẫu thân nàng, hai người chưa gặp lại lần nào.

“Gần đây có khỏe không?”

Phạm Dĩnh nhoẻn miệng cười, “Hoàn hảo, ân công nương tử dường như không còn trách Phạm Dĩnh nữa.”

La Chấn mỉm cười, “Nghe người nói như vậy, ta lại muốn hơi hơi tức rồi nha.”

Hai người nhìn nhau cười, oán hận chất chứa kia giờ nhẹ như mây khói, và rồi cũng theo mây khói mà tản đi.

“Sao ta lại ngốc như vậy chứ? Cứ sợ ân công nương tử vẫn chưa hết giận nên chậm chạp không dám tới thăm, quả nhiên là ngốc mà.” Nhấp một ngụm trà thơm, Phạm Dĩnh than thở chính mình đã lãng phí thời gian.

La Chấn cong môi nói: “Chỉ cần gặp lại được thì không cần hận là đã muộn màng.”

“Sao?”

“Giống như ta với tướng công, trước đây hai mươi năm khi chưa gặp được nhau, cũng đâu có thiếu vui vẻ hạnh phúc. Mà vì gặp đúng người, mới đem vui vẻ sẵn có của hai người tích lũy lên gấp bội...”

Vì gặp đúng người, mới đem vui vẻ sẵn có của hai người tích lũy lên gấp bội sao? Phạm Dĩnh nhăm nháp nước trà một hồi lâu, rồi gật đầu nói: “Mà nếu gặp sai người, là đem khổ nạn của cả hai người tích lũy chồng chất thêm?”

“Hữu cảm thì nảy sinh?” La Chấn đôi mắt sáng tràn đầy ý cười nói, “Có nghe nói không, Tần Vương Ngọc Thiên Diệp bởi vì ái thiếp bệnh chết nên tương tư thành bệnh, uất ức đến hơn nhiều năm, bây giờ đã thay đổi thói quen lâu nay nên không gần nữ sắc nữa, trở nên thanh tâm quả dục. Như vậy mới thấy, gặp sai người cũng không hẳn là hoàn toàn không tốt.”

Phạm Đình nghe ra nàng đang cố ý trêu ghẹo, cũng cảm giác được là nàng thật sự thoải mái vui tươi, vẻ mặt liền giãn ra, nói: “Mặc dù ân công nương tử có thể trở nên vui vẻ nhanh như vậy, ta vẫn có chuyện có thể làm ngài mất hứng muốn nói với ngài. Cha ta nói, chờ nương tử ân công sống hết dương thọ, cha vẫn sẽ trở lại lấy hồn phách của ngài tiếp. Ý là, sớm muộn gì ngài vẫn có thể bị cha ta dây dưa nữa.”

La Chấn cũng chẳng quan tâm lắm: chuyện sau khi chết thì cần gì phải phiền não vào lúc này? “Nếu mất hứng thì đừng nhắc nhiều đến chuyện này nữa. Không biết Lục Vương gia hiện nay đang ở đâu nhỉ?”

“Hắn...?” Đôi mày ngài của Phạm Đình cau chặt lại, trong mắt có ba phần tức giận, ba phần bất đắc dĩ, “Tất cả đều tại Khứ Ác lão đạo kia!”

Hả, tình hình phong nguyệt này thì liên quan gì đến lão đạo lạc hậu đó?

“Cũng chẳng biết cái tên đầu gỗ cổ hủ kia cầu xin thế nào mà lại xin được đạo trưởng dạy cho hắn phương pháp di hình kiến ảnh, bất kể ta tới chỗ nào, hắn cuối cùng đều có thể tìm được. Lần này tới nơi này, sợ hắn phá hư chuyện, nên ta phải đặc biệt nhờ cậy phụ thân bám lấy mà ngăn trở hắn.”

Khứ Ác đạo trưởng không thu được Bảo Nhi làm đồ đệ, thế gian lại không có nhiều ác yêu đến thế để diệt trừ, nên quá rảnh rồi rồi có phải không? “Cũng ý là nói, cho đến bây giờ, ngươi vẫn không thể tha thứ cho hắn à?”

“Hừ, hắn đừng mơ tưởng! Hắn muốn đuổi theo thì cứ cho hắn đuổi theo, để ta xem hắn có thể kiên trì được bao lâu.”

Cũng tốt, một người đuổi theo, một người chạy trốn, cũng là một chuyện lý thú, hướng chi nhìn kỹ dáng vẻ yêu kiều của Phạm đại mỹ nhân thì cũng thấy: Lục Vương gia sẽ không phải khổ cực lâu nữa đâu.

“Ân công nương tử, ngài có tin tức gì của Hoàn Tố không?”

La Chấn lắc đầu, “Bữa giờ không có, nhưng mà đoán chừng cũng sắp có thư đến.” Nha đầu kia, ngẩn thì nửa năm, lâu thì một năm, chung qui vẫn có tin gửi tới.

“Nếu trong thư nàng có nhắc tới Phạm Trình, xin nhớ nói cho ta biết. Hắn với Hoàn Tố, so với ta cùng cái kẻ đầu gỗ cổ hủ kia, càng không có khả năng, sao cứ khăng khăng một mực thế không biết?”

“Phạm Trình đã không còn là hài tử ôm hai đầu gối mẫu thân khóc lóc kể lể nữa, hắn không buông là bởi vì buông không được đó thôi. Đối với việc này, chẳng phải là ngươi cũng có thể hiểu được đó sao?”

Hồng trần vạn tượng, có quá nhiều dụ hoặc khiến người sa chân vào vũng bùn không đáy: tình yêu, danh lợi, sắc đẹp, ham muốn quyền lực; mọi người có buông tay được hay không, không phải cứ người khác nói hai ba lời là có thể quyết định được. Mà tình yêu càng bị xem là thứ ngu ngốc trên thế gian, nguồn gốc làm cho nam nữ si tình, hoặc kiếm nước mắt của người ta, hoặc bị người ta phỉ nhổ.

Nhưng tính xem đi, tự cổ chí kim, liệu có người nào thật sự có thể phá vỡ cửa tình, nhìn thấu tình huống hay không?

“Nương tử, Chi Tâm thù lưa xong rồi, muốn tặng lễ vật cho nương tử, rốt cuộc Chi Tâm cũng thù lưa xong rồi!” Một tiếng hoan hô giòn tan, quét sạch tất cả những cảm thán bi cổ thương kim* trong đầu La Chấn. Chi Tâm vui sướng chạy đến, “Nương tử, mau đến xem đi, Chi Tâm đưa lễ vật cho nương tử nha!”

(* bi cổ thương kim: tội cho ngày xưa thương cho ngày nay)

Khi bức tranh kia từ từ mở ra, La Chấn giật mình kinh ngạc, ước chừng hai khắc trôi qua mà không phát ra được một từ nào. Chi Tâm thấp thỏm vô cùng, “Nương tử, nàng không thích hả?”

“Tướng công.” La Chấn hoàn hồn, “Chàng thù lưa khi nào vậy?”

“Thật lâu thật lâu đó. Lâu qua thật nhiều năm, thật nhiều năm nha, Chi Tâm sợ nương tử phát hiện, len lén thêu lụa, Chi Tâm muốn thêu lụa thật đẹp xong mới có thể đưa cho nương tử làm lễ vật.”

“Thật nhiều năm ư? Chẳng lẽ chàng đã bắt đầu thêu lụa từ lúc chúng ta còn ở trong nhà trước kia à?”

“Đúng đó, lúc chuyển nhà Chi Tâm đem nó buộc chặt lại... Nương tử, nàng có thích không?”

Liệu một chữ “thích” này có thể tự thể hiện hết được không? Tướng công si ngốc của mình thế mà đã dùng từng tia đoạn từng sợi tơ thêu ra trên lụa hết thấy:

Từ lúc bọn họ gặp nhau, mến nhau, thành thân, sinh con... tất cả tất cả, ngay cả từng cọng cây ngọn cỏ lúc đó như thế nào cũng được thêu hết sức sinh động, trông rất sống động. Đến cuối cùng là hình ảnh bọn họ tóc mai hoa râu gắn bó tựa vào nhau, bao quanh là con cháu vui đùa. Ngốc tử này, nên nói với hắn thế nào mới tốt đây...

“Tướng công, làm sao chàng lại nghĩ tới thêu lụa một lễ vật như vậy cho ta?”

“Bởi vì, Chi Tâm muốn nương tử vui vẻ, nương tử vui vẻ thì sẽ hôn nhẹ Chi Tâm.”

La Chấn không biết nên khóc hay nên cười, “Chỉ vì được hôn nhẹ thôi sao?” Nàng có khi nào thì ít hôn hắn đâu?

“Đúng vậy đúng vậy, nương tử, nàng có thích không, có cao hứng không...”

La Chấn ôm chầm lấy trượng phu, hôn thật sâu thật ngọt, “Ngốc tử, giờ có biết ta có thích không, cao hứng không chẳng?” Dùng thời gian mấy năm để thêu lụa một bức tranh tơ tằm chỉ vì để cho mình cao hứng, một người chuyên tâm si ngốc như tướng công của mình vậy, thế gian này đúng là chỉ có một không hai. Có một tướng công như thế, còn đòi hỏi gì nữa? Còn đòi hỏi gì nữa?!

“Hi, nương tử, nàng hôn lại Chi Tâm, Chi Tâm sẽ biết, hi hi...”

Tướng công mặt như quan ngọc, môi hồng răng trắng, sắc đẹp có thể thay cơm như thế, La Chấn mừng rỡ sắp tới gần thưởng thức. Chẳng qua, khi phu thê hai người đang tình nồng ý đậm say sưa tuyệt diệu như vậy thì chợt nghe một tiếng thét kinh hãi...

“Oa—... hừm hừm, bức tranh này tinh xảo tuyệt vời thật, không gì sánh kịp nha.”

La Chấn cúi đầu lườm một nhóc tì nào đó vừa thốt ra một câu cứ làm như mình là người lớn thành thực lắm vậy, rồi ngồi xuống dựa sâu vào tướng công, “Đây là cha con thêu cho mẹ, đương nhiên là không gì sánh kịp rồi.”

“Oa hừm hừm, coi vậy mà cha cũng rất được nha.” Tên nhóc con nào đó họ Lương tên Triệp nhũ danh Bảo Nhi đang rung đùi đắc ý, “Bảo Nhi có phụ thân như vậy cũng được vẻ vang nhờ phụ thân nha.”

“Có thật không? Bảo Nhi ngoan lắm, hi...”

La Chấn tuy thấy mặt ngọt nhưng vẫn không chết ruồi, chớp đôi mắt đẹp, “Lương Triệp, con muốn giở trò đùa giỡn gì nữa đó, mời nhanh chóng nói đi.”

“Mẫu thân thông minh thật nha.” Bảo Nhi leo lên đầu gối mẫu thân, áp sát vào trong ngực mềm mại ngát hương, chu cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi hôn xuống má ngọc của mẫu thân, “Bảo Nhi đang thay phụ thân nhận buôn bán nha. Bọn họ ai cũng muốn xem tranh lụa của phụ thân, Bảo Nhi thu bọn họ mỗi người một lượng bạc. Bức phúc đồ này đẹp như vậy, mỗi người sẽ tặng gấp bội...”

La Chấn nhú mày, giọng trở nên lạnh tanh: “Bọn họ muốn nhìn tranh lụa của phụ thân con, hay là nhìn chính phụ thân con hả?”

“Hắc hắc...” Bảo Nhi giả bộ cười ngu một hồi lâu mà thấy khuôn mặt xinh đẹp của mẫu thân vẫn tàn khốc không giảm, lại nịnh hót mà hôn thêm một cái, “Đúng là có mấy phụ nhân muốn nhìn phụ thân bởi vì phụ thân đẹp trai thôi ấy mà. Nhưng mà Bảo Nhi để cho các nàng chỉ có thể len lén nhìn từ xa thôi. Phụ thân là của mẫu thân, Bảo Nhi sẽ không để cho người khác thân cận nữa, trừ mẹ ra, người nào thiếp cận phụ thân Bảo Nhi cũng sẽ không bỏ qua... Mẫu thân, chẳng lẽ mẫu thân không nhớ sao? Hồi trước nữ nhân mập

bán da gấu cứ giữ chặt phụ thân không buông, chính Bảo Nhi ném một con chuột vào trong túi áo nàng chứ ai, làm cho A Bạch nhào qua. Bảo Nhi còn vẽ trên người A Bạch hình Bảo Nhi béo phệ nha...”

Nữ nhân mập bán da gấu? A, là vị con gái thương nhân buôn bán da và lông thú của Viêm Hạ Quốc. Nữ tử Viêm Hạ Quốc trời sinh tính tình hào phóng, theo đuổi nam nhân cũng thẳng thắn lớn mật. Tướng công đang đi ở bên cạnh nàng liền bị nữ nhân kia kéo qua tỏ tình ngay ngoài đường. Toàn bộ cư dân trong trấn giận không kiềm được, chỉ đợi một câu nói của nàng là lập tức ra tay sửa trị, chính con trai mình xuống tay đầu tiên...

Mà cũng phải nói nha, tướng công tinh khiết lương thiện, bản thân mình lại vô cùng cẩn thận, sao lại sinh ra một Hồn Thế tiểu Ma vương như thế không biết? La Chấn đang buồn bực, lại có khách không mời hiện thân lên bên cạnh, “Bảo Nhi, Bảo Nhi, người thật thông minh, người có căn cốt thật tốt hiếm có nha, nếu người mà không học nghệ cùng bản đạo, người sẽ hối hận suốt đời đó...”

Đôi mắt đen linh hoạt của Bảo Nhi đảo một cái là đã trưng ra một nụ cười lúm đồng tiền đầy vô tội, “Khứ Ác lão gia gia à, ngài thật sự muốn nhận Bảo Nhi làm đồ đệ hay sao?”

“Dĩ nhiên dĩ nhiên, nghĩ thông rồi chứ? Lương Thiếu phu nhân, khoản nợ kia coi như cũng tầm tầm bằng nhau đúng không? Sao còn không giao Bảo Nhi cho bản đạo dạy dỗ cho tốt?”

“Khứ Ác lão gia gia, ngài muốn thu Bảo Nhi làm đồ đệ, trước tiên là phải có sự đồng ý của Bảo Nhi mới được nha.”

“Thật hả? Nói như thế, người đồng ý rồi?”

“Bảo Nhi đồng ý.”

“Tốt tốt tốt, mau làm lễ bái sư, bản đạo sẽ tận tâm đem suốt đời...”

“Chậm đã chậm đã, Khứ Ác lão gia gia, Bảo Nhi bị giành giật rất nhiều nha.”

“... Cái gì?”

“Vương sư phó ngoài phố, Cao đại hiệp đầu trấn, Trương Tam thúc cuối trấn, ai cũng muốn thu Bảo Nhi làm đồ đệ, Bảo Nhi là hàng bán chạy nha...”

Chẳng biết từ lúc nào thì La Chấn đã đem vị “hàng bán chạy” này đặt lên trên đất, cuốn lấy bức tranh dài mấy trượng bày ở trên trường án, kéo bàn tay tướng công đi thẳng ra ngoài.

“Nương tử, Bảo Nhi muốn làm gì vậy?”

“Còn có thể làm gì? Giỡn mặt chứ làm gì.”

“Giỡn mặt là cái gì?”

“Kẻ dở hơi nhỏ đùa bỡn kẻ dở hơi già, ta đành phải đem chàng là kẻ dở hơi lớn này lôi đi, cứ mặc kệ cho bọn họ đấu đá nhau cho khoái chí tử đi.”

“A, nương tử tốt quá.”

Ngốc tử này, chỉ vậy thôi mà nàng đã tốt rồi? Thật làm cho người ta yêu chết đi được... La Chấn mới vừa nâng tay lên định đặt vào tai tướng công, thì đã nghe được một tiếng rống to tỉnh ngộ từ bên kia truyền sang—

“Bảo Nhi thôi, người mới nhỏ xíu mà đã không có lương tâm, bản đạo ta dạy nghệ cho người, mà người lại dám thu tiền bản đạo.”

“Hàng bán chạy chính là người trả giá cao mới được chứ sao...”

“Người là đồ tiểu gian thương! Tiểu bất lương! Tiểu hỗn đản! Cứ căng mắt ra mà nhìn bản đạo đánh nát cái mông của người nè!”

“Bảo Nhi đi tìm mấy người Cao đại hiệp học nghệ đây...”

“Người lại dám đánh đồng tuyệt học bất truyền của bản đạo với ba cái loại xiếc ảo thuật ngoài giang hồ à, bản đạo không đánh người như tử thì bản đạo không phải thuật ngoài giang hồ à, bản đạo không đánh người như tử thì bản đạo không phải là bản đạo!”

“Khứ Ác lão gia gia, ngài phải bảo vệ râu cho tốt đi nha.”

“Tiểu hồn dân, còn dám uy hiếp bản đạo...”

La Chấn nhún vai cầm tay tướng công tiếp tục đi.

Phạm Đình định thân trên ngọn cây nhìn thấy tất cả, môi nổi lên nụ cười vui vẻ.

Lương Chi Tâm vẫn sống đơn giản như cũ, chuyện phải dăm chiêu suy nghĩ mỗi ngày chỉ là phải làm như thế nào để mang đến yêu thích và niềm vui cho thê tử. Vì một mục tiêu đơn giản như vậy mà đã cố gắng lớn lên, cố gắng trưởng thành làm một nam tử, chẳng trách có thể làm cho một nương tử khôn khéo đến thế đem lòng yêu thương sâu đậm...

Thế gian cũng không phải là không có tình yêu thật sự, bất kể người có thương yêu người hơn hoặc đã từng bị người tổn thương hay không. Tổn thương rồi, đau đớn rồi, bình phục rồi, khi tình yêu tới, vẫn sẽ lại yêu nữa. Còn nếu sợ mà không dám yêu nữa, thì nhất định sẽ bị thương tổn đến vĩnh viễn, có khi, tổn thương mà mình gây ra cho chính mình còn to lớn hơn so với cái mà người ngoài gây ra cho mình.

Ban đêm, trên tấm lụa thêu của tướng công, La Chấn dùng một cây kim một sợi chỉ, thêu ra câu chữ như sau:

Ngô trụ nhất tường đông, quân trụ nhất tường tây.

Đã tiểu tự quen biết, tương phùng vị hiểu nhau.

Một khi vi quân phụ, người già bất tương ly.

Thế sự vân quĩ quá, lưỡng tâm khế gắn bó.

Tâm như không tỳ vết ngọc, thân tự khuynh thành bích.

Tối tinh khiết uyển trẻ sơ sinh, đều vân tướng công si.

Quân si ngô diệc si, ngại gì câu tố si?

Một khúc si tướng công, ở giữa nhiều ít ý?

Khúc bãi vật tiện nhân, thả đi thả tương tích.

...

(Ta ở một tường đông, chàng ở một tường tây.

Từ nhỏ đã quen biết, gặp lại không hiểu nhau.

Mai kia làm thê tử của chàng, bạc đầu chẳng xa nhau.

Thế sự rằng xảo quyết, lưỡng tâm tương hợp gắn bó.

Tâm như ngọc không tỳ vết, thân tựa như bích khuynh thành.

Vô cùng tinh khiết như trẻ sơ sinh, vẫn nói si tướng công.

Chàng si ta cũng si, ngại gì cùng làm kẻ si?

Một khúc si tướng công, trong đó bao nhiêu ý?

Khúc ngừng chớ ao ước người, mà lại được, mà lại tiếc.)

Hoàn chính văn

41. Chương 41: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư

“Công tử, trước mặt chính là cửa hàng lớn nhất của La gia ở thành Cao Duyên, thường ngày La gia Đại tiểu thư ở trong gian cửa hàng này nhiều nhất.”

Tiểu nhị của khách điểm đã làm xong công việc dẫn đường mà vị khách quan này vì muốn đạt được mục đích đã chi kha khá bạc cho hắn, không nhận được tờ mờ hỏi, “Vị công tử này, ngài tìm La Đại tiểu thư để bàn việc buôn bán đúng không?”

Tuy là nói “ngậm miệng ăn tiền”, nhưng La gia tốt xấu gì cũng là một nửa chủ nhân của mình, nhìn sắc mặt của vị Tuấn gia này hình như không được tốt lắm, nếu như là vì trả thù, bạc này cầm rồi, nên mở miệng báo quan hay là đánh động người nhà nhỉ.

“Đúng, buôn bán.” Lương Chi Hành thanh toán mấy khối bạc vụn cho hắn, sải bước tiến lên, bước vào trong cửa hàng có bảng hiệu chữ “La” được may bằng gấm vóc đang đón gió bay phấp phới, bậc thềm được xây cao bằng đá trắng, cánh cửa rộng rãi được sơn son đỏ thắm.

Mới vừa vào trong đã được những màu sắc sỡ ngênh đón khắp nơi, những dải tơ lụa lung linh tràn đầy màu sắc, xa hoa, tỉ mỉ xuất sắc vô cùng. Bên mái hiên phía bên trái được lấy tơ rủ làm màn, mớ hồ bên trong là một phu nhân yếu điệu xinh đẹp khuê các quý phái đang tinh tế đánh giá từng mảnh lụa; bên mái hiên phía bên phải được ngăn cách bằng những tấm gấm, là nơi các thương gia đường xa ngồi vây quanh cái bàn tròn, một tay cầm chung trà, một tay lật các tấm lụa mẫu nhỏ nhỏ, phát ra tiếng cảm thán khen ngợi không dứt; chính giữa, là nơi bán lẻ các loại vải thông thường cho dân chúng tụ tập, chọn vải lấy quần áo, cao giọng mặc cả, lời nói đến tiếng nói đi, ồn ào như một cái chợ.

Không hổ danh là thương nhân tơ lụa lớn nhất, gia đình hoàng thương giàu có.

Mà để có thể đem phong cách buôn bán kinh doanh của La gia lên đến mức phồn thịnh như thế thì La đại tiểu thư quả nhiên là một người khó lường. Nhưng mà mặc kệ năng thông minh mạnh mẽ duy trì như thế nào, tính toán tỉ mỉ đến thế nào, nhưng không được ức hiếp không được lừa gạt Chi Tâm của hắn. Một khi đã lừa rồi thì hắn liền muốn thay Chi Tâm đòi lại món nợ thua thiệt này.

“Chào buổi sáng, quan khách.” Một vị tiểu nhị chăm chỉ cười ha ha vui vẻ đón chào, “Xin ngài cứ xem thoải mái, bất kể là mua sỉ hay mua lẻ, hiệu buôn La gia của chúng tôi cũng đều sẽ cung cấp cho ngài hàng thật giá thật...”

“Tại hạ muốn cầu kiến Đại tiểu thư của các vị, xin thông báo giùm.”

Tiểu nhị, “Đại tiểu thư của chúng tôi? Khách quan, ngài muốn... bàn chuyện mua sỉ hàng ư?”

“Cứ coi vậy đi, xin thông báo giùm.”

Tiểu nhị len lén đánh giá cẩn thận người mới tới từ trên xuống dưới vài lần: mỗi ngày hắn cũng tiếp rất nhiều người đến người đi, ánh mắt cũng không khỏi có mấy phần nhân lực, vị công tử này cả người nhẹ nhàng tao nhã cũng có vẻ con nhà gia giáo, ánh mắt chính trực, không giống người gian tà. “Xin hỏi công tử xưng hô như thế nào?”

“Lương Chi Hành.” Hắn không có ý định giấu tên họ làm gì, hắn đến đây chính vì muốn nhìn cho rõ ràng xem vị La Đại tiểu thư kia lịch sự tao nhã thanh quý sẽ đối đãi hắn như thế nào.

“Mời công tử đến sảnh phòng khách đợi một lát, tôi đi thông báo cho ngài.” Tiểu nhị kêu đồng nghiệp dẫn khách đến sảnh đãi khách. Hắn đi vào phía sau, tất nhiên không dám tùy tiện bước vào nơi tiểu thư nghỉ ngơi, gõ gõ cửa gỗ tiểu viện, “Hoàn Tổ tỷ ngài ra đây một chút.”

“Chuyện gì?” Hoàn Tổ vừa bưng trà bánh trở về, đứng phía sau vờ vờ lên bả vai hắn, “Tiểu Kỷ Tử tìm ta sao?”

“Chào Hoàn Tổ tỷ.” Tiểu nhị cười nhe răng nhe lợi, “Có vị Lương công tử tới bái kiến Đại tiểu thư, tiểu đệ xin ngài báo giùm một tiếng.”

Hoàn Tổ cả kinh, mắt trừng tròn xoe, “Lương công tử? Người xác định là Lương công tử?”

“Tiểu đệ hỏi rất rõ ràng, đúng là Lương công tử, ngài xem....”

“Hắn ở đâu?”

“Đang ở sảnh đãi khách.”

“Cầm lấy, ta đi xem trước một chút.” Hoàn Tố quăng cái khay đựng nước trà và điểm tâm vào trong tay tiểu nhị, quay đầu chạy, gấp gáp không thể chờ muốn đi xem xem người đến đó có phải là vị “phu quân” đã làm tiểu thư thất thân mấy ngày nay hay không. Nóng vội nên bước chân đâm ra gấp gáp, thần trí cũng gấp, nên tính cảnh giác thường ngày của nàng giảm bớt rất nhiều, do đó đến chỗ rẽ sang chính sảnh thì đụng ngay vào mặt người đang đi tới.

“Eo ơi, nha đầu Hoàn Tố, người ăn Cáp Kinh Dược (thuốc nôn nóng kinh sợ) hay sao thế?” La Đoạn một tay đỡ nha đầu nhà mình, một tay xoa trán, “Đụng chết bốn tiểu thư, Hiệt nhi nhà ta sẽ lấy mạng của người đó!”

“Nhị tiểu thư, nô tì thất thố.” Hoàn Tố hành lễ, “Thật ra nô tì gấp là vì muốn đi gặp vị Lương công tử đang cầu kiến Đại tiểu thư....”

“Lương công tử?” La Đoạn lỗ tai nhanh nhạy, “Lương công tử nào?”

“Vị....” Trước khi tiểu thư còn chưa nói thẳng ra với người nhà chuyện này, bản thân Hoàn Tố làm gì dám nói, nhưng Nhị tiểu thư đã hỏi thì không thể không trả lời, nàng đành phải lập lờ, “Vị công tử kia cầu kiến Đại tiểu thư, bởi đã hẹn là đến bàn bạc....”

Đôi mắt hạnh của La Đoạn đảo trắng dã mấy vòng, mặt phấn toét ra cười giảo hoạt. “Nếu như tới bàn bạc, thì người làm gì phải như lửa đốt thế làm gì? Mau nói cho bản tiểu thư biết, Lương công tử này có phải là công tử Lương gia ở Hàng Hạ quốc không? Tên gốc đấy đó hả? Lúc trước tỷ tỷ đi Hàng Hạ quốc có quen biết với hắn à?”

Aiz, biết ngay mà, người nhà La gia đâu có dễ gì mà lừa được chứ... “Nhị tiểu thư, vị Lương công tử này không phải là....”

“Người không muốn nói thì thôi, ta có mắt, tự biết đi xem. Nếu như đến là để bàn bạc chuyện làm ăn, bốn tiểu thư sẽ thay tỷ tỷ xử lý. Nếu như quả thật là người kia của Lương gia, bốn tiểu thư cũng nên thử xem xem đó là mặt hàng gì, dám kiếm có với tỷ tỷ nhà ta!” Nhị tiểu thư hùng hổ nói xong liền nghênh ngang rời đi.

Hoàn Tố đứng tại chỗ khổ không thể tả: mình hắn là chưa nói lộ cái gì chứ?

“Người là người của Lương gia ở Hàng Hạ quốc?”

Lương Chi Hành đã uống được nửa bình trà thì chợt nghe bên tai có người nũng nịu hỏi. Hắn đưa mắt lạnh lùng nhìn qua, khi thấy một thiếu nữ mặt phấn đẹp như hoa đào, lập tức hơi ngẩn ra một chút.

La Đoạn nhìn thấy người tới đây có khuôn mặt xương xương lạnh lùng đẹp trai thì cũng có chút sững sốt, “Người là người của Lương gia ở Hàng Hạ quốc? Là cái...” kẻ gốc kia đấy à?

Dáng vẻ thiếu nữ này mặc dù khác một trời một vực với La Chấn, nhưng khuôn mặt cũng có mấy phần tương tự, nên hắn cũng không khó để đoán ra thân phận của nàng. “Thì sao?” Nhìn vào một đôi mắt to long lanh như bồ đào ngâm nước đầy vẻ cân nhắc tính toán, quả nhiên đây là bản sắc của người nhà La gia.

“Người tới đây để tìm tỷ tỷ của ta?”

“Thì sao?”

“Người không có ý định buông tha cho hôn ước của hai nhà La Lương?”

“Thì sao?”

Thì sao à? La Đoạn không thể nhịn được nữa, hai tay chống nạnh quát lên: “Người, tên gốc mặt lạnh này, ít si tâm vọng tưởng đi! Với dáng vẻ đần độn, vẻ mặt ngu ngốc, ngôn ngữ nhảm chán, cử chỉ chậm chạp của người mà cũng dám nghĩ tới tỷ tỷ nhà ta à?”

Đần độn? Về mặt ngu ngốc? Ngôn ngữ nhảm chán? Cử chỉ chậm chạp? Nếu như có cái gương ở đây, Lương Chi Hành thật sự cũng muốn lấy ra soi: mình thật sự có đáng đáp thế à? Chẳng qua là... “Liên quan gì đến cô?”

“Người...” La Đoạn nổi đóa, “Người người muốn cười là tỷ tỷ của ta, đương nhiên là liên quan đến bốn cô nương rồi!”

“Khi nào thì ta muốn...” Hai mắt lạnh lùng của Lương Chi Hành liếc thấy gương mặt hoa đào tức đến đỏ ửng thì chợt tò mò: không biết hồng thêm chút nữa thì gương mặt này có thể nở ra hoa đào không nhỉ? “Liên quan gì đến cô.”

“Người...” La Đoạn tức quá là tức, mình đâu có mắc sai? Ngôn ngữ của cái tên ngốc này quả là nhảm chán mà. “Bốn cô nương lặp lại lần nữa, bất kể người có khờ thật hay là giả bộ ngốc, người cũng không xứng với tỷ tỷ nhà ta. Từ đầu đến chân, từ da đến xương, người không có một nào để mà xứng cả! Cóc thì đừng nghĩ đến chuyện ăn thịt thiên nga, gà rừng thì đứng có mà đòi trèo làm phượng hoàng, nếu người tự hiểu được lời ta nói thì mau rút khỏi đất của La gia ta mau!”

“Hóa ra đây là đạo tiếp khách của La gia?” Cực kỳ tức giận thì trên gương mặt đó sẽ nở ra hoa đào diễm lệ thật. Gương mặt trong trẻo của Lương Chi Hành vẫn lạnh lùng, tâm tình lại thật vô cùng tự đắc. “La gia tiểu thư cũng chưa ngoa cay cú như thế? Tại hạ thật là thêm phần hiểu biết.”

“Liên quan gì đến người?” La Đoạn hất cao cái cằm xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn cũng lưu loát đáp trả, “La gia ta chỉ đối xử tử tế với khách được chào đón, bốn cô nương cũng chỉ tiếp đãi long trọng với người cần tiếp đãi, những kẻ tạp nham, tất nhiên là mau rút càng xa càng tốt.”

“Rất tốt. Nếu tại hạ cũng không phải là một kẻ tạp nham, đương nhiên cũng không thể ‘rút càng xa càng tốt’ như La tiểu thư hy vọng. Mời rót cho tại hạ một chén trà, trà nhà phú quý thật không tệ nhỉ.”

“Người, người...” Cái tên ngốc mặt lạnh này sao lại như vậy nhỉ? La Đoạn lông mày dựng thẳng, mắt hạnh trợn tròn, “Nếu người không thức thời, bốn cô nương không ngại nói thẳng cho người biết, người chính là cái kẻ tạp nham kia, lập tức rút ra khỏi đây ngay cho ta. Câu này, người nghe chắc hiểu nhỉ...”

“Nhị tiểu thư, Đại tiểu thư sợ là sẽ tới đây.” Thiếp thân nha đầu Hiệt Nhi lên tiếng nhắc nhở.

“A, sao biết?”

“Nô tì nhìn thấy Hoàn Tố đứng bên cạnh cửa một lát, lát sau lại đi, chắc là đi bẩm báo Đại tiểu thư.”

Thôi Hoàn Tố, làm mất hứng mà! La Đoạn phồng má, trong lòng thầm rửa vài tiếng, hoàn toàn không chú ý rằng đôi mắt trong veo của tên ngốc mặt lạnh này đang dừng trên đôi môi xinh đẹp của nàng.

“Tóm lại, tên ngốc mặt lạnh, những lời của bốn cô nương người nghe hiểu rồi chứ hả? Thức thời thì rút xéo nhanh lên. Hiệt Nhi, chúng ta đi!” Tỷ tỷ nếu biết nàng đối đãi với người ta như thế, sẽ mắng nàng cho xem, chuẩn là thượng sách.

42. Chương 42: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư

“Tỷ tỷ đã thấy tên ngốc tử Lương gia lần nào chưa? Đúng ngốc thật không? Ngốc đến thế nào? Có phải có đái dầm, cà lăm, chảy nước miếng...”

Sau cơn tối, La Chấn đề cập đến Lương gia. La Đoạn tự đắc nghĩ rằng dù gì mình đã thấy mặt tên họ Lương mặt lạnh ngốc nghếch kia nên mở miệng hỏi lung tung, kết quả làm cho tỷ tỷ nổi giận mắng một trận mà trước nay chưa từng thấy, làm nàng sợ phát khiếp.

Chẳng lẽ, tỷ tỷ thích tên ngốc kia?... Như vậy sao được?! Người như tỷ tỷ, trên trời dưới đất không có gì có thể bấn tâm a..

“Hiệt nhi, người lập tức đi thăm dò xem tên họ Lương kia đang ở khách điểm nào?”

“Tiểu thư, thế nào là ‘tên’ họ Lương?”

“Nha đầu chết tiệt kia, muốn bốn tiểu thư trừng trị người có phải hay không?”

Hiệt nhi lập tức vừa cười hì hì vừa cao bay xa chạy đi làm cái việc mà chủ tử đã phân phó. La gia chủ tử khôn khéo, bọn nha đầu ai cũng linh hoạt, chỉ trong vòng nửa ngày, Hiệt nhi đã tra được tên khách điểm mà Lương Chi Hành ngủ lại. Kỳ thật, cũng không cần tốn công phu bao nhiêu, bởi La gia cũng đầu tư vào mấy khu khách điểm, muốn tra, đương nhiên bắt đầu tra từ nhà mình chứ. Ấy thế mà lại tra một phát trúng ngay.

“Khách Như Gia à.” La Đoạn không khỏi đắc ý, “Họ Lương kia, người cứ chờ xem!”

Hiệt Nhi trộm ngắm tiểu thư đang cười gian, lo lắng hỏi: “Tiểu thư, ngài định đối phó thế nào với vị Lương công tử đó?”

“Cái gì Lương công tử?” La Đoạn gõ một cái lên trán tiểu nha đầu, “Tên ngốc mặt lạnh!”

“... Hở?”

“Nha đầu ngốc, ý ta là phải gọi tên họ Lương kia là ‘tên ngốc mặt lạnh’.”

“Đạ, nô tì tuân mệnh.” Đáng thương cho Hiệt Nhi, lúc này đành phải trăm lờ như một trăm vâng ngàn thuận gọi theo đúng lời chủ tử phân phó, đối với “tên” họ Lương kia kêu riết thành quen cái danh xưng “tên ngốc mặt lạnh.” Cho đến sau này, khi “tên ngốc mặt lạnh” biến thành “cô gia”, vì cái xưng hô này mà phải tự cắn đầu lưỡi mấy lần... Aizz, cái đó để sau hãy nói.

“Nhị tiểu thư, chuyện này... chuyện này không được đâu...”

“Cái gì không được?” Đập bàn ‘rầm’ một tiếng, cô nương ăn vận xinh đẹp đứng bật dậy, “Tiểu Lâm Tử, có phải người nghĩ bốn tiểu thư đây chỉ là một nửa ông chủ thôi cho nên không sai khiến được người đứng không?”

“Không đúng, không đúng, không phải...” Tiểu nhị mặt nhăn mày nhí: đừng nói là một ông chủ đã bỏ nửa tiền cùng mua khách điểm này, mà chỉ cần là một chương quầy thôi cũng đã đủ sai khiến Tiểu Lâm Tử hần chạy vòng vòng rồi ấy. Huống chi, La nhị tiểu thư đây vang danh khắp thành là “Tính cây”, không biết đã có bao nhiêu nhà vương công, quý tộc, thiếu gia bị nàng mắng đến mặt xám mày tro rồi. Hẳn hả? Có cho hần một trăm lá gan thì hần cũng không dám chọc vào...

La Đoạn thấy vẻ mặt của tiểu nhị biến hóa khôn lường mà một chữ cũng không dám phun ra, lại vỗ xuống bàn, “Tiểu Lâm Tử, đầu lưỡi của người cắt cụt hay là bị chó tha đi rồi?”

Tiểu nhị bị dọa mà run rẩy, vội vàng cười làm lành nói: “La nhị tiểu thư, ngài là cao thủ trên thương trường, ngài ắt phải rõ chuyện giữ uy tín trong việc buôn bán. Chúng ta làm khách sạn, hẳn là càng phải lấy tôn trọng khách làm đầu, ngài phân phó vậy...”

“Không thể làm theo?” La Đoạn nhướn mày liều liều mà như không nhướn, miệng cười như không cười.

Mẹ ơi!— Tiểu nhị lại rùng mình một cái, “Nếu chương quầy biết, sẽ đem Tiểu Lâm Tử...”

“Chương quầy đã biết, người cứ giao toàn bộ cho bốn tiểu thư xử lý là được rồi. Cùng lắm thì, bốn tiểu thư sẽ tìm chỗ khác tốt cho người làm.”

“Chuyện này...”

“Đây là hai mươi lượng bạc, mua xong vật ta cần, phần còn lại của người.”

“... Tiểu nhân tuân mệnh, tiểu nhân tuân mệnh.” Hai mươi lượng bằng đến mười tháng tiền công đó, chỉ mua một ít thuốc xổ chỉ tốn một lượng bạc là cùng, hắc hắc...

Hiệt Nhi cũng ý thế hiếp người, lấy đầu ngón tay chỉ vào trán tiểu nhị, lạnh lẽo lên tiếng, “Tiểu Lâm Tử, tiểu thư phái người đi thì phải dốc hết sức đấy. Nếu dám lộn xộn...”

“Không dám, không dám...”

Lương Chi Hành sải bước trên đường, cảm thụ phong thổ của một đất nước xa lạ, lơ đãng xoay người một cái chợt thấy thân ảnh như hoa như phấn kia dường như là đã gặp ở đâu. Chăm chú nhìn lại, nơi cửa sổ quán trà đầu đường, đó chẳng phải là La nhị tiểu thư miệng lưỡi bén nhọn sao... Cùng ngồi chung với nam tử?

Chưa kịp ý thức được sự bức bối khó hiểu trong lòng mình kia là gì, chân Lương Chi Hành đã tự giác đi qua. Khi chỉ còn cách vài chục bước, thấy rõ được gương mặt của nam tử kia rồi, Lương Chi Hành mới thở dài một hơi: căn cứ vào lòng dạ của vị La nhị tiểu thư này, một nam tử có dáng vẻ bình thường tới bậc này sẽ không có liên hệ mật thiết gì đâu... Ủa, mà sao vậy chứ? Nàng ta có liên quan với ai thì có can hệ gì tới mình?

“Nhị tiểu thư, tiểu nhân còn phải làm việc kiếm sống, xin cáo lui.”

“Đừng quên, phải làm việc cho bốn tiểu thư thật tốt đó.”

“Dạ dạ dạ, tiểu nhân cáo lui.”

Cô gái vẫy vẫy tay, “Hiệt Nhi, để lại tiền trà rồi hãy đi.”

Khí thế hăng hái phấn khởi này, bản tính kiêu ngạo cứ y như nàng là trung tâm thế gian này, thế mà lại không khiến cho người ta sinh ra chán ghét... Tiểu nữ nhân này quả nhiên là... Lương Chi Hành lắc đầu, dừng cước bộ rồi quay người trở về khách điểm. Vừa mới vào cửa, tiểu nhị liền ra đón, “Công tử, ngài đã tản bộ về rồi?”

Người này... Lương Chi Hành hí mắt: tiểu nữ nhân kia tìm một tên tiểu nhị làm gì?

“Công tử, nước trà của ngài tiểu nhân đã đưa tới, đặt trên bàn trà ạ?” Cửa phòng vang lên một âm thanh nhỏ, tiểu nhị lộ khuôn mặt tươi cười vào, sau khi được cho phép, toàn bộ thân mình cùng cái khay trong tay bước vào phòng.

Lương Chi Hành thả quyển sách thuốc trong tay xuống, khẽ xoay người lại, nhẹ nhàng nói: “Đa tạ.”

“Ngài khách khí quá.” Tiểu nhị đặt khay trà xuống, rót đầy một ly, ân cần nói, “Công tử, bốn điểm mới mua được trà mới, ngài nếm thử xem, coi có ngon miệng không?”

Chỉ riêng mùi hương trà bốc ra thơm ngát cả phòng cũng đủ để biết là trà ngon. Lương Chi Hành vẫy tay, “Được rồi, người lui xuống đi.”

“... Dạ dạ dạ, có gì ngài cứ việc sai bảo tiểu nhân.”

Nhìn tên tiểu nhị này cũng không có gì đặc biệt, sao nàng lại quen hần nhỉ? Vừa nghĩ đến đây, Lương Chi Hành nhin không được kêu lên: “Chờ một chút.”

“A?” Tiểu nhị vừa quay lưng bèn vội quay lại, “Công tử, ngài... có gì muốn phân phó?”

“Người quen biết...” Vốn định hỏi hần xem có quen biết với La nhị tiểu thư không, lại trông thấy mặt mày người nọ lộ ra tia kinh hoàng, trong lòng hần đột nhiên sinh nghi. Thử đưa trà lên miệng nhấp, trừ mùi hương trà bay vào mũi, còn có... Khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, “Người dám bỏ thuốc ở trong trà?”

“...A?” Tiểu nhị hoảng hốt, mặt thất sắc, “Công tử, ngài nói, nói, nói giỡn rồi...”

Lương Chi Hành cười lạnh, “Bản công tử hành y hơn mười năm nay, vị trà khác thường có thể thoát khỏi cái mũi của bản công tử sao?”

Ai nha mẹ ơi. Tiểu nhị nhũn cả chân, vội vàng quỳ xuống đất, “Công tử, tiểu nhân, tiểu nhân...”

“Nhà các ngươi là hắc điểm hả? Còn nữa, người khinh thường bản công tử ta chưa quen với cuộc sống ở đây nên muốn giết người cướp của?” Lương Chi Hành một tay đập nắp bình, một tay kéo cổ tay tiểu nhị, “Bản công tử chỉ cần đưa bình trà lên quan phủ là có thể cáo trạng...”

“Xin đừng, xin đừng, công tử, tiểu nhân, tiểu nhân chỉ là... chỉ là bị người khác sai khiến, không có cách gì khác. Thứ gì đó trong này, nhiều lắm cũng chỉ làm cho ngài ốm bụng một ngày thôi, không có nửa điểm xấu khác a...”

“Bị người khác sai khiến?” Đôi mắt trong veo của Lương Chi Hành chợt lóe, “Do ai sai khiến?”

“Chuyện này...”

“La gia nhị tiểu thư?”

“Công tử, sao ngài biết?... Ồi?” Tiểu nhị thất thanh hỏi ra, đến khi ý thức được mình bán đứng kim chủ thì đã che miệng không kịp.

“Hừ!” Đùng hời hấn làm sao biết, biết là biết thôi! Lúc mới đầu thấy tên tiểu nhị khả nghi, là hần đã nghĩ ngay đến cô nhóc La gia kia. Không biết tại sao, hần luôn cho rằng, khúc mắc giữa mình và cô gái đó sẽ không nhanh chóng bị chặt đứt như vậy.

“Công tử, tiểu nhân nói ngài hay, ngài mà đắc tội La gia thì tại thành Cao Duyên này trái cây ngon cũng không có mà ăn. Ba tiểu thư nhà đó ai ai cũng ghê gớm cả, bất kể là hắc đạo hay bạch đạo cũng đều phải nể mặt ba phần. Ngài vẫn nên sớm rời đi thì hơn... Ủa?” Tiểu nhị thao thao thuyết phục, trước mặt chợt xuất hiện một thỏi bạc trắng.

“Ba ngày sau, đi nói cho La nhị tiểu thư, bản công tử uống thuốc xổ của người xong thì bụng tiết không ngừng ba ngày ba đêm, đang hấp hối.”

43. Chương 43: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 3

Cái gì? La nhị tiểu thư đứng đực ra, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát, giây lát sau đã chỉ thẳng vào chóp mũi tiểu nhị mà nói: “Người kia đắc tội với bốn tiểu thư, bốn tiểu thư kêu người cho hần dùng chút thuốc xổ, sau đó đi gọi đại phu, phán đoán là hần không hợp thủy thổ, để hần từ đâu tới đây thì trở về nơi đó... Người làm cái gì? Người dùng được mạnh gì? Người có biết không hả, nếu người kia chết, bốn tiểu thư sẽ là người đầu tiên đem người đưa ra quan huyện!”

A... trời ơi, may mắn là giả, nếu quả thật đùa giỡn với nhân mạng, vị Nhị tiểu thư này thật sự có bản lĩnh đổi trắng thay đen nha. Tiểu nhị thầm véo bắp đùi mình một cái, nặn ra hai giọt lệ:

“Nhị tiểu thư, tiểu nhân cũng chỉ làm theo phân phó của ngài, hạ lượng nhỏ thuốc xổ thôi à. Thế nhưng người đó sau khi uống vào, bắt đầu chạy mấy lần tới nhà xí. Tiểu nhân nói để gọi đại phu cho hần, hần nói bản thân hần là đại phu, không muốn tiểu nhân tốn công. Tiểu nhân sợ làm cho hần sinh nghi nên cũng không dám hỏi nhiều. Tiểu nhân bận rộn hai ngày, hôm nay mới nhớ tới hần, đến phòng kia thì vừa nhìn thấy vị công tử đó nằm trên giường, sắc mặt hiện mấy màu quỷ quái, vừa trắng vừa xanh thấy mà ghê. Ngài mau đi xem một chút đi, tiểu nhân sợ quá.”

“... Thật sao?” La Đoạn hoài nghi nhìn tiểu nhị từ đầu xuống chân, “Tiểu Lâm Tử, chắc người cũng biết hậu quả nếu lừa gạt bốn tiểu thư rồi chứ?”

Trong lòng giật thót một cái, nhưng vì một đỉnh bạc trắng kia, tiểu nhị bèn nghiêng chặt răng, gặt đầu, “Có cho mượn thêm mấy lá gan tiểu nhân cũng không dám lừa ngài có đúng không ạ?”

La Đoạn giơ tay gõ lên trán một cái, “Được rồi, để ta đi xem thử coi cái dáng vẻ hấp hối của hần trông như thế nào. Nếu cần, bốn tiểu thư có thể hào phóng cung cấp một bộ quan tài.”

Tiểu nhị xoay người, vừa mới nghĩ gắn thêm cánh vào gót chân để nhanh chóng chuồn mất, cổ đã bị người ta tóm được, hóa ra là thiếp thân nha đầu Hiệt Nhi của Nhị tiểu thư, “Trước khi tiểu thư trở lại, người là nghi phạm giết người, nên ngoan ngoãn ở yên trong này đi.”

Bị Hiệt Nhi điểm huyệt mấy câu, tiểu nhị chỉ cảm thấy thân thể mềm nhũn, cổ họng lấp kín, nằm xụi lơ ở cửa sau có người gác cổng của La phủ... Aizz, hối hận không kịp rồi đúng không? Tham tiền ôi tham tiền...

La Đoạn đến khách điểm, thế nhưng phòng lại trống không. Bên trong gian phòng mà Tiểu Lâm Tử chỉ chỉnh tề sắp sửa, không có hơi người, nhưng khách trọ trước khi đi không quên để thư lại ghi rõ ràng:

“Nuôi mà không dạy, lỗi của cha mẹ. Vì cô có lòng hại người, hôm nay bốn công tử đặc biệt tới cửa chào hỏi lệnh tôn lệnh đường, xem như đề phòng cẩn thận, miễn gây ra hậu hoa về sau.”

... Tên ngọc mặt lạnh bề ngoài dần dần bên trong khôn kiếp kia! La Đoạn quay đầu chạy gấp, chui vào xe ngựa trước khách điểm, ngay lập tức thúc giục phu xe ra roi thúc ngựa. Nhưng mới tới trước cửa nhà mình, đã thấy cửa lớn mở, có người từ trong bước ra ngoài, trái có phụ thân đi cùng, phải có mẫu thân đưa tiễn, cái người đang ở chính giữa, không phải là tên mặt lạnh đưa chuột kia thì còn là ai nữa?

“Này, người...” Nàng vén váy nhảy xuống gong xe, ngón tay chỉ vào chóp mũi người kia...

“Đoạn Nhi, con nôn nóng như lửa đốt lưng như vậy là sao?” Thích thị vận mày sảng giọng.

La Đoạn đột nhiên rất ảo não: nhờ tên ngọc này ban tặng, suýt nữa thì lý trí mình mất hết, phát động bạo tố ngay trước mặt cha mẹ... “Cha, mẹ, Đoạn Nhi...”

“Lớn rồi mà còn xúc động như thế, không sợ bị người ta cười chê sao hả?” Thích thị điểm trán nữ nhi nhà mình, “Sao còn không bái kiến Lương đại ca đi.”

“Lương... đại ca?” Con người như bò đào ngâm nước của La Đoạn chợt trợn to, hắt đầu trừng về phía tên ngọc nào đó. Người sau trên khuôn mặt vẫn lạnh lùng như cũ, giờ xẹt qua một tia chế nhạo. Răng trắng thăm cảm, đồ ngọc không sống không quen không mặn không lạt này...

“Không cần phải khách khí, La gia muội tử.”

Ai khách khí với hần hồi nào? ... Đợi chút, La... gia... muội tử? “Người cho bốn cô nương là...” có quen biết...

“Đoạn Nhi?” Nữ nhi nhà mình liên tục thất thố, hai vợ chồng La Tử Kiêm đồng loạt nhú mày.

La Đoạn hít một hơi, ổn định tinh thần, mặt vẻ như cũ, thi lễ như phép tắc, “Lương đại ca, hân hạnh quen biết.”

La Tử Kiêm lúc này mới hài lòng, mỉm cười nói: “Đoạn Nhi, Lương đại ca của con hiện tại đang ở khách điểm “Khách Như Gia”, con phân phó người bên đó chăm sóc tốt một chút.”

“Tạ La thúc phụ.” Lương Chi Hành thi lễ, “Thật ra thì Nhị tiểu thư đã thông báo qua, mọi người tại khách điểm đối xử với tiểu chất rất là...”

“Lương đại ca.” La Đoạn lập tức cười vô cùng hòa ái lại thân thiện, thiện lương mà lại từ bi, “Đứng ngay trước cửa không phải là nơi để nói chuyện, ngài đường dài bốn ba, tàu xe mệt nhọc, cũng nên trở về khách điểm nghỉ ngơi cho tốt, tiểu muội thay mặt phụ mẫu tiễn Lương đại ca.”

Thích thị nhướn cười, “Đứa nhỏ này, giờ này mới coi như hiểu chuyện. Con thay mặt cha mẹ đưa Lương đại ca của con trở về khách điểm đi.”

“Vâng.” La Đoạn đổi giọng nói từ giòn tan thành giọng yếu đuối như tiểu muội, vươn tay ra mời, “Lương đại ca, mời.”

“Người và cha mẹ ta nói gì đó?”

“Nên nói điều nói.”

“Vậy người nói cái gì?”

“Cô chắc biết mà.”

“Người...”

“Lương gia thiếu gia!” Tiếng chân bình bịch, có người thở vội gấp gấp chạy tới, lúc đến gần, trước tiên chào La Đoạn, rồi nói, “Lương gia thiếu gia, lão gia phụ nhân phân phó tiểu nhân theo ngài đến khách điểm để hầu hạ.”

La Đoạn trợn tròn đôi mắt đen, “Tại sao, Khôn thúc?” Cha và mẹ đích thân tiễn hần ra tận cửa còn chưa đủ sao, còn phái Khôn thúc là người hầu hạ đặc lực nhất của bộ đi hầu hạ tên ngọc này?

“Nhị tiểu thư, Lương gia thiếu gia là hôn phu của đại tiểu thư, chính là cô gia của chúng nô tài, chúng ta đi hầu hạ thì cũng phải thôi. Tiểu thư chắc cũng biết, Lương thiếu gia từ xa đến đây, lại không chịu chuyển vào trong phủ, lão gia phu nhân không yên lòng chút nào.”

“Cô gia?” La Đoạn giọng kinh ngạc, không để ý đến người đi đường đang liếc mắt nhìn, hung tợn trừng mắt nhìn Lương Chi Hành, “Người cầu hôn trước mặt cha mẹ ta sao?”

Lương Chi Hành gật đầu, ung dung, “Có thể nói như vậy.” Nếu không phải hắn vừa nhận được thỉnh cầu của La đại tiểu thư, nếu không phải vì giúp đại ca thực hiện kế hoạch giấu diếm thân phận này, hắn làm gì sẽ bỏ qua niềm vui tranh đấu với cô gái nhỏ này chứ? Nhưng nhìn khuôn mặt xinh như hoa đào này lộ ra vẻ kinh ngạc lẫn tức giận sinh động như thế, lá thư mà mình để lại chắc đã không làm nhục sứ mệnh của nó, tâm tình hắn như được thêm ba phần vui sướng.

“Tên ngốc mặt lạnh, lời của bản cô nương nói người dù có nghe bằng chân cũng không hiểu phải không?” La Đoạn kẻ sát khuôn mặt lại, nghiêng răng nghiêng lợi, “Người không xứng với tỷ tỷ ta, những lời này nói sao người mới chịu hiểu đây!”

Với một khoảng cách gần như vậy cùng với mùi hoa đào thơm thơm xông vào trong mũi mà vẫn giữ cho mặt không đổi tim không đập tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng, nhưng Lương Chi Hành làm được. Nhưng cũng chỉ có hắn mới hiểu, mạch đập ở cổ tay đã rối loạn thế nào. “... Nhị tiểu thư, nếu tại hạ không xứng với lệnh tỷ hoàn mỹ vô khuyết, xứng với cô được không?”

“... Hả?”

Nói xong lại sợ là mình vốn bình sinh rất ít khi ra giọng ngả ngớn đùa cợt như vậy, Lương Chi Hành liền khẽ lui chân về phía sau, xoay lưng lại thiên hạ có khuôn mặt hoa đào kia, nét mặt lấy lại vẻ lạnh lùng như cũ, nói với người hầu của La phủ: “Khôn thúc, cuộc sống của tại hạ đơn giản, từ nhỏ đến lớn đều tự mình xử lý. Ý tốt của La thúc phụ La thẩm, tại hạ xin ghi nhận trong tim. Mời ngài quay lại đi thôi.”

Mãi cho đến lúc thân ảnh thon dài của hắn rẽ sang góc đường khác không còn nhìn thấy nữa, La Đoạn cũng được nha đầu nhà mình đỡ tay bắt đầu cất bước di chuyển, lại đột nhiên hét lên một tiếng: “Tên đại ngốc mặt lạnh như quả dưa kia, hắn...” dám đùa bốn bốn tiểu thư? ... Có phải hắn nên hỏi thăm xem kẻ đầu tiên năm đó dám lên tiếng trêu đùa bốn tiểu thư giờ đang ở đâu không?

“Tiểu thư, Tiểu Lâm Tử xử lý thế nào giờ?”

“... Tiểu Lâm Tử nào?”

“Chính là cái kẻ bẩm báo với ngài rằng Lương gia thiếu gia bị tiêu chảy ba ngày sắp hấp hối nhưng trên thực tế vẫn sống nhăn, lại còn có biện pháp làm ngài tức giận đến hấp hối đó, Tiểu Lâm Tử đó đó.”

“Đưa đến trại nuôi heo Vạn Hợp Trấn, chuyên trách tắm rửa cho heo. Trong vòng ba tháng, bốn tiểu thư hy vọng không phải nhìn thấy bản mặt hắn ở thành Cao Duyên này.”

“Vâng.”

“... Đợi chút, Hiệt Nhi, người nói rõ cho ta nghe, bốn tiểu thư bị tên ngốc mặt lạnh kia chọc giận đến hấp hối hồi nào hả?”

“... Nô tì lỗ lời...”

44. Chương 44: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 4

Ái nữ gả chồng xa quốc, La Tử Kiêm tuy là không đành, nhưng có thể được con rể như ý thì có thể nói đây là chuyện vui trong đời, tất nhiên sẽ đổi mới hoàn toàn cách trang hoàng trong phủ, ai nấy đều vui mừng vô cùng.

Nhưng, La Nhị tiểu thư rất âm ức. Sao chộn rộn nửa ngày như vậy, chẳng lẽ tỷ tỷ muốn gả cho một tên gốc như vậy thật?

“Hiệt nhi, người nói xem, ta phải dùng biện pháp gì mới có thể làm cho tên gốc kia không dám si tâm vọng tưởng, ngoan ngoãn rút về?”

“...” Hiệt nhi cắn cắn môi, thấy chủ tử nhà mình sao mà bất lương ác đức thế, nhưng vì sinh tồn mà ráng nuốt xuống lời đã ra đến khóe miệng.

La Đoạn nhìn là biết ngay tình trạng của nha đầu nhà mình, gắt lên: “Nha đầu chết tiệt kia, người giả vờ giả vịt cái gì? Bộ người chưa từng không biết trời cao đất dày mà nói huých tẹt trước mặt tiểu thư nhà người bao giờ sao? Có chuyện mau nói, có rắc... mau thả!”

Chủ tử đã phân phó như vậy rồi, nha đầu dĩ nhiên là phải tòng mệnh thôi, “Ngài đừng đấu với Lương thiếu gia nữa nha? Đường như với Lương thiếu gia, ngài... không phải là đối thủ.”

Hiệt nhi nói xong chữ “thủ” cuối cùng thì thân mình đã nhảy ra xa ba thước để đề phòng bất trắc. Ai mà ngờ tiểu thư nhà nàng vẫn ngồi yên chỗ cũ không động dậy, bàn tay trắng nõn di chạy trên bàn, lông mày nhíu lại hếch lên, đôi mắt loe loe như đang có điều gì suy nghĩ mông lung lắm.

Hiệt Nhi mới đầu là kinh ngạc, nhưng sau khi quan sát chủ tử hồi lâu thì hai mắt chợt mở to, “Tiểu thư, ngài đừng nói là... đừng nói là... đừng nói là...”

“Đừng nói, đừng nói, đừng nói là cái gì? Đầu lưỡi bị dính rồi hả?”

“Ngài đừng nói là... thích Lương thiếu gia chứ?”

Nửa câu sau của nha đầu là lúng búng trong họng. La Nhị tiểu thư tâm sáng tai thính, nghĩ cũng ra, tai cũng rõ, bản lĩnh của thuộc hạ chẳng lẽ lại không hiểu sao, cầm cầm của nha đầu lắc qua lắc lại, trợn mắt nghiêng răng, “Con gan thì người nói lại lần nữa thử xem?”

Hiệt Nhi có thể nói là anh hùng, giấy dựa, “... Tiểu thư... ngài không thể thích L...” tiểu thư, ngài không thể thích Lương thiếu gia.

“Ai ô ô.” La Đoạn ghét bỏ buông tay, chùi mu tay dính nước miếng của nha đầu chảy ra trên vạt áo nàng, “Xứ nha đầu, người coi bổn tiểu thư ta là kẻ bụng đói ăn quàng à? Tên gốc mặt lạnh nhìn hần là ta muốn phát hỏa rồi, bổn tiểu thư mà đi thích hần sao? Sớm bảo người nhìn cho kĩ hần, nhìn một chút, đều đem người nhìn ngu!”

“... Ngài không thích Lương thiếu gia thật hả?” Hiệt Nhi vừa chùi miệng vừa đưa mắt dò xét chủ tử. Mọi biểu hiện của tiểu thư đều cho thấy đúng là xuân tâm đang nhộn nhạo...

“Không thích, không thích!” La Đoạn quả quyết kiên định, nói với nha đầu cũng như đang tự nói với chính mình.

Hôn sự đã định, La Đoạn mặt dù xảo quyết nhưng không phải là không hiểu chuyện. Nàng hiểu, với tình hình hiện tại, không được phép làm thêm bất kỳ động thái gì để phá hư lương duyên của tỷ tỷ, nhưng lo lắng chỉ vì một tên gốc chưa trở thành tỷ phu của mình thì không quá đáng sao?

“Tên gốc mặt lạnh!”

Trước khách điểm “Khách Như Gia”, Lương Chi Hành nghe thấy tiếng kêu này bèn đẩy mạnh huynh trưởng đang đứng sau lưng vào khách điểm, “Đại ca, vào trong chờ đệ, đệ không gọi thì đừng ra.” Tránh cho chuyện tốt sắp thành lại bại trong gang tấc.

“A.” Chi Tâm ngoan ngoãn đi vào bên trong đại sảnh khách điểm để chờ.

“Tên gốc mặt lạnh.” La Đoạn nhắm ngay mục tiêu mà bước thẳng tới khi tới gần rồi thì đứng lại, đôi mắt đẹp trong suốt thông minh phát sáng, “Bây giờ chắc người đang đắc ý lắm đúng không?”

Lương Chi Hành khẽ nhíu mày, “Thì sao chứ?”

La Đoạn cười, lúm đồng tiền như hoa, “Thì có gì đâu, thấy người vừa lòng đắc ý như thế, bổn cô nương chỉ định đến chúc mừng thôi mà.”

“... La nhị tiểu thư định chúc mừng tại hạ thế nào?” Tiểu nữ nhân này lại muốn giở trò gì nữa đây?

“Người là cô gia của La phủ, La phủ dĩ nhiên phải hầu hạ thật tốt rồi, người nói có đúng không?”

“Cô...”, trong lòng bỗng nổi lên cảnh giác, Lương Chi Hành lui về phía sau một bước, nhưng đã chậm.

La nhị tiểu thư phẩy tay trái đang giấu trong tay áo ra, bàn tay trắng nõn mang bao tay phất tung lên. Cùng lúc đó, ở góc đường không xa Hiệt Nhi phất tấm lụa dài cuốn lấy cái eo nhỏ nhắn của chủ tử kéo nàng ra khỏi chỗ đang đứng, để tránh khả năng bị vướng phải.

Dựa vào khuôn mặt của một thầy thuốc, Lương Chi Hành tất nhiên biết bột phấn dính trên mặt trên cổ mình lúc này là bột gây ngứa, liền lập tức xoay người bước vào khách điếm, buộc hai tay không được giơ lên gãi, “Tiểu nhị, mau chóng mang vài chậu nước sạch đến phòng cho ta!”

“Chi Hành, Chi Hành, làm sao vậy?” Hắc kêu lên tiếng, tiểu nhị nghe thấy, tất nhiên cũng đồng thời kinh động đến Chi Tâm đang ăn điểm tâm uống nước trà. Chi Tâm đi thẳng đến phòng khách, nhìn chăm chăm vào vật màu hồng nhạt trên mặt Chi Hành, “Đây là... các vật báu của Tiểu Tử tỷ tỷ, sao lại ở trên mặt Chi Hành?”

“... Hả?” Đang cố chịu cơn ngứa phát tác, hai mắt Lương Chi Hành bỗng phát sáng, “Đại ca, huynh có thể kêu bọn chúng rời đi sao??”

“À...”, Chi Tâm đáp lời, chợt khản trương, “Ai nha, các người đừng cản Chi Hành nữa, cản Chi Hành nữa thì các người không phải là bé ngoan, Tiểu Tử tỷ tỷ không thích các người ầm ĩ...”

Thanh âm ngây ngô của Chi Tâm vừa dứt, cảm giác ngứa ngáy của Chi Hành đã hầu như ngừng lại, lại không thể không cảm thán dị năng luôn khiến người ta giật mình của huynh trưởng. Nhưng, La gia nhị tiểu thư à, mối thù này đã kết giữa chúng ta, tương lai sẽ có một ngày tại hạ nhất định trả lại gấp bội!

“Ắt xì...” Ngồi trong xe ngựa rộng rãi ấm áp của nhà mình, La Đoạn đang dương dương đắc ý bỗng dưng cảm thấy lạnh cả người.

***

“Người đứng lại!”

Nghe thấy tiếng quát sau lưng, thân hình Lương Chi Hành dừng lại một chút rồi tiếp tục cất bước như thường.

La Đoạn giận không kềm được, bước dài xông lên trước, ngăn đường đi của Chi Hành, “Họ Lương kia, người dám giả mạo tên ngọc huynh trưởng của người đến La gia ta lừa cưới? Lương gia các người dù gì cũng là thương nhân lớn nhất một phương, vậy mà lại làm ra được chuyện như vậy à?”

“Câm miệng!” Mặt Chi Hành trở nên sắc lạnh, hai mắt lạnh băng, “Cho dù người là người nhà đại tẩu, nhưng nếu người lại nói bất kỳ một chữ nào bất kính với đại ca ta, chớ trách tại hạ không khách khí!”

“Ha.” La Đoạn đáp lại bằng cười lạnh, “Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Một kẻ lừa đảo mà còn hùng hồn như thế, đây cũng là gia phong của Lương gia các người sao?”

Kẻ lừa đảo? Nghe đánh giá như vậy phát ra từ trong miệng nàng làm mặt Chi Hành trở nên lạnh lẽo âm trầm, “Tại hạ không phải kẻ lừa gạt, Lương gia cũng chưa bao giờ lừa hôn.”

“Người còn dám nói!” Thấy người này vẫn trầm ổn như thế, La Đoạn tức giận hết cỡ, thân mình nhỏ nhắn xinh xắn nhảy lên, hai tay túm lấy cổ áo hắn, “Rõ ràng chính là người, chính người mạo danh tới cửa, lừa phụ mẫu ta gả nữ nhi, nếu dám làm, vì sao không dám chịu trách nhiệm?”

“Chuyện tại hạ đã làm thì sẽ dám chịu trách nhiệm. Tỷ tỷ của cô có thể trở thành đại tẩu của ta, là bởi vì...”

“Toàn bộ bởi vì người lừa gạt! Hôm nay còn dung túng ác nô tổn thương đến tỷ tỷ của ta, các người...”

Nàng luôn miệng nói từ “lừa gạt”, Chi Hành không muốn nghe nữa, gạt tay nàng ra, thanh âm lạnh như băng, “Đại tẩu bị thương là vì con chó bị vứt bỏ mà đại ca thu dưỡng, cô thử nghĩ, có ai đi làm những chuyện như thế đối với người mà mình không yêu không?”

“... Hả?”

“Từ giờ trở đi, cô tốt nhất là đừng đến quấy nhiễu đại ca ta nữa, nếu như cô muốn thương thể của đại tỷ cô mau khỏi.” Chi Hành không thèm nhìn nữa mà dứt khoát bỏ đi.

“Người đi đâu đó? Bỏn cô nương ta còn chưa nói hết mà!”

“Tại hạ đến được lư (nhà tranh để nấu thuốc) sắc thuốc cho đại tẩu, Nhị tiểu thư định bày cách gì phá nữa đây?”

“Ta...”, La Đoạn thở dốc, “Món nợ giữa chúng ta còn chưa xong đâu, người tốt nhất là mau chóng chữa hết bệnh cho tỷ tỷ của ta. Bằng không, tốt nhất là người nên tin rằng bỏn cô nương đây sẽ lật ngược cả Lương gia của các người lên!”

Hắn tin. Chi Hành lạnh lùng liếc mắt nhìn rồi quay người bỏ đi.

Bọn họ quen biết nhau không đúng lúc, gặp lại nhau cũng không đúng thời điểm, chẳng lẽ cứ mãi cứ nhắc với nàng thế này hoài sao? Aizz, đại tẩu bị thương nặng, lúc này mà còn lo lắng những thứ này lại càng không đúng.

45. Chương 45: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 5

Xử lý xong ác nô, sắp xếp xong chuyện Lương Nhị phu nhân, một chuỗi chuyện ầm ĩ sau cơn mưa trời lại sáng, tỷ tỷ thân thể cũng càng ngày càng phục hồi khỏi bệnh. Không biết bởi vì có tỷ phu ở bên người, hay là vì tính năng của thuốc, La Đại tiểu thư ngày càng rạng rỡ, La Đoạn hình như phải suy nghĩ rõ ràng mọi chuyện một chút.

“Tỷ phu.”

Chi Tâm đang ngồi đối diện với một gốc hoa nhỏ bày tỏ hết nỗi vui sướng khi nương tử khỏe mạnh, quay ra sau thấy nàng, cười càng rực rỡ hơn, “Đoạn nhi Đoạn nhi, Trân nhi hôm nay ăn một chén cơm nha, còn ăn canh đó!”

“Cho nên, tỷ phu thật vui vẻ?”

“Đúng vậy đúng vậy, Trân nhi không đau, Chi Tâm cũng không đau, Trân nhi khỏe hơn, Chi Tâm liền vui vẻ!”

Chính bởi vì phần toàn tâm toàn ý này, mới khiến cho tỷ tỷ thương yêu giao phó sao? “Tỷ phu, người và tỷ tỷ sẽ cùng đầu bạc đến già.”

“Ừ, Chi Tâm muốn cùng Trân nhi đến thật già thật già...”

Từ biệt tỷ phu luôn làm cho người ta vui vẻ, La Đoạn cười lúm đồng tiền như hoa, lưng thường đi dọc những bụi hoa, nhẹ nhàng sung sướng.

“Tiểu thư, ngài hình như đã hiểu rõ về hôn sự của Đại tiểu thư? Hơn nữa, ngài rất thích đại Cô gia phải không?” Hiệt nhi dò xét vẻ mặt chủ tử, hỏi. Thật ra nàng đang hỏi thăm dùm tỷ muội tốt Hoàn Tổ.

“Hiệt nhi, trước giờ ta luôn cho rằng, hôn nhân giữa nam nữ nhất định phải môn đăng hộ đối, học thức xứng đôi, mới có lương duyên.”

“Cũng không sai, nô tì thấy trong sách của tiểu thư đều là tài tử xứng giai nhân, thư sinh xứng tiểu thư, trạng nguyên xứng công chúa...”

“Xì.” La Đoạn nhẹ giọng phun đứt mơ mộng viễn vong của nha đầu, “Nếu cứ như người nói, vậy người không phải tài tử, không phải giai nhân, không phải thư sinh, không phải tiểu thư, không phải Trạng nguyên, không phải công chúa thì không nên vọng tưởng đến lương duyên phải không?”

“Chuyện này...” Hiệt Nhi ủy khuất vô cùng, “Thì trên sách viết vậy chứ sao.”

La Đoạn trắng mắt liếc nhìn nha đầu đã hết thuốc chữa này, tiếp tục nói những lời tâm đắc trong lòng mình:

“Môn đăng hộ đối, học thức xứng đôi, phu thê có thể sẽ hòa hợp và tương kính như tân, nhưng chắc gì đã có thể xông pha ra cứu người yêu trong lúc hoạn nạn. Trên cõi đời này, chỉ một chữ ‘tình’ là không ai theo được, vô lý đến mức không giải nghĩa được. Rõ ràng, người cho là mình tuyệt đối sẽ không thích một ai, thế mà cứ lại đi thích, tựa như tỷ...”

“Tựa như tiểu thư với Chi Hành công tử!” Hiệt Nhi vui mừng rạo rức tiếp lời.

Lời này của nha đầu khiến cái miệng bén nhọn của chủ tử nghẹn tại chỗ, cũng làm người nào đó lúc này đang ngồi xỏm quan sát sự sinh trưởng của cây cỏ dưới một lùm hoa mẫu đơn kinh ngạc.

“Đồ nha đầu chết tiệt!” Sau khi tỉnh hồn lại, La Đoạn đầu tiên là quét mắt nhìn xung quanh, để chắc là không có ai nghe thấy, cắn răng cắn lợi nói, “Người nói những nói cuội gì đó?”

“Nô tỳ làm gì có nói bậy.” Hiệt Nhi rất đắc ý, “Tiểu thư ngài rõ ràng là đã thích Chi Hành công tử từ lâu rồi. Trước đó, ngài tưởng hần là vị hôn phu của đại tiểu thư, với tính tình của ngài tất nhiên là sẽ không để cho bản thân suy nghĩ theo hướng kia. Nhưng giờ thì đã không giống vậy nữa, vì thế, hạt xuân tâm trong lòng ngài lại nảy mầm lần nữa...”

“Nha đầu chết tiệt kia, nha đầu thối tha!” La Đoạn má ửng đỏ, đôi mắt đẹp nổi giận, “Bổn tiểu thư đúng là đã quá dung túng người rồi, để xem ta bắt người cầu xin ta thế nào.”

Tiểu thư như ác hổ vồ mồi, nha đầu thân mình như chim én lẩn tránh, mồm miệng vẫn không biết sống chết, “Tiểu thư, nô tì có nên nghĩ là ngài đang xấu hổ không? Thật ra thì cũng có gì đâu chứ. Nô tì cũng không phải là người ngoài, ngài hào phóng thừa nhận thì có sao đâu.”

Có lý. Người nào đó âm thầm nói.

“Nha đầu chết tiệt người còn dám nói nữa hả?”

“Chi Hành công tử rất tốt, y thuật tốt, tướng mạo đẹp, nhân phẩm lại càng không có chỗ nào phải chê, ngài còn xét nét gì chứ?”

Rất có lý. Người nào đó âm thầm gật đầu.

“Sao ngài không thử nghĩ xem, trong nhiều thế gia công tử đến phủ cầu hôn, ngài có từng để ý ai đâu nào? Ở trong lòng ngài, người nào có thể bì kịp được Chi Hành công tử?”

Cực kỳ có lý... Hả, cầu hôn? Còn là thế gia? Ánh mắt người nào đó trở nên thâm trầm.

Thân hình mềm mại của La Đoạn đuổi chạy mệt đến thở hổn hển, xác định bằng vào lực của mình có đuổi tiếp cũng chẳng bắt được, vì thế ngừng chân lại, “Xem ra... Bổn tiểu thư không ra sát chiêu thì người sẽ quên nên hầu hạ chủ tử như thế nào phải không?”

Một tay xoa ngực, một tay phe phẩy quạt, từ từ đợi hơi thở ổn định, đôi môi xinh đẹp mở ra, “Chàng trai trẻ tuổi khỏe mạnh mới mở quán trà trên đường Thuận Xương ở thành Cao Duyên là ai nhỉ, A Lâm ca phải không?”

“Tiểu thư?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiệt Nhi trong nháy mắt trước đây còn vô cùng đắc ý giờ đã lập tức suy sụp, “Sao ngài biết? Ngài...”

“Nếu như người còn dám nhiều lời ca ngợi tên ngọc mặt lạnh họ Lương kia thêm một chữ nữa, bổn tiểu thư sẽ ngó lại trong đồng công tử thế gia cầu hôn để chọn cho người một mối hôn sự, rồi lấy thân phận nghĩa nữ của La gia cho người nở mày nở mặt xuất giá thì sao nhỉ?”

“Tiểu thư...” Tiểu nha đầu ngoan ngoãn dính thân tới, biết vâng lời, “Nô tỳ không dám, tiểu thư ngài đại nhân đại lượng, đừng so đo với nô tỳ...”

Xì, nha đầu thiếu dạy dỗ này! “Mau đỡ tiểu thư ta tìm nơi tốt ngắm hoa ngắm cảnh, tiểu thư ta cao hứng, có lẽ cũng không so đo.”

“Nô tỳ tuân lệnh.”

“Mắng ba lần ‘tên ngốc mặt lạnh như quả dưa’ cho ta nghe một chút.”

“Tiểu thư...”

“Không mắng?”

“Ngài vừa mới còn nói, không cho phép nô tỳ nói... một chữ.”

“Tiểu thư ta không cho phép người nói thì không được nói, hiện giờ ta cho phép người nói, người đương nhiên phải nói. Mắng!”

“...Mắng cái gì?” Khóe mắt Hiệt nhi len lén liếc nơi bụi hoa nào đó một cái. Cảm giác của kẻ tập võ đối với hoàn cảnh chung quanh tất nhiên là khác với người khác chứ sao.

“Lương Chi Hành là một tên ngốc mặt lạnh như quả dưa nhìn cắn mắt cắn răng, đá lên cắn chân hư da, hư ruột, hư đầu, hư mặt!”

“Vậy...” Khóe mắt lại liếc, lại liếc, hắc...

Thấy nha đầu vẫn im re, “Hiệt nhi, A Lâm ca của người...”

“Lương Chi Hành là.....tên ngốc mặt lạnh!”

Cũng không đi so đo chuyện nàng lập lờ cắt đầu ngắt đuôi, La Đoạn thản nhiên nói: “Mắng ba lần nữa.”

“Lương Chi Hành là.....tên ngốc mặt lạnh! Lương chi Hành là.....” Xin lỗi nha, Lương Nhị công tử, ngài có thể trở thành cô gia nhà ta hay không cũng chưa xác định, nhưng người trước mắt lại là chủ tử thật sự của Hiệt nhi, mấy câu mắng này, ngài chịu khổ nghe thêm mấy lần thôi nha.

Nha đầu thay mặt mắng, chủ tử vui vẻ. La Đoạn ngồi ở trên một đoạn ghế trúc dưới hàng trúc trong vườn, rảnh rỗi sinh nông nổi nói: “Thật ra thì tên ngốc kia cũng không phải là không có chỗ đáng khen, để bổn tiểu thư cẩn thận suy nghĩ một chút, có lẽ ngày nào đó tâm huyết lai láng thì có lẽ sẽ coi trọng hần.”

Muốn ta nói ‘rất vinh hạnh’ sao? Người nào đó hếch mặt khinh thường.

“Thôi như vậy đi, thấy Hiệt nhi nhà người phí tâm tốn sức hết lòng nói ‘lời hay tiếng đẹp’ cho hần, sau này bổn tiểu thư có gặp hần thì sẽ cho hần hai phần hoà nhã xem sao...”

Thật đúng là... Người nào đó nghiêng răng trèo trẹo.

“Nói nhiều lời thế này, bổn tiểu thư khát nước rồi. Hiệt nhi, người nhanh đi pha bình trà bằng nước thượng hạng cho tiểu thư ta uống, hiểu chưa.”

Hiệt nhi vô cùng cẩn thận hỏi lại, “Tiểu thư, ngài muốn nô tỳ tránh ra?”

“Không thì làm sao pha trà cho tiểu thư ta?”

“Tiểu thư, ngài thật sự muốn nô tỳ tránh ra hả?” cần hỏi rõ ràng một chút, để phòng ngừa sau này chủ tử bới móc phải không?

Đôi mắt đẹp như bồ đào ngâm nước của La Đoạn trừng lớn, “Nha đầu này, lại muốn tiểu thư ta đại khai sát giới hả?”

“Nô tỳ sẽ đi ngay, sẽ đi ngay, tiểu thư, ngài chờ nhé, nô tỳ cáo lui!” Đi thì phải đi rồi, nhưng sẽ không đi xa, hắc hắc, có tuồng hay há bỏ qua không xem... Có nên gọi một tiếng cho Hoàn Tổ tới không nhỉ?

“Bách hoa hương, bách hoa tiêu, thua ta ba phần nhan sắc tuyệt trần trong gương. Bách hoa mị, bách hoa yêu, thua ta nữ nhi dung mạo xinh đẹp nơi khuê phòng...” Tỷ tỷ nhân duyên mỹ mãn, nơi này lại muôn hồng nghìn tía khắp nơi, vì vậy, La gia Nhị tiểu thư ngâm nga bài hát, híp mắt lại, rất thích ý.

Bên tai nghe hình như có thanh âm xào xạc ở bụi hoa, La Đoạn lên tiếng mềm mại nói, “Nha đầu ngoan, pha trà mang tới nhanh như vậy à? Vậy mới đúng chứ, nghe lời thì tiểu thư ta mới có thể thương người...” Đôi mắt đẹp mở ra, lại đối diện với hai tròng mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhẹ nhàng chỉ cách có một tấc.

46. Chương 46: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 6

“Người người người...” Từ nơi nào chui ra? La Nhị tiểu thư bối kinh ngạc mà té khỏi ghế tre.

Mà Lương Chi Hành vẫn giữ hình dạng tướng mạo trong trẻo lạnh lùng như cũ, từ trên cao nhìn xuống người đang ngã ngồi trên đất, “Hóa ra đầu lưỡi của nàng cũng có lúc bị thụt mất?”

“... Đầu lưỡi người mới thụt...” La Đoạn đã tỉnh hồn lại, nhảy dựng lên đánh đòn phủ đầu, “Tên ngốc mặt lạnh, người đột nhiên chui ra làm chi? Cố tình hù dọa bốn tiểu thư phải không?”

Thì sao chứ? “Ta đây đâu có rảnh đến thế...” mà không dọa nàng, “Từ đó đi ngang qua, thấy khách của bản phủ là La Nhị tiểu thư, nên lên tiếng chào hỏi thôi.”

“Người từ nơi này đi ngang qua? Người mới vừa ở...” Cái mà La Đoạn quan tâm chính là mới vừa rồi hẳn có nghe thấy mấy lời đùa giỡn của mình và nha đầu không.

“Mới vừa rồi hả?” Lương Chi Hành đưa một ngón tay chỉ về một chỗ nhiều lắm là cách đó mười bước, “Ta đã ở dưới bụi hoa và cây cảnh đó.”

“... Người ở chỗ đó? Người ở nơi đó làm cái gì? Người đường đường Lương phủ thiếu gia, ngồi xổm ở chỗ kia...”

“Lấy thuốc.” Lương Chi Hành hảo tâm giải thích nghi hoặc của ai kia, “Cây hoa mẫu đơn có thể làm thuốc, ta đây vì thể đang quan sát cây Mẫu Đan kia mọc.”

“Ai thềm quần người...” Nhìn Mẫu Đan hay là Thược Dược! Đôi mắt đẹp của La Đoạn dao động, “Vậy người có hay không có nghe...”

“Nghe chứ.”

“... Nghe cái gì?”

“Một con mèo hoang nhỏ, ngao ngao phách lối, thật chẳng đẹp chút nào...”

“Tên ngốc mặt lạnh, người...” La Đoạn lửa phun lên nửa đường, đột nhiên nhớ tới đối phương cũng không chỉ tên nói họ, mình cần gì phải vội vả vào thân? “Vậy cũng chỉ có thể chứng minh rằng quý phủ phong thủy trù phú, mèo tiên mèo thần các lộ thần tiên đều tụ tập, nếu không, có thể nào cưới được tỷ tỷ ta đẹp tựa thiên tiên như vậy làm con dâu? Hơn nữa, bốn tiểu thư cũng thân phận cao quý, cũng quá chân đến phủ nhà người đó thôi.”

Tiểu nữ nhân này thật khó đối phó đây. “La Nhị tiểu thư, lệnh tỷ là thần tiên thì khỏi phải bàn rồi. Nhưng con mèo hoang nhỏ này thì không phải. Răng sắc mỏ hay móng gì đều nhọn, thật là một con mèo hoang nhỏ không dễ thuần phục, tại hạ vì muốn thuần ‘nàng’ mà đâm ra rất nhức đầu. Không biết Nhị tiểu thư có thể giúp tại hạ một tay hay không đây?”

“Tên ngốc mặt lạnh kia, người cứ an phận làm một kẻ đần độn, về mặt ngu ngốc, ngôn ngữ nhảm chán, cứ chỉ chậm chạp đi, mèo hoang hay là thần tiên cũng chẳng liên quan gì đến tên ngốc nhà người...”

“Không liên quan sao?” Lương Chi Hành tiến lên một bước.

“Người người người... Muốn làm cái gì?” La Đoạn nhìn thấy trong đôi mắt trong veo của đối phương tỏa ra hai đám lửa mờ ám, rung mình trong bụng, vừa lui về phía sau vừa hỏi.

Chi Hành cười thản nhiên, “Sợ à?”

Sợ? La Đoạn cười lớn, giương tay ưỡn ngực, “Bốn tiểu thư sợ người...”

Chi Hành kịp thời cúi đầu, đem hai cánh hoa xinh đẹp như đóa đào đã chọc hấn lâu nay hái vào trong miệng.

Oaaa—. Cách đó không xa, Hiệt nhi và Hoàn Tố đang núp trên cây tròng lớn bốn con mắt: tiểu thư nhà mình bị người ta ăn đậu hũ? Các nàng là nha hoàn phải bảo vệ chủ tử có cần ra tay hay không? Nhưng mà cái tên háo sắc kia không phải là người ngoài...

“Hai người các người, xuống.”

Hả? Hai kẻ trên cây cúi đầu nhìn, Đại Tiểu thư? Tất nhiên là chẳng dám rên la một câu nào, ngoan ngoãn tuốt xuống.

“Hoàn Tố, đi tú phường xử lý việc buôn bán của người. Hiệt nhi, ra đường nhỏ bên cạnh kia chờ chủ tử nhà người ra ngoài.”

“A.”

“VẬY NHỊ TIỂU THƯ...”

“Theo tính khí của nàng, không có kêu cứu, cào xé, đánh, người cho rằng là vì sao?”

“A, chúng nô tỳ hiểu rồi!”

Đuổi hai nha đầu đi, La Chấn quay đầu nhìn một đôi thiếu niên nam nữ trong biển hoa vẫn đang dây dưa như cũ, mỉm cười làm ngơ bước đi. Việc này tốt đây, xem ra đáng nhìn...

...

“Tên gốc mặt lạnh, người...”

Buông giai nhân trong ngực ra, Lương Chi Hành quay đầu vội vã đi nhanh.

“Nè—” vốn La Đoạn vừa tỉnh hồn lại thì lửa giận ngất trời muốn bộc phát, rồi trong giây lát chợt choáng váng, rồi lại càng thêm giận không kiềm được, sải bước đuổi theo, “Tên gốc mặt lạnh, người xem bốn tiểu thư là cái gì? Người nói muốn khinh bạc liền khinh bạc, khinh bạc xong rồi quay đầu bước đi, người muốn bốn tiểu thư sửa trị người thế nào... Ờ?” bàn tay trắng như phấn giơ lên cao.

Lương Chi Hành vẫn giữ hướng đi, càng đi càng thêm vội vã.

La Đoạn cũng không đuổi theo nữa mà vẫn đứng ở chỗ cũ, con mắt đen nhánh thông minh chớp chớp, miệng mím mím mân mê kiểu diêm, chợt... Cười to! “Ha ha ha... ha ha...” Tên gốc mặt lạnh quá bảo thủ rồi?

Trên đời thế mà... thế mà lại có nam nhân có thể đỏ mặt đến như vậy... Ha ha... Là ai phi lễ ai đây? Ha ha...

...

“Tên gốc mặt lạnh, tên gốc mặt lạnh, người có ở đây không? Có ở đó hay không? Có ở đó hay không?”

“Từ sau khi bị hôn ở vườn hoa, La Nhị tiểu thư đang buồn chán vì kiếp làm khách giờ lại có thêm một niềm vui thú — tìm người, tìm khắp nơi nam nhân đã cưỡng hôn mình sau đó lại xấu hổ đến trốn chui trốn nhủi như chuột kia.

“Tên gốc mặt lạnh, tên gốc mặt lạnh...”

“Nữ nhi nhà ai mà không khuôn, không phép, không hình, không trạng vậy? Một nữ nhi mà hô to gọi nhỏ chạy tới chạy lui, gia giáo nhà này dạy dỗ thế đó sao? Hay vốn là hoàn toàn không có gia giáo?”

Đôi mày cong xinh đẹp của La Đoạn chau lại, đôi mắt sáng liếc xéo phụ nhân ngồi ở trong Bách Thảo Viên hiên đình, “Đây là phụ nhân nhà nào da mặt dày không có thể diện không biết xấu hổ? Một bà lão dám công khai ngồi ở nơi mà người khác đã không cho phép lão xuất hiện, chí khí cũng đi đâu rồi? Hay vốn là hoàn toàn không có chí khí?”

Lương Nhị phụ nhân vỗ bàn, “Đồ con nít vất mũi chưa sạch, người dám nói chuyện với ta như vậy?”

La Nhị tiểu thư khoanh hai tay trước ngực, “‘Lão’ phụ nhân này, vì sao ta không dám nói với người như vậy?”

“Người...” Mắt Lương Nhị phụ nhân tròn tròn như muốn nứt, quát hai nha đầu sau lưng, “Hai người các người, còn không đi xé nát miệng oắt con này cho ta?”

Vốn đang tức giận vì phải chịu oan uổng do tỷ tỷ của oắt con này gây ra, đáng ra oắt con này không nên ở đây trêu chọc đến bà, cùng lắm thì sau này cứ đổ hết sai lầm lên người bọn hạ nhân thì ai có thể làm khó dễ được ta?

La Đoạn đứng yên không động, gương mặt hoa đào tươi cười an nhàn lại lạnh lẽo mĩa mai.

Hai nha hoàn tùy thân của Lương Nhị phu nhân tiến về phía trước mấy bước nhưng cũng không dám mạo phạm. Vết xe đổ trước đây sao các nàng lại không biết chứ? Đây là chủ tử nhà mình lại đùn đẩy nguy hiểm trên đường cho các nàng đẩy thôi. Nếu thật sự làm theo lời bà, chưa kịp quay đầu thì không biết Thiếu phu nhân đã trị các nàng đến thế nào nữa. Hơn nữa, vị tiểu thư này nhìn qua thì cũng chẳng hiền lành gì, hơn nữa sau lưng nàng ta cũng có nha hoàn đứng. Các nàng...

Hạ nhân ngập ngừng không tiến, Lương Nhị phu nhân thấy vào trong mắt, cũng hiểu ở trong lòng, há mồm mắng: “Hai nô tài các người, còn không mau một chút! Các người chẳng lẽ không sợ ta đánh chết các người?”

“Phu nhân, nàng là Thiếu phu nhân...”

Bốp! Bốp! Trên mặt hai nha đầu đã nhận lấy mỗi người một bạt tay hung dữ, “Cút!”

Hai nha đầu nhịn khóc, ra khỏi hiên đình, “La Nhị tiểu thư, nô tỳ van ngài hướng tới phu nhân xin lỗi...”

Xì. La Nhị tiểu thư cũng chẳng thương hại gì khi thấy bộ dạng đáng thương của họ, đừng tưởng rằng nàng không biết, trước đây tỷ phu bị những kẻ này ngăm khi dễ biết bao nhiêu. Nếu như không phải sợ tỷ tỷ, sợ rằng hai kẻ kia đã nhanh chóng nhào tới như lang như hổ này giờ, đâu cần phải chịu bị đánh hai bạt tay?

“Các người muốn xả giận thay chủ tử nhà các người phải không?”

“La gia Nhị tiểu thư, chúng nô tỳ...”

“Được thôi, bốn tiểu thư sẽ thành toàn cho các người.” Mũi chân vừa nhấc, thân hình một người đã bay ra ngoài, không nghiêng không lệch đập thẳng vào Lương Nhị phu nhân đang uống trà trong hiên.

Người này vốn tưởng rằng điều kiện đang tốt lắm, thổi trà ngon chuẩn bị nhàn nhã xem cuộc chiến, không ngờ đột nhiên vật nặng ở đâu bay tới nện ngay xuống đầu, vì thế ghé lật người nhào, lăn thành một đồng.

La Đoạn đắc chí: quá đã, công phu quyền cước mà La Nhị tiểu thư học ngay từ nha đầu nhà mình mặc dù không thể xưng là tinh thông cao diệu, nhưng cũng dư dùng vào lúc này. Đắc ý nha.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Tên gốc mặt lạnh tới? Nhị tiểu thư chuyển mắt một cái đã linh động nhảy một bước dài vào bên trong hiên, kéo Lương Nhị phu nhân lên, hai tay một mạch vỗ về phải phải trên người bà ta:

“Ôi ôi ôi, Lương Nhị phu nhân, ngài làm sao để ngã nhào thế? Phải nói nha, ngài cũng nên chú ý một chút chứ, ngài nhìn đi, trên người ngài dính cả đồng lớn nước trà rồi này? Có đau không? Có đau không?”

47. Chương 47: Phiên Ngoại La Gia Nhị Tiểu Thư – Chương 7

“Tên gốc mặt lạnh kia, nếu cha mẹ ta trước sau gì cũng không đồng ý hôn sự của chúng ta, người tính phải làm sao bây giờ?”

“Không làm thế nào.”

“Không làm thế nào là sao?”

“Chính là không làm thế nào.”

“...”

Đây chính là đoạn đối thoại gần đây thường xuyên diễn ra giữa Nhị thiếu gia nhà Lương gia với La Nhị tiểu thư. Mỗi lúc như thế này, Lương Chi Nguyên và Hiệt nhi đang ngồi lật cổ diệt côn trùng cách đó không xa nghe riết đến muốn ngủ, cứ ngáp liên tục.

Khi cha mẹ vì trốn khoảng nợ mà đi xa tha hương, bỏ lại đôi đệ muội, thì Lương Chi Hành lập tức cho rằng bản thân mình đã không cần thiết phải ở lại đây nữa.

Đại ca có đại tẩu, cả đời này sẽ có người chăm lo thương yêu huynh ấy. Hắn nghĩ, hắn cũng cần phải theo đuổi tình yêu của chính mình. Đối với tiểu nha đầu xảo quyệt La Đoạn này, hắn không biết có phải mình đã nhất kiến chung tình hay không, hay là khi nào đã động tình. Nhưng bỗng một ngày phát hiện, mất ngọc mào ngài kia, môi hồng má phấn đó đã sớm khắc ghi trong lòng không thể nào quay trở lại. Mà hắn từ xưa tới nay chưa từng là loại người chỉ chờ duyên phận tìm đến cửa. Vì thế, bỏ gánh nặng Lương gia, buông tha gia sản bạc triệu, bôn ba ngàn dặm tìm đến Ngọc Hạ để theo đuổi tình yêu của chính mình.

La gia nhị lão bởi vì đại ca, cũng bởi vì bị hắn diễn một màn “con rể vừa mắt” dĩ nhiên là cảm đoán, đến lần la dò hỏi thì liền bị chặn ngay ngoài cửa. Tuy rằng như thế nhưng hắn cũng không nóng vội gấp gáp gì: đến đường xa như vậy còn đi được, còn sợ gì cổng nhà La gia?

Đặt chân vào khách điểm, phát hiện trong bọc hành lý của Chi Nguyên ngân phiếu trị giá mười vạn lượng bảo đảm chi trả. Ngẫm lại, khẳng định là do đại tẩu bỏ vào trước khi đi. Trước khi đi, hắn chỉ mang theo đủ lộ phí, vốn dự tính là sẽ xin vào một thiết quán làm nghề y. Nay đã có ý tốt của đại tẩu, hắn liền đơn giản mua lại một căn cửa hàng mặt tiền, mua các loại dược liệu, hàng ngày ngồi bắt mạch kê đơn.

Nghe Chi Hành đường xa đến đây, La Đoạn có thể nói là mừng vui vô cùng. Mặc dù hai người đã sớm truyền thư uyên ương, tình cảm âm thầm qua lại, nhưng bởi song thân phản đối vì việc hôn nhân của tỷ phu, lại bởi vì hắn có một người mẹ gian xảo, nên nàng vẫn cảm thấy tình trạng trước mắt của hai người là một mảnh mờ mịt. Hắn xuất hiện trước mặt mình thì nghĩa là những gì trọng yếu không cần nói cũng đã biết. Trong khoảnh khắc, sự e ngại chần chờ mờ mịt trước đó đều trở thành hư không. Nàng hiểu được, cuộc đời mình đã định cùng với nam nhân này.

“Này tên gốc mặt lạnh, ngày mai Lý gia phủ Hà Châu sẽ tới cửa cầu hôn nha.”

“Ừ.”

“Lý gia công tử không chỉ có tướng mạo đài hoàng, mà văn võ cũng song toàn nữa.”

“Ừ.”

“Hơn nữa nghe nói bọn họ vì đến La gia cầu hôn, mua riêng mang theo nguyên bộ sách nghệ thuật dệt mới nhất của Trung Nguyên để làm sính lễ cầu hôn Nhị tiểu thư ta, người xem như thế có đủ thành ý không?”

“Ừ.”

“Còn có nha, Lý gia...”

“Nàng thực ăm ỹ.”

“... Đâu có? Tên gốc mặt lạnh, có gan người nói lại lần nữa xem!”

“Nàng thực ăm ỹ.”

“A a, người ngon...”

Ở trường hợp này, chui trong bụi rậm thảo dược gần đấy, Hiệt nhi và Chi Nguyên xem mãi không chán.

“Hiệt nhi tỷ tỷ, vì sao Hành ca ca lại thích ăn miệng Đoạn tỷ tỷ?”

“Ai nha, nha đầu ngốc, chuyện tình yêu giữa nam nữ đều là như thế. Mà phải nói nha, tiểu thư nhà ta xinh đẹp như một đóa hoa, nam nhân nào mà lại không thích?”

“Nhưng mà, Hành ca ca không giống vậy. Bởi vì... mẹ ta, nên ca ca luôn luôn không thích nữ tử, nói nữ tử rất ồn ào rất ăm ỹ. Vì vậy, ngay cả nha đầu giúp việc mà ca ca cũng không cần, quần áo đều tự mình giặt giữ sắp xếp. Với ca ca mà nói, nữ nhân cùng ôn dịch không khác nhau là mấy.”

“A, còn có chuyện đó nữa sao?” Như vậy, Nhị thiếu gia lạnh lùng này gặp phải Nhị tiểu thư nóng nảy, thật đúng là oan gia ngõ hẹp. Nguyệt lão se trong tay sợi tơ kia, rất ngang ngược nha.

“Mẹ ta từng muốn cho hai vị biểu tỷ làm chị dâu ta, hai biểu tỷ kia trước mặt Hành ca ca có khi còn ngoan ngoãn hơn mấy con mèo nhỏ, nhưng thường thường thì ca ca chỉ cần nói mấy câu liền làm cho các nàng quần bách đến khóc thét lên. Nhưng mà Đoạn tỷ tỷ vẫn mắng chửi người, vẫn luôn âm ỹ, vẫn hung dữ, sao ca ca ta lại thích như vậy?”

“Chuyện này...” Chính là nhìn hoa vừa mắt, nhân duyên thậm vô lý đó sao?

“A, ta hiểu rồi.” Chi Nguyễn bỗng nhiên gật đầu.

“Hả, người hiểu được cái gì?”

“Bởi vì Hành ca ca mỗi lần ăn xong miệng Đoạn tỷ tỷ, Đoạn tỷ tỷ sẽ ngoan ngoãn một thời gian, cho nên, Hành ca ca mới có thể ăn hoài không chán!”

“...” Hiệt nhi cũng hết biết nói gì, chỉ hắc hắc ngây ngô cười mà cho qua.

“Hiệt nhi tỷ tỷ, tỷ cũng bị nam nhân ăn miệng rồi sao?”

“Đúng vậy... Hả?”

...

“Này tên ngốc mặt lạnh, ngày kia là sinh nhật của cha ta, người không cần đi nha.” Nho nhỏ ngọt ngào qua đi, La Nhị tiểu thư như con mèo nhỏ ngồi trong lòng nam nhân, chu đôi môi tươi thắm nói nhỏ nhẹ.

“Vì sao?” Chi Hành cố gắng hết sức để không bị tiểu nữ nhân này ảnh hưởng, cầm bút viết xuống vài phương thuốc, cố gắng gian khổ để đạt đến cảnh giới như Liễu Hạ Huệ có mỹ nhân trong lòng mà vẫn không loạn.

“Nếu người đi, cha nhất định sẽ làm khó dễ người trước mặt mọi người, ta không muốn người chịu ủy khuất như vậy!”

Khoang ngực Chi Hành thoáng chốc bị lấp đầy bởi lời nói của tiểu nữ tử này, âm áp dị thường, môi mỏng vẽ ra ý cười, “Ta lại muốn như vậy.”

“... Là sao?”

“La thúc phụ là vị chính nhân quân tử, nếu ta liên tiếp tìm đến cửa, liên tiếp bị khinh bỉ mà vẫn không nản, tất nhiên tâm tư ông ấy sẽ nảy sinh ý quý trọng. Chỉ có như thế, ta mới có cơ hội tốt mà tiến vào, hưởng ông ấy mà nói muốn nữ nhi của ông ấy, không phải sao?”

Con mắt đen nhánh của La Đoạn nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuần tú của Chi Hành, “Thì ra là người có chủ ý này?”

“Nếu không thì sao?” Chẳng lẽ nha đầu kia cho rằng hắn có thể cướp cô dâu cướp hôn sao?

“Tên ngốc mặt lạnh...” Bỗng nhiên, La Đoạn thấp giọng gọi nhẹ, hàm răng cắn môi cười hắc hắc, con mắt càng thêm lấp lánh lập lòe tỏa đầy vẻ gian xảo.

“Nàng... Làm gì đó?” Lương Chi Hành lập tức cảnh giác, hoàn toàn đề phòng: tiểu nữ nhân này muốn phá cái gì nữa đây?

“Kỳ thật còn có một biện pháp nha, có thể làm cho cha cùng mẹ cấp tốc đồng ý hôn sự của chúng ta.”

“... Thử nói một chút xem.” Hắn không nghĩ là nàng có thể nói ra biện pháp hay ho gì...

“Gạo nấu thành cơm.”

“...”

Oành—! Lương Chi Hành đã ngây ngốc hóa đá, bên kia thì có người ngã ùng xuống đất, miệng dính đầy bùn.

Lúc này, đôi mắt hạnh của La Đoạn trừng lớn, “Hiệt nhi, Chi Nguyễn, các người rút xa ra cho ta!”

“Dạ dạ dạ, chúng ta đi, chúng ta đi! Nhưng mà, tiểu thư, nếu Chi Hành thiếu gia không muốn, ngài trăm ngàn lần đừng có ‘Bá Vương ngạnh thượng cung’ nha, dọa hư Chi Hành thiếu gia...”

“Cút!” La Nhị tiểu thư dùng chiêu sư tử Hà Đông rống, làm hai cô gái sợ tới mức ù té chạy, trốn chui trốn nhủi vào trong tiểu viện trồng các thứ thảo dược.

“Hiệt nhi tỷ tỷ, Đoạn tỷ tỷ là muốn nấu cơm cho Hành ca ca ăn sao?”

“... Đúng vậy.”

“Vậy vì sao phải đuổi chúng ta đi xa? Bộ không muốn cho chúng ta cùng ăn sao?”

“... Đúng vậy.”

“Đoạn tỷ tỷ thật keo kiệt. Nếu nàng làm nhị tẩu của Chi Nguyên, có thể vẫn keo kiệt như vậy không hả?”

“... Đúng vậy.”

“... Mà, cái gì kêu là Bá Vương ngạnh thượng cung?”

“Khụ! Khụ! Khụ!”

“Ha, ta hiểu được rồi!”

“Người hiểu được cái gì?”

“Nhất định là do Hành ca ca sợ Đoạn tỷ tỷ nấu cơm không muốn ăn, Đoạn tỷ tỷ lại cứng rắn bắt buộc Hành ca ca ăn!”

“... Cho dù... Đúng vậy.”

“Hành ca ca thật đáng thương nha.”

“...”

Bên trong khu vườn nhỏ kia, về phần có phát sinh ra chuyện gạo nấu thành cơm hay không, về phần La Nhị tiểu thư có Bá Vương ngạnh thượng cung hay không, về phần một đôi thiếu nam thiếu nữ nhu tình mật ý như thế nào... đều không cần nói ra đây, đừng quấy rối.

48. Chương 48: Người Mùi Hương Biết Mỹ Nhân

“Vô Thụ, lâu nay ngươi sống ở nước chư hầu, giờ mới quay về, nhìn thấy phong cảnh sơn thủy hữu tình như thế này, có cảm tưởng gì?” Trên một chiếc thuyền sang trọng, Tấn Vương Ngọc Thiên Diệp rượu vào tai nóng, yển trái oanh phải ý ôi dựa sát, cười cười hỏi người đứng ở đầu thuyền.

Ngọc Vô Thụ nhoẻn miệng cười: “Phong cảnh khắp Ngọc Hạ đều xinh đẹp tuyệt trần, chỗ nào cũng đều tươi đẹp cả có gì khác nhau đâu?”

“Chỗ ngươi ở là phương Bắc, một năm có đến tám chín tháng là gió Bắc mạnh mẽ, nữ tử lại thân mình to lớn nhanh nhẹn dũng mãnh, làm sao có thể so sánh với nơi bốn mùa đều là mùa xuân được? Cũng làm sao có thể có muôn hồng nghìn tía như nơi đây?”

Đây mới đúng là Tấn Vương thúc nha, thật đúng là đánh chết cái nết cũng không thừa. Ngọc Vô Thụ lắc đầu cảm thán, nhưng chỉ cười mà không lên tiếng. Nhưng mà cũng phải, gió hồ nhẹ nhàng lướt qua mặt đúng thật là thoải mái hơn gió hàn phương Bắc mấy phần. Hắn nghĩ như thế, đưa mắt nhìn về nơi xa, sóng xanh mênh mông cuộn cuộn chảy phía trước, thuyền hoa bơi nhẹ, khi thì có tiếng trúc leng keng, lúc lại vang lên tiếng ca nhẹ nhàng, thật là một phong cảnh đẹp để đọc nhất vô nhị mà chỉ ở thành Cao Duyên mới có được.

“Nhị tỷ, tỷ làm ơn từ bỏ đi thôi, cho dù tỷ có cố gắng bắt chước đến thế nào chăng nữa, tỷ cũng sẽ không học được phong thái uyển chuyển của đại tỷ đâu!”

“Tam muội, tại mắt của muội bị sao đó thôi, chẳng lẽ không thấy Nhị tỷ ta càng ngày càng có khí độ hay sao?”

“Nhị tỷ, nói cho cùng vẽ hồ không giống sẽ vẽ thành chó...”

“Giải cho nha đầu nhà ngươi, xem Nhị tỷ giáo huấn ngươi nói năng bừa bãi như thế nào!”

“Cứu mạng nha.... A...”

Chợt có một trận gió thổi tới, đem tiếng cười trong trẻo đi khắp nơi. Cô gái có tiếng cười trong như chuông bạc, Ngọc Vô Thụ không kìm lòng được, đưa ánh mắt đi tìm nơi phát ra âm thanh này.

Một chiếc thuyền nhẹ giữa đám thuyền trên hồ từ từ xuất hiện trước mặt, ngay khi vừa nhìn thấy, hần liền xác định chính là con thuyền này. Màn lụa treo cao phất phới theo những cơn gió nhẹ, màu sắc tươi đẹp nhưng nhẹ nhàng, phong cách tuy quý tộc nhưng không mỹ hoặc kiêu tầm thường, khí gió thổi hơi mạnh thì ẩn ẩn hiện hiện hai thân ảnh, thanh âm nhiều lần phát ra từ đây, vậy không nghi ngờ gì nữa mà đích thực là thuyền này.

“Đó là thuyền của La gia.” Người vừa nói câu đó là Ngọc Thiên Diệp, không biết từ khi nào đã ra khỏi khoang thuyền đến đứng cạnh. “Trên thuyền hẳn là hai khuê nữ của La gia.”

“La gia? Tiểu chất nhớ rõ, La gia là hoàng thượng, La gia Đại tiểu thư và Thiệu nhi là bạn bè thân thiết. Là La gia đó phải không?”

“Ngoài La gia nhiều tiền phô trương thanh thế đó ra thì còn nhà ai có thể lấy tơ lụa làm buồm để cho thuyền đón gió đâu?” Mấy ngày trước mới nghe chuyện La Đại tiểu thư lừa mình một trận nên Ngọc Thiên Diệp mỗi lần đề cập về La gia đều có thái độ không tốt.

Đúng là La gia kia rồi.

“Tam muội muội, muội dám chạy sao, xem mười ngón thần công của tỷ đây!”

“Nhị tỷ, tỷ xem nha, bởi tỷ như vậy nên mới làm cho muội không thể phục tỷ. Tỷ nghỉ lại mà xem, đại tỷ có lúc nào giờ nhanh múa vuốt như vậy đâu?”

“Nha đầu chết tiệt kia, xem ra hôm nay ý muội là muốn cho ta sửa trị muội đó nha!”

“Làm gì được nào, muội trốn đây!”

Một hình ảnh xinh xắn nhảy từ trong những tấm màn lụa ra như một chú thỏ con, miệng vẫn còn phát ra tiếng cười như chuông bạc: “Nhị tỷ, nếu tỷ muốn tu luyện khí chất thì không được kiêu ngạo, mời đứng ở chỗ cũ đừng động thủ nha!”

Áo xanh biếc như mùa xuân, mái tóc đen như mực, lông mày giống như trăng rằm, mắt trong như hồ nước mùa xuân, môi như cánh hoa hồng, răng đều như hạt bắp.

Vốn sinh trưởng ở Hoàng gia, nhan sắc như thế này cũng không thể làm cho hăm rung động, nhưng mà thiếu nữ này lại xinh đẹp tựa như khóm hoa đang phấp phới đón gió xuân bên hồ, tươi sáng mà mềm mại, sinh động mà thanh tú, lập tức có thể khiến cho ngàn mỹ nhân rạp khuôn như một trong cung giống như là đầu gối.

“La gia Tam tiểu thư, khuê danh La Khởi.” Ngọc Thiên Diệp chẳng hổ là kẻ phong lưu nhất hạng từ trước đến nay nên chỉ cần nhìn là đã biết cái nhử mày của Hoàng chất ý là gì, giải thích nghi hoặc rất đúng lúc.

“La Khởi?”... ‘Khởi’* ư? Giống như lúc này đôi môi như đóa hoa nở rộ để lộ hàm răng trắng lóng lánh, má lúm đồng tiền, rất đẹp.

(* “Khởi” tiếng Trung vừa có nghĩa là lụa vân, lụa hoa đồng thời cũng có nghĩa là đẹp.)

“La gia tuy là thương nhân, nhưng lại có tính xấu là rất kiêu ngạo như người trên kẻ trước. Bỏ vương từng thật lòng nhiệt tình mời La gia Đại tiểu thư làm sườn phi, thế mà La gia không nhận lấy thịnh tình này.

Nhị hoàng chất Vô Thụ à, nếu người muốn trêu chọc La gia Tam tiểu thư này, tất nhiên là phải chuẩn bị kỹ càng thật tốt bởi người sẽ vấp phải không ít trắc trở có khi phải trở về tay không đấy.”

Tần Vương Ngọc Thiên Diệp tự xưng là phong lưu không tiếc lấy chuyện bại trận chốn tình trường kể lại cho người kia nghe, tất nhiên không phải là vì muốn làm việc thiện tích đức gì đâu. Hoàng chất Vô Thụ này, ngoài mặt là vẻ hào sảng phóng khoáng, nhưng kỳ thật lòng dạ thâm sâu, một khi đã thật sự muốn có một vật gì đó thì vật này sẽ rất khó có thể thoát khỏi tay hắn. Để hắn thay mình mưu mô quỷ kế sửa trị La gia kiêu ngạo không hiểu chuyện kia, không phải là sướng khoái hơn việc tự thân mình phải ra mặt sao?

Ngọc Vô Thụ đột nhiên cười: “Tần Vương thúc, may thật đấy, người mà thúc thật lòng mời không phải La Tam tiểu thư.”

Ngọc Thiên Diệp sững sốt: Nếu như là La Tam tiểu thư thì sao? Chú cháu tương tàn sao?

***

La gia Đại tiểu thư lấy chồng xa, nên trách nhiệm tự nhiên chuyển tới trên đầu Nhị tiểu thư và Tam tiểu thư. Hai vị tiểu thư này mặc dù đều thông minh, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, huống chi cũng không có tính tình bình tĩnh nội hàm của trưởng tử, nên bất các nàng phải ngồi cả ngày ở án thư để kiểm tra sổ sách kiểm tra hàng hóa thì thật sự là làm khó các nàng.

Kể từ đó, việc vốn giải quyết trong một ngày phải mất tới hai ngày để làm, thời gian có thể đến đứng tại tiệm vì thế ít đi tương ứng, hiển nhiên là dẫn đến việc thiếu tay người chạy việc trong tiệm.

Vì vậy, hai tỷ muội xin chỉ thị của gia phụ, quyết định mượn vài vị tiên sinh phụ trách phòng quỹ, chăm lo thu vén các khoản tiền từ các phòng trọ báo đến. Rồi mượn thêm hai ba tiểu nhị thông minh khéo tay, gắng sức bồi dưỡng, cho theo học hai ba vị quản sự lâu năm của cửa tiệm để khi họ nghỉ ngơi thì có người để dùng kịp thời. Aiz, ai bảo đại tỷ thông minh khôn khéo hơn người, tình lực cũng hơn người của nhà mình giờ đã đi mà lo cho nhà người ta rồi thì phải chịu thôi.

“Nhị tỷ, hôm nay có vừa ý không?” La Khởi vừa đi thu tiền về liền cất vấn kết quả trong ngày.

“Tiểu nhị thì hoàn hảo, chỉ rắc rối ở chỗ những vị trưởng quỹ, khôn khéo quá thì không nhận được, hồ đồ quá cũng lại không được, nhìn tới nhìn lui chỉ có thể tạm dùng được một người. Aiz, tỷ thật sự hoài niệm tỷ tỷ vạn năng của chúng ta nha —”

La Khởi tràn đầy đồng cảm. Đại tỷ thật là lợi hại, là một người đa dụng làm cái gì cũng được, lại không hề biết mệt, tinh thần chuẩn xác thật khiến cho người ta hoài nghi không biết có phải giấu sau khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần kia là vài cái đầu hay không. Còn các nàng hử, muốn chạy đuổi theo bóng lưng này của đại tỷ thì coi bộ đường xá hơi bị xa à nha.

“Nhị tiểu thư, Tam tiểu thư, ngoài cửa lại có một vị tiên sinh muốn xin vào làm tiên sinh phòng quỹ, Chương quản sự đã thử qua khả năng viết và tính toán, cho rằng có khả năng lắm ạ.” Tiểu nha hoàn bên người của Nhị tiểu thư báo lại.

“Mời vị đó vào đi.” La Đoạn hưng phấn kêu lên. “Nhóc Tam Khởi nhi à, muội cứ kiểm tra đi, tỷ muốn ra ngoài hít thở không khí.”

Nhị tiểu thư nói đi là đi, Tam tiểu thư cũng đành phải nhận lĩnh chức trách, thích thú ngồi ngay ngắn sau án thư: “Hiệt nhi, dẫn người vào.”

Dứt lời, nàng tự rót cho mình một ly trà từ từ vừa thổi vừa thưởng thức, chợt nghe —

“Tiểu sinh bái kiến tiểu thư.”

Khụ... Nếu không có khả năng nín nhịn, La Khởi thiếu chút nữa đã phun hết ngụm trà trong miệng ra. Còn bây giờ thì đang lấy khăn che lên miệng, ho nhẹ vài cái không ngừng.

Người tới tự xưng là tiểu sinh, lại dùng cái kiểu lễ nghĩa lấy hai tay áo bắt quyền cung kính cúi đầu đưa tay lên mặt một cách khoa trương, âm điệu vừa cứng nhắc vừa quái dị như vậy, chẳng lẽ vị này vừa mới bước từ trên sân khấu diễn tuồng xuống hay sao vậy?

“Các hạ là tới xin việc sao?”

“Khởi bầm tiểu thư, đúng là như vậy.”

“Nếu đã như vậy, mời các hạ ngồi xuống nói chuyện.”

“Tiểu sinh tạ ơn tiểu thư.”

Khụ! La Tam tiểu thư xác định, nếu vị “Tiểu sinh” cứ tiếp tục như thế, chắc nàng sẽ ho khù khụ kiểu này đến tắc thở mà không ngừng lại được mất. “Nếu các hạ đã đến xin việc, vậy có thể bỏ ống tay áo xuống để tiểu nữ xem mặt được không?”

“Tiểu sinh không dám, chỉ sợ khuôn mặt xấu xí của tiểu sinh mạo phạm đến ngọc nhan của tiểu thư.”

Kể dờ hơi này từ nơi nào đến vậy, kéo ra ngoài chém cho ta!— La Khởi cố nén tức giận trong lòng, trưng ra ba phần nụ cười:

“Cái gọi là mướn người, thì người đi mướn cũng phải xem xét diện mạo, xem phẩm cách của người được mướn. Nếu khuôn mặt các hạ tôn quý như vậy, thứ lỗi cho chỗ của chúng ta chỉ là một miếng nhỏ không chứa được pho tượng đại thần như các hạ.”

“Nếu tiểu thư đã muốn nhìn như vậy, tiểu sinh đành thất lễ.”

49. Chương 49: Cải Trang Chọc Mỹ Nhân

Ba ngày sau, nghĩ kỹ lại tình hình ngày ấy, La Khởi bắt đầu hoài nghi có phải mình đã nhìn sai rồi không?

Cái kẻ tự xưng thư sinh ra vẻ khúm núm tay áo nâng lên che khuôn mặt tươi cười ngây ngô kia, chẳng lẽ là thư sinh ngu dốt thật sao? Nếu nói là ngu dốt, thì hơi bị quá dốt à nha. Nếu nói là bảo thủ, thì phải nói là rất thú vị. Thằng nhãi này, chẳng qua là giả heo để ăn cợn thôi.

“Nhóc Tam. Đang nghĩ gì vậy?”

“Cái người quản sự phòng thu chi mới tới kia...”

“Phụt...” Nghệ thuật phun trà của Nhị tiểu thư đã có thể sánh bằng Tam tiểu thư, “Khụ khụ, ta nói Tam muội muội nè, tuy muội đúng là một cô gái xuân thì nhưng lớn mật hào phóng như thế không khỏi khiến cho tỷ đây phải viết lên hai chữ khâm phục nha!”

“Nhị tỷ, tỷ nghĩ đầu đầu thế —” La Khởi chu miệng hờn dỗi, “Chẳng lẽ tỷ không thấy hấn có gì kì quái à?”

“Hấn, có gì kì quái? Ngoại trừ...” La Đoạn nhóp chóp đôi mắt to đen láy, cắn môi cười bồn chồn, “Tuổi nhỏ một chút, bộ dạng tuần tú một chút.”

“Nhị tỷ!” La Khởi xoay eo thon, phòng má đi về phía thư phòng. Hừ, Nhị tỷ thói này, nói tỷ ấy vĩnh viễn sẽ không bằng đại tỷ mà còn to mồm cãi chày cãi cối. Nếu là đại tỷ, tất nhiên sẽ lắng nghe Khởi nhi kể hết những hoài nghi rồi sẽ đưa ra gợi ý, chứ có phải như Nhị tỷ cười cợt châm chọc nàng đâu...

“Tiểu sinh Ngọc Vô Thụ bái kiến Tam tiểu thư.”

Aaa, Hừm! La Khởi ôm ngực, tiếng nói mềm như bông nhẹ như tơ phát ra có chút ai oán: “Sao người đột nhiên ló ra vậy, muốn hù chết người khác sao?”

Ngọc Vô Thụ vẫn cấp bậc lễ nghĩa chu đáo như cũ, lời nói kính cẩn: “Tiểu sinh không dám, tiểu sinh có tội, tiểu sinh vạn phần sợ hãi, tội của tiểu sinh không thể tha thứ...”

“Người đừng nói thêm gì nữa, mà mau tìm cho mình một cái đao phủ chuyên chém đầu ở Ngộ môn, rồi tìm chỗ kết thúc mình đi thôi.” La Khởi hoài nghi liệu mình có thể mất bình tĩnh đến độ bóp chết tại chỗ vị “Tiểu sinh” này hay không, “Người là thư sinh nên chả trách suốt ngày câu nệ lễ tiết, đang vội đi đâu đó?”

“Tiểu sinh đã xem và sao chép xong sổ sách thu chi của tháng một, mời Tam tiểu thư xem qua.”

La Khởi liếc mắt nhìn cả đồng sổ sách cao phải đến hai thước* hắn đang ôm trong ngực, mà xem ra hắn vẫn nhàn nhã không hề thở dốc chút nào, “Hiệt nhi, bê sổ sách thay Ngọc tiên sinh đi.”

(* 1 thước của Trung Quốc hồi xưa khoảng 33cm theo cách đo tính theo mét của , xấp xỉ 1 feet theo cách tính của Âu Mỹ)

“Dạ!” Hiệt nhi vốn là người luyện võ, tay chân đương nhiên là rất mau lẹ, nháy mắt đã ôm sổ sách trong tay, nhưng lại bị trọng lượng của đồng sách khiến chân mày phải nhíu lại.

Đôi mắt đẹp của La Khởi lóe lên, chỉ ngón tay: “Qua bên kia đình đi!”

La Khởi vốn có khả năng tính nhẩm, có mẫn cảm trời sinh với các con số, liếc qua là biết ngay kết quả. Nét bút của Ngọc Vô Thụ thanh thoát, chi tiết rõ ràng, vừa xem liền hiểu được ngay, khiến Tam tiểu thư có chút thưởng thức.

“Ngọc tiên sinh, người làm tốt lắm.”

“Tiểu sinh...”

“Ngọc tiên sinh, y phục của người đã rách rồi, vì sao không vá lại?” Nàng khéo hiểu lòng người, đương nhiên là sẽ không phạm vào cái sai của những kẻ thiếu muối trong não, quần áo rách, không có tiền mua bộ đồ mới, nhưng chẳng lẽ không có cả kim chỉ để vá lại?

“Tiểu sinh vụng về, không biết may vá.”

“Trong nhà người cũng không có người vá dùm người sao?”

“Nhà tiểu sinh chỉ có bốn bức tường, vẫn chưa cưới vợ, tuổi mới đôi mươi, mặt mũi lại xấu...”

La Khởi nhếch đôi môi xinh đẹp lên: “Ngọc tiên sinh, người rốt cuộc là thần thánh phương nào vậy?”

Bị giai nhân đột nhiên nở nụ cười thần nhiên mà nói trúng tim đen của mình, Ngọc Vô Thụ bất ngờ không phòng bị nên cứng lưỡi ấp úng: “Tam tiểu thư, ta... Tiểu sinh...”

“Xưng ta thì cứ xưng ta đi, cái ‘tiểu sinh’ của người chẳng dễ nghe chút nào.” Bàn tay trắng nõn của La Khởi di di trên mặt bàn, “Rốt cuộc tại sao người lại tới đây? Nét bút của người hào sảng thoát tục, nghiêm nhiên là đã được thầy giỏi chỉ dạy chu đáo. Mặt mày người toát ra vẻ nghiêm nghị cao ngạo, đương nhiên cửa nhỏ nhà nghèo không thể nuôi dưỡng được khí phách như vậy.

Mà vừa rồi, ngay cả nha đầu nhà ta có võ công, khí lực chẳng thua gì nam nhân mà cũng phải cố hết sức mới ôm được sổ sách, một kẻ thư sinh yếu ớt như người lại có thể mang theo chồng sách ấy bước nhanh mà mặt không đổi sắc cũng không hề thở gấp. Chính vì vậy, người khiến ta hoài nghi, rốt cuộc người tới La gia là có mục đích gì?”

Giỏi! Tam tiểu thư không hổ là con nhà thương nhân kén thù La gia, không hổ là nữ nhân mà Ngọc Vô Thụ ta nhất kiến chung tình, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, nhưng bên trong là trí tuệ tuyệt vời, đó mới là giai nhân thật sự.

“Ngọc tiên sinh?” đôi mi thanh tú của La Khởi khẽ cử động, đôi môi hơi nhếch như củ ấu khẽ khàng gọi. “Xin hồi thần lại đi. Ta đang đợi câu trả lời của người.”

“Tam tiểu thư hỏi thẳng tại hạ không kiêng kỵ như thế, không sợ sao?”

“Sợ cái gì?”

“Không sợ tại hạ là kẻ xấu hay bọn đạo chích gì đó, một khi bị nhìn thấu, sẽ...”

“Chớ cùng rút gươm?”

Ngọc Vô Thụ gạt đầu như chuyện đương nhiên. “Người không sợ sao?”

“Bổn cô nương sẽ không đưa mình vào nơi nguy hiểm.”

“Tam tiểu thư cho rằng người có năng lực phòng bị tại hạ?”

“La gia mặc dù là gia đình thương nhân mua bán hợp pháp, nhưng vẫn có biện pháp đặc biệt để phòng bọn đạo tặc. Tỷ như bây giờ, chỉ cần ta nhẹ nhàng nhấn một cái ở nơi nào đó, cái băng đá người đang ngồi vững chắc kia bỗng nhiên sẽ nghiêng trời lệch đất. Người có muốn thử một chút hay không?”

“... Đa tạ tiểu thư, tiểu sinh không dám làm phiền.” Chả trách người bên ngoài truyền rằng, chọc người chọc quỷ cũng được, đừng chọc các thực nữ La gia. Trời ạ, tiểu nữ tử này ngay cả tùy tiện chọn cái đình này cũng không phải là đột nhiên có hứng thú mà đều có thâm ý cả.

“Như vậy, bây giờ người có thể nói cho ta biết người tới La gia vì mục đích gì chưa?”

“Theo ý tiểu thư, tại sao tiểu sinh lại tới đây?”

“Khắp La gia đều có bảo bối, một cuộn lụa sa cũng đủ cho một gia đình bình thường ăn mười ngày nửa tháng.” La Khởi cười, má lúm đồng tiền khẽ lún vào thêm, “Nhưng mà, một người khí khái như người lại đi làm ba cái chuyện trộm vặt nhỏ nhoi như vậy, thật là lãng phí tài năng.”

Đa tạ đã coi trọng. Ngọc Vô Thụ bắt đầu hiểu được chính mình đã tự tìm tới phiền phức.

“Sở dĩ La gia trở thành hoàng thương, là vì bất luận là dệt, nhuộm, hoa gấm đều có bí quyết gia truyền, chẳng lẽ, người đến là vì những thứ đó?” Đôi mắt to của Tam tiểu thư đảo nhìn từ trên xuống dưới, “Hãy nhìn trên người người, hoàn toàn không có khí chất của một con nhà chuyên về dệt lụa thêu hoa, muốn lấy chúng nó để làm gì? Nhấm rượu? Thường trà? Hay là bán cho đối thủ của La gia thì đủ cho người ăn mấy bữa cơm no?”

Tiểu nữ tử này, nói trái nói phải, toàn là trêu ghẹo giễu cợt, như thế thì đúng là chẳng biết tôn trọng tướng công tương lai của mình chút nào. Hắn đường đường là một đấng nam tử, há có thể ngồi yên để nhìn đức hạnh của nương tử bị tổn hại? “Tiểu thư, tiểu sinh đến đây không phải vì tiền.”

“Xin hỏi vậy thì vì cái gì?”

“Lụa hoa sáng đẹp làm sao, khen ai tài khéo làm xao xuyên lòng.”

“Hả?”

“Khéo này chỉ thuộc tướng công, ta để trong lòng độc nhất Khởi La”

(La: vãi, Khởi: lụa hoa / đẹp)

“... Hả?”

“Khởi La yêu chỉ bởi ta, Chăm lo vén khéo nét na cần cù.”

“Người...”

“Áo thời thê tử ôn nhu, Được nương tử thể vi phu cầu gì?”*

(* Đây là Ngọc Vô Thụ xuất khẩu thành thơ:

Nguyên văn:

Lãng sa gì hoa mỹ, tài ăn mặc tao nhã

Tao nhã ngô sở chung, đương thời duy Khởi La Khởi

La ngô sở yêu, cần cù mục không dứt

Làm vợ cũng vì quần áo, phu phục còn cầu gì?

Dịch nghĩa:

Lụa hoa sao mà hoa mỹ, chọn lựa quần áo đầy tao nhã

Tao nhã thuộc về ta, hiện tại chỉ có Khởi La

Khởi La ta yêu, cần cù ngưỡng mộ không dứt

Thê tử như thể quần áo, chồng còn đòi hỏi gì?

Diễn thơ của Khánh Linh (CQH):

Lụa hoa sáng đẹp làm sao

Khen ai tài khéo làm sao xuyên lòng

Khéo này chỉ thuộc tướng công

Ta để trong lòng độc nhất Khởi La

Khởi La yêu chỉ bởi ta

Yêu vì vén khéo nét na cần cù

Áo thời thê tử ôn nhu

Được nường tử thế, vi phu cầu gì?)

“Người dám...” Nếu là Nhị tỷ, hẳn lúc này sẽ mắng cho hẳn một trận nên thân. Tên thư sinh nghèo kiết xác lại còn cổ hủ này, dám khiêu khích mình?

“Ha ha ha...” Ngoài đình vang lên tiếng cười dài, mọi người trong đình đều nhìn ra ngoài, thì ra là La lão gia đã đến, “Tiểu tử này khéo ăn nói, đúng là thú vị!”

“Văn sinh bá kiến La lão gia.” Ngọc Vô Thụ đứng lên, cúi mình thi lễ.

“Thôi, thôi” La lão gia bước vào bên trong đình, vén áo ngồi xuống, ánh mắt lướt qua thiếu niên trước mặt, “Theo ngụ ý của công tử, người vào La gia là vì con gái yêu của ta?”

“Đúng vậy.” Mục đích đã bị bại lộ thì cứ đơn giản thẳng thắn nhận không kiêng kỵ gì.

“Người...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Khởi vì xấu hổ mà chuyển thành màu đỏ, quát lên, “Không phải người tự xưng là một thư sinh sao? Sao có thể ngả ngớn như thế? Không biết xấu hổ...”

“Khởi nhi, không được vô lễ.” La lão gia ngăn lại.

“Cha, hẳn...”

Ngọc Vô Thụ hướng giai nhân nhe răng cười: “Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu, chỉ trách, sự chỉ bảo của Tam tiểu thư làm tiểu sinh không thể nào kháng cự.”

“Không thể nào kháng cự của người chính là lấy vợ cũng vì quần áo, xem thê tử như quần áo, bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ phải không?”

“Tiểu thư nhầm rồi, lúc này tiểu sinh dùng chữ đó là vì âm điệu của nó đang vẫn, bởi quần áo cũng là tiếp xúc thân mật nhất mà.”

“Người...”

“Ha ha ha...”

50. Chương 50: Đáng Vẻ Buồn Bực Của Mỹ Nhân

La Khởi không thể hiểu nổi, chuyện sao lại dẫn tới tình huống này vậy chứ?

Thư sinh họ Ngọc tên Vô Thụ kia vậy mà da mặt quá dày, mượn gió bẻ măng, thuận can thương đi, kiên quyết đẩy phụ thân lên làm chủ, nhận làm nghĩa phụ. Mà phụ thân nghe vậy mà cũng đồng ý, thuận theo lời hắn. Phụ thân là người khôn khéo như vậy, chẳng lẽ lại không nhận ra hắn là kẻ giả heo để ăn cợn, giả ngờ giả nghếch hay sao? Còn quá đáng hơn nữa, phụ thân lại muốn nàng đi may quần áo cho nghĩa tử mà người mới thu nhận... Thư sinh xấu xa kia, đừng tưởng rằng nàng không thấy được nụ cười như “mèo ăn trộm được cá” của hắn chứ!

“Tiểu thư, Ngọc tiên sinh tới.”

“Hắn tới làm cái gì?”

“Nói là tiểu thư đáp ứng may y phục cho hắn.”

“Ta đáp ứng hắn hồi nào? Ta chỉ nhận lời phụ thân...” Tam tiểu thư quay đầu thì nhìn thấy vẻ mặt cười xấu xa đầy bốn cột của Nhị tỷ, hạ giọng xuống một chút: “Hiệt nhi, đuổi hắn đi.”

“Nhưng mà, hắn nói tuy rằng tiểu thư có lòng tốt may quần áo cho hắn, nhưng mà thân thể hắn cao hay thấp tiểu thư cũng không biết, sợ tiểu thư sẽ buồn lo suy nghĩ, cho nên, sáng sớm đã tự đưa mình tới cửa.”

La Đoạn lắc đầu chắc chắn ngẫm ngợi: “Nghe đi, nghe đi, người ta thật là khéo hiểu lòng người nha. Tam muội muội, muội phải quý trọng nha.”

“Ai thèm để ý tới nam nhân lá mặt lá trái kia!” hai má La Khởi nhất thời hồng

lên “Nhị tỷ, tỷ lại khi dè muội, muội muốn viết thư tố cáo với đại tỷ.

“Đại tỷ nhất định sẽ nói với muội thế này, Nhóc Tam làm sao có thể bị người khác

khi dè được.” La Đoạn vỗ vỗ gương mặt nhỏ nhắn của tiêu muội, “Được rồi, dè

khỏi mang tiếng ác, ta giúp muội đi gặp cái cây kia, không cần cảm ta ta đâu.”

Nhị tiểu thư thản nhiên đẩy cửa đi ra, thấy cuối hành lang có người đang đứng thẳng lưng khoanh tay, tư thế hiên ngang, thật sự không phải là dáng vẻ của một thư sinh nghèo kiết xác lại cổ hủ như vẫn thường ra trước mặt người khác, chẳng trách Khởi nhi gọi hắn là “kẻ lá mặt lá trái.” Còn nữa, nếu không có chỗ chống lưng mạnh mẽ, có quân sự phòng ngân quỹ nhà ai lại dám trắng trợn dây dưa với tiểu thư của chủ nhà?

“Bái kiến Nhị tiểu thư.”

“ở nhà, người có vợ hay có thiếp không?”

Nhị tỷ tương lai vừa gặp đã hỏi vậy, khiến hắn thiếu chút nữa ngất xỉu tại chỗ: “Nhị tiểu thư...”

“Có hay không có?”

“Không có. Tại hạ ở nhà không có vợ cũng không có thiếp.”

“Tốt lắm.” La Đoạn cười xảo quyết, “Ta mặc kệ mục đích tới đây của ngươi là gì, hậu duệ hoàng thân quý tộc cũng tốt, là con rồng cháu tiên cũng được, nhưng kh ông thể đem Khởi nhi nhà ta ra để làm trò đùa. Cho dù các hạ đến La gia là muốn làm theo phương pháp ‘phong lưu tài tử cầu mỹ nhân’, trái tim của ngươi bây giờ bắt buộc phải trở nên đoan chính. Khởi nhi nhà ta là báu vật trong bảo khố, xứng đáng có được ánh mắt ‘độc nhất vô nhị’ của một người.”

“Lời Nhị tiểu thư cực kỳ đúng.” La Đoạn nói chuyện không hề uyển chuyển, Nhị Hoàng tử Ngọc Vô Thụ quen nghe lời thuận tai đương nhiên cảm thấy chối tai khi nghe những lời này. Nhưng bởi vì cả hai đều quan tâm cùng một người thì cũng kh ông nên so đo làm gì.

“Được rồi, trong mắt bổn tiểu thư ngươi coi như đủ tư cách, nhưng ta không thể dễ dàng tha thứ việc ngươi lúc ẩn lúc hiện trước mặt Khởi nhi được.” Người này ánh mắt thuần khiết, hành động phóng khoáng, chắc chắn không phải là công tử phong lưu đầu óc nông cạn, chỉ điều này cũng coi như có tư chất để tiếp cận Nhóc Tam nhà mình. Còn về lai lịch thân nhân thì nàng sẽ tra xét cẩn thận là ra.

***

Khi Tam tiểu thư dù ở nhà hay ngoài cửa hàng đều có thể không hẹn mà gặp tên giả thư sinh kia thì nàng không thể không nghĩ là mình đang bị bán đứng.

“Tiểu thư, người làm sao vậy?” Chủ tử đột nhiên dừng chân không đi nữa, Hiệt nhi không rõ vì sao.

“Ngươi giúp ta nhìn thử xem, cái đồng chỗ kia có phải là Ngọc Vô Thụ không?”

Cái đồng? Hiệt nhi cố nén ý cười: “Đó chẳng phải là Ngọc tiên sinh sao. Hắn là

quản sự phòng ngân quỹ của chúng ta, xuất hiện ở cửa hàng La gia cũng là chuyện bình thường mà.”

“Nha đầu người đứng là ăn cây táo, rào cây sung, là người tiết lộ hành tung của bốn tiểu thư cho hắc phải không?”

Hiệt nhi kêu to oan uổng: “Tiểu thư, nô tỳ là nha đầu của người, trong lòng chỉ có một mình người, sao có thể hướng về người khác được?”

Nha đầu miệng lưỡi dẻo quẹo, chủ tử lại chẳng cảm kích: “Trừ người ra, còn ai rõ lịch trình một ngày của bốn tiểu thư như lòng bàn tay chứ?”

“... Nhị tiểu thư!” Xin lỗi nha Nhị tiểu thư, tha lỗi cho nô tỳ nhất gan sợ phiền phức, mong người tha cho.

“Nhị tỷ, tỷ ấy khi nào thì...”

Cách đó không xa, giả thư sinh sau khi chào quản sự cửa hàng thì khoan thai bước tới, vẫn cấp bậc lễ nghĩa chu toàn như cũ: “Tiểu sinh bái kiến Tam tiểu thư.”

La Khởi ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Ngọc tiên sinh, một canh giờ trước ta và tiên sinh gặp nhau ở nhà, bây giờ lại gặp nhau ở cửa hàng, có phải rất khéo không?”

“Đúng là như vậy, lại được gặp tiểu thư, không thể không làm cho người ta cảm thán Ông Trời có duyên.”

“Chi bằng tiên sinh nói cho ta biết, người lộ cho người biết đường đi nước bước của bốn tiểu thư là nha đầu bán chủ cầu vinh, hay là Nhị tỷ bắt lương của ta?”

“Tam tiểu thư, điều này không quan trọng.”

“Nga, vậy người nói đi, cái gì mới là quan trọng?”

“Quan trọng là, tiểu thư đối với tiểu sinh không hề có thiện cảm, vậy tiểu sinh có xuất hiện hay không thì tiểu thư cần gì phải gấp gáp mà làm mọi sự phức tạp lên à ư chi? Vậy nếu sau này tiểu sinh không xuất hiện nữa, Tam tiểu thư có thấy tiếc hay không?”

“Người...”

“Tiểu sinh tới gặp tiểu thư, chỉ vì muốn nói câu này. Tiểu sinh còn có việc, cáo từ.”

“Người...” La Khởi nhìn bóng hắc dờ đi, đôi mi thanh tú nhăn lại, “Hiệt nhi, hắc nói vậy là có ý gì?”

“Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường nha.”

“Cái gì?”

Hiệt nhi chép miệng, không lên tiếng. Thông minh như tiểu thư sao gặp phải chuyện này cũng sẽ trở nên ngây thơ mơ hồ như vậy? Đối phương buông tay hay là dùng chiêu lật mềm buộc chặt, tiểu thư nha, sao lại nhìn không thấy vậy?

***

“Vô Thụ?”

Nói câu đó với La Khởi xong, trong lòng Ngọc Vô Thụ cũng không yên, chỉ sợ mình lợn lành chữa thành lợn què, làm giai nhân tức giận sẽ đẩy khoảng cách ra xa hơn. Lúc này, suốt cả đoạn đường đi tâm tình luôn ở trong tình trạng hoảng hốt, đến khi nghe xong một tiếng kêu này thì có muốn nhanh chóng che mặt giả lơ mà đi tránh người nào đó dĩ nhiên cũng không còn kịp rồi, đành phải đón nhận trực diện mà thôi, “Tấn Vương thúc.”

“Người thật đúng là Vô Thụ à?” Ngọc Thiên Diệp xoay người xuống xe kiệu, “Ta ở trong kiệu thấy thân ảnh của người, còn tưởng là mình hoa mắt, người mặc một thân quần áo rách nát tả tơi thế này đứng trước cửa hàng La gia làm chi?”

“Tấn Vương thúc nghĩ sao?”

Ngọc Thiên Diệp nhú mày hồ nghi, lướt mắt nhìn thấy hoàng chất đang ôm một đồng số sách trong tay, thì ngẩn ra, “Vô Thụ, đừng nói là người... đến La gia làm công chứ?”

“Tần Vương thúc sáng suốt thật.”

“Cái gì? Vì sao chứ?”

“Tần Vương thúc hẳn là hiểu được.”

“Người vì La Khởi?” Thanh âm kinh ngạc của Tần Vương vút cao làm cho người đi dờ dằng quay sang nhìn chăm chú, cũng khiến cho La Nhị tiểu thư ở trong cửa hàng nhô đầu ra ngoài dò xét.

“Vô Thụ, người điên rồi phải không? Con gái thứ ba của La gia tuy không tệ, nhưng chung quy cũng không phải là tiên nữ giáng trần, có đáng để hạ thấp giá trị bản thân của mình hay không? Đường đường là Hoàng tử mà lại hóa thân làm đầy tớ, vậy còn ra thể thống gì nữa? Người thật đúng là...”

“Đường đường là Hoàng tử ư?” La Đoạn bước ra, mỉm cười nghiêm nghị, “Hóa ra cái ‘cây’ này đúng là cái ‘cây’ kia của Hoàng gia nha? Vốn dĩ ta còn tưởng rằng chỉ là sự trùng hợp, trùng tên trùng họ mà thôi, Nhị Hoàng tử.”

La Đoạn mỉa mai, Ngọc Vô Thụ cũng không cần phải lưu tâm, nhưng gương mặt n hỏ nhắn đầy kinh ngạc xuất hiện ở phía sau nàng đã làm hẳn không thể khinh thường được.

Mặt phấn của La Khởi hơi tái đi, hỏi: “Người là Nhị Hoàng tử?”

Không đợi Ngọc Vô Thụ trả lời, Ngọc Thiên Diệp đã cười lớn đầy hài hước: “Đích thị là Nhị Hoàng tử của Hoàng gia đó. Không ngờ nha, hoàng chất của ta vì muốn theo đuổi giai nhân mà có thể dùng thủ đoạn ‘phong lưu cầu mỹ nhân’ nha. Tam tiểu thư, đại tỷ của người cùng bốn vương lương duyên không thành, tạo thành hối tiếc cả đời. Nếu người gả cho Vô Thụ, cũng coi như một đoạn giai thoại. Vô Thụ, La Tam tiểu thư là muội tử của người mà vương thúc ta yêu thích, mặc dù không được làm chánh phi, cũng phải đưa vị trí sườn phi, vạn lần không thể lấy địa vị thiếp thất mà ủy khuất La Tam tiểu thư nha.”

“Thật không?” La Khởi không giận mà lại cười, nhìn thẳng vào Ngọc Vô Thụ, “Tiểu nữ đa tạ Hoàng tử nâng đỡ, tiểu nữ xin ghi nhận trong lòng thôi.”

51. Chương 51: Mỹ Nhân Gặp Rủi Ro

Không biết Ngọc Thiên Diệp vô ý hay thực sự cố tình châm ngòi, làm cho đường tình của Nhị Hoàng tử từ đầu vốn đã không thuận lợi giờ lại càng trở nên nhấp nhô. Trước đây khi La Tam tiểu thư thấy hẳn vốn chỉ là giận nhẹ oán mỏng, nhưng sau khi thân phận Hoàng tử bị bại lộ, mỗi lần đối diện đều trưng ra nét cười lạnh lùng như sương như tuyết, làm cho người nào đó thật là ai oán trong lòng.

Aiz

~~Ngọc Vô Thụ trong lòng thở ra một hơi dài, quay lại với sổ sách. Đến hiện tại, phần công việc này hẳn làm coi như đã thuận tay rồi, thêm nữa kinh đô phồn hoa, trong triều lại không có sự việc gì nghiêm trọng, thật đúng lúc để thử nghiệm một cuộc sống khác. Cái chính là cần lấy lại trái tim mỹ nhân nhanh nhanh một chút, thì mọi việc chẳng phải là sẽ trở nên thập toàn thập mỹ rồi sao? Aiz—

“Tiểu Lý tử, chạy nhanh về phủ kêu tổng quản triệu tập hộ vệ cùng gia đình tinh tráng, đi vùng Nguyên Hòa Tự tìm Tam tiểu thư. Vương quân sự, lập tức triệu tập hộ vệ hiện có ở trong cửa hàng, đi theo ta!”

“Nhị tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tình hình cụ thể trên đường nói sau, kêu bọn họ nhanh lên!”

“Dạ!”

Ngọc Vô Thụ trong phòng thu chi bỗng dưng giật mạnh mở cửa phòng, thấy bóng người ngoài sân tụ tập lại cực nhanh, tiếng chân vội vàng, liền vội vã bắt lấy tay một người vừa lướt qua bên cạnh.

“Tam tiểu thư xảy ra chuyện gì?”

“Tiểu nhân không rõ, Nhị tiểu thư chỉ nói là muốn chúng tôi nhanh chóng tập hợp để đi tìm người.”

Ngọc Vô Thụ không chậm trễ đi theo sau người kia tiến thẳng đến sảnh trước. “Khởi nhi xảy ra chuyện gì?” Vừa thấy được La Đoạn liền hỏi ngay.

La Đoạn không rảnh để ý đến hắn, khan giọng đếm số người có mặt, “Đi theo ta! Vương quân sự, người trông coi cửa hàng, đừng để cho người khác nhân cơ hội này mà làm loạn!”

Ngọc Vô Thụ bước vượt qua La Nhị tiểu thư đang đi trước dẫn đường: “Khởi nhi rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

La Đoạn không trả lời mà chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái, xoay người đã nhảy lên con ngựa cao to đang chờ trước cửa tiệm, “Nữ nhi La gia không có mảnh mai như người nghĩ!” Nói xong, không đợi hắn trả lời, vụt roi vào đùi ngựa, “Giá —”

Ngọc Vô Thụ đoạt lấy con ngựa của một gã hộ vệ, nhảy lên lưng nó rồi đuổi theo ngay phía sau. Giờ khắc này, hắn mới hoảng sợ nhận ra rằng tình cảm mà bản thân hắn dành cho La Khởi đã sâu đã nặng hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Vốn tưởng rằng, mình nhất kiến chung tình đối với tiểu nữ tử này chỉ là bởi vì tìm được một khối ngọc bích trong suốt trong sáng không tỳ vết, một đóa hoa hương sắc trọn vẹn, nếu bắt buộc phải thành hôn, sao không tìm một người thuần mắt hài lòng động lòng người như vậy?

Nhưng hôm nay nghe xong tin tức này, trong ngực như có vài sợi dây đập loạn nhịp thình thịch nên đã khiến cho hắn hiểu rõ, tiểu nữ tử này không phải là ngọc, hoàn toàn không phải, mà là... ‘người’, người mà hắn để ở trong lòng.

“Các người năm người một nhóm, đi dọc theo núi tìm tiểu thư, hễ người nào tìm được dấu vết của tiểu thư, phát pháo hoa làm hiệu. Xuất phát!” La Đoạn vỗ tay làm lệnh, mọi người phân tổ mà hành động.

“Tiểu thư, chúng ta làm cái gì?” Tiểu nha đầu bên cạnh hỏi.

“Theo ta đi đến các gia đình làm nghề nhuộm xung quanh hỏi thăm, ta muốn biết Khởi nhi rời khỏi gia đình thợ nhuộm cuối cùng là khi nào.” La Đoạn xách mép váy, sải chân hướng lên trên núi.

Ngọc Vô Thụ vô thanh vô tức bước nhanh phía sau các nàng để hỗ trợ. Tuy rằng khó mà dần nổi nổi lo lắng vô cùng trong lòng, nhưng hắn cũng không biết đường biết xá, đành phải đi theo người ta mà thôi. La Đoạn chỉ vờn vờn liếc mắt nhìn hắn một cái, nhún nhún vai, xem như ngầm đồng ý.

Đường núi gập ghềnh, bước đi không dễ, càng leo lên cao thì càng có vẻ gian nan hơn. Thêm nữa, các gia đình thợ nhuộm cũng không sống tập trung một chỗ, vừa mới đi lên trên xong lại phải bấu víu mà leo xuống, thật sự rất phí sức.

Ngọc Vô Thụ tuy có võ phòng thân, nhưng dù sao xuất thân trong gia đình quý phái bậc nhất, sau một thời gian dài thì hơi thở bắt đầu trở nên hỗn hển, nhưng vẫn thấy hai nữ tử thân hình nhỏ nhắn cả mặt và hơi thở đều bình ổn, bước chân vẫn mau lẹ, lúc này mới lĩnh hội cái câu mà La Nhị tỷ nói lúc này “Nữ nhi La gia không có mảnh mai như người nghĩ”. Chỉ mong, tiểu nữ tử kia cũng mạnh mẽ như tỷ của mình.

“Tiểu thư, đó là gia đình thợ nhuộm cuối cùng.” Lúc này dĩ nhiên sắc trời đã tối hoàn toàn, người hầu đốt cây đuốc, chỉ vào một chỗ đỉnh núi khác.

Ngọc Vô Thụ đưa mắt nhìn qua, cầm cây đuốc từ trong tay người hầu, giơ cao lên cẩn thận soi mới nhìn thấy con đường núi xung quanh, nhíu mày nói: “Có khả năng Khởi nhi vẫn chưa đến bên đó.”

“Tại sao thấy được?” Theo dọc đường đi, La Đoạn đã thay đổi cách nghĩ về hắn rất nhiều, một vị Hoàng tử sống trong nhung lụa mà không nề hà đường tối nguy hiểm vì tiểu muội, vậy thì, sợ là ai kia không phải chỉ “gặp dịp thì chơi” mà thôi.

“Đường núi thông lên đỉnh núi bên kia trải đầy rêu xanh, nhưng trên rêu xanh không có dấu mới bị đạp lên, phỏng chừng toàn là những dấu cũ trước đây năm bảy ngày rồi, vả lại dấu chân lại rất lớn, không phải là dấu chân nữ nhi.”

“Theo quan sát của người thì Khởi nhi không đi vào trong đó hả? Vậy con bé sẽ đi đâu?”

“Nếu theo như nhà thợ nhuộm vừa rồi nói rằng Khởi nhi đi theo hướng này, chúng ta nên tìm ở mấy lối rẽ nhỏ, ta sợ là nàng không biết nên đã ngã vào cạm bẫy núi ao nào đó.”

La Đoạn gật đầu: “Nha đầu, bắn pháo hoa, triệu tập mọi người gần đây tới đây.”

Không bao lâu sau, các hộ vệ của các nhóm gần nhất đã tập hợp lại đây. Ngọc Vô Thụ thấy đã có bọn họ che chở hai nữ tử nên liền yên lòng, cúi đầu sát xuống cẩn thận tìm kiếm các dấu vết trên mặt đất, bất tri bất giác dần dần cách xa với mọi người.

Có rồi! Ánh lửa chiếu xuống thì thấy trên cành của một bụi cây gần trong gang tấc có một cái góc khăn bay thấp thoáng. Mặc dù bởi vì trời tối nên không nhìn rõ được màu sắc tính chất, nhưng nhìn hoa văn tỉ mỉ tú lệ trên đó đã biết ngay không phải là vật mà gia đình vùng núi có thể sử dụng.

Đôi mắt hắn đột nhiên sáng lên, bước nhanh về phía trước, cánh tay vươn ra muốn gỡ chiếc khăn trên cành xuống, cũng chính tại lúc này, dưới chân hụt một cái, thân mình rơi xuống thẳng tắp. Hắn thầm kêu trong lòng một tiếng “không xong rồi”, mặc dù xoay người búng ngược lên khả năng không lớn, nhưng ít nhất có thể bảo vệ tâm mạch lúc rơi xuống.

Đã lường trước là thể nào giữa núi cũng có người đục huyết động, đáng lẽ hắn không nên tiến tới quá xa mới phải. Có sợ là sợ rằng thú trên núi sẽ vô lấy, hoặc sẽ rớt trên mặt đất rải đầy vật sắc nhọn... Nghĩ đến đây, hắn đưa tay rà vào vách núi tìm kiếm, sau một lúc bị đá lở lĩm liên tiếp cắt qua lòng bàn tay thì rốt cuộc cũng bám vào một cục đá nhô ra bên thành hang mà dừng lại không rơi nữa.

Tạm ổn định thân hình, tay kia cầm cây đuốc rọi xuống phía dưới tìm kiếm. Lập tức liền trở nên ngạc nhiên mừng rỡ bởi đáy động không hề có vật nhọn chìa lên mà lại có mỹ nhân đang nằm, chính là chủ tớ La Khởi. Lúc này hai người ôm nhau cùng xụi lơ, chắc là ngất xỉu cả hai rồi.

Hắn phóng thân mình xuống mặt đất phía dưới, cầm đuốc vào khe đá vách hang, cúi người kéo thân thể mềm mại của tiểu nữ tử qua, đầu tiên là kiểm tra hơi thở, rồi thở ra một hơi dài buông xuống nỗi lo lắng trong lòng, “Khởi nhi, Khởi nhi, Khởi nhi!”

Hiệt nhi tỉnh lại đầu tiên, chợt mở bừng hai mắt, một bóng nam nhân giữa tranh tối tranh sáng này lập tức dọa tiểu nha đầu phát ra một tiếng thét chói tai. Tiếng thét chói tai này làm cho La Khởi đang được Ngọc Vô Thụ vỗ gò má khẽ gọi dần dần lấy lại ý thức.

Mặc dù Ngọc Vô Thụ vui mừng khi thấy người trong lòng mình đã tỉnh, nhưng khi tiểu nha đầu kia vùng đến một chướng thì không thể ngồi đó mà hưởng thụ, vừa rời tay ra vừa lui về sau ba bước, quát: “Ta đây mà!”

“Aa...” La Khởi kêu đau, bởi hắn ôm vào mà liền lắc mình tránh ra.

“Chân tiểu thư bị gãy xương, xin Ngọc tiên sinh cẩn thận!” Thấy rõ được mặt của người tới, Hiệt nhi đang vịn tay đứng dậy vội la lên.

Ngọc Vô Thụ cả kinh: “Gãy rồi ư?”

52. Chương 52: Mỹ Nhân Động Tĩnh

Vì muốn tuân tra tiến độ của các gia đình thợ nhuộm nên sáng sớm hôm đó La Khởi đã xuất môn, vốn tính rằng nhanh nhanh đi cho xong khu vực này, có thể quay về nhà trong vòng buổi sáng để lo liệu việc khác. Ai mà ngờ, bởi nàng chọn đi đường tắt vì muốn tiết kiệm thời gian nên thiếu chút nữa là lên đường đến U Minh.

Nếu Hiệt Nhi mà không phản ứng nhanh, xoay người nắm lại cánh tay trắng của chủ tử, giật nhẹ một cái để giảm lực rơi, thì cho dù hôm nay một sợi linh hồn của La Khởi có may mắn giữ lại được thì sợ là cũng sẽ hoàn toàn thay đổi. Hiệt Nhi tuy tinh thông võ công nhưng lại không giỏi về khinh công, nên cũng rơi theo

chủ tử vào trong động, cũng chỉ có thể dùng hết sức để che quanh thân nàng. Dù là như thế, hai thiếu nữ nhỏ nhắn vẫn bị ngất.

Do chân trái của La Khởi chạm mạnh xuống đất nên bị vỡ mắt cá chân, đau đớn mãnh liệt ngoài ý muốn làm nàng hôn mê sâu.

Hiệt Nhi lúc này lại đang còn nằm bên dưới, cũng chịu chấn động quá mạnh, thêm nữa lại nghe tiếng gãy xương của chủ tử, đau xót nên quỳnh lên, cũng mất đi ý thức. Nhưng mà không thể không tính đến công lao của tỳ nữ trung thành này, nhờ vào một thân công phu của nàng bao bọc che chở nên cả hai chủ tớ mới tránh được một kiếp hương tiêu ngọc vãn, mà khoảnh khắc lúc La Khởi rơi vào miệng động thì nàng đã dùng hết sức lực để ném chiếc khăn ra, để tìm một con đường sống cho hai người.

***

“Quái! Rõ ràng La gia có xương in nhuộm của riêng mình, sao còn muốn tạo cơ hội làm việc cho những gia đình thợ nhuộm này?” Cảm giác được gai nhọn trên lưng thỉnh thoảng nín thở cố nén đau đớn, Ngọc Vô Thụ vừa cẩn thận dò bước trên đường núi, vừa hỏi.

“Nếu trời cao đã ân sủng cho La gia, lại được Hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn của, hưởng thụ nhiều phú quý, đương nhiên phải bận tâm đến sinh kế của người khác. Những gia đình sống phân tán nơi này toàn bộ đều nhờ vào nhuộm vải để nuôi sống gia đình qua ngày, chỉ cần bọn họ nhuộm ra được cái gì, bất luận là tốt hay xấu, La gia đều sẽ nhận”

“Đây là sự khác nhau giữa gian thương và thương nhân lớn. Gian thương chỉ nhìn món lợi trước mắt, cho nên phát tài nhất thời. Thương nhân lớn suy nghĩ về lâu về dài, phần lớn là cả một đời phú quý.”

“Nhị Hoàng tử quá khen.”

“Không cần phải khách khí, Tam tiểu thư.”

“La Khởi còn chưa tạ ơn Nhị Hoàng tử cứu mạng.”

“Cứu người là bản tính con người, Tam tiểu thư đừng khách khí.”

Hiệt Nhi đang đi bên cạnh giơ cao cây đuốc chiếu sáng con đường phía trước, nghe bọn họ hai người đối đáp tương kính như tân với nhau như thế bèn bật cười.

La Khởi trừng mắt ngầm liếc nha đầu một cái, “Sao Nhị Hoàng tử lại đến đây?”

“Đương nhiên là để tìm Tam tiểu thư.”

“Người đến tìm ta?”

“Nếu không thì Tam tiểu thư cho rằng trong núi này có chỗ nào có phong cảnh đẹp đến mức có thể làm cho tiểu sinh đêm đã khuya mà cũng quên trở về.”

“... Cám ơn!” một tiếng cảm ơn này là phát ra từ đáy lòng. Một hoàng tử cảnh vàng lá ngọc vì mình mà lặn lội đêm tối trong thâm sơn cùng cốc, đi đường gập ghềnh, tiến vào động sâu, cứu mình một mạng, công trên lưng xuống núi, nếu còn không biết cảm ơn thì thật là quá đáng.

“Xin Tam tiểu thư cứ thoải mái mà buông lỏng tinh thần, tiểu sinh đọc đủ thứ sách thánh hiền nên xử sự quang minh lỗi lạc, nhất quyết sẽ không đòi đáp lại ân hiệp nghĩa mà ép tiểu thư lấy thân báo đáp.”

Nghe ngữ điệu ngả ngón này, La Khởi xấu hổ đến nhuộm hồng má phấn, “Đường đường là một hoàng tử, xin cẩn thận ngôn ngữ.”

“Ừa, tiểu sinh còn chưa đủ cẩn thận sao? Tuy rằng Tam tiểu thư thân nhỏ người nhẹ, nhưng cần đi đường dài, không nặng cũng thành nặng.”

“Người...” Sao người này miệng lưỡi xảo quyệt vậy? La Khởi tự biết mình không có miệng lưỡi bén nhọn như Nhị tỳ, đơn giản là không nói thêm nữa.

“Tam tiểu thư tức giận đấy à?”

“Không có.”

“Rõ ràng tức giận lại nói không có, Tam tiểu thư không thẳng thắn thành khẩn với tiểu sinh rồi.”

“Ui—” Từ mắt cá chân được hấn bằng bó sơ qua đột nhiên truyền đến một cơn đau nhức thấu xương, nàng cắn môi lại nhịn chờ cơn đau qua đi.

“Tam tiểu thư không nói lời nào nghĩa là chột dạ phải không? Chột dạ không sao, phải nhận sai mới đúng...”

La Khởi đột nhiên hiểu được vì sao nam nhân này suốt đường đi tìm hết chuyện này đến chuyện kia để nói, luôn miệng trừu đùa. Có phải... hấn không muốn để mình luôn dành toàn bộ lực chú ý đặt trên vết thương đúng không?

Sự săn sóc cẩn thận này, sự che chở không biểu đạt bằng lời nói này, như một làn gió vừa ôn nhu vừa nhẹ nhàng rót vào khe hở trong tim của Tam tiểu thư, quanh quẩn không đi...

Mỹ nhân động tình.

***

La Khởi bị thương, được khổ Hoàng gia theo sự căn dặn của Ngọc Vô Thụ nên dốc hết khổ phòng ra mà chuyển đến nhà, cứ như là hiệu thuốc riêng của La gia vậy. Tất cả các loại thuốc bổ: bổ thân, bổ khí, chắc xương liền da v.v... đều được đem ra hết, khiến khuê phòng của Tam tiểu thư chất đầy bình to lọ nhỏ muôn màu rực rỡ, nhìn mà muốn hoa cả mắt. Và cũng khiến cho da mặt nàng càng thêm mỏng mềm, không ít lần bị Nhị tỷ nhà mình trừu đùa chế nhạo.

Mà Ngọc Vô Thụ lại dựa vào danh nghĩa là nghĩa tử La gia, công khai cách hai ba bữa là đến khuê phòng thăm người trong lòng, hỏi han ân cần vô cùng. Hấn cơ trí đến thế thì làm sao mà không thể phát hiện ra các dấu vết nho nhỏ chứng tỏ trái tim mỹ nhân đã từ từ mở ra cho mình? Chẳng lẽ sẽ bỏ qua cơ hội theo đuổi tốt nhất bằng cách thừa thắng xông lên “được đăng chân lân đăng đầu” hay sao?

Cách hành động khoa trương không thêm che dấu thế này khiến cho tin tức Nhị hoàng tử Hoàng gia lưu luyến ngưỡng mộ La gia Tam tiểu thư được đồn đại truyền khắp thành Cao Duyên.

Nam quý phái, Nữ giàu có; nam thanh nữ tú, một đôi làm cho người ta đẹp mắt vừa lòng đến như vậy, nên rất nhanh đã trở thành nhân vật chính trong đề tài được người ta bàn tán say sưa từ đầu đường đến cuối ngõ. Nhưng đồng thời, cũng đưa tới kẻ cổ tình trút giận.

Một ngày nọ, đã qua buổi trưa, cửa hàng khá yên lặng vì không có khách, một tiểu nhị lau lau chùi chùi khắp nơi để quầy hàng sạch sẽ, La Khởi thì đang gầy bàn tính sau quầy. Đúng lúc này, có khách đến cửa.

“La Tam tiểu thư phải không?”

La Khởi nhướn đôi mày cong như trăng tròn một, ngược mặt nhìn thẳng vào một khuôn mặt có thể được xem là xinh đẹp, “Người là...”

Người vừa nói thản nhiên cười: “La Tam tiểu thư, có thể nói chuyện một chút được không?”

La Khởi đánh giá nữ tử trước mặt, vật liệu may mặc cao sang, kiểu dáng thanh tịnh, cử chỉ đoan trang do được cố tâm bồi dưỡng, giữa lông mày lại có một điểm như bị đè nén lâu ngày mà sinh ra rứt rứt; rồi đưa mắt nhìn ra phía sau của người này, trái phải là hai nha hoàn đi theo, trừng mắt nghe nhặt. Nàng liền lập tức kết luận: nữ tử trước mặt nhất định là thiên kim của một vị quan lại quyền quý nào đó.

“Xin hỏi tiểu thư đến chọn vải vóc hay là đến may quần áo?”

Một nha hoàn cười nhạt quát: “Quần áo của Quận... tiểu thư nhà ta đều được sư phụ nổi tiếng nhất thành Cao Duyên cắt may, cần gì đến tiệm may nhỏ bé của nhà người!”

Thật đúng là chó cậy gần nhà, chủ tử chưa động, nô đã ra tay, Hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp, La Khởi cười nói:

“Ôi trời, người nói tiểu thư nhà các người còn tôn quý hơn cả Công chúa Hoàng gia hay Vương phi phải không? Tiệm may nhà ta nhỏ thật nhưng hàng năm đều vào cung may quần áo cho các quý nhân đấy.”

Nha hoàn vừa ra trận đã gặp bất lợi, mặt hết xanh lại đổi trắng.

“Tam tiểu thư không nên so đo với một nữ tỳ không kiến thức.” Giai nhân dịu dàng mềm mỏng.

La Khởi mỉm cười, “Cũng phải, không nên trách người không biết, bốn tiểu thư luôn luôn rộng lượng, không thêm so đo với kẻ vô học.”

Đôi mắt đẹp của giai nhân nhìn thẳng vào khuôn mặt xinh đẹp của nàng, “Ta hôm nay đến đây là muốn thổ lộ một chút chuyện trong lòng với Tam tiểu thư, có thể tìm nơi yên lặng được không?”

“...” La Khởi nhin không được đưa tay lên sờ sờ hai má mình, nhìn mặt mình bộ dáng tin cậy lắm sao? “Vị tiểu thư này, dường như không nên bọc bạch tâm sự với người vốn không quen biết nha.”

“Thật xin lỗi!” trên mặt giai nhân hiện ý thẹn thùng, “Quên nói cho tam tiểu thư biết, ta là Văn Uyển Nhi.”

Văn Uyển Nhi? Người cũng như tên, được rồi. Nhưng mà, vẫn không quen nha. “Chào Văn tiểu thư.”

“Bây giờ có thể đi được chưa?”

“Cho dù biết danh biết tính rồi, nhưng hai ta vẫn là hai người chẳng quen chẳng biết gì với nhau. Văn tiểu thư, ta nghĩ không ra liệu có lý do gì mà ta và người có thể cùng đi chỗ nào đó nói chuyện.”

Văn Uyển Nhi sững sốt, “Người không có nghe nói qua về ta?”

“Không có!”

“Hắn... không có đề cập về ta với người? Một lần cũng không?”

“Một lần cũng không.”

“Hắn làm sao, làm sao lại...”

Khi thấy nàng ta bỗng nhiên lộ ra một dáng vẻ thương tâm vô cùng vì bị tổn thương, La Khởi nhăn mày: nữ tử này không điên không ngốc, chẳng lẽ là... người bị chứng bệnh mở tưởng viễn vông trong truyền thuyết đó sao?

“Phụ thân ta là Xương Lương vương.”

La Khởi cúi chào, “Thì ra là Quận chúa, thất lễ.”

“Người vẫn không biết?... Dĩ nhiên rồi, hắn làm sao mà nhắc đến tên ta với người được.” Văn Uyển Nhi cười thê lương.

“Người...” không có bệnh đấy chứ?

Gương mặt thanh lệ của Văn Uyển Nhi đột nhiên trở nên lạnh lùng, lạnh nhạt nói:

“Nếu ta nói ta là hôn phu của Nhị Hoàng tử, Tam tiểu thư chắc sẽ không còn hồn nhiên giả điên không biết tình huống là gì chứ?”

53. Chương 53: Mỹ Nhân Bần Khoăn Tình Cảm

Văn Uyển Nhi, Quận chúa của Xương Lương vương, hôn thê được chỉ định của Nhị Hoàng tử. Bất ngờ nghe được tin tức này, La Khởi khó lòng mà không kinh ngạc. Mà đối phương đến cửa tuyên bố chủ quyền hình như cũng khá vừa lòng với phản ứng của nàng, nhất định nhiệt tình mời nàng ra ngoài nghe lời tâm tình.

La Khởi thẳng thừng cự tuyệt. Nàng cho rằng nàng không cần thiết phải cùng một người không quen không biết xuất môn nói chuyện, và lại diễn xuất của nữ tử này thật sự không kích thích nổi tò mò để biết ngọn ngành của nàng.

Xương Lương vương Quận chúa vốn thích lấy hình dáng Tây Thi mỏng manh để làm cho dáng vẻ càng trở nên nhỏ bé và yếu ớt hiển nhiên không ngờ rằng ngay cả cái danh xưng vang dội “vị hôn thê của Ngọc Vô

Thụ” cũng không làm cho nữ nhi nhà thương gia này rung động, sau khi nhú mảy thật lâu thì uyển chuyển đổi sang vẻ buồn bã vô cùng.

Nhưng mà thật quá đáng, trái tim của La Tam tiểu thư vẫn vững như sắt chắc như đồng, trước sau vẫn không có bất cứ một hành động gì. Bởi khách mua đến tiệm càng ngày càng tăng nên Quận chúa coi khuê danh như sinh mệnh kia bắt buộc dĩ phải ‘không từ mà biệt’.

La Khởi lấy mắt đưa tiền, tâm tình khó mà bình tĩnh hơn nữa. Cho đến giờ phút này, nàng thừa nhận, nàng thích Ngọc Vô Thụ. Việc được hân cứu vào đêm đó trên núi chỉ là một giọt nước làm tràn ly mà thôi. Mà thật ra đã ngay từ trước, từ lúc hân mặc một thân bào y phục thư sinh cũ nát, lúc hân thốt ra những lời nói thư sinh cổ hủ, khi hân nâng gương mặt sạch sẽ bị tay che lấp kia và phóng ra một đôi mắt trong suốt thì lòng của nàng như dây huyền cầm đã bị kích thích. Hết thấy những hành động trốn tránh chẳng qua chỉ là những trò đùa giỡn của tiểu nữ tử mà thôi.

Nhưng khi nàng tưởng rằng có thể cho đi trái tim mà chân thành đối đãi với người nào đó, lại xuất hiện một người thế này...

Sao mà nàng không rõ cơ chứ, với phong cách thường thức của Ngọc Vô Thụ, vị tiểu thư khuê các dáng vẻ kệch cỡm này tất nhiên sẽ không hợp với ý hân. Nhưng hôn ước chính là hôn ước, cũng giống như khế ước của thương gia, một khi đã ký kết thì cho dù là thiếu đủ tròn méo gì cũng phải thực hiện. Huống chi, con gái Vương gia làm dâu Hoàng gia nói cách nào cũng là một cuộc hôn nhân vì lợi ích, việc giữa chừng bội ước vô cùng nghiêm trọng. Càng đừng nói đến việc hôn ước Hoàng gia là miệng vàng thốt lời ngọc, trước nay không thay đổi...

Mâm tình đã sinh ra lại làm khổ tâm người, La Khởi vô cùng mờ mịt.

Việc Văn Uyển Nhi đến cửa lần này nàng giấu trong đáy lòng, không hề nói cho người nào trong nhà biết, kể cả với Nhị tỷ vốn là người từ xưa đến nay không hề giấu nhau điều gì. Nàng nghĩ, tình hình của nàng nên để chính nàng xử lý. Cũng may, tình chưa sâu, ý chưa nặng, giờ mọi chuyện bộc lộ ra rồi thì vẫn còn kịp... đúng không?

Nàng hẹn Ngọc Vô Thụ đến bên bờ hồ trong vắt, trong lúc người kia còn đang vui sướng vì lần đầu tiên được giai nhân trực tiếp mời gặp thì nàng lãnh đạm nói: “Mấy ngày hôm trước, vị hôn thê của Nhị Hoàng tử có đến cửa hiệu La gia tìm ta.”

Ngọc Vô Thụ ngẩn ra, “Cho nên?”

“La gia là thương nhân, không thể tranh chấp với nhà đã có quan hệ thông gia với Hoàng gia... chắc Nhị Hoàng tử hiểu được ý tứ của La Khởi chứ?”

“Không hiểu.” Ngọc Vô Thụ thẳng thắn trả lời, “Chỉ bởi vì nàng ta nói vài lời không thể lọt tai à?”

La Khởi lắc đầu, nói: “Từ đầu đến cuối, Quận chúa không hề có một chữ chỉ trích nào đối với ta cả.”

“Vậy thì còn có vấn đề gì nữa?” Đôi mày rậm như hai con tằm của Ngọc Vô Thụ vặn lại, “Cho dù nàng ấy là thiên kim được nuông chiều đi chăng nữa, ta cũng sẽ không để cho nàng ấy có cơ hội xúc phạm tới nàng.”

“Ngươi...” Sắc mặt La Khởi đột nhiên tái nhợt, “Ta hiểu rồi.”

“Nàng hiểu cái gì rồi?” Ngọc Vô Thụ không hiểu tại sao trong chớp mắt tiểu nhân nhi lại trở nên thất hồn lạc phách như thế, nhưng trong đôi mắt như hồ nước của nàng lại bất ngờ hiện lên tia bi thương khiến cho hân không thể xem thường mà bỏ qua không hỏi rõ, “Ta nói cái gì không nên nói sao?”

La Khởi nhìn vẻ mặt vô tội của hân càng cảm thấy khó chịu vô cùng, đôi môi mềm mại mở ra đóng lại mấy lần mới nói được chỉ một câu: “Nữ tử La gia không làm thiếp!”

Ngọc Vô Thụ thoải mái cười nói: “Ta làm sao có thể để cho nàng làm thiếp được, Khởi nhi, nếu nàng vì điểm mà lo lắng này thì rất không cần thiết.” Nam nhân khác có thể vì một người thiếp thất mà đối đãi bằng cả tâm tư, động nhiều cân não đến vậy hay không thì hân không biết, nhưng có thể làm cho hân phải tổn hao tâm tư để chậm rãi lung lạc thỉnh cầu như thế chỉ có thể là thê tử của cả đời hân thôi.

“Không.” La Khởi cố hết sức để giữ cho mình tươi cười tràn đầy, “Có lẽ là mới vừa rồi ta nói không đủ rõ ràng. Mà phải nói chuẩn xác là thế này: nữ tử La gia sẽ không chia xẻ trượng phu cùng nữ nhân khác.”

Nụ cười trên mặt Ngọc Vô Thụ hơi cứng lại.

“Ta nghĩ, giờ thì ngụ ý của La Khởi hẳn đã rõ ràng rồi.” La Khởi cúi chào, quay người lui bước.

Mắt thấy nàng từ từ rời khỏi mình, cảm giác đột nhiên không tốt chút nào, Ngọc Vô Thụ cố gắng áp chế một nỗi khó chịu trong lòng: “Ta muốn biết, nữ tử La gia lấy tiêu chuẩn gì để lập gia đình làm vợ người ta?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Khởi bối rối: “Nhị Hoàng tử muốn nói cái gì?”

“Chẳng lẽ nữ tử La gia không lấy tâm để chọn phu sao?”

“Người...” La Khởi nhìn ẩn đường của hắn bị nổi tức giận đè nặng thì cũng hiểu được tự tôn của vị Nhị Hoàng tử này bị hao tổn, nhưng người có cảm giác bị người khác tổn thương đâu phải chỉ có một mình hắn mà thôi? “Nhị Hoàng tử, một người có danh phận nghèo túng đương nhiên không thể làm cho La Khởi lấy tâm mà đồng ý rồi, nhưng La Khởi tự nhận thấy rằng mình không kém cỏi nên sẽ không khó trong việc tìm được một vị trượng phu cho dù là tình yêu hay là danh phận đều dành duy nhất cho ta.”

“Khởi nhi, ta đối với nàng ngay từ đầu đã dùng tất cả chân thành.” Khuôn mặt tuấn tú của Ngọc Vô Thụ vô cùng trịnh trọng, “Ta sẽ cho nàng tất cả những gì ta có thể cho đi.”

“Ta tin.” Khuôn mặt xinh đẹp thanh tú của La Khởi đầy vẻ nhẹ nhàng thản nhiên, “Bao dung đến thế đối với một tiểu nữ tử tùy hứng, nếu Khởi nhi mà còn hoài nghi thì chẳng phải là không biết tốt xấu hay sao.”

“Vây...”

“Nhưng Khởi nhi chính là nữ nhi nhà thương nhân, không am hiểu chuyện tranh thủ phân chia tình cảm, càng không muốn làm cho mình biến thành oán phụ nơi khuê phòng chỉ coi nam nhân là bầu trời của mình. Nhị Hoàng tử, hy vọng là ngài có thể thông cảm cho một nữ tử bình thường, chỉ thầm muốn theo đuổi mong đợi một cuộc hôn nhân bình thường mà thôi.”

“Cho dù như nàng vừa nói là nàng vốn đã động tâm?”

“... Đúng, cho dù La Khởi đã động tâm.” Hàm răng cắn vào phiến môi mềm mại, tuy có vẻ đau thương trong đôi mắt long lanh nước nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Ngọc Vô Thụ nhắm mắt, hít sâu một hơi, áp chế nổi tức giận oán khí đang nẩy lên trong lòng trong nháy mắt này, hắn không muốn để mất bình tĩnh ở trước mặt nàng, tiểu nữ nhân này đáng giá được thương yêu sủng ái. Nhưng mà, hắn cần nàng hiểu được rằng hắn vô cùng dụng tâm đối với nàng. “Nàng nên biết, nếu Bổn vương không phải quân tử thì có hàng trăm biện pháp có thể cưới người vào cửa.”

“Nhưng, Nhị Hoàng tử là một quân tử.”

“Nếu phong thái quân tử lại làm cho ta không thể có được người thương, ta không nhất định phải làm quân tử.”

La Khởi ôn nhu than nhẹ: “Nhị Hoàng tử, đừng đổi. Đừng vì Khởi nhi mà thay đổi ước nguyện làm người bạn đầu của ngài.”

“Nàng đáng giá!” Không nhẫn nại được nữa, Ngọc Vô Thụ gầm lên giận dữ.

“Đa tạ Nhị Hoàng tử nâng đỡ...”

“Khởi nhi!” Hắn cảm thấy cực kỳ ghét khuôn mặt xinh đẹp thanh tú nhỏ nhắn của nàng giờ lại đang hiện lên một lúm đồng tiền nhẹ nhàng, phảng phất giống như chỉ một mình hắn vì tình mà trong lòng như bị khoét mất một khoảng trống mà thôi, hơn nữa, khoảng trống tâm hồn ấy xuất hiện ngay từ khi trông thấy nàng trên hồ. Hắn cực kỳ chán ghét miệng nàng thốt ra lời lạnh nhạt khách khí, dựng lên một bức tường thẳng đứng giữa hai người. Hắn ghét... Hắn ghét lòng của nàng không nằm trong lòng bàn tay của hắn!

Hắn bước lên phía trước, cánh tay dài kéo thân thể nhỏ nhắn của nàng vào trong lòng... Trời ạ, hắn yêu muốn chết thân thể mềm mại này của nàng khiến cho trái tim hắn mềm nhuyễn đi! Hắn dán mặt lên gương mặt trắng mịn của nàng, nói:

“Khởi nhi, nếu ta xem đây không phải là chuyện ‘gặp dịp thì chơi’, thì đương nhiên ta không có khả năng buông tay dễ dàng. Cho dù là nàng cũng không ngăn cản được ta đâu.”

“Nhị Hoàng tử, ngươi muốn ép dân nữ đi vào khuôn khổ sao?”

“Không, ta sẽ không ép, mà là...” Ngọc Vô Thụ nâng cái cằm xinh đẹp tuyệt trần của nàng lên, tia nhọn sắc xa trong mắt hiện lên tức thì, “Dụ.”

Từ “dụ” vừa thốt ra thì môi của hắn đã cúi xuống.

Hơi thở nam nhân như lửa nóng phả vào cái miệng nhỏ nhắn non nớt chưa trải sự đời của La Khởi làm nàng cả kinh hô lên, càng làm cho Nhị Hoàng tử được nước tiến tới...

“Người... Người quá đáng!” Sau khi tỉnh táo trở lại, Tam tiểu thư mạnh mẽ dùng lực tránh ra, vẻ mặt đỏ bừng, đôi mắt đầy vẻ xấu hổ, “Sao người có thể làm loại chuyện này? Người...”

Nhị Hoàng tử đường hoàng giải thích, “Nam nữ yêu thích lẫn nhau thì làm những chuyện này đều là bình thường...”

“Người im miệng! Người còn nói người không phải gặp dịp thì chơi mà đã lỗ mãng như thế, khinh bạc như thế, người quý trọng ta ở chỗ nào?”

Chỉ trích này quá đối phẩn tội vượt mức làm cho tâm tình tốt của Ngọc Vô Thụ trở thành hư không, nói giọng đầy ác ý: “Chính bởi nàng kiên quyết cho là không được phép gặp dịp thì chơi, liên quan gì đến ta?”

La Khởi lập tức mặt đỏ như lửa, giận không thể át, “Ta không muốn gặp lại người!”

“Tùy nàng thôi, ta cũng vậy, ta sẽ không tự hạ thấp giá trị bản thân để tự dâng mình đến cửa cho nàng khinh thường!” Lời nói đối chọi nhau chan chất, nàng nói thì ta cũng nói, bởi hắn nổi giận, muốn hạ mức thương tổn của mình xuống mức thấp nhất nên thuận miệng nói bừa, lại hóa ra hại người hại mình.

La Khởi quay đầu đi.

Ngọc Vô Thụ nhìn bóng dáng tinh tế của nàng vừa chạy gấp vừa lau nước mắt, tuy có đau lòng nhưng vẫn không thể quăng bỏ tôn nghiêm của nam nhân, vì thế đứng như trời trồng cứng ngắc một chỗ.

54. Chương 54: Tình Cảm Tinh Khiết Của Mỹ Nhân

Chuyện xảy ra bên bờ hồ xem như là một kết thúc hoàn toàn ư? Nhưng vì sao cứ có cảm giác rằng còn có ngàn tơ vạn mối khó có thể buông xuống được?

Vì muốn dứt khoát chấm dứt, nên khi đại tỷ bị song thân cương quyết mang về từ Hàng Hạ quốc, nhưng rồi tỷ phu si ngốc kia từ Hàng Hạ quốc ngàn dặm đuổi theo về tận đây, thì La Khởi quyết định tạm thời theo đại tỷ đi xa. So với việc cứ bị nhốt một chỗ tiến không được mà lùi cũng không xong khiến lòng dạ cứ bị trói buộc đầy dẫy đau khổ, chi bằng cứ để cho khoảng cách và thời gian xóa nhòa tất cả.

Nhưng mà, dọc theo đường đi, suốt ngày tai thì nghe tỷ tỷ nhẹ nhàng dỗ dành tỷ phu ngốc như con nít, mắt thì thấy tỷ phu ngốc nghếch lại yêu thương lưu luyến si mê đối với tỷ tỷ, trái tim thì cảm thụ được sự hài hòa giữa hai người như đã được đất trời tạo nên một đôi, thì tâm hồn nàng càng thêm buồn bã.

Nếu như nói tỷ tỷ càng khôn khéo lý trí bao nhiêu thì tỷ phu si khờ tinh khiết thiện lương bấy nhiêu, vậy mình thì sao đây? Nhân duyên thực sự của bản thân giờ này đang ở điểm nào đây? Ngọc Vô Thụ... đâu cứ nhất định phải chọn cái kẻ đương khi không lại khuấy đảo hồ nước bình lặng trong trái tim nàng rồi đem gác xó kia, nhưng hễ nghĩ đến hắn, vẫn sẽ mơ hồ cảm thấy đau đớn.

Vốn định buông một câu “chữ tình hại người” để nguy biện, nhưng thấy trên mặt tỷ tỷ luôn hiện rõ nét sáng ngời đúng thật là đang bơi trong bể tình, như vậy có nghĩa là do nàng không gặp được đúng người chăng?

“Nương tử, uống nước đi.” Trên đường nghỉ tạm, Lương Chi Tâm mang túi nước được lấy từ khe suối trong vạt đến cho nương tử đang ngồi dưới tàng cây để nàng giải khát.

“Ừ.” La Chấn đầu tiên là thấm ướt khăn gấm, lau đi mồ hôi trên trán tướng công, sau đó uống vài ngụm, “Tướng công cũng uống đi.”

“Nương tử uống nữa đi.”

“Ta uống no rồi, tướng công uống đi.”

“Hi, nương tử uống no, Chi Tâm uống nha, hi hi...”

La Chấn chuyển ánh mắt ôn nhu từ vẻ mặt khờ khạo của tướng công sang vẻ mặt sầu khổ của tiểu muội, “Khởi nhi, vẫn không vui à?”

La Khởi then thùng lắc đầu, “Muội... Xin lỗi, tỷ tỷ.” Tỷ tỷ và tỷ phu ân ái như vậy mà mình lại trưng cái mặt ‘sầu xuân thương thu’ chỗ này, thật là giết phong cảnh không phải sao?

“Người buồn cảnh có vui đâu bao giờ, muội không cần xin lỗi tỷ.” La Chấn ngồi xuống bên cạnh tiểu muội, “Muội tử của ta giống như nụ hoa, đương nhiên có thể tùy hứng bất cứ lúc nào, bởi vì, muội có tỷ ở bên cạnh mà, muội là La gia Tam tiểu thư đấy.”

“Tỷ tỷ...” La Khởi bỏ nhào vào trong lòng tỷ tỷ, lã chã chực khóc, “Đúng vậy, Khởi nhi có tỷ tỷ.”

“Nương tử nương tử, vậy Chi Tâm thì sao?” Khi thấy vòng tay ôm ấp thơm mát mềm mại của nương tử bị người khác giành mất, cho dù người đó có là muội muội của nương tử đi chăng nữa thì Lương Chi Tâm vẫn nhảy lại đòi được chú ý.

La Chấn thần nhiên, “Khởi nhi đang không vui cho nên nương tử nhà chàng muốn an ủi muội ấy một chút, hay là tướng công chọc cho Khởi nhi cười lên đi, Trần nhi liền thương tướng công.”

“Khởi nhi đang không vui à?” Lương Chi Tâm ngồi xổm xuống, mặt ủ mày ê nhìn thê muội, “Khởi nhi muội đừng có mất vui, muội không vui, nương tử liền thương muội mà không thương Chi Tâm, Chi Tâm rất đáng thương nha, Khởi nhi, muội vui vẻ lên được không?”

“Tỷ phu...” Khởi nhi buồn cười, “Huynh thật là... Chẳng trách tỷ tỷ lại thích huynh đến thế.”

“Nương tử cũng rất thích Khởi nhi mà, cho nên nương tử đang thương Khởi nhi đó thôi, nhưng nương tử thích Chi Tâm nhất, hiểu rõ Chi Tâm nhất!” Tuy vô cùng tin tưởng mà thốt ra câu này xong, nhưng vẫn hết sức cẩn thận chứng thực thêm một lần nữa, “Có phải không, nương tử?”

“Phì—” Cho dù buồn bực đến thế nào nhưng khi thấy vẻ hồn nhiên vui vẻ trên gương mặt anh tuấn khờ khạo của tỷ phu, La Khởi cũng phải bật cười, “Được rồi, tỷ phu à, Khởi nhi hết mất hứng rồi, trả tỷ tỷ trả lại cho huynh đó.”

Mở rộng vòng tay ôm lấy nương tử vừa bị thê muội khê đẩy vào trong lòng, Lương Chi Tâm rất chi là hưng phấn, “Khởi nhi muội thật tốt nha, Chi Tâm thích muội... Nhưng, Chi Tâm thích nương tử nhất, thích nhất thích nhất nương tử nha...”

Không được rồi. La Khởi lo lắng nếu cứ theo cái đà này thì mặt mình sẽ bị tỷ phu làm cho sinh ra bao nhiêu nếp nhăn trên mặt bởi vì cười quá nhiều. Trên đời này sao lại có người tinh khiết chuyên chất chỉ biết chuyên tâm làm cho ai cũng vui vẻ đến thế? Chẳng trách tỷ tỷ bên ngoài được xem là đoan trang nhã nhặn như hoa lan nhưng bên trong lại mạnh mẽ như chim ưng của mình lại có thể cười từ trong tâm đến chảy nước mắt như thế. Liệu có khả năng cuộc đời mình có thể gặp được một người như vậy trong tương lai hay không...

***

Bởi vì Chi Tâm vô tâm xen vào mà nỗi lòng lo lắng của La Khởi đột nhiên như được cất gánh nặng, tâm tình trở nên nhẹ nhàng thanh thản. Cũng bởi vậy mới có khí lực và tinh thần đấu trí đấu mưu với vị mỹ

nhân giả ngọc nhìn trộm tỷ phu nhà mình. Tuy rằng vì tỷ phu không ngoan ngoãn mà tỷ tỷ trở nên tức giận cộng với nỗi thương tâm nhỏ, nhưng nàng rất tin tưởng rằng tỷ phu sẽ không để cho nàng thất vọng.

Tỷ phu tuy rằng si ngọc khờ khạo, tâm tính lại vô cùng thiện lương, nhưng đối với người mà chính hắn đã thật sự yêu thương thì trong lòng luôn nhận định rõ ràng không dời không đổi. May mắn là hắn luôn nhận định là phải có được sự đồng ý của tỷ tỷ mới dám làm này làm nọ, bằng không, sợ là tỷ phu ngọc ngà này có thể phải thương tâm đến chết cho mà xem, bởi vì, tỷ tỷ từ trước tới nay chưa hề nương tay với người nào mà tỷ ấy đã không thích.

Lúc này, La Khởi cũng không tự biết được rằng, bởi vì Chi Tâm như thế, nên yêu cầu của nàng về tình cảm trong sạch càng nâng cao lên nhiều bậc. Cái mà nàng muốn bây giờ không còn là sự tốt đẹp khi hai người cùng yêu thương nhau, tim đập thành thịch khi thấy nhau nữa, mà là dạng quyết tâm “không phải nàng thì không cưới, không phải chàng thì không lấy chồng” cơ. Trong một thời điểm như vậy, ở phủ đệ của Ngọc Thiều công chúa, nàng gặp lại Ngọc Vô Thụ.

Trong đại sảnh, Ngọc Thiều công chúa và tỷ tỷ chuyện trò vui vẻ, nàng ngồi cạnh bên nhìn xuyên qua khung cửa sổ mở rộng mà thưởng thức cả vườn cây thực được muôn hồng nghìn tía đang khoe sắc. Mẫu Đơn, vua các loại hoa, chỉ có ngự hoa viên của Hoàng gia mới có thể gieo trồng, còn ở phủ các vương hầu tướng gia thì chỉ được lấy cây thực được trồng thay vào. Cho dù cùng là người Hoàng gia nhưng cũng có phân chia giai cấp rõ ràng, không thể vượt qua...

Không hẹn mà gặp, một đôi mắt như hồ nước thu nhẹ nhàng và một đôi mắt trong trẻo của nam nhân đứng trong hoa viên đụng thẳng vào nhau. Lập tức trong khắc này, cả hai người đều vì quá độ khiếp sợ mà không ai mở miệng nói gì cả, chờ một lúc thật lâu về sau, khi cùng xác định là mắt mình nhìn thấy không phải là ảo ảnh, cả hai mới đồng thời đánh ánh mắt sang hướng khác...

Ahh, La Khởi đương nhiên không thể nhảy từ cửa sổ mà ra được rồi, cho nên, nàng mới đi tới cửa chính thì thân ảnh của nam nhân kia đã xuất hiện ở dưới bậc thềm trước cửa.

“Khởi nhi?” Cho dù hương thơm thân nhiên chỉ thuộc về người trong lòng đã ngập tràn trong mũi, nhưng Ngọc Vô Thụ vẫn khó có thể tin được, “Đúng thật là Khởi nhi chứ?”

“Nhị Hoàng tử...”

“Thật là nàng rồi!” Ngọc Vô Thụ hô to một tiếng, bước dài lên thềm đá, “Vóc người giống nhưng không có khả năng thanh âm cũng giống, nàng đúng thật là Khởi nhi rồi!”

Vốn trong bụng đang khó chịu nhộn nhạo khôn tả bởi việc bất ngờ gặp lại ngoài ý muốn này, La Khởi lại bị dáng vẻ ngạc nhiên vui mừng này của hắn làm cho không thể giả bộ không quen không biết, bật cười, “La Khởi đâu phải là tiên nữ mỹ nhân gì mà còn có người cố ý giả mạo cơ chứ?”

“Tại nàng không biết đấy thôi, ngay mới rồi ta vừa thề với Trời đất, nếu lúc này cho ta gặp lại nàng, ta lập tức sẽ...” không phải nàng thì không lấy vợ.

Sáu chữ lời ngon tiếng ngọt cấp bậc thượng thừa kia chưa kịp được thổ lộ thành lời thì bên tai đã đã có thanh âm chế nhạo thổi qua: “Lập tức sẽ thế nào? Nhị Hoàng huynh, đây là lần đầu tiên Thiều Nhi thấy vẻ mặt ngọc ngà như người vừa bị đánh của huynh như vậy đó nha.”

“Muội...” Ngọc Vô Thụ chỉ có thể thốt một chữ như vậy, không phải không buồn bực, muội muội đang hưởng một cuộc sống tân hôn vui vẻ chẳng lẽ không để cho hắn sống yên được à? “Khởi nhi, đừng để ý đến muội ấy, nàng hãy nghe ta nói, ta mới vừa...”

“Khởi nhi, nên về nhà thôi.” Lại thêm một người không thức thời chen vào một câu.

“Người...” Đôi mày của Ngọc Vô Thụ nhướn lên nhộn hoắt, trong mắt nảy ra sự giận dữ đến lạnh lẽo, “Người...” ủa, gương mặt này có ba phần giống với Khởi nhi, nàng ta là...

“Dạ, tỷ tỷ.”

Đại tỷ của Khởi nhi? La gia Đại tiểu thư mà Tấn Vương thúc mỗi khi nói đến liền bóp cổ tay nghiêng rằng trèo trẹo đây sao? Ừm, nhìn vẻ mặt này thì biết ngay là người chuyên gây khó dễ rồi, muốn ôm được mỹ nhân về thì xem ra không thể khinh mạn nữ tử này rồi...

“Ô? “Khởi nhi, nàng đi đâu vậy?” Mới bất ngờ tương phùng chưa bao lâu mà nàng đã bỏ đi rồi?”

“Nhị Hoàng tử, La Khởi phải theo tỷ tỷ trở về.” Mỹ nhân ngoái đầu nhìn lại cười, chân vẫn bước như thường.

“Trở về, trở về đâu?”

“Đương nhiên là về nhà của Chấn tỷ tỷ rồi, Chấn tỷ tỷ cũng đến Hàng Hạ làm dâu mà, không phải sao?” Ngọc Thiều thật sự không thể tưởng thức nổi vị Nhị Hoàng huynh luôn thông minh đa trí tuần tú trên cả mọi người, trong mắt mình giờ này khắc này lại duy trì một bộ dạng ngu si đần độn đến thế này, “Mỹ nhân đã đi, sao còn không đuổi theo?”

“... Đuổi theo?” Đúng vậy, phải đuổi theo chứ! “Khởi nhi, nàng chờ một chút, Vô Thụ ca ca đến rồi nè!”

55. Chương 55: Lương Tình Không Biết

Ngày nào đó, đưa mắt nhìn theo bóng dáng xinh đẹp kia rời xa, bị tự tôn ngăn cản mà không hề đưa ra một hành động gì, cũng đang âm thầm cảnh báo chính mình: đối với một nữ tử có thể rời đi mà không quay đầu lại ngay trước mắt mình thì không nên lưu luyến nín kéo làm gì. Một khi đã muốn đi, thì giữ không được nữa rồi.

Nghĩ đến là phóng khoáng, nhưng tim lại không thông dong như vậy nổi.

Mỗi một ngày, phải nhìn hai chân mình mà khinh bỉ hơn một ngàn lần, phỉ nhổ trên vạn lần, mới có thể trông nom không để chúng nó hướng tới nơi có tiểu nữ tử kia mà bước đi.

Nhưng trông coi được hai cái chân chúng nó, lại không quản được một trái tim không chịu an phận nằm im.

Trí óc của hắn khuyên hắn không thể thỏa hiệp, nhưng nó vẫn đang nhảy nhót kêu gào âm ỹ trong ngực, nếu hắn mà không lo rằng một người không có tim thì không thể sống được thì chắc là hắn đã lập tức lòi nó ra bóp bẹp, xem nó còn có thể ép buộc một chủ tử anh tuấn vĩ đại như hắn bao lâu?

Không thể moi tim ra mà trút giận, cũng không có cách nào lệnh cho nó yên tĩnh an ổn, thì đành phải làm nhiều chuyện để dời đi sự chú ý của trái tim mình.

Lý luận của Tần Vương thúc là có thể tìm niềm vui khác để bổ khuyết cho việc trái tim lại đột nhiên trống rỗng thế này, nhưng khi nâng chén rượu, đưa mắt nhìn những oanh oanh yến yến mập ốm khác nhau trên người sắc mùi phấn son miệng lưỡi dẻo quẹo kia thì trước mặt lại bất chợt hiện lên khuôn mặt xinh đẹp như trăng rằm, lông mày uốn cong đang cười như gió xuân thanh mát bên bờ hồ, nhớ lại cảm giác ôm nàng trong ngực mà trái tim trở nên mềm nhuyễn, nhớ lại nụ hôn cướp đoạt bất ngờ nhưng ngọt ngào kia.

Vì thế, hắn liền quăng chén rượu ra xa, trái tim lại trở nên loạn nhịp, nhưng hắn không thể làm trái với lời trong tim mình được. Nếu làm như thế thì có khác gì với lũ súc sinh đâu?

Chuyện hộ tống muội muội gả đi xa cũng không đến nỗi là phải chính hắn ra tay thì mới được, nhưng một Nhị Hoàng tử từ trước đến nay chây lười đến chây thây lần này lại chủ động xin đi lĩnh chỉ.

Hắn muốn có được một chuyến đi xa để làm rõ nỗi lòng, nên cứ vậy mà buông tay, hay là kiên trì thỉnh cầu đến cùng, nhất định từ lúc đi đến khi trở về là đã tìm được đáp án. Trên hành trình đưa dâu, trách nhiệm quá nhiều, nên Ngọc Vô Thụ thật sự không rảnh thời gian mà đắm chìm trong nỗi phức tạp trong lòng.

Đợi đến khi đến Hàng Hạ quốc rồi, thực hiện xong các nghi thức đại hôn của Thiều Nhi, đi lại khắp nơi, hỗ trợ việc hai nước tìm hiểu lẫn nhau... Rất nhiều thời gian trôi qua, cuối cùng cũng có thời gian để thưởng thức phong thổ nhân tình của nước khác, thì hắn rõ ràng phát hiện ra rằng, rồi rằm trong lòng kia của hắn đã trống rỗng sạch sẽ tự khi nào, cảm nhận được một điều duy nhất trong lòng lúc này là: nhớ nhung, nhớ nhung mãnh liệt.

Mãnh liệt đến mức dù hần biết rõ là không có khả năng, vẫn nhắm mắt, im lặng hướng lên trời thề: nếu giờ này khắc này mà tiểu nhân nhi xuất hiện ở trước mắt, vì nàng, hần nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, bao gồm cả việc kiếp này nàng là thê tử duy nhất của hần, không phải nàng thì không cưới...

Có lẽ Nhị Hoàng tử cầu nguyện rất thành kính nên đã làm cảm động một Ông Trời xưa nay vốn ít khi xúc động, khi hần mở hai mắt ra thì tiểu nhân nhi trong lòng hần kia đang thật sự chỉ đứng cách hần trong gang tấc. Chính vì thế, hần tự nhủ, quyết sẽ không buông tay.

“Khởi nhi, Khởi nhi, đợi Vô Thụ ca ca một chút!” Giai nhân ở phía trước đi nhanh, Ngọc Vô Thụ mau chóng đuổi theo ở phía sau.

Nghe hần không hề e dè mà gọi lớn tiếng, La Khởi ngẩng nhìn xung quanh xem xét: trong vòng vài ngày qua, hạ nhân hay nha hoàn của Lương Phủ dường như đã quen với cảnh này, không còn cười trộm rình coi gì nữa. Nhưng... vẫn rất xấu hổ đó nha.

“Người... Người không phải muốn đến gặp tỷ tỷ của ta học thêu à, chạy tới đây làm chi?”

“Khởi nhi là người thông minh lanh lợi mà cũng giả vờ ngớ ngẩn ư?” Ngọc Vô Thụ đưa đôi mắt đẹp ái muội nhìn người trong lòng, giờ này khắc này, hần không còn là một thư sinh nghèo túng, nhưng cũng không phải là một Nhị Hoàng tử đầy cao ngạo nữa rồi. Từ lúc vừa dai nhách vừa cứng rắn đeo bám giai nhân đến tận Lương phủ, hần chỉ là Ngọc Vô Thụ mà thôi. “Ta chạy tới đây đương nhiên là vì Khởi nhi rồi, phụ đi phụ tùy có gì không đúng đâu?”

Gương mặt tươi cười của La Khởi đột ngột nhiễm rặng mây đỏ, “Người đừng cứ mở miệng là nói những lời này!”

“Khởi nhi then thùng à?” Ngọc Vô Thụ lặng yên lấn đến gần từng bước, “Khởi nhi da mặt mỏng, về sau Vô Thụ ca ca sẽ giấu những lời này trong lòng không nói ra vậy. Nhưng với điều kiện tiên quyết là Khởi nhi phải hiểu được tâm ý của Vô Thụ ca ca.”

“Tâm ý gì?” La Khởi mím môi hồng, đôi mắt long lanh liếc hần, “Tâm ý muốn dụ dỗ khuyển răn La Khởi nên cùng vị hôn thê của người hầu hạ một chồng?”

Ngọc Vô Thụ thu lại toàn bộ ý cười trên mặt, giấu kỹ vẻ trêu tức, nói:

“Khởi nhi, ta không thể phủ nhận ta từng có ý nghĩ này, nhưng không phải là vì muốn hưởng đông người nhiều của gì gì đâu, mà ta chỉ cho rằng danh phận và tình yêu không thể phân chia ngang bằng được.

Kỳ thật, đối với vị Xương Lương vương Quận chúa kia, ta không có bất kỳ khái niệm gì. Hai bên đến dự Quốc yến chạm mặt quay về, sợ là đến ngay cả mặt mũi thế nào cũng không rõ ràng nữa là.

Vả lại, ta đã quá tuổi đại hôn khá lâu, sở dĩ kéo dài đến tận bây giờ là bởi vì tự trong đáy lòng ta không cam tâm, không cam tâm khi thấy một nữ tử sẽ đi cùng mình cả đời thế mà chỉ có thể dùng hai chữ ‘xa lạ’ để miêu tả.

Ta cũng đã từng đề nghị thách với phụ hoàng và mẫu hậu rằng để tránh làm hại tuổi thanh xuân của nữ tử gia đình người ta, nên thỉnh Xương Lương vương Quận chúa chọn rể hiền khác. Nếu chính nhà gái tìm một lý do nào đó để khéo léo từ chối hôn sự này thì ảnh hưởng danh tiết nữ nhi nhà gái sẽ giảm thiểu đến mức thấp nhất, không phải sao?”

“Sao có thể được, người là người Hoàng gia, có ai dám khéo léo từ chối hôn ước với Hoàng gia bao giờ?”

“Chỉ cần muốn thì có gì là không thể? Năm đó, hoàng huynh của ta cầu thân thiên kim của Hữu Thừa tướng đại nhân, liền bị vị thiên kim kia lấy một bài thơ khéo léo từ chối ngoài cửa.

Chẳng lẽ người Hoàng gia ngoại trừ quyền cao thế mạnh thì không có chút phong độ nào sao? Ngay như Khởi nhi đó, ta có từng làm khó La gia chỉ vì nàng từ chối khéo ta không?”

“... Thì sao chứ?” Tuy rằng khi đó hần thốt ra những lời hung ác, nhưng sau đó đúng là chưa từng làm khó gì nhà nàng, nhưng mà...

“Một nam nhân bình thường, bất kể có hay không có thể thiệp trong nhà, nếu bên ngoài gặp được một nữ tử mà mình mến mộ trong lòng thì cũng khó mà chặt đứt xúc động muốn chiếm đoạt cho riêng mình. Huống chi là người trong Hoàng gia?”

Người rõ ràng đã có hôn ước, thế mà bây giờ vẫn đến trêu chọc ta như trước, mà người cũng biết được rằng sau khi ta biết người có hôn ước thì không thêm để ý người chút nào nữa, đó chẳng phải là đại biểu cho việc trong lòng người đã có một nhận định mà người cho rằng đương nhiên sao?

Ở trong lòng người, việc nữ nhân yêu cầu một nam nhân phải một lòng một dạ là một chuyện buồn cười nhất phải không?”

“Cũng không phải buồn cười.” vẻ mặt Ngọc Vô Thụ nghiêm túc, “Nếu Khởi nhi yêu cầu như thế với nam nhân của nàng, đó có nghĩa là nàng cũng đã quyết định là sẽ cả đời chuyên tình không phải sao?”

“Nhưng mà ở trong lòng các người, nữ nhân chuyên tình cả đời đối với nam nhân không phải chuyện đương nhiên hai năm rõ mười hay sao?”

“Khởi nhi.” Ngọc Vô Thụ đưa bàn tay ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn của nàng, “Nếu tương lai phu quân của nàng phản bội nàng, nàng sẽ làm thế nào?”

“Ta sẽ...” La Khởi nhú mày, “Ta trước tiên sẽ cho hắn đội nón xanh, sau đó hừ phu không nhận làm chồng nữa.”

“....”

Biết ngay mà, tiểu nữ tử này chính là hạng người ngoài mềm trong cứng, hơn nữa, tuy rằng mặt mỏng ngại người, nhưng cũng không xem trọng lễ giáo cho lắm... Aiz, tiểu nữ nhân này nha...

“Cho nên, không có gì là ‘chuyện đương nhiên’ cả đúng không? Tình cảm của hai bên đều phải được duy trì cân bằng lẫn nhau. Ta đối với nàng không tốt, đương nhiên nàng cũng có thể đối với ta không tốt.”

Hắn lấy ngón cái thô ráp xoa xoa trên đôi má non mềm của giai nhân, “Nếu ta dự đoán được rằng nàng sẽ một lòng yêu thương, đương nhiên cũng muốn dành toàn tâm toàn ý cho một mình nàng, có phải không?”

“Người muốn giải trừ hôn ước?”

“Ta sẽ kính cẩn thăm hỏi Xương Lương vương, đưa cho hắn một cơ hội trước.”

La Khởi hơi nhú lông mày, nghiêng đầu suy nghĩ, đột nhiên giật mình phát hiện ra rằng cả người mình đang bị giam ở trong khuỷu tay của hắn, hai má lại bị lửa hồng thiêu lần nữa, mở ra tay hắn ra, dời thân đi, “Người... đáng ghét!”

Ngọc Vô Thụ cũng không ngăn trở giai nhân lui bước, tuy rằng cảm giác vòng tay của mình trống rỗng không thoải mái chút nào.

“Khởi nhi, ta thật tình mời, còn nàng, nàng có thể thật tình đáp ứng ta không?”

“Ta...” Thật tình mời, thật tình đáp ứng ư?

Nhìn tay hắn duỗi ra trước mắt mình, vẻ mặt La Khởi thoáng qua nét nghi hoặc, trong lòng thì mơ hồ: Có thể không? Có thể cầm cái tay này ư?

56. Chương 56: Lương Tình Tương Duyệt

Có thể cầm cái tay này ư?

“Khởi nhi, muội đang ngồi đây mơ mộng cái gì vậy?”

“Tỷ tỷ?” La Khởi ngược đôi mắt long lanh giờ đã đầy sương mù lên, “Muội sợ...” sợ cái gì? Sợ loại tình cảm này một khi trả giá, thì trái tim sẽ không thể nằm trong tầm nắm giữ điều khiển của mình nữa rồi?

“Nếu muội sợ một tương lai không thể đoán trước, thì có thể tiếp tục chần chừ không quyết định, bởi lẽ không ai có thể đoán trước được tương lai cả. Tỷ tỷ không thể cho muội một kết luận chính xác được, nhưng tỷ xem ra, hiện tại Ngọc Vô Thụ đối với Khởi nhi hoàn toàn là một lòng đối đãi chân thật.” La Chấn biết mình cũng không cần nói nhiều. Khởi nhi không phải là người không có chủ kiến, mà chỉ là tâm tính không mạnh mẽ can đảm giống Đoạn nhi, nhưng một khi đã nghĩ thấu đáo là mình muốn gì thì sẽ dễ dàng tiến bước không ai cản được.

“Muội hiểu rồi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Khởi sáng ngời, thần sắc toả sáng, “Tuy rằng tương lai cũng quan trọng, nhưng hiện tại lại vô cùng trân quý, nếu không nắm chắc được hiện tại thì cũng không thể nào nói được tới tương lai. Muội muốn trái tim thật tình của hắc lức này!”

Đến lúc này, trái tim của La Tam tiểu thư đã trao cho Nhị Hoàng tử.

***

Một khi những nghi kỵ của thiếu nữ về mối tình đầu đã được khai thông, thì sẽ không che giấu dấu diếm tình ý ngập tràn của mình nữa, cắt may quần áo đẹp cho hắc, xỏ kim khâu áo cho hắc, trường bào, túi thêu, khâu sức, dây đeo ngọc bội... khắp nơi đều là những vật mà nàng dụng tâm dụng sức, vận dụng sở trường, nỗ lực quan tâm không chút tiếc rẻ đối với người trong lòng, đây là phương pháp yêu say đắm của Tam tiểu thư.

Mà cũng phải nói nhu tình mật ý như thế nhất nhất khiến cho Ngọc Vô Thụ cảm thấy thụ sủng nhược kinh. Mỗi ngày, điều mà hắc chờ mong nhất sau khi mở mắt thức dậy chính là thiên hạ xinh đẹp kia sẽ cho hắc một điều vui mừng kinh ngạc nào nữa đây, sau đó lại vắt hết óc để suy nghĩ xem làm sao khiến cho giai nhân vui lòng.

Làm khách xứ lạ, không có trách nhiệm ràng buộc, không có người khác nói chuyện phiền, hai người trải qua mấy ngày này ở Hàng Hạ quốc như một đôi thần tiên quyến lữ. Nhưng mà, nước khác mặc dù tốt nhưng cuối cùng cũng phải về nước mình.

Một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ cùng nhau hồi hương, suốt đoạn đường này, ngắm núi núi càn yền tĩnh, nhìn nước nước càn trong, non xanh nước biếc, tay trong tay đứng ở đầu thuyền, hai trái tim cùng đập một nhịp, những suy nghĩ hứa hẹn với nhau, tất cả tình ý đều lưu chuyển trong hai đôi mắt. Chỉ mong đường chung không chấm dứt, chỉ mong thời gian ngưng tụ, chỉ mong phút chốc đã bạc đầu. Nhưng mà chung đường có dài nữa đến thế nào thì cũng phải chấm dứt.

Thuyền đến bờ, người về đến cố hương, chia tay lưu luyến, nhưng đặt chân về đến cửa nhà thì mọi việc đều dồn lên đầu. Năm ngày sau, sau khi thu xếp mọi việc ổn thỏa, hai nỗi tương tư mới trở dậy.

Ngọc Vô Thụ vẫn không che không dấu như trước, đến nhà viếng thăm, mục đích là muốn tuyên cáo với thiên hạ rằng: con gái thứ ba của La gia là sở hữu của Nhị Hoàng tử hắc, người khác đừng mơ ước.

Trước sau như một là phong cách của Nhị Hoàng tử, suông đuột thẳng thắn, chỉ có điều khác biệt là bây giờ trước mặt đã có giai nhân đáp lại, không còn là chuyện chỉ có một người trong trò chơi tình ái của hắc nữa.

Ai trong thành Cao Duyên thành cũng nói, La gia kinh doanh to lớn, vốn dĩ đã nhiều tiền lắm của, nay, có nữ nhi lấy được người có địa vị cao quý, càng cao thêm một bậc.

Hôm nay, Ngọc Vô Thụ vẫn đang đảm đương công việc quản sự phòng thu chi ở cửa hiệu chính của La gia, mới được nửa buổi thì bị một đạo lệnh bài của phụ hoàng truyền gọi về cung, khi hắc chạy vội về đến bên ngoài ngự thư phòng thì tiểu thái giám trông coi bên ngoài cửa trưng vẻ mặt lấy lòng và âm thanh lén lút tiếp cận: “Nhị Hoàng tử, ngài đừng vội đi vào, Xương Lương vương đang ở trong.”

“Xương Lương vương?” Ngọc Vô Thụ nhướn một bên mày, “Thì sao?”

“Ai da, Nhị Hoàng tử à, ngài muốn nô tài chết à, ngài quên Xương Lương vương là gì của ngài ư?”

“Còn là ai nữa chứ? Là một thần tử mà thôi.”

“VẬY...” Nói như vậy cũng đúng, nhưng hình như Nhị Hoàng tử đã quên là còn một thân phận khác rồi chẳng? “Về chuyện công mà nói, ông ấy đương nhiên là thần tử của ngài, còn nói về việc bồi phận, thì ông ấy vẫn là nhạc phụ tương lai của ngài, đúng không?”

Nhạc phụ... Cũng may là nô tài này đã nhắc nhở hần. Sau khi về kinh, đầu tiên là hần bẩm báo với phụ hoàng và mẫu hậu về việc Thiệu nhi đã có được một cuộc sống tân nương nhận hết sủng ái, tiếp sau đó là quay cuồng với một đồng tấu chương mà bận rộn hết hai ngày đêm, sau khi kiếm được một chút thời gian thì hần gấp gáp không đợi được nữa mà chạy tới thăm hỏi Khởi nhi, bởi vậy nên quên mất một chuyện đại sự đến thế. Cũng may, hần còn chưa tìm ông ta, ông ta đã tự tìm tới cửa trước. Bằng không, một Vương gia rảnh rỗi thua kém đến đây gặp phụ hoàng làm chi?

“Nhìn bộ dạng này của ngươi chắc là đã biết Xương Lương vương đến đây vì chuyện gì rồi phải không?”

“Nô tài không dám nói bậy...”

“Đừng có giả vờ giả vịt trước mặt bổn vương, rốt cuộc ông ta nói gì với phụ hoàng?” Thuận tay ném một thỏi bạc qua, “Nói mau, nhân lúc bổn vương còn kiên nhẫn.”

“Nô tài cảm tạ Hoàng tử ban thưởng.” Tiểu thái giám cất bạc vào trong lòng, rồi còn giả bộ thần thần bí bí đảo mắt nhìn khắp nơi một cái, “Aiz, còn chuyện gì nữa ngoài chuyện tố cáo ủy khuất với Hoàng thượng. Nói tới nói lui toàn là những câu kể lể chuyện Quận chúa cả ngày dùng nước mắt rửa mặt thống khổ ủy khuất vạn phần ra sao.”

“Thú vị thật.” Ngọc Vô Thụ sờ cằm cười, “Bổn vương tới ngồi trong hậu điện trước cái đã, lúc Xương Lương vương đi ra, ngươi đánh động lớn một chút.” Hần cũng nên bái kiến cái vị vĩnh viễn không trở thành nhạc phụ trong tương lai này một chút, không phải sao?

Tiểu thái giám thừa dịp đồng ý, Ngọc Vô Thụ đến hậu điện uống trà ngồi đợi. Sau khoảng hai bình trà, mái hiên bên kia truyền đến cái giọng the thé của tiểu thái giám hô ứng: “Xương Lương vương, ngài phải đi rồi à?”

“Đúng vậy, làm công công phải cực khổ rồi.”

“Vương gia mới cực khổ, Vương gia ngài đi thông thả, Vương gia ngài cẩn thận bậc thang, Vương gia ngài...”

Ngọc Vô Thụ nhét vào trong miệng một góc món điểm tâm ngọt rồi mới đảo chân bước ra cửa điện.

“Nhị Hoàng tử, ngài đã tới.” Tiểu thái giám lên tiếng.

Đang cầm cúi bước đi, Xương Lương vương nhanh chóng ngẩng mặt lên, khi thấy vẻ mặt cười nhạt của người tới sau, vén tay áo hành lễ, “Vi thần bái kiến Nhị Hoàng tử.”

“Miễn, vị này...” Mày nhíu lại ra vẻ suy tư, “Là Xương Lương vương đúng không?”

“... Đúng là vi thần.”

“Tiến cung có chuyện gì?”

“... Lâu ngày thần chưa gặp mặt Quốc Quân, nên đặc biệt đến bái kiến.”

“Khen thay tấm lòng trung thành, Xương Lương vương đi thông thả.” Gật đầu chấp tay ngênh ngang bước qua, nhưng mới qua được hai bước thì bỗng quay đầu, “Xương Lương vương không thuận tiện đề cập với phụ hoàng chuyện hôn sự của lệnh ái đây chứ?”

Xương Lương vương hơi chấn động.

“Bổn vương đơn giản nói trắng ra nhé, hôm nay trở về phủ, chỉ bằng ngài vắt óc nghĩ ra một lý do gì đó để từ chối hôn sự này, tránh việc trì hoãn thanh xuân của lệnh ái. Bất kể ngài tìm lý do giải thích đầu thừa đuôi theo gì, cho dù là nói bổn vương thành một kẻ phóng đảng dốt nát không công rồi nghề cũng đều được, bổn vương đều chấp nhận, cũng cam đoan sẽ không làm khó Xương Lương vương Phủ nửa phần. Ta nghĩ, lời này đủ sáng tỏ rồi chứ nhỉ?”

Sáng đến nỗi không thể tỏ hơn. Nét mặt già nua của Xương Lương vương co rúm lại, nhin xuống một hơi gập đôi, nói: “Nhị Hoàng tử, tiểu nữ tuy không phải là quốc sắc thiên hương, nhưng cũng là một tiểu thư khuê các đủ khả năng ngồi bàn tiệc lớn, vì lẽ gì mà lại rước lấy sự ghét bỏ của ngài như vậy?”

Ngọc Vô Thụ thở dài một tiếng, vỗ vỗ bả vai của vị lão vương này, “Hóa ra lời bổn vương ngài nghe được nhưng không hiểu được. Về dung mạo, xuất thân, giáo dưỡng, lệnh ái đều thuộc hàng thượng thừa, được

mẫu hậu khen không dứt miệng, bốn vương cũng hâm mộ. Nhưng cái chính là: nàng không thích hợp với bốn vương.”

“Ngài là Hoàng tử, cho tới bây giờ vì thần chưa hề nghĩ đến chuyện buộc ngài chỉ có một mình tiểu nữ làm chánh phi...”

Nghe không hiểu có phải không? “Lệnh ái đồng ý làm sủng phi sao?”

“... Cái gì?” Sắc mặt Xương Lương vương chuyển từ trắng sang hồng, “Ngài...”

“Không thể phải không?” Ngọc Vô Thụ cười nói: “Lệnh ái không thể chịu ủy khuất này, bốn vương chẳng lẽ lại có thể ủy khuất người yêu trong lòng mình?”

“Nhị Hoàng tử cùng tiểu nữ đã có hôn ước từ trước...”

“Cho nên, bốn vương vừa xin ngài giải trừ nó đấy thôi.” Ngọc Vô Thụ thu lại ý cười trên môi, ra vẻ cười như không cười, “Ngài yêu cầu thì thích hợp hơn so với bốn vương yêu cầu, phải không?”

Mặt Xương Lương vương trắng xanh như tờ giấy, thất vọng suy sụp loạng choạng bước đi. Ngọc Vô Thụ vái chào thật lòng rồi cười dài đi vào bái kiến phụ hoàng.

57. Chương 57: Thay Lòng Đổi Dạ

Xương Lương vương tâm cơ thủ đoạn hơn tưởng tượng của Nhị Hoàng tử. Sau khi hồi phủ một tháng không hề có động tĩnh gì, đột nhiên góp tiểu thành đại chuẩn bị sẵn sàng, liền trưng ra công trạng tổ tiên, lôi kéo cả thê tử như nhược vào trận để hỗ trợ, không tiếc mất thể diện của cha già, cũng là vì muốn giữ thể diện cho nữ nhi.

Cha thì lấy thái độ của trọng thần, đến trước mặt Quốc Quân mà kể lể công lao sự nghiệp của tổ tiên đã từng giúp khiến máu đào xả thân nam chinh bắc chiến vì Ngọc Hạ Quốc ra sao; còn mẹ thì đến trước mặt Quốc Hậu khóc lóc than thở ái nữ phải chịu đủ lời đồn đãi vô căn cứ của người khác nên đã gầy còn hơn hoa cúc thê thảm bất lực đến thế nào; Quận chúa thì thẳng tiến đến cửa La gia mà ra vẻ rộng lượng nguyện ý sẽ cùng với Tam tiểu thư tình như tỷ muội hầu hạ một chồng.

Quốc Quân lấy lòng nhân để trị quốc, Quốc Hậu lấy nhân từ để thu phục chúng sinh, nên nhắc lại một lần nữa ở trước mặt Nhị Hoàng tử rằng không phải là không thể cưới nữ nhi La gia, mà có thể cho cả hai cùng làm thê tử, nhưng không được khinh mạn Xương Lương vương Quận chúa nên phải tiến vào cửa Hoàng gia trước một bước so với nữ nhi La gia, để an ủi lòng lão thần.

Cho dù trải qua một hồi ôn dịch cần phải dời thành, nhưng đến ngày về thành khôi phục như cũ thì mọi chuyện thế tục xấu xa lại bày hết lên mặt bàn lần nữa.

Một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao, nếu Tam tiểu thư không biết tốt xấu thì sẽ lập tức bị nhiều người nhạo báng.

Cho nên sau khi nghe một phen khuyên nhủ của tỷ tỷ, La Khởi với tâm trạng không yên tìm tới phủ Nhị Hoàng tử, muốn nhận được một lời hứa hẹn có thể làm cho mình yên tĩnh quyết tâm ổn định thần trí.

“Vô Thụ, ta biết, bởi vì ta mà ngươi phải nhận lấy rất nhiều chỉ trích. Ta không phải là không thể cùng ngươi chịu đựng ánh mắt khác thường của toàn thành, không phải là không thể chấp nhận những chỉ trích nói xấu ác ý này. Bởi vì, ngươi thật sự từng có hôn ước với Xương Lương vương Quận chúa, sao ta lại không hiểu một nữ nhân sau khi bị giải trừ hôn ước sẽ phải đối mặt với một áp lực lớn như thế nào chứ, bởi tỷ tỷ của ta năm đó vì chuyện giống như vậy mà trở thành trò cười của toàn thành. Nhưng mà, xin ngươi nói cho ta biết, ta chấp nhận chịu đựng những chuyện này là có ý nghĩa, là cần thiết.”

Ngọc Vô Thụ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tuy đang nhuộm đầy vẻ âu sầu nhưng vẫn kiên định không sợ hãi của nàng, ôm tiểu nhân nhi vào trong áo: “Khởi nhi, mặc kệ tình hình như thế nào, ta cũng sẽ không để cho nàng chịu ủy khuất, tin tưởng ta.”

La Khởi ngược đôi mắt long lanh nhẹ nhàng, “Ta tin tưởng, như người nói, người sẽ không để Khởi nhi chịu ủy khuất, bao gồm cả việc người có thể tôn trọng ý nguyện của Khởi nhi, không sắp xếp để ta phải ở trong hoàn cảnh chia xẻ trường phu cùng với một nữ nhân khác, đúng không?”

Nàng nghe theo đề nghị của tỷ tỷ, không tự mình ôm tưởng tượng mà khóc gió than mây, không để bất cứ nỗi hoài nghi nào trong lòng để nó tự lên men mốc meo, nàng muốn nói thẳng hỏi thẳng, để biết nam nhân này có xứng đáng với lòng kiên trì của nàng hay không.

“Khởi nhi...” Nếu tiểu nữ nhân này đừng cố chấp như vậy thì có lẽ chuyện này sẽ dễ dàng giải quyết nhiều lắm. Hẳn có thể cho nàng ngồi cùng bàn với nữ tử kia, thậm chí ngồi bên trên; hẳn cũng có thể cả đời không bước vào phòng của nàng ta — dù sao đó cũng là ác duyên mà chính nàng ta muốn có, nhưng mà tiểu nữ nhân này cố tình không để cho hẳn một đường lui như thế. “Ta sẽ yêu quý nàng.”

Cuối cùng, hẳn đành phải nói cho tiểu nữ nhân này một đáp án lập lờ nước đôi trước cái đã.

***

“Vô Thụ, lại đang phiền não vì La gia Tam tiểu thư của đệ đấy à?” Đại Hoàng tử Ngọc Vô Phong liếc qua đệ đệ đang ngồi cùng xe với mình mà gương mặt cứ ủ dột, “Chỉ một chuyện nhỏ nhoi như vậy, với bản lĩnh của đệ mà sao lại phiền toái đến thế?”

“Nếu phụ hoàng mà không áp chế, không cho phép đệ động tới toàn gia Xương Lương vương, đúng là sẽ không quá khó khăn để xử lý.”

“Chắc.” Đại Hoàng tử muốn cười nhưng không cười, “Đệ đúng là thông minh một đời hồ đồ nhất thời rồi chẳng? Một Xương Lương vương thấp kém kia thì có thể ngăn được đệ cái gì? Đừng nói một vị La gia Tam tiểu thư, cho dù đệ cưới cả ba vị tiểu thư La gia vào phủ, Xương Lương vương làm sao dám nói một chữ ‘không’ được? Dù sao nữ nhi nhà lão ta cũng không phải là không có tư sắc, lấy về nhà thì có làm sao?”

“Thật sự đệ chẳng coi trọng Xương Lương vương.”

“Không coi trọng Xương Lương vương?” Đại Hoàng tử hiểu ra, “Nói như vậy mấy lời đồn đãi là sự thật đấy à? Vị La gia Tam tiểu thư kia đúng là thật sự có ý định làm chánh phi của Nhị Hoàng tử là đệ à?”

“Không chỉ là chánh phi, nàng còn muốn...” Ngọc Vô Thụ xoa xoa cái trán, “Nàng muốn ta chỉ có một mình nàng.”

Đại Hoàng tử cất tiếng cười to, “Thật đúng là thú vị. Nữ nhi La gia không hổ là nữ tử thương gia, có khẩu vị cao đến thế cơ đấy? Ý niệm hoang đường như thế chui ra từ đâu vậy?”

“Hoàng huynh.” Ngọc Vô Thụ tuần nhan lạnh lẽo, “Đệ không muốn nghe bất luận kẻ nào nói lời khinh mạn đối với nàng.”

“Hả?” Đại Hoàng tử ngắt ra, “Cho dù là vi huynh cũng không được?”

“Bất luận kẻ nào đều không được.”

“Vô Thụ.” Đại Hoàng tử lắc đầu dài thở dài, “Đệ đó, nhất định là sẽ ngã dưới tay La gia Tam tiểu thư. Được thôi, nếu tự bản thân đệ tìm phiền toái, thì cứ giao cho một mình đệ đảm nhiệm, vi huynh không nói nhiều là được. Đến Tấn Vương phủ rồi, xem xem vị vương thúc kia lại an bài kiểu hoa gì, xuống xe.”

Tấn Vương phủ đa dạng loại hoa, đúng là đặc sắc vô cùng, chỉ riêng bài múa của vị thị thiếp Phạm Đình mà Tấn Vương gia mới nạp vào kia cũng đủ để cướp đi toàn bộ hô hấp của nam nhân có mặt tại đây.

Không thể phủ nhận, Ngọc Vô Thụ cũng bị một bài múa tuyệt trần trấn áp hoa thơm cỏ lạ đó và sắc đẹp như phong hoa tuyệt đại kia câu dẫn ánh mắt; hơn nữa, với một khúc đàn được các ngón tay thon dài của Phạm Đình vung ra, nghe du dương như tiên cảnh, không nhiễm bất cứ hạt bụi trần tục nào, hoàn toàn khác biệt với thân phận hiện nay của nàng vốn cho người ta một sự tưởng tượng khác, thì hẳn lại càng thêm một phần thưởng thức.

Càng về sau, càng cùng mỹ nhân đàm luận ngôn đến ngữ đi, càng thấy cách nói của nàng tao nhã làm sao, sâu sắc làm sao, thì lập tức lòng tán thưởng càng lên cao.

Không tránh khỏi việc hấn nảy sinh một tia hiếu kỳ muốn mổ xẻ xem tại sao một vị nữ tử có sắc đẹp tuyệt luân, có tài năng thiên phú, có trình độ hiểu biết đến thế lại cam lòng làm thị thiếp cho người khác.

Hấn tự cho rằng như thế cũng chẳng có gì là không ổn cả. Thích phô trương là thiên tính của mỗi người, huống chi là trước mặt một vị mỹ nhân trong ngoài đều xinh đẹp như thế. Thường thức, tán thưởng, thậm chí ái mộ một chút, cũng đều không đẹp như thế. Thường thức, tán thưởng, thậm chí ái mộ một chút, cũng đều không phải là những chuyện có thể chỉ trích nặng... Hấn nghĩ thế.

.....

“Tiểu thư, ngài ở trong này à?”

“Ừ.” Trong nhà mát, La Khởi miễn cưỡng liếc nhìn Hiệt nhi một cái, lại khôi phục tư thế nằm úp sấp, mỹ nhân lúc này giống như một con mèo con đang cuộn tròn trên giường.

“Nô tỳ muốn xin phép ngài, biểu tỳ của nô tỳ đến đây.”

“Biểu tỳ đang làm người hầu ở Tấn Vương phủ đó à?”

“Đúng vậy ạ, không ngờ là tiểu thư còn nhớ rõ.”

“Đi đi, có ra ngoài đường dạo một vòng cũng được, thời gian của xế chiều nay liền cho người tự an bài.”

“Thế thì không cần đâu ạ, biểu tỳ chỉ xin tổng quản bọn họ nói dối một canh giờ thôi, chúng nô tỳ tìm một nơi yên lặng ở ngay hậu viện trong phủ mà trò chuyện thì tốt rồi.”

“Tùy người, đến trong phòng bếp đem chút điểm tâm trái cây theo mà vừa nói vừa ăn.”

“Dạ, nô tỳ cảm ơn tiểu thư!” Hiệt nhi vui mừng phăm phăm chạy đi.

Hiệt nhi là nha đầu, có thân nhân đến thăm được nàng tặng đồ ăn vặt mà có thể khiến nhóc con ấy vui vẻ đến thế, còn bản thân mình ăn ngon mặc đẹp, cha quý mẹ yêu, thế mà còn ở đây than ngán thở dài có phải là có phúc mà không biết hưởng, đúng không?

Mới nghĩ đến đây, La Khởi đứng dậy, hơi sửa sang lại y phục rồi chậm rãi ra cửa, cất bước hướng tới chỗ nhiều loại hoa đang khoe sắc rực rỡ.

“Ăn ngon lắm ăn ngon lắm, Hiệt nhi, chủ tử nhà các người đối xử với người thật tốt, mỗi khi đến đây đều có thức ăn chèn miệng ngon đến thế này nha, ăn ngon lắm!”

La Khởi cười, đây là giọng của biểu tỳ Hiệt nhi, cũng là một nha đầu vui vẻ.

“Đương nhiên rồi, La gia từ lão gia đến tiểu thư ai cũng là người vô cùng tốt, đối xử với hạ nhân tựa như người đối với người... Nè, nghe giọng của tỳ, bộ chủ tử của tỳ đối xử với tỳ không tốt à? Chẳng phải hồi trước có lần tỳ nói vị sườn phi kia của bên tỳ ra tay thật sự hào phóng mà?”

“Aiz, đừng nhắc nữa. Tâm tình của sườn phi được định theo số lần Vương gia đến phòng của nàng nhiều hay ít. Lúc tỳ tới thăm người lần trước là bởi Vương gia cả tháng đều lưu lại trong phòng sườn phi, hiện tại tất nhiên là khác biệt rồi.”

“Khác biệt thế nào, chủ tử của tỳ thất sủng rồi à?”

Hóa ra nàng không biết nha đầu Hiệt nhi nhà mình có tố chất làm bà tám nhỏ nhen rồi? La Khởi nhún mày, quay người vừa muốn chuyển hướng thì...

“Đương nhiên thất sủng rồi, người không biết vị Dĩnh phu nhân kia đẹp biết bao nhiêu đâu, đừng nói nam nhân, ngay cả chúng ta nhìn mà xương cốt đều phải mềm nhũn ra.”

Dĩnh phu nhân? Là Phạm Dĩnh đại mỹ nhân mà tỳ tỳ an bài đến bên cạnh Tấn Vương kia đấy à?

“Chẳng những làm cho Vương gia mê luyến đến đầu vầng mắt hoa, mà trước đó vài ngày, Đại Hoàng tử và Nhị Hoàng tử đến phủ chơi cũng đều mê muội thật sự trước Dĩnh phu nhân đó nha.”

Mấy ngày này, hai vị Hoàng tử cứ cách năm ba bữa thì phải đến phủ một chuyến. Ngay cả chúng ta là những kẻ ngu dốt mà đã có thể nhìn ra được nhóm quý nhân kia đến là vì cái gì, sườn phi hiệu ngay nên lập tức mừng Dĩnh phu nhân là hồ ly tinh chuyển thế, chuyên câu hồn các nam nhân...”

Mấy ngày này, hai vị Hoàng tử cứ cách năm ba bữa thì phải đến phủ một chuyến...

Sau khi La Khởi nghe xong lời này thì biểu tỳ Hiệt nhi nói cái gì nữa cũng không hề lọt vào tai nàng một chữ nào.

Mấy ngày này đều phải đến phủ một chuyến. Khó trách, nàng tìm không thấy hấn, khó trách, nàng đợi không được hấn, khó trách... Thật sự là khó trách.

58. Chương 58: Ba Chìm Bảy Nổi

“Nhị Hoàng tử, người còn chưa đi sao?” Trong hoa viên La gia, La Khởi lạnh nhạt hỏi.

Ngọc Vô Thụ ngẩn ra, “Khởi nhi?” hấn vừa ngồi xuống chưa được một khắc đồng hồ mà tiểu nữ tử này đã ra lệnh đuổi khách rồi.

“Nhị Hoàng tử công việc nặng nề, công sự vội vàng, chuyện nhà vội vàng, còn phải vội vàng tâm sự nữa, không nên tốn thời gian ở bên La Khởi.”

“Chuyện công chuyện nhà gì cũng giống nhau mà, tâm sự chuyện gì ư, chuyện Bồn hoàng tử trong lòng có Khởi nhi đúng không?”

Nhưng câu hỏi vặn mà Nhị Hoàng tử tự cho là hài hước vẫn không làm tan đi vẻ uể oải trên khuôn mặt nhỏ nhắn của giai nhân, “Tâm sự đương nhiên chỉ là việc trong lòng của Nhị Hoàng tử, Tấn Vương phủ ca múa rất động lòng người phải không?”

“Nàng...” Ngọc Vô Thụ chau mày, “Khởi nhi, đừng nói lời mỉa mai, không giống nàng chút nào!”

“Người làm sao biết là không giống ta? Chẳng lẽ là La Khởi bịa đặt? Chẳng lẽ trong vòng nửa thánh này người không hề đến Tấn Vương phủ hơn năm sáu lần?”

“Ta đến Tấn Vương phủ là vì...” Ngọc Vô Thụ muốn đem công vụ ra làm lý do đủ sức thuyết phục, nhưng khi nói đến trong miệng thì lại chần chờ, hơn nữa dưới ánh nhìn chăm chú từ cặp mắt trong suốt của La Khởi, bất giác cảm thấy có chút bối rối lúng túng, “Khởi nhi, nàng nghe thấy mấy lời đồn nhảm gì đó có phải không?”

“Phải!” hai mắt La Khởi đến nháy cũng không nháy cái nào, “Thật sự là ta nghe được một ít lời đồn đại.”

“Nàng là người thông minh như thế, sao lại bị chi phối bởi mấy lời đồn đại này được?”

“...”

“... Nàng quen biết nàng ấy?”

“Nàng ấy là bằng hữu của tỷ tỷ ta.”

“Khởi nhi, Phạm Dĩnh này...” Ngọc Vô Thụ cố gắng tìm cách biểu đạt thích hợp nhất, “... Với ta mà nói, Phạm Dĩnh tựa như một đóa hoa, ta chỉ có ý thưởng thức đối với nàng mà thôi.”

“Danh hoa quốc sắc thời hoan lạc, Quân vương nhìn miệng mắt cười tươi.”(*) La Khởi cười châm chọc, “Nếu đóa danh hoa này không phải thiếp thất của Vương thúc của Nhị Hoàng tử, lẽ nào Nhị Hoàng tử sẽ chỉ có thưởng thức mà thôi sao?”

(* Nguyên văn Hán việt:

“Danh hoa khuynh quốc lưỡng tương hoan,

Trường đặc Quân vương đối tiểu khan”

Đây là hai câu thơ trích từ khổ thơ cuối trong bài thơ “Thanh bình diệu tam thủ” của Lý Bạch, một nhà thơ nổi tiếng đời Đường, rất hay được trích dẫn trong các lời đối đáp mang ý nghĩa mỉa mai kiêu “có trắng quên đen”, hay nói theo kiểu hiện đại là “thấy gái thì mắt híp cả lại” – Khánh Linh.)

“Khởi nhi!” đường đường là một Hoàng tử mà hết lần này đến lần khác bị một tiểu nữ nhân lạnh nhạt châm biếm mỉa mai ngầm, da mặt cao quý kiêu căng làm sao mà chịu được? “Nàng nhất định muốn cố tình gây sự có phải không?”

“Sao người không trực tiếp trả lời vấn đề của ta đi cái đã, nếu Phạm Đình không phải là thị thiếp của Tấn Vương, nếu nàng là nữ nhi khuê các, người sẽ như thế nào?”

La Khởi chất vấn bằng khí thế bức người đã khơi dậy cơn tức như núi của Nhị Hoàng tử, “Ta tự thấy không thẹn với lương tâm, nếu nàng nhất định muốn cố tình gây sự như thế, xin cứ tự nhiên, muốn làm gì cũng được!”

Nói xong, phẩy tay áo bỏ đi.

Chờ thân hình của hắn một mạch đi xa khỏi tầm mắt, La Khởi lệ châu thành chuỗi.

Trận tranh chấp này làm cho Ngọc Vô Thụ có khoảng hai tháng chưa từng thấy mặt tiểu nữ nhân, cuối cùng, vẫn là Ngọc Vô Thụ khó nhịn lòng tương tư mà chủ động cầu hòa với giai nhân, mới lấy được nụ cười giai nhân.

Nhưng mà, có một số việc một khi đã phát sinh thì không có khả năng giống như nước chảy qua không để lại vết tích gì, huống chi lại phát sinh ngay trong một đoạn tình cảm vốn đã không đủ trôi chảy ngay từ đầu.

Trong “vương quốc” Tình yêu, nam nhân và nữ nhân đứng ở hai đầu cán cân, mỗi khi một bên tiến hay lùi thì bên kia tất nhiên không thể đứng bất động tại chỗ được. Nếu không, cán cân sẽ nghiêng, mà tình yêu, sẽ tổn hại.

Trong nhà, La Khởi là tiểu muội nhỏ nhất, diện mạo xinh đẹp, thanh tú, ngày thường tâm trí thông minh, tính xảo đặc sắc, lại được mọi người yêu thương từ bé, ngoại trừ tình thương từ song thân, còn có từ hai vị tỷ tỷ nữa. Mặc dù vì gia giáo tốt nên không nuôi dưỡng nàng thành người có tính kiêu căng, nhưng Tam tiểu thư được nâng niu như trân châu trong bảo khố, nên so với Đại tỷ La Chấn cứng cỏi bởi thân là trưởng nữ La gia, Nhị tỷ La Đoạn bẩm sinh mạnh mẽ, nên nàng không khỏi có vài phần yếu ớt hơn.

Đoạn tình duyên này giữa nàng và Ngọc Vô Thụ chịu sự ngăn cản quá nhiều dù không xem là sóng gió to lớn gì, nhưng cũng không thiếu sóng xô chớp giạt. Mỗi khi những làn sóng lan tỏa này hơi có xu thế trở nên lớn hơn thì Tam tiểu thư đều thầm nghĩ trong lòng rằng mình nên lui bước, mặc dù tự nhủ bản thân rằng phải nỗ lực kiên trì, nhưng nỗi khiếp sợ cũng đã sinh sôi nảy nở trong ý thức từ trước.

Ngọc Vô Thụ tâm tư kín đáo nên quan sát và thể nghiệm rất kỹ đối với những thay đổi trong suy nghĩ của giai nhân, tâm sự nữ nhi trong mối tình đầu như vậy, không thể nghi ngờ gì là động lực kích động hẳn phải chính phục.

Mà một khi tình cảm hai bên không ở trong xu thế ổn định thì sẽ không tránh khỏi việc trở nên uể oải vì nghi đối phương cũng không tranh thủ níu kéo, rồi dẫn đến nảy sinh thất vọng, trong đáy lòng cũng không tự giác mà tích lũy trách móc gì đó, rồi từ từ mà trở thành căn bệnh tiềm ẩn chen vào trong tình yêu của hai người trẻ tuổi. Một khi có sóng to gió lớn hơn nữa vọt tới thì tai họa ngầm liền trở hết tài năng, tụ họp lại với nhau bên trong mà hình thành ‘sóng cả bạc đầu’, đánh sâu vào bờ đê tình cảm không được củng cố vững chắc này...

Xương Lương vương Quận chúa cuối cùng chấp nhận buông tay. Dù sao, có làm lớn chuyện hơn nữa cũng không làm gì được Hoàng gia, kế hoạch mạnh mẽ bất quá cũng chỉ cướp được một người “không thương”. Dưới sự mai mối của Quốc hậu nên đã hứa gả cho một vị tân khoa tiến sĩ, mở ra một đoạn giai thoại cuộc sống khác thuộc về riêng mình.

Chuyện này, nhân việc nên nói thêm chút về mỗi nhân vật, giờ mọi sự lại chuyển dời rồi, xem như là bóng mờ đằng sau thôi. Mà thời gian gần đây nhất, câu chuyện đang được mọi người thịnh hành truyền miệng đầu vô mồm trên phố và trong các quán trà là tin đồn ly kỳ là sủng thiếp của Tấn Vương đột nhiên từ trần. Người tình cảm và trang nhã thì thương hương tiếc ngọc, lắc đầu than rằng “trời ghét hồng nhan” đưa ra một lời thương tiếc.

Người vô học thô bỉ thì lại vui sướng khi người gặp họa, nhân tiện nói thêm vào chắc là Tấn Vương ham mê sắc đẹp nên hàng đêm đòi hỏi vô độ, làm tiêu cả một tách mạng mỹ nhân.

Người vui vẻ thì xem sách nhỏ trên phố mà thả sức tưởng tượng phong phú, đoán là chính thể ghen tỵ nên mua thuốc bí mật gì đó trong gang hồ, lén cho uống từng ngày từng tháng, muốn cướp đi một luồng linh hồn của vị tiểu thiếp xinh đẹp.

Cũng có những văn nhân thi sĩ vui mừng dựa vào đó ghi lại “tình thơ oán từ” than thở một tiếng từ xưa đa tình không hận, hát một khúc một thể hệ hồng nhan thể mà đột nhiên rời đi, Tấn Vương phong lưu vì tình mà héo gầy thất chí...

Những lời này đồn đại truyền miệng hoài không dứt, lộ vẻ phần khích vô cùng, mà La gia tử muội đã từng gặp qua “nguyên bản” Phạm Đình ở Hàng Hạ quốc thì đương nhiên là nghe xong che miệng cười lớn, còn thấy cảm phục trưởng tử nhà mình nghĩ xa lo dài, đem một vị mỹ nhân tuyệt sắc có tuyệt kỹ trong người đến đây mới dễ dàng hóa giải được sự uy hiếp của Tấn Vương vốn dĩ có thể trở thành họa lớn của La gia.

Các nàng suốt đường cười đùa âm ỹ quay về phủ đệ, vào phòng khách đã thấy sắc mặt Nhị Hoàng tử rõ ràng xanh mét đang ngồi bên trong.

“Vô Thụ, người đã đến rồi!” Bởi vì những ngày gần đây hấn vội vàng tiếp đãi sứ giả nước khác nên hai người có một đoạn thời gian dài không gặp nhau, La Khởi vui sướng chào đón trước, thể nhưng bước chân lại bị ánh mắt sắc bén của người trong lòng phóng tới hù cho ngập ngừng, “... Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?”

“Nàng lại không biết đã xảy ra chuyện gì sao?” Ngọc Vô Thụ lạnh lùng nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang bày ra lúm đồng tiền xinh đẹp chứng tỏ sự vui vẻ, “Nàng vừa từ bên ngoài trở về, ai cũng đều đàm luận chuyện này, thế mà nàng lại không biết chuyện gì xảy ra sao?”

La Khởi ban đầu giật mình, nhưng rồi đôi mắt phát lạnh, “Nhị tỷ.”

59. Chương 59: Giai Nhân Sinh Nước Mắt, Tâm Đã Xa

Ngọc Vô Thụ vừa mới mở miệng, La Khởi đã biết hấn nói chuyện gì.

Kỳ quái, chẳng lẽ hai người lại ăn ý hiểu lẫn nhau tốt đến mức như vậy sao? Hay là trước giờ vốn dĩ Phạm Đình vẫn là một cái gai chưa thật triệt để được nhổ bỏ giữa hai người, chỉ đợi có thời cơ liền nhô ra phá rộng hơn hố ngăn cách giữa bọn họ?

“Ngọc Vô Thụ, người nói đủ chưa?” vẻ giận dữ nhuộm đầy má phấn lúm đồng tiền của La Khởi, thanh âm mềm nhẹ chứa hàn ý nghiêm nghị, “Người dựa vào cái gì mà oan uổng cắt đứt tâm tình người khác? Người lại dựa vào cái gì mà chỉ trích ta? Từ đâu mà người nhìn thấy rằng ta chuyện trò vui vẻ bởi thấy Phạm Đình chết đi?”

Ngọc Vô Thụ nghĩ đến lời nói vừa rồi của mình đúng là có gặp lửa bỏ tay người thật, chần chờ một chút, vừa mới định mở miệng xin lỗi thì đã nghe La Khởi nói tiếp:

“Người đã nói đến việc này, chúng ta cũng không ngại làm rõ. Người tâm tình buồn rầu hấp tấp đến tìm ta tâm sự, là vì muốn dựa dẫm vào ta để có được sự an ủi cho tâm hồn bình yên chứ gì? Bởi vì người đau lòng do Phạm Đình chết đi, người hy vọng ta đây là vị hôn thê có thể mềm giọng an ủi tâm tình hiện đang đứt ruột đứt gan vì một nữ nhân khác của người, đúng không?”

Đến lúc này, càng kích động lửa giận trong tim Nhị Hoàng tử bùng lên, “Nàng ấy đã chết, nàng không nhắc đến nàng ấy bằng một giọng tôn trọng được sao? Đối với người đã chết nàng còn so đo chuyện ghen tuông năm xưa thì có ý nghĩa gì?”

“Nàng ấy đã qua đời, nhưng ta còn sống, mà miễn còn sống thì còn một số việc liên muốn so đo. Hay là, người tình nguyện người chết chính là ta?”

“Khởi nhi!” sắc mặt Ngọc Vô Thụ thay đổi hết xanh lại trắng, nghiêng răng nói, “Nàng nói những lời vô liêm sỉ gì vậy?”

Vô liêm sỉ? Từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người nào mắng như thế, nên Tam tiểu thư lúc này muốn khóc, nhưng vẫn cố chấp trợn đôi mắt hạnh lên, “Như thế nào mới gọi là không vô liêm sỉ? Ca lên múa lên để làm người vui vẻ? Hay là cùng người đánh đàn luận thơ?”

Ngọc Vô Thụ càng tức giận đến khó thở, “Nàng... Nàng...”

“Người đau lòng đứt ruột vì giai nhân hương tan ngọc nát thì người cứ tìm một xó xỉnh nào đó mà khóc rống một hồi đi, tới tìm ta để trút giận làm gì? La gia chúng ta người nào được nuôi lớn để làm chỗ cho Nhị Hoàng tử trút giận vậy?”

“Người... Người... người... người là vị hôn thê của ta!” Hắc “Người” nửa ngày mới rống ra được một câu này, nhưng dùng lời này để trả lời cho câu chất vấn của Tam tiểu thư không khỏi làm cho người ta liên tưởng so sánh ngay là quá mức vô lý rồi.

Mặt La Khởi biến sắc, “Đừng nói danh phận vị hôn thê của ta còn chưa được Hoàng gia của người thừa nhận, mà cho dù thật sự là vị hôn thê của người thì cũng không phải là công cụ trút giận của người!”

“Này...” Sao càng nói thì càng rối thế này? “Người có thể nói vào điểm chính không? Chúng ta đâu phải muốn nói cái này?”

“Không phải thật.” La Khởi cười lạnh, quả quyết nói, “Chúng ta lúc này muốn nói cho rõ ràng là chuyện người có cảm tình đối với Phạm Đình. Vậy giờ mời nói cho rõ ràng, ở trong lòng người, nàng ta rốt cuộc chiếm vị trí gì? Đừng lấy cái chết của nàng ấy làm lý do, người đã chết tất nhiên là đã chết, người còn sống thì vẫn còn muốn sống tiếp, không phải sao?”

“Tốt!” Nỗi tức giận của Ngọc Vô Thụ bị tiểu nữ tử này đẩy lên đến cực hạn, cơn tức vòng quanh não chuyển đi không được, “Nếu người nhất định muốn nghe thì ta liền nói cho người biết, ta đối với nàng ấy chính xác là có một tia động tâm. Ta thật may mắn là đời này có một hồng nhan tri kỷ tài sắc vẹn toàn như nàng ấy. Đủ chưa?”

“Thọ giáo.” La Khởi cúi chào, dẫn tay áo đưa tiễn. “Mời Nhị Hoàng tử.”

“... Cái gì?”

“Nhị Hoàng tử nói vậy là đã hết sức rõ ràng rồi, thứ lỗi cho La Khởi không thể chiêu đãi khách quý, Nhị Hoàng tử có thể rời khỏi đây.”

“Người...” Đôi mắt trong veo của Ngọc Vô Thụ trợn lớn, “Người lại có ý gì nữa đây?”

“Nhị Hoàng tử, không phải bởi vì người đã chết thì có thể không so đo gì nữa. Ta có thể nói thẳng, ta thật sự rất để ý một tia dao động kia trong trái tim người. Ta cũng rất rõ ràng một chuyện là nếu thân phận Phạm Đình không phải thị thiếp của Tấn Vương thì người sẽ có hành động gì. Nhị Hoàng tử và La Khởi, dừng ở đây.”

Lúc này khuôn mặt tuấn tú của Ngọc Vô Thụ đầy vẻ lo lắng nồng đậm, mày rậm nhíu chặt lại, “Người xác định đây là lời mà người muốn nói?”

“Xác định vạn phần.”

“Được, ta thành toàn cho người!” Ngọc Vô Thụ chợt xoay người, nhưng đi đến cửa chính sảnh mà thấy thân ảnh nhỏ nhắn vẫn không có chút nào cử động chứng tỏ rằng đã dụ xuống, hắc nghiêng răng nói, “Từ đầu tới cuối, người lấy tiêu chuẩn của mình mà yêu cầu người khác phải giống vậy, người hà khắc khăng khăng một mực đối với tình cảm như thế thử hỏi có mấy người có thể làm được?”

Nói xong, vươn người xoắn bước, không hề nhìn lại.

***

“Cho nên, các người cho là đã kết thúc?”

La Khởi gật đầu.

Triều Ninh sờ quai hàm nói: “Kỳ thật Triều mỗ lại cảm thấy các người sẽ dây dưa cả đời.”

Những lời này, hắn không muốn nói, nhưng nào còn có biện pháp gì khác đâu?

Từ lần đầu tiên sững sốt khi đối mặt với dung mạo thập phần thanh tú, sạch sẽ, thú vị này, đến sau này thường thức trí tuệ thông minh như ngọc ẩn dấu dưới khuôn mặt xinh đẹp kia, hắn từng bước để bản thân mình lún sâu vào lưới tình, cố gắng bằng mọi cách để trong lòng giai nhân có hắn.

Thế nhưng trong trái tim kia hình bóng của người nợ vũng chắc như bàn thạch, mặc hắn cố gắng tranh thủ tiến công cỡ nào thì giai nhân vẫn chỉ có thể xem hắn là bằng hữu tri kỷ, có thể thành tâm thật lòng tâm sự với nhau, nhưng lại không thể tay nắm tay gắn bó hai tâm tình cùng một chỗ. Nhưng hắn lại không tiếc nuối bởi mình xuất hiện quá muộn, bởi vì, nếu Ngọc Vô Thụ nhất định là phu quân Khởi nhi, mặc kệ sớm muộn gì đều không tới phiên của hắn.

“Bởi vì sau trận âm ỷ phải nói là lớn hết mức như vậy mà hắn vẫn còn có thể đuổi theo người đến tận Hàng Hạ quốc, thế cũng đủ để nói rõ rằng hắn quý trọng người thật tình. Liên tiếp cúi đầu lấy lòng, liên tiếp chủ động cầu hòa, làm hết mọi chuyện tuyệt đối một vị Hoàng tử rất khó thực hiện. Nếu không phải vì yêu người như ngây dại, tội gì hắn phải làm như thế? Nếu không phải lần đó nhìn hình bóng lưng của người quay đầu rồi đi đã khiến cho hắn cảm thất thất bại uể oải quá lớn, ta nghĩ, chắc gì bây giờ hắn đã bỏ qua mà buông tha cho người.”

Đôi mắt long lanh ánh nước của La Khởi nhẹ ngược lên, thản nhiên bật cười, “Triều công tử nói những lời này không sợ tổn thương tự tôn của La Khởi à? Một người trước đó vài ngày còn ái mộ tán dương muốn được lòng La Khởi, bỗng nhiên lại bắt đầu hết lòng mong La Khởi tiếp nhận người khác, quả là làm cho người ta khổ sở quá đi.”

Mặt Triều Ninh dài ra khổ sở, thở dài, “Aiz, không thể nào đâu. Nếu trong lòng Tam tiểu thư có một nơi cho Triều mỗ dung thân, Triều mỗ cũng sẽ thừa cơ mà bành trướng cho càng lớn, lớn đến nỗi đuổi được cái ‘cây’ kia đi mới thôi. Nhưng mà, ai bảo Tam tiểu thư không có mắt nhìn?”

“Đúng vậy, ta cũng bắt đầu hoài nghi ánh mắt của mình sao kém đến cực độ như thế?”

Hai người nói đùa một lúc, Triều Ninh nhấp một ngụm trà thơm, nói tiếp lời lúc nãy: “Cái sai lớn nhất của người đối với Ngọc Vô Thụ là không thông cảm, đơn giản chỉ khẳng khẳng là hắn có một tia động tâm đối với Phạm Đình. Lúc trước người hỏi, nếu Phạm Đình không phải là thị thiếp của người khác thì hắn sẽ như thế nào, làm thế nào.

Nhưng người cũng thấy rồi đấy, cho dù Phạm Đình sống sờ sờ đấy thôi, cho dù nàng ấy là nữ nhi gia đình trong sạch đấy thôi, hắn cũng chỉ vẫn xem nàng ấy là một vị bằng hữu như trước kia, cùng lắm thì có thể coi như một người tri kỷ có thể cùng tâm sự.”

La Khởi chỉ cười không nói. Nàng và Triều Ninh thật sự là bằng hữu tốt, nhưng không thể không kín miệng sự kiện Phạm Đình là hồ ly, mặc dù nhìn sơ qua thì không thấy rõ, nhưng yêu – nhân khác loài, sợ là Ngọc Vô Thụ cũng khó nuốt trôi được vấn đề này.

“Hắn với Phạm Đình giống như người với ta, nâng ly cạn chén qua lại, tâm tình cuộc sống nhân sinh, gặp thì hạn đã trễ, nhưng không liên quan gì đến tình yêu nam nữ thật sự giữa hai người.”

La Khởi hơi lắc đầu: “Rất khác, thật sự rất khác.”

“Khác thế nào?”

“Người chưa từng thấy vẻ mặt của hắn khi nói đến Phạm Đình, người chưa từng thấy tia sáng kỳ dị liên tục xuất hiện trong mắt của hắn...” Mặc dù đã xác định buông xuống, mặc dù đã cắt đứt hết nỗi đau xót, nhưng mỗi nhớ lại tình cảnh khi đó, trái tim vẫn còn mơ hồ như bị đánh bị néo, “Triều Ninh, không cần

khuyến ta nữa đâu, ta với hần sợ cũng chỉ có thể đến thế mà thôi. Ta và người không còn thời gian gặp gỡ nhiều, nay từ biệt mà chẳng biết khi nào sẽ gặp lại, hay là lấy trà làm lời tiễn đưa nhỉ.”

“Cũng tốt, chén trà này xem như là rượu tiễn bước của ta đối với người, chúc người ngày mai đường về thuận buồm xuôi gió.” Tuy nói thế, nhưng Triều Ninh vẫn kiên định với suy nghĩ ban đầu: Khởi nhi cùng ‘cây’ kia sẽ không dễ dàng chặt đứt dây tơ vậy đâu. Nhưng mà, đời người ngắn ngủi, chỉ mong bọn họ chịu đựng được sự thống khổ như vậy, Aiz!

60. Chương 60: Từ Biệt Mấy Năm Có Đi Vào Trong Giác Mộng

Triều Ninh là một bằng hữu tốt, có thể nói chuyện tâm tình, có thể bàn về thương vụ, có thể nói về thi văn, có thể xem xét cổ kim.

Duy chỉ không thể có tình yêu.

Khi La Khởi bước lên thuyền rời khỏi Hàng Hạ, đầu khẽ quay lại nhìn, thì ra, mọi việc từ lúc ban đầu đến kết thúc luôn luôn đã được định trước. Mối duyên với Ngọc Vô Thụ, thật sự bắt đầu là ở Hàng Hạ, thực sự chấm dứt vẫn là tại Hàng Hạ, một vòng luân hồi, đều đuổi hai người về thế giới riêng của mình, sợ là cả cuộc đời này cũng sẽ không còn cùng nhau xuất hiện.

***

“Đánh nữa thì chết người đó!”

“Ông chủ thuyền à, nói ông nghe, ông phải tích đức chút chứ, tiểu hài tử này còn quá nhỏ, sao ông lại đẩy nó tới cái chết vậy?”

“Xuống tay lưu tình một chút, dù gì cũng là mạng sống cha mẹ nuôi dưỡng...”

Thanh âm ảm ỹ bên ngoài quấy rầy La Khởi đang nhắm mắt nghỉ ngơi, đôi mắt hé ra, “Hiệt nhi, đã xảy ra chuyện gì?”

Hiệt nhi đang dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, cả giận: “Lão chủ thuyền đang đánh vào mông một đứa nhỏ làm công, mặc dù khách nhân nói giúp cũng không ít, nhưng không một người nào, không có một ai tiến lên giúp đỡ. Thật tức quá đi!”

La Khởi cong đôi lông mày lá liễu nhỏ nhẹ khích bác, “Nghe lời này của người giống như đang hy vọng bốn tiểu thư ra mặt phải không?”

“Hi —” Hiệt nhi nhỏ nhẹ, “Ai mà không biết tiểu thư nào La phủ chúng ta cũng đều là Bồ Tát sống chứ.”

La Khởi chống người lên kéo lại áo choàng, uyển chuyển đứng dậy, “Một khi đã vậy thì đi xem xem thế nào.”

Ngoài khoang thuyền, nhóm khách đi thuyền xúm lại thành một vòng tròn, thanh âm hỗn loạn tạm thời dừng lại bởi giữa bọn họ đang có một giọng nói cao vút đến chói tai: “Tại các vị khách quan ‘tay người đâm phản không đau’ đẩy thôi, thứ này ta dùng năm mươi lượng bạc mua được, là muốn cho hần tay làm hàm nhai, chứ có phải để hần chết đói đâu mà hần dám đi ăn vụng! Hai cái bánh bao chớp mắt là đã biến mất rồi, không đánh chết thứ này thì ta không hả giận!”

Tiếng roi chát, chát quất lên da thịt người vẫn không dứt, nhóm khách đi thuyền nhìn nhau, có người lại nói: “Thằng nhỏ kia, mày không lo làm mà lo đi ăn vụng làm chi? Sao còn không mau xin lỗi ông chủ, rồi sắp tới làm việc cho thật tốt để đền bù việc sai hôm nay đi!”

“Đúng vậy, mau nhận sai đi, ông chủ tâm tính thiện lương sẽ tha cho người thôi mà?”

Nhưng mặc kệ tiếng roi da vun vút làm cho người ta run sợ đến thế nào, tiếng người khuyến nhủ ồn ào đến thế nào, tiếng mắng thô lỗ hung hãn ra sao, thằng bé đang nằm co quắp trên ván thuyền bị vây giữa vòng người vẫn không hề phát ra một tiếng.

“Đồ tiện nhân bại hoại, đánh chết người tiện nhân bại hoại, đánh...”

“Vẫn chưa chịu nhận phải không?”

“Đánh chết người...”

“Dừng tay.”

“Hiệt nhi.”

“Đánh... Hả?” Lão chủ thuyền vai rộng lưng thô thấy cánh tay mình bị nắm bởi một bàn tay nhỏ bé trắng trẻo, lông mày vặn lại trừng mắt nhìn chủ nhân của bàn tay nhỏ nhắn kia, hóa ra là một tiểu nha đầu mặt tròn mắt tròn búi tóc như một nha hoàn, “Người làm gì đó?”

“Tiểu thư nhà chúng ta kêu ngài dừng tay.”

“Tại sao ta phải dừng tay?”

“Hắn ăn vụng của ngài bao nhiêu thứ, trị giá bao nhiêu bạc, tiểu thư nhà chúng ta bồi thường thay hắn được mà.”

“Tiểu thư nhà các người thay hắn bồi thường?” Lão chủ thuyền chuyên đôi mắt nghi ngờ sang chủ tử đang đứng sau tiểu nha đầu, tuy rằng có mạng che rũ xuống che khuất gương mặt, nhưng khí thế tỏa ra quanh thân người này, lại còn có tính chất nguyên liệu của bộ xiêm y kia, vừa nhìn đã biết ngay không phải cũng quý, trong bụng hắn mừng thầm bởi có người coi tiền như rác được đưa ngay tới cửa, nên đừng trách hắn muốn phát tài một chút.

“Bồi thường hai cái bánh bao là có thể coi như xong rồi ư? Bánh bao là chuyện nhỏ, phạm sai lầm mới là chuyện lớn, lần sau hắn trộm chắc chắn sẽ không dừng lại chỉ hai cái bánh bao!”

La Khởi ý bảo Hiệt nhi buông tay, thản nhiên tiến lên, “Như vậy các hạ nghĩ phải thế nào mới xem như thích đáng?”

“Ý ta chỉ muốn nói cho tiểu thư biết, nếu muốn chôn mồm vào để làm người lương thiện thì phải hiểu được sự tình là đúng hay sai, phải không?”

“Đúng sai cũng đã nói rõ rồi, người muốn bao nhiêu bạc?”

“Năm mươi lượng.”

“Năm mươi lượng?” Hiệt nhi kinh hô, “Người vừa mới la hét ầm ỹ rằng người mua hắn cũng tốn chỉ năm mươi lượng bạc, giờ quay ngoắt lại miệng rộng như cá ngao, hết bánh bao kia của người cũng với giá đó không khỏi quá mắc một chút sao!”

Lão chủ thuyền vung vẩy cây roi trong tay, chặc lưỡi nói: “Cô nương chê đắt thì chi bằng trở lại bên trong khoang thuyền, ta giáo huấn người của ta, ngài ngồi thuyền của ngài, xin ngài tránh xa một chút, miễn cho máu tươi dính vào quần áo của ngài...”

“Người...” Hiệt nhi hết sức tức giận, vừa định lý luận thì bị chủ tử giữ chặt lại.

Đôi mắt La Khởi sau tấm vải mỏng liếc qua thân ảnh gầy gò đang cuộn lại trên ván thuyền, cũng không ngờ là chạm phải một đôi mắt phát ra tia lạnh lùng, nếu để ý kỹ thì cũng nhìn ra vẻ sừng sốt trong đó, lại đảo mắt nhìn qua môi dưới của hắn đang bị cắn đến chảy máu và hai nắm tay của một đôi tay khô gầy đang nắm chặt lại đến nổi cả gân xanh. “Đứa nhỏ này là một người cầm điếu sao?”

“Đương nhiên là không rồi.” Lão chủ thuyền lấy chân đá đá vào thân người xem ra chẳng khác gì một đồng thịt chết kia, “Ban đêm ngủ thì tru lên nói mớ còn lớn hơn cả heo bị chọc tiết, nếu là người cầm thì chẳng khác gì heo cũng biết leo cây!”

“Năm trăm lượng.”

“A?”

“Năm trăm lượng mua hắn.” La Khởi nhìn thẳng vào người đối diện, môi mỏng hiện lên nụ cười đẹp như trong khúc ca. “Nếu không bán, coi như xong.”

“Bán bán bán, nhưng mà... Năm trăm lượng thì hơi ít, mua hẳn một năm, vui chơi giải trí ăn mặc bồi bổ một chút...”

“Từ từ tính đi, chúc ngài tìm được người mua tốt hơn.” La Khởi thoải mái quay người bước đi, thản nhiên thả lại một câu.

“Này này này, tiểu thư ơi, thương lượng thêm chút đi, ngài thêm năm mươi lượng nữa cũng được...”

La Khởi nhặt nhẻo hỏi: “Quý danh của ông chủ là Tiền, phải không?”

“Đúng, ta họ Tiền, sao tiểu thư biết vậy?”

“Triều Ninh Đại Đông gia của các người nói cho ta biết, hẳn vốn nói, có việc gì gấp thì có thể tìm ông chủ ngài hỗ trợ, lúc này xem ra, lời của hắn hình như không dùng được rồi.”

“... Ngài quen biết công tử nhà chúng ta?”

Hiệt nhi hai tay chống nạnh, rướn cao dáng người nhỏ nhỏ lên: “Tiểu thư nhà chúng ta là thượng khách của Triều Ninh công tử, người nhìn bên kia xem, mười người vạm vỡ kia là Triều công tử phái tới bảo hộ tiểu thư. Không tin... người đi nhanh đến nhìn trên người bọn họ xem có phải là có yên bài (thẻ đeo trên thắt lưng) nhà Triều công tử không?” Triều công tử phái người đến La gia kiểm hàng áp tải đồ trở về, cuối cùng lần này lại có công dụng khác, hì hì

~~“Vây vậy vậy... hóa ra rồng đến nhà tôm rồi, phải không?” Lão chủ thuyền lập tức liền chảy nước miếng, ý cười đầy mặt, “Tiểu thư ngài ở thế nào? Phòng hảo hạng đúng không? Hay là ngài chuyển vào phòng tốt nhất đi? Tiểu nhân...”

“Không cần, người chỉ cần đem hẳn bán cho ta, với lại lấy chút ít thuốc trị thương tốt nhất đưa đến là tốt rồi.”

“Tiểu thư ngài muốn thứ này thì cứ việc lấy...”

“Hắn là người, không phải là ‘đông hay tây’* gì hết.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của La Khởi toát ra vẻ lạnh lùng, tuy người ngoài cách tấm mạng che thì không nhìn thấy, nhưng thân mình nhỏ nhắn tản mát ra từng luồng khí rung động, không khỏi làm cho người vây xem xung quanh lặng ngắt như tờ. “Năm trăm lượng bạc, cái ta muốn chính là văn tự bán mình của hắn. Đem khế ước cho ta, hắn sẽ là khách nhân trên thuyền này, người nên hiểu được phải đối đãi thế nào chứ?”

(* ‘đông tây’ và ‘đồ đạc’ cùng phát âm là “dong xi” (tung-xi) trong tiếng Trung.)

“Hiểu được hiểu được, tiểu nhân đi lấy khế ước đó, mấy người các người, sao còn không đi... vị khách nhân này vào trong khoang thuyền, tìm thuốc trên thuyền đến chữa thương bôi thuốc!” Lão chủ thuyền quát từ từ, lập tức nhanh như chớp chạy đi lấy khế ước.

La Khởi đối diện với ánh mắt thật lâu sau, rồi sau đó mới nở nụ cười yếu ớt.

***

Ban đêm, ở trước mặt thiếu niên kia, La Khởi đem văn tự bán mình châm vào ngọn đèn đốt thành một đống tro tàn, “Người có thể đi theo ta đến La gia làm tiểu nhị, cũng có thể đến nơi khác tìm nghề nghiệp để mưu sinh. Nhưng mặc kệ đi con đường nào, từ giờ trở đi, bản thân người tự quyết định.”

Thiếu niên đã bôi thuốc thay quần áo từ nãy, nằm lỳ ở trên giường, ngẩng đầu lên hé ra bộ mặt khô vàng, một đôi mắt lạnh sáng rực mở to, lạnh lùng nói: “Vì sao người lại làm thế?”

“Ừa, người có thể nói à? Vậy sao hồi sáng ngay cả một tiếng cũng không nói ra?”

“Ta không muốn làm cho những người đó nhìn ta chê cười!”

“Nếu lúc ấy người biết nhận sai cầu xin tha thứ, lão chủ kia có lẽ cũng sẽ không xuống tay tàn nhẫn, da thịt người cũng bớt phải chịu đau. Nếu ta không xuất hiện, chẳng lẽ người muốn bị đánh chết tươi hay sao?”

“Ta thà rằng chết!”

“Cái này sai rồi. Sinh mệnh nào cũng quý giá, chỉ cần có một tia sống sót thì đều phải sống sót, chỉ cần còn sống, mới có khả năng vô hạn.”

Trên mặt thiếu niên bĩu ra một vẻ chế nhạo không hợp với tuổi chút nào: “Nói thì dễ lắm, các người lớn lên trong một gia đình phú quý như vậy, làm sao hiểu được sống sót gian nan như thế nào?”

“Có lẽ. Nhưng người phải biết, phú quý của chúng ta cũng không phải tự dưng mà có. Cha ta hồi trẻ tự mình phấn đấu thì không cần phải nói rồi. Nhưng để mở rộng buôn bán tất yếu, tỷ tỷ của ta từ mười hai tuổi đã đi xa đến tận đại mạc Tây vực. Nhị tỷ của ta vì học dệt mà canh ba đi ngủ, canh bốn đã phải thức dậy. Ta đi thuyền lần này, xa nhà lần này, cũng là vì chuyện buôn bán trong nhà, vì người giúp việc trong nhà đều dựa vào chúng ta để có cơm ăn áo mặc. Người đời chỉ nhìn thấy người khác ăn ngon mặc đẹp, sao không liên tưởng đến những cố gắng phía sau họ? Thay vì đến vực thêm cá, chi bằng lui lại mà kết lưới...”

Không rõ sao? Ta nói cho dễ hiểu một chút nhé, thay vì người ở đây mở miệng hận thế giới này không công bằng, chi bằng nghĩ cách thay đổi hoàn cảnh vị trí của người thì có tốt hơn không. Người không nhất định có thể thắng trời, nhưng mắng trời rửa người sẽ vĩnh viễn không làm cho người có cơm ăn no được.”

Thiếu niên mấp máy miệng mấy lần, muốn tìm một ít lời cứng rắn để phản bác lại vị tiểu thư xinh xắn vừa nhìn là đã biết được nuôi lớn trong nhung lụa này, nhưng rồi sững sốt vì không tìm được dù chỉ nửa câu để trả đũa.

“Ta nói những lời này không vì cái gì khác, mà là ta cứu người bởi không muốn cho người hận đời...”

“Ta không có!”

“Người không có?” La Khởi khẽ cười, “Nếu không đúng vậy thì người đã chẳng vô lễ xúc phạm tới ân nhân cứu mạng của người đến thế. Tuy rằng ta không nhất định phải đòi báo đáp ân nghĩa, nhưng người được người khác cứu thì ít nhất phải biết cảm động và ghi lòng tạc dạ, bởi đây ít nhất là trong đạo làm người.”

Thiếu niên nắm tay thành nắm đấm, “Ta sẽ trả lại cho người!”

“Biết là tốt rồi, điều kiện tiên quyết là người phải dưỡng thương cho tốt.” La Khởi nhẹ nhàng băng quơ, “Hiệt nhi, đi thôi.”

Hai chủ tớ liền xoay người bước đi, ra tới cửa phòng thì nghe được phía sau một thanh âm buồn bực vang lên không được tự nhiên: “Cám ơn.”

La Khởi nghiêng nhiên ngoái đầu nhìn lại: “Không cần khách khí.”

Nàng nói xong, đẩy cửa hăng hái bước đi, nhưng lại không biết nét mặt vui cười nũng nịu vừa rồi kia đã làm cho nội tâm một thiếu niên lạnh lùng bướng bỉnh không còn yên tĩnh nữa.

Thiếu niên ấy tên là Phương Tồn, năm nay mười ba tuổi, cũng từng sinh ra ở nhà giàu thường thường bậc trung, phụ thân buôn bán thất bại nhảy sông mà chết, mẫu thân bị chủ nợ dồn ép bức bách nên đem bán con ruột làm nô lệ. Dòng đời trôi nổi, ông Trời cho hắn gặp được La Khởi, bởi vậy, vận mệnh thay đổi.

Vào La gia, hắn vừa làm gia nhân để dành dụm tiền, vừa vào thư viện do La gia bố trí để đọc sách. Tiểu thiếu niên đi ra từ nghịch cảnh, cực kỳ hiểu rõ có được ngày lành không dễ chút nào, nên tất nhiên là hết sức quý trọng. Ba năm sau mở khoa thi Đình, hắn cầm bút dự thi, dù không đứng vị trí đầu bảng là Trạng Nguyên, nhưng ở vị trí thứ hai là Bảng Nhãn cũng đủ để cho hắn được Quốc Quân bảo trợ, cũng được Tướng Quốc coi trọng, mang theo bên người để tự tay bồi dưỡng...

***

Người khác đi qua thời gian ba năm, cuộc sống của La Khởi đương nhiên cũng dịch chuyển ba năm. Từ một thiếu nữ mười sáu tuổi xinh xắn, lớn lên thành một nữ tử xinh đẹp phong nhã hào hoa. Có một số việc, khi nhiều người thì không hề hiển lộ, lúc vắng người, lại không cách nào bỏ qua.

Đêm khuya tĩnh mịch, đã từng rơi nước mắt thấm ướt giường gối, đã từng phiền muộn dưới ánh trăng, đã từng thức trắng đêm dài... Hết thấy tâm tình sau khi tích lũy lắng đọng lại, đã làm cho một tấm lòng ngày ngơ trở nên chín chắn, cũng làm cho một khuôn mặt thanh tú của nữ tử trở nên vô cùng kiều mỹ.

Nếu được gặp lại dù chỉ trong một thoáng, có lẽ sẽ hỏi một câu, từ biệt mấy năm, ta có từng nhập trong giấc mộng của người không? Mà cũng có lẽ, gặp lại sẽ cười nhạt như hai người xa lạ.

61. Chương 61: Trái Tim Chậm Chạp

Từ thật xa đã nghe thấy tiếng ầm ầm bịch bịch rúng động, đến khi bước chân vào vườn thì thấy bồn đồ hoa rơi lá rụng tả tơi khắp nơi, hỗn độn rải khắp mặt đất. La Khởi được nha hoàn đỡ cẩn thận từng bước chân, đi vào trong đình, “Đây là ai làm vậy?”

La Đoạn vẫn vui đầu đùa giỡn với nữ nhi trắng trẻo hồng hào như ngọc của mình, mặt cũng chẳng thèm ngược lên, hừ nhẹ một tiếng: “Còn ai vào đây? Là Bảo Nhi du côn cắc kè kia chứ ai. Hễ tỷ tỷ đi vắng là không ai có thể trị được hắn, ông trời con kia lập tức phá tan Thường Xuân Viên ra nông nổi này nè.”

“Bảo Nhi đâu rồi?” Có thể dám chắc rằng Bảo Nhi nghịch dại đến thế này mà không có ai trị được đảm bảo không thoát khỏi có được sự “hỗ trợ” của Nhị tỷ: Bảo Nhi chạy phía trước, Nhị tỷ đuổi phía sau, một chạy một đuổi, tuồng này không ngừng được trình diễn liên tục từ khi đại tỷ trở về thăm người thân, cả nhà bọn họ nhìn xem đến phát mệt.

“Phương Tồn hạ triều trở về, đem hắn đi rồi.”

“Vậy sao không kêu gia đình tới dọn dẹp?”

“Dọn dẹp cái gì? Dù sao dọn dẹp xong, tiểu tử đó quay về lại tiếp tục phá phách đẩy trái ngã phải nữa, cứ để đó chờ ngày mai tỷ tỷ trở lại thì mời tỷ ấy nhìn xem con trai bảo bối của tỷ đã làm những việc tốt gì, để cho cái mông nhỏ của tiểu tử đó cìn mẩy dẫu tay cũng tốt!”

La Khởi lắc đầu: Nhị tỷ làm đã làm mẹ mà tâm tính cũng không lớn hơn được bao nhiêu so với Bảo Nhi. “Cũng không biết Bảo Nhi giống ai nha. Tỷ tỷ hướng nội xinh đẹp nho nhã, tỷ phu lại thuần khiết thiện lương ngay thơ, thế mà sinh ra Bảo Nhi lại là một Hồn Thế Ma Vương đến thế?”

“Hừ, theo tỷ thấy đó hả, tất nhiên là tỷ tỷ đem những tính tình vốn được ếm sâu trong lòng của tỷ ấy giờ truyền cho Bảo Nhi chứ gì nữa. Cái tên du côn kia thật sự là rất đáng giận, hôm nay dám mang cây trâm hoa đào của tỷ đến hiệu cầm đồ đổi lấy hai trăm lượng bạc, rồi sau đó nói là sẽ lấy lời ba phần đưa cho tên tiểu nhị họ Lý trong tiệm trà cách vách cửa hàng số một của La gia, chỉ vì trong nhà tên tiểu nhị đó gặp chuyện mà vay tiền không được.

May mắn chuông quây hiệu cầm đồ và Nhị tỷ phu của muội có giao tình quen thuộc, từng thấy hắn đặt tiệm vàng bạc chế tác cho tỷ cây trâm kia, bằng không làm sao tìm được?” La Đoạn càng nói càng sâu, tức giận lan đầy trên gương mặt hoa đào, nếu giờ phút này mà tên du côn kia đứng ngay trước mặt chắc nàng sẽ bóp chết quách cho xong việc.

La Khởi nghe xong không trách cứ gì, chỉ hỏi: “Nói vậy chắc tiểu nhị kia nhất định đã bị Bảo Nhi ép phải làm một cái gì khác nữa, chứ nếu không với tính tình của tên trời sinh đã là tiểu gian thương kia thì làm sao có thể không công vay tiền cho người ta? Cho dù là có ba phần lợi.”

“Đương nhiên rồi, tên tiểu nhị họ Lý kia đem khối ngọc đeo trên cổ đưa cho hắn.” Nói tới đây, La Đoạn lại bất bình, “Cũng không biết tên tiểu hồn đản kia bắt chước từ đâu? Một khối đen thùi lùi như vậy, tiểu nhị làm trong hiệu cầm đồ ngay cả xem cũng không thèm xem mà liền ném ra khỏi quầy hàng, ngay cả bản thân tên tiểu nhị họ Lý kia nếu không phải là đồ gia truyền nhiều thế hệ chắc cũng đã sớm ném cho xong việc, thế mà thằng oắt kia mới liếc mắt một cái liền biết ngay đó là Đồng Thượng cổ Hắc Ngọc mới hay chứ? Chuông quây hiệu cầm đồ xem xét đồng ngọc kia rồi, hóa ra là trị giá hơn vạn lượng bạc, chẳng biết tên tiểu hồn đản kia học ở đâu mà có nhãn lực cao như vậy chứ?”

La Khởi xoa xoa lưng Nhị tỷ, mỉm cười trấn an nói: “Xin Nhị tỷ bớt giận, đứa nhỏ do tỷ phu sinh ra có ngạc nhiên đến thế nào cũng không đáng để ngạc nhiên chứ phải không. Về phần hắn bán trâm hoa đào của tỷ... chẳng lẽ tỷ còn không có nghe đại tỷ nói đó sao? Ngay cả thể diện của tỷ phu hắn cũng bán, toàn

bộ nữ nhân thôn trấn muốn nhìn tỷ phu chỉ cần bằng lòng để lại bên ngoài một hai lượng bạc thì có thể đứng trong vòng mười thước mà đắc ý liếc nhìn khuôn mặt của tỷ phu một cái. Hành vi như vậy chẳng lẽ tỷ không phát hiện ra là rất quen mắt đó ư? Chắc tỷ đã quên, hồi tỷ mười tuổi đã từng len lén mang những người ngưỡng mộ vào hậu viện để nghe tỷ tỷ đánh đàn, nghe nói là thu mười hai lượng bạc. Bảo Nhi chẳng qua là kẻ tục hoàn toàn tính tình dè dặt Hai mà thôi nha. Lúc này Nhị tỷ nhìn thì bực bội nhưng không cảm thấy kỳ quái, bởi vì, một người đối với người giống y mình thường thường có một sự bài xích khó hiểu nha.”

“Hừ, tiểu hồn đản kia làm gì mà...” Căn nhắc cẩn thận, ừm, hình như Khởi nhi nói có lý, nhưng vẫn tức giận, vì thế giơ lên nữ nhi đang im lặng giương to mắt nhìn, “Quan nhi, con phải không chịu thua kém đó nha, mau mau lớn lên, sớm vượt qua tên biểu ca hồn đản của con đi!”

La Khởi che miệng, “Quan nhi tiểu nhân nhi này, không biết tỷ có càng nhìn càng quen mắt không đây? Mẹ nói, nàng với đại tỷ khi còn bé giống y chang nhau đó, cặp mắt kia giống như có thể nhìn thấu tất cả mọi chuyện, lại biết lúc nào cần hiểu sẽ hiểu, lúc nào nên nói thì sẽ lên tiếng. Tương lai nhất định sẽ là một kẻ khó lường à nha.”

“Thật không?” La Đoạn giơ nữ nhi lên nhìn trái ngó phải, nữ nhi cũng mắt đối mắt nhìn nàng không một tiếng động, thế là khiến cho bà mẹ trẻ con này thấy mà run lấy bầy trong lòng, “Ông Trời ơi, đúng thật nha, tiểu gia hỏa này hiển nhiên là có hình dáng của đại tỷ nè!”

La Khởi ha ha cười duyên, “Nhị tỷ sinh Quan nhi giống đại tỷ, đại tỷ sinh Bảo Nhi giống Nhị tỷ, chuyện trong La gia chúng ta xưa nay đều thú vị như vậy đấy.”

Con mắt La Đoạn sáng lên, “Vậy Khởi nhi thì sao?”

“Muội? Muội làm sao?” La Khởi hé miệng cười hi hi, muốn kéo sự chú ý sang hướng khác, “Hoa trong Thường Xuân Viên này đều bị Bảo Nhi...”

“Đừng đánh trống lảng.” La Đoạn đã tìm trở về thần trí vốn bị Bảo Nhi chọc cho tức đến ngoài cả chín tầng mây, vẻ mặt lão thần ta đây biết hết, “Muội đừng nói là không biết Phương Tồn lại cầu hôn với cha mẹ đó chứ? Tiểu tử đó tuổi còn trẻ mà đã làm quan tứ phẩm, thành vị trí đứng đầu thành Cao Duyên này. Tuy nói rằng La gia chưa bao giờ hiếm lạ ba cái thứ quan lại quyền quý này, nhưng xuất sắc vẫn là xuất sắc, hần trông cũng xứng đôi Nhóc Tam nhà ta đấy chứ.”

Từ trước đến nay, chức đứng đầu Quốc đô là chức khó làm nhất. Tại khu vực này, hoàng thân quốc thích khắp nơi, đệ tử dương dương tự đắc lớn ngổn đầy đường, ngoại trừ vài chuyện nhỏ, còn phần lớn các chuyện mà để yên không quan tâm là không có khả năng, nếu không chú ý thì trở thành một vị quan không năng lực, còn nếu chú ý sâu thì lại trêu chọc đến con trời, có thể dẫn đến mất quan lộ chức, uống công mười năm gian khổ đèn sách. Thủ Thành khóa trước, không lúc nào mà không vượt đuôi mấy người có chức có quyền, khom người cam chịu nhịn nhục, thà rằng bị chỉ trích là tầm thường chứ không dám có chút sai lầm nào vì sợ bị hủy tiền đồ.

Mà thiếu niên thư sinh Phương Tồn kia không hề che giấu sự sắc sảo, cũng không hề giấu tài, mới nhậm chức ngắn ngủi một năm nay mà đã kết huynh đệ với rất nhiều hoàng thân quốc thích chuyên rêu rao sinh sự ngoài đường, qua lại bằng hữu với không ít đệ tử con nhà quý tộc, các án kiện trong kinh thành liên quan đến bọn họ vì thế mà bỗng giảm bớt hẳn đi, mọi việc khác vốn ứn tắc lại được triển khai gọn gàng ngăn nắp, các hạng mục thi thố nhanh chóng có hiệu quả. Từ Quốc Quân, cho tới dân thường, và các quan lại ở giữa xưa nay khó có được sự đồng thanh nhất trí cũng đều thừa nhận vị Thành Thủ mới này.

Hiện tại, mỗi khi Thành Thủ đi tuần, hai bên đường chính của thành Cao Duyên đều đứng chật toàn các khuê nữ các nhà đến không có một chỗ trống, một đám các nữ tử tô son điểm phấn, vẻ mặt xinh xắn ngượng ngùng, chỉ trông mong giành được chiếm được một lần quay đầu chú ý của Thành Thủ tuần tú. Cũng có vài nữ tử có tác phong phóng khoáng, đem hoa cầm trong tay ném thẳng vào ngực Thành Thủ. Thế cho nên, mỗi khi tuần tra xong quay về, La Đoạn đều cười nhạo mùi phấn hoa trên người Thành Thủ đại nhân một trận thật lâu. Mà mỗi khi quay về, Phương Tồn cũng chỉ nói đúng một câu: “Ta đã có người duy nhất trong lòng.”

Đối tượng của “người duy nhất trong lòng” này đó là La Khởi, Tam tiểu thư chưa lấy chồng của La gia.

“Khởi nhi, muội nói rõ chút coi, tóm lại là muội nghĩ thế nào về tiểu tử đó?”

La Khởi bất đắc dĩ thở dài, “Muội chưa từng có ý nghĩ nhập nhằng gì với hấn cả. Muội đã nhiều lần nói với cha mẹ rằng Phương Tồn chỉ là đệ đệ mà thôi. Muội cũng đã nói thẳng với Phương Tồn là muội và hấn không có khả năng gì đâu. Hấn xuất sắc, hấn thành công, muội vui mừng dùm hấn, nhưng chỉ thế thôi chứ không hơn được nữa. Với thành tựu và địa vị hiện thời của hấn thì có khi nữ nhi danh môn thế gia xứng hôn với hấn hơn, tỷ và cha mẹ cũng đừng có tiếp tục nói dối người ta. Tỷ nhìn đại tỷ đi, chưa bao giờ tham gia nói ra nói vào gì cả, đại tỷ nói, tâm tình Khởi nhi là quan trọng nhất.”

Nói mấy câu đã khiến cho hứng thú của La Đoạn héo rũ như lá úa, chu miệng lẩm bẩm: “Tỷ chỉ muốn ‘nước phù sa không để lọt ra ruộng ngoài’ mà thôi nha, tại sao phải để người ngoài hưởng lợi chứ?”

La Khởi không biết nên khóc hay nên cười, “Nhị tỷ!”

“Hi hi, Dì Hai và Dì BA đang nói về Phương ca ca kìa. Phương ca ca, ca ca còn phải cố gắng nhiều đó nha, Dì Ba không muốn gả cho ca đó.” Tiểu hồn dẫn trong miệng La Đoạn đang nắm tay một vị thiếu niên tuổi tú tiến tới.

62. Chương 62: Mỹ Nhân Hoa Đào Nở Rộ.

“Hi hi, ông ngoại à, Triều Triều Ninh Ninh kia đến rồi, dì Ba rất bận nha, có Phương ca ca, còn có Triều Triều Ninh Ninh, dì Ba không phiên chết được à?”

La Tử Kiêm xin thề, cho dù ba nữ nhi cộng lại cũng không làm cho ông hao tâm tổn sức bằng một thằng oắt con này. “Bảo Nhi, Triều công tử là bằng hữu của cha mẹ con, theo lý mà nói, con phải gọi một tiếng ‘thúc thúc’ chứ...”

“A vậy sao, Triều Triều Ninh Ninh đã thua, còn người thắng là Phương ca ca à?”

“...”

“Bảo Nhi!” có hai thân ảnh song song từ bên ngoài tiến vào sảnh, “Con lại đang làm phiền ông ngoại có phải không?”

“Mẹ, mẹ yêu nhất của Bảo Nhi đã về rồi, Bảo Nhi thật vui quá!” cái miệng nhỏ nhắn đúng là mặt ngọt chết ruồi, thân mình tròn béo bổ nhào ra nghênh đón, “Mẹ có nhớ Bảo Nhi không?”

“Đồ trứng thối.” La Chấn cười mắng yêu, vịn cái mũi nhỏ xuống, “Mau chào phụ thân đi.”

Thân mình nho nhỏ béo tròn ụt ịt cúi lưng, “Bảo Nhi tham kiến phụ thân, cung chúc phụ thân một ngày an bình.”

“Miễn lễ.” Lương Chi Tâm nghiêm trang nói xong, liền lôi kéo bàn tay trắng nõn của nương tử, cười ngây ngô lấy lòng: “Trần nhi, Chi Tâm nói có đúng không?”

La Chấn thản nhiên, “Đúng, tướng công nói tốt lắm!”

“Hắc hắc...”

La Tử Kiêm nhìn một nhà ba người của trưởng nữ, lại một lần nữa thầm may mắn trong lòng, bởi lúc trước ông không có cương quyết giữ ý của mình nên giờ mới được nhìn thấy vẻ mặt nhu tình vô cùng của nữ nhi, thấy được cảnh đẹp ý hay ngọt ngào như thế này. Cũng nhờ có hai người này hợp thành một đôi, mới dẫn tới lương duyên tốt đẹp của nữ nhi thứ hai. Nay trong ba nữ nhi, người duy nhất làm cho ông không yên lòng chính là ái nữ. Aizz—

“Cha, Khởi nhi đâu?” nghe tiếng thở dài của phụ thân, La Chấn ngược mắt nhìn liền hiểu rõ: chuyện trong nhà ngay lúc này, điều duy nhất có thể khiến cho phụ thân mặt ủ mày chau chỉ có Khởi nhi.

“Triều công tử đến đây, thích tham dự Bách Hoa yến, nên Khởi nhi dẫn hấn đến giữa phố để xem.”

“Triều công tử lại tới nữa sao?” La Chấn mỉm cười, “Hôm nay là Bách Hoa yến, Thành Thủ nhất định sẽ đi tuần thành, mà theo những gì con nghe được ngoài phố, Nhị Hoàng tử hình như cũng vừa quay về kinh rồi.”

“Hả?” La Tử Kiêm liếc thấy trong mắt trưởng nữ đầy sự tính toán, không biết lại là vì chuyện gì nữa đây. “Vậy không phải là càng rối hơn sao?”

“Cha, cha gấp gấp làm gì? Ai cũng có duyên phận của riêng mình, nếu Chấn nhi không phải tới hai mươi tuổi mới gả thì làm sao gặp được tướng công? Nếu như vì để gặp được tướng công mà đồng thời phải gặp những chuyện phiền muộn như đã qua, kiếp sau Chấn nhi vẫn có thể vui mừng tiếp nhận. Mà nhân duyên của Khởi nhi, nói không chừng bởi vì ‘sóng cả làm gãy tay chèo’ ban đầu nên cuối cùng có thể càng thu được quả ngọt thật sự.”

“Giống như Trân nhi và Chi Tâm, có phải không nương tử?” Lương Chi Tâm nắm bàn tay nhỏ bé của nương tử, mắt to si ngốc đầy quyến luyến, đã nhiều năm đi qua nhưng nở rộ trong lòng vẫn chỉ có vẻ mặt đẹp như hoa của nương tử.

“Đúng vậy, tướng công, giống như chúng ta.”

Bảo Nhi vốn xưa nay không chấp nhận chuyện cha mẹ nhà mình động một chút là trình diễn màn ân ái ái, bĩu bĩu cái miệng nhỏ nhắn, nhưng lại không dám lỗ mãng ở trước mặt mẫu thân đại nhân nên đành phải hạ giọng nói nhỏ:

“Ông ngoại, nhìn Bảo Nhi nè, nhìn Bảo Nhi nè, mẹ gả cho phụ thân mới có Bảo Nhi đáng yêu đó nha. Dì Ba nhất định cũng sẽ có, nhưng, nhưng, không có đáng yêu như Bảo Nhi đâu nha!”

Nói vừa xong thì miệng út nhỏ núng nính đã lãnh ngay một phát tay của mẫu thân nhà hấn, “Đó đó, mẹ chỉ yêu phụ thân, không thương Bảo Nhi, Bảo Nhi thật muốn khóc nha...”

La Tử Kiêm đứng cạnh mỉm cười: có lẽ ông nên nhìn thoáng một chút, cứ để cho tiểu nữ nhi tự do tự tại lựa chọn người mà nàng thật sự muốn đi.

***

Bách Hoa yến. Trước mặt là cảnh xuân rực rỡ, thời điểm trăm hoa đua nở cũng là lúc các gia đình đồng loạt đem những loại kỳ hoa dị thảo nhà mình ra đặt trước cửa, trong các ô đều chứa cây cỏ xum xuê được xem là điềm tốt.

Những nữ nhân phơi phới thanh xuân đi qua đi lại giữa những dãy phố, tai cài hoa, tay cũng cầm hoa, hoa với người như hình với bóng, có thể nói người so với hoa yêu kiều hơn, hoa phản chiếu vào làm cho người thêm tươi hồng hơn.

Khắp nơi đều là hoa thơm cỏ lạ khiến cho thành Cao Duyên vốn bốn mùa đều là mùa xuân căng tràn đầy sức sống, giờ này đã trở thành “Vương quốc của các loài hoa”, hình ảnh các loài hoa có thể thấy khắp nơi khắp chốn giống như thiên cảnh giữa nhân gian.

Triều Ninh khen không dứt miệng: “Đã đến Ngọc Hạ quốc không biết bao nhiêu lần, hôm nay cuối cùng mới gặp và thưởng thức Bách hoa yến rầm rộ đến thế này, chuyến đi này rất tốt nha, chuyến đi này rất tốt.”

La Khởi gật đầu nói: “Nếu lại xem lần nữa vào ban đêm sẽ càng làm cho người tán thưởng hơn đấy, trước cửa từng nhà đều treo lên những lồng đèn đỏ uốn theo hình dạng của các loài hoa; các gian tửu lâu đều đưa ra giới thiệu các món ăn lấy ý tưởng từ hoa; các phường ca múa còn có thể mời các đào kép bình thường chỉ có thể nhìn thấy trên đài ra diễn vai ‘tiên nữ rắc cánh hoa’ để chúc phúc cho dân chúng trên đường, đảm bảo người sẽ nhớ mùi hoa này đến ngày này sang năm.”

“Tốt quá, ban đêm nhất định sẽ xem nữa, hình ảnh thế thời hưng thịnh sao có thể bỏ qua?”

La Khởi che miệng cười duyên: “Xem hoa không sao, chỉ cần đừng bị ‘loạn hoa’ mê hoặc mắt là được rồi. Triều công tử lúc nào cũng phải nhớ rõ trong nhà còn có một cây Mẫu Đơn quốc sắc thiên hương đó.”

Nửa năm trước Triều Ninh đã cưới vợ, vợ tên là Mẫu Đơn, đẹp mà thông minh, tuy là quan hệ thông gia giao dịch giữa các nhà gia thế, nhưng sau hôn lễ tình cảm hai bên lại là mưa dầm thấm lâu, cho dù không

phải như keo như sơn nhưng cũng được xưng tụng tình thâm như bướm có đôi. Vì giao thương buôn bán, La Khởi vẫn thường chạy qua chạy lại giữa Ngọc Hạ và Hàng Hạ, nên đã trở thành bạn thân khuê phòng với Triều phu nhân.

Triều Ninh chấp tay thi lễ, “Tam tiểu thư đã có lời dạy bảo, tiểu sinh xin ghi khắc trong lòng không dám quên.”

Tiểu sinh? La Khởi áp chế tâm tình đột nhiên trở nên kích động bởi nghe thấy hai chữ này, mỉm cười: “VẬY mới được chứ, ta nhất định sẽ không quên nói tốt vài lời dùm các hạ trước mặt Mẫu Đan.”

Hai người chuyện trò vui vẻ, chế giễu lẫn nhau, không hề có ý mập mờ gì hiện ở đầu mày đuôi mắt, thẳng thắn không kiêng kị. Nhưng trong mắt người ngoài, lại có cách giải thích khác.

***

“Thành Thủ khoáng đạt ời, nhìn bên này nè!”

“Thành Thủ...”

Những tiếng nói nũng nịu nói tiếp nhau, cành hoa túi hương được ném qua không dứt, mà tất cả đều hướng về một chỗ là trong tay hoặc trong áo của Thành Thủ phóng khoáng lạc quan.

Phương Tồn từ tốn điều khiển cương ngựa, sắc mặt ôn hòa thản nhiên, thỉnh thoảng ngẫu nhiên nhìn sang hai bên đường để gật đầu chào hỏi dân chúng, hết thấy đều là một thái độ vô cùng cẩn thận không giống với một thiếu niên tuổi vừa đôi mươi. Tất cả các vật được ném tới nếu trúng vào tay đều được nhận mà không hề có vẻ miễn cưỡng chút nào, sẽ ngẫu nhiên cầm trong tay hoặc để trong lòng, rồi trao sang tay cho người tùy tùng bên cạnh. Đối với tâm ý tốt của những thiếu nữ, hắn không thể coi khinh, nhưng cũng không tỏ vẻ vui vẻ mà nhận lấy.

Nhưng, giữa một rừng ánh mắt của chúng sinh bỗng nhìn thấy được khuôn mặt xinh đẹp hơn cả trăm hoa kia, cũng nhìn thấy lúm đồng tiền tuyệt mỹ của người trong lòng lại đang nở rộ vì một nam nhân khác đứng bên cạnh, thì gương mặt tuần tú trẻ tuổi nhưng chín chắn chợt trở nên căng thẳng, giục ngựa nhanh chóng chạy sang, đưa tay sang hướng tùy tùng nói: “Chuyển hoa cho ta.”

Trong má hiện bên này, La Khởi vừa ngẩng mặt thì mới hay là mình vừa lúc gặp được đội tuần tra của Thành Thủ, bởi thế nên mới nhìn sang Phương Tồn cười một cái, một bó hoa tươi đã được tung ra từ trong bàn tay người kia, chính xác như đặt để mà rơi vào khuỷu tay của nàng.

“Ồ kìa...” Tiểu hài tử chết tiệt này đang làm trò gì vậy? Cho dù trái phải và sau lưng không có mọc thêm mắt thì La Khởi cũng biết chắc là giờ này khắc này mình đã thành tiêu điểm cho mọi người chỉ trỏ bàn luận, hơn nữa, ánh mắt của những thiếu nữ cài trăm hoa phảng phất đường như càng lúc càng trở nên dày đặc nhộn nhạo như muốn đâm sâu xuyên thủng trên lưng trên mặt nàng thành cái rổ cũng chưa chắc gì đã hết giận.

“Hữu xạ tự nhiên hương.”(*) Triều Ninh cười cười nhưng có một thâm ý khác, “Tam tiểu thư, hóa ra không phải chỉ có một mình tại hạ không quản ngàn dặm xa xôi tìm đến chỉ mong thấy được nụ cười giai nhân, mà còn có thiếu niên anh hào theo bên cạnh ngưỡng mộ nữa kìa.”

(* Nguyên văn: Đào lý bất ngôn, hạ tự thành khê: cây đào không biết nói, nhưng dưới gốc vẫn sinh ra đường mòn – thiên hạ tự tìm đường đến bên chúng. – Khánh Linh)

La Khởi trừng mắt liếc hắn một cái, dùng ánh mắt mà nhấn nhủ: các hạ có thể không trợ giúp, cẩn thận kéo ta “nói tốt” trước mặt Mẫu Đan đó nha!

Triều Ninh dùng cái nhú mày để trả lời lại: ta và Mẫu Đan ý hợp tâm đầu, không sợ lời ong tiếng ve của người ngoài làm ảnh hưởng, Tam tiểu thư vẫn nên chú ý bản thân cho tốt đi. “Thành Thủ đại nhân, đã lâu không gặp rồi.”

La Khởi sững sốt, đưa mắt nhìn sang nhưng Phương Tồn đã xuống ngựa đi tới, vả lại đi thẳng tới trước mặt nàng mới dừng lại bước chân.

“Khởi nhi, ngày mai là ngày nghỉ của ta, nàng đã đáp ứng theo giúp ta du hồ.”

“Ta khi nào...”

“Còn nhớ là tốt rồi, ta đi trước, có việc gì thì về nhà nói chuyện sau.” Thành Thủ là một thiếu niên mạnh mẽ đến nhanh mà đi cũng nhanh, lên ngựa tiếp tục thực thi công vụ.

Đôi mắt đẹp của La Khởi chớp chớp, hơi hơi mơ hồ như lọt vào sương mù.

“Trường Giang sóng sau dề sóng trước, hậu sinh khả ỷ nha.” Triều Ninh vỗ tay, “Khởi nhi, người lọt vào tầm ngắm rồi.”

63. Chương 63: Mỹ Nhân Tâm Rối Bồi 1

“Vô Thụ, nói đi liền đi một mạch nhiều năm như vậy, nếu lúc này mà không làm mừng thọ năm mươi cho Quốc Hậu thì sợ là người vẫn chưa quay lại không chừng?” Trên lầu của quán trà bên đường, gương mặt như ngọc khi xưa giờ đã có thêm một bộ râu, khỏe mắt nhiều thêm vài nếp nhăn, các ngón tay nắm một ly trà xanh, Tấn Vương Ngọc Thiên Diệp cười hỏi nam tử trẻ tuổi ngồi đối diện.

Giống người kia bị năm tháng thời gian mài mòn thay đổi, Ngọc Vô Thụ cũng đã bớt đi vài phần thanh thoát, nhiều hơn một chút sự chững chạc, lắc đầu: “Sớm biết vùng biên giới đó có thể sống an ổn, nên không thường quay về kinh đô.”

“Chỉ vậy thôi sao?” Ngọc Thiên Diệp đảo mắt liếc một cái.

Ngọc Vô Thụ thờ ơ mỉm cười, “Tấn Vương thúc cần gì phải cười Vô Thụ? Tấn Vương gia phong lưu phóng khoáng ngày xưa giờ lại ru rú trong nhà, rời xa mọi cuộc vui, chẳng phải cũng giống vậy thôi đó sao?”

Ngọc Thiên Diệp hơi buồn, lắc đầu thở nhẹ, “Hỏi thế gian tình là gì, chẳng dạy hồn người mộng hướng theo. Nếu được trở về thời khắc đó, ta vẫn nguyện lòng quên biết Phạm Đình, chẳng sợ biết rõ là ngày sau sẽ đau thắt gan đứt ruột.”

Nếu trở về thời khắc đó... Ngọc Vô Thụ hạ mi giấu mắt, phiền muộn vô hạn.

Tấn Vương Thúc nhắc tới Phạm Đình, hẳn phải mất một lát mờ mịt suy nghĩ mới tìm ra được từ trong ký ức một gương mặt tuyệt sắc, mới nhớ lại Tấn Vương thúc chính bởi vì nàng mà từ bỏ cả bụi hoa, nhớ lại chính mình cũng từng đàm thơ luận từ, trò chuyện rất hòa hợp cùng nàng. Thế nhưng năm đó, bản thân sao lại ngu ngốc đến thế để đến nỗi chỉ vì một phần nam tính tinh khiết đột nhiên cảm thấy tán thưởng nàng mà đau thương đánh mất cả kiếp này?

Nếu trở về thời khắc đó, hẳn nhất định sẽ quay bước chân đuổi theo tiểu nhân nhi, sẽ dắt tay nàng, sẽ nói với nàng: từ đầu đến cuối, trong lòng hẳn yêu chỉ một mình nàng.

Năm đó, dưới ảnh hưởng của thói kiêu ngạo ngông nghênh, hẳn rời xa kinh đô bởi nghĩ như thế là tốt lắm, rồi sẽ vượt qua được quá khứ thôi. Thế nhưng nhiều năm trôi qua, thời gian cứ chậm rãi đi qua trước mắt, khi hẳn tỉnh thì nhất định phải nhớ đến nàng, khi hẳn mơ thì trong mộng cũng là nàng, mơ mất là nàng, nhắm mắt là nàng, nhìn nước cũng thấy nàng...

Có khi đêm dài không ngủ, ngồi dưới ánh trăng bên cửa sổ, nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp từ từ hiện ra trước mắt, vươn tay, vền vền chỉ cảm thấy được từng cơn gió lạnh xuyên qua giữa những ngón tay... Người nọ lưu lại cho hẳn không chỉ là nhớ nhung không ngớt, mà còn có tương tư đến thấu xương.

Nhưng chính bởi vì tương tư càng sâu thì càng không dám trở về. Chỉ sợ sau khi trở về phải đối mặt với tình huống La Khởi có một người xa lạ nào đó làm phụ quân. Mắt không thấy thì hẳn vẫn còn có thể nhớ nhưng không thôi thiên hạ xinh đẹp trong lòng, nếu thấy sờ sờ trước mắt thì làm sao mà chịu nổi?

Nhưng, vẫn đã trở lại đây thôi.

“Sau khi người trở về đã tới thăm La gia Tam tiểu thư rồi chứ?”

Ngọc Vô Thụ lắc đầu, “Nàng... sao rồi?” Phụ hoàng không tiếc lấy thánh chỉ truyền lệnh buộc hắn quay lại vùng đất này. Bởi thế, hắn đã chuẩn bị chu đáo để đối mặt với những việc có thể khiến hắn không chịu nổi, hay là những tra tấn mà hắn có thể phải trải qua.

“Nàng...” Ngọc Thiên Diệp đang định nói thì chợt nghe dưới đường một làn sóng tiếng ồn ào. Hai người theo bản năng nhô đầu ra ngoài cửa sổ nhìn xem chuyện gì.

Tất cả các cặp mắt của dân chúng đều tập trung trên người một thiếu niên, nhìn thấy rất rõ ràng hai tròng mắt đầy thâm tình, tay giơ lên bó hoa rồi bỏ vào cánh tay của nữ tử xinh đẹp tuyệt trần nhất. Nữ tử này đầu tiên là nhìn xuống như có vẻ thẹn thùng, nhưng khi đôi mắt như hồ thu kia từ từ ngược lên thì cùng người nam tử bên cạnh nhìn nhau đầy vẻ bất đắc dĩ...

“La Tam tiểu thư cũng sắp đến tuổi hai mươi rồi mà vẫn có vị thế tốt như vậy, không hổ là nữ nhi La gia.” Bàn kế cận cách một màn trúc có giọng nói châm biếm của khách uống trà cất lên.

“Người ghen tỵ chứ gì? Cưới được nữ nhi La gia thì không chỉ có được giai nhân như hoa như ngọc, mà còn có thể có một gia sản mấy đời không cần lo lắng, nếu người có bộ dạng tuấn tú như Thành Thủ người ta, cũng đạt được Trạng Nguyên hay tiến sĩ gì gì đó, tệ lắm thì cũng có thể cưới thiên kim tiểu thư làm vợ.”

“Nhắm, nữ nhi La gia bộ dễ cưới như vậy sao? Ai trong các nàng cũng đều là hoa có gai cả, đâm chết người cũng không đền mạng! Những người kia không nói nữa, chỉ cần nói tới La Tam tiểu thư thôi, những người dám lồi kéo chú ý của nàng là ai chứ? Năm xưa có đường đường là Nhị Hoàng tử ái mộ, mặc dù không tới đâu, nhưng ngay sau đó lại có một vị thương nhân giàu có nứt đố đổ vách ở Hàng Hạ chăm chỉ đến cầu hôn, hiện tại lại thêm vị Thành Thủ phóng khoáng lạc quan này nữa, có ai trong những người này là kẻ dễ bắt nạt...”

Sắc mặt Ngọc Vô Thụ căng thẳng, đột ngột cầm lấy cổ tay Ngọc Thiên Diệp, “Tần vương Thúc, Khởi nhi nàng... Nàng còn chưa có... Nàng...”

“Nàng chưa thành hôn, vẫn là khuê nữ.” Tần Vương Ngọc Thiên Diệp đã không còn là Vương gia cuồng vọng lỗ mãng kiêu căng nhàn hạ năm đó nữa, chỉ mong diệt nhĩ đừng khổ sở vì tình giống như mình, chỉ nguyện nhân gian này bớt đi một nam nhân phóng khoáng lại oán hận nữ nhi.

“Khởi nhi... chưa thành hôn?” Sắc mặt Ngọc Vô Thụ đầu tiên là mờ mịt, sau đó vẻ mừng rỡ như điên thay thế cho vẻ buồn rầu trầm trọng trải qua nhiều năm đè áp giữa lông mày, nội tâm nhảy nhót hân hoan vô cùng, Khởi nhi không có lấy người khác, Khởi nhi vẫn đang là tiểu cô nương độc thân, Khởi nhi... Hắn còn có cơ hội, còn có cơ hội văn hồi tình yêu kiếp này của mình!

“Khởi nhi...” hắn thậm chí không thể bình tĩnh mà xuống lầu theo đường nhỏ bình thường, mà leo trèo bầu vúi cửa sổ thả người xuống, hướng về phía chỗ sống người bắt đầu chuyển động mà đi tới, thẳng tìm tới chỗ Phương Tồn vừa rời đi.

***

Triều Ninh tiếp nhận cành hoa hồng vừa mua được từ người bán hoa, trước mặt La Khởi vui cười nói: “Tam tiểu thư, tặng cho người.”

La Khởi tức giận liếc xéo tên bạn xấu này, “Nếu ta chưa gả Hiệt nhi ra ngoài thì lúc này sẽ lập tức kêu nàng đánh các hạ một trận sưng tay.”

“Tam tiểu thư quá tàn nhẫn rồi, tại hạ đang thay Tam tiểu thư tích góp nhân khí, Tam tiểu thư nên cười tươi mà tiếp nhận mới phải.”

Thích xem náo nhiệt đến thật cao hứng rồi phải không? Đôi lông mày cong của La Khởi nhú nhú, nhận hoa, rồi thỉnh linh giữ chặt một ‘người đẹp hết thời’ đang đứng bên cạnh, “Tỷ tỷ à, vị công tử này tài mạo hơn người, dùng hoa diễn tình, hy vọng vui lòng nhận cho.”

“Khởi nhi người...” Triều Ninh cứng lưỡi.

Triều công tử khéo léo đến thế mà giờ lại đâm ra ngơ ngác, vị tỷ tỷ được tặng hoa nên hai gò má trở nên đỏ thắm đã tiến sát lại, “Không biết công tử đại danh quý tánh gì, nhà ở nơi nào, trong nhà còn cha mẹ

hay không, thiệp có thể dệt, có thể thêu, có thể viết chữ, có thể mãnh lực trên phòng lớn, tuyệt luân trong phòng bếp...”

Triều Ninh muốn chạy trốn nhưng một góc vạt áo đã rơi vào trong tay đối phương, “Ta đã nhất kiến chung tình đối với công tử, sinh lòng ái mộ, đời này kiếp này tất nhiên không rời không xa, sinh tử đều theo chồng, trung trinh như một, giúp chồng dạy con, sinh con dưỡng cái...”

Ngay lập tức, Triều công tử đỏ mồ hôi lạnh trên trán, toàn thân xấu hổ. Tam tiểu thư thì quay mặt sang hướng khác, đầy vẻ muốn cười mà ráng nhịn. Đang hết sức vui vẻ không thôi thì chợt nghe tiếng hét lớn truyền tới từ đỉnh đầu.

“Mau tránh ra!”

Đó là...

La Khởi ngẩng đầu lên, đôi mắt hạnh đột nhiên trợn lên: Ngọc Vô Thụ?... Ngọc Vô Thụ từ trên trời giáng xuống?

Nhưng theo hướng tiếng hét vừa rồi rõ ràng là thấy Ngọc Vô Thụ đã đang tiến đến, mũi chân dừng trên đỉnh đầu một người đi đường, người nọ chưa kịp phản ứng đã đổi đến đầu vai một vị khác, mượn lực bày thế như thế, tìm một khe bất kỳ để một mực thẳng tiến đến nơi này.

“Người là...” Thiệt hay giả? La Khởi còn đang hoài nghi hai mắt của mình, một vòng ôm cách biệt đã lâu đã ôm nàng vào trong.

“Khởi nhi, Khởi nhi, Khởi nhi, Khởi nhi...” khoảnh khắc này, dù có thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có thể gọi ra hai chữ này.

“Người... Ngọc Vô Thụ?” Vì muốn xác định, La Khởi đã vài lần muốn đẩy người ra khỏi khuôn ngực này, nhưng đều bị hấn sóng chết đè lại.

“Khởi nhi...” Nàng chưa lập gia đình, chưa thuộc về người khác, hấn còn có tư cách đoạt lại nàng, có cơ hội tìm về tình yêu say đắm duy nhất kiếp này, thật tốt, thật tốt, thật tốt...

Bên kia, Triều Ninh thật vất vả mới đoạt lại được một góc vạt áo của mình, đang lúc nhanh chân chạy điên cuồng, quay đầu thoáng nhìn thấy La gia Tam tiểu thư đang trong hình huống khó xử thì không khỏi vui vẻ ra mặt: ha ha, náo nhiệt tới nữa? Xem ra, lần này đi Ngọc Hạ thật là mở rộng tầm mắt à nha.

Đêm đó, gia yến của La gia quả thật náo nhiệt, mấy con rể từ nơi khác đến tham gia, cả sảnh đường rực rỡ, nhưng dòng khí lưu chuyển lại đầy mờ ám.

Trong tiệc rượu, Lương Chi Tâm vừa ăn cháo thịt, vừa hỏi nương tử đang lau miệng cho hấn: “Trân nhi, Khởi nhi thích ai vậy?”

“Tướng công thấy sao?”

“Chi Tâm không biết, nhưng mà Chi Tâm chỉ thích Trân nhi, Trân nhi tốt nhất, Trân nhi chỉ thích Chi Tâm!”

64. Chương 64: Mỹ Nhân Tâm Rối Bời 2

Phương Tồn sau khi được bổ nhiệm làm Thành Thủ từng được Hoàng gia cấp một khuôn viên hoa lá tốt tươi để làm Phủ Thành Thủ, nhưng hấn khéo léo từ chối. Ngay tại hậu viện của nha môn đã có một gian nhà thất để cho người làm việc ngủ lại khi bận rộn. Bình thường thì hấn vẫn lấy La phủ làm nhà, năm đó sau khi La Tử Kiêm biết hấn chăm chỉ khổ công học hành muốn thi công danh thì đã dành riêng cho hấn một tòa tiểu viện.

“Hắn chính là người kia?” Một ngày, Phương Tồn nhanh chóng giải quyết xong sự vụ liền ba chân bốn cẳng quay lại La phủ, hỏi thăm một người giúp việc thì tìm được La Khởi đang cúi đầu thêu thùa ở Hoa Hiên, mở miệng liền hỏi câu này.

La Khởi liếc lên nhìn, “Tự đừng không đầu không đuôi hỏi gì đó?”

“Nàng biết ta đang hỏi gì mà! Ngọc Vô Thụ, Nhị Hoàng tử, trừ hắn ra thì ta còn có thể hỏi tới ai?” Khuôn mặt tuấn tú của Phương Tồn căng thẳng, “Bởi vì hắn mà nàng chậm chạp không tiếp nhận ta, đúng không?”

“Đúng cái gì?” La Khởi tức giận, “Nhận hay không tiếp nhận người thì liên quan gì đến hắn?”

“Bộ ta là đứa ngốc à? Mấy năm nay, ta biết trong lòng nàng có người khác, cũng đã từ từ dò hỏi người bên ngoài nên đã biết là ai. Ta còn tưởng rằng ta phải tranh đấu với cái bóng kia đến cùng. Nhưng không ngờ rằng cái bóng này thế mà giờ đã trở lại, hơn nữa, hắn vẫn như cũ...” vẫn như cũ chưa thành hôn. Với tính tình của Khởi nhi, nếu Nhị Hoàng tử đã là chồng người khác, thì bất kể là yêu hay không yêu nàng đều dứt khoát chấm dứt mà không có bất cứ vướng bận gì. Nhưng chả hiểu thế nào mà đối lớn mạnh nhất đến nay vẫn có tư cách tranh giành trái tim của giai nhân. “Từ trước tới nay, chính bởi vì hắn nên nàng mới không chịu tiếp nhận ta.”

“Không phải.” La Khởi không châm kim vào gấm vóc nữa, chậm rãi đứng lên, trên gương mặt xinh đẹp đọng lại một ý tứ nghiêm túc, “Không có Ngọc Vô Thụ thì người cũng chỉ là một đệ đệ của ta. Phương Tồn, đừng lãng phí thời gian ở một chuyện sẽ không mang đến kết quả, được chứ?”

“Chuyện không có kết quả? Mười năm trước, nếu ta nói ra chí nguyện đời ta là thi Trạng Nguyên và làm quan thì sợ là mọi người xung quanh ta sẽ đều cười ta là không biết tự lượng sức mình. Nếu không phải là vì muốn cưới nàng làm vợ, vì để xứng đáng với nàng, ta đã có thể an phận làm một người hầu kiếm cơm ở La gia, hà tất phải phấn đấu để có công danh làm gì, làm quan làm chi?”

Lại nữa rồi. Từ sau khi Phương Tồn là rõ tình cảm của mình, lời này đã xuất hiện giữa hai người không biết bao nhiêu lần. Mỗi lần nghe lời tự bạch nói trắng ra thế này, đối mặt với ánh mắt mang đầy sự nhiệt thành trẻ trung kia, lần nào cũng làm cho La Khởi đau đầu không thôi.

Trước đây chẳng bao lâu, nàng cũng đã từng nghe qua lời nói tương tự, cũng nhìn thấy cùng một loại ánh mắt cảm động, nhưng, kết quả thì như thế nào?

Phương Tồn thậm chí còn trẻ tuổi hơn so với người kia, cũng sắp sửa đối mặt với nhiều vô số kể các loại mê hoặc, nàng tin vào nhân phẩm của hắn, nhưng không tin vào tình cảm vốn rất hay thay đổi thất thường. Cả đời này, bị khí chất nhiệt tình thiêu đốt một lần như vậy là đã đủ lắm rồi, không thể nào còn muốn thêm nữa.

Nàng không phải tỷ tỷ, thế gian này cũng sẽ không có một tỷ phu thứ hai. Nàng quá nghiêm khắc, lại trước sau gì cũng không học được cách thỏa hiệp, nhất định sẽ bị tổn thương. Mà vết thương được gây ra bởi chữ tình, cho dù biểu hiện bên ngoài da là hoàn hảo vô khuyết, nhưng phía dưới da vẫn có chỗ sẹo không liền được kéo dài vào tận bên trong, dày vò mãi cho đến khi trái tim ngọt ngào không thể chịu nổi muốn biến thành hư không.

Nàng không muốn ném lại một lần nữa cái cảm giác bất lực khi thấy sự việc cho dù chuyển biến xấu nhưng giằng dai kéo dài mãi mà không phục hồi lại được như cũ.

Có lẽ sau này, dưới áp lực của thế tục, nàng cuối cùng rồi cũng phải lấy chồng lập gia đình, nhưng vị hôn phu của nàng phải là một nam tử thành thực ổn trọng, giữa hai người không cần có tình yêu nhiệt liệt, chỉ có sự gắn bó nhẹ nhàng thân tình, làm một đôi phu thê tương kính như tân giống như rất nhiều nam nữ trên thế gian thế là đủ rồi. Cho dù trên đường đời có biến động, cũng không cần phải sợ hãi sẽ đánh mất.

“Phương Tồn, tỷ – đệ là tỷ – đệ, người nhất định phải lẫn lộn nó với tình yêu nam nữ làm gì? Từ đâu mà người cho là ta thích hợp làm thê tử của người?”

“Không phải ‘thích hợp’, mà là nhận định của ta, ta nhận định phải là nàng, biết không?”

“Không.” Nhận định kiểu này nàng hoàn toàn không cách nào chấp nhận giống hắn được. “Rồi sẽ có một ngày người sẽ rõ ràng, ‘thích hợp’ là cái ổn thỏa nhất. Chỉ bằng một ‘nhận định’ cũng không thể làm biến

mất tất cả những cái vốn không thích hợp lẫn nhau được.”

“Nàng chỉ nhớ đến chuyện giữa nàng và Ngọc Vô Thụ thôi sao?” Phương Tôn buồn bực nhăn lại mày dài, “Bởi vì hắn, nàng đâm ra sợ hãi tình cảm, nàng không dám yêu người cũng không dám đón nhận tình yêu, hay là tóm lại bởi vì trong lòng nàng luôn luôn chỉ có hắn?”

“Aiz, Phương Tôn, người...” La Khởi lắc đầu, “Sao người cố chấp như thế? Ta đã nói với người rồi, có hay không có Ngọc Vô Thụ thì chúng ta đều khó có khả năng cùng nhau. Ta, không vui...”

“Không được nói!” sắc mặt Phương Tôn trở nên âm u, nghiêng chặt khớp hàm, “Lời tương tự, trước khi nàng không định thay đổi thì đừng nói lại cho ta biết.”

“Như vậy, người hiểu rõ rồi có phải không, người...”

“Ta sẽ không buông tay, Khởi nhi, Nhị Hoàng tử là đối thủ rất mạnh, nhưng ta vẫn sẽ không buông tay, sẽ không!” Phương Tôn nói xong, giống như sợ La Khởi sẽ nói lời gì đả thương người nữa nên nhanh chóng quay bước đi.

La Khởi xoa trán thở dài, Ngọc Vô Thụ xuất hiện, làm cho tất cả mọi việc trở nên loạn hơn rồi, đúng không?

***

“Vô Thụ, lần này gặp phụ hoàng không bị thúc giục hay bức hôn gì nữa chứ?” Đại Hoàng tử Ngọc vô Phong kích động chào đón hoàng đệ mới vừa từ trong thư phòng của phụ hoàng đi ra, hỏi.

Ngọc Vô Thụ nhún vai cười, “Nói thì có nói, nhưng không có ép buộc.”

“Đệ nha, đúng là hết thuốc chữa.” Đại Hoàng tử nghĩ cách nào cũng không thông tại sao Hoàng gia lại xuất hiện một dị số như thế. “Một khi đã nhận định phải là nàng như thế, sao tiếp theo không xin phụ hoàng hạ thánh chỉ, La gia nàng không theo mà được à?”

“Không, đệ không muốn ép nàng, đệ cưới nàng là vì muốn cho nàng vui vẻ, ép nàng ở đây nghĩa là làm trái với ước nguyện ban đầu của đệ, không phải của mình đừng nên ham muốn.”

“Không phải là hết thuốc chữa bình thường nữa rồi.” Đại Hoàng tử lắc đầu, mọi việc liên quan đến La gia Tam tiểu thư, từ lâu hắn đã gờ tay đầu hàng không khuyên bảo đệ đệ đầu cứng như đá kia nữa rồi. “Đúng rồi, ta tới tìm đệ là vì muốn dẫn người đi xem con ngựa ‘lửa hồng’ của ta, là giống ngựa quý từ Tây vực đưa tới, cực phẩm trong cực phẩm thế gian khó cầu.”

Đề cập đến con ngựa yêu thích, hai mắt Đại Hoàng tử sáng lên như sao. về mặt kia làm cho Ngọc Vô Thụ hiểu được, một tiếng “Chúc mừng” đã trở thành từ nhảm chán trong lỗ tai của vị hoàng huynh yêu ngựa như cuồng này, nên buộc lòng trưng vẻ mặt phục tùng mà đi theo.

“Lửa hồng” toàn thân đỏ đậm như lửa, vươn thân cao chân, trán rộng mõng hẹp, thật là một con ngựa tốt cực phẩm, đồng thời cũng là một con ngựa mạnh mẽ mấy trăm năm khó gặp. Đại Hoàng tử mặc dù yêu nó đến tận xương nhưng có nó trong tay đã ba tháng rồi mà vẫn chưa hàng phục được nó, gặp thất bại liên tục, chỉ thỉnh thoảng mới cưới được nó mà thôi.

“Vô Thụ, có muốn thử một chút hay không? Nếu đệ có thể hàng phục được nó, vi huynh nguyện ý bỏ thứ yêu thích mà đem nó cho người liền.”

Nhị Hoàng tử cười khỏ: hoàng huynh này biết rõ mình kỹ thuật cưỡi ngựa kém huynh ấy xa, nói vậy là có ý muốn chế giễu phải không? “Đại hoàng huynh, nếu như đệ không thật sự hiểu rõ rằng huynh rất yêu quý đệ, thì đệ sẽ hoài nghi là huynh đây đang cố ý hại đệ đó.”

“Ngay cả thử cũng không dám thử không phải là phong cách của Vô Thụ nha.”

“Cung kính không bằng tuân mệnh, tại đại hoàng huynh xem trọng đệ đó thôi!” Ngọc Vô Thụ cố ý muốn dọa ngựa giật mình nên phi thân lên bên trên lưng “lửa hồng” đang đứng giữa sân không người kèm cương. Nhưng thân thể chưa ổn định thì đã bị “lửa hồng” dựng thẳng chân sau xoay tròn tại chỗ như cơn lốc quăng hất ra ngoài.

Đại Hoàng tử đã đoán trước được nên phi thân ra tiếp được, sau khi giúp hần vững vàng đứng chân xuống đất thì đắc ý cười nói: “Lửa hồng thật sự không tầm thường đúng không?”

“Tốt lắm đó, đại hoàng huynh.” Ngọc Vô Thụ kinh hồn ổn định như lúc đầu, lắc đầu cười gượng, “Thế thì một ngày kia nếu vi đệ không muốn sống, tất nhiên sẽ tìm đến Lửa hồng hỗ trợ, gãy tay chặt đầu tùy nó lựa chọn.”

65. Chương 65: Mỹ Nhân Tâm Rối Bời 3

“Khởi nhi!” Ngọc Vô Thụ đuổi theo giai nhân, nhớ tới lúc trước thỏa tình ôm nàng ở trên đường khiến giai nhân oán hận nên không dám đường đột thêm nữa, chỉ giang rộng cánh tay chặt chẽ chặn đường đi, “Sao thấy ta thì lập tức rời đi?”

Hần muốn hẹn giai nhân thăm lại chốn xưa mà lại sợ nàng không chịu đồng ý, nên mượn Lương Chi Tâm nhờ vả thỉnh La Chấn hỗ trợ. La Đại tiểu thư lấy một đôi mắt sáng trong veo không một gợn sóng nhìn chăm chăm vào hắn một lúc lâu, cuối cùng nhíu mày gật đầu, thay hắn hẹn người ấy đến. Nhưng hắn lại không ngờ rằng, La Khởi vừa thấy người trong đình là hắn thì liền xoay người rời đi. Chẳng lẽ hắn giống như ôn dịch hay sao?

“Người thế mà cũng làm cho tỷ tỷ giúp người được?” Trong đôi mắt hạnh của La Khởi là một đốm lửa nhỏ, “Gạt ta thì người đắc ý lắm ư?”

“Ta không xin đại tỷ giúp ta, nàng sẽ đồng ý gạt ta sao? Từ sau tiệc tối ngày đó, nàng coi ta như rắn rết, ta bước vào cửa trước thì nàng liền trốn ra bằng cửa sau, nếu không có chiêu này, làm sao mới có thể gặp được nàng?” Ngọc Vô Thụ bĩu môi rất ủy khuất.

“Gạt ta làm cái gì? Những gì nên nói, nên làm, chẳng phải đã làm hết từ vài năm trước rồi sao? Người lại đây làm cái gì?” Tiếng nói mềm mại của La Khởi mang theo một cỗ oán khí, biến lời nói thành mưa bằng ném vào trên mặt hắn.

“Khởi nhi, mấy năm nay, ta... ta nhớ nàng, rất nhớ, “Ngọc Vô Thụ nắm bàn tay mềm mại của giai nhân, sau khi bị gạt ra lại kiên cường bắt khuất chạm vào lần nữa, lại lần nữa bị gạt ra, đành phải mạnh mẽ ép buộc tay mình không vươn ra nữa mà chỉ đem ánh mắt si ngốc cuốn lấy gương mặt xinh đẹp kia, “Khởi nhi, nàng có từng nhớ đến ta không?”

La Khởi cười, “Nhớ.”

“Khởi nhi? “Đôi mắt Ngọc Vô Thụ chợt sáng ngời lên.

“Nhớ đến sự thất vọng, nhớ đến sự tuyệt vọng, nhớ đến sự khác biệt giữa hai người!” La Khởi quay đầu, không muốn để cho hắn thấy hai mắt nàng đột nhiên trở nên ẩm ướt, “Vào thời điểm ta đã không còn nhớ đến người nữa, người lại trở về. Ngọc Vô Thụ, vì sao người cứ phải xuất hiện ở trước mắt ta, vì sao không thể để cho ta yên ổn sống qua ngày? Vì sao người mới trở lại đã làm nhiều loạn cuộc sống trước kia của ta? Người... đáng giận, người thật đáng giận!”

“Khởi nhi...”

“Không cho phép chạm vào ta!” Lại một lần nữa, La Khởi hất bàn tay đang muốn cầm tay nàng, lớn tiếng quát.

“Được, không chạm vào, không chạm vào.” Ngọc Vô Thụ giấu bàn tay mà hắn rất khó quản chế ra sau lưng, “Khởi nhi, lần này ta trở về, cho tới bây giờ không hề muốn làm nhiều loạn sinh hoạt của nàng. Ta nghĩ rằng nàng đã là... danh hoa có chủ, lòng ta đã chuẩn bị xong để chịu lắng trì, nhưng ngay thời khắc biết được nàng vẫn là tiểu cô nương độc thân...” Trong một thoáng mừng như điên đã khiến cho hắn không rảnh mà suy tư về bất kỳ vấn đề khác, chỉ thầm nghĩ làm cách nào nhanh nhất để có thể ôm vào lòng thiên hạ vẫn luôn luôn chiếm cứ một chỗ vững chắc trong lòng trong mộng của mình. “Đó là tâm tình của ta, ngoại trừ việc cảm tạ trời xanh nhân từ, không thể nói nên lời nào khác được nữa.”

“Tâm tình của người không nên đòi công bằng từ ta, Nhị Hoàng tử.”

“Khởi nhi...” Ngọc Vô Thụ nhếch môi đầy ý khổ sở, “Chúng ta uống phí thời gian mấy năm nay còn chưa đủ sao? Mỗi đêm nghĩ tới nàng, ta lại thêm một lần bị sự hối hận cắn nát tâm can. Ta không hiểu sao khi đó ta lại ngu xuẩn đến thế, để cho nàng rời đi ngay trước mắt ta? Chỉ xoay người một cái thì lập tức là cả một đời vô duyên, ta vì một phần ngạo khí không sao hiểu được mà phải trả cái giá thể thảm nặng nề đến cả đời cũng không chấp nhận được... Bị những tâm tình kia nhiều lần xâm nhập hỗn lộn tra tấn, ta hầu như đã nghĩ rằng nhất định mình sẽ chết vì đau lòng.”

Chết vì đau lòng? La Khởi bất giác không kìm được bưng lấy ngực. Đã từng có lần, khi nàng khóc ướt áo gối giữa đêm khuya, nàng cũng cho là mình sẽ chết giống vậy, chỉ vì nỗi đau không thể chịu đựng nổi kia. Nhưng mà vào lúc nàng đã pha loãng được ý nghĩ đau thương, buông xuống cảm xúc trong lòng mình, hẳn lại như từ trên trời rơi xuống...

Tên vở kịch “gương vỡ lại lành” thì ai cũng thích xem, nhưng có ai nói cho người đứng trước gương nên làm thế nào để không để ý đến việc kính kia đã chia mặt mũi mình thành trăm ngàn mảnh vỡ không lành?

“Ngọc Vô Thụ, chúng ta đã đi không đường quay về rồi, người bảo...”

“Vì sao không đường quay về?” Ngọc Vô Thụ không muốn nghe chữ “bảo trọng” mà nàng còn chưa nói ra miệng. Người hẳn muốn là nàng! “Bởi vì trong lòng nàng có người khác đến rồi sao?”

Hắn nhớ tới thanh niên Trạng Nguyên kia, hẳn hiểu được, đó là một đối thủ cần toàn lực ứng phó. Những năm tháng mà mình vắng mặt trong cuộc đời Khởi nhi, hẳn toàn bộ chiếm giữ.

“Không liên quan gì đến người bên ngoài. Cả ta và người đều đã hai mươi tuổi.

Gần một năm, sau khi đau thương như khoan vào tim thấu tận xương kia phai nhạt rồi, ta nghĩ về chuyện giữa chúng ta vô số lần. Khi đó ta tuổi còn nhỏ, không hiểu không thông cảm mà cứ nhất quyết đòi có tất cả, nên lòng của người nảy sinh ý dao động không phải là ta không có trách nhiệm. Nếu thời gian lặp lại một lần nữa, có lẽ tuy còn nhỏ nhưng ta sẽ chín chắn hơn, có lẽ sẽ không để cho người có cơ hội động tâm đối với Phạm Đình, có lẽ chúng ta...”

“Không có động tâm, Khởi nhi, từ đầu đến cuối, người làm cho ta động tâm sinh lòng yêu thương, chỉ có nàng!” Ngọc Vô Thụ vẫn không kiềm chế được đôi tay mình, đặt lên vai giai nhân, để hai người bốn mắt nhìn nhau, xin nàng thấy rõ tình yêu si mê say đắm trong đáy mắt hắn, “Đó là thưởng thức, chỉ có thưởng thức mà thôi, như đối với một khối mỹ ngọc, như khi xem một bức danh họa.

Khởi nhi, ta biết, nàng luôn luôn trách ta chuyện ta từng mở miệng trách cứ nàng khi Phạm Đình chết đi. Nhưng mà nàng thử nghĩ xem, nếu một người bằng hữu của nàng mất đi, ta cũng đứng trước mặt nàng mà vui vẻ ra mặt, nàng sẽ như thế nào? Khi đó, ta cũng đâu biết nàng ta còn tại nhân thế.

Triều Ninh nhắc với ta, nàng từng kể hắn nghe rằng ta thờ dài kể lễ thần thái Phạm Đình dị thường khác hẳn người khác thế nào, chẳng lẽ lúc ta kể với nàng về những chuyện của Thiệu Nhi về mặt ta không giống thế hay sao? Chỉ bởi vì Phạm Đình và ta không có quan hệ huyết thống, nàng liền định cho ta tội danh động tâm với nàng ta.

Nhưng nàng đã từng thấy dáng vẻ của ta khi ta nói chuyện với người khác về nàng chưa? Hoàng huynh ta từng trêu ghẹo ta rằng, vừa nhắc đến nàng thì trong ánh mắt ta liền như ẩn dấu một viên trân châu long lẫy nhất thiên hạ này, trên mặt như là đã ăn được mật đường trăm ngàn năm. Nếu nàng vẫn không thể hiểu ra, Khởi nhi, nàng có thể đi gặp tỷ tỷ của nàng, xem mặt tỷ ấy khi nói đến thưởng thức lựa phẩm và nói đến tỷ phu thì khác nhau đến thế nào.”

Lần này nói nhiều như vậy đều không phải là những lời ấp ủ lâu ngày. Ngọc Vô Thụ vốn dĩ muốn đem quá khứ vứt bỏ ra sau đầu, cùng Khởi nhi dặt tay trong tương lai là tốt rồi. Nhưng Khởi nhi kháng cự khiến cho hắn hiểu được, nếu muốn tìm kiếm sự bắt đầu một lần nữa, phải thật sự đối mặt với quá khứ một lần. Vì thế, những lời này liền tuôn ra ào ạt như thế.

“Khởi nhi, chúng ta...”

“Những điều người nói thì từ trước khi người trở về ta đã hiểu được rồi.” Trong lòng La Khởi nổi lên vị chất, “Ta vừa mới nói rồi đó thôi, ta đã đem chuyện giữa chúng ta lật tới lật lui vô số lần. Đã nghĩ thấu đáo ta sai chỗ nào, lỗi của người ở đâu, cũng đã nghĩ thấu đáo chúng ta đã bỏ qua cái gì. Chúng ta không thể bắt đầu lại một lần nữa, chẳng liên quan gì đến Phạm Đình hay Phương Tồn, mà cái chính là...”

Cúi đầu xuống, cặp mắt dùng hàng mi dài che lấp, sau một lúc im lặng thật lâu, đôi mắt như nước hồ thu như mềm hẳn lại, giọng nói dù hết sức cố gắng giữ sự lạnh nhạt vẫn khó che dấu nỗi thê lương, “Chúng ta bỏ lỡ rất nhiều thời gian quan trọng, bỏ lỡ thời khắc yêu nhau nhất, đã không trở về được nữa.”

***

“Trở lại rồi đấy à?” Phương Tồn chờ trước cửa khuê lâu của Tam tiểu thư, khi thấy một bóng hình xinh đẹp tiến đến liền lại gần nghênh đón.

La Khởi vô lực thở dài, “Phương Tồn, lúc này người có thể đừng nói gì với ta được không? Đừng làm một chuyện gì được không?”

“Được.” Người sau mặt không đổi sắc, ung dung gật đầu.

La Khởi lướt qua hần đi vào trong phòng, nghe thấy tiếng cửa nha hoàn bên người đóng lại, nàng rảo bước tiến vào phòng trong, vùi đầu vào trong chăn bông. Mấy ngày vừa qua, nàng chịu đủ loại vừa bao vây vừa quấy rối lôi kéo, đã vài đêm không ngủ ngon, lúc này lên cơn buồn ngủ, muốn ngủ ngay. Không bao lâu sau, hơi thở dần dần trầm xuống, ngủ thật.

Khi tỉnh lại, hoàng hôn đã buông ngoài cửa sổ. Nàng kêu vài tiếng tên của nha hoàn mà không thấy đáp lại, mang giày khoác thêm áo bước ra ngoài, uống xong một chén trà nóng, vô tình ngẩng đầu, nhìn thấy có một thân ảnh to lớn đứng thẳng được ngọn đèn chiếu hắt vào trên màn che cửa.

“Ai ở bên ngoài đó?”

“Ta.”

“Phương Tồn?” La Khởi nhướn mày kinh ngạc, “Người đừng nói với ta là người vẫn đứng đó từ này đến giờ nha?”

“Hôm nay là ngày nghỉ của ta.” Thời gian dư dả. “Cũng không phải là ra về cố đứng làm gì, có ghé dựa có thể ngồi mà.”

Trời, tên nhóc hư đốn này là muốn nàng tức chết phải không?

66. Chương 66: Mỹ Nhân Tâm Rối Bồi 4

“Phương Tồn, sao người chẳng chịu nghe lời ta vậy? Người cần gì lãng phí thời gian làm việc này?”

“Nếu nàng nói điều ta muốn nghe, ta đương nhiên sẽ nghe theo. Làm chuyện mình thích, mặc kệ như thế nào, cũng không phải là lãng phí.”

“Người...” La Khởi chán nản. Đứa nhỏ này, qua nhiều năm như vậy rồi, cho dù đã biết được cách xem xét thời thế ở bên ngoài, chú ý đến việc dùng thủ đoạn, sách lược tinh xảo, nhưng tính bướng bỉnh nhiệt tình bên trong cái vẻ ngoài cổ hủ nề nếp kia vẫn chưa thu lại được. Một khi đã quyết định, ắt phải làm cho người khác tức giận đến chết mới vừa lòng.

“Làm sao người chỉ có thể nghe những điều bản thân muốn nghe! Hơn nữa, nếu một việc nhất định không có kết quả mà người còn muốn làm, đó chính là lãng phí!”

“Nàng muốn gả cho Ngọc Vô Thụ sao?”

“... Hả?”

“Nếu nàng không có muốn gả cho hần, nàng là khuê nữ, ta chưa có thê thất, ta muốn nàng làm vợ thì có ảnh hưởng thế đạo công lý gì đâu. Vì sao ta phải nghe lời nàng mà vứt bỏ ý thích của ta?”

“Hả?” Những lời này chỉ là bề ngoài bóng bẩy, đại khái giống như cũng chưa nói cái gì..., mà sao hần có nhiều thế?

“Nếu như nàng cảm thấy phiền, ta thật sự xin lỗi, nhưng ta phải nói một điều rằng đáng lý ra nàng không nên cứu ta lúc trên thuyền vài năm trước đây. Nếu đã cứu ta, chính là đã trêu chọc phải cái sự phiền toái là ta đây.”

“...”

Nhóc con hư đồn này, nhóc con hư đồn!

“Ta biết sáng nay nàng ra ngoài gặp Ngọc Vô Thụ. Ta chờ ở trong này là vì muốn biết một chuyến đi này có thúc đẩy nàng hạ một quyết định gì đó hay không. Nếu nàng đã quyết định, để không cho nàng khó xử, ta đương nhiên sẽ rời khỏi đây. Trước mắt xem ra không phải là trường hợp này, như vậy, ta sẽ ứng chiến đến cùng.”

Chiến cái gì mà chiến? Nhóc con hư hỏng này học hành thông minh, làm quan khôn khéo, thì cho là mình có thể nói chuyện bừa bãi có phải không?

“Không phải, Phương Tồn, người nghe cho kỹ đây...”

“Ta không thích nghe.”

“Không muốn?”

“Nàng nói tới nói lui đơn giản đều là những lời vừa rồi, ta có thể lập lại lưu loát như nước chảy không sót một từ. Cái mà ta muốn nghe đương nhiên là sẽ không quay lưng lại mà nghe rồi?”

“...” Đây là ngụ ý biện kiểu gì vậy trời?

“Được rồi, điều ta muốn biết ta đã biết, muốn nói cũng đã nói, trời không còn sớm, nàng đi nghỉ ngơi đi.”

Còn... nghỉ ngơi được sao? Nàng dùng tóc để nghỉ thì cũng biết chắc chắn tối nay không bình yên được rồi? Hai người kia rốt cuộc là yêu nàng hay là hại nàng a?

***

“Nương tử, hôm nay Chi Tâm giúp nhạc phụ kiểm tra sổ sách xong rồi nha.”

“Tướng công ngoan.”

“Chi Tâm còn giúp nhạc mẫu tưới hoa, còn vụng trộm xúi Tiểu Lam tỷ tỷ ngày mai nở hoa nữa.”

“Tướng công thật tốt.”

“Chi Tâm còn giúp Đoạn nhi dệt xong tơ tằm cần dệt trong hai năm, làm cho muội ấy kiếm thật nhiều tiền.”

“Tướng công thật sự là có khả năng mà.”

“Nương tử!” Khoe tài nửa ngày mà vẫn không xin được đường ngọt ngào, ngốc tử nào đó cuối cùng phồng má, mặt cong lên, kháng nghị bằng giọng buồn bực.

“Sao vậy, tướng công?” La Chấn ra vẻ không hiểu, chớp mắt đẩy vẻ vô tội.

“Nương tử nên hôn Chi Tâm!”

“Thật không? Có sao?”

“Trần nhi khi dễ Chi Tâm, Chi Tâm tức giận rồi!” Ngốc tử nào đó xoay đầu sang hướng khác, còn hung hăng hất đầu một cái, cổ hết sức để bày ra vẻ tức giận.

La Chấn buồn cười quá, đã hiểu rõ tướng công bảo bối, cũng đã đùa giỡn rất nhiều năm rồi, vẫn muốn chọc ghẹo hoài không thôi. Bỏ xuống công việc thù thù trong tay, luồn tay vào gáy dài của tướng công, trước tiên là hôn nhẹ một cái lên trên cái trán trơn bóng, rồi lại hôn chụt một cái trên cái má đẹp như ngọc, lại

hôn lên đường cong duyên dáng của quai hàm, chỉ riêng bỏ qua đôi môi mỏng hồng đang tha thiết mong được đối đãi.

“Hu hu hu, nương tử thật xấu, nương tử đang khi dễ Chi Tâm...” Ngốc tử nào đó ăn không được món đường ngọt nhất, ủy khuất hu hu nức nở trong cổ họng, giả bộ khóc để được yêu thương, “Chi Tâm thật đáng thương, nương tử không thương Chi Tâm...”

“Thối ngốc tử!” Đùa giỡn đã đủ, La Chấn cười phun một tiếng, che lại hai cánh môi mỏng của tướng công...

Đi tới ngoài hiên, La Khởi vô ý thấy được tỷ tỷ và tỷ phu ân ái triền miên, đã qua bao lâu rồi mà tới giờ nàng vẫn bị bầu không khí ngọt ngào đến mức chỉ nhìn thấy lẫn nhau của hai người này làm dừng bước chân.

Mong ước được một người toàn tâm toàn ý, đường đời không ai có thể bắt nạt. Hồi còn khuê nữ, cả ba tỷ muội nhà nàng từng đến miếu Nguyệt Lão bái cầu lương duyên, khi đó tỷ tỷ vừa đến tuổi cập kê, hăng hái phát biểu, “Tỷ phu tương lai của các muội phải có văn có võ. Có thể không làm tướng quân, nhưng khi muốn làm tất nhiên có thể gánh vác nổi. Có thể không làm Tể tướng, nhưng nhất định phải có điểm tài năng hơn người. Chỉ có như thế, mới tính sánh duyên.”

Khi tỷ tỷ nói những lời này thì con ngươi chợt hiện tia sáng chắc chắn, vì thế, nàng và Nhị tỷ đều tin tưởng rằng người rể hiền tương lai của tỷ tỷ nhất định phải như tỷ tỷ mong đợi. Tuy là trải qua thương tổn do Giang Bắc Hồng gây ra, tỷ tỷ cũng chưa bao giờ từng thiếu đi chút nào ánh hào quang động lòng người, các nàng cũng chưa từng hoài nghi nam nhân tương lai của tỷ tỷ tất nhiên sẽ là nam tử tốt nhất thế gian này. Nên khi tỷ phu xuất hiện đã làm cho các nàng chấn động kinh ngạc, cũng khiến cho nàng hiểu được, cái gọi là tốt nhất, chính là tốt nhất cho người mà cũng trùng hợp là người người yêu.

Người tốt nhất cho tỷ tỷ, chính là tỷ phu. Còn của nàng thì ở đâu đây? Tốt nhất của nàng là như thế nào đây?

“Khởi nhi.” La Chấn lơ đãng quay đầu thì nhìn thấy muội muội đứng ngoài cửa hiên, đẩy tướng công vẫn đang chưa được thỏa mãn ra, nâng tay gọi, “Vào đây ngồi xuống đi.”

La Khởi liếc liếc Chi Tâm đang tức giận trợn mắt, ráng nhịn cười rảo bước tiến vào cửa, mở miệng khê chào, “Tỷ phu.”

“Hừ!” Đường chưa ăn đủ nên Lương Chi Tâm rất mất ứng, mồm đánh nhau với kẻ tới quấy nhiễu nhưng mà không dám.

La Chấn néo lỗ tai ngốc tử một cái, kéo muội muội ngồi xuống, “Có chuyện muốn nói với tỷ sao?”

La Khởi gật đầu, cũng không kiêng dè tỷ phu, nói thẳng: “Khởi nhi bị một việc làm cho khó chịu quá.”

“Ngọc Vô Thụ và Phương Tồn?”

“Dạ.” La Khởi sắc mặt ngưng lại, trong đôi mắt như hồ thu kia như có thêm một tầng mây mờ mờ, “Khởi nhi tự nhận thấy rằng đã nói rõ ràng với từng người bọn họ, chưa từng dùng từ nào lập lờ, thế mà không biết vì sao vẫn bước vào trong mê chướng này, bị hai người bọn họ dây dưa, chột trái chột phải, không biết theo ai.”

“Như vậy đã tỏ rõ cho muội thấy rằng bọn họ không phải là muội cho nên mới thờ ơ bỏ ngoài tai như vậy.” La Chấn kéo tay Chi Tâm, “Tướng công trời sinh có thể tra xét lòng người nhưng cũng không thể nhận ra được lòng muội đang như thế nào. Mọi chuyện đều thể hiện rằng lòng của muội đang rối loạn.

Ngọc Vô Thụ và Phương Tồn đều có ý nghĩa nhất định trong lòng muội nên muội mới có thể khó xử, mới tiến thoái lưỡng nan đến thế. Nếu không, hai người bất kỳ nào ngoài đường mà cứ quần lấy muội như thế, đảm bảo La gia Tam tiểu thư có mười hai thủ đoạn để ứng phó, làm gì có chuyện khó xử?”

“Nhưng mà, nhưng mà...” La Khởi vỗ trán, mặt nhăn mày nhú, “Khởi nhi đã tự hỏi bản thân rồi, không tính sẽ có chuyện gương vỡ lại lành với Ngọc Vô Thụ. Đối với Phương Tồn, chỉ xem hắn là người một nhà, tình nghĩa giống như một đệ đệ. Làm sao có thể...”

“Nếu tình yêu có thể thật sự phân biệt rõ ràng trắng đen hiểu thấu triệt để như thế thì năm đó tỷ đã không vì ngốc tử này mà làm cho cha mẹ thương tâm.” La Chấn lại nhéo vành tai tưởng công một cái, “Hồi mới bắt đầu, các người cũng đâu có lý trí kỳ quái như tỷ, sao sau đó lại một đi không trở lại như thế? Nếu đã không có đạo lý nào có thể giải nghĩa tình yêu, làm sao muội có thể khẳng định ngay lập tức được cái nào mới là tình cảm chân chính thật sự?”

“Nếu như ngay cả mình mà cũng không thể khẳng định được tâm tình của mình, ai có thể quyết định rõ ràng?”

“Sự thật.” La Chấn vuốt ve tóc mai như mây của muội tử, ôn nhu nói, “Có lẽ chỉ có sự thật phát sinh thì muội mới có thể khẳng định được tâm tình của mình. Hiện tại, những người đứng xem cũng không thể kết luận thay muội được. Khởi nhi à, chính muội chỉ cần biết rõ ràng, lúc đêm khuya vắng vẻ thì người chột hiện ra nhiều nhất trong lòng muội là người nào?”

Đêm khuya vắng vẻ thì xuất hiện nhiều nhất trong đầu là người nào ư?

Đêm đó, La Khởi lật đi lật lại thắc mắc này hoài mà thiếp đi. Mà chuyện đáng buồn là, mở mắt ra là đã thấy thái dương mọc lên ở phương đông, nắng chiếu rực rỡ, đúng là một đêm ngon giấc mà gần đây nàng khó có được. Hai nam nhân vô liêm sỉ một lớn một nhỏ kia đúng thật là không muốn cho nàng sống yên ổn qua ngày mà.

67. Chương 67: Thật Lòng Có Thể Thấy Được Không 1

Không thể nói rõ ra là ai đang chờ ai, sau khi tan triều về, tại hành lang ngoài điện, hai người vốn đã biết sự tồn tại của nhau từ trước là Ngọc Vô Thụ và Phương Tồn lần đầu tiên có một lần gặp mặt thật sự.

“Tìm một chỗ uống mấy chén, thấy sao?” nếu đã lớn hơn mấy tuổi thì đương nhiên sẽ biểu hiện phong cách cần có, Ngọc Vô Thụ mở miệng trước.

“Được!” Phương Tồn cũng đủ sảng khoái để đáp ứng. Trên tửu lâu, hai người quả thật cũng đáp ứng uống rượu, liên tục mấy chén nhắc lên hạ xuống mà không hề đề cập đến cái chuyện mà lòng dạ hai bên đều biết rõ, cho đến khi ba phần ý say đã nhuộm rõ lên hai vầng trán rộng.

“Khởi nhi...”

Gần như là hai miệng một lời, thốt ra cái tên ở trong lòng bọn họ, để làm lời khơi mào câu chuyện. Trong lòng là nụ cười khổ sở bởi tương tư, đồng thời dâng lên một thứ cảm xúc không thể hiểu của những người “cùng một lứa cuối trời lặn đạn”(*), cả hai cùng phát ra một tiếng thở dài rất nhỏ.

(* Nguyên văn: đồng thị thiên nhai luân lạc nhân — cùng là những người lưu lạc nơi chân trời góc bể; trích trong bài thơ “Tỳ Bà Hành” của Bạch Cư Dị)

“Khởi nhi thực thông minh, cũng có thể nói là khôn khéo, chỉ bằng dung mạo vô tội mà nàng có thể làm cho nhiều thương nhân giàu có từng chìm nổi trên thương trường vài chục năm cũng phải quỳ gối xưng phục. Nhưng mà, nàng thông minh nhưng không đủ kiên cường, khôn khéo nhưng không đủ lý trí.” Ngọc Vô Thụ nói.

Phương Tồn ngửa đầu rót rượu vào cổ, nói: “Nàng có điểm tùy hứng, có điểm yếu đuối, cũng có một tia yếu ớt. Nàng bị gai hoa hồng đâm vào tay một lần liền không chạm vào hoa hồng nữa, bị mướp đáng làm đáng cổ họng một lần liền dè chừng khổ qua. Mà vì người, nàng phòng bị với tình ái.”

Ngọc Vô Thụ cũng rót rượu vào miệng, nói tiếp: “Nàng có thể đem một việc phân tích điều nào điều nấy xem ra có lý, nhìn rất rõ ràng, nhưng tự thân trải qua thì thường thường lại không tỉnh táo như nàng vẫn có.”

“Lúc trước mất đi người, mặc dù nàng thống khổ thương tâm, nhưng cũng không hề đi níu kéo. Hiện tại nếu mất đi cả ta và người, mặc kệ tâm tình như thế nào, nàng vẫn sẽ đứng tại chỗ.” Phương Tồn cười khổ, gấp

gỡ một tiểu nữ tử khó chịu như vậy, bọn họ còn có thể làm được gì đây? “Nếu không muốn mất đi nàng, cũng không muốn uống phí thời gian, chỉ có thể nghĩ cách bắt lấy nàng, buộc nàng vào chính mình thì nàng mới không thể chạy mất.”

“Không ngờ ta và ngươi có cùng một ý nghĩ.”

Hôm nay hai người hẹn gặp nhau, vốn là muốn thuyết phục đối phương cùng mình liên thủ để “ép” người nọ ra một kết quả, mới chỉ nói mấy lời đã có sự ăn ý, cho nên, chắc cũng chẳng khó hiểu tại sao bọn họ đã cùng yêu một nữ nhân.

“Tiểu tử.” Ngọc Vô Thụ đập tay lên vai Phương Tốn, “Vốn nghĩ rằng ngươi là dạng thư sinh oắt con trăm voi không được bát nước xáo, không thể tưởng tượng được rằng đầu óc cũng đủ dùng đấy chứ. Mặc kệ Khởi nhi sẽ lựa chọn thế nào, ta đã xem ngươi là bằng hữu kết giao rồi!”

Phương Tốn cười, “Cũng vậy. Mặc dù biết ánh mắt Khởi nhi sẽ không quá kém, nhưng trước khi gặp ngươi thì trước giờ ta vẫn chưa từng nghĩ sẽ tách ngươi ra khỏi cái đồng người Hoàng gia giống như ký sinh trùng quần là áo lụa kia.”

“Có gan lớn, đủ cuồng vọng, thế mà lại hợp khẩu vị của ta!”

“Nếu đối mặt không phải là các hạ, thì dù lá gan có lớn hơn nữa cũng không dám nói ra những lời này.”

“Ha ha ha...”

Kính trọng lẫn nhau. Khi đó, hai người đều cùng tự nhủ trong lòng: nếu đến cuối cùng Khởi nhi lựa chọn một người như vậy, ngay cả khó tránh khỏi đau thương nhưng rốt cuộc vẫn một tia vui mừng.

Mà bại trong tay một người như vậy, cũng sẽ không quá bất mãn.

Mặc dù đều nghĩ như vậy, nhưng ai trong hai người cũng không hy vọng người ôm mỹ nhân về nhà sẽ là đối phương.

***

“Tam tiểu thư, Tam tiểu thư có trong phủ hay không? Mau tìm Tam tiểu thư!” Trên đầu tổng quản La phủ lăm lăm một tầng mồ hôi mỏng, sắc mặt đầy hoảng sợ chạy vào trong vườn, giữ chặt một nha hoàn trước cửa, “Nhanh đi, phải nhanh!”

Nha hoàn còn chưa kịp trả lời, La Tam tiểu thư đã từ bên kia bước tới, “Kinh hoàng cuống cuống như vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Tam tiểu thư!” Tổng quản quên cả thi lễ, “Mới vừa rồi nha môn Thành Thủ phái người cấp báo, sáng nay Thành Thủ đang thẩm án thì có tên côn đồ hung hãn cầm binh khí xông vào công đường, chém bị thương vài nha dịch không nói, mà còn chém mấy đao trên người Thành Thủ đại nhân...”

“Mấy... đao?”

“Đúng vậy đó, nghe nói Thái Y Viện đã phái đại phu sang, nhưng tình hình dường như không khả quan lắm, lại phái người đuổi theo nhị cô gia đang đi Hàng Hạ, có chết người không cơ chứ?” Tổng quản xoay như chong chóng tại chỗ, xoa xoa tay, mặt mũi vô cùng lo lắng, “Người nha môn phái tới nói, Thành Thủ đại nhân luôn miệng kêu tên Tam tiểu thư. Tam tiểu thư, ngài xem, ngài có nên... đi xem đại nhân không?”

Đương nhiên phải đi rồi! Dù gì đi chẳng nữa, nàng coi Phương Tốn như là thân nhân trong nhà, nàng làm sao có thể không để ý tới sự sống còn của hắn cho được? “Nhị tỷ phu không có ở đây, nhưng còn đệ tử mà huynh ấy thu nhận, nhanh đi gọi người đi!”

Quên cả việc quay về khuê phòng chỉnh đốn y phục, La Khởi vội vàng bước đi.

Đưa Tam tiểu thư lên xe xong, tổng quản La phủ mới quay người lại đã đụng mạnh vào một thanh niên cường tráng đang cấp bách hoảng sợ chạy tới, mạnh đến nỗi muốn đem ngũ tạng lục phủ của tổng quản đại nhân chuyển vị trí luôn, nên vừa vỗ về ngực vừa thở gấp cho thông khí: “Các hạ quá lỗ mãng rồi, người...”

Đại hán này cũng biết để ý, liền tiếp lên tiếng tạ lỗi, “Xin lỗi, xin lỗi, tại hạ vội vã tìm người, đã đắc tội nhiều!” Nói xong, chạy vào đại môn La phủ, liền bị tổng quản kéo lại.

“Người vào La phủ chúng ta à, muốn tìm người nào?”

“La Tam tiểu thư.”

“Tìm Tam tiểu thư nhà chúng ta có chuyện gì?”

Đại hán vui mừng: “Thì ra các hạ là người trong La phủ, xin nhanh chóng báo cho La Tam tiểu thư biết, Nhị Hoàng tử cười ngựa ngã bị thương, đang mong Tam tiểu thư đến thăm!”

“Nhị Hoàng tử?” Ánh mắt tổng quản chợt lóe lên, “Nhị Hoàng tử bị thương?”

“Đúng đúng đúng, thỉnh Tam tiểu thư ngọc giá đến phủ thăm.”

“Thỉnh Tam tiểu thư đến phủ thăm...” Tổng quản trầm ngâm, lơ đãng liếc chiếc xe ngựa đang vượt qua góc đường, “Tiểu huynh đệ chờ chút, tại hạ tiến vào thông báo một tiếng.”

Ước chừng một khắc đồng hồ sau, thân ảnh tổng quản lại một lần nữa xuất hiện, mặt đầy vẻ xin lỗi, phát tay áo vái chào với đại hán đang đứng ngang người gác cổng:

“Xin lỗi, tiểu huynh đệ, Tam tiểu thư nhà chúng ta nghe tin Nhị Hoàng tử bị thương thì đã xanh mặt, vừa mới muốn nhích người thì lại nhận được tin một bằng hữu đang mạng ở sớm tối, ngay cả cửa chính cũng không kịp đi mà từ cửa sau xuất phủ đi rồi! Mạng người là quan trọng, không còn cách nào khác có phải không? Nhưng mà, Tam tiểu thư có chuyện đi trước, đợi bằng hữu bên kia mọi chuyện ổn định, tất nhiên sẽ đến phủ Nhị Hoàng tử thỉnh tội. Trước tiên tại hạ ở đây thay chủ tử bồi thường đã thất lễ.”

Tổng quản mới bốn mươi đã mang tang vợ, dưới gối không có con trai hay con gái gì, từ sau khi Phương Tồn đến phụ giúp, một già một trẻ kết tình kết nghĩa, thân thích như cha con với nhau. Vào lúc này, xin tha thứ cho hắn dùng một thủ đoạn nhỏ để lươn lẹo, chỉ vì đứa nhỏ này si tình chuyên nhất với Tam tiểu thư. Về phần Nhị Hoàng tử bên kia thì đành phải nói tiếng xin lỗi tận đáy lòng thôi chứ sao, dù sao trong Hoàng gia mỹ nữ cả đàn cả đống, muốn nữ nhân như thế nào mà không có sẵn?

***

“Khởi nhi?”

Từ trong hôn mê tỉnh lại, Phương Tồn chớp mắt vài lần, xác định khuôn mặt xinh đẹp trước mắt này không phải là ảo ảnh thì lập tức mừng như điên như sóng to đập mạnh vào lòng dạ, khoảnh khắc này hắn dường như đã quên rằng trên xương sườn có mấy chỗ đau, “Nàng... chọn đến bên ta?”

Khởi nhi có thể bỏ Ngọc Vô Thụ mà chạy đến bên hắn, đủ để nói rõ rằng trong nội tâm nàng, phân lượng của hắn đã vượt qua Ngọc Vô Thụ, đúng không?

Gặp mặt Ngọc Vô Thụ một lần, lấy an nguy bản thân khiến cho giai nhân lấy tâm lựa chọn, là sách lược mà hai người không mưu mà hợp. Chẳng qua, hắn an bài cho bản thân chỉ là một cơn có hiểm không nguy ngoài ý muốn khác, chứ không phải là bị kẻ có ý đồ ác tới cửa gây chuyện, nhưng, lại giống như chó ngáp phải ruồi...

Nhị Hoàng tử sẽ không cho là hắn làm trái với ước hẹn chứ?

Mặc kệ! Nếu có thể kiểm tra xong tấm lòng thật sự của giai nhân, mấy đao này cho dù Nhị Hoàng tử có thể sẽ chỉ sẽ mắng, hắn đều chấp nhận được.

“Người bị người ta chém đến choáng váng rồi hả? cười cái kiểu gì vậy?” La Khởi cầm khăn mềm trong tay, lau mồ hôi trên trán của hắn.

“Khởi nhi, nàng yêu thích ta, hóa ra, nàng đúng là yêu thích ta!” Phương Tồn không để ý xương sườn bên dưới đang đau nhức, cố gắng dựa ngai dậy ôm lấy giai nhân, “Ta biết ngay, nàng vẫn còn yêu thích ta!”

68. Chương 68: Thật Lòng Có Thể Thấy Được Không 2

Vẫn còn yêu thích ta...

Những lời này vẫn mãi vang vọng trong đầu La Khởi, đến lúc về tới nhà vẫn ra sức đánh vào màng não, khiến cho đầu nặng mơ hồ đau nhức khắp nơi.

“Tam tiểu thư.” Tổng quản chào đón, “Tình hình Thành Thủ đại nhân thế nào rồi?”

“Không có gì đáng ngại.” Chăm sóc Phương Tồn một ngày một đêm, La Khởi đã vô cùng mệt mỏi, “Một khi đã như vậy, phải có người chăm sóc cho hắn, ta thay mặt phụ thân cho phép người đi sang đó.”

“Dạ.” Tổng quản liếc qua sắc mặt của Tam tiểu thư, giấy giũa trong lòng. Tuy là Phương Tồn đùa bốn bằng một việc lừa đảo nho nhỏ, nhưng vẫn không dám lừa dối, hơn nữa, hắn cũng không nghĩ là việc này có thể lừa dối từ đầu đến cuối.

“... Tam tiểu thư, sau khi ngài vừa đi, người của phủ Nhị Hoàng tử đến.”

“Thế à?” La Khởi đang rảo bước tiến vào trong cửa, bước chân tạm dừng lại, “Họ nói gì?”

“Nhị Hoàng tử cười ngựa bị thương, hy vọng ngài có thể qua phủ thăm.”

La Khởi sững sờ, “cười ngựa bị thương?”

“Dạ, ngài xem xem...”

“... Kêu bọn họ dừng tháo xe ngựa.” Nhớ mang máng, trước kia hắn từng nói qua, từ nhỏ học văn học võ coi như tạm được, duy chỉ có cười ngựa là không thể học vào... Mặc kệ tình huống giữa hai người hiện nay ra sao, tóm lại cũng cần đi thăm một lần.

Mang một thân ủ rũ, mang một bụng lo lắng, La Khởi chạy tới phủ Nhị Hoàng tử. Người gác cổng nhận ra vị La Tam tiểu thư này là người làm cho chủ tử nhà mình nóng ruột nóng gan, không cần nhiều chuyện bẩm báo mà trực tiếp để người đi vào. Nhưng mà lại thành tốt bụng hóa ra hại người. La Khởi vô thanh vô tức đi vào đại nhìn về bên kia thì liền thấy:

Giữa đình viện, Nhị Hoàng tử dáng dấp ngọc thụ lâm phong đang nhảy lên ngang dọc, múa kiếm sinh gió, khí thế như cầu vồng, mạnh như rồng như hổ.

“Ngọc Vô Thụ!”

Một tiếng quát, thanh kiếm Ngọc Vô Thụ cầm trên tay chững lại một chút, quay đầu, khuôn mặt tuấn tú đầy vẻ lo lắng đột nhiên vui mừng khôn xiết: “Khởi nhi, không ngờ nàng tới?” Bỗng dưng nghĩ lại là mình lại thua tên Phương Tồn kia, lại tỏ vẻ uể oải, “Nàng đi thăm Phương tiểu thư sinh trước phải không? Vì sao? Chẳng lẽ ở trong lòng Khởi nhi, hắn thật sự quan trọng hơn ta?”

“Người...” Không quản mệt mỏi chạy tới lại gặp cảnh tượng này, đôi mắt đẹp của La Khởi bỗng dâng đầy nước mắt, “Người lại dám gạt ta? Với người mà nói, trêu đùa được ta thì có cảm giác rất thành công có phải không?”

Ngọc Vô Thụ ngơ ngác, “Chẳng phải nàng đã biết trước rồi sao?” Phương Tồn giả bị thương để lừa gạt Khởi nhi, nàng không có phát giác ư?

“Ta đã biết! Ta biết từ xưa đến nay ta đều là một đứa ngốc!” Nước mắt chảy ra khỏi hốc mắt, La Khởi xoay đầu, “Ngọc Vô Thụ, sau này người sống hay là chết sẽ chẳng quan hệ gì với ta nữa!”

“... Nàng nói cái gì?” Lời nói quyết liệt của nàng giống như đá cho hắn một cước, nỗi vui mừng như điên của Ngọc Vô Thụ đột ngột biến mất. Lúc trước nghe thấy nàng chọn Phương Tồn bỏ mình, rồi giờ lại nghe lời nói tổn thương đến thế này, cả hai nỗi kinh ngạc hòa cùng vào nhau làm cho hắn vô cùng chấn động. Hắn giang tay đứng chắn trước mặt giai nhân, “Khởi nhi, chẳng lẽ nàng thật sự hy vọng ta gặp chuyện không may? Thật sự hy vọng ta bị thương? Hay là, nếu ta chết càng đúng với ý của nàng chăng!”

“Ngọc Vô Thụ, người người người...” Hắn kích động đến tức giận như thế càng khiến nàng vừa tức vừa vội, lệ rơi càng thêm mãnh liệt, “Người nói hồ đồ cái gì vậy?... Người đáng giận, ghê tởm hết sức!”

Thấy nàng kiêu ngạo như vậy mà giờ lại khóc đến đau xót như thế, khiến cho hấn đau lòng nên lòng mềm hần đi, ngón tay xoa lên khuôn mặt nhỏ nhắn lau đi nước mắt, “Khởi nhi, ta...”

“Tránh ra!” La Khởi đẩy hấn ra, nước mắt rơi như mưa, “Ngọc Vô Thụ, ta không muốn gặp lại người, vĩnh viễn đừng gặp lại người!”

***

“Nàng không nên trách hấn... Hoặc là, ta phải nói rõ, cho dù nàng nhất định phải trách mắng ai đó, thì cũng không nên chỉ đổ thừa một mình hấn.”

Được Lương Chi Hành kịp thời trở về tể mĩ trị liệu, Phương Tốn đã hoàn toàn thoát khỏi tình hình nguy hiểm, sau khi nghe La Đoạn nói mới biết được chuyện của La Khởi sau lần đi đến phủ Nhị Hoàng tử, lúc La Tam tiểu thư tới cửa thăm hỏi thì mặc dù không phải không có ngượng nghịu nhưng hấn vẫn nói thẳng sự thật.

“Đồng thời báo cho nàng biết rằng chúng ta bị thương là muốn buộc nàng lấy tâm mà lựa chọn, là do ta và hấn đồng mưu. Chẳng qua là ta bị tên côn đồ kia đột nhiên xông tới hành hung làm cho giả bị thương trở thành bị thương thật mà thôi.”

“... Vì sao các người phải làm như vậy?”

“Không làm như vậy thì làm sao có thể chấm dứt dây vò giữa ba người?” Phương Tốn một tay che ngực vẫn còn chút ý đau, một tay cố ý bắt lấy bàn tay mềm mại của La Khởi, “Khởi nhi, một người bị thương chung quy vẫn tốt hơn so với cả ba người đều bị thương chứ, phải không?”

“Cho tới nay ta đều trốn tránh cự tuyệt, lại làm tổn thương các người à?”

“Không chỉ chúng ta, mà còn cả chính bản thân nàng nữa. Nàng không phải là một nữ tử thích hưởng thụ sự hư vinh khi được nhiều người theo đuổi. Nàng càng trốn tránh cự tuyệt thì trong lòng càng khốn đốn giày dụa, từ xưa đến giờ vẫn thế. Trong ba người chúng ta, rốt cuộc nàng lại là người tổn thương nặng nhất.”

“Phương Tốn...” La Khởi hai mắt đầm lệ mờ mịt, thiếu niên nhỏ hơn mình ba bốn tuổi trước mắt này sao lại thật sự tri kỷ đến vậy? “Vì sao người lại nhận định rằng chỉ là ta? Có rất nhiều phương thức bồi đáp ơn cứu mạng, không nhất định phải bắt người dùng cuộc đời của mình để đền bù..”

“Ta thích nàng, đúng là vì ơn cứu mạng, nhưng tuy nhận được ơn cứu mạng của nàng nhưng mà khi đó ta lại hèn mọn như vậy nên không có khả năng nhận thức được sự cao quý của nàng. Bởi vì biết nàng, mỗi khi nhớ lại lão chủ thuyền kia và những người trên thuyền đã từng ngược đãi ta thế nào, ta lại tràn ngập cảm tạ.

Bởi vì nàng mà ta không hề hận đời và oán trời trách đất. Lại bởi vì nàng mà ta đã biết phải hăng hái tiến thủ như thế nào, phải thế nào để nàng có thể dựa vào. Khởi nhi, ta không phải người sinh ra để đền bù, mà cuộc sống của ta vốn dĩ thuộc về nàng.”

Một thiếu niên tuấn tú hào hoa phong nhã, khuôn mặt đầy nhiệt thành, ngược một đôi mắt nhiệt tình mà nói ra những lời tâm tình động lòng người như thế, chọc thẳng vào điểm yếu nhất trong đáy lòng La Khởi, khiến nàng nước mắt rơi thành chuỗi, nghẹn ngào nói, “Phương Tốn, bây giờ ta còn không dám kết luận xem cảm tình của ta đối với người có phải là loại tình cảm nam nữ hay không, người đối với ta tốt như vậy, nếu ta không thể...”

“Ta có thời gian cả đời chờ nàng làm rõ tình cảm. Hiện tại, nàng chỉ cần để cho ta thích nàng là tốt rồi.” Phương Tốn nói.

Cho tới bây giờ, hễ ở trước mặt nàng thì hấn đều có một dáng vẻ cẩn thận già dặn từng trải, phải chăng là vì không muốn cho nàng nhớ lại tuổi của hấn? Nhiều năm trôi qua, hấn không hề keo kiệt biểu lộ tình cảm của hấn với nàng, lại chưa từng khiến nàng cảm thấy áp lực bức bách, hấn tuy nhỏ tuổi hơn nàng, nhưng xử sự không hề có chút nào ngây ngô lỗ mãng... Có một người đối xử với nàng chân thành không chút nào giữ lại cho bản thân như thế, cố gắng thay đổi hết sức như thế, nàng không nên bỏ qua nữa.

***

“Muội nghĩ kỹ rồi chứ?” La Chấn hỏi.

Nàng không hề cảm thấy quá bất ngờ về quyết định của tiểu muội. Tình cảm của Phương Tồn nồng nàn như lửa, lại kiên trì bền bỉ không ai bằng, rất ít người có thể chống đỡ lại sự tấn công nhiệt tình này, Khởi nhi có thể kiên trì được đến hôm nay không bởi gì khác ngoài chuyện có khúc mắc trong lòng.

Nhưng, vấn đề mấu chốt lại ở ngay chỗ này. Nếu còn chưa thật sự vượt qua được “khúc mắc trong lòng”, Khởi nhi đưa ra quyết định thế này lại không phải là một chuyện may mắn.

“Tỷ tỷ, Khởi nhi hiểu được ý tỷ muốn nói gì.” La Khởi quét mắt một vòng ngoài đình, cách đó không xa dưới tàng cây là tỷ phu vừa đối chiếu sổ sách vừa thỉnh thoảng dùng khước mắt xác định sự tồn tại của tỷ tỷ, “Nếu cả hai người cùng có tình cảm chân thành ở với nhau tất nhiên là tốt nhất, nhưng không phải ai cũng tốt số như tỷ tỷ.

Trên thế gian này, có rất nhiều đôi vợ chồng chính vì chung sống lâu ngày với nhau mà trở thành người quan trọng nhất của nhau, vì tương hỗ ứng cứu lẫn nhau trong lúc hoạn nạn mới tạo dựng được sự kiên định theo nhau cả đời. Giờ phút này, muội không thể nói là đã có tình nồng ý đậm nam nữ đối với Phương Tồn hay chưa, thậm chí cũng không dám khẳng định là nhất định trong tương lai sẽ có.

Nhưng muội nguyện ý gả cho hấn, nguyện ý cùng hấn cầm tay đi hết đời người, nguyện ý cùng hấn xây dựng tình cảm kiến ta lâu dài tốt. Tỷ tỷ, chúc phúc cho Khởi nhi, được không?”

“Muội tử của ta thành hôn, ta đương nhiên sẽ vô cùng chúc phúc. Nhưng, Ngọc Vô Thụ thì sao đây? Muội thật sự có thể gạt bỏ được hấn?” Lúc này cả phủ đang sôi động bố trí mọi nơi vì hôn sự của Tam tiểu thư, La Chấn cũng không muốn phá hư phong cảnh, nhưng việc này liên quan đến cả cuộc đời của Khởi nhi, nàng phải thận trọng.

“Hấn, chính là một giấc mộng lúc còn trẻ của Khởi nhi. Nếu đã là mộng thì có lúc phải tỉnh lại thôi.”

69. Chương 69: Người Vui Kê Sầu

Tam tiểu thư La phủ sẽ gả cho Thành Thủ trẻ tuổi.

Tin tức này giống như được chấp cánh chỉ trong một ngày truyền khắp thành Cao Duyên, lấy hết toàn bộ nước mắt của nữ nhi trẻ tuổi, đồng thời trái tim của một người nào đó cũng hoàn toàn bị tổn thương xuyên thấu.

“Đại tỷ.”

La Chấn đang chậm rãi đi trên phố, tay trái nắm Bảo Nhi, tay phải cầm tay tướng công, nghe tiếng gọi này liền quay đầu nhìn lại thì thấy một nam tử từ trong ngõ hẻm đi ra tiến tới phía nàng, hình dáng tiêu tụy, ánh mắt ảm đạm, tinh thần sa sút.

“Nhị Hoàng tử.” Chỗ này là đường mà nàng nhất định phải đi qua khi trở về nhà, chắc là hấn đã đặc biệt đứng đây mà đợi.

“Có thể xin dừng bước nói chuyện không?”

La Chấn gật đầu, đưa tay chỉ tiệm ăn bên đường, “Đúng lúc tiểu tử xấu xa của ta đói bụng, ta làm chủ, mời Nhị Hoàng tử dùng bữa.”

Ngọc Vô Thụ gật đầu, rào bước tiến tới hiệu ăn trước, yêu cầu lão bản tìm gian phòng riêng để nói chuyện.

La Chấn thở dài, cùng phu quân theo sát phía sau. Ai cũng có lòng trắc ẩn, thần thái và hình dáng của Nhị Hoàng tử lúc này làm cho La Đại tiểu thư không nỡ lòng bóc lột nên đành phải để bản thân tốn kém thôi. Ngay cả Chi Tâm vốn xưa nay luôn canh cánh canh chừng Ngọc Vô Thụ cũng không tỏ vẻ phản cảm như bình thường, an an ổn ổn ôm nhi tử cùng ngồi bên cạnh.

“Khởi nhi nàng thật sự muốn thành hôn ư?”

Người đối diện mặt đầy tơ máu khiến La Chấn không đành lòng nói ra chữ “đúng”, mà vẽn vẽn dùng cái gật đầu để trả lời.

Ngọc Vô Thụ nhìn mặt đầy đau lòng, “Đại tỷ, ngài luôn luôn nhìn rõ mọi chuyện nhất, ngài xem, ta và Khởi nhi đi đến nông nỗi này là do ai sai?”

La Chấn lắc đầu thở dài, “Đều sai, một mối tình dù thành hay bại xưa nay đều không phải là chuyện của riêng một người.”

“Đã tới mức không thể vãn hồi rồi ư?”

“Nhị Hoàng tử.” Nam nhân trước mắt đủ xứng đáng với hai chữ “Vĩ đại”, có quyền thế nhưng chưa bao giờ cậy quyền ý thế, kết giao cùng Khởi nhi bằng toàn bộ tâm ý, ánh mắt ít khi thay đổi mà nhìn ngang liếc dọc, mà chỉ vì một khắc thay đổi kia lại đổi lấy việc trái tim Khởi nhi không thể chấp nhận được, cái giá phải trả có thể nói là lớn đến thê thảm, vậy thì nên thông cảm cho hắn một chút. Huống chi, hắn đã gọi mình một tiếng “Đại tỷ”, nàng nên lựa lời mà khuyên.

“Nếu như là một nữ tử khác, điều kiện tiên quyết chỉ cần là có tình cảm với người, thì khi người trở lại chắc có lẽ sẽ đầy vui mừng mà hợp lại với người. Nhưng Khởi nhi mẫn cảm hơn người, tinh tế hơn người, nên trong những năm người rời đi, vì muốn quên được người mà nàng phải dùng hết tất cả những nỗ lực của bản thân.

Trong suốt thời gian đó, nàng không biết đã phải vượt qua cõi lòng tan nát và tinh thần tổn thương bao nhiêu sâu, hết ngày này đến ngày khác, hết năm này sang năm nọ, nhưng khi đã qua được khoảng thời gian đau thương đó thì người lại trở lại. Muốn trái tim nàng không hề có chút khúc mắc nào mà lao ngay vào vòng tay của người, thì làm sao nàng có thể giải thích một cách công bằng cho những giày vò đau xót chính mình đã trải qua?

Mà người lúc này lại dùng biện pháp... không thích hợp nhất để thử tâm tình của nàng, chính vì vậy mới trực tiếp đẩy nàng vào trong lòng người khác, Vô Thụ, người và Khởi nhi tình không phải không sâu, mà là duyên quá mỏng.”

‘Tình thâm, duyên mỏng’. Có bao nhiêu đoạn nhân duyên không có kết quả, đến cuối cùng chỉ đành dùng bốn chữ này để giải thích, nhưng có ai muốn một ngày nào đó nó sẽ rơi xuống đầu mình đâu. Tay phải Ngọc Vô Thụ nắm chặt thành quyền, cúi đầu giấu nỗi đau trong lòng.

“... Đại tỷ, Vô Thụ cáo từ!” Hắn lảo đảo đứng dậy, bước chân mặc dù như vô hồn nhưng lại nhanh đến không kịp ngăn lại. Chỉ sợ trễ một bước, một nam nhân thế mà lại rơi nước mắt vì đau lòng ngay trước mặt người khác.

“Aiz —” La Chấn thở dài, vì một đôi thiếu niên nam nữ này mà nàng đã than thở không biết bao nhiêu lần rồi?

“Nương tử, Thụ Thụ hình như không tốt nha.” Chi Tâm nói.

“Đúng vậy, hắn thật không tốt.” Trong tình yêu tay ba, cuối cùng luôn luôn có một người không vui rồi.

“Nương tử, Thụ Thụ hắn...”

“Mẹ, Bảo Nhi đói, Bảo Nhi muốn ăn cơm, Bảo Nhi muốn ăn cơm!” Bảo Nhi ôm bụng nhỏ thì thầm liên tục. Phụ thê La Chấn vội vã hầu hạ ông trời con này nên tạm thời vứt vấn đề của người bị tổn thương ra sau đầu.

***

Tuy là gả con gái đi nhưng con gái con rể sau khi thành hôn vẫn ở trong phủ, không những không giảm nhân khẩu mà còn tăng thêm, đương nhiên là một việc vui rồi. Vào một ngày hoàng đạo nửa tháng sau, La phủ được trang hoàng đổi mới hoàn toàn nổi chiêng gióng trống vang trời, đại môn rộng mở nghênh đón khách quý. Hầu hết những người phú quý tại thành Cao Duyên đều tụ tập đầy đủ ở sảnh đường, hầu hết là đến để cùng chia xẻ không khí vui mừng này.

Phương Tôn vận một bộ hỉ phục làm nổi bật vẻ rực rỡ tuần tú, được vây quanh bởi nhiều quan lại đồng liêu, chuyện trò vui vẻ, vui mừng tiêu sái.

Có người vui mừng, lại có người sầu khổ.

Cũng cùng thời khắc đó, bên trong phủ Nhị Hoàng tử, Ngọc Vô Thụ cầm bầu rượu điên cuồng uống, không vì gì khác mà chỉ muốn mình sẽ say khướt đến vô cảm để quên đi nỗi đau đớn đang vận xoắn trong cõi lòng, bởi bên kia thì ồn ã vui mừng còn mình thì ở đây gặm nhấm sự tịch mịch cô liêu.

“Vô Thụ, đệ đang làm cái trò gì vậy?” Đại Hoàng tử đập cửa mà vào, bị mùi rượu xông ngay vào mặt mà xoắn chặt hai hàng lông mày, đến khi quét mắt thấy đệ đệ ngồi một đồng cạnh bàn vẫn liên tục đổ rượu vào miệng không ngừng thì sắc mặt càng trở nên khó coi vô cùng, “Vì một nữ nhân mà ngươi lại hành hạ mình đến độ này hay sao?”

“... Đại ca... Huynh đã đến rồi, thật tốt... Mau mau đến đây uống cùng Vô Thụ một chén... Mau...”

“Vô Thụ!” Đại Hoàng tử vung tay áo quét sạch những vò rượu đang đặt trên bàn, tay còn lại đánh bay bầu rượu đang trên tay đệ đệ, nhìn một đám hạ nhân đang lấp ló ngoài cửa quát lên, “Các người còn đứng đực ra đó làm gì, sao còn không tiến vào dọn dẹp đi? Quăng hết tất cả bầu rượu, đem chút nước sạch vào đây!”

Bọn hạ nhân nghe lệnh, có người lấy chổi quét dọn sạch sẽ đồng hồ trên đất, có người bưng nước sạch tới để rửa mặt, lúc muốn khuôn đi đám vò rượu trước đó mang vào theo lệnh của chủ tử thì lại bị chủ tử tìm mọi cách ngăn trở.

“Đem đi hết cho ta! Đem đi! Một chút cũng không cho thừa lại!” sắc mặt Đại Hoàng tử xanh đen, dùng cả hai tay để ôm chặt đệ đệ say rượu nên sức lực lớn vô cùng, “Vô Thụ, đệ nhìn đệ đi, vì một nữ nhân mà hành hạ mình thành nông nổi này, nhìn xem còn chút uy nghi nào của Hoàng gia không?”

“Đệ không cần Hoàng gia, không cần uy nghi, đệ muốn Khởi nhi...” Ngọc Vô Thụ không có vò rượu có thể ôm, mất đi một điểm dựa vào, bèn quay qua ôm lấy huynh trưởng, “Đại ca, đệ muốn Khởi nhi... Đệ muốn Khởi nhi...”

Đại Hoàng tử đỡ lấy bả vai trống rỗng vô hồn của hắn, quát lớn: “Muốn nàng thì cướp nàng về! Ta sẽ đi ngay bây giờ, xem ai dám ngăn cản ta! La gia có bản lĩnh hơn nữa thì liệu có lớn hơn Hoàng gia không?”

“... Đừng đừng!” Ngọc Vô Thụ lắc mạnh đầu, bởi vậy lại càng làm cho mình thêm mơ mơ hồ hồ hơn, “... Đệ không thể để cho Khởi nhi khổ sở... Đệ muốn Khởi nhi cười... Đại ca, đệ muốn làm cho Khởi nhi vui vẻ!”

“Thằng ngốc nhà ngươi, muốn nàng vui vẻ nhưng lại để cho chính đệ không vui vẻ sao? Đệ không đi, đại ca đi, đại ca thay ngươi cướp người cướp về!”

“Không được!” Dùng toàn lực ôm lấy cánh tay huynh trưởng, “... Nếu đại ca thương tồn Khởi nhi, Vô Thụ sẽ không quen biết đại ca nữa...”

“Đệ... Một khi đã như vậy, đệ tỉnh ngay lại cho ta!” Đại Hoàng tử tránh ra được, cầm chậu nước sạch trên bàn xoay lại đổ ụp xuống, không thêm bận tâm là làm vậy thì mình cũng dính ướt nhẹp, “Nếu không muốn cướp, vậy buông tha đi, còn không buông được... thì đại ca liền chém đệ!”

Ngọc Vô Thụ vuốt xuống một đầu đầy chất lỏng lạnh lẽo, thần trí khôi phục thanh tỉnh được ba phần, “... Đại ca, huynh đáp ứng đệ, không được đến quấy nhiễu La gia, đáp ứng đệ đi!”

“Vô Thụ...”

“Đáp ứng đệ đi!” Hắn nhanh tay túm được vạt áo của huynh trưởng, “Huynh thề đi, không đến quấy nhiễu La gia và Khởi nhi!”

“... Được, được, được!” Đại Hoàng tử đau lòng nhưng đành chịu, không hiểu tại sao tình yêu nam nữ nơi Hoàng gia cạn mông vô tình đến thế mà lại có một nam nhân si tình như vậy. “Ta đáp ứng đệ, nhưng đệ cũng phải đáp ứng ta, tỉnh lại cho ta, không thể tiếp tục chà đạp bản thân nữa.”

“Được!” Ngọc Vô Thụ cười ngây ngô một tiếng như đứa bé, buông huynh trưởng ra, “Sau khi trở về, Vô Thụ sẽ tỉnh lại!”

“Đệ đi đâu vậy?” Đại Hoàng tử xoay lại bắt lấy hân.

“Nơi Ngũ Cốc Luân Hồi.”

“Xi, đi nhanh đi!” Đại Hoàng tử tức giận đẩy hân một cái.

Dĩ nhiên, nếu đáp án là hỉ đường La gia, hân vạn lần sẽ không thả người, nhìn cảnh mà thương tâm thì cần gì phải đến?

Đại Hoàng tử nghĩ thế, nhưng một khắc đồng hồ sau, thị vệ tùy tùng của hân kêu lên sợ hãi bỏ nhào vào quỳ rạp xuống: “Điện hạ, nhanh đi ra ngăn Nhị Hoàng tử lại, Nhị Hoàng tử cỡi bảo mã của ngài không biết đi nơi nào, ngài ấy đã uống đến thân mình không vững, con ngựa của ngài lại nổi danh hoang dã, trừ ngài ra thì chẳng chấp nhận ai...”

“Vô Thụ!”

70. Chương 70: Sinh Tử Lưỡng Nan

Giờ lành đến, tân lang tân nương bước vào hỉ đường.

Nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, người chủ trì vừa định hô một tiếng “Kết thúc buổi lễ” thì đột nhiên bị cắt ngang bởi tiếng ồn ào náo loạn từ bên ngoài truyền đến.

“Lão gia, lão gia, có quan binh xông vào... A!”

Gia đình vừa kích động từ ngoài cửa chạy vào thì liền bị người xông tới đẩy phát ra, “Không cần người bẩm báo, để bốn vương trực tiếp nói chuyện với lão gia La gia các người!”

“Đại Hoàng tử?” Dù gì cũng là hoàng thượng nên La Tử Kiêm chẳng xa lạ gì vị trưởng tử của Hoàng gia này, tiến lên thi lễ, “Không biết Đại Hoàng tử quang lâm tể phủ lúc này là có gì muốn chỉ giáo?”

Đại Hoàng tử mặt lạnh như sương, mắt lạnh như băng, “Khỏi nhiều lời, nhanh chóng cho nữ nhi của người đi theo bốn vương!”

La Tử Kiêm sững sờ: “Cái gì? Đại Hoàng tử ngài...”

“Chính nàng ấy!” Đại Hoàng tử đưa ngón tay chỉ vào tân nương đầu đang đội hỉ khăn, “Mời nàng đi cùng bốn vương!”

“Ý của Đại Hoàng tử đây là gì?”

“Ý tứ của bốn vương đã hết sức rõ ràng, các người, nhanh chóng mời La Tam tiểu thư về!” Đại Hoàng tử vẫy tay ra hiệu cho hai gã kiệu phu đi theo. Hai gã kiệu phu hung dữ mạnh mẽ tiến lên, tân lang bước ra phía trước, “Đại Hoàng tử, trước mặt tân khách cả sảnh đường, ngài làm vậy là cường bức cướp dân nữ sao?”

“Tội danh lớn hơn nữa bốn vương cũng có thể gánh chịu!” Đại Hoàng tử vẫy tay, dùng lực của người luyện võ đẩy văng thư sinh tuấn tú này qua một bên.

La Chấn che ở phía trước tiểu muội, “Tiểu muội phạm vào điều nào trong vương pháp mà Đại Hoàng tử phải huy động nhiều người như thế?”

“La Đại tiểu thư, bốn vương trước nay có phần kính trọng người, nhưng mời tránh ra!”

“Đại Hoàng tử...”

“Tỷ tỷ.” La Khởi chặn trưởng tỷ lại, vén hỉ khăn lên, đi lên phía trước, thản nhiên nhìn thẳng vào vẻ mặt lạnh như băng của Đại Hoàng tử, “Đại Hoàng tử, vì sao ngài muốn mang La Khởi đi?”

“Đệ đệ của ta vì người mà lúc này mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc, người cho là người còn có thể báỉ đường thành thân sao?”

“Hắn... Hắn lại đùa giỡn gì nữa vậy? Đại Hoàng tử, chẳng lẽ tôn nghiêm hoàng quyền là dùng để giúp huynh đệ của ngài chơi trò nhảm chán này sao?”

“Chơi?” Mặt Đại Hoàng tử hiện rõ vẻ sát ý lạnh thấu xương, không giận mà lại cười, “Nếu lúc này mà Vô Thụ thật sự chết đi, cho dù vi phạm lời hứa với Vô Thụ, bổn vương cũng muốn dùng tôn nghiêm hoàng quyền nhỏ tận gốc La gia các ngươi!”

“Chết?” Từ thái độ và thần sắc cử chỉ lời nói khác thường của Đại Hoàng tử, La Chấn cuối cùng cũng phát giác ra sự bất thường, chợt nhớ lại cuộc gặp mặt ngắn ngủi ngày ấy với Ngọc Vô Thụ, nhớ lại sắc mặt thất vọng cùng ánh mắt tuyệt vọng, cùng với những lời trao đổi với tướng công... “Nhị Hoàng tử đã xảy ra chuyện gì?”

“Để muội tử của ngươi ngoan ngoãn đi theo ta!”

Đại Hoàng tử xoay người đi ra, cũng không thèm để ý xem phía sau có người đi theo hay không.

***

Mạng sống như ngàn cân treo sợi tóc.

Đại Hoàng tử không hề phóng đại thương thế của đệ đệ chút nào. Ngọc Vô Thụ lúc ở trạng thái thanh tỉnh mà còn không khống chế được cơn ngứa quý “Lửa hồng”, chứ đừng nói là đang say rượu ngã nghiêng ngã ngựa mà còn nhảy lên cười nó thì quả thật cũng không khó để tưởng tượng ra kết quả.

Thần trí đã hết tám chín hỗn loạn, lại dùng tốc độ nhanh như chớp nhảy lên cơn ngựa, nên cả người bị cơn ngựa mạnh mẽ như bão táp ném văng ra ngoài, không có bất kỳ cái gì ngăn cản nên đập thẳng xuống đất, xương cổ gãy ngay tại chỗ thành vết thương trí mạng, về phần thương thế ở các nơi khác trên thân thể thì chẳng cần phải nói rồi, lúc được thị vệ nâng lên thì hơi thở đã mong manh...

Chính bởi như thế, nên một Đại Hoàng tử trước giờ nổi tiếng là vô cùng ôn hòa cũng phải nổi điên mà thẳng hướng La gia bắt người.

“Đại... Hoàng tử.” Ngự y sau khi đã hội chẩn liền run rẩy tiến đến bẩm báo, “Nhị Hoàng tử... Nhị Hoàng tử...”

“Nói!”

“Chúng thần vô năng, Nhị Hoàng tử...” Các ngự y trao đổi ánh mắt, rốt cuộc cố hết sức đưa ra quyết định, phạch một cái đồng loạt quỳ gối, “Nhị Hoàng tử không còn nhiều thời gian, kính xin mau chóng bẩm báo Quốc Quân Quốc Hậu...”

“Các ngươi...” Môi Đại Hoàng tử gợn lên ý cười lạnh lẽo, “Bổn vương chỉ biết, nếu Nhị Hoàng tử có gì bất trắc, cả đám phế vật các ngươi đều sẽ chôn cùng.”

“Kìa, kìa, kìa, Đại Hoàng tử, Đại Hoàng tử...”

Ngoài mái hiên là một mảnh thê lương, trong phòng lại im lặng không tiếng động. La Khởi ngồi ở bên giường, mắt không hề chớp nhìn người nằm trên giường, hỉ phục cũng chưa thay, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như giấy.

Nàng không ngờ sẽ thế này. Vốn nghĩ rằng bọn họ cả đời này mất nhau, vốn nghĩ rằng bọn họ tình sẽ phai duyên sẽ rời, nhưng nàng chưa bao giờ có một chút ý tứ rằng hắn sẽ trở thành thế này. Nàng thầm nghĩ rằng bọn họ sẽ thật tốt, ở nơi trời nam đất bắc đều tự bảo trọng, nàng muốn hắn thật tốt, thật tốt...

“Ngươi hài lòng rồi chứ?” Đại Hoàng tử thông thả tiến vào, “Ngươi mặc hỉ phục vì một nam nhân khác, ngồi ở bên giường đệ đệ của ta, nhìn hơi thở sinh mệnh của hắn dần dần rời đi, ngươi hài lòng rồi chứ?”

“Đại Hoàng tử không cần nói thế.” La Khởi vẫn nhìn thẳng tấp vào vẻ mặt tỉnh mịch xám trắng, thanh âm lạnh lùng nói, “Nếu hắn đi, ta sẽ đi cùng hắn.”

“Đáng tiếc, ta không thể để cho ngươi làm thế. Bởi vì, ngay trước khi hôn mê, hắn còn lôi kéo tay ta, muốn ta đồng ý sẽ không tổn thương ngươi, không tổn thương La gia! Tên ngu ngốc này, đến lúc sắp chết mà còn vương bận ngươi, mà khi đó, ngươi đang chuẩn bị làm tân nương của người khác!”

Lập tức, La Khởi đau nát cả ruột gan, “Người...”

“Ngự y thứ ba sẽ đến lập tức, nếu người này vẫn đưa ra kết quả hội chẩn giống như hai gã đến trước, bốn vương sẽ đem toàn bộ ngự y ra chém rồi chôn cùng Vô Thụ. Còn người, người phải còn sống thật tốt cho ta, người muốn cùng chết với Vô Thụ ư, còn chưa đủ tư cách!”

Còn chưa đủ tư cách cùng chết với Vô Thụ... Lời này khiến cho áp lực trên vành mắt của La Khởi nặng thêm, nước mắt ào ạt rơi xuống như mưa. Vì sao bọn họ lại đi tới nông nổi này? Rốt cuộc là làm sai cái gì?

Có gã sai vật bước vào thông báo, “Đại Hoàng tử, Thành Thủ Phương Tồn cùng La phủ Đại tiểu thư ở bên ngoài...”

“Đầu óc ngu xuẩn của người để ở nhà rồi có phải không? Người cho rằng giờ khắc này mà bốn vương sẽ gặp bọn họ sao?”

Gã sai vật rụt cổ lại, “Dạ, nô tài cũng nói như vậy rồi, nhưng La phủ Đại tiểu thư nói...”

“Nàng nói cái gì?”

“Nói nếu ngài muốn cứu Nhị Hoàng tử, tốt nhất nên để cho bọn họ tiến vào...”

Đột nhiên, La Khởi như bừng tỉnh từ trong giấc mộng, “Đúng rồi, Nhị tỷ phu của ta, Nhị tỷ phu là một thần y, hẳn nhất định có thể cứu Vô Thụ, mau, mau để cho bọn họ tiến vào!”

Nàng đang làm cái gì vậy chứ? Vô Thụ chưa đến hơi thở cuối cùng, sao nàng đã nghĩ việc buông tay? Sao nàng lại hồ đồ như thế? Sao nàng lại biến thành một đứa ngốc như vậy?

“Nhanh chóng mời vào!”

71. Chương 71: Lựa Chọn Lương Nan

Phương Tồn đến là vì muốn thăm La Khởi. Vị hôn thê bị người khác mang đi ngay tại hi đường, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân gì, mình cũng không thể không ra mặt.

“Khởi nhi...”

“Phương Tồn?”

Nhị tỷ phu tiến vào trong bắt mạch, La Khởi bị La Chấn cứng rắn đẩy ra khỏi phòng bệnh để hít thở, hai mắt mê man vô hồn khi nhìn thấy thiếu niên tuấn tú kia thì như người chết đuối vớ được một cọng rơm, đưa bàn tay nhỏ bé nắm chặt vật áo trước ngực hắn, hỏi bằng giọng khản trương, “Hắn sẽ không việc gì chứ? Hắn không có việc gì, đúng không? Đúng không?”

“Đúng.” Phương Tồn đỡ lấy thân thể yếu ớt như không thể chạm vào bởi sợ gãy của nàng, sắc mặt ngưng trọng, trầm giọng nói, “Hắn không có việc gì.”

“Hắn như vậy là bởi vì ta sao? Bởi vì ta, hắn mới...”

“Tạo hóa trên người.”

“Không, không, không phải! Vì ta, cũng bởi vì ta, nếu... nếu hắn không có quen biết ta...”

Phương Tồn nghe đôi môi tái nhợt của nàng thốt lên mấy từ này, mắt càng thêm âm trầm, “Nhưng hắn đã quen biết nàng, hơn nữa, thật sự là chưa từng hối hận. Khởi nhi, nàng cũng đừng hối hận.”

“Nhưng mà...”

“Nàng không nên phủ định rằng các người đã từng có thời gian rất vui vẻ, hơn nữa, phải cố gắng khi hắn vẫn còn đang sống sót.” Phương Tồn nhẹ nhàng ôm thân thể run rẩy sợ sệt của nàng vào lòng, “Bình tĩnh lại đi, Khởi nhi, nếu nàng muốn Nhị Hoàng tử bình an vượt qua, đầu tiên là nàng phải bình tĩnh.”

“Phương Tồn, ta...”

“Những chuyện khác, không vội.” Nàng muốn nói gì đó lại bị cái lắc đầu của hấn ngăn lại, “Ngay lúc này, mỗi người chúng ta ngoài việc toàn tâm toàn ý chờ mong Nhị Hoàng tử bình an vô sự thì đừng nghĩ đến chuyện gì khác.”

***

Nếu không có Lương Chi Tâm si ngốc nhưng được ông Trời sủng ái ở đây thì không thể nghi ngờ gì là Ngọc Vô Thụ chắc chắn đã chết.

Nhưng cứu được một mạng trở về, lại không cứu được một trái tim đã cam chịu chết.

Dùng Hoán Hồn Thảo để trị liệu thân thể bị thương nặng, rồi dùng kim khâu lại, sau một ngày một đêm, Lương Chi Hành làm xong chuyện một đại phu cần làm, trở ra gặp Đại Hoàng tử đang đứng ngay trước cửa, nói: “Thương thế trên người Nhị Hoàng tử còn có điểm đáng ngại.”

“Tốt như vậy sao còn đáng ngại?” Đại Hoàng tử thoát tiên không nghe ra ẩn ý.

“Tất cả bây giờ đều phải dựa vào ý chí muốn sống của Nhị Hoàng tử, nếu hấn không muốn tỉnh lại, Đại La thần tiên cũng không cứu được.”

“Bốn vương đã hiểu. Đa tạ Lương đại phu cứu gia đệ, mời các vị quay về.”

Mọi người đều sững sốt. La Chấn nhướn mày, “Đại Hoàng tử, ý ngài là ‘mọi người’ chúng ta quay về hết?”

“Đúng, mọi người.” Đại Hoàng tử nói. “Bao gồm lệnh muội.”

“Ngài không muốn cứu Nhị Hoàng tử nữa?”

“Bốn vương đương nhiên muốn chứ, nhưng bốn vương sẽ dựa vào chính mình.” Đại Hoàng tử nói:

“Lệnh muội có mặt ở đây thì có lẽ Vô Thụ sẽ sớm tỉnh lại thật. Nhưng để cho một nữ tử đã cùng người khác ký kết hôn ước ngồi canh giữ bên giường Vô Thụ, chưa nói đến chuyện làm hỏng danh tiết lệnh muội, cỏi lòng Vô Thụ mang đầy hy vọng mà tỉnh lại, rồi lại phải đối mặt với sự thật mà hấn cần lấy rượu để quên đi, nghĩa là muốn trái tim của hấn chết lần thứ hai nữa sao? Thay vì như thế, bốn vương tình nguyện lấy tình thân để khiến cho Vô Thụ tỉnh lại, cho dù phải tốn bao nhiêu thời gian đi chăng nữa, nếu... có chuyện ngoài ý muốn, coi như là kiếp số Vô Thụ phải chịu.”

La Chấn nghe thì hiểu ngay, những người khác nghe cũng hiểu được. Đây là Đại Hoàng tử muốn La Khởi đưa ra lựa chọn ngay lúc này.

Nếu muốn cứu Vô Thụ, nhất định phải lấy một tâm một lòng đến cứu, nếu không, đơn giản nên rời xa hoàn toàn, không xuất hiện nữa.

La Khởi ngồi tĩnh lặng một lúc lâu rồi ngược một đôi mắt đầy vẻ hoang mang lên, mở miệng muốn nói, lại nhất thời không thể đưa ra một quyết định dứt khoát, ngậm miệng không nói nữa.

Phương Tồn sắc mặt lạnh lẽo đứng lặng một bên, khó nhìn ra được là trong mắt có tình cảm gì.

“Tam tiểu thư, mời về đi thôi, cho dù từ nay người không xuất hiện nữa, bốn vương cũng sẽ không nổi nóng đi tìm La gia để gây sự, điểm đúng sai ấy bốn vương vẫn còn phân định rạch ròi. Nhưng nếu người xuất hiện rồi sau đó rời đi, sợ là tính tình bốn vương không có tốt đến nỗi trở mặt nhìn huynh đệ mình bị người ta xát muối lên vết thương như vậy.”

“Nếu như thế, chúng ta cáo từ.” Nếu người ta đã không giữ khách, La Chấn liền kéo tiểu muội bước đi.

Ra khỏi đại môn Vương phủ, đến trước xe kiệu của nhà mình, La Khởi chợt ngừng bước chân, “Tỷ tỷ, các người đi về trước, ta muốn đi một mình một chút.”

“Một mình sao?”

“Phải” La Khởi gật đầu, “Thật sự muội muốn một mình đi một đoạn đường thử xem.”

“... Cũng tốt.” La Chấn vỗ vỗ vai nàng, nhờ tướng công giúp đỡ tiến vào trong xe, cũng trao cho Phương Tồn một ánh mắt trước khi màn rèm buông xuống, người sau hiểu ý gật đầu.

***

Dọc theo phố dài phồn hoa tới ngõ nhỏ không người, từ bờ sông trong vắt đi thông thả đến cạnh bờ hồ, khi thấy vẻ mặt người đang đi phía trước có biểu hiện mỏi mệt rõ rệt mà vẫn không chịu dừng lại, Phương Tồn này giờ vẫn kín đáo đi theo phía sau cuối cùng đành phải tiến lại gần, giơ cánh tay cản nàng lại.

“Khởi nhi, dừng lại.”

Đôi mắt mông lung của La Khởi định thần lại, “Phương Tồn.”

“Thật ra thì cũng không khó lựa chọn đến vậy.” vẻ mặt Phương Tồn lúc này y như ông cụ non, ý tứ bí ẩn hàm xúc rõ ràng, “Nàng chỉ cần trả lời ta, nếu lúc này người nằm ở trên giường đấu tranh với cái chết là ta, nàng sẽ như thế nào? Nếu lúc này ta chết đi, nàng sẽ như thế nào?”

“... Người đang muốn nói cái gì?”

“Nếu lúc này ta chết đi, nàng sẽ như thế nào? Sẽ thương tâm chứ? Sẽ khổ sở chứ? Sẽ cùng Ngọc Vô Thụ làm đôi chim liền cánh chứ?”

“Người nói cái gì vậy?!” Khuôn mặt âm đạm bấy lâu của La Khởi giờ vì tức giận mà hiện rõ ra mặt, “Lúc này sao người lại có thể nói như vậy?”

“Trả lời ta, Khởi nhi.”

“Người... Ta đương nhiên sẽ thương tâm, sẽ khổ sở! Nếu... nếu người có gì bất trắc, sao ta vẫn có thể cùng Vô Thụ làm đôi chim liền cánh được chứ? Sao người lại có ý nghĩ tồi tệ về ta như thế?”

“Như vậy, nếu như là Ngọc Vô Thụ thì sao?”

“Cái gì?”

“Nếu Ngọc Vô Thụ không sống được?”

Sắc mặt La Khởi trắng nhợt.

“... Ta hiểu rồi.” Phương Tồn cười một cách vô lực, “Khởi nhi, nàng vẫn không rõ sao?”

Ánh mắt La Khởi sâu thẳm, “Nói cho rõ đi.”

“Khởi nhi, nàng thích ta.”

“Phải.” Nhìn thẳng vào đôi mắt thâm tình của hắn, La Khởi gật đầu, “Nếu không thích, sao ta lại gả cho người?”

“Cả đời này, có lẽ nàng sẽ thích rất nhiều người.”

“... Thì sao?”

“Nhưng nàng chỉ yêu mỗi Ngọc Vô Thụ.” Lời này nói ra, nỗi cay đắng khôn cùng đã từ môi Phương Tồn chảy qua vết hầu thấm sâu vào tận đáy lòng.

“Thích là ngọn sóng nổi bên vòng ngoài của hồ, trôi nổi lan tỏa hơi hợt rồi tan biến chứ không hề tới được chỗ sâu nhất trong tâm vòng xoáy. Mà chỗ sâu nhất trong tâm nàng chỉ chứa được Ngọc Vô Thụ. Nếu thương thể của hắn trở nặng không chữa khỏi được, nàng sẽ không thương tâm, sẽ không khổ sở, bởi vì, nàng sẽ đi theo hắn.”

“Phương Tồn, ta... có hai vị tỷ phụ của ta ở đây, hắn sẽ không gặp nguy hiểm, hôn ước của chúng ta...”

“Đừng tự lừa gạt mình nữa, Khởi nhi.” Phương Tồn lắc đầu, “Cũng đừng lo lắng cho ta. Ta sẽ không mượn rượu giải sầu, sẽ không say sưa mà phí hoài bản thân mình. Nhưng nàng phải biết một điều: ta yêu nàng, không hề ít hơn Ngọc Vô Thụ.”

La Khởi chăm chú nhìn gương mặt tuần tú, nuốt vào lời “Thực xin lỗi” đã ra tới cửa miệng. Lúc này, một ngàn một vạn lần nói lên tiếng đó cũng không làm được gì, với ngạo khí của hắn thì càng không cần kìa lời xin lỗi cứng nhắc kia.

Thật ra, nàng cũng muốn nói cho hắn biết, bối rối và chần chừ của nàng cũng không phải chỉ vì sợ tổn thương hắn, mà thật sự là lựa chọn lúc này khó cả đôi đường. Bởi vì nàng phát hiện, tình cảm của nàng đối với hắn đã sâu hơn nàng nghĩ.

Nhưng, một chuyện như thế, không thể nói, cũng không nên nói.

72. Chương 72: Tình Hữu Độc Chung (tình Yêu Duy Nhất)

“Ta không muốn chết.”

“Ta chưa từng muốn chết.”

“Khi đó, ta chỉ muốn cười ngựa giải sầu mà thôi, không biết tại sao trọng tâm không ổn định, mất đi tri giác... Tóm lại, ta không muốn chết!”

Người nào đó đi dạo một vòng qua Quỷ Môn quan trở về, miệng vẫn cứng rắn có thể sánh với sắt với đồng, thấy người nào liền tóm lấy người ấy mà nhấn mạnh nhiều lần rằng bản thân mình chưa từng có lòng muốn chết, nhấn mạnh rằng mình tuyệt đối không giống với kẻ mà người ta lấy từ “yếu đuối” để định nghĩa.

“Chi Tâm, ta không có...”

“Được rồi, được rồi, Thụ Thụ, ngươi không muốn chết, Chi Tâm biết rồi a!”

“Ta thật sự...”

“Ngươi thật sự không có muốn chết, nhưng ngươi thật sự biến mình thành kẻ phải chết yếu nha!”

“Đó chẳng qua là...”

“Ta biết, ta biết rồi, về sau phải ngoan nha.”

“... Ngoan cái gì?”

“Đừng uống rượu chớ gì. Chi Tâm vừa uống rượu, nương tử nổi giận liền, không thêm ngủ cùng Chi Tâm. Nếu như ngươi muốn...”

Tướng công này, thực đáng đánh đòn rồi! La Chấn nâng tay, “Tướng công, đi thôi.”

“Đi đâu chứ?”

“Khởi nhi có chuyện muốn nói với Vô Thụ, chúng ta đương nhiên không thể đứng chỗ này chỉ cho chương mắt người ta.”

Chi Tâm nhìn nhìn La Khởi đang đứng bên cạnh nương tử, lại héch mặt lên nhìn ‘cây’ kia, “Nhưng Chi Tâm còn có lời muốn nói cùng Thụ Thụ mà.”

La Chấn nhướn cao mày liễu, “Chàng có thể còn lời gì để nói với hắn?”

Thấy gương mặt phẫn của nương tử có vẻ giận dữ, Chi Tâm không khỏi hơi hơi sợ, quyết định nói ngắn gọn, vô vô bả vai ‘cây’ kia, “Thụ Thụ, nếu ngươi muốn cùng ngủ với Khởi nhi, đừng có uống rượu nữa đó.”

“... Tướng công, đi thôi!”

Đi qua một lần sinh tử, phẳng phất giống như qua cả một đời người, từ khi Ngọc Vô Thụ tỉnh lại, đây là lần đầu tiên hai người đối diện nhau mà không có sự hiện diện của người khác.

“Khởi nhi...” Ngọc Vô Thụ nâng tay muốn vuốt mái tóc giai nhân, lại không nghĩ là mình còn có tư cách làm vậy nên từ từ hạ xuống, vẻ mặt thật sự đầy lo lắng bất an.

Dáng vẻ như vậy lại chọc cho La Khởi bật cười. “Người đang muốn làm gì đó?”

“Ta cũng không biết ta muốn làm cái gì.” Ngọc Vô Thụ dùng ánh mắt chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp đã hao gầy rất nhiều, “Tuy rằng từ sau khi ta tỉnh lại, ta không hề nghe một câu oán giận nào của các người, nhưng cũng đủ để tưởng tượng ra đại ca của ta đã làm khó dễ các người thế nào. Nếu ý thức ta còn thanh tỉnh khi lên lưng ngựa, ta tuyệt đối sẽ không dồn bản thân đến hiểm cảnh, còn liên lụy đến nàng cùng người nhà của nàng.

Khởi nhi, mặc kệ nàng từng đáp ứng Đại hoàng huynh của ta cái gì lúc ta bị thương nguy hiểm đến tính mạng, nếu đó không phải là lựa chọn của lòng nàng, thì có thể đừng để ý đến nó. Nếu ta tỉnh lại thì đã đủ để không cho bất luận kẻ nào làm chuyện nguy hại đến nàng và La gia.”

“Cho dù lúc này ta xoay người rời đi, tổ chức hôn lễ lại lần nữa với Phương Tồn, cũng có thể chứ?”

“... Có thể.”

Nhìn vẻ mặt bi thảm như trắng sứ chặt đứt cổ tay mà vẫn còn gắng gượng giương to hai mắt thể hiện ý kiên cường của hắn, La Khởi lại bị chọc cho buồn cười, “Vô Thụ, người muốn bắt chước đại tỷ phu đó phải không?”

“Nào có?” Lên án này quá nghiêm trọng, Ngọc Vô Thụ không chịu đảm nhiệm, “ít nhất, ta vĩnh viễn sẽ không cáo trạng với bên ngoài rằng nàng không ngủ cùng ta...”

“Người... nói bậy bạ gì đó?” La Khởi thẹn thùng dậm chân.

“Ta thật sự sẽ không nói...”

“Người còn dám nói là không có bắt chước đại tỷ phu, người xem người vừa nói lời si ngốc gì đó, hiển nhiên là y chang của đại tỷ phu rồi, người... đáng ghét!”

Thật sao? Ngọc Vô Thụ không khỏi bắt đầu tỉnh ngộ: chẳng lẽ mấy ngày này ở cùng với Lương Chi Tâm nên bây giờ thật sự pha trộn nhiều lắm rồi sao?

“Đại tỷ phu có thật nhiều ưu việt mà không chịu học, lại đi bắt chước cái chuyện luôn làm cho tỷ tỷ tức giận đến đau răng kia, Ngọc Vô Thụ, người càng già càng giống con nít!”

“Ưu việt? Ưu việt nào?”

“Trong mắt, trong lòng, trong miệng đại tỷ phu vĩnh viễn chỉ có một mình tỷ tỷ, mệnh lệnh của tỷ tỷ luôn tuân theo, lời nói của tỷ tỷ luôn ngoan ngoãn phục tùng. Phu đức tốt đẹp như vậy sao người không bắt chước?”

“Từ xưa đến nay chỉ có phụ đức, làm gì có phu... Khởi nhi?” Mắt sáng của Ngọc Vô Thụ đột nhiên mở lớn, “Khởi nhi?”

La Khởi lấy đầu ngón tay kéo đuôi tóc của mình, đôi mắt sáng thiện mỹ đầy vẻ đắc ý, ung dung hỏi lại, “Sao?”

“Nàng vừa mới nói..”

“Ta nói cái gì?”

“Khởi nhi!” Ngọc Vô Thụ vui mừng kêu lên một tiếng, kéo giai nhân lại ôm vào khuỷu tay, “Khởi nhi, ta sẽ noi theo đại tỷ phu học tập phu đức nhiều hơn, nàng yên tâm, ta sẽ!”

Hắn lại tưởng thật đấy à? La Khởi không biết nên khóc hay nên cười.

Giai nhân đang nghi ngờ, Ngọc Vô Thụ vẫn không dám lơ đãng, hỏi bằng giọng nho nhỏ: “Khởi nhi, nàng chọn ta, thật sự trong lòng nàng muốn vậy ư?”

“Ta không có đáp ứng đại hoàng huynh của người cái gì, hắn cũng không có ép buộc ta phải đáp ứng cái gì.” La Khởi trộm nhìn sắc mặt thấp thỏm của hắn, cắn môi nhin cười, nói:

“Vô Thụ, đêm qua ta từng nghĩ, nếu trước sau gì chúng ta cũng sẽ ở cùng một chỗ, vì sao trời cao còn bắt chúng ta đi một vòng lớn như vậy? Sau một đêm cân nhắc, ta đã tỉnh ngộ, hóa ra, trời cao làm vậy là muốn chúng ta hiểu được phải biết quý trọng. Nếu chúng ta tách ra, cả hai đều có thể gặp được người khác trong tương lai, nhưng người đúng nhất thì chỉ có một. Một khi bỏ lỡ thì cả đời sẽ tiếc nuối. May mắn, chúng ta cũng còn kịp.”

“Khởi nhi...” Ngọc Vô Thụ nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn không bằng một bàn tay của mình, bốn mắt giao nhau, vầng vàng hiện lên trong mắt chỉ có hình bóng lẫn nhau, tha thiết nói nhỏ, “Đúng vậy, may mắn, chúng ta còn kịp.”

Thế gian này có hàng ngàn dạng tình yêu, cũng không phải là dạng nào cũng có thể đi đến cuối đường. Lúc người đang đi trên đường thì có thể gặp rất nhiều người, cũng có thể động tâm rất nhiều lần, tuy nhiên cuối cùng cũng chỉ có một người khiến cho người tin tưởng vào một tình yêu duy nhất. Cái người đúng nhất đó, lúc người đang tìm kiếm thì tất nhiên hắn cũng đang hướng về phía người.

Cứ tin tưởng đi, thế gian này mỗi người đều sẽ có một tình yêu duy nhất thuộc về chính mình.

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/si-tuong-quan>